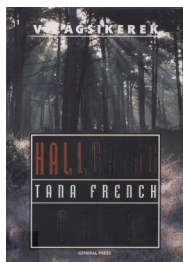

VILÁGSIKEREK

Tana French

HALLGATAG ERDŐ

GENERAL PRESS KIADÓ
ALAPÍTVÁ 1988-BAN

A mű eredeti címe
In the Woods

Copyright © 2007 by Tana French

Hungarian, translation © SZIEBERTH ÁDÁM

© GENERAL PRESS KIADÓ

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

Szerkesztette
KOCSIS ANIKÓ

A borítótervet
GREGOR LÁSZLÓ

készítette

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 643 019 1

Kiadja a GENERAL PRESS KIADÓ
1138 Budapest, Viza utca 9–11. fszt. 2.
Tel.: 359-1241, 270-9201 Fax: 359-2026

www.generalpress.hu
generalpress@generalpress.hu

Felelős kiadó LANTOS KÁLMÁNNÉ
Irodalmi vezető BESZE BARBARA
Művészeti vezető LANTOS KÁLMÁN
Felelős szerkesztő PÁLVÖLGYI LÍDIA
Készült 30 nyomdai ív terjedelemben
Kiadói munkaszám 1608-08

Nyomdai előkészítés TORDAS és TÁRSA Kft.
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

*Apámnak, David French-nek
és anyámnak, Elena Hvosstoff-Lombardinak*

*„Alighanem csak valakinek a ronda fekete pudlaja.
De azért sosem hagyott nyugodni a dolog... Mi van, ha valójában
Ő volt az, és Ő úgy döntött, hogy nem érek annyit?”*

Tony Kushnen: *A Bright Room Called Day*
(A fényes szoba, melyet úgy hívtak; nappal) c drámájából

Prológus

Képzeltessen el egy nyarat, amelyet egy az egyben valami ötvenes évekbeli
kisvárosban játszódó, „felőtté válós” filmből loptak. Felejtsék el az ingyencek
számára kikevert, akvarellre kívánczoló nüanszokban – csipetnyi felhő, lágy

eső – bővelkedő ír nyarakat: ez a nyár teli torokból harsog, és pazarlóan ontja a selyemszítanyomatot idéző, tiszta kék színt. Ennek a nyárnak az íze szinte robbannak az ember nyelvén: a megrágcsált hosszú fűszálak, a saját testünk áttetsző veritéke, a teasütemény, amelynek apró lyukaiból kitüremkedik a vaj, a fára épült házikóban üvegből, fölrázva iszogatott piros limonádé... Ez a nyár csiklandozza az ember bőrét, arcunkba csap a száguldő BMX ellenszele, katicabogár mászik a karunkon. Minden lélegzetvétel csordultig telik a frissen nyírt füvel, a hullámzó szárítókötélen lógó ruhákkal, madárfüttyel, méhek zsongásával, falevelek susogásával, labdapattogással, ugróiskola-rigmusokkal. Ennek a nyárnak soha nincs vége. Minden nap a mozgó fagyjárások szórólapjaival meg a legjobb pajtás kopogtatásával indul, és az ajtóban álló, hazahívó anyukák sziluettjével zárul az elnyúló, lassú szürkületben, miközben a fekete csipkébe öltözött fák közt fülsiketítően rikoltoznak a denevérek. A legszebb ruhájában pompázó, örök nyár ez.

Képzelnék el egy dombot, rajta házak rendezett kis labirintusát, mindezt Dublintól mindössze néhány mérföldnyire. A kormány szerint egy napon nyüzsgő, életerős előváros lesz ez, valóságos csoda, tökéletes megoldás a túlszűfolságra, a szegénységre meg az összes többi nagyvárosi bajra. Egyelőre azonban csak klónozott ikerházak maroknyi csoportja látható itt. Elég újak még az épületek, szinte riadtan, félszegen ácsorognak a domboldalon. Amikor a kormány lelkesülten McDonald's gyorséttermet meg mozikomplexumot álmodott ide, néhány fiatal család kukaszákokba pakolta ingóságait, és kizötyögött ide a földúton, amelynek két keréknyoma között fű és százsorszép nőtt. Újrakezdték mindent – akár azért, mert a folyosón lévő vécével súlyosbított bérkaszányákból menekültek, amelyeket a hetvenes évek Írországaiban mély hallgatás övezett, vagy mert tágas hátsó udvart és ugróiskolát álmodtak a gyerekeiknek, vagy egyszerűen csak saját otthon akartak teremteni, amennyire ezt tanári vagy buszsofőri fizetésük engedte.

Ez tíz éve történt, és az üzletláncok, közösségi házak homályos ígérete, az „infrastruktúra” káprázata azóta sem vált valóra, (Jelentéktelen politikusok olykor gyanús telekügyletekről harsognak az ír parlamentben, a Dáilban, de nem kerülnek be a híradóba.) Az út túloldalán mindmáig teheneiket legeltetik a farmerek, és esténként csak igen gyér számú fénypont gyullad ki a közeli domboldalakon. A telepnek azon a részén, ahol az egykori tervek bevásárlóközpontot és kellemes kis parkot jelölnek, egy óriási, ki tudja, hány évszázados erdő terül el.

Jöjjenek nyugodtan közelebb, kövessék a három gyereket, akik éppen átmásznak az erdőt az ikerházaktól elválasztó, vékony téglá- és habarcsrétegen. A gyerekek testét a pubertáskor tökéletes gazdaságossága jellemzi. Áramvonalas, öntudatlan, természetes a mozgásuk, mint a könnyű repülőgépeké. A matricák helyén, amelyeket magukra ragasztgatnak, villám,

csillag, A betű alakú fehér „tetkók” maradnak a napbarnított bőrükön. Libben egy tejfölszőke hajzuhatag: lábujj a résbe, térd a fal tetejére, és volt, nincs gyerek...

Az erdő: vibráló fények, moraj, káprázat. Csöndje megannyi apró nesz pointillista összeesküvése: lombusogás, avarzizegés, szélfuvallatok, azonosíthatatlan, csonka, félbemaradt sikolyok, üresnek látszik, pedig csak úgy nyüzsög benne a rejtőzködő élet, úgy surran tova, hogy éppen csak nem látjuk a szemünk sarkából. Vigyázni kell: a meghajlott törzsű tölgyfa repedéseiben méhek röpködnek ki-be, és ha felfordítunk egy követ, furcsa lárvák vonaglanak rajta ingerülten, a bokákon pedig hangyák fonalszerű sora kanyarog fölfelé. A romos toronyban, amely erődítményként szolgált, amíg el nem hagyták, csuklónyi vastag csalánok ragadtak a kövek közé, és hajnalban nyulak hozzák ki kicsinyeiket az építmény alapzatából, hogy az ősi sírokon játszadozzanak.

A nyár szőröstül-bőröstül a három gyereké. Az erdőt töviről hegyire ismerik, ugyanúgy, mint a lehorzolt térdük térképét. Bekötött szemmel is könnyedén kitalálnak bármelyik mélyedésből, tisztásról. Ez az ő területük, és ők vadul, dölyfösen uralkodnak rajta, mint az állatkölykök. Naphosszat kúsznak-másznak a sűrűben, bújócskáznak a kis völgyteknőkben, a fák üregeiben, és éjjel is az erdővel álmodnak.

Olyan legendák, elalvás előtti történetek, rémálmok születnek így, amelyekről a szülők sohasem hallanak. Az alig látható, rejtett ösvényeken, a ledőlt kőfalak körül csúszkálva kiáltásokat, cipőfűzőket hallatnak-hullatnak el a gyerekek, ezekből rajzolódik ki a nyomvonaluk, mint az üstökös csóvája. És vajon ki vár a folyóparton a fűzfa ágait markolva, kinek a kacagása göndörödik le egy magas ágról, kinek az arcát villantja föl a játszi fény és árnyék az avarban, hogy miután egy pillanatra láttuk a szemünk sarkából, máris továtúnjon?

Ezek a gyerekek nem válnak felnőtté, sem most, sem egy másik nyáron. Ez az augusztus nem kényszeríti őket arra, hogy mozgósítsák rejtett erőtartálékaikat, bátorságukat Nem kell szembesülniük a felnőttvilág bonyolultságával, nem lesznek szomorúbbak, bölcsebbek, nem alakul ki köztük életre szóló kötelék. Mást tartogat számukra, mást követel tőlük ez a nyár.

1. fejezet

Figyelmeztetem önöket: nyomozó vagyok. Ennélfogva az igazsághoz fűződő kapcsolatomban, ahogy a nyomozóké általában, nem egyértelmű; ahhoz hasonlíthatnám, mintha az ember a fényt összevissza törő üvegcserepeken át nézné a világot. Pedig számunkra az igazság sarkalatos kérdés: a munkánk

lényege, minden egyes lépésünk végső értelme. Hazugságokból, elhallgatásból, a csalás minden létező válfajából építjük föl a stratégiát, amellyel a nyomába eredünk. Az igazság a világ legkívánatosabb asszonya, mi pedig a világ legfélékenyebb szeretői vagyunk: mindenki mástól reflexszerűen megtagadjuk, hogy akár csak egy pillantást is vethessen rá. Rutinszerűen áruljuk el őt, hosszú órákon, napokon át ülünk bódultan, nyakig hazugságban, hogy aztán ismét feléje forduljunk, és a szerelmesek utolsó mensvárához meneküljünk: „Csak azért tettem, mert annyira szeretlek!”

Elég jó érzékem van a képes beszédhez, különösen annak olcsó, felületes fajtájához. Ne hagyják magukat elbolondítani, ne hagyják, hogy bemeséljem Önöknek, hogy mi amolyan nemes lovagok vagyunk, akik párosával vágatnak a hófehér paripáján poroszkáló nőalak, az Igazság után. Nem, amit mi csinálunk, az durva, vaskos és alantas. Például egy lány alibit szolgáltat a barátjának arra az estére, amikor a fiú a gyanúnk szerint kirabolt egy szupermarketet, és leszúrta a pénztárost. Én először flörtölök a lánnyal, azt mondom, értem, miért akart otthon maradni a fiúja. Pedig zsíros a hidrogénezett haja, lapos, élettelen, satnya vonásain több generáció alultápláltsága hagyott nyomot, és valójában arra gondolok, hogy ha ő lenne a barátnőm, egy Zsilett becenévre hallgató, szőrmók cellatársra is bármikor lecserélném. Ezután azt mondom neki, hogy a fiúja kényes izlésre valló, fehér mackóalsójának zsebében a szupermarket pénztárából származó, megjelölt bankjegyeket találtunk – és a srác azt állítja, tőle kapta aznap este, miután a lány elment valahova, majd visszajött.

Annyira meggyőzően csinálom, olyan finom érzékkel keverem a kellemetlenkedést az elárulása miatti együttérzéssel, hogy végül kártyavárként dől össze a négy együtt töltött évükbe vetett hite, és könnyezve, zsebkendőjébe trombitálva elmondja nekem, hánykor ment el otthonról a gyanúsított, sőt azt is részletekbe menően ecseteli, hogy az ágyban bizony „kívánnivalót hagyott maga után”. Közben a barátjából a szomszédos kihallgatóban annyit tud kihúzni a társam, hogy „Elmentek ti a picsába, otthon voltam Jackie-vel!” A végén gyöngéden megpaskolom a lány vállát, és adok neki egy zsepit, egy csésze teát meg egy formanyomtatványt, hogy írja le a vallomását.

Ez a munkám, és ilyesmit az ember nem vállal – vagy ha mégis, nem ragad le ennél –, ha nincs bizonyos fokú természetes affinitása az efféle munka kíváncsi, velejárói iránt. Két dolgot kell tehát elmondanom önöknek, mielőtt belefognék a történetembe: epedve szomjazom az igazságot – és hazudok.

Íme, ezeket olvastam az eset aktájában egy nappal azután, hogy nyomozó lettem, újra meg újra visszatérek majd ehhez a történethez, igen

sokféleképpen. Lehet, hogy sovány kis sztori, de az enyém. Az egyetlen történet a világon, amelyet rajtam kívül soha, senki nem fog tudni elmesélni.

1984. augusztus 14-én, kedden délután három gyerek – Germaine (Jamie) Elinor Rowan, Adam Robert Ryan és Peter Joseph Savage, mindhárman tizenkét évesek – az úton játszott a Knocknaree nevű Dublin megyei városkában, a lakhelyük közelében. Tűzött a nap, felhőtlen volt az ég, a környéken lakók közül sokan a kertjükben időztek. Kora délután számos szemtanú látta a gyerekeket különböző időpontokban. Az út végén lévő falon egyensúlyoztak, bicikliztek, vagy egy fára fölakasztott autókeréken hintáztak.

Knocknaree akkoriban még alig volt beépítve, a telep szomszédságában elterülő, méretes erdőt másfél méter magas fal választotta el a házaktól. A három gyerek délután három óra körül Savage-ék előkertjében hagyta a biciklijét, és azt mondták Mrs. Angela Savage-nek – aki éppen ruhát teregetett a kertben –, hogy az erdőbe mennek játszani. Ez gyakran előfordult, és jól ismerték az erdő hozzájuk közel eső részét, ezért Mrs. Savage nem aggódott, hogy eltévednek. A fia, Peter karórát viselt, és az édesanyja meghagyta neki, hogy fél hétre legyen otthon vacsorára. Párbeszédüket megerősítette a szomszédasszony, Mary Therese Corry is, azt pedig több szemtanú is látta, hogy a gyerekek átmásznak az út végét jelző válaszfalon, és beveszik magukat a fák közé.

Miután Peter Savage 6:45-kor még nem volt otthon, az édesanyja benézett a fia két társának szüleihez, gondolván, hogy biztos valamelyiküknél időznek. De nem jött még haza egyik gyerek sem. Peter Savage általában megbízható fiú volt, és a szülők ekkor még nem aggódtak: gondolták, biztosan belefeledkeztek a játékba, és nem nézték meg az órát. Aztán úgy öt perccel hét előtt Mrs. Savage elgyalogolt az erdőhöz, tett néhány lépést a fák között, és a gyerekek nevét kiáltotta. Nem érkezett válasz, és nem is látott vagy hallott semmit, ami arra utalt volna, hogy bárki is lenne az erdőben.

Hazament, és megvacsoráztatta férjét, Mr. Joseph Savage-et, valamint négy, Peternél fiatalabb gyermeküket. Tea után Mr. Savage és Mr. John Ryan, Adam Ryan apja bementek az erdőbe egy kicsit mélyebben, és szólongatni kezdték a gyerekeket, de ők sem kaptak választ. 8:25-kor, amikor már sötétedett, a szülők komolyan aggódni kezdtek, hogy a gyerekeik eltévedtek, és Miss Alicia Rowan (Germaine édesanyja, aki egyedül nevelte kislányát) hívta a rendőrséget – neki ugyanis volt telefonja.

Megkezdték az erdő átfésülését. Ekkor még attól is tartottak, hogy a gyerekek megszöktek otthonról. Miss Rowan ugyanis nem sokkal azelőtt úgy döntött, hogy beadja Germaine-t egy dublini bentlakásos iskolába, ahonnan csak a hétvégeken jöhet haza Knocknaree-ba. A kislánynak két hét múlva kellett volna a fővárosba költöznie, és a három gyereket nagyon fölkavarta a gondolat, hogy el kell válniuk. A szobájuk előzetes átkutatása során azonban

ott találták a ruháikat, a spórolt pénzüket és a személyes holmijaikat. Érintetlen volt Germaine matrjoskababa-formájú perselye is, amelyben 5 font 85 pennyt őrzött.

Este 10:20-kor, az erdő közepe táján, egy fákkal sűrűn benőtt részen az egyik rendőr elemlámpájának fénye Adam Ryanre vetült. A fiú háttal egy hatalmas tölgyhöz lapult, két tenyerét a fa törzsére szorította. A körmeit olyan mélyen belevájta a fa kérgébe, hogy letörték. A jelek szerint már egy ideje így állt ott, és nem reagált az őt keresők kiáltásaira. Kórházba vitték. A keresésbe bevonták a kutyás egységet is, és egy darabon sikerült is követni a másik két gyerek nyomait. A tölgyfa közelében azonban, ahol Adam Ryant megtalálták, a kutyák összezavarodtak, és elvesztették a szagnyomot.

Amikor megtaláltak, kék farmersortot, fehér pamutpólót, fehér pamutzoknit és fehér, fűzős futócipőt viseltem, a cipő erősen vérfoltos volt, a zokni kevésbé. A vérfoltok későbbi elemzése kimutatta, hogy a vér, belülről kifelé áztatta át a cipőmet, a zoknimat viszont kívülről befelé, és kisebb koncentrációban. Ez arra utalt, hogy a cipőmet levették, és vért öntöttek bele, majd amikor alvadni kezdett, visszahúzták a lábamra, így lett véres a zoknim. A pólómon négy, 7–12 cm közötti hosszúságú, párhuzamos szakadás látszott. Átlósan húzódtak a bal lapockám közepétől a jobb oldali bordáimig.

Sértetlen voltam, leszámítva néhány apró karcolást a két bokámon, a körömöm alá fűrődött faszilánkokat (amelyekről később kiderült, hogy a tölgyfáról származnak, ahol megtaláltak), meg a két térdkalácsomon lévő egy-egy, már varasodó, mély horzsolást. Arra vonatkozóan, hogy a horzsolásokat az erdőben szedtem-e össze, volt némi bizonytalanság, mert egy kisebb gyerek (az ötéves Aideen Watkins), aki az úton játszott, azt állította, hogy aznap látta, amikor leestem a falról. A kislány azonban többféleképpen is előadta a történetet, ezért nem tekintették megbízhatónak a tanúvallomását. Szinte kataton állapotban voltam: csaknem harminchat órán keresztül egyetlen mozdulatot sem tettem önszántamból, és két hétig nem beszéltem. Amikor pedig végül megszólaltam, az otthonról való elindulás és a kórházi vizsgálat között eltelt időről semmiféle emlékem nem volt.

A cipőmről és a zoknimról vett vérminta vércsoportelemzése – DNS-vizsgálatot 1984-ben még nem tudtak végezni Írországbán – kimutatta, hogy a vér A pozitív. Kiderült, hogy én is A pozitív vagyok, de valószínűtlennek tartották, hogy a térdemen látható horzsolások, bármilyen mélyek voltak, annyira véreztek volna, hogy eláztassák a futócipőmet. Germaine Rowanról két évvel ezelőtt, a vakbélműtétje előtt végzett vizsgálat során kiderült, hogy szintén A pozitív. Peter Savage-et, bár nem volt adat a vércsoportjáról, kizárták, mivel a szülei mindketten nullás vércsoportúak voltak, így ő sem lehetett más. Perdöntő bizonyíték híján nem zárhatták ki a nyomozók azt a lehetőséget sem, hogy a vér egy negyedik személytől vagy több különböző

forrásból származik.

A keresés augusztus 14-én egész éjjel tartott, és utána még heteken át folytatódott. Önkéntes csapatok fésülték át a közeli mezőket, dombokat, minden egyes ismert emésztőgödrt és csatornát, búvárok merültek alá az erdőt átszelő folyóba, de mindhiába.

Tizennégy hónap múlva egy kuttyáját sétáltató helyi lakos, Mr. Andrew Raftery észrevett az avarban egy karórát, úgy hatvan méterre a fától, ahol engem megtaláltak. Az órának volt egy különös ismertetőjele: a számlapja lendülő lábú futballistát ábrázolt, a másodpercmutató hegyén pedig ott volt a labda. Mr. és Mrs. Savage azonosította az órát. Megerősítették, hogy a fiuké, Peteré volt, és azt is, hogy viselte aznap délután, amikor nyoma veszett. A karóra műanyag szíját, úgy tűnt, erős rántás szakította el: talán fönnakadt egy alacsony ágon, miközben Peter futott. A Technikai Iroda többféle részleges ujjlenyomatot is azonosított a szíjon és a számlapon egyaránt, és ezek mind egybevágtak a Peter Savage holmijain talált ujjlenyomatokkal.

A rendőrség számos felhívást intézett a lakossághoz, és a média is komoly kampányt folytatott, de azóta sem került elő semmi nyom, ami közelebb vitt volna Peter Savage-hez és Germaine Rowanhez.

Azért lettem rendőr, mert gyilkossági nyomozó akartam lenni. A kiképzés és az egyenruhában töltött szolgálati idő – a rendőrtisztai főiskola a Tipperary megyei Templemore-ban, a véget nem érő, bonyolult erőnléti gyakorlatok, a grasszálás a kisvárosi utcákon a rajzfilmből illő fényvisszaverő kabátban, a lázas nyomozás, hogy a három agyhalott helyi zsvány közül melyik törte be Mrs. McSweeney sufniaablakát – Ionesco-drámába illő, kínos, szédült állapotnak tűnt a számomra. Úgy éreztem magam, mintha valami nyakatekert bürokratikus szabály miatt unalomtűró próbának vetnének alá, és csak akkor nyerhetném el jutalomképpen az igazi munkámat, ha kiállom ezt a próbát. Soha nem gondolok azokra az évekre, és nem is emlékszem ebből az időszakból szinte semmire. Nem kötöttem barátságot senkivel. Távolságtartó közönyöm önkéntelennek és elkerülhetetlennek tűnt a számomra, mintha valami nyugtató mellékhatása lett volna, a többi zsaru azonban tudatos fölényeskedésnek vélte, egyszerű, vidéki származásuk és egyszerű, vidéki ambícióik nagyképű kigúnyolásának. Lehet, hogy az is volt. Nemrég megtaláltam egy főiskolás koromból származó naplóbejegyzésem, amelyben osztálytársaimat „szájszagú, selejtes, retardált debiliek csordájának” minősítettem, akiből „úgy árad a közhelyesség, hogy az ember szinte érzi a szalonna, a káposzta, a tehénszar meg a templomi gyertyák szagát”. Azt hiszem, e szavak akkor is csekély érzékenységet mutatnak a kulturális különbségek iránt, ha feltételezzük, hogy éppen rossz napom volt...

Amikor bekerültem a gyilkossági csoportba, már csaknem egy éve ott

lógatok a szekrényemben az új munkaruháim: a gyönyörűen szabott öltönyeim, amelyek olyan finom anyagból készültek, hogy szinte életre keltek, amikor végigsimítottam rajtuk; és a kék vagy zöld hajszálcikos ingeim, a nyúlbundát idéző, puha kasmírsálaim... Imádom a gyilkosságiak hallgatólágos öltözködési előírásait. Ez volt az egyik dolog, ami kezdettől fogva lenyűgözött ebben a munkában, a másik pedig az exkluzív, tömör, funkcionális szakzsargon, amely olyan szavakkal operál, mint „látens bűncselekmény”, „nyom”, „törvényszékiek”. Az egyik, Stephen King tollára kívánczó kisvárosban, ahova Templemore után helyeztek, történt egy gyilkosság. A családon belüli erőszak szokványos esete volt, amely az elkövető szándékait messze felülmúló eredménnyel zárult. Mivel a férfi előző barátnője annak idején gyanús körülmények között halt meg, leküldték két nyomozót a gyilkossági csoporttól. Egy hétig voltak ott, és én ez idő alatt végig a kávéautomatát lestem fél szemmel. Akkor kávéztam, amikor ők, és miközben komótosan kitöltöttem magamnak a tejet, belekagylóztam a brutálisan célratörő, áramvonalasan hatékony, pergő ritmusú beszélgetésükbe: mikor mond valamit a labor a méregmintáról, mikor azonosítják a bordázatot. Még a dohányzásra is visszaszoktam, hogy kimehessek utánuk a parkolóba, és ott cigizhessek tőlük egy-két méterre, vakon az égre meredve. Ilyenkor kurta, személytelen mosolyra méltattak, néha még tüzet is adtak a kopottas Zippo öngyújtójukkal, majd vállukkal kissé félrefordulva „ejtettek”, és visszavonultak kifinomult, többdimenziós stratégiáik közé. „Először behozzuk anyucit, ezzel adunk apucinak egy-két órát, hogy elragódhasson otthon, mit mond az asszony, aztán visszahívjuk őt is. Berendezünk egy rekonstrukciós szobát, de csak átszaladunk rajta, nem hagyjuk, hogy alaposan megnézzé magának...”

Bármit is gondolnak, nem az az ábránd vezérelt, amikor nyomozó lettem, hogy egyszer majd megoldom gyerekkorom nagy rejtélyét. Egyetlenegyszer olvastam el az aktát, a legelső napon, késő este a kihalt irodában, az asztali lámpám fényénél. A fejem körül rég elfeledett nevek röpködtek, mint megannyi denevér: a tanúk nevei, akiknek golyóstollal papírra vetett vallomásai is elhalványultak azóta (hogy például Jamie belerúgott az édesanyjába, mert nem akart bentlakásos iskolába menni, meg hogy „veszélyesnek látszó” tizenéves suhancok lógtak esténként az erdő közelében, meg hogy Peter édesanyjának egyszer ütésnyomot láttak az arcán). Utána soha többé nem néztem bele a paksamétába, amelyben az a fajta misztikus tudás volt, amelyre mindig is vágytam: az apró részletek szinte láthatatlanul kirajzolódó szövedéke, amelyet csak a beavatottak tudnak olvasni, mint a Braille-írást. A két nyomozó, aki annak idején eltöltött egy kis időt itt, az isten háta mögött, olyan volt a szememben, mint két telivér paripa, vagy mint két akrobata, akik tökélyre csiszolták produkciójukat a trapézon. A létező

legnagyobb tétben játszottak, és igazi mesterei voltak ennek a játéknak.

Tudtam, hogy kegyetlenség, amit csinálnak, az ilyen emberek vadállatiasan könyörtelenek. Amikor valaki jéghideg tekintettel, élénken figyel a másikat, és addig alakítgat aprólékosan ezen-azon, amíg az alany önfenntartó ösztöne megroppan, az nem más, mint a kíméletlen barbárság legtisztább, leccsízoltabb és legfejlettebb formája.

Cassie-ről már napokkal azelőtt hallottunk, hogy a csoporthoz jött volna. Alighanem még föl sem ajánlották neki az új munkakört, amikor már működésbe lépett a mi röhejesen, vénasszonyosan hatékony kis hírláncunk. A nagy nyomás alatt, kis létszámmal (mindössze húsz állandó taggal) dolgozó gyilkossági csoport a megszokotton túli, „extra” feszültségforrásokra (valaki elmegy, új ember jön, túl sok a munka, túl kevés a munka) általában horrorfilmbe illő hisztériával reagál: bonyolult szövetkezések alakulnak ki, eszelős pletykák kapnak szárnyra. Én rendszerint kimaradok az ilyesimből, de Cassie Maddox jövetele kapcsán olyan hangos volt a zsongás, hogy hozzám is eljutott a hír.

Cassie először is nő, ami már önmagában is kiváltott némi rosszul leplezett fölháborodást. Kitanítottak ugyan valamennyiünket, hogy borzadjunk az előítéletességtől, de az ötvenes évek iránti nosztalgia bűvópatakja makacsul csordogál a felszín alatt (Még a velem egykorúak körében is. Írország nagy részében egészen 1995-ig tartottak az ötvenes évek, hogy aztán egyenesen fejest ugorjunk a nyolcvanas évek thatcherizmusába.) Az áldott emlékü ötvenes években még vallomást lehetett kipróbálni egy gyanúsítottból azzal, hogy vigyázzon, mert szólunk az anyukájának. Külföldieket – néhány orvostanhallgatót leszámítva – nem lehetett látni az országban, és a munkahely volt az egyetlen mentsvár, ahol a férfiembernek nyugta lehetett a folyton kárpáló nőneműektől. Cassie előtt mindössze három nő fordult meg a gyilkosságiaknál, és közülük is az egyik súlyos – egyesek szerint szándékos – tévedés volt. Az illető hölgy azzal került be a csoport legendáriumába, hogy egyszer bekattant, és a sarokba szorított gyanúsított fejéhez vágta a pisztolyát. Ezért ő is, társa is kis híján az életével fizetett.

Cassie ráadásul csak huszonnyolc éves volt, pár éve végzett Templemore-ban. A gyilkossági csoport viszont elit alakulat, ahova harminc alatt nem kerülhet be senki, hacsak nem politikus a papája. Általában néhány évig lótitufutó munkát végző alkalmi segéderő az ember, és ebből a státusból léphet aztán elő, feltéve, hogy másféle bűnügyekkel is foglalkozott már. Cassie azonban még egy évet sem húzott le a kábítószer-ellenes csoportnál. A pletykagépezet ezért óhatatlanul azt kezdte terjeszteni róla, hogy valami fontos emberrel hál, vagy valakinek a törvénytelen lánya, vagy – ebben már volt némi érdekesség – lefűlelt valami nagykutyát, aki drogot vásárolt, és ez az ár,

amiért tartja a száját.

Nekem semmi problémát nem okozott Cassie Maddox érkezése. Még csak pár hónapja voltam a gyilkosságiaknál, de már nagyon nem szerettem az öltözőbeli dumák „új Neander-völgyi” felhangjait: a kocsik és arcszeszek versenyét, meg az „ironikusnak” tartott, finoman előítéletes vicceket, amelyek hallatán legszívesebben hosszú, tudálékos előadást tartottam volna az irónia mibenlétéről. Összességében jobban kedvelem a nőket, mint a férfiakat, és a csoportban elfoglalt helyemmel kapcsolatban is munkált bennem némi kétely. Majdnem harmincegy éves voltam már, két-két évet húztam le alkalmi lótitufiként, illetve a családon belüli erőszakra specializálódott csoportnál, elmondható tehát, hogy nem olyan hézagosan teljesítettem az előfeltételeket, mint Cassie. Időnként mégis arra gondoltam, hogy a fejések ugyanazon okból tartanak jó nyomozónak, amiért egyes férfiak agyatlanul, automatikusan szépnak gondolják a magas, karcsú, szőke nőt, akkor is, ha olyan az arca, mint egy pajzsmirigy-túltengéses pulykáé. Én is rendelkezem a jó nyomozó külsődleges ismertetőjegyeivel, például tökéletes BBC-angolt beszélek. Ezt a kiejtést a bentlakásos iskolában szedtem magamra önvédelemből, álcázásként. Márpedig Írországbán az évszázados gyarmati sors nyomai nehezen múlnak el. Az írek bármely ország futbalcsapatának lelkesen drukkolnak Anglia ellen, és jó néhány kocsmát ismerek, ahol nemigen rendelhetnek italt, mert jó eséllyel széttörnének a fejemen egy poharat. Ezzel együtt makacsul tartja magát az a hit, hogy az angolos visszafogottság és hidegvér intelligens, tanult embert takar, akinek nagyobb valószínűséggel van igaza, mint a közönséges halandóknak. Ráadásul magasra nőtem, csontos, nyúlánk alkatom a megfelelő szabású öltönyben karcsúnak, elegánsnak hat, és a magam sajátos módján elég jóképű vagyok. Egy szereplőválogatáson biztosan megkapnám a jó nyomozó szerepét. Alighanem zseniális, öntörvényű, magányos hős lennék a filmben, aki félelmet nem ismervé kockára teszi az életét, és mindig elkapja a tettest.

Gyakorlatilag semmiben nem hasonlítok egy ilyen fickóhoz, és nem tudhattam, ezt észrevették-e mások is. Időnként, ha egy-egy magányos vodkázásom túl jól sikerült, különböző paranoiás variációk jutottak eszembe – a legtöbbször az, hogy a rendőrfőnök rájött, hogy csak egy egyszerű közalkalmazott fia vagyok Knocknaree-ből, és áthelyez a szellemi tulajdon elleni bűncselekmények csoportjához. Úgy gondoltam, ha Cassie Maddox köztünk lesz, alighanem sokkal kevesebb idejük marad a többieknek arra, hogy rám gyanakodjanak.

Amikor végül megérkezett a hölgy, úgy láttuk, tulajdonképpen elmarad a várakozástól. A róla szóló pletykák tévésorozatba illő drámaisága alapján olyasvalakit képzeltem el, aki ennek a képnek külsőre is megfelel: hónaljig ér a lába, samponreklámot idéz a haja, és talán még Macskanőnek is van öltözve. A főfelügyelő, O’Kelly bemutatta őt a hétfő reggeli szemlén, Cassie pedig

förlált, és mondott valami szokványos szöveget, hogy nagy örömmel csatlakozik a csoporthoz, és reméli, hogy meg tud majd felelni a magas elvárásoknak. Alig középmagas, göndör, fekete hajú, karcsú, de fiúsan szögletes vállú lány állt előttünk. Nem volt az esetem – mindig is a lányos lányokat kedveltem, az aranyos kis madárcsontú lányokat, akiket fél kézzel is fölkaphatok és megpörgethetek –, de tény, azért volt Cassie-ben valami. Talán az, ahogy testsúlyát az egyik lábára helyezve, egyenesen, könnyedén állt, mint egy tornász – de lehet, hogy csak az őt körüllegő titokzatosság hatott rám.

– Úgy hallottam, szabadkőműves családból való, és azzal fenyegetőztek, hogy feloszlatják a csoportot, ha nem vesszük föl – szólalt meg a hátam mögött Sam O’Neill, egy köpcös, vidám, rendíthetetlen nyugalomú fickó Galwayből. Nem néztem ki belőle, hogy őt is magával ragadja a szóbeszéd hulláma.

– Ugyan már, az Isten szerelmére! – dőltem be neki. Sam elvigyorodott, megrázta a fejét, majd elslisszolt mellettem, és leült. Újra Cassie-re néztem, aki közben szintén helyet foglalt, és föltekintett az egyik lábát az előtte lévő székre, hogy írni tudjon a combjára helyezett jegyzetfüzetébe.

Nem gyilkossági nyomozónak volt öltözve. Az ember tudatába, amint szemet vet erre a munkára, beszivárog az elvárás, hogy profinak, tanultnak és diszkrétnek elegánsnak kell mutatkoznia, csipetnyi eredetiséggel megspékelve. Az adófizetőknek a pénzükért meg kell kapniuk ezt a vigaszt nyújtó klisé. Többnyire a Brown Thomasnál vásárolunk leértékeléskor, így időnként zavarba ejtően egyforma rajtnak a csipetnyi eredetiség. Cassie érkezéséig a Quigley nevű kretén számított köztünk a legnagyobb különcnek, akinek olyan a hangja, mintha a rajzfilmbeli Dodó kacsá Donegal megyei akcentussal beszélne. Quigley feliratos pólókat hordott (például MAD BASTARD), mert azt hitte, hogy az merész viselet. Amikor aztán rádöbrent, hogy az idiótasága senkit sem sokkol, sőt a legcsekélyebb érdeklődést sem váltja ki, szólt az anyukájának, hogy jöjjön föl egy napra, és vigye el vásárolni a Brown Thomasba.

Cassie-t az első napon ugyanebbe a kategóriába soroltam. Tréningnadrág volt rajta, a kézfejére rálógó, hosszú ujjú gypjúpulóver meg elég ciki, ormótlan edzőcipő. Affektálásnak minősítettem az öltözetét: *Látjátok, túl vagány vagyok, én a ti unalmas konvencióitokhoz!* A szikrányi ellenszenv hatására azonban csak még szimpatikusabb lett. Az egyik felem ugyanis erősen vonzódik az olyan nőkhez, akik idegesítenek.

Ezután néhány hétig nemigen fordítottam rá figyelmet, csak annyira vettem észre, amennyire az ember minden normálisan kinéző nőt észrevesz, ha csupa férfival van körülveve. Cassie-t az őszülő hajú „házi” veteránunk, Tom Costello vezette be a szakma fortélyaiába, én pedig éppen egy sikátorban agyonvert hajléktalan ügyén dolgoztam. Az áldozat életének mindent átható,

lehangoló „aromája” a halálába is beszívárgott: meggyilkolása a kezdettől fogva a reménytelen ügyek közé tartozott. Nem volt nyom, senki nem látott, nem hallott semmit, és a tettes, bárki legyen az, alighanem úgy be volt rúgva vagy be volt tépve, hogy nem emlékezett semmire. A szépreményű újonc imázsa, amellyel indultam, kezdett megkopni. Ráadásul Quigley volt a társam, és a dolog nem igazán működött. Ő ugyanis azt találta humorosnak, hogy hosszú jeleneteket ad elő a hőbortos feltalálóról és kutyájáról szóló animációs sorozatból, a *Wallace és Gromit*-ből, majd a rajzfilmbeli harkályt, Woody Woodpeckert idéző harsány kacajjal jelzi, hogy vicceset mondott. Lassanként leesett a tantusz, hogy nem azért adták mellém, hogy barátságos legyen az új fiúval, hanem azért, mert senki más nem akart a társa lenni. Nem volt tehát sem időm, sem energiám arra, hogy megismerjem Cassie-t. Néha eltűnődöm, hogy vajon meddig maradt volna ez így, ha nem szól közbe a véletlen. Hiszen még egy ilyen kis létszámú közösségben is mindig vannak emberek, akikkel az ember soha nem jut túl a folyosón váltott biccentéseken és mosolyokon, és egyszerűen azért nem, mert máshol nem keresztezik egymást az útjaik.

Cassie mopedje, egy krémszínű 1981-es Vespa miatt barátkoztam össze az új nővel. A robogó, bármennyire is klasszikus márká, engem vidáman csaholó korcs kuvaszra emlékeztet, amelynek skót juhászkutya is volt az ősei között. Cassie bosszantására „golfkocsinak” hívom, ő pedig cserébe a „kompenzáló batár” nevet ragasztotta ütött-kopott fehér Land Roveremre. Ezt olykor megfejeli egy elejtett megjegyzéssel, hogy együtt érez a barátnöimmel, ultrabalos pillanataiban pedig „ökomobilnak” csúfolja. A golfkocsi egy cudar, esős, szeles napot választott ki arra, hogy a munkahelyünk előtt lerobbanjon. A parkoló felé tartva észrevettem a piros esőkabátban ázó pici lányt. Ahogy a szintén csöppőgő járgánya mellett állva egy busz után üvöltözött, amely pocsolyába hajtva eláztatta, úgy nézett ki, mint Kenny a *South Park*-ból. Megálltam mellette a kocsival, és kikiabáltam az ablakon: – Tudok segíteni?

Rám nézett, és visszakíáltott: – Mire gondolsz? – Aztán, legnagyobb meglepetésemre, kacagásban tört ki.

Úgy öt percre, amíg a Vespát próbáltam beindítani, beleszerettem. A túlméretezett esőkabátjában úgy nyolcévesnek nézett ki. Szinte láttam is, hogy a dzsekihez színben passzoló, katicás gumicsizmája van; a csuklya alatt pedig ott volt a nagy, barna szempár esőcseppekkel a szempillái hegyén, az egész kiscicás arcocska... Legszívesebben gyengéden szárazra töröltem volna egy nagy, bolyhos törülközővel a kandalló előtt. De aztán megszólalt: – Inkább majd én, a kicsodáját nem tudja akárki becsavarni! – Én pedig felvontam a szemöldökömet, és így ríposztottam: – A *micsodáját*?! No de hölgyem...!

Rögtön meg is bántam. Nincs tehetségem az évődéshez, és az ember sose tudja, nem valami véresszájú feministával hozta-e össze a sorsa, aki mindjárt előadást tart a zuhogó esőben Amelia Earhartról, a húszas-harmincas

évek legendás pilótanőjéről. Cassie azonban csak egy kimért oldalpillantást vetett rám, majd összezsapta két vizes kezét, és Marilyn Monroe-s, bűgő-fátyolos hangon megszólalt: – Ah, mindig is a csillogó páncélzatú lovagról álmodtam, aki majd eljön, hogy megmentsen egy szegény, gyámolatlan kislányt...! – Aztán szárazon hozzáfűzte: – Csakhogy az álmaimban jóképű volt...

Erre egy csapásra egészen mást láttam magam előtt, mint addig. Olyan volt, mint amikor fordul egyet a kaleidoszkóp. Bimbózó gyengédségemet iránta mintha elvágták volna, viszont igencsak megkedveltem a csajt. A kapucnijára néztem. – Jaj istenem, bántják a kis Kennyt! – mondtam, majd bepakoltam a golfkocsit a Land Rover csomagterébe, és hazafuvaroztam mindkettőjüket.

Cassie „stúdiólakásban” lakott (így hívják a háztulajdonosok az olyan garzont, amelyben van annyi hely, hogy az ember meghívhassa egy barátját) Dublin Sandymount nevű tengerparti kerületében, egy félig romos György király korabeli házban. Csendes volt az út, a tolóablak a háztetők fölött a tengerre nézett. A fa könyvespolcok zsúfolásig voltak régi papírfedelű kötetekkel; az alacsony, Viktória korabeli kanapé huzata a türkizkék egy különösen virulens árnyalatában pompázott. A jókora futonágyon foltokból összevarrt paplan díszelgett. Dekorációt, posztert nem láttam, csak az ablakpárkányokon hevert egy-egy maréknyi odaszórt kagyló, kavics, gesztenye.

Arról az estéről nem sok konkrét emlékem maradt, és Cassie állítása szerint neki sem. Emlékszem egy-két dologra, ami szóba került, és néhány kép is kristálytisztán előttem van, de hogy pontosan miket mondtunk, abból szinte semmit sem tudnék fölidézni. Ez furcsának tűnik nekem, és egy bizonyos fajta hangulatban egyenesen varázslatnak hat, mintha egyfajta amnéziás állapotba kerültünk volna azon az estén. Az ilyesmit évszázadokon át a tündérek, boszorkányok, földönkívüliek számlájára írták, és utána mindenki más lett, mint azelőtt volt. Az időnek ezeket az elveszett, a tudat határmezsgyéjén imbolygó zárványjelenségeit általában egyedül éli át az ember. Az ilyen típusú közös élmény olyan, mintha két ikertestvér nyújtana ki lassan, vakon a kezét a gravitációtól és szavaktól mentes űr felé.

Tudom, hogy ott maradtam vacsorára. Amolyan „diákmenü” volt, friss főtt tészta és szósz mély cseréptálból, forralt whisky porcelánbögérből. Emlékszem arra is, hogy Cassie elővett az egyik fal nagy részét elfoglaló óriási ruhásszekrényéből egy törülközőt, hogy abba töröljem a hajamat. A szekrénybe valaki, feltehetően ő maga, könyvespolcokat is beszerelt. A polcok furcsa, szabálytalan magasságokban helyezkedtek el, és a legkülönbözőbb tárgyakkal voltak megpakolva. Nem tudtam körülnézni a szekrényben, de biztos, hogy voltak nyeles serpenyők, amelyekről itt-ott már lepattogzott a

zománc, márványmintás jegyzetfüzetek, puha, kockamintás pulcsik meg kusza összevisszaságban egymásra hányt, telefirkált papírok. Mint a mesebeli házikötő ábrázoló rajzokon a régi könyvekben...

Azért a beszélgetésünkből is megmaradt bennem egy s más.

Emlékszem például, hogy végül csak megkérdeztem: – Szóval, hogy kerültél a gyilkossági csoporthoz? – Ekkor már egy ideje a beilleszkedéséről társalogtunk, és úgy éreztem, elég könnyedén, mintegy mellesleg ejtettem el a kérdést. Cassie azonban huncut kis mosollyal reagált, mintha dámáznánk, és rajtakapna, hogy megpróbálom elterelni a figyelmét egy rossz lépésemről.

– Úgy érted, hogy került a csoporthoz egy lány?

– Igazából arra gondoltam, hogy ilyen fiatalon... – feleltem, de természetesen mindkét gondolat megfordult a fejemben.

– Costello tegnap „fiamnak” nevezett – mondta Cassie. – „Azt meg kell adni, fiam...” Utána teljesen összezavarodott, és összevissza hebegett Azt hiszem, attól félt, hogy beperelem.

– A maga módján alighanem bókolta neked – mondtam.

– Én is így fogtam föl. Tulajdonképpen egész aranyos. – Cassie most a szájába vett egy cigarettát, és kinyújtotta felém a kezét. Odadobtam neki az öngyújtómat.

– Valaki azt mesélte, hogy beépültél mint prosti, és összefutottál valami agyassal – mondtam, de Cassie csak mosolygott, és visszadobta az öngyújtót.

– Quigley volt, igaz? Nekem meg azt mesélte rólad, hogy az MI6 beépített ügynöke vagy.

– Mi?! – csattantam föl, egyenesen beleesve a saját csapdámba. – Quigley egy kretén.

– Úgy gondolod? – kérdezte Cassie, és elnevette magát. Egy pillanattal később csatlakoztam én is. Zavart, hogy angol titkos ügynöknek vélhetnek, hiszen tudtam, hogy akkor soha többé nem mondanának el nekem semmit, és egyébként is már-már irracionális mértékben feldühít, ha angolnak néznek. Azért bizonyos fokig tetszett is az abszurd ötlet, hogy James Bondnak képzelnék.

– Dublini vagyok – mondtam. – Az akcentust az angliai bentlakásos iskolában szedtem össze, amint ezt az az agyatlan falusi suttyó jól tudja. – Valóban tudta. A csoportnál töltött első néhány hetem alatt egyfolytában azzal szekált, hogy mit keres egy angol fazon az ír rendőrségnél. Olyan volt, mint egy levakarhatatlan gyerek, aki a karodat bökdösi, és monoton hangon ismételteti, hogy „Miért? Miért? Miért?” Addig abajgatott, míg végül megszegttem a saját magam által hozott szabályt, hogy csak annak beszéljek a múltamról, akinek mindenképpen muszáj tudnia róla, és elmagyaráztam neki, honnan van az angol akcentusom. A jelek szerint hiba volt.

– És milyen vele dolgozni? – kérdezte Cassie.

– Szép csöndben kezdek begolyózni.

Ekkor Cassie valamiért – máig nem tudom, minek a hatására – eldöntött magában valamit. Oldalra dőlt, áttette a bögret a másik kezébe (esküszik rá, hogy kávé ittunk, szerintem csak azért emlékszem forralt whiskyre, mert azt olyan gyakran ittuk télen, de én tudom, hogy az volt, emlékszem, hogy szúrta a nyelvemet a szegfűszeg, és fejembe szállt a gőzölgő ital illata), és felhúzta magán a topot, majdnem a melléig. Annyira megdöbbsentem, hogy beletelt egy kis időbe, mire fölfogtam, mit mutat nekem: az egyik bordája mentén kanyargó hosszú sebhelyet, amely még piros volt, kidomborodott, és látszott rajta az öltésnyomok pókhálószerű mintázata. – Megszúrtak – mondta Cassie.

Annyira kézenfekvő dolog volt ez, hogy kínosan éreztem magam, amiért senkinek sem jutott eszébe. Hiszen köztudott, hogy a szolgálat közben megsebesült rendőr tetszés szerint választhat magának új munkakört. Azt hiszem, azért siklottunk el e fölött a magyarázat fölött, mert ha egy zsarut megkéselek, az általában minden mászt überelő beszédtema. Erről az esetről viszont nem hallottunk semmit.

– Úristen! – mondtam. – Hogy történt?

– Beépített ember voltam a kábszerellenes csoportnál – felelte.

Ez sok mindent megmagyarázott: az öltözködését is, és azt is, hogy miért nem tudtunk a sebesüléséről. A beépített emberek munkájával kapcsolatban ugyanis igen komolyan veszik a titoktartást. – Így lettem ilyen gyorsan nyomozó – folytatta Cassie. – Volt az egyetemen egy drogdíler banda, és a kábszeresek ki akarták deríteni, ki mindenki áll velük kapcsolatban, ezért olyan embereket kerestek, akiket diáknak lehet nézni. Az volt a fedőtörténetem, hogy posztgraduális pszichológushallgató vagyok. Templemore előtt tényleg jártam egy ideig pszichológiára a Trinity College-ba, így aztán tudtam meggyőződen dumálni, és elég fiatalnak is nézek ki.

Ez abszolút igaz volt. Soha senkit nem láttam rajta kívül, akinek ilyen makulátlan, hamvas-tiszta lett volna az arca. A bőre tükörsima volt és pőrustalan, akár egy kisgyereké, a vonásai pedig – a széles szája, a kiálló, kerek arccsontja, a ferde orra, a hosszú, ívelt szemöldöke – olyan tisztán kirajzolódtak, hogy mellette mások arca elmosódottnak, „életlennek” hatott. Amennyire meg tudtam állapítani, soha nem sminkelte magát, leszámítva a vöröses árnyalatú, fahéjillatú ajakírt, amelytől még fiatalabbnak hatott. Nem sokan mondták volna rá, hogy szép, az én ízlésem azonban mindig is inkább az egyedit értékelte, mintsem a neves márkákat. Sokkal szívesebben néztem őt, mint azokat a bögös, szöke klónokat, akikre a magazinok szerint – és ez fölér egy sértéssel – vágyom kellene.

– És lebuktál?

– Dehogy...! – felelte méltatlankodva. – Kiderítettem, ki a földíler. Egy

agyatlan gazdag fiú volt Blackrockból, természetesen üzleti tudományokat tanult. Több hónapos munkával összebarátkoztam vele, röhögtem az ócska viccein, javítottam a házi dolgozatait. Aztán fölvettem, hogy esetleg teríthetném az anyagot a lányoknak, egy másik lánytól talán nyugodtabban vesznek drogot. A fickónak tetszett az ötlet, remekül ment minden, és én kezdtem arra céloztatni, hogy egyszerűbb lenne, ha én találkoznék a kapcsolatával, és nem rajta keresztül kapnám az árut. Csakhogy ekkor a diler barátunk a kellenél kicsit több speedet nyomott be a saját árukészletéből – május volt, jöttek a vizsgák. Paranoiás lett, bebeszélte magának, hogy ki akarom túrni a saját boltjából, és megkéselt. – Cassie ivott egy kortyot a bögréjéből. – Quigleynek ne mondd el. A művelet még folyik, nem lenne szabad beszélnem róla. Hagyjuk meg annak a kis szerencsétlen szarjankónak az illúzióit.

Nem mutattam, de lenyűgözött, amit hallottam. Nemcsak az, hogy megszárták, hiszen – így okoskodtam – ahhoz nem kellett különösebb bátorság vagy zsenialitás, egyszerűen nem ugrott földre időben. Inkább a beépített ügynöki munka titokzatossága, emberpróbáló, stresszes mivolta gyakorolt rám nagy hatást, és az, ahogy Cassie ilyen magától értetődően adta elő a történetet. Én aztán igazán tudtam ezt értékelni, hiszen nem kevés munkámba került, hogy lezser, nemtörődöm benyomást tudjak kelteni.

– Úristen! – hüledeztem megint. – Gondolom, jól megoldozták a csávót, amikor behozták. – Én magam soha nem ütöttem meg gyanúsítottat. Szerintem erre semmi szükség, elég, ha éreztetjük velük, hogy sor kerülhet rá. De vannak, akik megteszik, és ha valaki megkésel egy zsarut, jó eséllyel összeszed pár kék-zöld foltot, mire beérnek vele az őrre.

Cassie felvonta a szemöldökét, úgy tűnt, mulattatja a dolog. – Nem hozták be – mondta. – Azzal tönkretették volna az egész műveletet. Szükségük van rá, hogy elvezesse őket az ellátóhoz, úgyszólván elkezdték az egészet előlről, egy új beépített emberrel.

– De nem szeretnéd, ha kivonnák a forgalomból? – kérdeztem. Frusztrált a hidegvére, no meg a bennem motoszkáló sejtés, hogy naivan viselkedem. – Hiszen megkéselt!

Cassie vállat vont. – Végző soron, ha belegondolsz, volt némi igaza. Hiszen tényleg csak azért barátkoztam vele, hogy aztán átverjem. Ő csak egy drogfüggő diler volt, azt csinálta, amit az ilyenek szoktak.

Innentől kezdve megint halványulnak az emlékeim. Azt tudom, hogy én is imponálni akartam neki, és mivel soha nem szúrtak meg, nem vettem részt tűzpárbajban meg ehhez hasonlóknak, hosszan, terjengősen (és többnyire valósághűen) elmeséltem neki, hogy egyszer, még a családon belüli erőszak elleni csoportnál meggyőztem egy fazont, hogy mégse ugorjon le a tömbház tetejéről a kisbabájával. (Azt hiszem, kicsit be voltam csipve. Már csak ezért is

biztos vagyok benne, hogy forralt whiskyt ittunk.) Emlékszem még a Dylan Thomasról (ha igaz) folytatott szenvedélyes beszélgetésre is, a kanapén föltérdelve, élénken gesztikuláló Cassie-re, a hamutartóban elfelejtve füstölő cigarettájára. Évődünk is, szellemesen, de óvatosan puhatólózva, mint az egymást szégyellősen kerülgető gyerekek. Titkon minden egyes rüszty után azt lestük, nem léptünk-e át valamiféle határvonalat, nem mondtunk-e valami sértőt. Emlékszem a tűz fényére, meg arra, hogy a Cowboy Junkies szólt, és Cassie halkan, aranyos, érdes hangon együtt énekelt velük.

– És a drogot, amit a diler haverodtól kaptál, tényleg eladtad a diákoknak? – kérdeztem később.

Cassie fölállt, hogy föltegye a teáskannát. – Olykor igen – felelte.

– És ez nem zavart?

– Minden zavart a beépített ügynöki munkában – felelte. – *Minden.*

Másnap reggel már barátokként mentünk dolgozni. Tényleg ilyen pofonegyszerűen zajlott le az egész: gondolkodás nélkül vetettük el a magot, és arra ébredtünk, hogy valami kinőtt a földből. A szünetben elkartam Cassie tekintetét, és mutattam a két ujjammal, hogy elszívhatnánk egy cigit. Kimentünk, és keresztbe vetett lábbal, karót nyelten ültünk egy pad két végén. A műszak végén pedig megvárt, és közben pufogott, hogy milyen lassan cihelődöm. („Olyan, mintha Sarah Jessica Parkerrel lógnék: A rüzsodat itthon ne felejtse, szívem, ne a sofőrnek kelljen megint visszajönnie érte!”) A lépcsőn lefelé menet pedig azt kérdezte: – Iszunk egy sört? – Nem tudom megmagyarázni, miféle alkimia hatására éreztük úgy egyetlen együtt töltött este után, mintha már évek óta jól ismernénk egymást. Csak úgy tudom megfogalmazni, hogy rávaláltunk a közös hullámhosszra, méghozzá olyan egyértelműen, hogy még csak meg sem lepődünk rajta.

Amint lejárt Cassie tanulóideje Costello mellett, társak lettünk O’Kelly tanúsított némi ellenállást, mert nem helyeselte, hogy két zöldfülű együtt dolgozzon, meg amiatt is főhetett a feje, hogy mit csináljon Quigleyvel. Szerencsére azonban – tényleg a vakszerencsén múlt, nem a tekervényes agyamnak köszönhettem – találtam valakit, aki azzal dicsekedett, hogy kinyírta azt a bizonyos hajléktalant. Így aztán lett egy jó pontom O’Kellynél, és ezt maximálisan ki is használtam. Végül figyelmeztetett minket, hogy csak a legegyszerűbb ügyeket tudja nekünk adni meg a reményteleneket, tehát „semmi olyat, ami igazi nyomozói munkát igényelne”, mi pedig szerényen, félszegen bólintottunk, és még egyszer megköszöntük a lehetőséget. Hiszen tudtuk jól, hogy a bűnözők nem szigorú rotációs rendszerben produkálják a bonyolultabb ügyeket. Cassie átköltöztette a cuccait az enyémmel szomszédos íróasztalhoz, Costellónak pedig maradt Quigley. Még hetekig lövellt felénk szemrehányó pillantásokat, mint egy hűséges labrador, amely mindjárt kiszenvet.

Ezután néhány év alatt, azt hiszem, megalapoztuk a jó hírünket. Először is behoztuk a sikátorbeli gyilkosság gyanúsítottját, és hat órán át vallattuk – igaz, ha törölnénk a szalagról az összes „bazmeget”, aligha lenne hosszabb a felvétel negyven percnél –, míg végül beismerte tettét. Egy Wayne nevű drogos volt (– Istenem! – mondtam szörnyülködve Cassie-nek, amikor kijöttünk, hogy vigyünk neki egy Sprite-ot, és a csak egy irányban átlátszó detektívtükrön át néztük, ahogy a pattanásait piszkálja. – Miért nem tetoválták a homlokára a szülei, hogy AZ ÉN CSALÁDOMBAN MÉG SENKI SEM VÉGEZTE EL A KÖZÉPISKOLÁT?!), és azért verte agyon a Szakállas Eddie néven ismert hajléktalant, mert az ellopta a pokrócát. Miután aláírta a vallomását, érdeklődött, hogy visszakapja-e a takarót. Áadtuk az egyenruhásoknak, és mondtuk neki, hogy ők majd intézkednek. Aztán fölmentünk Cassie-hez egy üveg pezsgővel, reggel hatig beszélgettünk, és másnap jól elkéstünk. Zavartan, de egy kicsit még mindig vihogós hangulatban sompolyogtunk be.

Mint várható volt, Quigley meg még néhányan egy ideig azt kérdeztették, dugunk-e, és ha igen, rámenős-e Cassie az ágyban. Amikor pedig végül leesett nekik, hogy tényleg nem csináljuk, azon kezdtek csámcsogni, hogy a csaj alighanem leszbí. (Én ugyan mindig is kifejezetten nőiesnek találtam Cassie-t, de értettem, hogy egy bizonyos fajta észjárás szerint a hajviselete, a smink nélküli megjelenése és a fiús kordbársony nadrágja szapphói hajlamokra utalhat.) Cassie végül megunta a dolgot, és vállpánt nélküli, fekete bársony koktélsruhában jelent meg a karácsonyi bulin egy Gerry nevű szívödlegesztő csődör oldalán, aki rögbijátékos volt. Valójában a boldog házasságban élő másodunokatestvérét kérte föl erre a szerepre. Gerrynek semmi kifogása nem volt ellene, hogy egész este rajongva bámulja Cassie-t, ha ezzel egyengetheti a karrierjét.

Ezután elhaltak a pletykák, és a többiek nagyjából békén hagytak minket, ami mindkettőnknek tökéletesen megfelelt. Cassie ugyanis a látszat ellenére nem különösebben társaságkedvelő, ahogy én sem. Eleven, jól fel van vágva a nyelve, vissza tud vágni, ha évődnek vele, és bárkivel el tud beszélgetni, de ha lehet, inkább választja az én társaságot, mint egy népes bulit. Sokszor aludtam a heverőjén. Jó arányban oldottuk meg az ügyeket, és egyre jobbak lettünk. O’Kelly már nem fenyegetőzött, hogy szétválaszt minket, ha késünk a papírmunkával. Elmentünk Wayne tárgyalására, szem- és fültanúi voltunk, amikor bűnösnek mondták ki halált okozó testi sértés büntetésében. („Bazmeg!”) Sam O’Neill készített rólunk egy ügyes karikatúrát, amelyen mi vagyunk Mulder és Scully az X-aktákból (még mindig megvan valahol). Cassie kiragasztotta a számítógépe oldalára a „Rossz zsaru! Nincs fánk!” feliratú matrica mellé.

Utólag úgy gondolom, hogy Cassie a legjobbkor bukkan föl az

életemben. A gyilkossági csoport ugyanis kívülállóként valami fantasztikus, ellenállhatatlan helynek tűnt a számomra, és a vágyaim netovábbjáról kialakított képembe nem fért bele Quigley, a pletykálgodás meg a kínlódás a véget nem érő kihallgatásokon a hatszavas szókinszű drogosokkal, akiknek olyan a kiejtésük, mintha a fogorvosi fűrőt hallgatnám. Magasrendű létezési módnak képzeltem az itteni munkát, ahol minden idegszálunkkal koncentrálni kell, és ahol az állandó készenlét szikrázó nagyfeszültségében porrá ég minden, ami kisszerű. A valóság megdöbbentett és csalódást okozott. Úgy éreztem magam, mint a kisgyerek, aki izgatottan kibontja a csodaszép karácsonyi ajándécsomagot, és gyapjúzoknit talál benne. Ha nincs Cassie, lehet, hogy úgy végzem, mint az a gyomorfekélyes nyomozó a *Law and Order* című zsarusorozatban, aki már mindenben a kormány összeesküvését látja.

2. fejezet

A Devlin-ügyet augusztusban, egy szerdai napon osztották ránk. A feljegyzéseim szerint 11:48 volt. A többiek kimentek kávézni, mi pedig a Worms nevű kukacos játékot játszottuk Cassie-vel a számítógépen.

– Haha! – mondta Cassie, miután az egyik kukaca ott termett az én játékosom mellett, és telibe kapta a baseballütőjével, mire az enyém lezuhant a tengerparti szikláról. Reptében az óceán felé még ezt ordította: „Ó, te anyámasszony katonája!”

– Mert hagytam – mondtam.

– Persze! Egy igazi férfit nem győzhet le egy kislány. Ezt még egy kukac is tudja. Csak egy mazsolatökű, tesztoszteronhiányos puhány kaphat ki...

– Szerencsére annyira biztos vagyok a férfiasságomban, hogy egyáltalán nem érzem fenyegetve magam...

– Csitt! – fordította vissza a monitort felé a fejemet Cassie. – Légy jó fiú, és játssz szépen a kis kukacoddal. Más ügyse fog játszani vele.

– Azt hiszem, áthelyeztetem magam valami kellemes, békés helyre, például a különleges kommandóhoz.

– Ott elég kicsi a reakcióidő, aranyom – kontrázott Cassie. – Ha fél óráig tart, mire eldöntöd, mihez kezdj egy virtuális kukaccal, aligha bíznak rád túszzabadítást

Ekkor berontott O’Kelly. – Hol vannak a többiek? – érdeklődött. Cassie gyorsan megnyomta az Alt-Tab kombinációt. Az egyik kukacát ugyanis az O’Kellyre rimelő O’Smellynek, Büdöskének nevezte el, és direkt reménytelen helyzetekbe küldte, hogy nézhesse, ahogy a robbanó birkák a levegőbe röpítik.

– Szünet van – mondtam.

– Egy régészcsapat talált egy hullát. Ki a soros?

– Majd mi kimegyünk – mondta Cassie, és eltolta magát tőlem a székek támláját megtaszajtván, és saját székén visszagurult az asztalához.

– Miért? – akadékoskodtam. – Nem elég ehhez a patológus?

A régészeket ugyanis a törvény kötelezi, hogy hívják a rendőrséget, ha háromméteres mélységen belül emberi maradványokat találnak. Ezt az óvintézkedést arra az esetre hozták, ha valami lángelme tizennegyedik századi temetőben ásná el az áldozata holttestét, remélve, hogy középkori tetemnek nézik. A törvényalkotók a jelek szerint úgy gondolták, hogy aki ennél mélyebbre tud ásni észrevétlenül, az megérdemli, hogy egy kis egérutat nyerjen... Az egyenruhásokat és a patológusokat elég nagy rendszerességgel riasztják, mivel a talajsüppedés és az erózió miatt egy-egy csontváz időnként közel kerül a felszínhez. Általában pusztán formalitás az egész, hiszen a közelmúlt emberi maradványait aránylag könnyű megkülönböztetni a régebbi korokból származóktól. A nyomozókat csak kivételes esetekben hívják ki, rendszerint akkor, amikor egy-egy tőzegláp olyan tökéletesen konzerválja a húst meg a csontokat, hogy a holttest frissnek hat.

– Most nem elég a patológus – felelte O’Kelly. – Ez új hulla. Fiatal lány, úgy néz ki, meggyilkolták. Az egyenruhások kérték a segítségünket. Itt van a szomszédban, Knocknaree-ben, úgyhogy maguknak nem kell ott aludniuk.

Valami furcsa dolog történt a légzésemmel. Cassie már dobálta a táskájába a cuccait, de most megállt a keze, és éreztem, hogy egy pillanatra rám villan a tekintete. – Ne haragudjon, uram, pillanatnyilag nem tudunk fölállalni még egy teljes körű gyilkossági nyomozást – mondta. – Nyakig ülünk a McLoughlin-ügyben, és...

– Ez az előbb még nem zavarta, Maddox, amikor azt hitte, lesz egy szabad délutánja – vágott a szavába O’Kelly. Nem kedveli Cassie-t, mégpedig észbontóan kézenfekvő, kiszámítható okokból: mert nő, mert fiatal, mert úgy öltözik, ahogy, és mert hősi múltja van. Cassie-t maga a tény, hogy a főnök nem csípi, sokkal kevésbé zavarja, mint ez a kiszámíthatóság. – Ha egy kellemes vidéki kirándulásra van ideje, akkor egy komoly gyilkossági nyomozásra is van. A technikusok már elindultak. – Azzal O’Kelly kiment.

– Ó, a francba! – dühöngött Cassie. – A nyomorult kis seggfej! Ryan, annyira sajnálom! Nem gondoltam, hogy...

– Semmi gond, Cass – mondtam. Cassie-ben többek között az a fenomenális, hogy tudja, mikor kell befognia a száját, és békén hagynia az embert.

Felváltva vezettünk, most ő jött volna, mégis odadobta nekem a kedvenc, jelzés nélküli autóm – egy álomszerűen könnyen kezelhető ’98-as Saab – kulcsait. A kocsiban pedig előbányászta a táskájából a CD-tartóját, és a kezembe nyomta. Mindig a sofőr választ zenét, bár én sokszor megfedlekzem

róla, és nem hozok semmit. Kiválasztottam az első CD-t, amelyikből kinéztem egy zúzó basszgitárt, és jól föltekertem a hangerőt.

Az óta a nyár óta nem jártam Knocknaree-ban. Néhány héttel azután, hogy Jamie-nek be kellett volna költöznie a bentlakásos iskolába, én költöztem be egy másikba Wiltshire megyében, Dél-Angliában. Ez volt a Knocknaree-től legmesszebb lévő iskola, amire a szüleim pénzéből még futotta. Amikor pedig hazajöttem a karácsonyi szünetre, a Dublin túloldalán lévő Leixlipben laktunk.

Amikor kiértünk az osztottpályás főútra, Cassie-nek elő kellett kotornia a térképet, hogy megtaláljuk a megfelelő kijáratot. Utána pedig kátyús, füves szegélyű mellékutakon navigált, ahol a burjánzó sövény az ablakot karcolta.

Természetesen mindig is azt kívántam, bárcsak emlékeznék rá, mi történt abban az erdőben. Az a nagyon kevés ember, aki tud erről az egész Knocknaree-ügyről, előbb-utóbb kivétel nélkül fölveti, hogy hipnotikus regresszióval kellene próbálkoznom, én azonban valami miatt ízléstelennek tartom az ötletet. Mélyen gyökerező gyanakvással viszonyulok mindenhez, amiben az ezotéria legcsekélyebb jelenlétét érzékelem. Nem is maguk az okkult praktikák taszítanak, hiszen azokban, amennyire biztonságos távolságból meg tudom állapítani, lehet valami, hanem az emberek, akik odavannak értük. Az a benyomásom, hogy csupa olyan alakok hisznek az ilyesmiben, akik előszeretettel szorítják sarokba beszélgetőpartnereiket azzal, hogyan fedezték föl magukban az örök, a túlélő lelket, és miért is érdemlik meg, hogy boldogok legyenek. Attól félek, hogy ha hipnotizálnának, utána belőlem is áradna ez a cukormáz, önlelgült megvilágosodottság, mint egy tizenhét éves kölyökből, aki most fedezte föl Kerouacot, és vadidegeneket próbálnék megértíteni a kocsmában.

A hatalmas knocknaree-i ásatási terület egy lankás domboldalon volt, amelyet a régészek lecsupaszítottak, majd teleírkáltak megfejthetetlen ákombákomaikkal: árkokkal, óriás hangyabolyra emlékeztető földkupacokkal, hordozható konténerházakkal meg a holdbéli labirintus körvonalának látszó, durván faragott kövekből épült, töredékes fallal. Szürreális, atomrobbanás utáni táj lett az eredmény, amelyet egyik oldalán sűrű facsoport határolt, a másikon pedig a fáktól az útig tartó fal, amelynek tetejéről takaros kis oromzatok kémlelték a tájat. A lejtő teteje felé, a fal közelében technikusok csoportosultak valami körül, ami köré kék-fehér szalagkordont vontak. Alighanem valamennyiüket ismertem, de abban a helyzetben idegennek, baljósnak hatottak a fehér kezeslábasok, a buzgón serénykedő, kesztyűs kezek, a bonyolult precíziós műszerek. Akár még a CIA-hez is közhöz lehet... Az az egy-két dolog viszont, amit azonosítani tudtam, képeskönyvbe illően, vigasztalóan ismerős volt: az út melletti, fehérre meszelt falú házikó, az előtte

elnyúló, mancsát rázogató juhászkutya, a szellő borzolta borostyánnal befutott kőtorony. A terület egyik sarkát levágó folyó sötétlő csíkján fények táncoltak-villóztak.

...az edzőcipő sarka a töltés talajába mélyed, a piros pólót falevelek árnyéka pettyezi..., faágból és zsinórból eszkábált pecabot, agyoncsapott szúnyogok... Csönd! Elriasztod a halakat!

Hűsz éve pontosan az ásatási terület helyén volt az erdő. Mára csak a kis erdősáv maradt belőle. A falon túli házak egyikében laktam.

Erre nem számítottam. A tévében nem nézem a hazai híreket, mert migrént kapok az egyforma, szociopata tekintetű politikusoktól. Összefolynak előttem a szavaik, csak értelmetlen hangokat hallok, mintha 45-ös fordulatszámon játszanám le a 33-as fordulatszámú lemezt. Maradok a külföldi híreknél, ott a távolság miatt annyira leegyszerűsödik a kép, hogy nem vész el a vigasztaló illúzió, mely szerint a szereplők között van valami különbség.

Halványan rémlett, hogy mintha lenne Knocknaree környékén egy ásatási terület, és mintha valami vita dúlna körülötte, de a részletek kimaradtak, ahogy a pontos helyszín is. Így aztán erre nem számítottam.

A konténerházak csoportjával szemközt, az út túloldalán lévő autóspihenőben állítottam le a kocsit, a technikusok furgonja és a nagy, fekete Merci között, amely Cooperé, az Állami Igazságügyi Orvostani Intézet patológusáé volt. Kiszálltunk, és ellenőriztem a szolgálati fegyveremet: megtisztítva, töltve, biztosítva. Vállszíjra erősített pisztolytáskában hordom, mert ha ennél jobban szem előtt lenne, az már „tapintatlannak” minősülne: ez az erőfitogtatás jogi megfelelője. Cassie szerint földughatják maguknak a tapintatlanságukat – ha az ember százhatvan centis fiatal nő, nem árt egy kis erődemonstráció. Ezért ő övet visel. Ez a kettősség időnként a javunkra válik, hiszen az emberek nem tudják, kitől féljenek: a kislánytól, akinél stukker van, vagy a magas fickótól, akinél mintha nem lenne. Ez megosztja a figyelmüket, és bizonytalanságban tartja őket.

Cassie nekidőlt a kocsinak, és cigarettát halászott elő a táskájából. – Kérsz egyet?

– Nem, kösz – feleltem. Végigtapogattam magamon az összes hevedert, meghúzogattam őket, és megnéztem, nincs-e valamelyik megcsavarodva. Vastagnak, sutának éreztem az ujjaimat, mintha elkülönültek volna a testemtől. Attól tartottam, hogy Cassie megjegyzi, akárki volt is ez a lány, és akármikor ölték is meg, aligha kell attól tartani, hogy a gyilkos ott lapul valamelyik konténerház mögött. Cassie azonban csak hátradöntötte a fejét, és a faágak közé fújta a füstöt. Átlagos, idegesítően visszafogott, ír típusú nyári nap volt: napfény, égbolton kúszó felhők, lágy fuvallat. Ezt az idillt azonban egyik pillanatról a másikra fölválthatja a dézsából ömlő eső vagy a perzselő

napsütés – vagy egyszerre mindkettő.

– Gyere – mondtam. – Játsszuk el a szerepünket. – Cassie elnyomta a cigarettáját a cipője talpán, visszadugta a csikket a dobozba, majd átvágtunk az úton.

A konténerházak között középkorú férfi téblábolt elveszetten foszladozó szélű pulóverében. Amikor meglátott minket, felcsillant a szeme.

– Nyomozók! – mondta. – Bizonyára önök a nyomozók, ugye? Dr. Hunt... öö, Ian Hunt vagyok, az ásatásvezető. Hol szeretnének... szóval, az irodában vagy a holttestnél, vagy...? Nem tudom, mi az eljárásrend, értik... – Az a fajta fazon volt, akiből az ember gondolatban mindjárt rajzfilmfigurát csinál: szárnyat rajzol neki, csórt, és kész is a bölcs bagoly.

– Maddox nyomozó vagyok, ő pedig Ryan nyomozó – mondta Cassie. – Ha önnek is megfelel, dr. Hunt, talán az egyik kollégája körbevezethetné Ryan nyomozót az egész területen, ön pedig megmutathatná nekem az áldozat maradványait.

Szemét ribanc! – gondoltam, ideges és kába voltam egyszerre, mintha jól betéptem volna, majd koffein-túladagolással próbáltam volna helyrehozni magam. Vakítónak, szeszélyesnek, lázasnak tűnt a barázdált földből kikandikáló csillámkötőredékeken ugráló fény. Nem volt kedvem ahhoz, hogy eltűnjem a gyámkodásból, de Cassie-vel az az egyik hallgatólagos egyezségünk, hogy – legalábbis nyilvánosan – nem mondunk ellent egymásnak. Ezt időnként alaposan ki is használjuk, hol ő, hol én.

– Öö... igen – pislogott ránk a szemüvegén keresztül Hunt. Valahogy olyan benyomást keltett, mintha folyton elejtene valamit – sárga, vonalazott papírlapokat, zsebkendőket, amelyeket mintha megrágtak volna, félig kibontott, torokfájás elleni cukorkákat –, pedig nem is volt a kezében semmi. – Igen, persze. Bármelyik... Szóval, rendszerint Mark és Damien az idegenvezető, de tudják, Damien... Mark! – kiáltott az egyik konténerház nyitott ajtaja felé. Arra pillantottam én is. Csupasz asztalt körülülő embereket láttam, meg katonai gyakorlózubbonyokat, szendvicseket, gőzölgő bögréket, sáros rögzöket a padlón. Aztán az egyik fickó az asztalra dobta a kártyáit, és elkezdte kifűzni magát a műanyag székek közül.

– Mondtam nekik, hogy maradjanak bent – folytatta Hunt. – Nem tudtam, hogy esetleg... Bizonyítékok, lábnyomok... meg ruhafoszlányok is vannak.

– Nagyon jól tette, dr. Hunt – mondta Cassie. – Megpróbáljuk minél hamarabb szabaddá tenni a helyszínt, hogy folytathassák a munkát.

– Már csak néhány hetünk van – szólalt meg a konténerház ajtajában álló fickó. Alacsony, sovány, izmos férfi volt, a nagy pulóverében szinte gyerekesen kicsinek hatott. Viszont a pólója alatt – amelyhez sáros tréningnadrág és Doc Martens bakancs párosult – pehelysúlyú bokszolót idéző

izomkötegek domborodtak.

– Akkor talán érdemes minél gyorsabban körbeszaladnia a kollégámmal – mondta Cassie.

– Mark... – szólalt meg dr. Hunt. – Mark, körbe kellene vinned a nyomozó urat. Tudod, a szokásos módon bemutatni a telepet.

Mark egy pillanatilag még méregette Cassie-t, majd bólintott. A jelek szerint Cassie átment nála valamiféle vizsgán. Ezután felém fordult, úgy huszonöt éves lehetett, hosszú, szőke haját lófarokban viselte, keskeny rókaarcában nagyon zöld, nagyon élénken figyelő szempár ült. Az ilyen emberek – akiket nyilvánvalóan csakis az érdekel, amit ők gondolnak másokról, amit mások róluk, az már nem – mindig is mélységesen elbizonytalanítottak. Valósággal beszippant a magabiztosságuk, ügyefogyottnak, időtlenül modorosnak, gerinc nélkülinek érzem magam. Mintha rossz helyen lennék, és nem az alkalomnak megfelelő ruhát vettem volna föl.

– Gumicsizmára szüksége lesz – mondta Mark, és gúnyos pillantást vetett állítása ékes bizonyítékára, a cipőmre. Az angol–skót határvidék kemény akcentusában beszélt – A szerszámoskamrában van néhány tartalék pár.

– Inkább így megyek – feleltem. Hallottam már róla, hogy egy ásatási terület árkaiban félméteres sárba is süppedhet az ember, de az szóba sem jöhetett, hogy valakinek a levetett csizmájában caplassak órákon át ez után a fazon után az öltönyömben. Kellott volna valami – egy csésze tea, egy cigi, akármi –, hogy öt percig nyugodtan üldögélhessek, és átgondolhassam, hogy kéne csinálni ezt az egészet.

Mark felvonta a szemöldökét – Rendben. Akkor erre parancsoljon.

Azzal elindult a konténerházak között, és hátra sem nézett, hogy követem-e. Cassie váratlanul, pajkosan rám vigyorgott, mintha csak azt mondaná: *Most megfogtalak!*, és ettől kicsit jobban éreztem magam. Válaszul beszédesen megvakartam az arcomat a középső ujjammal.

Mark rejtélyes földhányások és kőhalmok között haladó, keskeny ösvényen vezetett végig. Hosszú léptekkel, könnyedén járt, mint egy harcművész vagy egy orvvadász. – Középkori vízelvezető árok – mutatta egy helyen. Néhány varjú fölroppent egy otthagyt, földdel megrakott talicska mellől, majd ártalmatlannak ítélték minket, és leszálltak, hogy tovább kapirgáljanak. – Az pedig csiszolt kőkorszaki település – folytatta az idegenvezetést Mark. – Ezen a helyen a kőkorszak óta többé-kevésbé folyamatosan lakott település van. Ma is élnek itt emberek. Nézze azt a kis házat, a tizennyolcadik században épült. Ez volt az egyik titkos találkozóhely, ahol kitervelték az 1798-as ír felkelést. – Mark itt a válla fölött hátrapillantott, én pedig abszurd módon késztetést éreztem, hogy megmagyarázzam az

akcentusomat, és elmondjám, hogy nemcsak ír vagyok, hanem egyenesen itt laktam, néhány házzal arrébb, úgyhogy nyugi... – A házban most is annak a leszármazottja lakik, aki építette – világosított fel Mark.

A telep közepén lévő kötoronyhoz értünk. A borostyánfüggöny hézagaiban íjászoknak vágott lőrések látszottak, a torony egyik oldalán pedig lejtős törmelékkupac jelezte messziről, hogy egy darabon kidőlt a fal. Homályosan, nyugtalanítóan ismerősnek tűnt, de nem tudtam volna megmondani, hogy azért, mert valóban ismertem ezt a helyet, vagy azért, mert úgy érzem, hogy ismernem kellene.

Mark előhúzott a tréningnadrágja zsebéből egy csomag dohányt, és cigarettát sodort magának. Az ujjai tövénél mindkét keze szigetelőszalaggal volt körbetekerve. – Ezt a vártornyot a Walsh klán építette a tizennegyedik században, és pár száz év alatt várat is építettek hozzá – magyarázta. – Övék volt az egész terület, onnan... – intett a fejével a horizonton tornyosuló, sötétlő fákkal borított, egymást részben takaró dombok felé – ...a szürke tanyaépületen túli folyókanyarulatig. Portyázó lázadók voltak. A tizenhetedik században rendszeresen belovagoltak Dublinba, egészen a Rathminesban lévő brit laktanyáig, ott zsákmányoltak pár puskát, lecsapták a fejét az útjukba akadó katonáknak, aztán elpucoltak. Mire az angolok megszervezték az üldöző csapatot, már félúton jártak visszafelé.

Markhoz illelték az ilyen történetek. Lelki szemeim előtt ágaskodó lovak patái meg lobogó fáklyák jelentek meg, és szinte hallottam a baljós hahotázást, a harci dobok pergését. Mark vállá fölött Cassie-t láttam, aki a kék-fehér szalagkordon mellett Cooperrel beszélgetett.

– Nem szívesen szakítom félbe – mondtam –, de attól tartok, nem lesz időm ennyire részletes vezetésre. Csak egy nagyon alapvető áttekintésre van szükségem.

Mark megnyalta a cigipapírt, lenyomkodta, és előhalászta az öngyújtóját. – Rendben – mondta, és mutogatni kezdett. – Csiszolt kőkorszaki település, bronzkori oltárkö, vaskori bástya, viking lakóépületek, tizennegyedik századi vártorony, tizenhatodik századi vár, tizennyolcadik századi ház. – A „bronzkori oltárkö” ott volt, ahol Cassie meg a technikusok álltak.

– Éjjel őrzik a telepet? – kérdeztem.

Mark elnevette magát. – Nem. A leletraktárt természetesen zárjuk, meg az irodát is, de ami igazán értékes, az egyből megy a központba. Egy-két hónapja bezárjuk a szerszámoskamrát is, mert eltűnt ez-az, és arra is rájöttünk, hogy a farmerek száraz időben a mi öntözőcsöveinkkel locsolják a földjeiket. Ennyi. Minek őriznénk? Egy hónap múlva úgyse lesz itt semmi, csak ez. – Nagyt csapott a torony falára. A fejünk fölött, a borostyán rejtekében gyorsan elinalt valami kis állat.

– Hogyhogy? – kérdeztem.

Mark rám bámult. Tekintélyes mennyiségű undort és hitetlenséget sugárzott a tekintete. – Azért, mert egy hónap múlva – lassan, tagoltan beszélt, hogy én is megértsem – a kibaszott kormány ledózerolja ezt a telepet, és épít ide egy kibaszott autópályát. Nagy kegyesen belementek, hogy a vártorony körül hagynak egy forgalom elől elzárt szigetet, hogy aztán döngethessék a mellüket, hogy mi mindent megtesznek örökségünk védelmében!

Most már eszembe jutott, hogy láttam valami tudósítást az ügyről. Egy nyájas arcú politikus felháborodottan ecsetelte, hogy a régészek képesek lennének milliókat kihúzni az adófizetők zsebéből az autópálya terveinek átalakítására. Alighanem itt váltottam csatornát.

– Igyekszünk nem túl sokáig feltartani magukat – ígértem. – Az a kutya a háznál szokott ugatni, amikor emberek jönnek a telepre? – váltottam témát.

Mark vállat vont, és slukkolt egyet a cigarettájából. – Minket nem ugat meg, mert ismer. Szoktunk adni neki ételmaradékot, meg minden. Ha valaki túl közel megy a házhoz, különösen éjszaka, akkor lehet, hogy ugat, de ha fõnt, a falnál lát valakit, akkor nem hiszem. Az már nem az ő területe.

– És az autók? Azokat megugatja?

– A magukét talán megugatja? Pásztorkutya az, nem örkutya. – Mark kifújta a fogai között egy keskeny füstcsíkot.

Tehát a gyilkos bármelyik irányból megközelíthette az ásatási területet: az út felől, a lakóházak felől, sőt még a folyópart irányából is, ha szerette volna túlkomplikálni a dolgokat. – Egyelőre ennyi – mondtam. – Köszönöm, hogy időt szánt rám. Ha vár még egy kicsit a többiekkel együtt, pár perc múlva tájékoztatjuk magukat a fejleményekről.

– Ne lépjen rá semmire, ami úgy néz ki, mintha köze lenne a régészethez – mondta Mark, majd nagyokat lépve visszaindult a konténerházhoz. Én pedig nekivágtam az emelkedőnek, hogy megnézzem a holttestet.

A lapos felületű, két méter hosszú, egy méter széles, egy méter magas bronzkori oltárkövet egyetlen nagy, kerek tömbből faragták ki. A környékét durván ledózerolták – abból ítélve, ahogy a talaj besüppedt a cipőm alatt, nem túl régen –, de a kő körül egy kis részt érintetlenül hagytak, így az szigetként emelkedett ki a feltúrt földből. A tetején kék-fehér színű valami villant ki a csalánból meg a magas fűből.

Nem Jamie volt. Ezt már nagyjából tudtam, hiszen ha lett volna rá esély, hogy ő az, Cassie odajött volna hozzám, hogy elmondja. Mégis furcsa ürességet éreztem, amikor megláttam. Ennek a kislánynak hosszú, sötét haja volt, az egyik copfja az arcába hullt. Először csak ennyit vettem észre, hogy sötét a haja. Az eszembe sem jutott, hogy Jamie holtteste már nem lehetne ilyen állapotban.

Észre sem vettem Coopert. A patológus már ment vissza a kocsitól felé, és minden lépésnél megrázta a lábát, mint egy macska. Egy technikus fényképezett, egy másik az oltárkövet porozta be, hogy megvizsgálja az ujjlenyomatokat. Néhány helybeli egyenruhás pedig idegesen téblábolt föl-alá, és a hullaháziakkal csevegett a hordágy mellett. A fű tele volt szórva számozott jelzőháromszögekkel. Cassie és Sophie Miller a köaszta mellett guggolt, és néztek valamit a szélén. Egyből tudtam, hogy Sophie az: egyenes volt a háta, mint a deszka, ez az egyenoverall alatt is jól látszott. Sophie a kedvenc helyszínelő technikusom. Karcsú, napbarnított, komoly, tartózkodó. A haját hátrafogó műanyag védősapkában olyan benyomást kelt, mint egy harctéri ápolónő, aki a távolból hallatszó ágyúörgés közepette csendes szóval vigasztalja a sebesült harcosokat, és inni ad nekik a kulacsából. Pedig valójában fürge észjárású, türelmetlen nő, aki bárkit helyretesz néhány keresetlen szóval, akár rendőrfőnök az illető, akár ügyész. Szeretem, ha valaki nincs összhangban a külsejével.

– Merre...? – kiáltottam oda a szalagkordontól. A tetthelyre nem sétálunk be csak úgy – előbb engedélyt kérünk a technikusoktól.

– Szia, Rob! – kiáltott vissza Sophie. Főlegyenesedett, és lehúzta a szájáról a maszkot. – Várj ott!

Cassie érkezett előbb. – Csak egy-két napja halott – mondta halkan, mielőtt Sophie is odaért volna. Kissé sápadtnak tűnt. A többség így fest, ha gyerek az áldozat.

– Kösz, Cass – mondtam. – Szia, Sophie.

– Szia, Rob. Még mindig lógsz egy itallal. – Pár hónapja megígértük neki, hogy meghívjuk koktélozni, ha elintézi, hogy a labor soron kívül megcsináljon nekünk valami vérminta-analízist. Azóta rendszeresen mondogattuk, hogy „össze kell majd jönnünk arra a koktélna”, de mindig elmaradt.

– Ha most sem okozol csalódást, vacsorát is kapsz – mondtam. – Mi a helyzet...?

– Fehér kislány, tíz-tizenhárom éves – felelte Cassie. – Azonosítatlan. Van a zsebében egy kulcs, lakáskulcsféle, de semmi több. A feje be van törve, de Cooper petechialis, azaz pontszerű vérzést is talált, meg fojtogatásra utaló nyomokat a nyakán, úgyhogy a halál okát majd később kapjuk meg. A kislány teljesen fel van öltözve, de valószínűleg megerőszkolták. Nagyon furcsa úgy ez, Rob. Cooper azt mondja, úgy harminchat órája halott, de rovartevékenységnak gyakorlatilag nincs nyoma, és azt sem értem, hogy kerülhetett el a régészek figyelmét, ha tegnap végig itt volt.

– Tehát nem ez az elsődleges tetthely?

– Semmiképpen – szólt köze Sophie. – A köre nem fröccsent vér, még a fejéből sem. Valahol máshol ölték meg, majd valószínűleg ott tartották egy

napig, és csak utána hozták át ide.

– Találtak valamit?

– Sok mindent – felelte Sophie. – Túl sokat is. A jelek szerint itt szoktak lógni a helybeli kölykök. Csikkek – füves cigi is –, sörösdobozok, pár kólásdoboz, rágógumi. Meg két használt koton. Ha majd találok egy gyanúsítottat, a labor megnézheti, hogy ő is eldobott-e itt valamit – bár az kész rémálom lesz –, de őszintén szólva úgy gondolom, hogy ez csak a szokásos szemét, ami a tinédzserek után marad. Lábnymok vannak döggivel, meg egy hajcsat is. Nem hiszem, hogy a kislányé volt, mert a talajba fúródva találtuk meg a kő tövében, és úgy néz ki, már jó ideje ott volt – de lehet, hogy ezt érdemes ellenőrizni. Az sem valószínű, hogy egy ide járó tinédzser lányé volt a hajcsat, mert teljesen műanyag, és kis eprecske van a végén. Ilyet inkább kislányok hordanak.

Úgy éreztem, mintha hátrahanyatlanék. Erőt kellettennem magamon, hogy ne kapjak valami fogódzó után. Hallottam, hogy Cassie gyorsan beszélni kezd: – Valószínűleg nem az ő hajcsatja. Rajta minden kék-fehér, még a hajgumija is. Ez a kislány egymáshoz passzoló ruhadarabokat vett föl. De azért ellenőrizzük...

– Jól vagy? – kérdezte Sophie.

– Igen – feleltem. – Csak kéne innom egy kávé. – Az új, menő, nyüzsgő, kávézókkal teli Dublin egyik nagy előnye, hogy az ember bármilyen furcsa hangulatát a kávéhiányra foghatja. A teázás korában ez nem működött, vagy legalábbis nem hatott túl hitelesnek.

– Majd veszek neki a szülinapjára egy intravénás koffeinadagolót – mondta Cassie. Ő is kedveli Sophie-t. – Ha nem kapja meg az adagját, még kevesebb hasznát lehet venni, mint egyébként... Mesélj neki a köről.

– Igen, találtunk két érdekes dolgot – mondta Sophie. – Van egy kábé ekkora kő – mutatott két kézzel úgy húsz centi szélességet. – Szinte biztos vagyok benne, hogy ez az egyik gyilkos fegyver. A fűben hevert, a fal mellett. Az egyik vége csupa haj, vér, csontszilánk.

– Ujjlenyomat van rajta? – kérdeztem.

– Nincs. Csak pár elmaszatólódott kéznyom van, de alighanem azok is kesztyűs kéztől származnak, inkább az az érdekes, hogy a falnál volt a kő, hiszen ez azt jelentheti, hogy a gyilkos a házak felől jött, és átmászott a falon. Persze, az sem kizárt, hogy csak velünk akarja ezt elhitetni. Furcsa, hogy egyáltalán idehozta. Azt gondolná az ember, egyszerűbb lemosni és beszúrni a földbe otthon, a kertben, mint elcipelni a hullával együtt.

– Nem lehet, hogy eleve itt volt a fűben? – kérdeztem. – Lehet, hogy ráejtette a holttestet, amikor átmászott vele a falon.

– Nem hiszem – mondta Sophie. Diszkrétén mozgatni kezdte a lábait, próbált a kőasztal felé terelgetni. Szerette volna folytatni a munkát. Másfelé

néztem. Nem vagyok különösebben finnyás, ha holttestekről van szó, és biztosra vettem, hogy volt már részem ennél szörnyűbb látványban is – például amikor egy egészen kicsi kisfiút addig rugdosott az apja, amíg gyakorlatilag kettévált a teste –, mégis furcsán éreztem magam. Szédültem egy kicsit, és a szemem mintha képtelen lett volna fókuszálni. *Lehet, hogy tényleg innom kell egy kávét*, gondoltam. – A véres oldalával lefelé hevert a fűben – folytatta Sophie –, és alatta friss volt a fű, nem halt el. Biztos, hogy nemrég került oda az a kő.

– Meg aztán a kislány már nem is vérzett, mire idehozták – tette hozzá Cassie.

– Ja, igen, a másik érdekes dolog – mondta Sophie. – Gyere, nézd meg.

Megadtam magam a sorsomnak, és átbújtam a szalagkordon alatt. A másik két technikus felpillantott, és hátrébb lépett a kötől, hogy helyet adjanak nekünk. Nagyon fiatalok voltak mindketten, alig kerültek ki az iskolapadból. Hirtelen eszembe jutott, mennyivel idősebbnek, milyen távolinak, megközelíthetetlennek tűnhetünk a szemükben, mennyivel magabiztosabban vesszük az akadályokat, alkalmazzuk a felnőtt élet apró fortélyait. Ebből valahogy erőt merítettem, tartást adott, hogy mi vagyunk a két gyilkossági nyomozó, akik kifürkészhetetlen arccal, fej fej mellett, egyszerre lépve haladunk a halott gyerek felé.

A kislány összekuporodva feküdt a bal oldalán, mintha álomba ringatta volna a kanapén a felnőttek társalgásának andalító zsongása. A bal karja lelógott az oltárkőről, a jobbja pedig keresztben a mellkasához szorult. A kézfeje furcsa szögben meghajlott. Füstkéek nadrág volt rajta, az a fajta, amelyiken furcsa helyeken vannak fülek meg cipzárok. A fehér pólójára elől stilizált búzavirágok voltak rányomtatva, és fehér volt az edzőcipője is. Cassie-nek igaza volt, tényleg nagy műgonddal öltözködött: az arcába hulló szőke hajfonatot kék selyem búzavirág fogta össze. Alacsony termetű volt és törékeny alkatú, de a felgyűrődött nadrágszár alól kivillanó bokája feszesnek, izmosnak tűnt. Valóban tíz-tizenhárom éves lehetett: a melle éppen hogy kezdett kifejlődni, alig-alig látszott a póló alatt. Orrára, szájára és a metszőfogai hegyére rászáradt a vér. A homlokába lógó, göndörödő hajszálakat lágyan borzolta a szellő.

A két kézfeje átlátszó nejlonzacskót húztak, a szájukat a csuklóján bekötötték. – Úgy néz ki, ellenállt – mondta Sophie. – Letört pár körme. Nem fogadnék rá, hogy a megmaradtak alatt találunk DNS-mintát, mert elég tisztának látszanak, de a ruháján jó eséllyel lesznek textilfoszlányok meg más nyomok.

Egy pillanatra szinte megszedített a hirtelen jött készlet, hogy hagyjuk már békén ezt a kislányt. Legszívesebben ellöktem volna a technikusok kezét, és ráordítottam volna a hullaháziakra, hogy takarodjanak.

Eleget háborgattuk már, nem maradt egyebe, csak a halála, legalább azt hagyjuk meg neki! Legszívesebben puha takarókba bugyoláltam volna, hátrasimítottam volna az alvadt vértől ragacsos haját, és a lehullott falevelekből meg a kis állatok alatt megzörrenő avarból vettem volna neki ágyat. Hagytam volna aludni, elhajózni a végtelenbe a titkos föld alatti folyón, miközben az eleven évszakok gyermekláncfümagot, holdciklusokat, hópelyheket hoznak-visznek a feje fölött.

– Nekem is van ilyen pólóm – szólalt meg halkan Cassie a vállamnál. – A Penneys gyerekosztályáról. – Láttam már rajta én is, és tudtam, hogy soha többé nem fogja fölvenni.

– Ezt akartam neked megmutatni – szólalt meg sietve Sophie, aki sem a szentimentalizmust, sem a fekete humort nem szereti a tethelyen. Azt mondja, hogy ezzel csak az idejüket pocsékolják az emberek ahelyett, hogy az ügynök dolgoznának, de igazából arra gondol, hogy csak a majrész, beszari alakoknak van szükségük ilyen lelki mankókra ahhoz, hogy föl tudjanak dolgozni egy gyilkosságot. A kő szélére mutatott. – Kell kesztyű? – kérdezte.

– Nem nyúlok semmihez – feleltem, és leguggoltam a föbe. Ebből a szögből láttam, hogy a kislány egyik szeme résnyire nyitva van, mintha csak alvást színelne, és várná a megfelelő pillanatot, hogy felugorjon, és elkiáltsa magát: *Huhu! Bevettétek!* Az alkarján csillogó, fekete bogár araszolt előre módszeresen.

A kő szélétől néhány centire ujjnyi vastagságú vájat haladt körbe. Az idő és a természet erői szinte fényesre csiszolták, egy helyen azonban megsúszott a kezdetleges véső, és kis lyukat ütött a vájat oldalába. A lyuk fölé belógó csorba kődarab alsó oldalára valami sötét, csaknem fekete, elmaszatolódott folt tapadt.

– Helen vette észre – mondta Sophie. A technikuskislány fölpillantott, és szégyellősen, büszkén rám mosolygott. – Vattacsomóval mintát vettünk, és kiderült, hogy vér – folytatta Sophie. – Majd értesítelek, hogy embertől származik-e. Kétlem, hogy bármi köze lenne a mi hullánkhoz. A kislány vére már megszáradt, mire idehozták, és egyébként is lefogadom, hogy ez a vérminta már több éves. Lehet valami állat vére, vagy összeverekedhettek az ide járó kölykök, vagy bármi, de mindenképpen érdekes.

Eszembe jutott a finom kis bemélyedés Jamie csuklócsontjánál, meg Peter nyaka, ami félig barna, félig fehér volt a hajvágás után. Éreztem, hogy Cassie szándékosan nem néz rám. – Nem tudom, milyen kapcsolatban lehetne a mostani esettel – mondtam végül. Fölálltam, mert egyre nehezebb volt lábujjhegyen egyensúlyozni – és megszédültem.

Mielőtt elhagytuk volna a terepet, a kislány holtteste közelében, egy barázdán állva körbefordultam a tengelyem körül, hogy emlékezetembe vésődjön a

helyszín: az árkok, a házak, a szántóföldek, az oda vezető utak, meg hogy mi mivel milyen szöveget zár be, mi mivel van egy vonalban. A lakóházakat az erdőtől elválasztó fal mentén meghagytak egy vékony erdősávot, feltehetően azért, hogy az ott élők szépérzékét ne sértse az ásatási terület látványa. Az egyik fán jó erősen odacsomózott, kék színű, műanyag kötél darab lógott egy magasan lévő ágról. A kirojtosodott, megpenészedett kötél baljós dolgokat juttathatott volna az ember eszébe – lincselést, éjszakai öngyilkosságot –, de én pontosan tudtam, micsoda. Hintának használt abroncs lógott rajta valamikor.

Hiába gondoltam azóta is úgy a Knocknaree-ban lejátszódott eseményekre, mintha valaki mással történtek volna meg, akit nem is ismerek, valójában bizonyos fokig mindig itt voltam lélekben. Amíg Templemore-ban firkálgattam unottan a füzetembe, meg Cassie futónagyán heverésztem, az a kegyetlen kölyök egyre csak rőtta örült köreit az abroncshintán, mászott át a falon Peter világító kobakja után, és a napbarnított lába meg a kacagása újra meg újra eltűnt a fák között.

Volt idő, amikor a rendőrséggel, a médiával és döbbszent szüleimmel együtt én is azt hittem, hogy megmenekültem, biztonságban hazajutottam, nem sodort magával az a szörnyű áradat, ami Petert és Jamie-t elvitte. De már nem hiszem. Az igazság az, hogy soha nem jöttem ki abból az erdőből – és az erre utaló baljós jelek olyan erősen hatnak rám, hogy ez nem is csupán metaforikusán értendő.

3. fejezet

Nem szoktam mesélni az embereknek a Knocknaree-ban történetekről. Nem tudom, mi jó süllhetne ki belőle. Csak záporoznának rám a vájkáló kérdések a nem létező emlékeimről, meg az együttérző, de tévúton járó spekulációk a pszichikai állapotomról, és nekem ehhez semmi kedvem. A szüeim természetesen tudnak róla, és Cassie is, meg egy Charlie nevű régi barátom a bentlakásos iskolából. Ő most befektetési bankár Londonban, de azért alkalmyszerűen tartjuk a kapcsolatot. Tudja továbbá egy Gemma nevű lány, akivel tizenkilenc éves koromban jártam egy ideig. Sokat ittunk együtt, meg aztán intenzív érzelmi életet élő, szorongós-világfájdalmas típus volt, ezért úgy gondoltam, érdekesebbnek látszom majd, ha vele vagyok. Rajtuk kívül senkinek sem mondtam el.

Amikor elmentem a bentlakásos iskolába, elhagytam az Adam nevet, és a második keresztnévemet kezdtem használni. Már nem tudom pontosan, hogy a szüeim ötlete volt-e vagy az enyém, de helyes döntésnek tartom. A Ryanek ugyan csupán a dublini telefonkönyvben öt oldalt töltenek meg, de az Adam nem túl gyakori név, és a csapból is a knocknaree-i eset folyt – még Angliában

is. Titokban mindig átfutottam az újságokat, amelyekkel a végzős diákfelügyelők kandallójába kellett begyűjtanom, és ha találtam valamit az eltűnésünkről, kitéptem a lapot, majd később a végében memorizáltam a cikket, aztán lehúztam. Ha Adam Ryan maradok, előbb-utóbb rájött volna valaki. Így viszont senkinek sem jut eszébe, hogy az angol akcentussal beszélő Rob Ryan nyomozó azonos lehet a kis Adam Ryannel.

Tudtam, persze, hogy O'Kellynek szólnom kéne, hiszen olyan ügyön dolgozom, amely kapcsolatban állhat hármunk egykori eltűnésével, de őszintén szólva egy pillanatig sem terveztem. Elvették volna tőlem az ügyet – hiszen egy zsaru semmiképpen nem dolgozhat olyan ügyön, amelyben érzelmileg érintett lehet –, és alighanem újra kivallattak volna arról a bizonyos napról. Nem láttam, mi jó származhatna ebből akár a mostani gyilkossági ügyre, akár általában a társadalomra nézve. Mindmáig élénk és igen kellemetlen emlékeim vannak arról, amikor annak idején kihallgattak. Nagyon távolról érdes, enyhén frusztrált férfihangokat hallottam, miközben lelki szemeim előtt fehér felhők úsztak a végtelen égbolton, és a szél sóhajtozott valami őriási, füves területen. Az első hetekben nem láttam, nem hallottam semmi mást. Nem emlékszem, hogy akkor rossz érzéseim lettek volna ezzel kapcsolatban, de utólag borzalmas belegondolni, hogy teljesen ki volt pucolva az agyam, mintha egy monoszópót bámultam volna. Valahányszor a nyomozók visszajöttek, és újra próbálkoztak, a kép valamiféle asszociációs folyamat útján ismét felszínre került, visszaszívárgott a fejembe, és én riadt, mogorva, felszeg lettem, nem tudtam együttműködni velük. Elég sokáig próbálkoztak – eleinte néhány havonta, a szünidőkben, majd évente –, de egyszer sem volt mondanivalóm a számukra, így mire befejeztem az iskolát, elmaradtak. Úgy éreztem, nagyon jól tették, és föl nem foghattam, mi értelme lenne ennyi idő után újratekdeni a dolgot.

Ha őszinte akarok lenni, el kell ismernem: a hiúságomat is legyezgette, a kalandvágyamat is fölszigázta a gondolat, hogy a nyomozás során végig magammal hurcolom ezt a különös, nagy horderejű titkot, és nem lepleznek le. Akkoriban alighanem úgy éreztem, ezt tenné az a titokzatos, magányos hős is, akinek a szerepét egy képzeletbeli válogatáson rám osztanák.

Felhívtam az eltűnt személyeket felkutató csoportot, és ők szinte azonnal mondtak egy nevet, aki szóba jöhet. Katharine Devlin, tizenkét éves, 148 cm magas, karcsú, hosszú, barna hajú, világosbarna szemű. A bejelentés szerint a Knocknaree liget 29-ből tűnt el (egy csapásra eszembe jutott, hogy a telepen mindent így hívtak: Knocknaree liget, Knocknaree köz, Knocknaree tér, folyton el is keveredtek a levelek) előző nap délelőtt 10:15-kor. Ekkor ment be a szobájába az édesanyja, hogy fölbressze, de a kislány már nem volt ott. Tizenkét éves kortól már számításba kell venni azt az eshetőséget is, hogy a

gyerek elszökött otthonról, és a jelek arra mutattak, hogy Katharine saját akaratából hagyta el a házat. Ezért az eltűnt személyeket felkutató csoport várt egy napot, mielőtt ráállították volna embereiket az ügyre, hátha a kislány hazamegy. A sajtóközleményt azonban már elkészítették, hogy időben elküldhessék a médiának, és az esti hírekben be lehessen olvasni.

Az indokoltnál nagyobb kő esett le a szívemről, hogy – ha feltételelesen is, de – azonosították az áldozatot. Természetesen tudtam, hogy egy kislány – különösen egy egészséges, ápolt kislány egy ilyen kis országban – nem halhat meg úgy, hogy valaki ne jelentkezzen érte. Ettől az ügytől azonban több okból is begyulladtam, és a babonás énem attól félt, hogy ez a gyerek névtelen marad, mintha az égből pottyant volna, meg attól, hogy a DNS-mintája meg fog egyezni a cipőmon annak idején talált vérrel, meg ehhez hasonló, *X-aktákba* illő fordulatoktól. Sophie-tól kaptunk egy fényképet, hogy azonosítás céljából megmutathassuk a családnak – a polaroid felvétel olyan szögben készült, ahonnan a legkevésbé volt felkavaró a látvány. Visszamentünk a fotóval a konténerházakhoz.

Az egyikből Hunt bújt elő, mint a kis emberke a régi svájci órákból. – Sikerült... szóval, határozottan gyilkosság történt, ugye? Szegény gyerek! Rettenetes!

– Gyilkosság gyanúja merült föl – feleltem. – Most váltanunk kellene pár szót a csapatával. Utána beszélünk kell azzal, aki megtalálta a holttestet. A többiek folytathatják a munkát, de a lezárt tethelyre nem léphetnek be. Velük majd később beszélgetünk.

– És hogyan... Mutatja valami, hogy... hova nem szabad bemenniük? Szalag vagy ilyesmi?

– Ha a szalagkordonon kívül maradnak, az tökéletes.

– Ezenkívül meg kell kérjük önöket, hogy biztosítsanak nekünk egy helyszíni irodát – mondta Cassie. – A mai napra kell, meg esetleg még egy kis időre. Melyik helyiséget tudják nélkülözni?

– A leletkamra lenne a legjobb – szólalt meg a valahonnan felbukkanó Mark. – Az irodára szükségünk van, a többi meg elég szottyos... – Ezt a kifejezést így még nem hallottam, de abból, amit a konténerházak nyitott ajtóin át láttam – több réteg sár csizmanyomokkal, alacsony, közepén meghajlott padok, ingatag kupacokba hányt mezőgazdasági eszközök, biciklik meg egykori egyenruhámra kínosan emlékeztető, világító sárga mellények –, pontosan értettem, miről van szó.

– Ha van egy asztal meg pár szék, az tökéletesen megfelel -mondtam.

– A leletkamra... – intett a fejével az egyik konténerház felé Mark.

– Damiennel mi van? – kérdezte Huntól Cassie.

A professzor tanácstalanul pislogott, és tátva maradt a szája meglepetésében, mint egy karikatúrán. – Kicsoda... milyen Damien?

– A csapata egyik tagja. Korábban azt mondta, rendszerint Mark és Damien mutatja meg a vendégeknek a telepet, de Ryan nyomozót Damien nem tudja körbevezetni. Miért nem tudta?

– Damien találta meg a holttestet – felelte Mark, miközben Hunt lassan fölfogta, kiről is van szó. – Sokkolta a dolog.

– Mi a vezetékneve? – kérdezte Cassie jegyzetelés közben.

– Donnelly – vágta rá boldogan Hunt, aki végre biztos talajt érzett a lába alatt. – Damien Donnelly.

– És volt vele még valaki, amikor megtalálta a kislányt?

– Mel Jackson – felelte Mark. – Melanie.

– Beszéljünk velük – mondtam.

A régészek még mindig a rögtönzött ebédlő asztalánál üldögéltek. Tizenötén-húszan lehetnek. Amikor beléptünk, egyszerre fordultak az ajtó felé, mint a madárfiókák. Fiatalok voltak mindannyian, a húszas éveik elején jártak, és a piszkos, diákos ruhájuknak meg a szélfúttá, pirospozsgás ártatlanságuknak köszönhetően (bár tudtam, hogy ez csak illúzió) még fiatalabbnak hatottak. A lányok nem sminkelték magukat, és copfban vagy lófarokban hordták a hajukat. Nem csinibabák akartak lenni, praktikus szempontok vezérelték őket. A fiúk borostásak voltak, és hámlott a leégett bőrük. Egyikük, aki gyapjúsapkát viselt, és akinek nyílt, őszinte arca igazi „tanárok rémére” vallott, elunta magát várakozás közben, és az öngyújtója lángjával mindenfelét ráolvasztott egy törött CD-re. Az eredmény (meghajlott kiskanál, pénzérmék, cigarettásdoboz celofánja, néhány burgonyaszírom) meglepően kellemes volt, a modern városi művészet kevésbé humorosan alkotásaira emlékeztetett. Az egyik sarokban állt egy kajafoltos mikrohullámú sütő, és a bennem bujkáló kisördög azzal nyaggatott, hogy szólni kéne neki, rakja be a CD-t, hátha kívül belőle valami...

Egyszerre kezdtünk beszélni Cassie-vel, de végül én győztem. Hivatalosan ő volt a vezető nyomozó, mert ő mondta ki, hogy „majd mi kimegyünk”, de mi soha nem így működtünk. Lassanként a többiek is megszokták, hogy a táblán a vezető nyomozó nevénél ezt látják: M & R. Abban a pillanatban hirtelen erős késztetést éreztem, hogy megmutassam: én is ugyanúgy le tudom vezetni ezt a nyomozást, mint ő.

– Jó napot! – mondtam. Erre a többség morgott valamit, a CD-szobrász pedig hangos, vidám „Jó estét!”-tel válaszolt. Arra gondoltam, vajon melyik lánynak akar imponálni. – Ryan nyomozó vagyok – folytattam –, ő pedig Maddox nyomozó. Mint tudják, ma délelőtt az ásatási területen megtalálták egy kislány holttestét.

Erre az egyik fiú fűjt egyet. A sarokban ült, szendvicsben két lány között, akik anyáskodva vették körül. A rövid, göndör, barna hajú, kedves, nyílt, szeplős arcú, jóképű srác két kézzel fogta nagy, gőzölgő bögréjét. Szinte

biztos voltam benne, hogy ő Damien Donnelly. A többiekén ugyanis, bár nyomott hangulatban voltak (leszámítva a CD-szobrászt), nem látszott, hogy trauma érte volna őket, ő viszont falfehér volt a szeplői alatt, és a kelleténél jóval erősebben markolta a bögret.

– Valamennyiükkel beszélünk kell majd – folytattam. – Kérem, ne hagyják el a telepet, amíg nem végzünk. Lehet, hogy eltart egy darabig, úgyhogy, kérem, legyenek türelemmel, ha ma egy kicsit sokáig kell itt maradniuk.

– Akkor mi most amolyan gyanúsítottak vagyunk? – kérdezte a CD-szobrász.

– Nem – feleltem –, de lehet a birtokukban a nyomozás szempontjából érdekes információ.

– Ááá – nyögte csalódottan a CD-szobrász, és visszasüppedt a székébe. Már éppen ráolvasztott volna egy csokikockát a CD-re, de aztán találkozott a tekintete Cassie-ével, és eltette az öngyújtót. Irigyeltem őt. Sokszor én is szeretnék olyan ember lenni, aki vagány kalandként, minél borzalmasabb, annál jobb alapon tud felfogni bármit.

– Még valami – folytattam. – Bármelyik pillanatban megérkezhetnek a riporterek. Ne beszéljenek velük. Komolyan. Bármit mondanak, még ha jelentéktelennek is tűnik, az tönkreteheti az egész nyomozást. Adunk névjegyet, hogy elérjenek, ha bármikor úgy érzik, mondanivalójuk van a számunkra. Kérdés van?

– És ha mondjuk milliókat ajánlanak a sztoriért...? – Ez is a CD-szobrász volt.

A leletkamra korántsem volt olyan lenyűgöző, mint vártam. Mark említette ugyan, hogy az értékes cuccokat elviszik, de azt hiszem, én így is aranyserlegekre, csontvázakra, régi pénzérmekekre számítottam. Ehelyett volt két szék, egy széles, rajzlapokkal borított íróasztal, meg hihetetlen mennyiségű cserépdarabnak látszó tárgy, amelyeket műanyag zsákokba tömve tároltak a perforált, házilág összeszerelt polcokon.

– Leletek – intett után a polcok felé Hunt. – Talán... nem, nem, talán majd máskor. Van néhány nagyon szép érme meg ruhaakasztó kampó.

– Egy másik alkalommal nagyon szívesen megnéznénk, dr. Hunt – mondtam. – Beküldené hozzánk Damien Donnellyt tíz perc múlva?

– Damient... – ismételte gépiesen Hunt, és elballagott. Cassie becsukta mögötte az ajtót. Hogy a francba irányít ez egy egész ásatást? – morfondíroztam, miközben elpakoltam a rajzokat. Szép, finoman árnyékolat ceruzarajzok voltak, egy régi pénzérmet ábrázoltak többféle szögből. Maga az érme, amelynek egyik széle erősen meghajlott, és foltos volt a rászáradt földtől, az asztal közepén hevert zárható szájú nejlontasokban. Az egyik

iratszekrény tetején találtam neki helyet.

– Úgy, hogy olyanokat vesz föl, mint ez a Mark gyerek – felelt a kérdésemre Cassie. – Fogadni mernék, hogy ő kitűnő szervező. Mi volt a gond a hajcsattal?

A rajzokkal babráltam. – Azt hiszem, Jamie Rowan is ilyet viselt.

– Aha. Gondoltam, hogy talán erről lehet szó. Ez benne van az ügy aktájában, vagy tudod, vagy csak így emlékszel?

– Mit számít ez? – Durvábban hangzott, mint szerettem volna.

– Ha van kapcsolat a mostani ügygel, azt nemigen tarthatjuk meg magunknak – jegyezte meg tárgyilagosan Cassie. – Hogy csak egy példát mondjak, meg kell majd kérnünk Sophie-t, hogy hasonlítsa össze a vérmintát a '84-essel, és azt is el kell mondanunk neki, hogy miért kérjük. Sokkal egyszerűbb lenne, ha a magyarázat ott lenne a régi aktában.

– Biztos vagyok benne, hogy ott is van – mondtam. Kicsit billegett az asztal. Cassie összehajtogatott egy üres papírlapot, és becsúszta a rövidebb láb alá. – Ma este megnézem – folytattam. – Addig ne beszélj Sophie-val, oké?

– Persze – felelte Cassie. – Ha nem találsz az aktában semmit, akkor majd megoldjuk valahogy. – Megnyomta az asztallapot. Már nem billegett annyira. – Rob, tényleg nincs problémád ezzel az ügygel?

Nem válaszoltam. Az ablakon kinézve azt láttam, hogy a halottasházi alkalmazottak éppen műanyag zsákba csomagolják a holttestet, Sophie pedig mutogat és gesztikulál. Az erőfeszítés legcsekélyebb jele nélkül emelték föl a hordágyat, szinte súlytalannak hatott, ahogy a várakozó furgonhoz vitték. A szél erősen rezgette az ablaküveget. Megpördültem a tengelyem körül, és már-már elhagyta a torkomat valami vad, zabolátlan, esztelen, drámai kirohanás, olyasmi, hogy „Fogd már be, a kurva életbe...!” vagy „A faszom ebbe a rohadt ügybe, felmondok!”, vagy valami ilyesmi. Cassie azonban csak állt az íróasztalnak dőlve, nézett a komoly, barna szemével, és nekem mindig is kitűnően működött a „fékrendszerem”, mindig volt hozzá tehetségem, hogy a visszavonhatatlan helyett a lelombozóan „normális” utat válasszam.

– Elboldogulok – feleltem. – Ha mindenféle hangulatok törnének rám, majd rugdossál meg.

– Ezer örömmel – vigyorgott rám Cassie. – Te jó Isten, nézd, mi minden van itt! Remélem, lesz alkalmunk rendesen körülnézni. Kiskoromban régész akartam lenni, mondtam már?

– Úgy egymilliószor.

– Akkor tiszta mázli, hogy olyan a memóriád, mint egy aranyhalnak... Szóval egyfolytában ástam a hátsó kertben, de csak egy kis letört csőrű porcelánkacsát találtam.

– A jelek szerint inkább nekem kellett volna turkálnom a kertünkben –

mondtam. Normál esetben még megjegyeztem volna, hogy amennyit a bűnöldözés vesztett volna, annyit nyert a régészet, vagy valami ehhez hasonló, de most túl idegesnek, dekoncentrálnak éreztem magam ahhoz, hogy belemenjek egy évődő adok-kapokba. Nem sült volna ki belőle semmi jó. – Enyém lehetett volna a világ legnagyobb magánkézből lévő cserépdarab-gyűjteménye.

– Amivel bármelyik csajt megfűzhetted volna – mondta Cassie, és előkotorta a jegyzetfüzetét.

Damien elég esetlenül oldalgott be. Fél kézzel egy műanyag széket húzott maga után, a másikban pedig még mindig a teásbőgréjét szorongatta. – Hoztam egy... – intett a bögrével bizonytalanul a széke felé, majd a másik két szék felé, amelyeken mi ültünk. – Dr. Hunt mondta, hogy hívtak.

– Úgy van – felelte Cassie. – Most hellyel kellene kínálnom, de látom, hozott magának.

Eltartott egy másodpercig, mire Damien egy kicsit elnevette magát, és közben az arcukat leste, hogy szabad-e. Leült, s már-már az asztalra rakta a bögréjét, de aztán meggondolta magát, és az ölébe tette. Aztán csak nézett ránk a nagy, kék, szófogadó szemeivel. Látszott, hogy egyértelműen Cassie embere. Úgy nézett ki, mint aki hozzá van szokva, hogy nők viselik gondját. Eleve labilis idegállapotban volt, egy férfi kihallgató csak rontott volna a helyzeten, és utána aligha lehetett volna bármi hasznosat kiszedni belőle. Így aztán diszkrétén elővettem egy tollat.

– Figyeljen, Damien – mondta vigasztalón Cassie –, tudjuk, hogy súlyos sokk érte. Csak arra kérjük, hogy szép lassan menjünk végig együtt a történeteken, rendben? Először azt mondja el, mit csinált ma reggel, mielőtt fölment volna a kőhöz.

Damien vett egy nagy levegőt, és megnyalta az ajkát – A közép... őő, a középkori vízelvezető árkon dolgoztunk. Mark látni akarta, hogy lehet-e egy kicsit tovább is követni a vonalát. Tudja, megpróbálunk végére járni az elvarratlan szálaknak, mert hamarosan be kell fejeznünk az ásatást...

– Mióta tart? – kérdezte Cassie.

– Úgy két éve, de én csak június óta vagyok itt. Egyetemre járok.

– Valaha én is régész akartam lenni – mondta Cassie. Megböktem a lábammal az asztal alatt, mire ő rárakta a talpát a lábfejemre. – Hogy megy a munka?

Damien szeme fölcsillant. Látszott, hogy szinte mámoros az örömtől – vagy csak ilyen az arca. – Fantasztikus volt! Boldog vagyok, hogy részt vehettem benne.

– Irigylem magát – mondta Cassie. – Lehet jelentkezni önkéntesnek, mondjuk, egy hétre?

– Maddox! – szóltam rá morcosan. – Ha pályát akarsz változtatni, azt máskor beszéld meg!

– Bocs-csánat! – vigyorgott szemfogatva Damienre Cassie. A fiú visszavigyorgott, máris kialakult köztük valamiféle kötelék. Én pedig valami homályos, megmagyarázhatatlan okból kezdtem nem kedvelni Damient. Értettem, miért őt jelölte ki Hunt az idegenvezetésre, hiszen PR-szempontról ideális volt az ártatlan kék szemével meg a szégyellős szerénységével – de soha nem szerettem az imádnivaló, gyámoltalan férfiakat. Gondolom, ugyanezt a reakciót – viszolygás, cinizmus és irigység keverékét – váltják ki Cassie-ből azok a babahangú, könnyen elkápráztatható lányok, akiket a férfiak mindig védelmezni akarnak. – Rendben, szóval fölment a kőhöz...

– Ki kellett csákányoznunk körülötte a fűvet meg a földet – mondta Damien. – A területet a múlt héten lebuldózereztek, de ott meghagytak egy kis részt, mert nem akarták kockáztatni, hogy a buldózer beleütközzön a kőbe. Úgyhogy teaszünet után Mark szólt nekem meg Melnek, hogy menjünk föl; és csákányozzuk ki, amíg a többiek az árkot csinálják.

– Ez hánykor volt?

– A teaszünetnek negyed tizenkettőkor van vége.

– És aztán...?

Damien nyelt egy nagyot, aztán kortyolt a teájából. Cassie bátorítóan előrehajolt, és várt.

– Szóval... volt valami azon a nagy kővön. Azt hittem, kabát vagy ilyesmi, amit valaki ott felejtett. Azt mondtam, őő... azt mondtam: „Mi ez?”, és közelebb mentünk, és... – A bögréjébe bámult. Megint remegett a keze. – Láttuk, hogy egy lány az. Azt hittem, hogy... hát, hogy eszméletlen, vagy ilyesmi, úgyhogy megráztam a karjánál fogva, és, őőő... furcsa volt. Hideg és merev. Odatartottam a fülemet, hogy lélegzik-e, de nem lélegzett. Aztán megláttam a vért is. Az arcán. Ekkor már tudtam, hogy halott. – Megint nyelt egyet.

– Nagyon bátran viselkedik – dicsérte meg Cassie. – Azután mit csinált?

– Mel azt mondta, hogy „Jaj, Istenem!”, vagy valami ehhez hasonló, aztán rohantunk szólni dr. Huntak. Ő meg beküldött mindenkit az ebédlőbe.

– Rendben, Damien, most szeretném, ha nagyon alaposan átgondolná a választ. Látott valamit ma vagy az utóbbi napokban, ami furcsának tűnt? Nem lófrált errefelé valaki, akit eddig nem láttak, nem tapasztalt valami nem ideülő dolgot?

A fiú enyhén eltátott szájjal bámult a semmibe, majd megint szürcsölt egy keveset a teájából. – Hát... de, nem, ez valószínűleg nem érdekes...

– Bármilyen segítségünkre lehet – bízta Cassie. – A legjelentéktelenebb apróság is.

– Értem – bólintott nagy komolyan Damien. – Szóval hétfőn munka után vártam a buszt a kapunál. És akkor megláttam egy fickót. Gyalog jött az úton, és bement a telepre. Nem is tudom, miért figyeltem föl rá... Mintha körülnézett volna, mielőtt bement, hogy nem figyel-e valaki, vagy ilyesmi.

– Ez hánykor történt? – kérdezte Cassie.

– Fél hatkor végzünk, úgyhogy talán öt negyvenkor. Ez is furcsa volt. Mármint az, hogy itt autó nélkül nem lehet eljutni sehova, csak a boltba meg a kocsmába, és a bolt ötkor bezár, úgyhogy nem tudtam, honnan jöhet.

– Hogy nézett ki?

– Elég magas volt, úgy száznyolcvan centi. Talán harmincas lehetett. Nagydarab férfi volt, és ha jól emlékszem, kopasz. Sötétkék melegítőfelső volt rajta.

– Tudna segíteni egy grafikusnak, hogy rajzoljon róla egy fantomképet?

Damien szaporán pislogni kezdett, és riadtnak látszott. – Öö... nem láttam annyira jól. Elég messze volt... Nem is igazán figyeltem, nem hiszem, hogy föl tudnám idézni...

– Jól van – mondta Cassie. – Ne aggódjon emiatt, Damien. Ha később úgy érzi, eszébe jutott néhány részlet, szóljon nekem, rendben? Addig meg vigyázzon magára.

Elkértük Damien címét és telefonszámát, adtunk neki névjegyet (én szívesen adtam neki nyalókát is, amiért ilyen bátor fiú volt, de azzal általában nem vagyunk fölszerelve), és visszatessékeljük a többiekhez, azzal az utasítással, hogy küldje be Melanie Jackson.

– Aranyos kölyök – jegyeztem meg mintegy mellesleg, hogy teszteljem Cassie-t.

– Aha – felelte szárazon. – Ha egyszer pincsikutyára vágyom, ő lesz az első jelöltem.

Melnek sokkal több hasznát lehetett venni, mint Damiennek. A magas, csontos skót lánynak izmos volt a napbarnított karja, homokszínű haját zilált lófarokban fogta össze. Fiúsan, nagy terpeszben ült a széken.

– Lehet, hogy ezt már tudják, de a kislány a telepről való -mondta egyből. – Vagy legalábbis környékbeli.

– Honnan tudja? – kérdeztem.

– A helybeli gyerekek néha eljönnek az ásatásra. Nyáron úgyse nagyon van más hely, ahova mehetnének. Többnyire arra kíváncsiak, találtunk-e elrejtett kincset vagy csontvázakat. Párszor láttam őt.

– Utoljára mikor?

– Talán két-három hete.

– Valakivel együtt jött?

Mel vállat vont. – Nem emlékszem. Azt hiszem, pár gyerekekkel volt.

Mel Jacksont szimpatikusnak találtam. Őt is megrázta az eset, de nem volt hajlandó mutatni. Egy hajgumival babrált, ujjaival kifeszítve különböző alakzatokat formált belőle. Alapvetően ugyanazt a történetet adta elő, mint Damien, de jóval kevesebb unszolás és babusgatás kellett hozzá.

– A teaszünet végén Mark szólt nekem, hogy csákányozzam ki a füvet az oltárkö körül, hogy látszon a töve. Damien mondta, hogy jön ő is. Általában nem dolgozunk egyedül, hogy ne legyen unalmas. A lejtőn fölfelé menet valami kék-fehéret vettünk észre a kövön. Damien megkérdezte, hogy mi lehet az, én meg azt mondtam, hogy talán valakinek a kabátja. Amikor kicsit közelebb értünk, láttam, hogy egy gyerek az. Damien megrázta a karját, és megnézte, lélegzik-e, de látszott, hogy már halott. Soha nem láttam még holttestet, de... – Mel beharapta oldalt a száját, és megcsóválta a fejét. – Hülyeség, amikor azt mondják, „mintha csak aludt volna”, nem? Látszik, ha valaki már nem él.

Manapság vajmi keveset gondolunk a múlandóságra. Csak hisztérikusan hadonászunk feléje az ezerféle trendi testmozgással, a magas rosttartalmú zabpehellyel meg a nikotintapasszal. Eszembe jutott, milyen szigorúan, rendíthetetlenül észben tartották a halált a viktoriánusok; milyen kemény, egyértelmű sírfelirataik voltak: *Emlékezz, zarándok, ki itt elhaladsz, hogy én is olyan voltam, amilyen te vagy, s amilyen én vagyok, te is leszel olyan...* Ma a halál nem túl menő dolog, ódivatúnak számít. Véleményem szerint korunk meghatározó jellemzője a tetszés szerinti alakíthatóság. A piackutatás addig alakít minden árut, hogy már jóformán nem marad belőle semmi, a márkákat, a zenekarokat pontos „műszaki leírás” szerint gyártják. Annnyira megszoktuk, hogy azzá alakítjuk a dolgokat, amivé csak akarjuk, hogy mélységesen fölháborodunk, amikor szembesülünk a halállal, amely makacsul, formálhatatlanul, megmásíthatatlanul önmaga. A viktoriánus korban a világtól elzárva élő szűz lányokat sem sokkolta volna annyira a holttest látványa, mint most Mel Jacksont.

– Elképzelted, hogy tegnap is ott volt a holttest a kövön, csak nem vették észre? – kérdeztem.

Mel elkerekedett szemmel pillantott föl. – Ó, a francba, arra gondol, hogy végig ott volt, amíg mi...? – Aztán megrázta a fejét. – Nem. Mark és dr. Hunt tegnap délután bejárta az egész területet, hogy listát készítsenek a hátralévő teendőkről. Biztos meglátták volna a... a kislányt. Ma is csak azért nem láltuk meg már reggel, mert lent voltunk a vízelvezető árok végénél. Mivel lejt a domb, a kő tetejét nem láttuk.

Mel nem észlelt semmi szokatlant, nem látott senkit, aki gyanús lett volna, így a Damien által említett fura figurát sem. – De én amúgy sem láthattam volna, mert nem busszal járok. Akik nem dubliniak, azok majdnem mind egy bérelt házban laknak, innen néhány mérföldnyire. Marknak és dr.

Huntnak van kocsija, ők szoktak elvinni minket. A knocknaree-i lakónegyed nem esik útba.

Ez az „amúgy sem láthattam volna” érdekes volt: azt sugallta, hogy Melnek, ahogy nekem is, vannak kételyei a baljós, melegítő figurával kapcsolatban. Damienről az volt a benyomásom, hogy az a típus, aki készséggel mond bármit, ha úgy gondolja, hogy örülni fogsz neki. Már bántam, hogy nem kérdeztem meg tőle, nem volt-e a fickón túsarkú cipő.

Sophie és ifjú technikusai közben végeztek a oltárkövel, és körkörösén kifelé haladtak. Mondtam Sophie-nak, hogy Damien Donnelly megérintette a holttestet, és fölé hajolt, ezért ujjlenyomatot és hajmintát kell vennünk tőle. – Ekkora idiótát! – jegyezte meg Sophie. – Azt hiszem, hálásak lehetünk, hogy nem terítette rá a kabátját. – Sophie izzadt a kezeslábában. A technikusfiú a háta mögött lopva kitépett egy lapot a vázlatfüzetéből, és újrakezdte a rajzot.

Otthagytuk a kocsit az ásatási terület előtt, és gyalog sétáltunk el az út mellett a telepre. (Az izmaimban még mindig élt a falon való átmászás emléke: ahogy megvetem a lábamat egy résben, ahogy a beton megkarcolja a térdkalácsomat, ahogy zökkenve földet érek a túloldalon.) Cassie kikövetelte, hogy ejtsük útba a boltot. Már jócskán elmúlt két óra, és tudtuk, hogy egyhamar nem lesz időnk ebédelni. Cassie annyit eszik, mint egy kamasz, és nem szívesen hagy ki egyetlen étkezést sem. Nekem ez általában tetszik – idegesítenek a kiporciózott salátaadagokon élő nők –, a mai napot viszont szerettem volna a lehető leggyorsabban letudni.

Amíg Cassie vásárolt, én a bolt előtt dohányoztam. Végül megjelent két alufóliába csomagolt szendviccel, és a kezembe nyomta az egyiket. – Tessék.

– Nem vagyok éhes.

– Edd meg azt a nyomorult szendvicset, Ryan. Nem foglak hazacipelni, ha elájulsz itt nekem. – Még soha életemben nem ájultam el, de valóban hajlamos vagyok megfélekezni az evésről, amíg nem leszek ingerlékeny az éhségtől, vagy nem fog el enyhe szédülés.

– Azt mondtam, *nem vagyok éhes* – erősködtem kissé nyavalygós hangon, de azért kibontottam a szendvicset. Cassie-nek igaza volt, hosszú napnak néztünk elébe. Leültünk a járdára, és ő előhúzott a táskájából egy üveg citromos kólát. Állítólag töltött csirkés szenyát ettem, de leginkább műanyagízt éreztem, a kóla pedig meleg volt és túl édes. Enyhe rosszullet környékezett.

Nem szeretnék olyan benyomást kelteni, hogy tönkretette az életemet, ami Knocknaree-ban történt, hogy húsz éven át valami tragikus figuraként tengődtem, akit kísért a múlt, aki szomorkásan mosolyog a világra a cigarettafüst és az emlékek függőnye mögül. Nem voltak rémálmaim, nem lettem impotens, nem rettegettem patológiusan a fáktól, és egyáltalán,

semmiféle zaftos dologról nem tudok beszámolni. Semmi olyanról, ami egy tévéfilmben elvezethetné a szereplőt a terapeutához, majd a megváltáshoz, hogy kommunikatívabbá válhasson a kapcsolata szerető, de frusztrált nejével. Hogy őszinte legyek, sokszor hosszú hónapok telnek el anélkül, hogy egyszer is eszembe jutna ez az egész. Olykor egy-egy újság ír valamit az eltűnt emberekről, akik máig nem kerültek elő, és akkor ott mosolyog a vasárnapi melléklet címlapján – Írország elveszett embereinek mitikus, túlvilágian morajló seregében, az elkőborolt turisták, szökött háziasszonyok és társaik között – Peter és Jamie. A szemcsés felvételeket az utólagos éleslátás és az elhasznátság figyelmeztető jellé nemesíti. Amikor megláttam egy-egy ilyen cikket, tárgyilagosan, mintegy kívülrőlállóként megállapítottam, hogy remeg a kezem, és nehezen kapok levegőt, és tudtam, ez pusztán fiziológiai reflex, és egyébként is csak pár percig tartott.

Úgy gondolom, hogy ez a dolog feltehetően nem múlt el nyomtalanul, de azt már lehetetlen – és szerintem értelmetlen – vállalkozás lenne megállapítani, hogy pontosan milyen hatást gyakorolt rám. Végül is tizenkét éves voltam, és ebben a korban a gyerekek zavarosak, kialakulatlanok, bármilyen stabil háttér veszi is körül őket. Ezenkívül néhány hét múlva bentlakásos iskolába küldtek, ami ennél sokkal drámaibb, sokkal nyilvánvalóbb módon formált és sebzett meg. Röhejesen naív, szentimentális dolognak érezném, ha fölfejténém a személyiségem szövetét, majd fölmutatnám az egyik szálát, és belevisitanám a világba, hogy „Nézzétek, ez Knocknaree-től van!” Mégis itt volt megint – életem közepén hirtelen fölbukkant, önelégülten, makacsul, érzéketlenül, és nekem fogalmam sem volt, hogy mit kezdjek vele.

– Szegény kőlyök – szólalt meg a semmiből Cassie. – Szegény kicsi kőlyök.

Devlinék lapos homlokzatú ikerházban éltek, amelyhez kis, füves parcella tartozott – ahogy a telep többi egyforma házához is. Szomszédaiak bőszen nyesegetett bokrokkal, muskátlival, miegymással igyekeztek mindenáron megmutatni, hogy ők egyéniségek, Devlinék azonban a fűnyírást leszámítva hagytak mindent úgy, ahogy volt – ami bizonyos fokú eredetiségre vallott. Középtájon laktak, öt-hat utcányira az ásatási területtől. Elég messzire ahhoz, hogy ne lássák az egyenruhásokat, a halottasházi furgont meg az egész hátborzongatóan hatékony nyüzsgést, amelyből egy pillanat alatt megtudtak volna mindent.

Cassie csöngetésére egy negyven körüli férfi jött ki. Nálam öt-tíz centivel alacsonyabb volt, kezdett pocakosodni. Gondosan rövidre nyírt, sötét haja volt, szeme alatt jókora táskák éktelenkedtek. Kardigánt és khakiszínű nadrágot viselt, a kezében pedig egy tálka kukoricapelyhet tartott. Szerettem

volna megnyugtató, hogy nincs ezzel semmi baj, mert én már tudtam azt, amit ő csak az elkövetkező hónapok során fog megtanulni. Az emberek ugyanis pontosan az ilyen apróságokra emlékeznek gyöttrődve életük végéig: hogy kukoricapelyhet ettek, amikor a rendőrség értesítette őket a lányuk haláláról. Egyszer láttam egy nőt, aki idegösszeomlást kapott a tanúk padján, és úgy zokogott, hogy szünetet kellett elrendelni, hogy nyugtató injekciót adhassanak be neki. Attól borult ki ennyire, hogy amikor a barátját leszúrták, ő jógatanfolyamon volt.

– Mr. Devlin? – szólalt meg Cassie. – Maddox nyomozó vagyok, a társam pedig Ryan nyomozó.

A férfi szeme elkerekedett. – Az eltűnt személyek csoportjától? – A cipője sáros volt, a nadrágja szegélye vizes. Nyilván a lányát kereste valamelyik mezőn, és éppen csak hazaugrott bekapni valamit, hogy aztán újult erővel folytassa a kutatást.

– Nem egészen – felelte szelíden Cassie. Többnyire rábízom az efféle beszélgetéseket. Nem pusztán gyávaságból, hanem azért is, mert mindketten tudjuk, hogy sokkal jobban csinálja, mint én. – Bejöhetünk?

Devlin a kezében lévő tálkára meredt. Ügyetlenül letette az előszobai kisasztalra, néhány kulcscsomóra meg egy rózsaszín gyereksapkára lötytenty egy kis tej. – Hogy értsem ezt? – kérdezte. A félelemtől agresszív lett a hangja. – Megtalálták Katyt?

Ekkor neszezést hallottam, és benéztem Devlin válla fölött a házba. A lépcső aljában egy kislány állt, két kézzel markolta a korlátot. A ház még a délutáni napsütésben is félhomályos volt, de a kislány arcát azért láttam, és kővé dermedtem a rémületől. Egy leírhatatlan, örvénylő pillanatig biztosan tudtam, hogy kísértetet látok. Az áldozat volt az, a kislány a köasztról. Velőtrázóan zúgott a fülem.

Persze, ez csak egy másodperc törtészéig tartott. A világ helyrebillent, a zúgás elcsitult, és én rádöbbsentem, mit is látok valójában. Nem lesz szükség a fényképre, amit hoztunk. Cassie is látta, amit én láttam. – Még nem vagyunk benne biztosak – felelte Devlin kérdésére. – Mr. Devlin, ő Katy testvére?

– Jessica – mondta rekedten az apa. A kislány közelebb oldalazott hozzánk. Devlin a szemét Cassie-ről le sem véve hátranyúlt, megragadta a gyerek vállát, és odahúzta maga mellé az ajtóba. – Ikrek – mondta. – Egyetétjük. Találtak... találtak egy kislányt, aki így néz ki? – Jessica valahova Cassie és énközém bámult. A két karja után lógott, a túlméretezett szürke pulóvere ujjából nem látszott ki a kézfeje.

– Kérem, Mr. Devlin – mondta Cassie. – Be kellene jönnünk, hogy négy szemközt beszélhessünk önnel és a feleségével. – Vetett egy gyors oldalpillantást Jessicára. Devlin tekintete a kislánya vállán nyugvó kezére vándorolt. Riadtan elkapta, aztán ott maradt mozdulatlanul a levegőben,

mintha elfelejtette volna, mit is akart vele.

Már tudta, miről van szó. Persze, hogy tudta, hiszen ha élve találtak volna meg a lányát, azt már megmondtuk volna. Gépiesen hátralépett, tétován a nappali felé mutatott, és mi bementünk. Hallottam, hogy Devlin azt mondja a kislánynak: – Menj vissza az emeletre Vera nénédhez. – Ezután bejött ő is, és becsukta maga mögött az ajtót.

A nappaliban az volt a legborzalmasabb, hogy végtelenül „normálisnak” nézett ki, mintha egyenesen valami kertvárosi szatírából pottyant volna elénk. Megvolt minden, ami kell: a csipkefüggöny, a négyrészes, virágmintás garnitúra, a kis védőhuzatok a karfákon meg a fejtámlákon, a díszes teáskannák a tálalóasztalon. A gondos portörítés, fényezés nyomán csillogott-villogott minden. Túl banálisnak tűnt a szoba egy ekkora tragédiához, de ez általában igaz az áldozatok otthonaira, sőt még a tetthelyekre is. A nő, aki az egyik karosszékekben ült, tökéletesen illett a helyiséghez: testes volt a maga színtelen, formátlan módján. Sisakszerű, dauerolt frizurát hordott, nagy, álmos kék szemekkel nézett a világba. Az orrától a szájáig mély barázda húzódott.

– Margaret – szólt neki Devlin. – Nyomozók. – Feszült volt a hangja, mint a gitár húrja, de nem ment oda a nőhöz. A kanapé mellett maradt, ökölbe szorított kezét a kardigánja zsebébe dugta. – Miről van szó? – kérdezte türelmetlenül.

– Mr. és Mrs. Devlin – kezdte Cassie –, nem könnyű ilyen hírt közölni. A szomszédos ásatási területen megtalálták egy kislány holttestét. Sajnos, feltételezésünk szerint az önök kislánya, Katharine az. Őszintén sajnálom.

Margaret Devlinből úgy jött ki a levegő, mintha gyomorszájon vágták volna. Folytak a könnyek az arcán, de úgy tűnt, észre sem vette.

– Biztos? – csattant föl Devlin. Óriásira nyílt a szeme. – Hogy lehetnek ilyen biztosak benne?

– Mr. Devlin – mondta szelíden Cassie –, láttam azt a kislányt. Pontosan úgy néz ki, mint Jessica. Meg fogjuk kérni önöket, hogy holnap nézzék meg a holttestet, és azonosítsák, de számomra nem kétséges, hogy ő az. Sajnálom.

Devlin hirtelen az ablak felé fordult – megint el a feleségétől –, és csuklóját a szájához szorítva, elveszetten, vad tekintettel bámult kifelé. – Ó, istenem! – szólalt meg Margaret. – Istenem, Jonathan...

– Mi történt vele? – vágott közbe nyersen Devlin. – Hogyan... hogyan...

– Attól tartok, a jelek szerint meggyilkolták – mondta Cassie.

Margaret lassú mozdulatokkal, mintha víz alatt lenne, feltolta magát a fotelból. – Hol van? – Az arcán még mindig ömlöttek a könnyek, de a hangja kísértetiesen nyugodt, sőt már-már élénk volt.

– Az orvosaink foglalkoznak vele – felelte szelíden Cassie. Ha máshogy hal meg, talán odavittük volna hozzá a szüleit. De így, hogy szét volt verve a koponyája, vérben úszott az arca... A boncmester legalább a borzalomnak ezt a legkülső rétegét lemossa róla.

Margaret kábultan körülnézett, és gépiesen tapogatta a szoknyája zsebét. – Jonathan, nem találom a kulcsomat.

– Mrs. Devlin – szólalt meg Cassie, és a karjára tette a kezét. – Attól tartok, még nem vihetjük el önöket Katyhez. Az orvosoknak meg kell vizsgálniuk. Amint megnézhetik, szólunk.

Margaret elrántotta a karját, és elindult az ajtó felé, mint egy lassított felvételen. Közben sután letörölte az arcáról a könnyeit – Katy... Hol van? – Cassie az asszony válla fölött kétségbeesett pillantást vetett Jonathanre, ő azonban mindkét tenyerével az ablakpárkányra támaszkodott, és vakon, szaporán zihálva bámult kifelé.

– Kérem, Mrs. Devlin – szólaltam meg sietve, és megpróbáltam diszkrétén elállni az ajtó felé vezető utat. – Megígérem, hogy amint tehetjük, elvisszük Katyhez, de pillanatnyilag nem nézheti meg. Ez egyszerűen lehetetlen.

Kisírt szemmel, eltátott szájjal meredt rám. – *Az én kis babám...* – pihegte. Ezután legörbült a válla, és mély, rekedtes hangokat adva, megállíthatatlanul zokogni kezdett. Hátrahanyatlott a feje, és hagyta, hogy Cassie gyengéden megfogja a vállát, és visszaültesse a fotelbe.

– Hogyan halt meg? – kérdezte kemény hangon Jonathan, aki még mindig egy pontra meredt az ablakon keresztül. Nehezen lehetett érteni, mit mond, mintha elzsibbadt volna az ajka. – Hogyan történt?

– Amíg az orvosok nem végeznek a vizsgálattal, nem tudjuk megmondani – feleltem. – Minden fejleményt tudatni fogunk önökkel.

A lépcső felől könnyű léptek hallatszottak, majd feltépték az ajtót, és ott állt egy lány. Mögötte Jessica, aki még mindig ott volt az előszobában, az egyik hajtincsét rágszálla bámult befelé.

– Mi az? – kérdezte kifulladásra a lány. – Jaj, istenem... Katy...?!

Nem felelt senki. Margaret a szájahoz szorította az öklét, és a zokogása szörnyű, fuldokló hangokba csapott át. Az ajtóban álló lány kissé eltátott szájjal nézett egyikünkről a másikunkra. Magas volt, karcsú, és hosszú, gesztenyebarna fürtjei a hátára omlottak. Nehéz volt megállapítani a korát. Tizenhét-húsz éves lehetett, de sokkal hozzáértőbben sminkelte ki magát, mint általában a tinédzserek. Szabónál varratott fekete nadrágot, magas sarkú cipőt és drágának látszó fehér inget viselt, a nyakán pedig bíborvörös selyemsálát. A jelenléte betöltötte a szobát, vibrált körülötte a levegő. Határozottan, sőt ijesztően nem illett a környezetébe.

– Kérem! – fordult felém. Magas, tisztán csengő, messzehordó hangja

volt. Hirolvasót idéző akcentusa is elütött Jonathan és Margaret lágy, kisvárosi, munkásosztálybeli kiejtésétől. – Mi történt?

– Rosalind – szólalt meg Jonathan. Rekedtes volt a hangja, megköszörülte a torkát – Megtalálták Katyt. Meghalt. Valaki megölte.

Jessica kis artikulálatlan hangot hallatott. Rosalind rámeredt, majd megtántorodott, és az egyik kezével az ajtófélfába kellett kapaszkodnia. Cassie átkarolta a derekát, és a kanapéhoz támogetta.

Rosalind a támlának dőlt, és haloványan, hálásan rámosolygott Cassie-re. Cassie visszamosolygott. – Kaphatnék egy kis vizet? – kérdezte a lány.

– Majd én hozok – mondtam. A konyhában – sokat sikált linóleum, politúrozott, álrusztikus asztal és székek – vizet engedtem egy pohárba, és közben gyorsan körülnéztem. Semmi említésre méltót nem láttam – az egyik magasan lévő falikredencben vitaminok sorakoztak, mögöttük pedig ipari méretű üveg Valium állt, amelyet a címke tanúsága szerint Margaret Devlin számára készítettek.

Rosalind kortyolgatott a vízből, majd karcsú kezét a mellcsontjára helyezve vett néhány mély lélegzetet. – Fogd Jesst, és menjetek föl – mondta neki Devlin.

– Hadd maradjak itt – szegte föl az állát Rosalind. – Katy a húgom volt, bármi is történt vele, végig tudom... végig tudom hallgatni. Már jól vagyok. Elnézést, amiért... Nem lesz semmi baj, tényleg.

– Mi is szeretnénk, ha Rosalind és Jessica itt maradna, Mr. Devlin – mondtam. – Elképzelhető, hogy tudnak valamit, ami a segítségünkre lehet.

– Katyval nagyon közel álltunk egymáshoz – mondta rám nézve Rosalind. Nagy, kék szeme volt, mint az anyjának, és abban is hasonlított hozzá, hogy a szeme sarkában mintha félig csukva lett volna a szemhéja. Most a vállamon túlra vándorolt a tekintete. – Jaj, Jessica! -mondta, és ölelésre tárta a karját. – Jessica, kicsim, gyere ide! – Jessica eloldalazott mellettem, és közben rám villantotta a csillogó szemét, mint egy kis vadállat. Odabújt a kanapén ülő nővérehez.

– Nagyon sajnálom, hogy egy ilyen pillanatban ezzel kell zaklatnom önöket – mondtam –, de van néhány kérdés, amit a lehető leghamarabb föl kell tennem, hogy megtaláljuk azt az embert, aki ezt művelte. Tudnak most beszélni, vagy inkább jöjjünk vissza néhány óra múlva?

Jonathan Devlin odahúzott egy széket az ebédlőasztaltól, lecsapta a padlóra, ráült, és nagyot nyelt. – Csináljuk most! – jelentette ki. – Kérdezzenek!

Szép lassan végigvettünk mindent. Utoljára hétfő este látták Katyt. Ötől hétig balettórája volt a Knocknaree-től néhány mérföldre, Dublin központja felé lévő Stillorganben. Rosalind háromnegyed nyolc körül kiment elé a buszmegállóba, és együtt hazasétáltak. (– Azt mondta, remekül érezte

magát – idézte föl a jelenetet arcát kezébe temetve és hajfüggöny mögé rejtve Rosalind. – Olyan csodálatosan táncolt... Tudják, már megvolt a helye a Királyi Balettiskolában. Pár héten belül elment volna... – zokogta Margaret, Jonathan pedig kényszeresen markolta széke karfáját.) Aznap este Rosalind és Jessica átmentek Vera nénikéjükhöz, aki a telep túlsó felén lakik. Az unokatestvéreiknél aludtak.

Katy pedig megvacsorázott – pirításra kent sült babot evett, és narancslét ivott hozzá –, majd sétálni vitte az egyik szomszéd kuttyáját. Ez volt a nyári munkája, hogy hozzájáruljon a balettiskolai képzése költségeihez, úgy tíz perccel kilenc előtt ért haza, megfürdött, majd tévét nézett a szüleiével. Tízkor ment aludni, ahogy nyáron mindig, és pár percig még olvasott, majd Margaret szólt neki, hogy oltsa el a lámpát. Jonathan és Margaret még tévézett egy darabig, majd nem sokkal éjfél előtt ők is lefeküdtek. Előtte Jonathan még rutinszerűen ellenőrizte, hogy be vannak-e zárva az ajtók, ablakok, és be van-e akasztva a bejárati ajtó lánc.

Másnap reggel fél nyolckor a családfő fölkel, és úgy ment el dolgozni – főpénztáros volt egy bankban –, hogy Katyt nem látta. Észrevette, hogy a bejárati ajtó lánc nincs beakasztva, de arra gondolt, hogy Katy, aki koránkelő volt, biztos átment a nagynénjéhez reggelizni. (– Néha ott eszik – mondta Rosalind. – Szeret sült szalonnát, tükörtojást meg ilyesmit reggelizni, és Mami... szóval, Mami reggelente túl fáradt ahhoz, hogy főzzön. – A közlést borzalmas, fülszaggató hangeffektus követte Margaret részéről.) Jonathan elmondta, hogy mindegyik lánynak adtak kulcsot a bejárati ajtóhoz, biztos, ami biztos. 9 óra 20 perckor, amikor Margaret fölkel, és fölment ébreszteni Katyt, ő már nem volt ott. Margaret egy kicsit várt, mert a férjéhez hasonlóan ő is úgy gondolta, hogy Katy nyilván korán kelt, és átment a nagynénjéhez. Aztán a biztonság kedvéért telefonált Verának, majd fölhívta Katy összes barátnőjének a szüleit, végül pedig a rendőrséget.

Cassie-vel kócosan felszengve ültünk fotelünk szélén. Margaret Devlin halkan, de folyamatosan sírt. Jonathan egy idő után kiment a szobából, és egy doboz zsebkendővel jött vissza. Közben lábujjhegyen leosont a lépcsőn egy madárszerű, düledt szemű nő (gondoltam, hogy ő lehet Vera, a nagynéni), és kezét tördelve, bizonytalanul álldogált pár percig a folyosón, majd lassan behátrált a konyhába. Rosalind Jessica mozdulatlan ujjait dörzsölgette.

Elmondták, hogy Katy jó gyerek volt, okos, de nem kiemelkedően jó tanuló, és szenvedélyesen szerette a balettet. Azt is elmondták, hogy hirtelen természetű volt, de mostanában nem vitatkozott össze sem a családtagjaival, sem a barátnőivel. Megadták a legjobb barátnői nevét, hogy ezt ellenőrizhessük. Soha nem szokott meg otthonról, távol állt tőle. Az utóbbi időben boldog volt, felvillanyozta, hogy balettiskolába mehet. A fiúk még nem érdekelték, mondta Jonathan, hiszen csak tizenkét éves volt, az ég szerelmére.

De én láttam, hogy Rosalind vet egy gyors pillantást az apjára, majd rám, és ebből tudtam, hogy beszélnem kell majd vele úgy is, hogy a szülei nincsenek ott.

– Mr. Devlin – szólaltam meg –, milyen volt a kapcsolata Katyvel?

Jonathan rám meredt. – A kurva életbe, mivel vádol? – fakadt ki vészjóslóan. Jessicából erre éles, magas hangú, hisztérikus, sikolyszerű nevetés szakadt föl, és én összerereztem. Rosalind ajkbiggyesztve csóválta a fejét, összeráncolta a homlokát, majd megpaskolta Jessica vállát, és egy röpke mosollyal is próbálta megnyugtatni. Jessica lehajtotta a fejét, és visszadugta a haját a szájába.

– Senki nem vádolja semmivel – jelentette ki határozottan Cassie –, de muszáj végigvennünk minden számításba vehető variációt, hogy kizárhassuk őket. Ha bármit kihagyunk, akkor fennáll a veszély, hogy amikor elkapjuk a gyilkost – mert el fogjuk kapni –, az ügyvédje a mulasztásunkat felhasználja ellenünk. Tudom, hogy fájdalmas ilyen kérdésekre válaszolni, de azt garantálhatom, Mr. Devlin, hogy még fájdalmasabb lenne, ha ezt az illetőt fölmentenék, mert mi nem tettük föl ezeket a kérdéseket.

Jonathan orron át nagy levegőt vett, és egy picivel nyugodtabb lett. – Kitűnő volt a Katyhez fűződő kapcsolatom – mondta, hangsúlyosan ismételve Cassie kifejezését. – Beszélgetett velem. Közel álltunk egymáshoz. Én... lehet, hogy ő volt a kis kedvencem. – Jessica arcizma megrándult, Rosalind fölpillantott. – Előfordult, hogy vitatkoztunk, ahogy ez apa és lánya között megesik, de csodálatos gyerek volt, és én nagyon szerettem őt. – Most először csuklott el a hangja. Dühösen fölkapta a fejét.

– És ön, Mrs. Devlin? – kérdezte Cassie.

Margaret egy papír zsebkendőt tépkedett az ölében. Most föl nézett, szófogadóan, mint egy gyerek. – Persze, nagyszerű gyerekek mindannyian – mondta. Reszketett a hangja, nehéz volt érteni. – Katy... rajongtam érte. Mindig is könnyen kezelhető gyerek volt. Nem tudom, mihez kezdünk nélküle. – Remegni kezdett a szája.

Rosalindot és Jessicát egyikünk sem kérdezte. A gyerekek ugyanis nagy valószínűséggel nem beszélnek őszintén a testvéreikről, ha a szülei is jelen vannak, ha viszont egy gyerek egyszer már hazudott – különösen egy olyan éretlen, zavart kislány, mint Jessica –, az rögzül benne, és háttérbe szorítja az igazságot. Úgy terveztük, később megpróbáljuk rávenni a Devlin házaspárt, járuljanak hozzá, hogy nélkülük beszélhessünk Jessicával – és ha Rosalind még nincs tizenhét éves, akkor az ő négyesemközti kihallgatásához is az engedélyüket kell kérnünk. Az volt az érzésem, hogy ez nem lesz sima ügy.

– Tud bármelyikük olyan emberről, aki esetleg valamilyen okból ártani akarhatott Katynek? – kérdeztem.

Egy pillanatig csend volt. Aztán Jonathan hátralökte a székét, és

fölpattant. – Jézusom! – mondta. Előre-hátra mozgott a feje, mint a fölhergelt bikáé. – Azok a telefonhívások!

– Milyen telefonhívások? – kérdeztem.

– Az istenit! Megölöm...! Azt mondja, az ásatási területen találták meg?

– Mr. Devlin! – szólt rá Cassie. – Kérem, üljön le, és mondjon el mindent azokról a hívásokról!

Devlin tekintete lassanként megállapodott Cassie-n. Leült, de még mindig láttam a szemén, hogy nincs egészen magánál. Fogadni mertem volna, hogy azt latolgatja, hogy vadászhatná le a telefonálót. – Tudják, hogy az ásatási területen autópálya fog áthaladni; ugye? – kérdezte. – Itt a legtöbben ellenzik. Néhány embert csak az érdekel, mennyivel ér majd többet a háza, ha a sztráda közel lesz, de a legtöbben... Ez a terület a nemzeti kulturális örökség része kellene hogy legyen. Egyedi és a miénk, a kormánynak nincs joga lerombolni a megkérdésünk nélkül. Folyik itt Knocknaree-ban egy kampány: „El az autópályával!” Én vagyok az elnök, én indítottam útjára a mozgalmat. Kormányépületek előtt tüntetünk, levelet írunk különböző politikuskoknak – persze, sokra megyünk vele...!

– Nem érik el a kívánt hatást? – kérdeztem. Láttam, hogy valamelyest helyrehozza, hogy arról az ügyről beszélhet, amiért harcol. És érdekelt is a dolog, mert első látásra gyámoltalan, megtiport emberkének tűnt, nem olyan, aki keresztes hadjárat élére áll. De lám, többre képes, mint gondolná az ember.

– Először azt hittem, csak a bürokrácia az ellenfél, amely nem akar változtatni semmin. De a telefonhívások elgondolkodtattak... Az elsőt késő este kaptam, egy férfihang azt mondta: „Te agyatlan tuskó, fogalmad sincs, mibe kavartál bele!” Azt hittem, rossz számot hívtam. Letettem, és visszamentem aludni. Csak a második hívás után döböntem rá, hogy összefügghet a dolog a kampánnyal.

– Mikor volt az első hívás? – kérdeztem. Cassie jegyzetelt.

Jonathan a feleségére nézett. Margaret a fejét rázta, és a szemét nyomkodta. – Valamikor áprilisban, talán április vége felé – mondta a családfő. – A második pedig június harmadikán, hajnali fél egy körül. Ezt már fölírtam. Katy ért oda elsőként, mert a hálósobánkban nincs telefon, csak az előszobában, és ő elég éberen alszik. Azt mondta, hogy miután beleszólt, a férfi azt kérdezte: „Te Devlin lánya vagy?”, ő pedig azt felelte: „Katy vagyok.” Mire a fickó: „Katy, mondd meg az apádnak, hogy szálljon le arról a rohadt autópályáról, mert tudom, hol laktok.” Ekkor átvettem a kagylót, és azt mondta nekem: „Aranyos kislányod van, Devlin.” Erre én annyit mondtam, hogy ne merészeljen még egyszer idetelefonálni, és letettem.

– Emlékszik a hangjára? – kérdeztem. – Az akcentusára, a korára,

bármire? Nem tűnt ismerősnek?

Jonathan nagyot nyelt. Rettenetesen koncentrált, úgy csimpaszkodott ebbe a témába, mint egy mentőövbe. – Nem ugrott be senki. Nem volt fiatal, és kicsit magas hangja volt. Vidéki kiejtéssel beszélt, de nem tudtam hova tenni. Nem Cork megyei akcentus volt, nem is északi, nem volt jellegzetes. De olyan volt a hangja... arra gondoltam, hogy talán részeg.

– Ezeken kívül kapott hívást?

– Még egy volt, néhány hete. Július tizenharmadikán, hajnali kettőkor. Én vettem föl. Ugyanaz a fickó szólt bele „Hát nem...” – Devlin most Jessica-ra pillantott. Rosalind átkarolta a kislányt, és csitítgatva ringatta. – „Hát nem figyelsz, a kurva életbe, Devlin? Figyelmeztettelek, hogy szállj le arról az elbaltázott autópályáról! Ezt még meg fogod bánni! Tudom, hol lakik a családod!”

– Jelentette az esetet a rendőrségnek?

– Nem – felelte nyersen Devlin. Vártam, hogy megmagyarázza, de nem mondott semmit.

– Nem aggódott?

– Hogy őszinte legyek – pillantott föl Devlin fájdalom és dac szörnyű elegyét tükröző arccal –, kifejezetten örültem. Számomra ez azt jelentette, hogy jutottunk valamire. Hiszen akárci is telefonált, bizonyára nem vesztegette volna az idejét, ha nem jelent számára valós veszélyt a kampány. Most viszont... – Behúzott nyakkal, két öklét egymáshoz préselve, villámgyorsan előrehajolt, és szinte átfűrt a tekintetével. Erőt kellett vennem magamon, hogy hátra ne hőköljek. – Ha kiderül, ki telefonált, mondja meg! Mondja meg nekem! Adja a szavát, hogy megmondja!

– Mr. Devlin – feleltem –, ígérem, hogy megteszünk minden tőlünk telhetőt annak érdekében, hogy kiderítsük, ki volt az, és van-e ennek köze Katy halálához, de azt nem ígérhetem...

– Katy félt tőle – szólalt meg halk, rekedt hangon Jessica. Azt hiszem, mindannyian összeresztettünk. Én úgy megijedtem, mintha valamelyik fotel kapcsolódott volna be a társalgásba. Keztem azt hinni, hogy Jessica talán autista vagy értelmi fogyatékos, vagy ilyesmi.

– Valóban? – szólalt meg Cassie. – Ezt mondta neked?

Jessica úgy nézett rá, mintha valami felfoghatatlanul kérdezett volna. Kezdett másfelé siklani a tekintete, lassan visszasüppedt a kábulatba.

Cassie előrehajolt. – Jessica – mondta nagyon szelíden –, van még valaki más is, akitől Katy félt?

Jessica feje ingott egy kicsit, és mozgott a szája is. Aztán kinyúlt egy vékonyka kéz, és összecsippentette Cassie pulóverének ujját.

– Ez most a valóság? – kérdezte a kislány.

– Igen, Jessica – felelte halkan Rosalind. Elhúzta Jessica kezét,

szorosan magához ölelte a kislányt, és a haját cirógatta. – Igen, Jessica, ez a valóság. – Jessica a nővére karja alatt bámult a világra tágra nyílt, bávatag szemekkel.

Nem volt otthon internet-hozzáférésük, így ki lehetett zárni azt a fölöttébb lehangoló eshetőséget, hogy egy örült ijesztgette a világ túlsó feléről. Riasztó sem volt a házban, de ezt amúgy sem tartottam fontosnak, hiszen Katy nem az ágyából rabolták el. Teljesen fel volt öltözve, amikor rátaláltak, mégpedig szépen, gondosan. Igen, mondta Margaret, mindig összeillő ruhadarabokat válogatott ki. Ezt a balett-tanárnőjétől vette át, akit imádott. Utcai ruhát viselt. Tehát leoltotta a lámpáját, megvárta, míg a szülei elalszanak, majd az éj leple alatt vagy kora reggel fölkelt, felöltözött, és elment valahova. – A ház kulcsa a zsebében volt, tehát úgy tervezte, hazajön.

Azért átkutattuk a szobáját – egyrészt valami arra utaló jelet kerestünk, hogy hova ment, másrészt pedig ki akartuk zárni azt a brutálisan kézenfekvő eshetőséget, hogy a szülei ölték meg, majd azt a látszatot igyekeztek keltetni, hogy élve hagyta el a házat. Katy közös szobában aludt Jessicával. A helyiségben kicsi volt az ablak, és gyér fényt adott a villanykörte. Ez tovább erősítette a borzongató érzést, amit ez a ház már addig is kiváltott belőlem. Jessica oldalán a falat, kissé baljós hatást keltve, napsugaras, idillikus metszetek borították: impresszionista piknikek, Arthur Rackham meseillusztrációi, a Tolkien-könyvek derűsebb részeiből való tájak. (– Ezeket mind tőlem kapta – szólalt meg az ajtóban Rosalind. – Nem igaz, kicsim? – Jessica bólintott egyet lehajtott fejjel.) Katy falát – ez már kevésbé volt meglepő – tisztán balett-tárgyú képek díszítették: Barisnyikov és Margot Fonteyn fényképei, amelyeket mintha a tévéújságból vágtak volna ki, egy újságfotó Pavlováról, a levél, amelyben értesítik, hogy felvételt nyert a Királyi Balettiskolába, meg egy fiatal táncost ábrázoló egész szép ceruzarajz. A kartontartó sarkába ezt írták: „Katynek, 2003/03/21. Boldog születnapot! Szeretettel: Apu.”

A fehér pizsama, amelyben Katy hétfő este lefeküdt, ott hevert összegabalyodva az ágyán. Biztos, ami biztos, bezacsóztuk az ágyneművel meg a mobiltelefonjával együtt, amely kikapcsolva hevert az éjjeliszekrényében. Naplót nem vezetett. (– Egyszer elkezdte, de pár hónap után megunta, és „elvesztette” – mondta az idézőjelet érzékeltető hangsúllyal Rosalind, és halvány, szomorkás, mindentudó mosollyal hozzátette: – Utána meg lusta volt újat kezdeni.) Elvittük viszont néhány iskolai füzetét meg egy régi házfeladat-füzetét, hátha találunk bennük valami használható utalást. Mindegyik lánynak volt egy fautánzatú íróasztala, és Katyén ott állt egy kis kerek konzervdoboz, amelyben hajgumikat tartott. Élesen nyilallt belém a felismerés: két selyem búzavirág is volt köztük.

Húha – mondta Cassie, amikor kiértünk az útra. A hajába túrt, összeborzolta göndör fürtjeit.

– Valahol láttam már ezt a nevet, és nem is túl régen – mondtam. – Jonathan Devlin. Amint beérünk, végigfuttatom az adatbázison, hogy nincs-e véletlenül priusza.

– Istenem, szinte remélem, hogy ilyen egyszerű lesz az ügy – mondta Cassie. – Abban a házban valami mélységesen el van cseszve.

Örültem – pontosabban megkönnyebbültem –, hogy ő mondta ki. Több dolog is volt, amit zavarónak találtam Devlinéknél. Jonathan és Margaret például egyszer sem érintették meg egymást, sőt jóformán nem is néztek egymásra. Ezenkívül a kíváncsiskodó, vigasztaló szomszédok sürgés-forgása helyett csak az árnyyszerű nagynénit, Verát találtuk ott, és mintha a család minden egyes tagja más-más bolygón élne. Túlságosan zaklatott voltam azonban ahhoz, hogy megbízzak a saját ítélőképességemben, ezért jó volt tudni, hogy Cassie is érzi: valami nem stimmel. Nem, nem fenyegetett idegösszeroppanás, nem kezdtem begolyózni, semmi efféle. Tudtam, hogy ha egyszer hazamehetek, leülhetek, és feldolgozhatom ezt az egészet, nem lesz baj. De amikor megláttam Jessicát, kis híján szívrohamot kaptam, és amikor kiderült, hogy Katy ikertestvére, az sem nyugtatott meg annyira, mint gondolnák. Tele volt ez az ügy eltolódott, sikamlós párhuzamokkal, és nem tudtam szabadulni a nyugtalanító gondolattól, hogy ebben van valami szándékosság. Minden egyes véletlen egybeesés úgy hatott rám, mintha a tenger kidobott volna a lábam elé, a parti fővényre egy üveget, amelybe akkurátusan belegravírozták a nevemet, és amely megfejthetetlen titkosírással íródott üzenetet rejt, mintha csak gúnyolódna rajtam valaki.

Amikor bekerültem a bentlakásos iskolába, azt mondtam a hálótársaimnak, hogy van egy ikertestvérem. Apám, aki jó amatőr fényképész volt, azon a nyáron egy szombati napon meglátta, hogy egy új kunsztot próbálgatunk Peter bringáján. Jól fölgyorsítottunk a kert térdig érő válaszfalán, és a végén lerepültünk róla. Apám újra meg újra megcsináltatta velünk, a fél délutánt ezzel töltöttük, ő a fűben guggolt, többször lencsét cserélt, és végül, miután egy egész tekercs fekete-fehér filmet elhasznált, megszületett a kép, amit akart. A levegőben kapott le minket. Én ülök a nyeregben, Peter pedig széttárt karral a kormányrúdon, és mindketten behunyjuk a szemünket, nagyra tatjuk a szánkat (amelyet ércesnek szánt, de magas hangfekvésű, kisfiús kiáltás hagy el), és lobogó hajunk tüzes glóriát von a fejünk köré. Szinte biztos vagyok benne, hogy a következő pillanatban biciklistől elterültünk a fűvön, és apám megkapta a magáét anyámtól, amiért ilyesmire biztat minket. Olyan szögből fényképezett, hogy a föld nem látszik, és úgy néz ki, mintha a gravitációtól megszabadulva szállnánk az ég felé.

Egy kartondarabra ragasztottam a fotót, és kitettem az éjjeliszekrényemre, ahol két családi fényképet tarthattunk. A többieknek részletes, részben igaz, részben elképzelt – és nyilván abszolút valószínűtlen – történeteket meséltem a kalandokról, amelyeket az ikertestvéremmel éltem át a nyári szünidőkben. Azt mondtam, hogy ő Írországbán jár iskolába, mert a szüleink azt olvasták, hogy egészségesebb, ha az ikreket elkülönítik egymástól. Meséltem arról is, hogy a fivérem lovagolni tanul.

A második tanév kezdetére rádöbrentem, hogy ez az ikersztóri előbb-utóbb pokoli kínos helyzetekbe fog sodorni. (Például egy osztálytársam találkozik a szüleimmel az iskolai sportnapon, és vidáman megkérdezi, miért nem jött el Peter is.) Ezért otthon hagytam a képet – begyömöszöltem a matracom hasadékába, mint valami mocskos titkot –, és nem meséltem többé a fivéremről, remélve, hogy mindenki megfeledkezik róla. Egy Hull nevű kölyök azonban – az a típus volt, aki szabadidejében kis szőrös állatok lábait tépkedi ki – megéreztte, hogy kényelmetlen számomra a téma, és rászállt. Végül bevallottam neki, hogy az ikertestvérem a nyáron leesett a lóról, és olyan erős agyrázkódást szenvedett, hogy meghalt. A tanév nagy részét rettegésben töltöttem, hogy a Ryan halott testvéréről szóló mendemonda eljut a tanárokhoz, majd tőlük a szüleimhez is. Utólag, persze, szinte biztos vagyok benne, hogy valóban eljutott a tanárokhoz, de őket már eligazították a Knocknaree-saga ügyében, úgy döntöttek tehát, érzékeny, megértő nevelők lesznek – ma is összerándul a gyomrom, ha erre gondolok –, és hagyják, hogy a szóbeszéd elhaljon magától. Azt hiszem, hajszálon múlt, hogy megmenekültem: ha ez pár évvel később, a nyolcvanas évek vége felé történik, alighanem elküldtek volna gyerekpszichológushoz, és újra húzható bábokkal kellett volna megosztanom az érzéseimet.

De azért sajnáltam, hogy meg kellett szabadulnom az ikertestvéremtől. Vigasztaló volt a tudat, hogy Peter, legalábbis pár tucat gyerek fejében, él és lovagol. Ha Jamie is rajta lett volna azon az ominózus fényképen, alighanem hármas ikrekről szóló mesét költöttem volna – és abból már jóval nehezebb lett volna kimászni.

Mire visszaértünk az ásatási területre, megérkeztek a riporterek. Leadtam nekik a szokásos nyitószöveget (ezt én szoktam csinálni azon az alapon, hogy sokkal inkább nézek ki felelős, megbízható felnőttnek, mint Cassie): megtalálták egy kislány holttestét, a nevét nem tesszük közzé, amíg nem értesítettük az összes rokonát, gyanús halálesetként kezeljük, ha valakinek van valami információja, kérjük, vegye föl velünk a kapcsolatot, többet nem mondhatok, no comment, no comment, no comment.

– Sátánisták műve? – kérdezte egy nagydarab, előnytelen sínacit viselő nő, akivel már találkoztam. Egy bulvárlapnál dolgozott, amelyik a

szalagcímeiben nagy előszeretettel süt el szóvicceket meg alternatív helyesírási szavakat.

– Erre az égvilágon semmi sem utal – feleltem fölényesen. Persze, hogy nem – hogy is utalna? A gyilkos sátánista szekták a bűnüldözésben a jeti megfelelői: soha senki nem látott ilyen szektát, és semmi bizonyíték nincs a létezésükre, de elég egy nagy, elmosódott lábnyom, és a média máris habzó száju, üvöltő falkaként veti rá magát. Ezért úgy kell tennünk, mintha legalább félig-meddig komolyan vennénk ezt a feltevést.

– De egy olyan oltárkövön találták meg, amelyen a druidák emberáldozatokat mutattak be, nem? – kötötte az ebet a karóhoz a nő.

– No comment – feleltem reflexszerűen. Csak most döbbsenem rá, mire is emlékeztetett a kőasztal szélénél körbefutó mély vágat: a hullaházi boncasztalokra, amelyeken szintén van vérelvezető csatorna. Csak azon járt az eszem, nem ismerős-e a kő 1984-ből, az föl sem merült bennem, hogy pár hónapja is láthattam valami hasonlót. Atyaisten...!

A riporterek idővel föladták, és kezdtek elszállingózni. Cassie közben a leletkamra lépcsőjén ücsörgött, és környezetébe beolvadva figyelte az eseményeket. Most észrevette, hogy az irdatlan méretű újságíróknak becserkészi Markot, aki az ebédlőből kilépve a mozgóvécé felé tart. Fölállt, és elindult feljük úgy, hogy Mark jól lássa őt. Láttam, hogy Mark a riporternő vállá fölött elkapja Cassie tekintetét. Egy perc múlva Cassie hitetlenkedve megcsóválta a fejét, és magukra hagyta őket.

– Mi történt? – kérdeztem, miközben előhalásztam a leletkamra kulcsát.

– Előadást tart neki az ásatásról – felelte Cassie vigyorogva, és közben a farmere ülepét porolgatta. – Valahányszor a nő kérdez valamit a holttestről, Mark azt mondja: „Várjon egy percet!”, és vad szónoklatba csap, hogy a kormány Stonehenge óta a legjelentősebb történelmi emléket készül megsemmisíteni, vagy a viking településformákról kezd beszélni. Szívesen elnéztem volna még őket. Azt hiszem, a nő végre emberére akadt.

A többi régész nem sok újdonsággal tudott szolgálni, kivéve a CD-szobrászt, akit Seannak hívtak, és aki úgy vélte, számolnunk kellene a vámpírtevékenység lehetőségével is. Amikor megmutattuk neki a holttestről készült fényképet, nagyjából észhez tért, de ő is csak annyit tudott mondani, amennyit a társai: látta párszor az ásatáson Katyt meg talán Jessicát is, de nem emlékszik, hogy bárki is figyelte volna a kislányt, vagy furcsán viselkedett volna. Senki nem emlékezett semmiféle baljós jelre, bár Mark azért megjegyezte: – Semmi furcsa, leszámítva a politikusokat, akik idejönnek fényképezkedni kulturális örökségünk előtt, mielőtt eltörölnék a föld színéről. Adjak személyleírást? – A melegítő árnyalakra sem emlékezett senki, és ez

tovább erősítette a gyanúmat, hogy vagy egy Knocknaree-ban lakó, teljesen normális fazon sétált arra, vagy csak Damien képzeletének szüleménye az egész. Minden egyes nyomozás alkalmával találkozunk ilyen alakokkal, akik rengeteg időnket rabolják el azzal, hogy kényszeresen azt mondják, amit szerintük hallani akarunk.

A régészcsoport Dublinban lakó tagjai – Damien, Sean és még néhány társuk – hétfő és kedd este is valamennyien otthon voltak, a többiek pedig az ásatástól néhány mérföldre lévő bérelt házban. Hunt, aki régészeti témákról természetesen folyékonyan és világosan tudott beszélni, szintén otthon volt Lucanban a feleségével. A professzor alátámasztotta a drabális riporternő teóriáját, mely szerint a kő, amelyen Katyt megtalálták, bronzkori áldozati oltár. – Természetesen nem tudhatjuk biztosan, hogy ember- vagy állatáldozatokat mutattak-e be rajta, bár a... öö... az alakja erősen arra utal, hogy emberáldozatokat is végeztek. Tudják, stimmelnek a méretek. Nagyon ritka lelet. Arra utal, hogy ez a hely a bronzkorban komoly vallási jelentőséggel bírt, nem igaz? Micsoda gyalázat... ez az útépités!

– Találtak más, erre utaló jelet is? – kérdeztem. Ha igen, hónapokig is eltarthat, mire kivergődünk a „média kontra ezotéria” örületből.

Hunt kissé sértetten nézett rám. – A bizonyíték hiánya még nem a hiány bizonyítéka – mondta szemrehányóan.

Őt hallgattuk ki utoljára. Már pakolásztunk, amikor a technikusfiú kopogtatott a konténerház ajtaján. – Öö... helló – dugta be a fejét. – Sophie üzeni, hogy lassan végzünk mára, és van még valami, amit látniuk kellene.

Már elcsomagolták a jelzőháromszögeket, és az oltárkő magára maradt a feltúrt földterület közepén. Első ránézésre kihaltnak tűnt a környék, a riporterek már rég továbballtak, és a régészek is hazamentek már, kivéve dr. Huntot, aki most kászálódott be sáros, piros Ford Fiestájába. Aztán kiértünk a konténerházak közül, és valami fehérség ötlött a szemembe a fák között.

A kihallgatások ismerős, eseménytelen rutinja javarészt helyrebillentette a lelki egyensúlyomat (Cassie ezeket az előzetes háttérinterjúkat az úgy „semmifázisának” nevezi: senki nem látott semmit, nem hallott semmit, nem csinált semmit), mégis, amikor beléptünk az erdőbe, úgy éreztem, mintha valami végigsüvített volna a gerincemen. Nem a félelem volt, inkább amolyan hirtelen „éberségfröccs”, mint amikor arra ébredsz, hogy a nevedet kiáltják, vagy denevér suhan el melletted váratlanul. Vastag, puha volt az avar, az évek során felgyülemlett levélszőnyeg besüppedt a talpam alatt, és a fák már olyan nagyra nőttek, hogy nyugtalan, izzó, zöldes fénné szűrték a napsugarakat.

Sophie és Helen egy aprócska tisztáson vártak minket, az erdő szélétől talán százméternyire. – Nem nyúltam hozzá, hogy meg tudjátok nézni – mondta Sophie –, de még sötétedés előtt be akarom zacskózni ezt a sok szart.

Nem fogom előszedni a világító berendezést.

Valaki táborhelynek használta a tisztást. Egy hálózásáknyi helyen eltakarították a hegyes ágakat, és letaposták a több rétegben fölhalmozódott faleveleket. Néhány méterrel odébb táborút maradványai látszottak egy széles körben, ahol csupasz volt a föld. Cassie füttyentett egyet.

– Ez lenne a tethely? – vetettem föl, de nem tápláltam különösebb reményeket. Tudtam, hogy ha így lenne, Sophie nem várta volna meg a kihallgatások végét.

– Esélytelen – felelte. – Kerestünk ujjlenyomatokat, de nem volt dulakodásra utaló jel, és egyetlen csepp vért se találtunk. A tűzhely közelében valami kiömlött, de negatív volt, és a szagból ítélve szinte biztos vagyok benne, hogy vörösbor.

– Egy igényes táborozó – vontam föl a szemöldökömet. Eredetileg egy bukolicus idillre fogékony hajléktalanra gyanakodtam, de a piaci viszonyok alakulása miatt Írországbán a „borissza” metaforikus fogalom: a lecsúszott alkoholisták inkább az erős almabort vagy az olcsó vodkát részesítik előnyben. Egy pillanatra fölmerült bennem az is, hogy kalandvágyó szerelmesek járhattak itt (vagy olyanok, akiknek nem volt hol lebonyolítaniuk a pásztorórát), de a kilapított hely egy embernek is éppen hogy elég széles volt. – Találtak még valamit?

– A hamut még megvizsgáljuk, hogy nem égetett-e el valaki véres ruhát, vagy ilyesmit, de ránézésre csak fa. Vannak még bakancsnymok, öt cigarettacsikk meg ez. – Sophia egy zárható szájú, filctollal megjelölt nejlontasakot nyomott a kezembe. A változó erősségű fény felé tartottam, Cassie pedig lábujjhegyen mögém óvakodott, és a vállam fölött ő is nézte. Egyetlen hosszú, szőke, hullámos hajsza volt a zacskóban. – A tűz közelében találtuk – mondta Sophie, és egy műanyag jelzőháromszög felé bökött a hüvelykujjával.

– Van ötletek, hogy mikor táborozhattak itt utoljára? – kérdezte Cassie.

– A hamura még nem esett eső. Majd megnézem a csapadékadatokat erre a területre, de én innen alig kétmérföldnyire lakom, és nálunk hétfőn kora reggel esett utoljára, úgy néz ki, vagy a múlt éjjel, vagy azelőtti éjjel járt itt valaki.

– Megnézhetem a csikkeket? – kérdeztem.

– Csak nyugodtan – felelte Sophie. Előkerestem a táskából egy maszkot meg egy csipeszt, és leguggoltam a tűzhely közelében az egyik jelzőháromszög mellé. Vékonyan megtömött, sodrott cigarettából maradt a csikk, és jó rövid volt. Valaki spórolt a dohányossal.

– Mark Hanly sodrott cigarettát szív – mondtam főlegyenesebben. – És hosszú, szőke haja van.

Egymásra néztünk Cassie-vel. Hat óra múlt, O’Kelly bármelyik pillanatban hívhat minket, hogy tegyünk jelentést. A Markkal folytatandó beszélgetés viszont nem ígérkezett rövidnek – és előbb még el is kéne vergődünk a kis mellékutakon a régészek bérelt házához.

– Hagyjuk, majd beszélünk vele holnap – javasolta Cassie. – Hazafelé menet még be akarok ugrani a balett-tanárnőhöz. Meg aztán éhen halok.

– Olyan ez, mintha lenne egy kiskutyám – mondtam Sophie-nak. Helent láthatóan sokkolta a megjegyzésem.

– De legalább pedigés kutyusod van – vágta rá vidoran Cassie.

Az ásatási területen átvágva az autó felé lépkedtünk. Mark nem beszélt a levegőbe, a cipőm totálkáros lett: a vörösesbarna sár minden egyes varratba beette magát. Pedig elég jó cipő volt. Azzal vigasztaltam magam, hogy nyilván a gyilkos lábbelijén is hasonlóan árulkodó nyomokat hagyott a talaj. Egyszer hátranéztem, és az erdőben most is ugyanaz a fehérség pislálolt. Sophie, Helen és a technikusfiú hangtalanul, célirányosan mozogtak ide-oda a fák között, mint a kísértetek.

4. fejezet

A Cameron Táncakadémia egy videotéka fölött volt. Előtte, az utcán három buggyos nadrágos kölyök ugratott föl gördeszkával egy alacsony falra, és nagyokat ordítottak hozzá. A Louise nevű, rendkívül csinos fiatal segédtanárnő engedett be minket, akinek a balett-trikója, a balettcipője és a bokáig érő szoknyája is fekete volt (Cassie sanda pillantást vetett rám, amikor fölmentünk mögöttem a lépcsőn). Louise-től megtudtuk, hogy Simone Cameron éppen órát tart, de mindjárt vége. A lépcsőfordulóban várakoztunk.

Cassie lassan a parafa faliújság elé oldalazott, én pedig körülnéztem. A két táncstúdió ajtaján kis, kerek kukucskálóablak volt. Az egyik teremben Louise taníttatta egy rakás totyogó kisgyerekeknek, hogy kell eltáncolni a pillangót, a kismadarat vagy valami ehhez hasonlót. A másikban pedig tucatnyi fehér balettruhás, rózsaszín balettcipős kislány szökcent-pörgött át párosával a parketten, a recsegő, öreg lemezjátszóból a „Valse de fleurs” szólt. Amennyire meg tudtam állapítani, a csoport a képességek tekintetében finoman szólva vegyes volt. A tanárnőjük feszes kontyban hordta ősz haját, de a teste karcsú és szálfaegyenes volt, mint egy ifjú atlétáé. Ugyanolyan fekete szerelés volt rajta, amelyet Louise viselt, a kezében pedig mutatópálcát tartott. Miközben vezényelt, ezzel kocogtatta a kislányok bokáját, vállát.

– Ezt nézd meg – szólalt meg halkan Cassie.

A plakáton Katy Devlin volt látható, bár eltartott egy kis ideig, mire fölismertem. Áttetsző, fátyszerű fehér ing volt rajta, és az egyik lábát könnyedén a levegőbe emelte a háta mögé valami lehetetlen szögben. A

fénykép alatt hatalmas betűkkel szedve a következő szöveg virított:
„Juttassuk be Katyt a Királyi Balettiskolába! Segítsen, hogy büszkék lehessünk rá!” Ott voltak az adománygyűjtő rendezvényre vonatkozó információk is: St. Alban's, Községháza, június 20., este 7 óra. Táncest a Cameron Táncakadémia növendékeinek részvételével. Jegyár: 10 font / 7 font. A teljes bevételt Katy tandíjára fordítjuk. Eszembe jutott, hogy vajon mi lesz most a pénzzel.

A plakát alatt újságkivágásra lettem figyelmes. A cikkhez tartozott egy művészies fénykép is: a korlátnál álló Katy tükörben látszó szeméből kortalan komolyság áradt. Az *Irish Times* ezt a címet adta a június 23-i cikknek: „Szárnyra kap az aprócska dublini táncos.” Katytól a következő mondatokat idézték: „Azt hiszem, hiányozni fog a családom, de már alig várom. Hatéves korom óta táncos akarok lenni. El sem hiszem, hogy tényleg fölvettek. Néha, amikor fölébredek, az az érzésem, hogy talán csak álmodtam az egészet.” Biztos, hogy a cikk hatására is érkeztek a tandíjához hozzájáruló adományok – ezt is ellenőriznünk kell majd –, a mi dolgunkat azonban nem könnyítette meg az írás. Hiszen a reggeli lapokat pedofilok is olvassák, márpedig a Katyról készült fénykép eléggé szembeötlő volt. A lehetséges gyanúsítottak köre ezennel országos méretűre bővült. Vettem egy pillantást a faliújság többi hirdetményére is: túllszoknya eladó, 7-8-as méret; érdekelné valakit a középhaladó csoportból, Blackrock környékéről a gyerekek felváltva történő fuvarozása?

Nyílt a táncstúdió ajtaja, és majd elsöpört minket az egyforma kislányok csacsogó, lökdösődő, visongó áradata. – Segíthetek valamiben? – kérdezte az ajtóban álló Simone Cameron.

Csodaszép hangja volt: mély, mint egy férfié, de a legkevésbé sem férfias. Idősebb volt, mint gondoltam, csontos arcát mély ráncok szövevényes hálózata szabdalta. Rádöbrentem, hogy alighanem szülőknek néz minket, akik balettre szeretnék járatni a kislányukat. Egy pillanatig erős késztetést éreztem, hogy belemenjek a játékba, érdeklődjek a tanfolyam díjáról meg az órabeosztásról, és meghagyjam neki még egy kis ideig az illúzióját, a kis sztártanítványt.

– Ms. Cameron?

– Simone – javított ki. Egészen rendkívüli, nagy, álmos, majdnem aranyszínű szemei voltak.

– Ryan nyomozó vagyok, ő pedig Maddox nyomozó – mondtam aznap körülbelül ezredszer. – Szánna ránk néhány percet?

Bevezetett minket a stúdióba, és odahúzott az egyik sarokba három széket. Az egyik hosszú fal végig tükör volt, előtte három, különböző magasságú korlát húzódott. Azon kaptam magam, hogy a szemem sarkából egyfolytában a mozdulataimat ellenőrzöm. Végül úgy fordítottam a széket,

hogy ne lássam a tükröt.

Én mondtam el Simone-nak, mi történt Katyvel – legfőbb ideje volt, hogy besegítsek. Azt hiszem, arra számítottam, hogy sírni fog, de nem sírt. Csak a feje hőkölt hátra egy kicsit, és a ráncok mintha tovább mélyültek volna az arcán, de semmi több.

– Hétfő este még itt volt Katy az órán, ugye? – kérdeztem. – Nem vett észre rajta valamit?

Nagyon kevesen tudnak hallgatni, ha kérdeznek tőlük valamit, de Simone Cameron e téren sem volt mindennapos: egyik karját a széke támláján átvetve, mozdulatlanul ült a helyén, amíg elérkezettnek látta a pillanatot, hogy beszéljen. Hosszú csend után szólalt meg: – Nagyjából olyanak láttam, mint máskor. Egy kicsit talán izgatottabb volt a szokottnál, de ez már csak természetes, hiszen heteken belül várta a Királyi Balettiskola. A nyár folyamán egyre jobban belelkesedett. – A tanárnő most alig észrevehetően elfordította a fejét. – Tegnap este nem jött órára, de azt hittem, biztos megint beteg lett. Ha föl hívtam volna a szüleit...

– Tegnap este már halott volt – mondta Cassie. – Már nem tehetett volna érte semmit.

– Hogyhogy „megint beteg lett”? Ezek szerint betegeskedett mostanában? – kérdeztem.

Simone a fejét rázta. – Nem, mostanában nem. De sajnos, nem túl erős szervezetű gyerek. – Egy pillanatra lejjebb ereszkedett a szemhéja. – Vagyis nem volt az... – Aztán megint rám nézett. – Már hat éve tanítom Katyt. Úgy kilencéves korától kezdve nagyon gyakran volt beteg, csakúgy, mint a testvére, Jessica. Jessicánál azonban csak köhögés, megfázás fordult elő, azt hiszem, ő egyszerűen törékeny kislány. Katynek viszont hányásos, hasmenéses periódusai voltak, olykor kórházba is kellett vinni. Az orvosok valami krónikus gyomorhurutra gyanakodtak. Tudják, már tavaly is mehetett volna a Királyi Balettiskolába, de nyár végén akut rohama volt, és megoperálták, hogy kiderítsék, mi a baj. Mire fölépült, már túl sokat mulasztott el a tanéből, nem tudott volna fölzárkózni. Ezért idén tavasszal újra el kellett mennie felvételizni.

– De a közelmúltban megszűntek ezek a hányásos-hasmenéses rohamok? – kérdeztem. Meg kell szerezniük Katy egészségügyi dokumentumait, mégpedig gyorsan.

Simone arcára mosolyt csalt az emlékezés. De fájdalmas lehetett, félre is kapta a tekintetét – Aggódtam, hogy nem lesz-e gond az egészséggel, hiszen a táncosok nem hagyhatnak ki túl sok órát betegség miatt. Amikor az idén újra fölvétét, egyszer itt tartottam óra után, és figyelmeztettem, hogy továbbra is orvoshoz kell járnia, hogy kiderítsék, mi a baj. Katy végighallgatott, majd megrázta a fejét, és ünnepélyes komolysággal, mintha

esküt tenne, azt mondta: „Soha többé nem leszek beteg.” Próbáltam tudatosítani benne, hogy az ilyesmit nem lehet elhanyagolni, nem csinálhat úgy, mintha nem lenne, de ő csak ezt hajtogatta. És azután valóban nem volt beteg. Azt hittem, talán egyszerűen kinőtte ezt a dolgot, bármi is volt. De az akarat is sokat jelenthet, márpedig Katy erős akarátú kislány... volt.

A másik teremben is véget ért az óra. Szülők hangját hallottam a lépcsőfordulóból, aztán kis lábak dobogását, csacsogást. – Jessicát is tanította? – kérdezte Cassie. – Ő is felvételizett a Királyi Balettiskolába?

Egy nyomozás kezdeti szakaszában, ha nincs nyilvánvaló gyanúsított, csak annyit tehet az ember, hogy igyekszik minél többet megtudni az áldozat életéről, és reménykedik, hogy valamitől majd megszólal a „vészcsengő”. Biztos voltam benne, hogy Cassie-nek igaza van, minél többet ki kell derítenünk a Devlin családról. És Simone Cameron akart is beszélni. Sokszor tapasztaljuk, hogy az emberek kétségbeesetten beszélnek és beszélnek, mert ha elhallgatnak, és mi elmegyünk, magukra maradnak azzal, ami történt. Figyelünk tehát, bólogatunk, együtt érzünk velük, és elraktározunk mindent, amit mondanak.

– Az évek során mind a három nővért tanítottam – kezdte Simone. – Jessica kisebb korában egész ügyesnek látszott, és szorgalmas is volt, de ahogy nőtt, bénítóan félénk lett, olyannyira, hogy kész győtrelem volt számára, ha valamit egyedül kellett bemutatnia. Meg is mondtam a szüleinek, hogy szerintem jobb, ha többé nem tesszük ki ilyen megpróbáltatásnak.

– És Rosalind? – kérdezte Cassie.

– Rosalindnak is volt némi tehetsége a tánchoz, de nem igyekezett eléggé, és azonnal akarta az eredményt. Pár hónap után abbahagyta, azt hiszem, a hegedűre nyergelt át. Azt mondta, a szülei döntöttek így, de szerintem elege lett a táncból. Gyerekeknél gyakran látunk ilyesmit: ha nem tudnak pillanatok alatt magas szintre jutni, és látják, hogy milyen munkaigényes a dolog, családottan abbahagyják. De hogy őszinte legyek, sem Jessicának, sem Rosalindnak nem voltak olyan adottságai, hogy eljussanak a Királyi Balettiskoláig.

– Katy viszont... – mondta előrehajolva Cassie.

Simone hosszan végigmérte. – Katy... *sérieuse* volt – mondta végül.

Most jöttem rá, mitől olyan egyedi a hangja: valahol mélyen ott bujkál benne a franciás intonáció. – Komoly volt – fordítottam le, amit mondott.

– Több annál – szólalt meg Cassie. Az anyja félig francia, és gyerekkorában többször nyaralt a francia nagyszüleinél Provence-ban. Azt állítja, hogy már alig beszéli a nyelvet, de megérti. – Profi.

Simoné oldalra billentette a fejét. – Igen. Ő a kemény munkát önmagában is szerette, nemcsak az eredmény miatt. Igazi tánctehetség nem terem minden bokrban, és még ritkább az a lelki alkat, amely szükséges

ahhoz, hogy valakinek ez legyen a hivatása. A kettő együtt pedig... – Simone ismét félrenézett. – Időnként, ha az egyik stúdió szabad volt, Katy kérte, hogy bejöhessen, és ott gyakorolhasson.

Odakint kezdtek halványulni a fények. A gördeszkás fiúk kiáltásai gyengén, de kristálytisztán szivárogtak át az ablaküvegen. Elképzeltem a stúdióban egyedül gyakorló Katy Devlint, ahogy elmélyülten, tárgyilagosan nézi a tükörben lassú piruettjeit, ugrásait. Magasra emeli a lefeszített lábfejét, az utcai lámpák sáfrányszínű négyyszögeket vetítenek a padlóra, a recsegő lemezejátszón Erik Satie *Gnossiennes*-je szól. Simone Cameron maga is meglehetősen *sérieuse*-nek látszott, nem is értettem, hogy került ide, Stillorganbe, a videotéka fölé, a szomszédos hulladékzúzdából jövő gépszírszagba. Hiszen ide azért járatják kislányaikat az anyukák, mert szerintük a balett javítja a testtartást, vagy csak azért, hogy berámáztathassák csemetéjük túllruhás fényképét. Hirtelen rádöbbsentem, milyen sokat jelenthetett neki Katy Devlin.

– Mr. és Mrs. Devlin mit szólt ahhoz, hogy Katy balettiskolába megy? – faggatózott tovább Cassie.

– Abszolút támogaták – felelte habozás nélkül Simone. – Ez nagy megkönnyebbülést jelentett a számomra, és meg is lepődtem rajta. Hiszen nem minden szülő engedi el szívesen az ilyen korú gyermekét otthonról, és a legtöbben azt sem helyeslik, hogy a gyerekek hivatásos táncos legyen – és erre meg is van minden okuk. Mr. Devlin különösen pártfogolta a balettiskola gondolatát Azt hiszem, nagyon közel állt a lányához. Nagyra értékeltem, hogy a legjobbat akarja neki, még akkor is, ha ez azzal jár, hogy elköltözik otthonról.

– És az édesanyja? – kérdezte Cassie. – Ő is közel állt Katyhez?

Simone kissé fölvolta az egyik vállát – Azt hiszem, kevésbé. Mrs. Devlin... eléggé homályos. Mindig olyan benyomást keltett, mintha zavarba ejtenék a lányai. Azt hiszem, talán nem túl intelligens.

– Nem vett észre az utóbbi hónapokban valami furcsa alakot, aki az iskola körül lődörgött? – kérdeztem. – Aki aggodalmat váltott ki önből? – A balettiskolák, az úszóklubok és a cserkészcsapatok ugyanis mágnesként vonzzák a pedofilokat.

– Értem, mire gondol, de nem. Az ilyesmire figyelünk. Úgy tíz éve egy férfi folyton a dombon üldögélt egy fal tetején, onnan kémlelte távcsővel a stúdiót. Panaszt tettünk a rendőrségen, de nem csináltak semmit, amíg az illető meg nem próbált rábeszélni egy kislányt, hogy szálljon be az autójába. Azóta nagyon vigyázunk.

– Mutatott valaki olyan mértékű érdeklődést Katy iránt, amit ön szokatlannak talált?

Simone elgondolkodott, majd megrázta a fejét. – Senki. Mindenki

csodálta, ahogy táncol, és a rendezvényt, amelyen a tandíjára gyűjtöttünk pénzt, sokan támogatták, de senki sem kiemelkedően nagy összeggel.

– Nem irigyelte esetleg valaki a tehetségét?

Simone kurtán, az orrán át felnevetett. – Itt nincsenek „balettmamák”. Az itteni anyukák nem akarják, hogy profi táncos legyen a lányukból, csak azért balettoztatják egy kicsit, hogy kecsesebb legyen. Persze, biztos, hogy egyik-másik kislány irigyelte őt. De hogy megölik? Na nem!

A balett-tanárnőn hirtelen a kimerültség jelei mutatkoztak. Elegáns testtartása változatlan maradt, de a tekintete egyre fátyolosabb lett. – Köszönjük, hogy ránk szánta az idejét – mondtam. – Ha további kérdés merül föl, még megkeressük.

– Szenvedett? – kérdezte hirtelen. Nem nézett ránk.

Ő volt az első, aki ezt megkérdezte. Én már-már belekezdtem a szabványos kitérő válaszba, hogy csak a boncolási eredmények ismeretében satöbbi, de Cassie megelőzte. – Nincs erre utaló jel. Biztosat még nem mondhatunk, de úgy tűnik, gyorsan halt meg.

Simone nagy erőfeszítés árán Cassie felé fordította a fejét, és a szemébe nézett. – Köszönöm – mondta.

Nem állt föl, hogy kikísérjen minket. Rájöttem, hogy alighanem azért, mert nem biztos benne, hogy képes lenne rá. Amikor becsuktam az ajtót, a kerek kukucskalóablakon keresztül még láttam egy pillanatra. Ugyanúgy ült a széken, egyenes háttal, mozdulatlanul, ölébe ejtett kézzel. Olyan volt, mint egy mesebeli tündérkirálynő, aki magányosan gyászolja a vártoronyban a boszorkányok által elrabolt kis hercegnőjét.

Soha többé nem leszek beteg – szólalt meg a kocsiban Cassie. – És nem is lett.

– Az akarat diadala, ahogy Simone mondta?

– Lehet. – De nem úgy tűnt, mintha Cassie erről meg lenne győződve.

– De az is lehet, hogy ő betegítette meg saját magát – mondtam. – Hányás, hasmenés elég könnyen előidézhető. Talán csak így akarta fölhívni magára a figyelmet, és miután fölvették a balettkiskolába, már nem volt erre szüksége. Hiszen amúgy is a figyelem középpontjában állt: újságcikkek, adománygyűjtő táncetek, miegymás... Muszáj elszívnom egy cigit.

– Gyerekkori Münchhausen-szindróma...? – Cassie hátranyúlt, kotorászott egy keveset a kabátom zsebeiben, és meg is találta a cigarettámat. Marlboro Redet szívak. Cassie nem ragaszkodik különösebben egyik márkához sem, de általában Lucky Strike Lightos vesz, amit én „lánciginek” tartok. Meggyújtott két szálat, és a kezembe adta az egyiket. – Megszerezhetjük a két testvére orvosi papírjait is?

– Az már rázós lesz – mondtam. – Hiszen még élnek, úgyhogy ezek

bizalmas információk. Ha megkapjuk a szülők hozzájárulását... – Cassie megcsóválta a fejét. – Miért, mire gondolsz? – kérdeztem.

Letekerte pár centire az ablakot, a szél oldalra fújta a frufruját. – Nem is tudom... Az ikertestvére, Jessica... lehet, hogy csak a Katy eltűnése miatti stressztől viselkedett úgy, mint a nyuszi a reflektorfényben, de nagyon sovány. Még azon az ormóttan pulcsin át is jól látszott, hogy feleakkora, mint Katy, márpedig Katy sem volt éppen debella. Meg aztán ott van a nővérük... Nála se stimmel valami.

– Rosalindnál? – kérdeztem.

Lehetett a hangomban valami furcsa, mert Cassie vetett rám egy sanda oldalpillantást. – Tetszik neked.

– Azt hiszem, igen – feleltem. Védekező volt a hangom, mintha magyarázkodnék, de fogalmam sem volt, miért. – Szimpatikus lánynak tűnt. Tetszett, ahogy a szárnyai alá vette Jessicát. Miért, neked nem?

– Ennek meg mi köze az egészhez? – kérdezett vissza Cassie higgadtan, bár szerintem nem túl fair módon. – Függetlenül attól, hogy szimpatikus-e vagy sem, furán öltözik, túl sok sminket használ...

– Szóval az a gond vele, hogy ápol?

– Ugyan már, Ryan, mindkettőnknek nagy szívességet tennél, ha felnőnél. Nagyon jól tudod, mire gondolok. Rendre olyankor mosolyog, amikor nem kéne, és, amint azt magad is észrevetted, nem hord melltartót. – Ezt valóban kiszúrtam, de nem gondoltam volna, hogy Cassie is, és bosszantott az epés megjegyzése. – Lehet, hogy *nagyon kedves lány* – folytatta Cassie –, de valami nem stimmel nála.

Erre nem mondtam semmit. Cassie kidobta az ablakon a cigarettáját, zsebre dugta a kezét, és besüppedt az ülésbe, mint valami durcás tinilány. Enn pedig bekapcsoltam a tompított fényszórót, és gázt adtam. Felbosszantott, és tudtam, hogy én is őt, de azt már nem egészen értettem, hogy hogyan történt ez az egész.

Megcsörrent Cassie mobilja. – Ó, az isten szerelmére! – fakadt ki a kis képernyőre pillantva. – Igen, uram... Halló? Főfelügyelő úr...?! Ez a rohadt telefon...! – Azzal bontotta a vonalat.

– Nincs térerő? – kérdeztem fagyosan.

– A térerő kurvára rendben van – felelte. – De azt kérdezte, mikor érünk már be, és mi tartott ilyen sokáig, és nem volt kedvem erről beszélgetni.

Általában sokkal tovább tudok duzzogni, mint Cassie, de most nem tudtam megállni, hogy el ne röhögjem magam. Egy ütemmel később bekapcsolódott Cassie is.

– Figyelj – mondta –, nem szívatni akartalak Rosalinddal. Inkább az aggodalom beszélt belőlem.

– Szexuális molesztálásra gondolsz? – Hirtelen rádöbbsentem, hogy

valahol tudat alatt bennem is ez motoszkált, de annyira viszolyogtam a gondolattól, hogy inkább kikerültem. Adva van három lánytestvér, az egyik szexuálisan túlfűtött, a másik csontsovány, a harmadikat pedig, számos rejtélyes betegség után, megölik. Lelki szemeim előtt megjelent a Jessica fölé hajoló Rosalind, és szokatlan érzés kerített hatalmába: felbuzgott bennem a vágy, hogy megvédelmezzem őket – Az apjuk molesztálja őket – mondtam. – Katy úgy védekezik, hogy megbetegíti magát. Vagy az öngyűlölet készteti erre, vagy abban bízok, hogy így talán nem bántják. Amikor bekerül a balettiskolába, elhatározza, hogy kilép ebből az ördögi körből. Talán az apját is felelősségre vonja, és fenyegetőzik, hogy elmond mindent. Erre az apja megöli.

– Életképes elmélet – mondta Cassie. Az elsuhanó fákat nézte, csak a tarkóját láttam. – De játszik például az anya is – persze, csak akkor, ha Cooper tévedett, és Katy mégsem erőszakolták meg. A gyerekekre átvitt Münchhausen-szindróma tipikus esete. Az a nő nagyon is otthonosan mozgott az áldozat szerepében, észrevetted?

Észrevettem. A gyász egyrészt anonimizál, mint a görög tragédiákban a szereplők maszkja, másrészt viszont lehánt az emberekről minden sallangot, és csak a leplezetlen lényeg marad. (Persze hogy ez az igazi, jéghideg számításon alapuló oka annak, hogy nem hagyjuk a halálhír közlését az egyenruhásokra! Nem azért mondjuk el mi magunk a családoknak, hogy lássák, mennyire együtt érzünk velük, hanem azért, hogy mi lássuk, hogyan reagálnak.) Épp elégszer vittünk már rossz hírt ahhoz, hogy ismerjük a lehetséges verziókat. A legtöbben sokkot kapnak, kicsúszik a lábuk alól a talaj, láthatóan fogalmuk sincs, hogyan kezeljék a helyzetet. Nincs „használati utasításuk” a tragédiához, az ismeretlen terepen minden egyes kábult, tétova lépésüket egyedül kell kikínálniuk. Margaret Devlin viszont nem látszott meglepettnak, már-már rezignáltan viselkedett, mintha a gyász ismerős, megszokott, „alapértelmezett” állapot lenne a számára.

– Akkor alapvetően ugyanaz a képlet – mondtam. – Az anyjuk mind a három lánynál betegségeket idéz elő, aztán Katy bekerül a balettiskolába, megpróbál a sarkára állni, és az anyja megöli.

– Ez arra is magyarázatot adna, miért öltözik úgy Rosalind, mint egy negyvenéves – mondta Cassie. – Felnőtként próbál viselkedni, hogy így távolabb kerüljön az anyjától.

Megcsörrent a mobilom. – Bazmeg...! – utánoztuk uniszónóban Wayne-t, a drogos gyilkost.

Még én is eljátszottam, hogy gond van a térerővel, és az út hátralevő részét azzal töltöttük, hogy fejben listát készítettünk a nyomozás lehetséges irányvonalairól. O’Kelly ugyanis szereti a listákat, egy jó lista akár arról a

kellemetlen tényről is elterelheti a figyelmét, hogy nem hívtuk vissza.

A munkahelyünk a dublini vár területén van, és én ezt a körülményt – a hely gyarmati múltat idéző felhangjai dacára – igen kellemes „pluszjuttatásnak” tekintem. A szobákat átalakították, így épp ugyanannyira árasztanak meghitt, bensőséges hangulatot, mint az ország bármely vállalati irodája – paravánnal leválasztott munkakuckók, neonsövények, rázós szőnyeg, „intézményszínű” falak –, kívül azonban védett műemlék az épület. Ennek köszönhetően érintetlenül megmaradtak a régi, díszes vöröstégla- és márványfalak, a lőréses oromzat, a tornyocskák meg a szentek legváratlanabb helyeken fölbukkanó viharvert faszobrai. Kődös téli estén, a macskaköven lépkedve úgy érzi magát az ember, mintha egy Dickens-regénybe csöppent volna: az utcai lámpák homályos, aranyszínű fénye furcsa szögben álló árnyakat hoz létre, zúgnak a közeli katedrális harangjai, lépteink visszhangja a sötétségbe vész. Cassie szavai szerint az ember azt képzelheti, hogy ő Abberline felügyelő, és éppen Hasfelmetsző Jack után nyomoz. Egyszer, egy kristálytisztá, teliholdas decemberi éjszakán Maddox nyomozó cigánykereket hányt a dublini vár főudvarán.

O’Kelly ablakában égett a villany, egyébként azonban sötétbe borult az épület. Hét óra is elmúlt már, hazament mindenki. Halálos csöndben óvakodtunk be. Cassie lábujjhegyen fölcsont a közös irodába, hogy futtasson egy keresést a számítógépen Markra meg a Devlin családra, én pedig lementem a pincébe, ahol a régi ügyek aktáit tároljuk. Az egykori borospincébe még nem jutott el a hipermodern dizájnkommandó, így megmaradtak a régi kőlapok, oszlopok, az alacsony, boltozatos beugrók. Cassie-vel van egy megállapodásunk: egyszer – a villanyvilágításra és a biztonsági előírásokra fittyet hányva – lemegyünk oda pár gyertyával, és titkos átjárókat fogunk keresni.

A kartondoboz (Rowan G., Savage P., 33791/84) pontosan ugyanott volt, ahol két éve hagytam. Kétlem, hogy azóta bárki is hozzányúlt volna. Kihúztam a dossziét, és a bejelentéshez lapoztam, amit az eltűnt személyeket felkutató csoport íratott Jamie anyjával. Hála istennek, ott volt: szőke haj, világosbarna szem, piros póló, levágott szárú farmer, fehér edzőcipő, eperdíszes, piros hajsat.

A kabátom alá dugtam az aktát, hátha összefutok O’Kellyvel – pedig nyugodtan nálam lehet a dosszié különösen most, hogy kimutatható a kapcsolat a Devlin-üggyel. Valahogy mégis büntudatom volt, mintha valami tabunak számító tárggyal akarnék meglépni. Visszamentem az irodába. Cassie a számítógépe előtt ült. A villanyt nem kapcsolta föl, nehogy O’Kelly kiszúrja, hogy már ott vagyunk.

– Mark tiszta – mondta. – Margaret Devlin is. Jonathant viszont elítélték egyszer, idén februárban.

– Gyerekpornó?

– Jézusom, Ryan! Melodramatikusan forog az agyad. Nem, közrend megzavarása volt a vád. Miközben az autópálya ellen protestált, átment a rendőrkordonon. A bíró száz fontra és húsz óra közösségi munkára ítélte, majd ezt negyven órára súlyosbította, miután Devlin kijelentette, hogy éppen most tartóztatták le közösségi munkáért.

Tehát nem a „priusza” miatt találkoztam Devlin nevével. Hiszen, mint már említettem, aznapig csak egészen halványan rémlett a számomra, hogy egyáltalán van valami autópálya-vita. Arra azonban magyarázatot kaptam, hogy miért nem jelentette a fenyegető telefonokat. Hiszen a letartóztatása után aligha tudta partnernek tekinteni a rendőrséget, különösen autópályaügyben. – A hajcsáról szó van az aktában – mondtam.

– Az jó – felelte Cassie, de egy árnyalatnyi kérdő hangsúly is bujkált a hangjában. Lekapcsolta a komputert, és felém fordult. – Örülsz?

– Nem tudom – mondtam. Természetesen jó volt tudni, hogy nem ment el az eszem, nem képzelődöm. Most azonban elkezdtem agyalni, hogy vajon tényleg emlékeztem-e a hajcsatra, vagy csak az aktában láttam, meg azon, hogy a két lehetőség közül melyik a rosszabb. Azt kívántam, bárcsak hallgattam volna erről az egész hajcsat-dologról.

Cassie várt. Az ablakon beszűrődő esti fényben úgy tűnt, hatalmas, kifürkészhetetlen, árgus szemekkel figyel. Tudtam, hogy azért vár, mert esélyt akar adni nekem arra, hogy kimondhassam: *A picsába azzal a hajcsattal, felejsük el, hogy megtaláltuk!* Még ma is nagy a kísértés, hogy – bármilyen bágyadt, céltalan már az efféle gyötrődés – azon gondolkodjak, mi lett volna, ha kimondom.

De akkor már késő volt, hosszú nap állt mögöttem, haza akartam menni, és egyébként is világeletemben idegesített, ha kesztyűs kézzel bántak velem – még akkor is, ha Cassie volt az. Úgy tűnt nekem, sokkal nagyobb erőfeszítést igényel rövidre zárni a nyomozásnak ezt a vonalát, mint hagyni, hogy kifussa magát. – Fölhívod Sophie-t, hogy mi van a vérmintával? – kérdeztem. A félhomályos szobában úgy éreztem, ennyi gyöngeséget nyugodtan beismerhetek.

– Persze – felelte Cassie. – De majd később, oké? Előbb beszéljünk O’Kellyvel, mielőtt infarktust kap. Míg a pincében voltál, küldött egy SMS-t. Nem is gondoltam volna, hogy tud SMS-t írni. Téged nem lep meg?

Fölhívtam O’Kelly mellékét, és mondtam neki, hogy megjöttünk. Mire ő: – Éppen ideje volt már, a kurva életbe! Mit csináltak maguk, megálltak egy gyors numerára? – Ezután kiadta az ukázt, hogy azonnal menjünk az irodájába.

A saját rendkívül ergonomikus műbőr székén kívül csak egy

ülőalkalmatosságot tart a helyiségben. Az üzenet egyértelmű: nem szereti, ha túl sokat rabolnak el a személyes teréből meg az idejéből. Én leültem a vendégszékre, Cassie pedig a hátam mögött az asztal szélére. O'Kelly bosszúsán nézett rá.

– Mondják gyorsan. Nyolcra megyek valahova. – Egy éve hagyta ott a felesége. Azóta pletykák egész sora terjeng az új kapcsolat kialakítását célzó bénázásairól. Szóbeszéd tárgyat képezi többek között egy látványosan kudarcba fulladt „vakrandi”, amikor a nőről kiderült, hogy régebben kurva volt, és O'Kelly, aki akkor még az erkölcsrendészetten dolgozott, rendszeresen letartóztatta.

– Katharine Devlin, tizenkét éves – mondtam.

– Tehát egyértelműen azonosították?

– Kilencvenkilenc százalékig – feleltem. – Ha a hullaházban összefoltozzák, azonosítatjuk a holttestet az egyik szülővel, de Katy Devlinnek van egy egypetéjű ikertestvére, aki hajszálra úgy néz ki, mint ő.

– Nyomok, gyanúsítottak...? – kérdezte pattogó hangon O'Kelly. Elegáns nyakkendő volt rajta, és túl sok kölnit kent magára. Nem tudtam megállapítani, milyen márka lehet, de az illatából ítélve drágának tűnt. – Holnap tartanom kell egy kibaszott sajtótájékoztatót – folytatta. – Rukkoljanak elő valamivel.

– Fejbe vágták és megfojtották, valószínűleg meg is erőszakolták – mondta Cassie. A szeme alá szürkés foltokat mázolt a neonfény. Túl fáradtnak és túl fiatalnak látszott ahhoz, hogy ilyen nyugodtan ejtse ki ezeket a szavakat – A holnap reggeli boncolásig semmi biztosat nem tudunk mondani.

– Holnap? – háborgott O'Kelly. – Mondják meg annak a szarházi Coopernek, hogy csinálja meg soron kívül.

– Már mondtuk, uram – felelte Cassie. – De ma délután a bíróságra kellett mennie, azt mondta, legkorábban holnap reggel jut hozzá. (Cooper és O'elly utálják egymást. A patológus szó szerint ezt mondta: – Szíveskedjenek elmagyarázni Mr. O'Kellynek, hogy nem csak az ő esetei vannak a világon.) – Négy fő irányvonalat különítettünk el, és...

– Helyes, nagyon helyes – mondta O'Kelly, és toll után kezdett kutatni a fiókjaiban.

– Először is ott van a család – folytatta Cassie. – Ismeri a statisztikákat, uram: a legtöbb gyerekkorú áldozatot a saját szüleik gyilkolják meg.

– És abban a családban van valami furcsa, uram – tettem hozzá. Ez az én reszortom volt. Muszáj volt eljuttatnunk ezt az üzenetet O'Kellyhez, hátha egyszer szükségünk lesz egy kis „rugalmasságra” a Devlin család utáni nyomozáshoz. De Cassie nem mondhatta ki ugyanezt a mondatot, mert akkor O'Kelly kapásból leadja a női megérzésekről szóló hosszú, unalmas, sablonos szövegét. Addigra már megtanultuk, hogy kell bánni a főnökkel. Tökéletesen

összeecsiszolódtunk, olyan harmonikusan működünk, mint a Beach Boys. Pontosan éreztük, mikor kell szerepet cserélnie a frontembernek és a szürke eminenciásnak, mikor kell hűvös tárgyilagossággal ellenpontoznom Cassie könnyed stílusát. Az összhangnak a kihallgatásokon és a saját köreinkben egyaránt hasznát vettük. – Nem tudnám pontosan megfogalmazni, mi az, de valami határozottan nem stimmel abban a házban.

– A megérzéseit soha ne hagyja figyelmen kívül – mondta O’Kelly. – Az veszélyes. – Cassie lazán lógázta a lábát, és most megbökte vele a hátamat.

– Másodszor – mondta Cassie – számolnunk kell azzal a lehetőséggel is, hogy valami szekta áll a gyilkosság mögött.

– Üristen, Maddox! Talán írtak valamit a sátánizmusról az e havi *Cosmopolitan*benl – O’Kelly közhelyáradata időnként majd elsodorja az embert. Ezt a hangulatomtól függően szórakoztatónak, irritálónak vagy bizonyos fokig megnyugtatónak találom. Annyi előnye mindenképpen van, hogy igen könnyű felkészülni a vele folytatott beszélgetésekre.

– Szerintem is baromság, uram – mondtam –, de a meggyilkolt kislányt áldozati oltáron találták meg. A riporterek máris erről kérdezősködtek. Muszáj kizárnunk ezt az eshetőséget. – Azt természetesen nehéz bizonyítani, hogy valami nem létezik, és ha kellő bizonyíték híján kijelentjük, azzal csak „magunkra húzzuk” az összeesküvés-elméletek híveit, ezért máshogy járunk el. Eltöltünk majd néhány órát azzal, hogy „megállapítsuk”, miért nem illik bele Katy Devlin halála egy hipotetikus szekta hitvilágába (nem folyatták ki a véré, nem öltöztették be áldozati ruhába, nem találtunk okkult szimbólumokat, blablabla), majd O’Kelly, akinek szerencsére semmi érzéke az abszurd iránt, mindezt elmondja a kamerák előtt.

– Időpocsékolás – jelentette ki O’Kelly. – De igen, igen, csinálják meg. Beszéljenek a szexuális bűncselekmények csoportjával, a helyi pappal, akárkivel, csak tudják le gyorsan. Mi a harmadik?

– A harmadik lehetőség – mondta Cassie – a tisztán szexuális indítékú bűncselekmény. Lehet, hogy egy pedofil ölte meg vagy azért, hogy ne tudjon beszélni, vagy azért, mert ez is része az aberrált játéknak. Ha ebbe az irányba mutatnak a jelek, akkor újra meg kell vizsgálnunk a Knocknaree-ban, 1984-ben eltűnt két gyerek ügyét. Ugyanott történt a gyilkosság, az áldozatok azonos korúak voltak, és közvetlenül Katy Devlin holtteste mellett találtunk egy régi vércseppet – a labor most veti össze az 1984-es mintákkal – meg egy hajcsatot, amelyre illik a húsz éve eltűnt kislány hajcsatjának leírása. Nem zárhatjuk ki, hogy összefügg a két eset. – Ezt viszont mindenképpen Cassie-nek kellett elmondania. Mint már említettem, elég jól hazudok, most azonban bosszantó módon már a mondat hallatán is szaporábban vert a szívem. Márpedig O’Kelly sok szempontból nem olyan nehéz felfogású, mint amilyennek tettei magát.

– Micsoda, aberrált sorozatgyilkos? Húsz év után? És egyáltalán, honnan tudnak erről a hajcsatról?

– Ön mondta, uram, hogy ismerkedjünk a régi ügyekkel – felelte jámbor ártatlansággal Cassie. O’Kelly ezt valóban mondta (alighanem valami szemináriumon hallotta, vagy talán a *Helyszínelők*ben látta), de hát mondott ő sok mindent, és amúgy sem volt időnk ilyesmire. – És lehet, hogy a fickó külföldön volt, vagy börtönben ült, vagy az is elképzelhető, hogy csak akkor öl, ha nagyon stresszes az élete...

– *Mindannyiunknak* nagyon stresszes az élete – vágott közbe O’Kelly.
– Sorozatgyilkos...! Más se hiányzik. Mi a negyedik?

– A negyedik lehetséges nyomozati irány ingoványos terepre vezethet, uram – mondta Cassie. – Jonathan Devlin, a kislány apja vezeti Knocknareeban az autópálya-ellenes kampányt. Úgy néz ki, ettől egyesek dühbe jöttek. Devlin elmondása szerint három névtelen telefonhívást is kapott az utóbbi néhány hónapban. Azzal fenyegetőztek, hogy ha nem száll le az úgyről, nem lesz biztonságban a családja. Ki kell derítenünk, kinek fűződik komoly érdeke a Knocknaree-n átvezető autópályához.

– Ami azt jelenti, hogy ingatlanfejlesztőkkel meg megyei tanácsnokokkal kell baszakodniuk – jegyezte meg O’Kelly. – Jézusom!

– Minél több lótitutira lesz szükségünk, uram – mondtam –, és a gyilkossági csoportból is kellene még egy ember.

– Ebben baromira igaza van. Megkapják. Vigyék Costellót. Hagyjanak neki egy cédulát, úgyis mindig korán jön be.

– Őszintén szólva, uram, inkább O’Neillre gondoltam. – Semmi bajom Costellóval, de határozottan nem szerettem volna, ha ebbe az ügybe beleártja magát. Az még hagyján, hogy sötlan, borúlátó fazon, és ez az úgy nélküle is épp elég nyomasztó volt, de ráadásul konok, kitarító típus: hajlamos lett volna töviről hegyire átrágni az 1984-es aktát, és nyomozásba fogni Adam Ryan után.

– Nem bízik három zöldfülűre egy ilyen kiemelt ügyet. Maguk is csak azért kapták meg, mert pornóképeket kerestek a neten ahelyett, hogy szívtak volna egy kis friss levegőt, ahogy mindenki más.

– O’Neill igazán nem zöldfülű, uram. Már hét éve a gyilkossági csoportnál van.

– És mindannyian tudjuk, hogy miért – jegyezte meg rosszmájúan O’Kelly. Sam huszonhét évesen került a csoporthoz. A nagybátyja, Redmond O’Neill, középszintű politikus, aki rendszerint igazságügyi vagy környezetvédelmi, vagy mit tudom én, milyen miniszterhelyettes. Sam jól kezeli a dolgot: akár az alaptermészetéből adódóan, akár tudatosan, de szelíd, nyugodt, megbízható, mindenki kedvenc „jobbkeze”, így nagyrészt kihúzza a kényes helyzetek méregfogát, bár néha azért belőle is kicsúszik egy-egy epés

megjegyzés. Ezek azonban – ahogy O’Kellyé is – inkább csak reflexszerű reakciók, nem fűti őket igazi rosszindulat.

– Éppen ezért van szükségünk rá, uralom – mondtam. – Ha úgy akarjuk beleütni az orrunkat a megyei tanács dolgaiba, hogy ne verjen túl nagy hullámokat az ügy, akkor kell valaki, akinek vannak kapcsolatai ilyen körökben.

O’Kelly az órára pillantott, majd a feje felé nyúlt, hogy végigsimítson a kopasz foltra ráfésült haján, de aztán meggondolta magát. Hét óra negyven volt. Cassie megcserélte a keresztbe vetett lábait, és kényelmesebb pozíciót vett föl az asztalon. – Azt hiszem, szólnak érvek ellene is, mellette is – mondta. – Talán átbeszélhetnénk...

– Jól van, legyen a maguké O’Neill – vágott a szavába bosszúsan O’Kelly. – Csak végezzék el a munkát, és ne hagyják, hogy megharagítson valakit. És minden reggel legyen egy jelentés az asztalomon. – Azzal fölállt, és elkezdte kupacokba rendezgetni a papírokat az asztalán. El voltunk bocsátva.

Ekkor hirtelen szétáradt bennem az öröm mindent átható, nemes párlata. Úgy képzelem, ilyesmit élhet át a heroinista, amikor a vérkeringésébe bekerül az anyag. Ahogy a társam a kezével megtámaszkodva, kecsesen lecsusszan az asztalról, ahogy ügyes, gyakorlott mozdulattal, egy kézzel összecsuksuk a jegyzetfüzetemet, ahogy a főnököm belerázza magát a zakójába, és közben lopva megnézi, nem hullott-e korpa a vállára. A bántóan éles megvilágítású irodája, amelynek sarkában magas dossziéhalmoz hevernek, az ablakban sűrűsödő este... A sokadszor átélt felismerés öröme volt ez, hogy mindez valóság, és ez a valóság az én életem. Katy Devlinből, ha eljut odáig, talán ugyanilyen érzést váltott volna ki a főlhólyagosodott lábujja, a táncstúdió penetráns izzadság- és padlóviaszszaga, a hosszú folyosókon visszhangzó, reggelizni hívó csengőberregés. Az apró kellemetlenségek talán az ő számára is kedvesebbek lettek volna még a csodás, felemelő pillanatoknál is, hiszen ezek az apróságok bizonyítják igazán, hogy az ember tartozik valahova.

Azért emlékszem minderre ilyen tisztán, mert, hogy őszinte legyek, ritkán élek át ilyen pillanatot. Nemigen szoktam észrevenni, ha boldog vagyok, legfőljebb utólag. Inkább a nosztalgiához van tehetségem – lehet, hogy ez az én végzetes hibám. Néha azzal vádoltak, hogy a tökéletességet hajszolom, hogy eltaszítom magamtól a szívem vágyait abban a pillanatban, mielőtt közel kerülök hozzájuk, és a titokzatos, impresszionista ragyogás fakó, szintelen pöttyökre bomlik. Az igazság azonban nem ilyen egyszerű. Tudom én nagyon jól, hogy a tökély kirojtosodott szélű, ütött-kopott banalitásokból áll össze. Azt hiszem, az én igazi gyengém egyfajta távollátás: rendszerint csak messziről és a kelleténél jóval később veszem észre, hogy van

a dolgokban rendszer.

5. fejezet

Egyikünknek sem volt kedve sörözni. Cassie fölhívta Sophie-t a mobilján, és neki is elmondta, hogy a „kihűlt” ügyekről felhalmozott enciklopédikus tudásának köszönhetően ismerte föl a hajcsatot. Az volt az érzésem, hogy Sophie ezt nem igazán veszi be, de nem érdekli a dolog. Ezután Cassie hazament, hogy megírja a jelentést O’Kellynek, én pedig szintén hazamentem a régi ügy aktájával.

Délkelet-Dublinban, a tengerparti Monkstown kerületben lakom egy praktikus felfogásban épült házban albérliként egy leírhatatlan nőnél. Heather közhivatalnok, akinek kislányos hangja olyan hatást kelt, mintha bármelyik pillanatban könnyekre fakadhatna. Ezt eleinte vonzónak találtam, most viszont már idegesít. Azért költöztem ide, mert tetszett, hogy közel van a tenger, hogy megfizethető a lakbér, és tetszett maga Heather is (százötven centi, törékeny alkat, nagy, kék szemek, seggét verdeső haj). Arról fantáziálgattam, hogy hollywoodi limonádéba illő módon, mindkettőnk legnagyobb megrökönyödésére szép szerelem szövődik majd köztünk. A lustaság tart itt még mindig, no meg az, hogy mire kiismertem Heather változatos neurózisait, már elkezdtem saját lakásra gyűjteni, és Dublin agglomerációs körzetében az általa kiadott albérlet volt az egyetlen, amelynek bérlese mellett félre tudtam tenni a pénzből – még azután is, hogy Heather megemelte a lakbéremet. (Erre azután került sor, hogy mindkettőnk számára világossá vált: velünk soha nem fog megtörténni az, ami a *Harry és Sally*-ben Billy Crystallal és Meg Ryannel.)

Előhalásztam a kulcsomat, bementem, elkiáltottam magam, hogy „Szia!”, és tigrisugrással a szobám felé vetettem magam. Heather azonban megelőzött: hihetetlen gyorsasággal bukkant föl a konyhaajtóban, és remegő hangon megszólalt: – Szia, Rob, hogy telt a napod? – Néha nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy órákon át plisszírozza a terítő szegélyét a konyhaasztalnál, és közben feszülten figyel, hogy mihelyt csikordul a kulcs a zárban, előronthasson rejtekéből, és lecsaphasson rám.

– Jól – feleltem, és a testbeszédem egyértelműen jelezte, hogy a szobámat vettem célba. Elfördítotam a kulcsot az ajtózárbán. (Beköltözésem után néhány hónappal szereltettem föl, a hivatalos verzió szerint azért, hogy véletlenül se fújhassanak meg bizalmas rendőrségi dokumentumokat.) – Te hogy vagy? – kérdeztem.

– Ó, én egész jól – felelte Heather, és összébb húzta rózsaszín gypjúpongyolóját. A szenvedő hanghordozás azt jelentette, hogy két választásom van. Ha azt mondom, hogy „Pompás!”, bevonulok a szobámba,

és magamra csukom az ajtót, akkor Heather napokig tartó duzzogással és hangos edénycsörömpöléssel adja tudtomra, hogy figyelmetlen és érzéketlen vagyok. Ezenkívül megkérdezhetem, hogy „Biztos?”, amely esetben egy órán keresztül hallgathatom, hogy bánt el vele a főnöke, netán a homlok- és orrmelléküregei vagy valami más ádáz ellensége.

Szerencsére van egy „C-változat” is, bár ezt szigorúan vészhelyzetekre kell tartogatnom. – Biztos? – kérdeztem, de gyorsan hozzátettem: – Nálunk tarol ez a szörnyű influenza, szerintem elkapott engem is. Remélem, te megúszod.

– Jaj, istenem! – mondta egy újabb oktávval magasabb hangon Heather, és még tágabbra nyílt a szeme. – Rob kedves, igazán nem akarok udvariatlan lenni, de most alighanem jobb lesz, ha nem megyek a közeledbe. Tudod, hogy milyen könnyen elkapok mindenféle megfázást...

– Megértelek – feleltem belátó, megnyugtató hangon, mire Heather már el is tűnt a konyhában, alighanem azzal a céllal, hogy eszelősen kiegyensúlyozott étrendjét annyi C-vitaminnal meg echinaceával gazdagítsa, amennyi egy lónak is elég lenne. Én pedig becsuktam magam mögött a szobám ajtaját.

Töltöttem magamnak egy italt – a könyveim mögött eldugva tartok egy üveg vodkát meg egy üveg tonikot, hogy elkerüljem a Heatherrel való kedélyes „iddogálást” –, és kiterítettem az asztalomra a régi ügy aktáját. A szobám nem igazán segíti elő az elmélyült összpontosítást. Az egész épületet áthatják az új dublini lakóépületek jó részét jellemző, galádul igénytelen, „olcsójános” megoldások. A kellerénél harminc centivel alacsonyabb plafonnal, a lapos, sárszínű, irtóztató és még csak nem is eredeti homlokzattal, a sértően keskeny hálószobával mintha azt akarnák az ember orra alá dörgölni, hogy ennyi pénzért ne nagyon legyenek igényei. Az ingatlanfejlesztő arra sem látott okot, hogy szigetelőanyagot pazaroljon ránk. Így aztán a fenti lakó lépteit és a lenti szomszéd kedvenc zenéit visszhangozza az egész lakás, és a szomszéd szexuális szokásairól is jóval többet tudok, mint szeretnék. Négy év alatt többé-kevésbé megszoktam mindezt, de alapvetően mindmáig becsületbe gázoló dolognak tartom, hogy ilyen körülmények között kell élnem.

A tollal írt vallomások már elhalványultak, elmaszatolódtak, helyenként csaknem olvashatatlanok voltak, és éreztem, hogy finom porréteg rakódik le az ajkamra. A vizsgálatot vezető két nyomozó már nyugdíjba ment, de fölírtam a nevüket (Kiernan és McCabe), hátha valami miatt beszélnünk kell velük – illetve inkább csak Cassie-nek.

Mai szemmel nézve az a legriasztóbb az 1984-es ügyben, hogy milyen sokára kezdtek aggódni a családjaink. Manapság elég, ha egy gyerek nem veszi föl a mobilját, a szülei máris telefonálnak a rendőrségre. Az eltűnt személyek csoportjánál dolgozók már belefásultak a sok vaklármába, az órák

után büntetésből bent tartott vagy videójátékba feledkezett kölykök „felkutatásába”. Helytállónak tűnik a megállapítás, hogy a nyolcvanas évek a mai korhoz képest ártatlanok voltak – még azzal együtt is, amit a javítóintézetekről, a köztisztviselői álló papokról és az ország sziklás, elhagyatott zugaiban élő családapákról ma már tudunk. De akkoriban az ilyesmi mindig valaki mással történt, nem volt több borzongató szóbeszédnél. Az emberek szenvedélyesen, makacsul ragaszkodtak ártatlanságukhoz, és ez az ártatlanság talán nem is volt hazug, még akkor sem, ha választott magatartásforma volt, és fakadtak belőle bizonyos bűnök. Így aztán Peter édesanyja bekialtott utánunk az erdőbe, majd beletörölte a kezét a kötényébe, és hazament. Gondolta, hadd játsszunk még egy kicsit.

Jonathan Devlin nevét a paksaméta közepe táján, egy jelentéktelen tanúvallomás margóján találtam meg. Mrs. Pamela Fitzgerald, Knocknaree sor 27. alatti lakos – a göcsörtös, cirkalmas macskakaparásából ítélve idősebb hölgy – elmondta a nyomozóknak, hogy „az erdő mellett rossz arcú tinédzseresek lógtak. Ittak, dohányoztak, csapták a szelet, és időnként szörnyű sértéseket vágtak az arra járók fejéhez”. Mrs. Fitzgerald hozzátette, hogy manapság az ember már a saját háza táján sincs biztonságban, és hogy ezeknek a suhancoknak kijárna egy jókora nyakleves. Kiernan vagy McCabe odafirkálta a margóra a három nevet: Cathal Mills, Shane Waters, Jonathan Devlin.

Átlapoztam a paksamétát, hogy lássam, kihallgatták-e valamelyiküket. A vékony falon át behallatszottak Heather kínos precizitással végzett esti rituáléinak ritmikus zajai: elszánt arctisztítás, tonizálás, hidratálás, fogmosás a fogorvos által előírt három percre, megmagyarázhatatlan gyakoriságú, diszkrét orrfújás. Hajszálpontosan tizenegy előtt öt perccel aztán kopogtatott az ajtómon, és szemérmesen azt suttogetta: – Jó éjt, Rob! – Jó éjt! – kiallottam vissza egy köhögés kíséretében.

A három tanúvallomás rövid volt, és csaknem egyforma. Csak a széljegyzetek különböztek, amelyek szerint Waters „n. ideges” volt, Mills pedig „nem együttműködő” (l). Devlin semmilyen kommentárt nem érdemelt ki. Augusztus 14-én délután fölverték a munkanélküli-segélyüket, majd bebusozták a stillorgani moziba. Hét körül értek vissza Knocknaree-be – lekéstek a vacsorát –, majd úgy éjfélig piáltak az erdő melletti mezőn. Igen, látták a gyerekeket kereső csapatot, de bebújtak egy sövény mögé, hogy ne vegyék észre őket. Nem, egyébként semmi szokatlant nem láttak. És egyáltalán, nem láttak senkit, így az ottlétüket sem tudja megerősíteni senki, de Cathal Mills (alighanem gúnyból, de szaván fogták) följajánlotta a rendőröknek, hogy megmutatja a mezőn az üres almaboros dobozokat, amelyek valóban ott voltak, ahol mondta. A stillorgani mozi jegypénztárában dolgozó fiatalember tiltott szerek hatása alatt állt, és nem emlékezett rá, hogy

látta-e a három suhancot. Még akkor sem tisztult ki az emlékezete, amikor a nyomozók átkutatták a zsebeit, és szigorúan kioktatták a drog káros hatásairól.

Az volt a benyomásom, hogy a „fiatalokat” – utálom ezt a szót – nem kezelték komoly gyanúsítottként. Nem voltak éppen megátalkodott bűnözők (a helyi egyenruhások több-kevesebb rendszerességgel figyelmeztették őket nyilvános helyen való részegeskedés miatt, és Shane Waters tizennégy éves korában hat hónap próbaidőt kapott bolti lopásért, de semmi több), és ugyan miért akartak volna eltüntetni két tizenkét éves gyereket? Egyszerűen ott voltak a közelben, és nem volt valami jó a hírük, ezért Kiernan és McCabe ellenőrizte ezt a szálat is.

„Motorosoknak” neveztük őket, pedig nem tudom, volt-e bármelyiküknek is motorja. Alighanem csak a csuklónál kicipzárazott, fémsegecsekkel kivert fekete bőrdzsekijük miatt kapták ezt a nevet. Borostások voltak, hosszú hajúak (egyiküknek elől és oldalt rövidre volt vágva). A magas szárú Martens bakancshoz egyikük Metallica-, a másik Anthrax-pólót viselt. Én egy ideig azt hittem, őket hívják így, aztán Peter elmagyarázta, hogy ezek együttesek.

Fogalmam sem volt, melyikből lett Jonathan Devlin. A szomorú szemű, enyhén pocakos, irodai munkától görnyedt testtartású férfit sehogy se bírtam összekapcsolni az emlékezetemben élő szikár, napbarnított, fenyegető külsejű tinédzserekkel. Teljesen megfeledkeztem róluk, az eltelt húsz év alatt egyszer sem jutottak eszembe. Egyáltalán nem volt nyemre a gondolat, hogy mindezek ellenére ott lapultak végig a végszavukra várva, hogy ha eljön az ideje, előugorjanak vigyorogva-bólogatva, mint a krampusz a varázsdobozból, és jól rám ijesszenek.

Egyikük télen-nyáron napszemüvegben járt, még esőben is. Néha megkínálták minket Juicy Fruit rágóval, amit félve, kartávolságból odanyúlva el is fogadtunk tőlük, bár tudtuk, hogy Lowry boltjából lopta. – Ne menj a közelükbe, és ha kérdeznak valamit, ne válaszolj! – intett anyám, de nem magyarázta el, miért. Peter egyszer megkérdezte Metallicától, nem slukkolhatnánk-e egyet a cigijéből, mire Metallica megmutatta, hogy kell fogni, majd jót röhögött, amikor hevenyen köhögni kezdtünk tőle. Ott álltunk a napon, egy-két lépésnyire tőlük, és nyújtogattuk a nyakunkat, hátha látunk valamit a képes magazinjaikból. Jamie szerint az egyikben volt egy anyaszült meztelen lány. Metallica meg a napszemüveges azon versenyeztek, hogy ki tudja tovább a műanyag öngyújtó lángja fölött tartani az ujját. Amikor pedig este elmentek, odamerészkedtünk a tanyájukra, és megszagláztuk az összetaposott sörösdobozokat, amit otthagytak a poros füben. Savanykás, állott, felnőtt szaguk volt.

Arra ébredtem, hogy valaki sikít az ablakom alatt. Fölültem, mintha rugóra

járnék, és a szívem hevesen dörömbölt a bordáim között. Valami zavaros, lázas álmot láttam: egy zsúfolt bárban voltunk Cassie-vel, és egy tweedsapkás fickó üvöltözni kezdett vele. Egy pillanatig az ő sikolyát véltem hallani az ablak alól. Kába voltam, azt se tudtam, hol vagyok, és a sötét, súlyos éjszakai csendben valaki, egy fiatal lány vagy egy gyerek újra meg újra felsikoltott.

Az ablakhoz léptem, és óvatosan elhúztam a függönyt két-három centire. A lakóparkban, ahol élek, négy egyforma épület vesz körül egy kis füves teret, ahol van néhány vaspad, amit senki sem használ (ezt nevezik az ingatlanügynökök „közösségi rekreációs területnek”). A földszinti lakásban élő pár néhányszor megpróbálkozott egy kis szabad ég alatti esti koktélozással, de a lakók panaszkodtak a zaj miatt, és az ingatlankezelő cég kitett az előtérbe egy fenyegető hangvételű táblát. A fehér fényű lépcsőházi lámpa kísértetiesen varázsolta az udvart, amely üres volt, a sarkokra boruló árnyék sem volt elég nagy ahhoz, hogy ott bárki is elbújhasson, újra hallottam az éles, dermesztő sikolyt, mégpedig nagyon közről. Atavisztikus bizsergés futott végig a gerincemen.

Vártam. Kissé megboroztam az ablaküveg melletti hideg levegőn. Pár perc múlva megmozdult odalent valami, ami az árnyéknál is feketébb volt. Kilépett a fűre: nagy kanróka volt, vékony nyári bundájában soványnak hatott. Éberen járt a szeme ide-oda, majd fölemelte a fejét, és újból elüvöltötte magát. Egy pillanatra mintha a vad, idegen szagát is éreztem volna. Aztán átütögetett a fűvön, és hajlékonyan tekergőzve szinte átfolyt a nagykapu rácsán, mint egy macska. Egy darabig még hallottam a sötétségbe vesző rikoltásait.

Félig aludtam még, de fölspannolt az ereimben csordogáló maradék adrenalin. Rossz volt a szám íze, kellett valami hideg, édes lötyty. Kimentem a konyhába dzsúszért. Időnként Heather is rosszul alszik, ahogy én, és most szinte reméltem, hogy még mindig ébren van, és várja, hogy kipanaszkodhassa magát. De nem szűrődött ki fény az ajtaja alól. Töltöttem magamnak egy pohárral a narancslevéből, és még jó darabig álltam a nyitott frizsiderajtó előtt. Halántékomhoz szorítottam a poharat, és lassan ringatóztam előre-hátra a vibráló neonfényben.

Reggel megint ömlött az eső. Küldtem Cassie-nek egy SMS-t, hogy majd beugrom érte kocsival. Az ő „golfkocsija” ugyanis esős időben hajlamos kataton állapotba kerülni. A lakása előtt dudáltam egyet, és ő már szaladt is le a lépcsőn Paddington macis, csuklyás sportkabátban, kezében egy termosz kávéval.

– Hála az égnek, hogy nem tegnap zuhogott így – jegyezte meg. – Akkor búcsút inthettünk volna a bizonyítékoknak.

– Ezt nézd meg! – mondtam, és odaadtam neki a Jonathan Devlin-anyagot.

Cassie keresztbe vetett lábbal ült az anyósülésen, és miközben olvasott, időnként a kezembe adta a termoszt. – Emlékszel ezekre a fazonokra? – kérdezte, amikor a végére ért.

– Homályosan. Nem túl jól, de egy ilyen kis helyen nehéz lett volna nem észrevenni őket. Knocknaree-ban ők álltak a legközelebb ahhoz, hogy fiatalokú bűnözőnek mond hassák magukat.

– Veszélyesnek látszottak?

Ezen egy kicsit elgondolkodtam. Lépésben haladtunk a Northumberland Roadon. – Attól függ, mit nevezünk veszélyesnek – mondtam végül. – Tartottunk tőlük, de azt hiszem, főleg a róluk kialakult kép miatt, nem azért, mert bármit is ártottak volna nekünk. Igazából úgy emlékszem, egész jól tűrtek minket. Nem látom okát, hogy miért akarták volna eltenni láb alól Petert meg Jamie-t.

– És kik voltak a lányok? Őket is kihallgatták?

– Miféle lányok?

Cassie visszalapozott Mrs. Fitzgerald vallomásához. – A néni azt mondta, „csapták a szelet”. Azt hiszem, nyugodtan feltételezhetjük, hogy lányoknak.

Persze, igaza volt. Nem tudtam ugyan, hogy pontosan miben nyilvánulhatott meg ez a „szélcsapás”, de ha Jonathan Devlin meg a haverjai egymással művelik, azt alighanem szélteben-hosszában beszéltek volna. – Nem szerepelnek az aktában – mondtam.

– És te emlékszel rájuk?

Még mindig csak a Northumberland Roadon voltunk. Az ablakra olyan esőfüggöny borult, mintha víz alatt autóztunk volna. Dublint gyalogosoknak és szekereknek építették, nem gépjárműveknek. Tele van kanyargós középkori utcákkal, a csúcsforgalom reggel héttől este nyolcig tart, és a rossz idő első apró jelére azonnal beáll a totális dugó. Arra gondoltam, bárcsak hagytunk volna egy cédulát Sam O’Neillnek.

– Azt hiszem, igen – feleltem végül Cassie kérdésére. Inkább benyomásaim voltak, mintsem emlékeim: porcukros, citromízű bonbon, gödröcskék az arcukon, virágillatú parfüm. *Metallica és Sandra ülnek a falon...* – Az egyiket mintha Sandrának hívták volna. – Amikor kimondtam a nevet, hátul, a szájpadról valami fanyar, kesernyés ízt – talán a félelem vagy a szégyen ízét – éreztem, de nem tudtam volna megmondani, miért.

Sandra: kerek arcú, bögyös, vihogós. Egyenes vonalú, sliccelt szoknyája fölcúszott, amikor a falon ücsörgött. Nagyon felnőttesnek, kifinomultnak tűnt a szemünkben – akár tizenhét-tizennyolc éves is lehetett. Bonbonnal kínált minket papírzacskóból. Néha ott volt egy másik, magas, nagyfogú, hatalmas fülbevalót viselő lány is, talán Claire-nek hívták? Vagy Ciarának? Sandra megmutatta Jamie-nek, hogy kell fölkenni a

szempillafestéket. Kis, szív alakú tükre volt Utána Jamie egyfolytában pislogott, mintha elnehezült volna a szemhéja. – Csinos vagy így – mondta Peter. Később Jamie mégis úgy döntött, utálja ezt a kencét. Lemosta a folyóban, és a végén a pólója szegélyével törölte le az elkenődött festéket.

– Zöldünk van – szólalt meg halkán Cassie. Előrearasztam egy-két métert.

Egy újságosnál megálltunk, és Cassie megvette a napilapokat, hogy lássuk, mivel állunk szemben. Katy Devlin meggyilkolása mindenütt címlapsztori volt, és mindegyik sajtótermék az autópálya-vonalat hangsúlyozta.

„Meggyilkolták a knocknaree-i kampányvezér lányát”, meg ehhez hasonló szalagcímek voltak. A debella újságíró nő néhány diszkrét utalás erejéig „bedobta” a druidákat a bulvárlapjában, de a totális sátánizmus-hisztériától tartózkodott. (A szalagcím viszont a kegyeletsértés határát súrolta: „TÚL JÓL SÜLT EL A KAMPÁNYA, MEGHALT A FŐMOZGALMÁR LÁNYA”.) A nő nyilván kívárt, hogy lássa, merről fúj a szél. Őszintén reméltem, hogy O’Kelly megteszi a sajtótájékoztatót, ami tőle telik. Peterről és Jamie-ről, hál’ istennek, egyik lap sem tett említést, de tudtam, hogy ez csak idő kérdése.

Lepasszoltuk a McLoughlin-ügyet Quigleynek meg vadonatúj társának, McCann-nek (ezen az eseten dolgoztunk, amíg nem telefonáltak a régészek: két gazdag ficsúr halálra rugdosott egy harmadikat, mert el akart vinni előlük éjszaka egy taxit), és elindultunk esetszobát keresni. Az esetszobák mindig kicsik, és soha nincs belőlük elég, mégis gond nélkül kaptunk egyet: a gyerekgyilkosságok prioritást élveznek. Addigra beért Sam is, aki valahol Westmeath-ben, a várostól kétóránnyira vett házat (a mi generációnknak körülbelül erre telik). Elkaptuk, és miközben berendeztük az esetszobát, eligazítottuk – teljes összhangban, a „hivatalos” hajcsatsztorit tálalva.

– Jézusom! – mondta a végén Sam. – Mondjátok, hogy nem a szülők voltak!

Minden nyomozónak van egy bizonyos esettípusa, ami szinte elviselhetetlen a számára, amelynél megrepedezik a hűvös, távolságtartó szakszerűség pajzsa. Cassie-nek például – bár erről senki más nem tud – rémálmai vannak, amikor nemi erőszakkal párosuló gyilkosság ügyében kell nyomoznia. Nekem – ez sem vall túl eredeti észjárásra – a gyerekgyilkosságokkal van komoly bajom, Samnek pedig a jelek szerint a családon belüli gyilkosságoktól rándul össze a gyomra. Elmondható tehát, hogy (rém)álmaink ügyét kaptuk meg mindhármán.

– Fogalmunk sincs – mondta Cassie, szájában a filctoll kupakjával. Éppen Katy utolsó napjának történéseit írta föl sorban a táblára. – Ha Cooper megküldi az eredményeket, talán többet fogunk tudni, de egyelőre abszolút nyitott a kérdés.

– De neked nem a szülőkkel kell foglalkoznod – szoltam közbe, miközben a tethelyen készült felvételeket ragasztgattam föl a tábla másik oldalára. – Azt szeretnénk, ha az autópálya-vonalra állnál rá. Le kéne nyomozni a névtelen telefonokat, amiket Devlin kapott, ki kéne deríteni, kié az ásatási terület környéke, kinek fűződik komoly érdeke ahhoz, hogy az autópálya az eredeti nyomvonalon épüljön meg.

– A nagybátyám miatt bízzátok ezt rám? – kérdezte Sam. Mindig is kissé ijesztőnek találtam, hogy nyomozó léteire ennyire őszinte.

Cassie kiköpte a filctollkupakot, és szembefordult Sammel. – Gondot okozhat?

Mindannyian értettük, mire céloz. Az ír politikai életet hihetetlen alattomoság jellemzi, és a zűrzavaros, vérfertőző, törzsi viszonyokat még a résztvevők közül is csak kevesen látják át. A két legnagyobb párt között a külső szemlélő alapvetően semmi különbséget nem lát. Mindkettő a jobbszélen foglalja el önelégült pozícióját, de az emberek közül sokan következetes és szenvedélyes hívei egyiknek vagy másiknak, attól függően, melyik oldalon harcolt a dédapjuk a polgárháborúban, vagy mert apunak üzleti partnere a helyi képviselőjelölt, és remek fickónak tartja. A korrupciót mindenki természetesnek veszi, sőt a lelke mélyén még csodálja is. Mélyen belénk ivódott a gyarmatosított népekre jellemző agyafúrtság és gerillamentalitás: az adófizetés elsumákolása meg a kezes ügyletek az ír lázadó szellem ékes bizonyítékai a szemünkben, ugyanolyan hősi tettek, mint amikor eldugtuk az angolok elől a lovakat meg a krumplit.

A korrupció tehát burjánzik, és a sötét üzelmek jórészt az írek közhelyszámba menő ősi szenvedélye, a föld körül forognak. Az ingatlanfejlesztők és a politikusok hagyományosan kenyeres pajtások, és gyakorlatilag nincs jelentősebb telekügylet barna borítékok, megmagyarázhatatlan terület-átminősítések és offshore-számlákon át lebonyolított, komplikált tranzakciók nélkül. Kisebbfajta csoda lett volna, ha a Knocknaree-n átvezető autópálya körül nem derül fény legalább egy-két „baráti szívességre”. Ezekről a szívességekről pedig valószínűleg tudott Redmond O'Neill is, és ugyanilyen valószínű az is, hogy nem szeretné, ha kitudódának.

– Nem – felelte gondolkodás nélkül, határozottan Sam. – Egyáltalán nem probléma. – Alighanem látszottak rajtunk a kétely jelei, mert ide-oda járt a szeme kettőnk között, majd elnevette magát. – Figyeljétek, gyerekek, kiskorom óta ismerem a nagybátyámat. Amikor Dublinba jöttem, pár évig náluk is laktam. Tudnék róla, ha valami zűrös ügybe keveredett volna. A bácsikám patyolattiszta. Segíteni fog nekünk, amiben csak tud.

– Nagyszerű – mondta Cassie, és újra a tábla felé fordult. – Este nálam vacsorázunk. Gyertek át nyolc körül, megnézzük, ki mire jutott. – Keresett a

ablán egy üres sarkot, és rajzolt Samnek egy kis térképet, hogy odataláljon.

Mire berendeztük az esetszobát, kezdtek szállingózni a segéderők. O'Kelly összeszedett vagy harmincat, mégpedig a krémjéből: feltörekvő, élénken figyelő, frissen borotvált emberek voltak, akiknek az öltözetén is látszott, hogy sikerre éhesek, és az első adandó alkalommal be akarnak kerülni valamelyik elit csoportba. Tologatták a székeket, előkészítették a jegyzetfüzetüket, egymás hátát lapogatták, régi bennfentes vicceket élesztettek újra. Mindenki igyekezett jó helyre ülni, mint az első napon a suliban. Mi Cassie-vel meg Sammel csak mosolyogtunk, lekezelünk velük, és megköszöntük, hogy csatlakoztak hozzánk. Néhányukat fölismertem: volt egy Sweeney nevű zárkózott, napbarnított arcú Mayo megyei fickó, meg egy jól táplált, egybenyakú fazon Corkból. Őt O'Connomak, O'Gormannek vagy valami hasonlóknak hívták, és azzal kompenzált, amiért két „Corkon kívüli” utasításait kell követnie, hogy tett valami érthetetlen, de egyértelműen diadalittas megjegyzést a gael futballról. A többiek közül is jó néhányan ismerősnek tündek, de a nevüket egyből elfelejtettem, amint elengedték a kezemet. Az arcok pedig egyetlen nagy, várakozásteljes, félelmetes, homályos foltta olvadtak össze.

Mindeddig nagyon szerettem a nyomozásnak ezt a pillanatát, az első eligazítás előtti várakozást. A függöny felgördülése előtti lázas tevékenységet juttatta eszembe, amikor hangol a zenekar, és a kulisszák mögött nyújtógyakorlatokat végeznek a táncosok, de közben hegyezik a fülüket, hogy a megadott jelre ledobják köpenyüket, lábmelegítőjüket, és robbanásszerűen akcióba lépjenek. Most viszont csak ideges lettem a felfokozott várakozástól, mert azelőtt soha nem vezettem ilyen fontos nyomozást. Túlszűfoltnak tűnt az esetszoba, túl volt telítve vibráló energiával, túl sok kíváncsi szem szegeződött ránk. Eszembe jutott, milyen áhitattal, milyen túlfűtött várakozással néztem annak idején a gyilkossági nyomozókra, amikor alkalmi kisegítő voltam, és azért fohászkodtam az égiekhez, hogy egy ehhez hasonló ügyön dolgozhassam. A mostaniak viszont – akik közül sokan idősebbek voltak nálam – mintha máshogy viszonyultak volna a dologhoz, mintha hűvösen méregettek volna minket, hogy hova tegyenek. Soha nem szerettem, ha én vagyok a figyelem középpontjában.

O'Kelly jó erősen becsapta maga mögött az ajtót, mire a zsbongást mintha elvágták volna. – Nos, fiúk – törte meg a sári csöndet –, üdvözlök mindenkit a Vesta-művelten. Tényleg, mi a túró az a Vesta?

A műveletek fedőneveit a főkapitányságon találják ki. Széles a skála, hol banálisán kézenfekvő, hol titokzatos, hol pedig roppant furcsa nevet választanak. Most az ősi áldozati oltáron megtalált kislány alkalmat adott valakinek, hogy megcsillogtassa kultúrtörténeti ismereteit. – A Vesta-szüzek

őrizték Vesta istennő szentélyét – mondtam.

– Szerzetesnők voltak – tette hozzá Cassie.

– A kurva életbe! – mondta O’Kelly. – Direkt el akarják hitetni mindenkivel, hogy valami szekta áll a dolog mögött? Miket olvasnak ezek odafönt?!

Cassie gyorsan ismertette az esetet az egybegyűltekkal. Az 1984-es üggyel való kapcsolaton könnyedén átlibbent, mondván, hogy csekély a valószínűsége, de majd a szabadidejében utánanéz. Ezután kiosztottuk a feladatokat: végigjárni Knocknaree-t háztól házig, létrehozni egy lakossági bejelentővonalat, és beosztani a telefonügyeletet, megszerezni a Knocknaree közelében élő szexuális bűnelkövetők listáját, végigkérdezni a brit zsarukat, a kikötőket, a reptereket, hogy nem jött-e át Írországba az utóbbi napokban valami zűrös alak, összeszedni Katy egészségügyi papírjait, iskolai bizonyítványait, elvégezni a Devlin család teljes körű háttérellenőrzését.

Normál esetben nem nézzük végig a boncolást. Mindenképpen el kell mennie valakinek, aki járt a tetthelyen, hogy megerősítse, hogy valóban ez az a holttest (megtörtént már, hogy összecserélték a nagylábujjra akasztott „dögcédulákat”, és a patológus azt jelentette telefonon a halálra rémült nyomozónak, hogy a halál oka májrák), de ezt többnyire lepasszoljuk az egyenruhásoknak vagy a technikusoknak, és mi csak utólag beszéljük át Cooperrel a feljegyzéseit meg a fényképeket. A csoportnál hagyomány, hogy amikor az ember megkapja az első gyilkossági ügyét, elmegy a boncolásra. Ennek hivatalosan az lenne a célja, hogy az illető szembesüljön munkája véres komolyságával, de ezt senki sem veszi be: tudjuk jól, hogy beavatási rítusról van szó, és az itt mutatott teljesítményt ugyanolyan szigorúan ítéli meg, mint bármelyik primitív törzsnél. Ismerek például egy kitűnő nyomozót, aki már tizenöt éve van a csoportnál, de még mindig nem tudta lemosni magáról az Arkle gúnynevet. Annak idején ugyanis, amikor a boncmester eltávolította az áldozat agyát, olyan széleseben rohant ki a helyiségből, mint a hatvanas évek legendás ír versenylova.

Nekem a magam beavatásán (tizenéves prostituált volt, vékony karjait ütés- és taposáscopyok borították) arcizmom sem rándult, de semmi kedvet nem éreztem ahhoz, hogy megismételjem. Csak nagy néha megyek el és olyan esetben – a sors iróniája, hogy ezek a legszívszaggatóbbak –, amikor, úgy érzem, az ügy megköveteli ezt a kis önfeláldozást, a teljes odaadás szimbolikus aktusát. Igazából nem hiszem, hogy bárki is túl tudná tenni magát azon az ominózus első alkalmon, amikor a patológus fölვágja a hajas fejbőrt, és az áldozat arca leválik, mint egy képlékeny, személytelen Halloween-maszk.

Az időzítésünk nem volt tökéletes: Cooper már jött ki a boncteremből a

vízhatlan zöld köpenyében, amelyet a hüvelyk- és a mutatóujja közé csíppentve eltartott magától. – Lám csak, nyomozók! – vonta föl a szemöldökét – Micsoda meglepetés! Ha szíveskedtek volna értesíteni a jövetelükről, természetesen vártam volna, amíg be tudnak minket szorítani a programjukba.

Azért volt ilyen undok, mert elkéstünk a boncolásról. Mentségünkre szóljon, hogy még tizenegy óra sem volt, de Cooper hat és hét között jár be dolgozni, három-négy óra körül pedig már haza is megy, és szereti, ha az ember ezt észben tartja. Az asszisztensei kivétel nélkül utálják emiatt, de ez őt nem zavarja, hiszen a többségüket ő is utálja. Cooper szabályosan kérkedik az első látásra kialakuló, megjósolhatatlan ellenszenvével. Amennyire eddig sikerült behatárolnom, nem kedveli a szőke nőket, az alacsony férfiakat, bárkit, aki kettőnél több fülbevalót visel, az olyanokat, akik túl sokszor mondják, hogy „tudod”, továbbá a legkülönbözőbb embereket, akik a fenti kategóriák közül egyikbe sem esnek bele. Szerencsére annak idején úgy döntött, hogy Cassie és én szimpatikusak vagyunk, különben most elzavart volna minket, és várhattuk volna, amíg elküldi a boncolási jegyzőkönyvet. (Rádásul kacskaringós kézírással, töltőtollal ír, ami nekem tulajdonképpen tetszik, de én, személy szerint a csoportnál nem merném kipróbálni.) Vannak napok, amikor titkon azon aggódok, hogy tíz-húsz év múlva egyszer csak arra ébredek, hogy belőlem is Cooper lett.

– Tyúha! – próbálta menteni a helyzetet Sam. – Máris végzett? – Cooper fagyos pillantást vetett rá.

– Elnézést kérünk, dr. Cooper, hogy ilyenkor zavarjuk – mondta Cassie. – O’Kelly főfelügyelő úr át akart beszélni pár dolgot, és elég nehezen szabadultunk el. – Nyomatéku lá fáradtan bólintottam, és a plafonra emeltem a tekintetemet.

– Á, értem – mondta Cooper. A hanghordozása érzékeltette, hogy már azt is kissé ízléstelennek találja, hogy egyáltalán kiejtjük a szánkon O’Kelly nevét.

– Ha esetleg volna még pár perce, megtenné, hogy ismerteti velünk a boncolás eredményét?

– Hogyne, persze! – felelte alig észrevehető, békülékeny sóhaj kíséretében Cooper. Az az igazság, hogy – mint mindenki, aki mestere a szakmájának – szereti mutogatni a művét. Kinyitotta előttünk a boncterem ajtaját. Megcsapta az orromat a halál, a hideg és a dörzsalkohol szagának sajátos elegye, amittől minden egyes alkalommal elborzad az ember.

A dublini holttestek a városi halottasházba kerülnek, Knocknaree azonban a városhatáron kívül van. A vidéki áldozatokat egyszerűen a legközelebbi kórházba viszik, és ott végzik el a boncolást hol ilyen, hol olyan körülmények között. Most ablaktalan, mocskos helyiségbe léptünk be, ahol a

zöld padlócsempékbe már több rétegben beivódott a kosz, és a régi porcelánmosogatókon azonosíthatatlan foltok látszottak. Csak a két fényes, rozsdamentes acél boncasztal nézett ki az ötvenes éveknél későbbi darabnak. A szélükön futó vágatról vakítóan verődött vissza a fény.

Katy Devlin meztelenül feküdt a könyörtelen neonfényben. Kicsinek tűnt ehhez az asztalhoz, és valahogy sokkal halottabbnak hatott, mint előző nap. Eszembe jutott a régi babona, mely szerint a lélek pár napig még tétován kering a test körül, mert nem tudja, mitévő legyen. Katy szürkésfehér volt, mint az új-mexikói Roswellben talált állítólagos földönkívüliek, de a bal oldalán már sötét hullafoltok is megjelentek. Cooper asszisztense hál' istennek már visszavarrta a hajas fejbőrt, és éppen az Y-vágást öltögette össze Katy felsőtestén széles, hanyag mozdulatokkal, egy akkora tüvel, hogy vitorlát is lehetett volna varrni vele. Örültség, de egy röpke pillanatra belém nyilallt a bűntudat, amiért magára hagytam ezt a pici lányt a legvégső erőszakátétel pillanataiban. Ott kellett volna lennünk, valakinek fognia kellett volna a kezét, miközben Cooper szurkálja-vagdossa a közönyös, kesztyűs ujjai között tartott szerszámaival. Meglepetésemre Sam diszkrétan keresztet vetett.

– Pubertáskorú fehér nő – kezdte Cooper, miközben elsuhand mellettünk, és az asztalhoz lépve intett az asszisztensnek, hogy álljon félre. – Tizenkét éves, nekem legalábbis ezt mondták. Magasságra és súlyra is kicsi, de nem rendellenes mértékben. A hasán látható hegek korábbi sebészi beavatkozásra, esetleg feltártó hasmetszésre utalnak. Nyilvánvaló patológias tünet nincs, amennyire meg tudom állapítani, egészségesen halt meg, ha megbecsülták ezt az önellentmondást.

Engedelmes diákok módjára csoportosultunk az asztal mellett. Lépteinket halkan, tompán visszhangozta a csempéfal. Az asszisztens az egyik mosogatónak dőlve, karba tett kézzel, egykedvűen rágózott. Az Y-vágás egyik szára messze bevarratlanul, sötétben tátongott, elmondhatatlan látványt nyújtva. A tűt az asszisztens hanyagul beledöfte egy leffegő bőrdarabba, hogy majd onnan folytassa.

– DNS-mintára van esély? – kérdeztem.

– Lépésről lépésre haladnék, ha megengedik – torkolt le fontoskodva Cooper. – Szóval. A fejet két ütés érte, mindkettő ante mortem, azaz halál előtt – tett hozzá nyájasan Sam kedvéért, aki nagy komolyan bólintott – Mindkét ütés kemény, érdes felületű tárggyal mérték a fejre, olyan eszközzel, amelynek vannak kidudorodó részei, de kifejezett éle nincs. Ez a leírás ráillik a kőre, amit Ms. Miller adott át nekem vizsgálatra. Az egyik ütés gyengébb volt, és a tarkót érte, a fejtető közelében. – Cooper most elfordította Katy fejét, hogy lássuk a kis dudort. Az arcáról lemosták a vért, hogy megnézzék, nincsenek-e alatta sérülésnyomok, de halványan még látszott egy-két elkenődött folt.

– Tehát lehet, hogy elhajolt, vagy futás közben érte az ütés – mondta Cassie.

Nincsenek profilkészítőink. Ha nagyon kell, hívunk egyet Angliából, de többnyire Cassie-re hagyatkozik a gyilkossági csoport, azon az alapon – bár ez nem túl szilárd alap –, hogy három és fél évig pszichológiát hallgatott a Trinity College-ban. O’Kellynek erről nem szólnunk, mert szerinte a „pszichoszaru” csak egy hajszál választja el a spiritisza médiumtól, és még azt se nézi jó szemmel, hogy az angolokkal konzultálunk. De szerintem Cassie elég jól csinálja, bár ehhez Freudnak meg a kísérleti patkányoknak feltehetően semmi köze. Mindig talál egy-két használható új szempontot, és rendszerint nem sokat téved.

Cooper jó alaposan megrágt a dolgot, így büntette Cassie-t, amiért közbekotyogott. Végül nagy komolyan megcsóválta a fejét. – Ezt nem tartom valószínűnek. Ha mozgás közben érte volna az ütés, akkor felületi horzsolásokat is találtunk volna. De nem találtunk. A másik ütés ellenben... – Cooper most a másik oldalra fordította át Katy fejét, és egy ujjal hátrasimította a kislány haját. A bal halántékán leborotváltak egy részt, hogy látható legyen a széles, csipkézett körvonalú zúzott seb meg az abból kikandikáló csontszilánkok. Valaki – talán Sam, talán Cassie – nagyot nyelt.

– Amint látják – folytatta Cooper –, a másik ütés jóval nagyobb erejű volt. Közvetlenül a bal fül mögött és fölött érte az áldozatot, kompressziós koponyatörést és jókora, keményagyhártya alatti vérömlenyt idézve elő. Itt és itt – pöccintett két pont felé az ujjával – megfigyelhető a felületi horzsolás, az elsődleges becsapódási pontnak a test középpontjához közelebb eső szélén. Úgy tűnik, az áldozat elfordította a fejét, miközben lesújtottak rá, így a gyilkos eszköz egy kicsit elcsúszott a koponyáján, mielőtt teljes erővel érintkezett volna vele. Világosan fejeztem ki magam?

Valamennyien bólintottunk. Lopva Samre pillantottam, és némi erőt merítettem abból, hogy láthatóan ő is nehéz perceket élt át.

– Ez az ütés néhány órán belül halált okozott volna. A vérömleny azonban csak nagyon kis mértékben terjedt tovább, ezért biztonsággal kijelenthetjük, hogy az áldozat nem sokkal e sérülés elszenvedése után más okból hunyt el.

– Meg tudja mondani, hogy a gyilkossal szembenállva vagy neki háttal érték az ütések? – kérdezte Cassie.

– A jelek szerint az erősebb ütés pillanatában hason feküdt. Erősen vérzett, a vér a bal arcán befelé folyt, majd az orr és a száj középvonala táján jól láthatóan összegyűlt. – Ez jó hír volt, ha az adott körülmények között beszélhetünk ilyesmiről. Azt jelentette, hogy a tetthelyen – ha megtaláljuk – szintén lesz vér. Azt is jelentette, hogy alighanem balkezes elkövetőt keresünk, és bár a valódi bűnügyekben (az Agatha Christie-

regényekkel ellentétben) elég ritkán jelent fordulópontot az ilyesmi, egyelőre minden apró fogódzónak örülnünk kellett.

– Dulakodtak is, hozzátenném, hogy még az erősebb ütés előtt, mert attól azonnal elvesztette az eszméletét. A két kézfejen és a két alkarján vannak védekezésre utaló sebek – zúzódások, horzsolások, a jobb kézen három letört köröm –, amelyeket valószínűleg ugyanaz a fegyver okozott, amikor a kislány háritani próbálta az ütéseket. – Cooper most hüvelyk- és mutatóujja közé fogta Katy egyik csuklóját, és átfordította a karját, hogy lássuk a karcolásokat. A körmeit tövig levágták, és elvitték laborvizsgálatra. A kézfejen már elhalványult a filccel rajzolt, mosolygós arcú, stilizált virág. – A száj körül is találtam zúzódásokat – folytatta Cooper –, az ajkak belső oldalán pedig fognyomokat, ami arra utal, hogy az elkövető a szájára tapasztotta a kezét.

A folyosón magas hangú nő mondta meg a magáét valakinek, majd csapódott egy ajtó. Sűrű, mozdulatlan volt a levegő a boncteremben, nehéz volt lélegezni. Cooper körbepillantott, de egyikünk sem szólalt meg. Tudta, hogy nem ezt akartuk hallani. Egy ilyen gyilkosságnál ugyanis abban az esetben reménykedhet az ember, hogy az áldozat nem is tudta, mi történik vele.

– Miután elvesztette az eszméletét – beszélt tovább nyugodt hangon Cooper –, valamiféle anyagot, alighanem műanyagot helyeztek a nyakára, és a gerincoszlop felső végénél megcsavarták. – Most hátradöntötte Katy állát. A kislány nyaka körül halvány, széles foltásnyom látszott. Csíkok jelezték, hol csavarodott meg a műanyag. – Mint látják, az elszorítás nyoma jól kirajzolódik, ebből vontam te a következtetést, hogy fojtogatásra csak akkor került sor, amikor az áldozat már mozgásképtelen volt. Obstrukciós fulladásra utaló jel nincs, és egyébként is valószínűtlennek tartom, hogy a szorítás elég erős lett volna ahhoz, hogy elzáródjanak a légutak. A szemekben és a tüdő felületén tapasztalható petechialis vérzés azonban arra utal, hogy az áldozat oxigénhiány miatt halt meg. A hipotézisem az, hogy nejlonszatyrot vagy valami ehhez hasonló tárgyat húztak a fejére, majd a tarkóján megcsavarták, és néhány percig ott tartották. A halálát ez a fulladás okozta, amelyet a fejre mért tompa ütés is súlyosbított.

– Várjon egy kicsit – szólt közbe hirtelen Cassie. – Akkor mégsem erőszakolták meg?

– Ááá... – torkolta le Cooper. – Türelem, Maddox nyomozó, mindjárt odaérünk! Az erőszakételre post mortem került sor, és valamiféle eszközzel hajtották végre. – Itt szünetet tartott, és diszkréten élvezte a hatást.

– Post mortem? – hüledeztem. – Biztos ebben? – Természetesen megkönnyebbülést hoztak a patológus szavai, hiszen így legalább a legszörnyűbb rémképek nem kísértettek tovább. Ugyanakkor az is nyilvánvaló volt, hogy egészen különleges aberrációval van dolgunk. Sam öntudatlanul

vágott egy grimaszt.

– A vagina külső felületén és a belső felület első, hét-nyolc centis szakaszán friss horzsolások vannak, a szűzhártyán pedig friss szakadás, de vérzés, gyulladás nem volt. Post mortem, semmi kétség. – Éreztem, hogy kollektíven összerezzenünk: obszcén dolognak tűnt, hogy ezt is megnézzük. Cooper ránk pillantott, mintha mulattatná a viszolygásunk – de nem mozdult el az asztal végéből.

– Milyen eszköz volt... – szólalt meg színtelen, monoton hangon Cassie. Kifejezéstelen arccal meredt a Katy nyakán lévő fojtásnyomra.

– A vaginában földszemcséket találtunk meg két parányi faszilánkot. Az egyik erősen meg volt perzselődve, a másikat pedig mintha vékony, áttetsző lakkréteggel vonták volna be. Legalább tíz centi hosszú, körülbelül három-öt centi átmérőjű, enyhén fényezett, erősen kopott fatárgyra tudok gondolni, amelyen van valamiféle égésnyom, és nincs éle. Lehetett seprűnyél vagy valami ehhez hasonló. A horzsolások különállók és jól kivehetők voltak, ami egyetlen behatolásra utal. Hímvesztő-behatolásnak nem láttam nyomát, és a végbél, illetve a száj sem mutatott szexuális behatolásra utaló jeleket.

– Tehát nincsenek testnedvek – jegyeztem meg komoran.

– És vér vagy bőrfoszlány sem volt a körmei alatt – mondta a pesszimisták furcsa elégedettségével Cooper. – Természetesen még nem zajlott le a teljes körű vizsgálat, de úgy érzem, figyelmeztetnem kell magukat, hogy ne tápláljanak túlzott reményeket a DNS-mintával kapcsolatban.

– Máshol is keresett ondónyomokat a holttesten, ugye? – szólt közbe Cassie.

Cooper vetett rá egy zord pillantást, és nem méltatta válaszra. – A halál beállta után – folytatta – nagyjából ugyanabban a testhelyzetben helyezték el, ahogy megtaláltuk, a bal oldalára fektetve. Másodlagos hullafoltok nem voltak, ami azt jelzi, hogy legalább tizenkét óráig ebben a pozícióban maradt. A rovartevékenység viszonylagos hiányából arra következtetnek, hogy a holttest a fölfedezéséig eltelt idő jelentős részében zárt térben volt, vagy talán jó szorosan becsomagolták valamilyen anyagba. Természetesen mindez szerepelni fog a jelentésben, de egyelőre... Van kérdésük?

Finoman, de egyértelműen elbocsátott minket. – A halál időpontját illetően van új fejlemény? – kérdeztem.

– A gyomor- és béltartalom alapján valamivel precízebben meg tudom határozni, mint a helyszínen – feltéve, ha igazolni tudják, mikor evett utoljára. A halála előtt mindössze néhány perccel elfogyasztott egy csokoládés kekszet, az utolsó komplett étkezés pedig négy-hat órával korábbra tehető. Ez utóbbi emésztése már jócskán előrehaladott stádiumban volt, de annyi látszik, hogy babot is tartalmazott.

Pirítósrá kent sült bab, este nyolc óra körül. Tehát nagyjából éjfél és

hajnali kettő között halt meg. A kekszet bizonyára még otthon, a konyhában kapta be, vagy a gyilkosa adta neki.

– Az embereim pár percen belül helyrepopozzák – mondta még Cooper, és záróakkordként precíz, önelégült kis mozdulattal megigazította Katy fejét. – Értésíthetik a családot, ha gondolják.

A kórház előtt álltunk, és néztük egymást. – Jó ideje nem jártam ilyen helyen – mondta halkan Sam.

– És most már azt is tudod, miért – jegyeztem meg.

– Post mortem – morfondírozott Cassie, és homlokráncolva nézte az épületet. – Mi a francot akart az a fickó?

Sam elment, hogy megtudjon valamit az autópályáról, én pedig beszéltem telefonon az esetszobába, és utasítottam két kísézőt, hogy vigyék el Devlinéket a kórházba. Cassie-vel már láttuk az első reakciójukat, nem volt rá szükség, hogy még egyszer lássuk – kedvünk meg pláne nem. Mark Hanlyvel viszont sürgősen beszélnünk kellett.

– Be akarod hozni? – kérdeztem a kocsiban. Nyugodtan kihallgathattuk volna a leletkamrában is, de azt akartam, hogy ne „hazai pályán” legyen, hanem a mi területünkön. Meg aztán – bármilyen hülyén hangzik – a tönkrement cipőmért is bosszút akartam állni.

– Hát persze! – felelte Cassie. – Azt mondta, már csak pár hetük van, igaz? Ha nem ismertem félre az ürgét, úgy bírhatjuk szóra a legkönnyebben, ha elpocsékoljuk a munkanapját.

Útközben összeállítottunk O’Kelly számára egy szép, hosszú listát arról, hogy szerintünk miért nem a sátánisták lelkén szárad Katy Devlin halála. – Azt ki ne felejtsd, hogy „nem rituális testhelyzetben találták meg”! – mondtam. Megint én vezettem. Még mindig elég ideges voltam, és ha nem foglalom le valamivel a kezemet, alighanem egész úton láncdohányoztam volna.

– És nem... találtunk... leölt... állatot – írta Cassie.

– Olyat úgyse mond a sajtótájékoztatón, hogy „nem találtunk döglött csirkét”!

– Dehogynem – felelte Cassie. – Van rá egy ötösöm. Szemrebbenés nélkül benyögi.

Míg Coopernél voltunk, gyökeresen megváltozott az idő: az eső kitombolta magát, tűző nap száríttatta az utakat. Az autóspihenőben maradék esőcseppek csillogtak a fákön, és amikor kiszálltunk a kocsiból, a levegő friss, tiszta illata nedves föld és falevelek szagával keveredett. Cassie levette a pulóverét, és a derekára kötötte.

A régészek a terület alsó felén szétszóródva, energikus mozdulatokkal csákányoztak, lapátoltak, talicskáztak. A dzsekijüket ledobálták a kövekre, és

néhány fiú még a pólójától is megszabadult. Kissé szédült, bolondos hangulatban voltak, feltehetően az előző napi sokk és néma csend ellensúlyozására. Egy nagy hordozható magnóból teljes hangerővel dübörgött a *Scissor Sisters*, és két csákánycsapás között mindenki velük énekelt. Az egyik lány a szájához emelte a lapátja nyelét, mint egy mikrofont, hárman pedig vízzel teli üvegekkel meg egy slaggal vívtak ádáz csatát. Sikítva ugráltak el a vízsugár elől.

Mel Jackson éppen föltolta teli talicskáját egy hatalmas földkupac oldalán, majd ügyesen leengedte a combjára, fogást váltott, és kiürítette. Lefelé menet aztán ő is kapott az arcába a slagból. – Szemetek! – sikította, majd eldobta a talicskát, és a csövet fogó vörös hajú lány után eredt. A vöröske is nagyot visított, és elszaladt volna, de beleakadt a lába a slagba. Mel elkapta a fejét, és nevetve-köpködve birkóztak a vad vízsugarakat lövellő slagért.

– Ez haláli! – üvöltötte az egyik srác. – Leszbishow!

– Hol a kamera?

– Mi ez itt, ki van szíva a nyakad? – rikkantotta a vörös hajú lány.

– Fiúk, Melnek kiszívták a nyakát! – A bejelentést harsány éljenzés, kurjongatás, röhögés fogadta.

– Elmentek a picsába! – kiáltotta élénkvörös arccal, vigyorogva Mel.

Mark dühösen rájuk ordított, mire pimaszul visszakiabáltak, hogy „Jaj, de érzékeny valaki!”, majd lassanként visszaszivárogtak dolgozni. Ahogy a vizet rázták ki a hajukból, hirtelen rám tört az irigység. Irigyeltem a fesztelen, magától értetődő szabadságukat, a harsány kiáltozást, birkózást, a nagy ívben lendülő csákány tompa puffanásait, a napon száradó sáros ruháikat, a lezser, hányaveti magabiztosságukat.

– Nem lehet rossz ebből élni – jegyezte meg Cassie, és fejét hátrahajtvá, titkon megeresztett egy halvány mosolyt az ég felé.

A régészek közben észrevették, hogy ott vagyunk. Egymás után engedték le szerszámaikat, és csupasz karjukat a szemük fölé emelve néztek minket. Riadt tekintetek keresztüzében lépkedtünk Mark felé. Mel Jackson föllállt az árokban, és zavart, értetlen tekintettel kisímította a haját az arcából. Sáros csík maradt a helyén. A lányok véd fala mögött térdelő Damien még mindig búbánatos és kissé lerongyolódott benyomást keltett. Sean, a szobrász viszont fölkapta a fejét, és integetett nekünk a lapátjával. Mark úgy dőlt a csákányára, mint valami hallgatag öreg hegylakó, és kifürkészhetetlenül hunyorgott ránk.

– Igen?

– Váltanánk magával néhány szót – mondtam.

– Dolgozunk. Nem várhat ebédig?

– Nem. Szedelőzködjön, bemegyünk a főkapitányságra.

Megmerevedett az állkapcsa, és egy pillanatig azt hittem, vitatkozni

próbál, de végül a földre lökte a csákányát, a pólójába törölte az arcát, és elindult fölfelé a domboldalon. – Viszlát – mondtam a régészcsapatnak. Még Sean sem köszönt vissza.

Mark a kocsiban elővette a dohányzacskóját. – Tilos a dohányzás – mondtam.

– Most szórakozik velem? – háborgott. – Hiszen mind a ketten dohányoznak. Tegnap láttam.

– A rendőrségi jármű munkahelynek számít, ezért törvényellenes itt dohányozni. – Ezt még csak nem is én találtam ki. Ilyen röhejes dolog nem pattanhat ki egy ember fejéből, ehhez egy komoly bizottság kell.

– Ugyan már, Ryan, hadd gyűjtsen rá – mondta Cassie, majd a hatás kedvéért lehalkított hangon hozzátette: – Legalább pár óráig nem kell kivinnünk cigiszünetre. – Elkaptam a visszapillantóban Mark riadt pillantását – Sodorna egyet nekem is? – kérdezte hátrafordulva Cassie.

– Mennyi ideig fog ez tartani? – kérdezett vissza Mark.

– Az attól függ – feleltem.

– Mitől? Azt se tudom, mit akarnak tőlem!

– Időben meg fogja tudni. Döljön szépen hátra, és gyűjtsen rá, mielőtt meggondolom magam.

– Hogy halad az ásatás? – kérdezte barátságosan Cassie.

Mark szája széle keserűen legörbült. – Mégis, mit gondol? Négy hét alatt kellene elvégeznünk egy év munkáját. Már buldózt is használtunk!

– És az nem jó? – kérdeztem.

Dühösen meredt rám. – Minek néz minket, a kurva életbe, hórúkmunkásoknak?

Nem tudtam, mit feleljek erre, hiszen abból ítélve, amit én láttam, bizony hórúkmunkásoknak néztek ki, a kurva életbe. Cassie bekapcsolta a rádiót, Mark pedig rágyújtott, és hangosan, méla undorral kifújta a füstöt az ablakon. Nyilvánvaló volt, hogy hosszú nap áll még előttünk.

A kapitányságig nem sokat szóltam. Azon járt az agyam, hogy talán Katy Devlin gyilkosa duzzog a hátsó ülésen. Sok szempontból természetesen örültem volna, ha ő az emberünk, hiszen egyrészt kezdett az idegeimre menni, másrészt így megszabadulhattunk volna ettől a kísérteties és kockázatos ügytől. Már aznap délután vége lehetett volna. A régi aktát visszavihettem volna a pincébe, hiszen Mark, aki 1984-ben talán öt éves lehetett, és Dublintól igen messze lakott, aligha jött volna szóba gyanúsítottként. Begyűjthettem volna O'Kellytől a megérdemelt vállveregetésemet, visszakérhettem volna Quigleytől a taxidroszt rémeit, és elfelejthettem volna Knocknaree-t.

Valamiért mégis úgy éreztem, hogy ez így nem lenne rendjén. Egyrészt dramaturgiai szempontból igencsak kiábrándító lett volna, hogy miután

huszonnégy órán keresztül próbálok fölkészülni lelkieg erre a ki tudja, hova vezető ügyre, egyetlen kihallgatás után már le is tartóztatjuk a tettest. De nem csak erről van szó. Nem vagyok babonás, de tagadhatatlan, hogy ha pár perccel előbb vagy később fut be a hívás, vagy ha nem fedezzük föl Cassie-vel a Worms játékot, vagy kimegyünk cigizni, soha nem kapjuk meg ezt az ügyet. Lehetetlennek tűnt, hogy egy ilyen elsőpró erejű, szédítő fordulat a pusztá véletlen műve legyen. Olyan érzésem volt, hogy fortyogva, kavarogva, megfoghatatlanul, de alapvetően átrendeződik minden, apró, láthatatlan fogaskerekek lendülnek mozgásba. Azt hiszem, a lelkem mélyén – bármilyen furcsán hangzik – alig vártam, hogy megtudjam, mi sül ki ebből.

6. fejezet

Mire visszaértünk a kapitányságra, Cassie kiszedte Markból, hogy buldóziert csak vészhelyzetben használnak, mert értékes leleteket pusztíthat el, és hogy a Channel 4 *Time Team* című történelmi-építészeti műsorának stábjá, akik a dél-walesi Blaenavon „elveszett viaduktját” próbálták meg kiásni, kontár banda. Ezenkívül sodortatott magának egy cigarettát, és a végét letörte, hogy szükség esetén DNS-mintát tudjunk venni róla, és elfogatási parancs nélkül is ki tudjuk deríteni, Mark hagyta-e a csikkeket az erdei tisztáson. Elég világos volt, melyikünk lesz aznap a „jó zsaru”. Megmotoztam Markot, aki ezt állkapcsát összeszorítva, fejcsóválva tűrte, és bevittem egy kihallgatóba. Cassie közben letette O’Kelly asztalára a sátnistákat kizáró érveink listáját.

Ezután pár percig hagytuk Markot főni a saját levében. A székébe süppedt, és két mutatóujjával egyre idegesítőbb dzsesszritmust dobolt. – Rég láttuk – mondta vidáman Cassie, amikor végül bementünk. – Kávét, teát?

– Nem kérek. Vissza akarok menni dolgozni.

– Maddox és Ryan nyomozók kihallgatják Mark Conor Hanlyt – mondta a sarokban, jó magasan elhelyezett videokamerának Cassie. Mark riadtan hátrakapta a fejét, majd vágott egy grimaszt a kamera felé, és visszasüppedt a székébe.

Odahúztam egy széket én is, majd kidobtam az asztalra egy pakli fényképet a tethelyről, de utána ügyet sem vettem rájuk. – Nem köteles mondani semmit, ha nem akar, de amit mond, azt írásban rögzítjük, és bizonyítékként felhasználhatjuk. Világos?

– Mi a franc... Le vagyok tartóztatva?

– Nem. Iszik vörösbort?

Mark gúnyosan pillantott rám. – Miért, megkínál?

– Miért nem válaszol a kérdésre?

– Ez a válaszom. Azt iszom, ami van. Miért? – Elgondolkodva bólintottam, és leírtam, amit mondott.

– Az miért kell? – kérdezte érdeklődve Cassie, és közelebb hajolva a Mark kézfejére tekert szigetelőszalagra mutatott.

– Hogy ne nőjön vízhólyag a kezemen. A ragtapasz lejön, ha esőben csákányozik az ember.

– Nem húzhatna egyszerűen kesztyűt?

– Van, aki kesztyűt húz – felelte Mark. A hanghordozásából ítélve úgy vélekedett, hogy az ilyeneknek nincs vér a pucájában.

– Van ellene kifogása, hogy megnézzük, mi van a szalag alatt? – kérdeztem.

Gyanakodva nézett rám, de végül szép komótosan letekerte a kezéről a szalagot, és az asztalra ejtette. Ezután csúfondárosan, széles, lendületes mozdulattal eléem tartotta a mancsát. – Látnak valami szépet? – kérdezte.

Cassie még jobban előrehajolt, jól megnézte magának, majd intett, hogy fordítsa meg a kezét. Karcolást, karmolásnyomot nem láttam, csak félig begyógyult hólyagok nyomát az ujjai tövéénél. – Jaj – mondta Cassie. – Ezeket hol szerezte?

Mark egy vállrándítással jelezte, hogy semmiség. – Általában bőrkeményedéseim vannak, de néhány hete megrándult a hátam, és egy ideig csak leleteket katalogizáltam. Mire visszamentem ásni, elszokott a kezem a munkától, úgyhogy felhólyagzott.

– Gondolom, majd megőrült, hogy nem dolgozhat – jegyezte meg Cassie.

– Úgy bizony – felelte Mark. – Baromi rosszkor jött.

Hüvelyk- és mutatóujjam közé fogtam a szigetelőszalag-darabot, és a szemetesbe dobtam. – Hol volt hétfő éjszaka? – kérdeztem Mark háta mögé lépve, a falnak dölve.

– A bérelt házban. Ahogy tegnap is mondtam.

– Részt vesz az „El az autópályával!” mozgalomban?

– Igen. A legtöbben benne vagyunk. Devlin egyszer átjött, és megkérdezte, nem akarunk-e csatlakozni. Ha jól tudom, ez egyelőre nem illegális.

– Tehát ismeri Jonathan Devlint? – kérdeztem.

Behajoltam a vállá fölé, és átpörgettem a tethelyen készült fotókat, úgy, hogy egy-egy villanásnyi időre Mark is lássa őket, de egyiket se tudja rendesen megnézni. Végül odapöccintettem elé az egyiket, a sokkalóbb fajtából. – Pedig azt állította, hogy őt nem ismeri.

Mark az ujjai hegye közé fogta a fényképet, és hosszan, egykedvűen méregette. – Azt mondtam, hogy láttam az ásatáson, de a nevét nem tudom. Így is van. Talán ismernem kéne?

– Azt hiszem, igen – feleltem. – Ő Devlin kislánya.

Mark hirtelen felém fordult, és összevont szemöldökkel rám meredt.

Aztán megrázta a fejét. – Nem tudtam. Devlin egyik lányával találkoztam egy tiltakozó megmozduláson, még a tavasszal, de ő idősebb volt. Rosemary, Rosaleen vagy ilyesmi.

– Őt milyennek találta? – kérdezte Cassie.

Mark vállat vont. – Helyes lány. Sokat beszélt. A tagtoborzó asztalnál írogatta föl az embereket, de nem hiszem, hogy nagyon érdekelte volna a kampány. Inkább a fiúkkal flörtölt. Többször nem is bukkant föl.

– Vonzónak találta – mondtam, és az egy irányban átlátszó, belülről tükör, kívülről ablak üveglaphoz léptem, hogy megnézzem, nem vagyok-e borostás.

– Elég csinos. Nem az esetem.

– De azért észrevette, hogy a későbbi rendezvényeken nem volt ott.

Miért kereste?

Láttam a tükörben, hogy gyanakodva nézi a tarkómat. Végül bosszúsán eltolta maga elől a fényképet, és állát előreszegve hátradólt a székén. – Nem kerestem.

– Tett rá kísérletet, hogy újra kapcsolatba lépjen velem?

– Nem.

– Honnan tudta meg, hogy Devlin lánya?

– Nem emlékszem.

Kezdek rossz érzéseim támadni. Mark türelmetlen volt, bosszús, és gyanakvást ébresztettek benne az összefüggéstelenül záporozó kérdések, de korántsem tűnt idegesnek, riadtnak. Mintha csak irritálta volna az egész kihallgatás. Alapvetően nem viselkedett bűnösként.

– Figyeljen – szólalt meg egyik lábát maga alá húzva Cassie. – Mi az igazság az ásatással meg az autópályával kapcsolatban?

Mark kurta, rosszkedvű, horkantásszerű nevetést hallatott. – Nagyon bájos kis esti mese – mondta. – A kormány 2000-ben hozta nyilvánosságra az autópálya tervét. Azt mindenki tudta, hogy Knocknaree környéke régészeti szempontból igen gazdag, ezért megbíztak egy csapatot, hogy mérje föl a terepet. Arra jutottak, hogy a terület sokkal jelentősebb emlékeket rejt, mint gondolták volna, és komplett örökség lenne bármit is ráépíteni. A kormány erre azt mondta, igazán nagyon érdekes, köszönjük szépen, de egy centivel se vitték odébb a sztrádát. Még azért is rengeteget kellett hadakozni, hogy az ásatást engedélyezzék. Végül nagy kegyesen belementek, hogy két évig áshatunk – na már most arra a területre *legalább* öt évet kellene szánni. Azóta több ezren próbáltak tenni valamit, petíciót írtak, tüntettek, pereltek, de ez a kormányt kurvára nem érdekli.

– Miért? – kérdezte Cassie. – Miért nem viszik arrébb?

Mark vállat vont, és a legörbült szája heves indulatokat tükrözött – Ezt ne tőlem kérdezze. Majd valami bírósági tárgyaláson megtudjuk, tíz-tizenöt

évvel később, mint kellett volna.

– És kedd éjszaka? – szóltam közbe. – Akkor hol volt?

– A házban. Most már mehetek?

– Mindjárt – feleltem. – Utoljára mikor töltötte az éjszakát az ásatási területen?

Szinte észrevétlenül megmerevedett a válla. – Soha nem aludtam ott – felelte kis szünet után.

– Ne legyen szőrszálhasogató. A területtel szomszédos erdőben mikor aludt utoljára?

– Ki mondta, hogy valaha is ott aludtam?

– Nézze, Mark – szólt közbe nyersen Cassie. – Vagy hétfő vagy kedd éjjel kint volt az erdőben. Ezt törvényszéki szakértők is bizonyíthatják, ha muszáj, de azzal sok időt elvesztegetnénk, és higgye el, gondunk lenne rá, hogy magának is rengeteg ideje menjen pocsékba. Nem gondolom, hogy maga ölte meg azt a kislányt, de tudnunk kell, mikor járt az erdőben, mit csinált ott, és látott-e, hallott-e valamit, ami a segítségünkre lehet. Ha harapófogóval kell kihúzni magából, itt ülhetünk estig, de túleshetünk rajta gyorsan is, és akkor már mehet is vissza dolgozni. Magán múlik.

– Ugyan hogy bizonyíthatnák? – kérdezte szkeptikusan Mark.

Cassie huncut mosollyal előhúzta a zsebéből a nejlontasakot, amelyben a Mark által sodort cigareta vége volt, és meglengette. – DNS. A táborhelyen is hagyott csikkeket.

– Jézusom! – meredt a tasakra Mark. Úgy nézett ki, mint aki azt próbálja eldönteni, bedühödjön-e.

– Csak a munkámat végzem – mondta vidáman Cassie, és zsebre dugta a tasakot.

– Jézusom! – ismételte Mark. Az ajkába harapott, de a szája sarka kelletlenül mosolyra húzódott – Én meg egyenesen belesétáltam... Nem semmi nő maga!

– Igen, mondják. Szóval az erdő meg a táborhely...

Csend. Mark végül a falon lévő órára pillantott, majd sóhajtott egyet. – Igen. Olykor ott töltöttem az éjszakát.

Megkerültem az asztalt, visszaültem a helyemre, és kinyitottam a jegyzetfüzetemet. – Hétfőn vagy kedden aludt ott? Vagy mindkétyszer?

– Csak hétfőn.

– Mikor ért oda?

– Úgy fél tizenegykor. Tüzet gyújtottam, és amikor leégett, lefeküdtem aludni. Hajnali kettő körül.

– Minden ásatáson szokta ezt csinálni? – kérdezte Cassie. – Vagy csak Knocknaree-ban?

– Csak Knocknaree-ban.

– Miért?

Mark az asztalon lassan doboló ujjait vizsgálgatta. Vártunk.

– Tudják, mit jelent az, hogy Knocknaree? – szólalt meg végül. – Azt, hogy „a király dombja”. Nem tudjuk pontosan, honnan ered ez a név, de abban majdnem biztosak vagyunk, hogy a kereszténység előtti korból, és nem politikai, hanem vallási értelme van. Királyi temetkezési helynek vagy lakhelynek ugyanis nincs nyoma a területen, bronzkori vallási ereklyéket viszont lépten-nyomon találtunk, van az oltárkö, vannak áldozati szobrocskák, egy arany áldozati serleg, állatáldozatra, esetleg emberáldozatra utaló jelek. Az a domb jelentős vallási kegyhely volt.

– Kit imádtak?

Mark ismét vállat vont, és még hangosabban dobolt az ujjáival. Legszívesebben rácsaptam volna a kezére.

– Tehát virrasztott – szólalt meg halkan Cassie. Kényelmesen hátradőlt, de minden arcvonása éber volt, látszott, hogy erősen összpontosít.

Mark zavartan elfordította a fejét. – Olyasmi.

– És a bor, amit kiöntött? – folytatta Cassie. Mark fölkapta a fejét, és szúrósan nézett rá, de aztán megint másfelé vándorolt a tekintete. – Az italáldozat volt?

– Mondhatjuk úgy is.

– Nem tudom, jól látom-e a helyzetet – szoltam közbe –, de valahogy úgy fest a dolog, hogy maga egy olyan helyen éjszakázott, ahonnan néhány méterre meggyilkoltak egy kislányt, és most azt akarja elhitetni velünk, hogy mindezt pusztán vallási okokból tette.

Erre Mark hirtelen robbant: valósággal rávetődött az asztalra, és vad dühvel rám szegezte az ujját. Mit szépítsem, összebrezementem. – Figyeljen jól, nyomozó úr! Nem hiszek az egyházban, érti? Semmiféle egyházban! A vallás csak arra való, hogy az emberek nyugton maradjanak, és szépen dobálják a pénzt a perselybe. Amint betöltöttem a tizennyolcat, kihúztam magam az egyházi nyilvántartásból. Nem hiszek a kormányzati formákban sem. A kormányok is ugyanolyanok, mint az egyházak, kivétel nélkül. Más a szöveg, de ugyanaz a cél: a szegényeket elnyomni, a gazdagokat támogatni. Csak abban hiszek, ami azon az ásatáson van. – Összeszűkült a szeme, izzott a tekintete. Ennek a szempárnak puska mögött lett volna a helye egy pusztulásra ítélt barikádon. – Azon az ásatási területen több imádatra méltó dolog van, mint a világ összes kibaszott egyházában! *Szentségtörés*, hogy autópályát akarnak építeni rá! Ha le akarnák bontani a Westminster-apátságot, hogy autóparkolót építsenek a helyén, akkor talán hibáztatná azokat, akik odamennek virrasztani? Ne merészeljen lekezelően bánni velem, amiért ugyanezt teszem! – Ezután Mark farkasszemet nézett velem. Végül én pisllogtam először, ő pedig hátradobta magát a székében, és keresztbe fonta a

karját.

– Tehát ha jól értettem, tagadja, hogy bármi köze lenne a gyilkossághoz – szólaltam meg higgadtan, amikor már úgy éreztem, ura vagyok a hangomnak. Valamiért a kelleténél sokkal erősebben hatott rám a dühödtt szónoklata. Mark a plafonra emelte a tekintetét.

– Mark – szólalt meg Cassie. – Én pontosan értem, mire gondol. Én is ugyanígy érzek a munkámmal kapcsolatban. – Mark hosszan rámeredt a zöld szemével, de végül bólintott. – De meg kell értenie, mire akar kilyukadni Ryan nyomozó: arra, hogy sok embernek fogalma sem lesz róla, miről beszél. Az ő szemükben pokoli gyanús lesz a viselkedése. Muszáj kizárnunk magát a gyanúsítottak közül.

– Alávetem magam a hazugságvizsgálatnak, ha akarják. De kedd éjszaka ott sem voltam. Csak hétfő éjjel. Az meg mit számít? – Megint összeszorult a gyomrom. Nyilvánvalóvá vált, hogy Mark – hacsak nem sokkal jobb színész, mint gondolnám – természetesnek veszi, hogy Katy kedd éjjel halt meg, mivel szerdán találták meg a holttestét.

– Oké – mondta Cassie. – Rendben. Tudja igazolni, hol volt attól kezdve, hogy kedden befejezte a munkát, szerda reggelig?

Mark a fogát szívtá, és az egyik bőrkeményedését piszkálta. Hirtelen rádöbentem, hogy zavarban van. Így sokkal fiatalabbnak látszott. – Igen, tudom – felelt. – Visszamentem a bérelt házba, lezuhanyoztam, megvacsoráztam a többiekkel, aztán kártyáztunk a kertben, meg ittunk pár sört. Megkérdezhetik őket is.

– És azután? – kérdeztem. – Hánykor feküdt le?

– Egy óra körül a legtöbben bementek.

– És attól kezdve tudja igazolni valaki a hollétét? Közös szobában lakik valakivel?

– Nem. Külön szobám van, mert én vagyok az ásatásvezető-helyettes. Egy kicsit még kint maradtam a kertben. Mellel beszélgettünk. Reggelig vele voltam. – Igyekezett unott, közönyös hangon beszélni, de az arrogáns, pökhendi hidegvére egy csapásra köddé vált. Elfogódottnak, feszélyezettnek látszott, és körülbelül tizenöt évesnek. Nem sok hiányzott, hogy elröhögjem magam. Nem merem Cassie-re nézni.

– Egész éjjel? – feszegettem tovább kajánul.

– Igen.

– A kertben? Nem volt egy kicsit hűvös?

– Úgy három körül bementünk. Nyolcig a szobámban voltunk. Akkor van ébresztő.

– Nohát, nohát – mondtam nyájasan. – Kevés ember tud ilyen élvezetes alibit felmutatni. – Majd átdöfött a tekintete.

– Térjünk vissza a hétfő éjszakához – javasolta Cassie. – Amíg az

erdőben volt, nem látott vagy hallott valami szokatlant?

– Nem. De nem is nagyon láhattam, mert ott igazi sötét van, nem olyan, mint maguknál, a városban. És az is előfordulhat, hogy nem hallottam meg valamit, mert van ott épp elég zaj. – Sötétség, az erdő neszei: megint végigfutott a hátamon a hideg.

– Nem feltétlenül az erdőben – mondta Cassie. – Az ásatási területen vagy esetleg az úton járt valaki, mondjuk, fél tizenkettő után?

– Itt álljunk meg egy percre – mondta szinte vonakodva Mark. – Az ásatási területen átment valaki.

Sem Cassie, sem én nem mozdultunk, de éreztem, hogy szinte szikrárt vet körülöttünk a levegő. Már-már letettünk Markról, csak az alibijét akartuk ellenőrizni, hogy aztán fölvegyük a kérdőjelesek listájára, és visszaküldjük a csákányához – legalábbis egyelőre. A nyomozás első napjaiban ugyanis nem pocsékolhatjuk az időt, csak a legszükségesebbeket lehet elvégezni. Most viszont megint minden idegszálunkkal rá figyeltünk.

– Tudna személyleírást adni? – kérdeztem.

Barátságatlanul pillantott rám. – Hogyne. Az illető szakasztott úgy nézett ki, mint egy elemlámpa. Mondom, *sötét* volt.

– Mark – szólt rá Cassie. – Elmondaná elejétől végig, mi történt?

– Valaki elemlámpával a kezében átvágott az ásatási területen, a lakóházaktól az út felé tartva. Ennyi. Csak a zseblámpája fénysugarát láttam.

– Hány órákor?

– Nem néztem meg az órát. Talán egykor vagy valamivel korábban.

– Gondolkodjon! Nem tudna mégis mondani valamit az illetőről, esetleg azt, hogy a lámpa szögéből ítélve milyen magasnak látszott?

Mark összeszűkülött szemmel gondolkodott. – Nem. Mintha elég közel lett volna a lámpa a talajhoz, de a sötétben eléggé elcsesződik az ember távlatérzékelése. Elég lassan mozgott az illető, de máshogy nem is lehet. Látták a terepet, tele van árokkal meg faldarabbal.

– Nagy lámpa volt vagy kicsi?

– Kicsi volt a fénysugara, és nem túl erős. Biztos nem olyan nagy, nyeles darab volt. Csak egy kis zseblámpa.

– Tehát amikor meglátta, fönt volt, a lakóterület falánál. A falnak az úttól távolabbi végénél?

– Valahol arrafelé, igen. Úgy gondoltam, a hátsó kapun jöhetett be, vagy talán átmászott a falon. – A lakóterület hátsó kapuja Devlinék utcájának végében volt, tőlük mindössze háromháznnyira. Mark tehát láthatta a súly alatt lassan lépkedő Jonathant vagy Margaretet, amint helyet keres, ahol otthagytja a holttestet. Vagy Katyt akár, aki az éj leple alatt kiosont a házból, hogy találkozzon valakivel, és akinél nem volt más, csak a zseblámpa meg a ház kulcsa, aminek soha többé nem vette hasznát.

– Ezután az illető kiment az útra.

Mark vállat vont. – Arrafelé vágott át átlós irányban a telepen, de hogy hova lyukadt ki, azt már nem láttam a fáktól.

– Mit gondol, láthatta a tüzet, amit maga rakott?

– Honnan tudjam?

– Figyeljen, Mark, ez nagyon fontos – mondta Cassie. – Nem látott ekkortájt egy elhaladó autót? Vagy esetleg nem állt meg egy kocsi az út szélén?

Mark ezt alaposan végiggondolta. – Nem – jelentette ki végül határozottan. – Amikor odaértem, járt arra gyalog egy házaspár, de tizenegy után semmi. Ott korán lefekszenek az emberek, éjfélre mindenhol kialszik a fény.

Ha igazat beszélt, akkor óriási szívességet tett nekünk. Hiszen szinte biztosra lehetett venni, hogy a tetthely és a másodlagos tetthely – ahol Katy holttestét kedden rejtgették – egyaránt könnyen megközelíthető a lakóházaktól gyalogosan. Így a feltételezett gyanúsítottak köre immár nem terjedt ki egész Írországra. – Biztos benne, hogy észrevette volna, ha arra halad egy autó? – kérdeztem.

– Észrevettem a zseblámpát is, nem?

– De csak most jutott eszébe.

Megint legörbült a szája. – Semmi gond a memóriámmal, köszönöm. Csak nem gondoltam, hogy fontos lehet. Hiszen *hétfő* éjszakáról beszélünk, nem igaz? Nem is figyeltem különösebben. Azt hittem, valaki hazafelé tart a haverjától, vagy valamelyik helybeli kölyök találkozik valakivel. Néha kint lógnak éjszakánként a telepen. De ez nem volt probléma, nem csináltak semmi zűrt.

Ekkor bekopogott Bernadette, a gyilkossági csoport adminisztrátora. Kinyitottam az ajtót. – Ryan nyomozó, telefonja van – közölte rosszallóan. – Mondtam az illetőnek, hogy most nem zavarhatjuk, de erősködött, hogy fontos. – Bernadette már vagy huszonnégy évet húzott le a gyilkossági csoportnál, ez volt az első munkahelye. A sértődött, zsémbes arca erszéyes állatra emlékeztet, az ötféle munkába járos ruhája pedig (minden hétköznapra egy) nagy segítség, ha az ember elfelejti, hogy szerda van vagy csütörtök. Ezenkívül mindenki tudni véli, hogy reménytelenül szerelmes O’Kellybe, valahogy úgy, ahogy Smithers Mr. Burnsbe *A Simpson családban*. Fogadásokat kötünk, hogy mikor jönnek végre össze.

– Menj csak – mondta Cassie. – Én majd befejezem. Mark, már csak az van hátra, hogy fölvegyük a vallomását. Aztán visszavisszük a telepre.

– Majd visszamegyek busszal.

– Nem megy vissza busszal – mondtam. – Ellenőriznünk kell az alibijét Mel Jacksonnál, és ha előbb tud beszélni vele, mint mi, az úgy nem igazán

működik.

– Az Isten verje meg! – csattant föl Mark, és hátravetette magát a székében. – Nem most találtam ki, amit mondtam! Kérdezzenek meg bárkit. Még föl se keltünk, már tudott róla az egész csapat.

– Ne aggódjon, meg fogunk kérdezni mindenkit – mondtam vidáman, és magukra hagytam őket.

Visszamentem az esetszobába, és megvártam, míg Bernadette bekapcsolja a hívást. Nem siette el, érzékeltette velem, hogy nem az ő dolga utánam szaladgálni. – Ryan – szóltam bele a kagylóba.

– Ryan nyomozó? – Kifulladtan és félénken szólalt meg, de azonnal megismertem a hangját. – Rosalind vagyok. Rosalind Devlin.

– Rosalind! – Kinyitottam a jegyzetfüzetemet, és elővadásztam egy tollat. – Hogy van?

– Köszönöm, jól. – Kurtán, idegesen felnevetett. – Illetve, az igazat megvallva nem vagyok jól. Romokban heverek. De azt hiszem, mindnyájunkat sokkolt, ami történt. Még nem emésztettük meg. Az ember nem is gondolná, hogy ilyesmi megtörténhet, igaz?

– Nem bizony – feleltem szelíden. – Tudom, mit érezhet most. Tudok segíteni valamiben?

– Arra gondoltam... mit gondol, bemehetnék valamikor, és beszélhetnék magával? De csak ha nem gond. Meg kell kérnem valamire. – Hallatszott, hogy a háttérben elhúz egy autó. Tehát utcáról telefonált, mobilról vagy fülkéből.

– Természetesen. Ma délután?

– Nem – mondta sietve. – Ma nem jó. Tudja, bármelyik percben visszajöhetnek, csak azért mentek el... hogy megnézzék... – Nem fejezte be a mondatot. – Jöhetnék holnap? Valamikor délután?

– Amikor csak akar – feleltem. – Megadom a mobilszámomat, rendben? Azon bármikor elér. Csörögjön rám holnap, és megbeszéljük, mikor találkozunk.

Halkan mondta magában a lediktált számot, miközben fölírta. – Mennem kell – jelentette ki aztán sietősen. – Köszönöm, Ryan nyomozó. Nagyon köszönöm. – És mire elbúcsúzhattam volna tőle, már le is tette.

Benéztem a kihallgatóba. Mark javában írt, és Cassie még meg is nevetette. Megkocogtattam a körmömmel az üveget. Mark fölkapta a fejét, Cassie pedig alig észrevehető mosollyal és fejmozdulattal jelezte, hogy nélkülem is boldogulnak. Talán nem lepi meg önöket, hogy ez részemről abszolút rendben volt. Eszembe jutott, hogy Sophie Miller már bizonyára várja az ígért vérmintát. Kiragasztottam a kihallgató ajtajára egy cédulát, ráfirkantottam,

hogy „5 perc múlva jövök”, és lementem a pincébe.

A nyolcvanas évek elején nem volt valami fejlett a bizonyítékok tárolásának technikája, különösen a „kihűlt” ügyek esetében. Peter és Jamie doboza fönt volt egy magas polcon, és én még soha nem vettem le onnan, de amikor az ügy aktáját leemeltem a tetejéről, egy-két dolog elmozdult alatta. Nyilván ezek lennének a bizonyítékok, amelyeket Kiernan, McCabe meg a csapatuk összegyűjtött. További négy doboz tartozott az ügyhöz, de ezekre gyerekesen, nagy műgonddal formált fekete betűkkel a következőket írták: 2) *Kérdő ívek*, 3) *Kérdő ívek*, 4) *Valóságok*, 5) *Nyomok*. Egyértelmű, hogy vagy Kiernannek vagy McCabe-nek gondolatai voltak a helyesírással. Lerángattam a polcra az egyes dobozt, a csupasz villanykörte fénykörében csak úgy nyüzsögtek a porszemek. Tompa puffanással ledobtam a dobozt a padlóra.

Félig tele volt bizonyítéktároló nejlontasakokkal. A bennük lévő tárgyakat árnyyszerűnek, szépiaszínűnek mutatta a tasakot borító vastag porréteg. Mintha évszázadok óta elzárt barlangban bukkantam volna titokzatos leletekre. Finoman, egyenként kivettem őket a dobozból, lefújtam róluk a port, és sorba raktam őket a kölapokon.

Az úgy horderejéhez képest nagyon kevesen voltak. Egy gyerek karóra, egy üvegphórá, egy fakó narancssárga színű Donkey Kong videojáték, mindhárom ujjenyomatporral bevonva. Különböző nyomfoszlányok, főleg száraz falevelek és kéregtörédekek. Egy pár sötétbarnával árnyalt fehér tornazokni, amelyből itt-ott akkurátusan kivágtak egy négyszögletű darabot, hogy megvizsgálják. Koszos fehér póló. Kifakult, foszladozó szegélyű farmersort. Végül pedig a gyerekekre jellemző módon elkoptatott edzőcipő, amelyet a merev, fekete, elgörbült bélése dacára is szinte teljesen átáztatott a vér. Kívül, a fűző lyukai körül apró, sötét foltok látszottak: felül nagyobb pacák, alul halvány, barnás foltok.

Az az igazság, hogy erre a pillanatra intenzíven készültem lelkileg. Volt valami homályos elképzelésem arról, hogy ha meglátom a bizonyítékokat, átszakítja majd a gátat az emlékek áradata, persze, nem annyira, hogy mondjuk magzati pózban kuporogjak a pince padlóján, de mégsem véletlenül választottam olyan pillanatot, amikor nem kellett attól tartanom, hogy keresni fognak. A drámai pillanat azonban csalódást okozott: rá kellett döbbernem, hogy a bezacskózott cuccok távolról sem ismerősek. Az egyetlen kivételt Peter Donkey Kong játéka jelentette, amely fölidézett egy meglehetősen hasznavehetetlen emlékfoszlányt. Napsütötte szőnyegen ülünk Peterrel, és egy-egy gombot nyomkodunk erősen koncentrálni, időnként egymásba könyökölve, Jamie pedig a vállunk fölé hajolva, izgatottan sikitozza, hogy mikor mit csináljunk. Olyan élesen emlékeztem erre, hogy szinte hallottam a kurta, parancsoló gépi csiripelést, pittyegést A ruhadarabokról viszont, bár tudtam, hogy az enyémekek voltak, nem jutott eszembe semmi.

Elképzелhetetlennek tőnt, hogy valaha is magamra vettem őket. Szánalom fogott el, hogy milyen pici a póló, és milyen dedós dolog golyóstollal Miki egeret rajzolni az edzőcipő orrára. Pedig akkor, tizenkét évesen roppant felnőttesnek képzeltük magunkat.

Hüvelyk- és mutatóujjam közé csippentettem a pólót tartalmazó tasakot, és megfordítottam. Olvastam az aktában, hogy hátul négy helyen elszakadt, de még soha nem láttam ezeket a szakadásokat, és most valahogy még jobban sokkoltak, mint a borzalmas állapotban lévő edzőcipőm. Volt valami természetellenes abban, ahogy kissé ívelten, abszolút párhuzamosan átszelték a pólóm hátát. *Faágak?* – gondoltam, és üres tekintettel bámultam a pólót. Talán leugrottam egy fáról, vagy lehajolva, bokrok alatt futottam, és sikerült egyszerre négy hegyes gallyon fönnakadnom? Viszketett a hátam a két lapockám között.

Hirtelen nagyon szerettem volna máshol lenni. Klausztrófóbiásan nyomasztott az alacsony mennyezet, fullasztott a poros levegő. Nyomasztott a síri csönd is, csak a falak rezegtek vészjóslóan, ha az utcán elhaladt egy busz. Visszahajigáltam a cuccokat a dobozba, csak a Sophie-nak elküldendő edzőcipőt hagytam kint. Erőmet megfeszítve fölraktam a dobozt a polcra, majd gyorsan fölkaptam a padlóról a lábbelit.

Csak ekkor, a hideg pincében, félíg elfeledett ügyektől körülvéve, a dobozba visszadobált nejlontasakok halk zizegése-pattogása hallatán dőbrentem rá, micsoda erőket hoztam mozgásba. Addig valahogy nem sikerült rendesen átgondolnom ezt a dolgot, bármennyit agyaltam is rajta. A régi ügy annyira személyes dolognak tőnt, hogy már el is felejtettem, hogy a külvilág számára is lehet jelentősége. Most viszont (nem is értettem, mi a fenét gondoltam addig) éppen arra készültem, hogy fölvigyem az edzőcipőt a nyüzsgő esetszobába, betegyem egy bélelt borítékba, és megkérjem valamelyik „talpast”, hogy vigye el Sophie-nak.

Előbb-utóbb ügyis hozzá került volna. Hiszen az eltűnt gyerekek ügyét soha nem zárják le, csak idő kérdése lett volna, hogy valakinek eszébe jusson újra megvizsgálni a régi bizonyítékokat a technika új eszközeivel. Most azonban, ha a labor DNS-mintát tud venni az edzőcipőről, és az még meg is egyezik az oltárkövön talált vérrrel, akkor már nem csupán a Devlin-nyomozás mellékszála lesz, hanem mintegy varázsütésre aktivizálja az 1984-es ügyet. O’Kelly és felettesei a legtöbbet akarják majd kihozni a modem csúcstechnika diadalából: lám, az ír rendőrség, a Garda Síochána soha nem adja fel, nincs megoldatlanul lezárt ügy, a lakosság nyugodt lehet, a színfalak mögött, a magunk titokzatos módján szüntelenül értük dolgozunk. A média is ráharap a sztorira, hogy gyerekekre leső sorozatgyilkos bujkálhat köztünk. Végig kell csinálnunk az egészet: DNS-minta kell majd Peter szüleitől, Jamie anyjától, és – ó, istenem! – Adam Ryantól is. Az edzőcipőre pillantottam, és lelki szemeim

előtt dombról leguruló, fékhibás autó jelent meg: eleinte lassan, veszélytelenül halad, szinte komikus látványt nyújt, majd fokozatosan fölgyorsul, és megállíthatatlanul rohan a veszébe.

7. fejezet

Visszavittük Markot az ásatásra, és amíg én Mellel beszélgettem, Cassie pedig a velük egy házban lakókkal váltott néhány szót, bent hagytuk a kocsiban, hadd borongjon. Amikor megkérdeztem Mel Jacksontól, mivel töltötte a kedd éjszakát, rákvörös lett az arca, és képtelen volt rám nézni, de elmondta, hogy sokáig beszélgettek Markkal a kertben, majd csókolóztak, és Mark szobájában töltötték az éjszaka hátralevő részét. Mark csak egyszer ment ki vécére, de az sem tartott tovább két percnél. – Mindig remekül kijöttünk egymással, a többiek szívtak is minket ezzel. Azt hiszem, ez benne volt a pakliban. – Mel megerősítette azt is, hogy Mark időnként nem a házban alszik, hanem a knocknaree-i erdőben. – De nem tudom, hogy erről rajtam kívül tud-e bárki is – tette hozzá Mel. – Nemigen reklámozza.

– Nem találja ezt kissé furcsának? – kérdeztem.

Mel sután vállat vont, és a tarkóját dörzsölgette. – Ő nagyon intenzíven éli át a dolgokat. Azt hiszem, többek között ez tetszik benne. – Istenem, de fiatal ez a lány! Erős késztetést éreztem, hogy vállon veregessem, és figyelmeztessem, hogy azért ne felejtse el védekezni.

A lakótársaik elmondták Cassie-nek, hogy kedd este Mark és Mel maradtak kint a legtávolabbi kertben, majd reggel együtt jöttek ki a szobából, és az első órákban, amíg rá nem bukkantak Katy holttestére, kíméletlenül húzták is őket emiatt. Elmondták azt is, hogy Mark időnként nem alszik a házban, de nem tudják, hova megy ilyenkor. Az, hogy „nagyon intenzíven éli át a dolgokat”, bennük úgy csapódott le, hogy „kissé fura arc” és „kész rabszolgahajcsár”.

Ebédre megint Lowrynál vettünk műanyagízű szendvicset, és a lakóterület falán ülve elmajszoltuk. Mark éppen új feladatra osztotta be embereit széles, harcias taglejtésekkel, mint egy forgalmat irányító rendőr. Hallottam, hogy Sean ordítva reklamál valamit, a többiek pedig egy emberként förmednek rá, hogy kussoljon, fejezze be a lógást, és mit képzel magáról.

– Esküszöm, Macker, ha megtalálom nálad, úgy feldugom a seggedbe...

– Jaj, Sean menstruál!

– A saját lyukadban nézted már?

– Lehet, hogy a zsaruk vitték el... Sean, a helyedben lapítanék egy darabig!

- Essél neki a melónak, Sean! – kiáltott oda Mark.
- Hogy essek neki, ha nincs meg a kibaszott *kőműveskanalam!*
- Kérj kölcsön egyet!

– Itt van egy fölő darab! – kiáltotta valaki. Pörögve szállt kézzől kézre a *kőműveskanál*, megcsillant az élén a napsugár. Végül Sean elkapta, és morogva munkához látott.

– Ha tizenkét éves lennél – szólalt meg Cassie –, mivel lehetne kicsalogatni ide az éjszaka közepén?

A halvány, aranszínű fénykör jutott eszembe, amely lidércfényként imbolygott az átvágott fagyókerek meg az ősi faldarabok között: az erdő néma figyelője. – Párszor kijöttünk – mondtam. – A fára épített házikónkban töltöttük az éjszakát. Akkor itt még végig erdő volt, egészen az útig. – Kemény deszkákra terített hálózásák, zseblámpával olvasott képregény. Aztán zörren egy ág, a zseblámpák fénye fölsziklik a fatörzsön, és máris farkasszemet nézünk a néhány fával odébb vadul ide-oda mozgó, fénylő, aranszárga szempárral. Ordítunk mind a hárman, Jamie fölugrik, és célba veszi egy mandarinnal, mire a valami nagy zajt csapva elszökédcsel, ropog alatta az avar...

Cassie rám pillantott a narancslés kartondoboza fölött. – Igen, de akkor a pajtásaiddal voltál. Mivel lehetett volna rávenni, hogy egyedül kigyere?

– Ha találkoznom kellett volna valakivel. Vagy be kellett volna bizonyítanom, hogy ki merek jönni. Esetleg kijöttem volna valami fontos dologért, amit itt felejtettem. Majd megkérdezzük Katy barátnőitől, hogy mondott-e nekik valamit.

– Nem véletlenül ölték meg éppen őt – mondta Cassie. A régészek megint a *Scissor Sisterst* hallgatták, és ő szórakozottan lóbálta a lábát a zene ütemére. – Még akkor sem, ha nem a szülők voltak. Ez az illető nem az első sebezhető gyereket ölte meg, aki az útjába került. Nagyon alaposan eltervezett mindent, és kifejezetten Katy volt a célpontja.

– És a helyismerete sem volt utolsó, ha a holttestet cipelve, sötétben is megtalálta az oltárkövet – tettem hozzá. – Egyre inkább úgy tűnik, helybeli az elkövető. – Az erdő vidáman szikrázott a napfényben, a hátam mögött sorakozó egyforma, tiszta, rendes, ártatlan házak pedig mintha rám nehezedtek volna. A nyelvemem volt, hogy micsoda *elbaszott hely!*, de végül nem mondtam ki.

Szendvicsezés után Vera néni és az unokatestvérek keresésére indultunk. A forró, csöndes délutánon kihalt volt a telep, mint egy kísértethajó. Az ablakok csukva, sehol egy játszadozó kisgyerek. Bent kuksoltak mind, zavartan, nyugtalanul próbáltak elcsípni valamit a felnőttek suttogásából, hogy megértsék, mi folyik körülöttük.

Foleyék nem voltak valami kellemes társaság. A tizenöt éves lány egy karosszékbe telepedve, keresztbe font karral tolta följebb a kebleit, mint egy anyuka, és sápadtan, unottan, fölünyesen bámult minket. A tízéves hűga úgy nézett ki, mint egy malac valami rajzfilmből. Nyitott szájjal kérődzve fészkelődött a kanapén, a rágót időnként kitolta a nyelvével, majd visszahúzta. Még a legkisebb is az idegesítő, bonsai méretű felnőttet idéző totyogósok közé tartozott. Az affektált, pufók arcú, horgas orrú csöppség ajkbiggyesztve bámult rám Vera öléből, majd rosszállóan visszahúzta az állát a nyaka hájredői közé. Csúnya dolog, de határozottan az volt az érzésem, hogy mély, reszelős, napi negyvenegigis hangon fog megszólalni, ha egyszer rászánja magát. Káposztaszag terjengett a házban. Föl nem foghattam, miért időzne itt saját jószántából Rosalind és Jessica. Úgy gondoltam, ha valóban ide jártak, az aggasztó.

Márpedig a kis porontyot leszámítva mindenki ugyanazt a történetet adta elő: Rosalind és Jessica néhány hetente itt aludt, és néha Katy is csatlakozott hozzájuk. (– Szívesen látnám őket gyakrabban is – csipkedte feszülten a védőhuzat sarkát Vera –, de tudja, az idegeim miatt egyszerűen nem tehetem.) Ritkábban, de előfordult az is, hogy Valerie és Sharon aludt Devlinéknél. Hogy azon az ominózus napon kinek az ötlete volt, hogy a lányok itt aludjanak, azt már senki sem tudta, bár Verának úgy rémlett, talán Margaret vetette föl. Hétfő este tehát Rosalind és Jessica fél kilenc körül átjöttek, tévéztek és játszottak a kicsivel. (Bár el nem tudtam képzelni, hogy vajon mit, hiszen a poronty szinte meg sem moccant, mióta ott voltunk. Ennyi erővel egy óriáskrumpilival is játszhattak volna.) Tizenegy körül lefeküdtek, Valerie és Sharon szobájában osztoztak egy kempingágyon.

A jelek szerint itt kezdődött a baj: a négy lány – nem túl meglepő módon – szinte végigbeszélgette-viharászta az éjszakát – Tudják, aranyos lányok ők, egy szavam se lehet, csak a fiatalok néha nem fogják föl, mennyire *leterhelnek* minket, öregeket, nem igaz? – csicseregte eszelős tempóban Vera, és oldalba bökte a középső lányt, aki erre arrébb vonaglott a kanapén. – Vagy fél tucatszor be kellett szólnom nekik, hogy maradjanak már csendben – tudják, nem bírom a zajt. Már hajnali *fél három* is lehetett, mire elaludtak, képzelhetik. Addigra, persze, olyan idegállapotba kerültem, hogy nem tudtam megmaradni az ágyban, muszáj volt fölkelnem, és teát főznöm magamnak. Egy hunyásnyit sem aludtam. Reggel ki voltam készülve. És amikor Margaret telefonált, majd megőrültünk mindannyian, igaz, lányok? De azt el sem tudtam volna képzelni... azt hittem, csak... – A szájára tapasztotta vékony, remegő kezét.

– Maradjunk még egy kicsit az előző esténél – mondta a legidősebb lánynak Cassie. – Miről beszélgettetek az unokatestvéreiddel?

A gyerek – azt hiszem, Valerie-nek hívták – szemét forgatva,

ajkbiggyesztve jelezte, hogy micsoda hülye kérdés ez. – Hát, mindenféléről...

– Katy szóba került?

– Nem tudom. Azt hiszem, igen. Rosalind azt mondta, fantasztikus, hogy balettiskolába megy. Bár én nem értem, mi olyan fantasztikus abban.

– És a nagybátyád meg a nagynénéd? Róluk beszéltetek?

– Igen. Rosalind mondta, hogy borzalmasan bánnak vele. Nem engednek meg neki semmit.

Vera lázas igyekezettel lepisszegte. – Jaj, Valerie, ne mondj már ilyet! Kérem, higgyék el, Margaret és Jonathan mindent megtett a lányokért, agyonhajszolták magukat...

– Ja, persze. Biztos ezért szökött meg otthonról Rosalind, mert olyan rendesek voltak hozzá!

Erre lecsaptunk volna Cassie-vel, de Vera megelőzött minket. – Valerie! Mit mondtam neked? Arról nem beszélünk! Félreértés volt az egész. Nagyon pimasz dolog volt, hogy Rosalind ilyen aggodalmat okozott szegény szüleinek, de most már minden meg van bocsátva, el van feledve...

Megvártuk, míg lejár a lemez. – Miért szökött meg Rosalind? – kérdeztem utána Valerie-től.

Megrántotta az egyik vállát. – Elege lett abból, hogy az apja parancsolgat neki. Azt hiszem, talán meg is ütötte, vagy ilyesmi.

– Valerie! Higgyék el, fogalmam sincs, honnan szed ilyeneket. Jonathan egy ujjal sem nyúlna a gyerekeihez, nem bizony! Rosalind érzékeny lány. Összevitakoztak az apjával, és Jonathan nem vette észre, mennyire föl van dülva...

Valerie hátradőlt, és rám bámult. A foglalkozásszerűen üzött unottságát most önelégült mosoly színezte. A középső lány pedig megtörölte az orrát a ruhája ujjával, és érdeklődve vizsgálta az eredményt.

– Mikor történt ez? – kérdezte Cassie.

– Jaj, nem is emlékszem. Régen volt – talán tavaly...

– Májusban – mondta Valerie. – *Idén* májusban.

– Mennyi időre ment el?

– Talán három napra. Kijött a rendőrség, meg minden.

– És tudják, hogy hol volt?

– Ellógott valahova egy fickóval – somolygott önelégülten Valerie.

– Nem igaz! – csattant föl éles hangon Vera. – Ezt csak azért mondta, hogy tört döfjön szegény édesanyja szívébe, az Isten bocsássa meg neki. Annál az iskolai barátnőjénél volt, hogy is hívják, Karennél. Ott töltötte a hétvégét, aztán hazajött, nem esett baja.

– Felőlem – vont a föl újból az egyik vállát Valerie.

– Kéjek teát – közölte határozottan a kicsi. Nem tévedtem: tényleg olyan mély hangja volt, mint egy fagottnak.

Valószínűleg magyarázatot kaptunk valamire, aminek amúgy is utána akartam járni: miből gondolták az eltűnt személyek csoportjánál, hogy Katy megszökött otthonról? A tizenkét év határeset, ha ilyen korú gyerek tűnik el, általában azonnal elindítják a keresést meg a médiakampányt, nem várnak vele huszonnégy órát. Ugyanakkor a szökés családon belül rendszerint „ragályos”, a kisebb testvérek eltanulják a nagyobbaktól. Amikor tehát a nyomozók rákerestek a rendszerükben a Devlin családra, nyilván följött Rosalind szökése, és gondolták, biztos ugyanez a helyzet Katyval is: összeszólalkozott a szüleivel, és elszaladt egy barátnőjéhez. Majd szépen hazamegy ő is, ha lehiggadt.

Nem szép dolog, de nagyon örültem, hogy Vera nem tudott aludni hétfő éjjel. Hiszen – bár a gondolat annyira szörnyű volt, hogy saját magamnak is csak nehezen vallottam be – gyengébb pillanataimban aggályaim támadtak Jessicával és Rosalinddal kapcsolatban. Jessica ugyan nem tűnt valami erősnek, labilisnak viszont annál inkább, márpedig nem nélkülöz minden alapot az a közhelyes bölcsesség, hogy az örület erőt ad. Jessica aligha tudta irigység nélkül szemlélni Katy tömjénezését, Rosalind pedig érzelmileg túlfűtött lány, aki anyatigrisként védelmezi a kishúgát, és ha Jessica Katy sikereitől süppedt bele egyre inkább apatikus kábaságába... Tudtam, hogy Cassie-nek is hasonló gondolatai támadtak, de ő sem hozta szóba a dolgot, és ez valami okból idegesített.

– Tudni akarom, miért szökött meg otthonról Rosalind – mondtam Foleyék kocsibehajtóján. A középső lány az orrát a nappali ablakához nyomva, pofákat vágva búcsúzott tőlünk.

– És azt is, hova ment – tette hozzá Cassie. – Beszélsz vele? Azt hiszem, te többet ki tudsz szedni belőle, mint én.

– Tulajdonképpen ő telefonált, amikor Markot kihallgattuk – mondtam felszegen. – Holnap délután bejön hozzám. Azt mondta, beszélni akar velem valamiről.

Cassie, aki éppen a jegyzetfüzetét gyömöszölte be a táskájába, felém fordult, és hosszan végigmért. Nem tudtam hova tenni a tekintetét. Megfordult a fejében, hogy talán piszkálja a csőrét, hogy Rosalind nem hozzá fordult, hanem hozzám. Hiszen mindketten megszoktuk, hogy ő az áldozatok családjainak kedvence. Szégyenletes, kamaszos diadalittasság kerített hatalmába: *Na ugye, van, akinek én vagyok szimpatikusabb!* A kapcsolatunk bizonyos fokig testvéri, és ez jól is működik, de olykor rivalizáláshoz vezet. Most Cassie végül csak ennyit mondott: – Pompás! Majd szóba hozhatod ezt az elsőzés dolgot, mintha nem lenne nagy ügy.

Azzal a vállára dobta a táskáját, és elindultunk az úton. Zsebre dugott kézzel kémlelte a mezőt, és én nem tudtam eldönteni, haragszik-e rám, amiért

csak most mondtam el, hogy Rosalind Devlin keresett telefonon. Én, az igazat megvallva, haragudtam volna rá fordított esetben. Próbaképpen megböktem egy kicsit a könyökömmel. Pár lépés múlva hátralendítette a lábát, és jól seggbe rúgott.

A délután hátralevő részét azzal töltöttük, hogy házról házra végigjártuk a telepet. Ez igen unalmas, hálátlan feladat, és a lótitutik egyszer már megcsinálták, de mi személyesen akartuk megtapasztalni, mit gondolnak a szomszédok Devlinékről. Abban közmegegyezés alakult ki, hogy rendes család, de eléggé maguknak valók, és ez utóbbi nem keltett jó benyomást. Hiszen egy Knocknaree méretű helyen, ahol nem túl magas társadalmi státusú emberek élnek, bárminemű bezárkózás sértésnek minősül, és egyetlen apró lépés választja el a sznobság megbocsáthatatlan vétkétől. Katyvel azonban más volt a helyzet: azáltal, hogy fölvtették a Királyi Balettiskolába, Knocknaree büszkesége, az itteni emberek személyes ügye lett. Még a láthatóan szegény családokból is elment valaki az adománygyűjtő táncestre, és mindenki szükségét érezte, hogy elmesélje, hogy táncolt a kislány. Néhányan még sirtak is. Sokan részt vettek Jonathan „El az autópályával!” kampányában, és ingerült, neheztelő pillantásokat vetettek ránk, amikor róla kérdezősködtünk. Egy-két ember viszont főlháborodottan arról kezdett szónokolni, hogy Devlin a haladás kerékkötője, és tönkre akarja tenni a gazdaságot. Ők kaptak is tőlem a nevük mellé egy spéci kis csillagot. Azt a véleményt, hogy Jessicának nincs ki a négy kereke, a legtöbben osztották.

Amikor arról érdeklődtünk, hogy nem láttak-e valami gyanúsat, a szokásos válaszokat kaptuk. Említették a telepen élő fura alakokat – egy öregembert, aki üvöltözik a szemeteskukákkal, meg két tizennégy éves kölyköt, akik arról híresek, hogy macskákat fojtanak a folyóba –, az ügy szempontjából érdektelen családi viszályokat meg mindenféle, közelebről meg nem határozott dolgot, amelyek azon az éjszakán nagy zajt csaptak. Többen kitértek a régi ügyre is, de egyiküknek sem volt használható információja. Egyszerűen azért hozták szóba, mert amíg nem jött az ásatás, az autópálya meg Katy, Knocknaree semmi másról nem volt híres. Néhány nevet, arcot homályosan mintha fölismertem volna. Ilyenkor profi módon elővettem a legsemmitmondóbb nézésemet.

Úgy egy óra leforgása alatt eljutottunk a Knocknaree sor 27-be, a meglepő módon nagyon is eleven Mrs. Pamela Fitzgeraldhoz. Mrs. Fitzgerald fantasztikus volt. A nyolcvannyolcadikat taposó, csontsovány, félvak, majdnem derékszőgben meghajlott néni teával kínált, és ügyet sem vetett a szabadkozásunkra. A konyhából bekiabálva kommunikált velünk, amíg meg nem pakolta a reszkető kezében erősen táncoló tálcát. Miután behozta, számon kérte rajtunk, hogy miért nem találtuk még meg a pénztárcáját, amit három hónapja egy suhanc elrabolt tőle a városban. Azok után, hogy olvastam a régi

aktában az elhalványult kézírását, furcsa érzés volt hallgatni, ahogy a bedagadt bokájáról panaszkodik („én mondom maguknak, fölr ez egy vértanúsággal”), és méltatlankodva utasítja el, amikor följajánlom, hogy átvesszem tőle a tálcát. Olyan volt, mintha a kocsmába egyszer csak besétálna Tutanhamon fáraó vagy Dickens Miss Havishame, és kárpálni kezdene, hogy vizezik a sört.

Elmondta, hogy ő „íz-ig-vér-ig” dublini, de huszonhét éve, amikor mozdonyvezető férje („Isten nyugosztalja”) nyugdíjba ment, Knocknaree-ba költöztek. Természetesen ismerte Devlinéket, és elismerően nyilatkozott róluk: – Ó, mindent egybevéve nagyon rendes család. Margaret Kelly mindig is remek lány volt, a mamájának soha nem kellett aggódnia miatta, kivéve... – Mrs. Fitzgerald itt Cassie felé hajolt, és cinkosán lehalkította a hangját –, kivéve, amikor teherbe esett. És tudja, kedves, a kormány meg az egyház odavan, hogy milyen borzasztó ez a sok tinédzserkori terhesség, de én azt mondom, időnként egyáltalán nem baj az. Az a Devlin gyerek például nagy széltozó volt, úgy bizony, de amikor megjött a kicsi, mintha kicserélték volna. Dolgozni kezdett, házat vett, és nagyon szép esküvőt tartottak. Ember lett belőle. Borzasztó, ami azzal a szegény gyerekekkel történt, Isten nyugosztalja!

Mrs. Fitzgerald keresztet vetett, és megpaskolta a karomat. – És maga egyenesen idejött Angliából, hogy kiderítse, ki tette ezt vele? Hát ez igen derék dolog! Az Isten áldja meg érte, fiatalembert!

– Igazi eretnek az öreglány – jegyeztem meg a ház előtt. Mrs. Fitzgerald bearanyozta a napomat. – Csak remélni tudom, hogy bennem is lesz ennyi spiritusz nyolcvannyolc éves koromban.

Hat előtt pár perccel abbahagytuk a házalást, és elballagtunk a helyi kocsmába – a Mooney'sba, a bolt mellett –, hogy megnézzük a híradót. A telepnek csak egy kis részével végeztünk, de a közhangulatot nagyjából sikerült fölmérnünk, és hosszú napunk volt. Úgy tűnt, mintha legalább negyvennyolc órája jöttünk volna el a boncteremből. Megfordult a fejemben az a kótyagos gondolat, hogy ne hagyjuk abba, amíg el nem jutunk a mi utcánkba. Kíváncsi voltam, vajon Jamie anyja nyit-e ajtót, meg arra is, hogy néznek ki Peter testvérei, és ki lakik a régi szobámban, de hamar beláttam, hogy ez nem lenne jó ötlet.

Jól időzítettünk: amikor odavittem a kávékat az asztalunkhoz, a csapos éppen fölhangosította a tévét, és földübörgött a híradót bevezető konzervzene. Katy meggyilkolása volt a vezető hír. A stúdióban ülő műsorvezetők az alkalomhoz illő, ünnepélyesen komoly arcot vágtak, és – a tragédia súlyát érzékeltetendő – minden mondat végén rezgettették a hangjukat. A képernyő sarkában fölillant az *Irish Times*ban megjelent művészies fotó.

– Azonosították a kislányt, akinek holttestét tegnap találták meg Knocknaree-ban, a sok vitát kiváltó ásatási területen. Az áldozat a tizenkét éves Katharine Devlin – intónálta a férfi műsorvezető. Vagy a kocsmá tévéjén

állították be rosszul a színt, vagy őt sminkelték túlságosan napbarnítottra, mert az arca narancssárga volt, a szeme fehérje pedig kísértetiesen fénylett. A kocsmában üldögélő öregurak lassan a képernyőre emelték a tekintetüket, koccantak a bárpultra letett poharak. – Katharine kedden kora reggel tűnt el a közelben lévő otthonából. A Garda Síochana megerősítette, hogy a halála körülményei gyanúsak, és felhívást intéz a lakossághoz, hogy akinek információja van az esettel kapcsolatban, az jelentkezzen. – A képernyő alján húzódó kék csíkban ott fehérlett a bejelentővonal telefonszáma. – Orla Manahan élőben jelentkezik a helyszínről – jelentette be ezután a hírolvasó.

A snitt után agyonlakkozott hajú, horgas orrú szőke nő állt az oltárkő előtt, amely nem tett semmit, ami indokolta volna az élő közvetítést. Az látszott, hogy néhányan már lerótták kegyeletüket a tetthelyen: ki színes celofánba csomagolt virágot, ki rózsaszín játék mackót helyezett el a kőnek támasztva. A háttérben az egyik fán elhagyatottan lobogott egy Sophie Miller és csapata által otffelejített helyszínelő szalagdarab.

– Ezen a helyen találták meg tegnap délelőtt a kis Katy Devlin holttestét. Katy zsenge kora ellenére közismert személyiségnek számított a kicsi, összetartó knocknaree-i közösségben. A közelmúltban felvételt nyert a tekintélyes Királyi Balettiskolába, ahol néhány héten belül megkezdte volna tanulmányait. A helybeliek mélyen megrázta a kislány tragikus halála, hiszen ő volt minden büszkeségük és örömük.

Ezután reszkető kézikamera állapodott meg egy idős asszonyon Lowry boltja előtt. – Ó, rettenetes! – Hosszú szünet következett, a néni fejcsóválva nézte a földet, és közben némán mozgott a szája. Egy arra bicikliző férfi bambán eltátotta a száját a kamera láttán. – Ez borzasztó. Mindannyian imádkozunk a családjáért. Hogy akarhatott bárki is rosszat annak a csodaszép pici lánynak? – A bárpultnál ülő öregek irányából halk, haragos morgás hallatszott.

Megint a szőke nőt láttuk. – Lehet, hogy nem ez volt Knocknaree-ban az első erőszakos haláleset. Több ezer évvel ezelőtt ugyanis ez a kő – mutatta széles karmozdulattal, mint az ingatlanügynök a beépített konyhát – áldozati oltárként szolgált, amelyen a druidák talán emberáldozatokat is bemutatnak. Ma délután azonban a rendőrség közölte: nincs arra utaló bizonyíték, hogy Katy halálának hátterében valamiféle vallási szekta állna.

Újabb snitt, és máris az impozáns méretű papírmásé tábla előtt feszítő O’Kelly jelent meg a képernyőn. A táblán ott virított a Garda Síochana emblémája. O’Kelly ócska, kockás zakót viselt, amely – a tévében legalábbis így látszott – mintha tőle függetlenül hullámszott-fodrozódott volna. Megköszörülte a torkát, majd egy az egyben előadta az általunk összeállított listát, beleértve azt is, hogy a tetthelyen nem találtak leölt állatot. Cassie szemét a képernyőről le sem véve felém tartotta a markát, én pedig

előkotortam egy ötfontost.

Most megint a narancsszínű műsorvezető beszélt: – És Knocknaree nevéhez fűződik még egy rejtélyes eset. 1984-ben két helybeli gyerek... – És a képernyőt máris az agyonhasznált iskolai fotók töltötték be: Peter gonoszul vigyorgott a frufruja alól, Jamie pedig – aki utált fényképezkedni – nem túl meggyőző, a felnőttek kedvéért magára erőltetett félmosollyal nézett ránk.

– Helyben vagyunk – mondtam, szándékom szerint könnyedén, fanyar humorral.

Cassie kortyolt egyet a kávéjából. – Szólsz O’Kellynek?

Már vártam a kérdést, és pontosan tudtam az összes okot, ami miatt Cassie-nek föl kell tennie, mégis derült égből villámcsapásként hatott. A bárpultnál ülő vendégekre pillantottam. Mindenki a képernyőre meredt. – Nem – feleltem. – Nem. Azonnal levenne az ügyről. Végig akarom csinálni, Cass.

Cassie lassan bólintott. – Tudom. De mi van, ha rájön?

Tudtam, hogy ez esetben alighanem mindketten újra egyenruhába bújhatnánk, vagy kivágnának minket, és nem csak a gyilkossági csoportból. Próbáltam nem gondolni erre. – Nem fog rájönni – mondtam. – Hogy jöhetne rá? És ha mégis, akkor majd azt mondjuk, hogy neked fogalmad sem volt róla.

– Azt egy pillanatig se hinné el. És különben sem ez a lényeg.

Szemcsés, régi képsorok: rendőri veszi be magát az erdőbe egy hiperaktív német juhással, bűvár bukkán elő a folyóból fejcsoválva. – Cassie – mondtam. – Tudom, hogy sokat kérek tőled. De értsd meg: muszáj végigcsinálnom ezt az ügyet. Nem fogom elcseszni!

A szeme villanása jelezte, hogy kétségbeesettebb volt a hangom, mint szerettem volna. – Még azt sem tudjuk biztosan, hogy van-e összefüggés a két eset között – folytattam halkan. – Ha pedig van, akkor előfordulhat, hogy eszembe jut valami hasznos dolog. Légy szíves, Cass! Ne hátrálj ki mögülem!

Egy kis ideig csöndben itta a kávéját, és elgondolkodva meredt a képernyőre. – Van arra bármi esély, hogy egy nagyon elszánt újságíró...?

– Nincs – feleltem sietve. Amint azt bizonyára sejtik, ezen rengeteget gondolkodtam. Az új nevem és az új iskolám neve még a régi ügy aktájában sem bukkant föl, és amikor elköltöztünk, apám a nagymamám címét adta meg a rendőrségnek. Amikor húszéves voltam, nagyanyám meghalt, és a család eladta a házát. – A szüleim telefonszáma titkos – mondtam –, az én számom pedig Heather Quinn neve alatt szerepel...

– És a neved Rob. Akkor nem lesz problémánk.

Szívet melengető volt a többes szám első személy és a gyakorlatias, tárgyilagos, megfontolt hanghordozás. Mintha ez is csak amolyan szokványos, apró-cseprő komplikáció lett volna, mint egy vonakodó tanú vagy egy lelécelő gyanúsított. – Ha mégis elfajulna a dolog, majd te tartod távol a paparazzókat

– mondtam.

– Király! Majd megtanulok karatézni.

A képernyőn közben leperegtek a régi felvételek, és a szöke tudósítónő már a nagy fináléhoz ért – Egyelőre azonban Knocknaree népe nem tehet mást, mint hogy vár... és reménykedik. – A kamera most egy hosszúra nyúlt, szívbemarkoló pillanatig megállapodott az oltárkövön, majd visszakapcsoltak a stúdióba, és a narancssárga műsorvezető ismertetni kezdte valami végeérhetetlen, nyomasztó bírósági ügy legújabb fejleményeit.

Leraktuk a cuccunkat Cassie-nél, majd lementünk sétálni a tengerpartra. Imádom a sandymounti partszakaszt. Elég szép azokon a ritka, nyáriás délutánokon is, amikor képeslapra illően kék az ég, amikor ujjatlan ruhában vannak a lányok, és vörös a válluk. Én azonban valamiért az átlagos ír napokon szeretem a legjobban, amikor a szél esőpermetet fúj az ember arcába, és elmosódott, puritán féltónusokká olvadnak össze a színek. Szürkésfehér felhők, a horizonton még fakóbb, szürkészöld tenger, törött kagylókkal szegélyezett, széles, fehér drapp homoksáv, az egyenetlenül érkező hullámok messzire elnyúló, nehezen kivehető íve. Cassie-n hamvaszöld kordnadrág volt meg a nagy, rozsdabarna csuklyás kabátja, és kipirult az orra a szélről. Előttünk nagydarab, komoly lány kocogott sortban és baseballapokban – alighanem amerikai diák lehetett –, fönt, a sétányon pedig kiskorúak látszó anyuka tolt küszködve egy ikerbabakocsit.

– Szóval, mire gondolsz? – kérdeztem.

Természetesen az ügyre vonatkozott a kérdés, de Cassie kissé meg volt kergülve. Több energiát termel ugyanis, mint az átlagember, és aznap szinte végig négy fal között ült. – Hallották ezt, emberek? Ha nő kérdi férfitől, rásütik, hogy tapad, és a kiszemelt pasas a világból kiszalad – rappelte –, de ha fordítva...

– Viselkedj! – mondtam, és a szemébe húztam a kapucniját.

– Segítségle! Elnyomnak! – kiabált ki alóla. – Hívom az esélyegyenlőségi bizottságot! – Az ikreket toló lányka savanyú képpel pillantott felénk.

– Túl vagy pörögve – mondtam Cassie-nek. – Állítsd le magad, különben hazamegyünk, és nincs fagy!

Erre lerázta a fejéről a csuklyát, és cigánykerekezve-szaltóztatva elindult a parti fövényen. A kapucnija ide-oda röpködött a válla körül. A Cassie-ről kialakult első benyomásom telitalálatnak bizonyult: gyerekkorában tényleg versenyszerűen tornázott nyolc évig, és egész jól ment neki. Azért hagyta abba, mert a versenyzés és a mindennapi taposómalom untatta. Ő magukat a mozdulatokat szerette, a feszes, ruganyos, kockázatos geometriájukat, és a teste tizenöt év múltán is szinte mindenre emlékszik. Amikor utolértem,

kifulladásra porolgatta le a kezét.

– Jobban vagy? – kérdeztem.

– Sokkal. Miről is beszéltél az előbb?

– Az ügy. Meló. Gyilkosság.

– Ja. – Egyből komoly lett az arca. Lesimította magán a kabátot, és cipőnk orrával a félig betemetett kagylókat rugdosva sétáltunk tovább a parti homokon.

– Azon gondolkodtam – szólalt meg Cassie –, vajon milyen lehetett Peter Savage és Jamie Rowan.

Állát fölszege nézte a horizonton lassan végighaladó komphajót.

Kifürkészhetetlen volt a lány esőben ázó arca. – Miért? – kérdeztem.

– Nem is tudom. Csak úgy eszembe jutott.

Ezen én is régóta töprengtem. A velük kapcsolatos emlékeimet hártavékonyra koptatta a túlzott használat. Csak törékeny, színes képek villództak lelki szemeim előtt: Jamie elszántan, biztos lábbal mászik föl egy magas ágra, Peter kacag ki a szemet becsapó zöld káprázatból. Az eltelt évek során – lassú víz partot mos – fokozatosan átváltoztak, olyanok lettek, mintha egy kísérteties mesekönyv lapjairól lépnének elő, vagy egy letűnt civilizáció mitikus alakjai lennének. Nehéz volt elhinni, hogy egykor valóban léteztek, és a barátaim voltak.

– Milyen értelemben? – kérdeztem végül bárgyú arccal. – A személyiségük vagy a külsejük?

Cassie vállat vont. – Bármí.

– Mindketten nagyjából olyan magasak voltak, mint én – kezdtem. – A testmagasságuk átlagos volt, semmi különös. Karcsúak voltak mindketten. Jamie-nek hirtelenszöke bubifrizurája és pisze orra volt, Peternek pedig világosbarna haja, slamposan levágva, ahogy az anyukák szokták, és zöld szeme. Azt hiszem, nagyon jóképű srác lett volna belőle.

– És az egyéniségük? – Cassie rám pillantott. A szél lelapította a csillogó haját, úgy nézett ki, mint egy foka. Ha sétálunk, néha a karomba ölti a karját, de tudtam, hogy most nem fogja.

A bentlakásos iskolában az első évben egyfolytában rájuk gondoltam. Heves, pusztító honvágy kínozta végig. Tudom, hogy minden gyerek érez honvágyat, de azt hiszem, az én nyomorúságom jócskán átlagon felüli volt. Szüntelen, emésztő, bénító gyötrelmet éltem át, egy pillanatra sem tágitott, akár egy fogfájás. A szünidők után, az új szemeszter első napján mindig erővel kellett kirángatni az autóból, és amíg a szüleim elhajtottak, engem pedig bevonszoltak az épületbe, egyfolytában üvöltöttem. Most biztos azt gondolják, hogy az ilyen gyerek ideális célpontja a többieket terrorizáló, kötekedő hajlamú rosszcsontoknak, de az igazság az, hogy szigorúan békén hagytak. Gondolom, rájöttek, hogy annál rosszabbul már úgysem érezném magam,

bármit tennének is velem. Nem mintha az iskola maga lett volna a földi pokol, sőt az ilyen helyek mércéjével mérve alighanem egész normális volt (kis vidéki tanintézet, gondosan kimunkált csicskásrendszer, a pontok megszállott hajhászása a „házak” közötti versenyben, és más, hasonlóan közhelyes dolgok), én azonban haza akartam menni. Jobban vágytam erre, mint életem során bármire.

A földkerekség gyerekeinek nagyszerű hagyományához igazodva úgy éltem túl a dolgot, hogy visszavonultam a saját fantáziavilágomba. Az istentiszteletek alatt ültem az ingatag széken, és a monoton zsongástól elandalodva odaképzeltam magam mellé az izgó-mozgó Jamie-t. A legapróbb részleteket is „kidolgoztam”: a térde alakját, az oldalra billentett feje szögét. Éjszakánként pedig órákig feküdtem álmatlanul, és a többi fiú horkolása-motyogása közepette minden idegszállammal összpontosítottam, egészen addig, amíg nem tudtam minden kétséget kizáróan, hogy Peter ott alszik a szomszédos ágyban – és amikor kinyitottam a szememet, ott is volt. Üdítősuvegekbe rejtett üzeneteket dobtam az iskola területén átfolyó patakba: „Peternek és Jamie-nek. Kérlek, nagyon kérlek, gyertek vissza! Szeretettel: Adam.” Tudják, tisztában voltam vele, hogy engem azért küldtek el otthonról, mert ők eltűntek. És tudtam azt is, hogy ha egyik este fülig mocskosan, tele csaláncsípésekkel kiszaladnának az erdőből, és vacsorát követelnének, én is hazamehetnék.

– Jamie fiús kislány volt – mondtam. – Idegenekkel, különösen felnőttekkel nagyon szégyellősen viselkedett, de a fizikai erőpróbákban abszolút nem ismerte a félelmet. Jól kijöttetek volna egymással.

Cassie féloldalasán rám mosolygott – Ne felejtsd el, hogy 1984-ben én még csak tízéves voltam! Szóba se álltatok volna velem.

Az 1984-es évet a saját kis külön birodalmamnak tekintettem, így némiképp sokkolt a felismerés, hogy Cassie is a világon volt már, sőt tőlem alig néhány mérföldnyire élt. Amikor Peter és Jamie eltűnt, ő a pajtásaival játszott, biciklizett, vagy éppen vacsorázott, és mit sem sejtett abból, ami velünk történt, nem is beszélve a hosszú, kanyargós útról, ami majd elvezeti őt hozzám és Knocknaree-hoz. – Dehogynem – mondtam. – Azt mondtuk volna, hogy „ide a kajapénziddel, te kis porbafingó!”

– Most is ezt csinálod. Mesélj még Jamie-ről.

– Az anyja amolyan hippi volt – hosszú, levegőben úszó szoknya, hosszú haj, és Jamie joghurtot tízóraizott búzacsírával.

– Fúj – fintorgott Cassie. – Nem is tudtam, hogy a nyolcvanas években lehetett búzacsírárt kapni. Már ha akarta volna valaki...

– Azt hiszem, törvénytelen gyerek volt – mármint Jamie, nem az anyja. Az apja nem volt benne a képben. Pár gyerek rá is szállt ezzel, amíg jól helyben nem hagyta az egyiket. Én ezután megkérdeztem anyámtól, hol van

Jamie apja, de ő azt mondta, ne üssem az orromat ilyesmibe. – Megkérdeztem Jamie-től is. Ő vállat vont, és azt felelte: „Kit érdekel?”

– És Peter?

– Peter volt a vezérünk, már kiskorunkban is. Ő mindenkivel tudott beszélni, mindig kidumált minket a szorult helyzetekből. Nem mintha szófosó nagyokos lett volna, csak magabiztos volt, és szerette az embereket. És kedves fiú volt.

Lakott az utcánkban egy gyerek, bizonyos Willy Little (‘willy’ *fütyi*, ‘little’ *kicsi* – *A ford.*). Ez a név már önmagában is épp elég bajt hozott volna a fejére – nem is tudom, miért képzelték a szülei, hogy nem fogják kis fütyinek csúfolni –, de ő még megfejtette azzal, hogy szódásüveg-szemüveget hordott, és télen-nyáron vastag, házilag kötött, nyuszis pulcsiban járt, mert volt valami mellkasi betegsége. Ráadásul szinte minden mondata úgy kezdődött, hogy „Anyukám azt mondta...” Világéletünkben nagy élvezettel kínoztuk:

telerajzoltuk a füzeteit a nevéből kézenfekvően adódó ábrákkal, fejére köptünk a fáról, félretettünk néhány bogyót Peter nyulainak potyadékaiból, és azt mondtuk neki, hogy csokigolyó, meg effélék. Azon az ominózus nyáron azonban, tizenkét éves korunkban Peter leállított minket. – Ez nem fair – mondta. – Nem tehet róla.

Nagyjából értettük Jamie-vel, mire akar kilyukadni, de azt azért megjegyeztük, hogy Willy nyugodtan nevezhetné magát Billnek, és azt sem kéne folyton mindenkinek az orrára kötnie, hogy az anyukája miről mit gondol. A büntudatom odáig fajult, hogy amikor legközelebb találkoztam Willyvel, megkínáltam egy fél Mars-szelettel, ő azonban – érthető okokból – gyanakvóan végigmért, és sietve elpucolt. Szórakozottan elmerengtem, hogy vajon mi lett Willyből. A filmekben zseniális, Nobel-díjas tudós lenne, akinek topmodell a felesége. A való életben viszont alighanem abból éldegél, hogy új gyógyszereket kísérleteznek ki rajta, és ma is nyuszis pulcsiban jár.

– Ez ritkaság – mondta Cassie. – Ebben a korban a legtöbb gyerek gonosz. Én biztosan az voltam.

– Szerintem Peter nem volt hétköznapi gyerek – feleltem.

Cassie megállt, fölvetett egy élénk narancssárga szívkvagylót, és vizsgálgatni kezdte. – Nem kizárt, hogy még ma is élnek, ugye? – A kabátja ujjába törölte a kvagylóra tapadt homokot, majd ráfűjt. – Valahol – tette hozzá.

– Igen, azt hiszem, van rá esély – mondtam. Peter és Jamie, valahol a nagyvilágban, az arcuk két parányi pötty egy hatalmas, hömpölygő tömegben. Tizenkét éves koromban valahogy ez tűnt a legszörnyűbb eshetőségnek: hogy azon a bizonyos napon egyszerűen futottak tovább, otthagytak engem, és többé vissza se néztek. Mindmáig megmaradt az a reflexem, hogy tömegben – reptéren, koncerten, pályaudvaron – őket keresem. Mára megkopott, de fiatalabb koromban már-már pánikszerűvé fokozódott, és eszelősen

kapkodtam ide-oda a fejemet, mint valami rajzfilmfigura. Attól rettegtem, hogy ha csak egy arcot is kihagyok, az biztosan Peter vagy Jamie lesz. – Persze erősen kétlem – tettem hozzá. – Nagyon sok vér volt ott...

Cassie zsebre dugta a kagylót, és rám pillantott. – Nem ismerem a részleteket.

– Majd elől hagyom neked az aktát. – Bosszantó a dolog, de komoly erőfeszitésembe került, hogy ezt kimondjam. Mintha a naplómát adnám oda neki, vagy ilyesmi. – Kíváncsi vagyok, mi lesz a véleményed.

Kezdődött a dagály. A sandymounti partszakasz fokozatosan lejt, így apálykor szinte eltűnik a tenger, csak egy szürke csík látszik a horizonton. Dagálykor azonban szédítő sebességgel, minden irányból egyszerre rohamozza meg a partot, s időnként előfordul, hogy néhányan ott rekednek. Tudtam, hogy pár percen belül ott lesz a víz a lábunknál. – Ideje visszamennünk – mondta Cassie. – Sam jön vacsorára, emlékszel?

– Ó, persze – feleltem mérsékelt lelkesedéssel. Pedig kedvelem Samet – őt mindenki kedveli, Coopert leszámítva –, de aznap úgy éreztem, nincs hangulatom más emberekhez. – Miért hívtad meg?

– Tudod, az úgy – felelte nyájasan Cassie. – Meló? Gyilkosság? – Vágtam egy pofát. Visszagrimaszolt ő is.

Az ikerbabakocsiban a két ragacsos arcú csöppség csiricsaré játékokkal püfölte egymást. – Britney! Justin! – üvöltötte túl őket az anyjuk. – Kuss legyen, vagy kitekerem a nyakatokat, a kurva életbe! – Cassie nyaka köré fontam a karomat, és sikerült arrébb vonszolnom, mielőtt kirobbant belőlünk a röhögés.

Egyébként végül beilleszkedtem a bentlakásos iskolába. Amikor a szüleim a második év elején otthagytak (bőmböltem, könyörögtem, és úgy csimaspaskodtam az autó kilincsébe, hogy a házfőnök végül kénytelen volt méla undorral derékon ragadni, és egyenként lefejteni az ujjaimat), rájöttem, hogy akármit csinálok, akárhogy könyörgök, úgysem engednek haza. Ezután leszoktam a honvágyról.

Nemigen maradt más választásom. Az első év elszánt, makacs gyötrődése iszonyúan megviselt, nem jártam messze attól, hogy összeroppanjak (rendszeresen megszedültem, ha fölálltam, és előfordult, hogy elfelejtettem egy-egy osztálytársam nevét, vagy nem találtam oda az ebédlőbe), és még a tizenhárom évesek kitartásának is van határa. Ha még néhány hónapig így folytatom, alighanem valami igen kínos idegösszeomlás lett volna a vége. De, mint már említettem, ha kenyértörésre kerül sor, pompásan működik a túlélőösztönöm. A második év első éjszakáján álomba zokogtam magam, másnap reggel pedig ébredéskor elhatároztam, hogy soha többé nem lesz honvágyam.

Némi meglepetésemre kiderült, hogy beilleszkedni tulajdonképpen egész könnyű. Az iskola bízarr, belterjes tolvajnyelvét addigra már jórészt elsajátítottam (a kisebbeket „kistökösöknek”, a tanárokat „csödöröknek” neveztük), és ezután a Dublin megyei kiejtésem is egy héten belül átalakult a London környékére jellemző akcentussá. Összebarátkoztam Charlie-val, aki mellettem ült a földrajzórán, ünnepélyesen komoly, kerek arca volt, és ellenállhatatlanul tudott kuncogni. Amikor elég nagyok lettünk hozzá, közös tanulószobánk lett, együtt próbáltuk ki a füvet (Charlie a Cambridge-ben tanuló bátyjától kapott pár jointot), és hosszú, zavaros, sóvárgó beszélgetéseket folytattunk a lányokról. A tanulmányi eredményem legföljebb közepesnek volt nevezhető (hiszen az iskolát örökkévaló, sorsszerű, kikerülhetetlen dolognak láttam, és ez olyannyira belém rögződött, hogy nehéz volt elképzelnem, mi jöhet utána, ennél fogva azt is, hogy miért is kellene tanulnom), viszont elég jó úszónak bizonyultam, legalábbis az iskolaválogatottba bekerültem. Ezt pedig tanárok és diákok egyaránt sokkal inkább respektálták, mint a jó vízsgaeredményeket. Az ötödik évben még prefektusnak, azaz diákfelügyelőnek is kineveztek. Ezt – a gyilkossági csoportba való bejutásomhoz hasonlóan – hajlamos vagyok annak tulajdonítani, hogy úgy néztem ki, mint aki alkalmas erre a szerepre.

A szünidőket sokszor töltöttem Charlie-ék herefordshire-i házában. Az apja régi Mercedesén tanultam meg vezetni (hepehupás kis vidéki utakon, letekert ablaklak bömböltettük az autómagnón Bon Jovit, és teli torokból, hamisan énekeltük a számokat), és beleszerettem a lánytestvéreibe. Rá kellett döbennem, hogy már nem különösebben akarok hazamenni. Leixlipben, a vékony falú, sötét, nyirkos szagú házban anyám ügyetlenül rendezte el a holmimat a szobámban, így a hely inkább emlékeztetett sebtében összetakolt menekültszállásra, mint otthonra. Ráadásul az utcabeli kölyköknek egytől egyig igen fenyegető volt a burája, és idiótán poénkodtak a kiejtésemen.

A szüleim észrevették, hogy megváltoztam, de ahelyett, hogy örültek volna, hogy beilleszkedtem az iskolába, meglepő módon zavarba ejtette, idegesítette őket az az ismeretlen, független, tartózkodó fiú, aki lettem. Anyám lábujjhegyen járt körülöttem, és félszegen kérdezgette, mit kérek vacsorára. Apám időnként megpróbált elbeszélgetni velem, mint férfi a férfival, de a kísérletei – nem kevés torokköszörülés és újságzörgetés után – rendre zátonyra futottak kifejezéstelen, passzív hallgatásomon. Az eszemmel fölfogtam, hogy azért adtak be a bentlakásos iskolába, hogy megvédjenek a levakarhatatlan újságíróktól, a hiábavaló rendőrségi kihallgatásoktól meg a kíváncsi osztálytársaktól, és tudtam, hogy ez valószínűleg nagyon jó döntés volt. Ugyanakkor a lelkem mélyén gyökeret vert a kikezdehetetlen, néma hit – amely talán egy szikrányi igazságon alapult –, hogy azért küldtek el, mert féltek tőlem. Olyan voltam a szemükben, mint egy borzalmas deformitással

világra jött gyerek, akinek nem szabadott volna néhány hétnél tovább élnie, vagy mint egy összenőtt ikerpár szerencsésebb tagja, akinek a testvére meghalt a kés alatt. Szörnyszülött lettem, pusztán azért, mert életben maradtam.

8. fejezet

Sam hajszálpontosan érkezett, és úgy nézett ki, mint egy kamasz az első randiján. Még szőke haját is megpróbálta „lenyalni”, de hátul csak maradt egy rakoncátlan tincs. Hozott egy üveg bort is. – Tessék – nyújtotta át Cassie-nek. – Nem tudtam, mit főzöl, de a boltban azt mondta a fickó, hogy ez nagyjából mindenhez jó.

– Szuper – mondta neki Cassie, majd lehalkította a zenét (Ricky Martint hallgattuk spanyolul, azt a bopos egyveleget, amit főzés és házimunka közben mindig bömböltet), és elindult a szekrény felé, hogy keressen valamit, ami elmegy borospohárnak. – Amúgy is csak olasz tésztát főzök – folytatta. – A dugóhúzó abban a fiókban van. Rob kedves, a szószt kevergetni kell, nem csak benne tartani a fakanalat.

– Ide figyelj, királyi főszakács, most én csinálom, vagy te?

– Úgy látom, egyikünk sem. Sam, kérsz bort vagy kocsival vagy?

– Maddox – kotyogtam közbe –, csak konzervparadicsom meg bazsalikom kellett hozzá, ez nem igazán a konyhaművészet csúcsa...

– Mondd, neked sebészileg eltávolították az ízlelőbimbóidat, amikor megszületted, vagy kemény munkával szabadultál meg az izlésedtől? Sam, akkor iszol bort?

Sam kissé zavartnak tűnt Cassie-vel néha megfélemedezünk róla, hogy ilyen hatást gyakorolhatunk másokra, különösen ha nem vagyunk szolgálatban és jó a kedvünk, mint például akkor este. Tudom, hogy annak fényében, amivel a napunkat töltöttük, ez furcsán hangzik, de a „magas horrorfaktorú” csoportoknál – gyilkosság, szexuális bűntény, családon belüli erőszak – az ember vagy megtanul kikapcsolni, vagy átmegy a műkincs-régiség csoporthoz. Aki túl sokat agyal az áldozatokon (mi játszódhatott le bennük az utolsó pillanatokban, mi mindenről maradtak le örökre, mit élhet át a családjuk), az egy megoldatlan ügyel plusz egy idegösszeomlással lesz gazdagabb. Persze, aznap este a szokottnál nehezebben ment a „kikapcsolás”, de végül sikerült, és jót tett nekem. Megnyugtató, hogy vacsorát főzünk, és közben Cassie-t húzhatom.

– Öö... igen, kérek – felelte Sam. Félszegen körülnézett, hogy hova tehetné a kabátját. Cassie elvette tőle, és ledobta a futónagyra.

– A nagybátyámnak van egy háza itt, Ballsbridge-ben... Igen, igen, tudom – tette hozzá a gúnyosan elismerő pillantásunk láttán –, és még mindig van hozzá kulcsom. Néha ott alszom, ha megiszom pár sört. – Egyikünkéről a

másikunkra nézett, várta a megjegyzéseket.

– Az jó – mondta Cassie, majd ismét fejest ugrott a ruhásszekrénybe, és egy „Nutella” feliratú üvegpohárral bukkant elő. – Utálom, amikor egyesek isznak, mások pedig nem. Úgy nagyon féloldalas lesz a társalgás. Egyébként mi a fenét csináltál Cooperrel?

Sam felszabadultan elnevette magát, és kotorászni kezdett a dugóhúzó fiókban. – Esküszöm, nem az én hibám volt. Az első három esetem mind délután ötkor futott be. Cooper már indulni akart haza, amikor hívtam.

– Ajaj – mondta Cassie. – Ejnye, Sam!

– Örülhetsz, hogy egyáltalán szóba áll veled – tettem hozzá.

– Éppen hogy – mondta Sam. – És mindmáig úgy csinál, mintha nem tudná a nevemet. Folyton Neary nyomozónak meg O’Nolan nyomozónak hív, még akkor is, amikor *tanúvallomást tesz*. Egyszer előfordult, hogy minden egyes alkalommal más-más néven említett, és a bíró annyira összezavarodott, hogy kis híján eljárási hibát állapított meg. Hálát adhattok az égnek, hogy titeket kedvel.

– Ryan dekoltaázsának köszönhetjük – mondta Cassie, majd arrébb taszigált a csípőjével, és egy marék sót szórt a forró vizes lábasba.

– Szóval vennem kell egy szexi melltartót – mondta Sam. Ügyesen kihúzta a borosüveg dugóját, töltött, és poharat adott a szabad kezünkbe. – Akkor egészséguinkre, srácok. Kösz a meghívást. Ignyunk arra, hogy ez az ügy gyorsan megoldódjon, és ne érjenek minket kínos meglepetések.

Vacsora után munkához láttunk. Én kávéfőztem, Sam pedig ragaszkodott hozzá, hogy elmosogat. Cassie kiterítette Cooper boncolási feljegyzéseit a kávézóasztalként szolgáló, méhviasszal ragyogóra fényesített régi éjjeliszekrényen, és a padlón ülve lapozgatta őket, miközben cseresznyét szemeztetett a gyümölcsöstáliból. Imádom nézni Cassie-t, amikor koncentrálni. Ilyenkor olyan, mint egy gyerek: abszolút nincs magánál, egyáltalán nem vesz tudomást a külvilágról. Csavargatja a haját, a világ legtermészetesebb módján pakolja mindenféle nyakatekert pózokba a lábait, a szájába dugott tollat húzogatja ide-oda, majd hirtelen kirántja, és mormog valamit magában.

– Amíg a fantasztikus médiumra, az okkult tudományok nagyasszonyára várunk – mondtam Samnek, miközben Cassie föl sem nézve „bemutatott” nekem a középső ujjával –, meséld el, hogy telt a napod!

Sam akkurátusan, agglegényes precizitással mosogatott – Hosszú volt – felelte. – Csomót zenéltek a fülemben a telefonban, és mindegyik hivatalnok azt mondta, valaki más az illetékes, majd átkapcsolt a hangpostára. Nem lesz könnyű kideríteni, kié az a földterület, pedig egyszerűnek hangzik. Beszéltem a nagybátyámmal is, megkérdeztem tőle, van-e valami hatása ennek az „El az autópályával!” kampánynak.

– És? – Nagyon igyekeztem, hogy ne hangozzon cinikusnak a kérdésem. Redmond O’Neill-lel személy szerint nem volt semmi bajom – halványan rémlett, hogy mintha nagydarab, pirosposzsgás arcú, bozontos, ősz üstökű férfi lenne –, de a politikusokkal szemben általában erősen bizalmatlan vagyok.

– Azt mondta, nincs. Szerinte alapvetően csak köhög a bolha... – Cassie fölpillantott, és felvonta a szemöldökét. – Csak idéztem – szabadkozott Sam. – Bíróságra vitték az ügyet. A pontos dátumoknak még utána kell néznem, de Red szerint április végén, június elején és július közepén volt tárgyalás. Ez egybevág a Devlint fenyegető névtelen hívások időpontjával.

– Tehát úgy tűnik, valaki szerint mégsem csak a bolha köhög – mondtam.

– Az utolsó tárgyaláson, néhány héttel ezelőtt az „El az autópályával!” mozgalom elérte, hogy a bíróság hozzon egy felfüggesztő határozatot, de Red szerint ezt a fellebbezés után hatályon kívül helyezik, úgyhogy ő nem aggódik.

– Ezt örömmel halljuk – jegyezte meg nyájasan Cassie.

– Az az autópálya a közjót szolgálja, Cassie – mondta szelíden Sam. – Építkezések, új munkahelyek...

– Bizonyára így van. Csak azt nem értem, miért nem tudja pár száz méterrel arrébb szolgálni a közjót.

Sam a fejét csóválta. – Igaz, ezt én sem tudom. Nem értek ehhez. Red viszont igen, és szerinte nagy szükség van rá.

Cassie már nyitotta a száját, de még időben elkaptam a tekintetét. – Ne kárpálj itt, inkább a profillal foglalkozz! – mondtam.

– Oké – felelte, miközben behoztuk a kávé. – Az a legérdekesebb az egészben, hogy a jelek szerint ez a fazon nem adta bele szívét-lelkét.

– Micsoda? – fortyantam föl. – Maddox, hiszen kétszer is fejbe vágta, aztán megfojtotta! Az a kislány nagyon, nagyon halott volt! Ha nem gondolta volna komolyan...

– Várj egy kicsit! – szólt közbe Sam. – Ezt hallani szeretném. – Az amatőr profilkészítéink során nekem mindig az ördög ügyvédjét kell játszanom, és Cassie-t nem kell félteni: ha túllihegem a dolgot, a torkomra tudja forrasztani a szót. Samben azonban van valami mélyen gyökerező, régi vágású lovagiasság, amely előtt csodálattal adózom, bár kissé idegesít. Cassie vetett rám egy gonosz oldalpillantást, majd rámosolygott Samre.

– Kösz, Sam. Akkor folytatnám. Nézzétek meg az első ütest: éppen csak rákoppintott, a kislány jóformán el sem esett, nemhogy elájult volna. Pedig háttal volt a tettesnek, nem mozdult, az könnyen bezúzhatta volna a fejét. De nem tette.

– Talán nem tudta, mekkora erővel kell lesújtania – vetette föl Sam. – Mert most csinált ilyet először – tette hozzá boldogtalanul. Talán érzéketlen

dolognak tűnhet, de sokszor jobban örülünk, ha a jelek sorozatgyilkosra utalnak. Így ugyanis összevethetjük az ügyet más esetekkel, az azoknál talált bizonyítékokkal. Ha viszont az emberünk újonc, akkor csak a mostani anyagból gazdálkodhatunk.

– Szóval úgy gondolod, Cass, hogy az illető „szűz”? – Miközben kimondtam, rádöbentem, hogy nem tudom, milyen választ szeretnék hallani.

Cassie szórakozottan a cseresznyéstál felé nyúlt, és nem vette le a szemét a boncolási feljegyzésekről, de láttam, hogy villan a tekintete. Pontosan tudta, mire vonatkozik a kérdésem. – Nem tudom – felelte. – Az biztos, hogy nem sokszor csinált még ilyet, és valószínűleg nem mostanában, különben nem lett volna ennyire tétova. De régen egyszer-kétszer előfordulhatott. Nem zárhatjuk ki, hogy összefüggés van a régi üggyel.

– Elég szokatlan, hogy egy sorozatgyilkos húsz évig ne öljön – mondtam.

– Hát, az biztos, hogy most sem égett a vágytól. A kislány ellenáll, ő a szájára tapasztja a kezét, majd újból megüti, talán akkor, amikor négykézláb menekülni próbál, és ettől az ütéstől a kislány már elveszti az eszméletét. De nem üti tovább, pedig dulakodtak, és a fickó adrenalin szintje ekkor már alighanem a plafonon van, hanem eldobja a követ, és megfojtja. Még csak nem is pusztá kézzel, pedig úgy sokkal egyszerűbb lenne, hanem műanyag szatyrral, és hátulról, hogy ne lássa az áldozat arcát. Próbál bizonyos fokig távol maradni a tettétől, úgy intézni, hogy ne hasson annyira brutálisnak. – Sam vágott egy grimaszt.

– Vagy csak egyszerűen tiszta munkát akar végezni – vettem közbe.

– Igen, de akkor miért üti meg egyáltalán? Miért nem veti rá magát, és húzza a fejére a szatyrot? Szerintem azt akarta, hogy eszméletlen legyen, amikor megöli, hogy ne kelljen látnia, ahogy szenved.

– Vagy az is lehet, hogy nem bízott magában, attól félt, hogy nem boldogul a kislánnyal, ha nem üti ki egyből – mondtam. – Lehet, hogy az emberünk nem túl erős, vagy csak tényleg most csinálja először, és nincs benne gyakorlata.

– Van benne valami. Lehet, hogy mindhárom tényező közrejátszik egy kicsit. Egyetértek veled abban, hogy olyan embert keresünk, akinek nem tudunk erőszakos cselekményeiről, sőt aki talán még az iskolaudvaron sem verekedett soha, és nem gondolnánk róla, hogy képes a fizikai agresszióra. Valószínűleg szexuális indítékból sem támadott meg soha senkit. Szerintem a Katy Devlinen tett erőszak nem igazán szexuális bűncselekmény.

– Miért, mert segédeszközt használt? – kérdeztem. – Tudod jól, hogy van köztük, akinek nem áll föl. – Sam erre riadtan pislogott, és hogy leplezze, kortyolt egyet a kávéjából.

– Igen, de akkor sokkal... alaposabb munkát végzett volna. –

Mindhárman felszisszentünk. – Cooper szavaiból ítélve ez inkább amolyan jelképes gesztus volt: egyetlen dőfés, semmi szadizmus, semmi őrlöngés, csak egy néhány centis horzsolás, még a szűzhártyát is alig szakította át. És a halál beállta után történt.

– Lehet, hogy direkt. Nekrofilia.

– Jézusmária! – mondta Sam, és letette a csészéjét.

Cassie a cigarettáját kereste, de aztán meggondolta magát, és kivett egy szálat az én erős cigimből. Ahogy odahajolt az öngyújtó lángjához, kendőzetlenül őszinte, árulkodó volt az arca: fáradtnak, kimerültnek látszott. Eszembe jutott, hogy vajon megjelenik-e éjjel álmában a lekötözött, sikítani próbáló Katy Devlin. – Akkor tovább tartotta volna magánál – mondta. – És ismétlem, alaposabb, intenzívebb szexuális bántalmazásra utalnának a nyomok. Egy szó, mint száz: nem akarta csinálni, hanem valamiért muszáj volt neki.

– Hogy szexuális bűncselekmény látszatát keltse, és tévútra vigyen minket?

Cassie a fejét rázta. – Nem tudom. Ez esetben azt várná az ember, hogy jobban kidomborítja a szexuális jelleget: levetkőztetve, szétterpesztett lábbal hagyja ott az áldozatot. Az emberünk azonban visszahúzta rá a nadrágot, becipzározta... Nem, én inkább valami skizofréniafelére tudok gondolni. A skizofrének szinte soha nem erőszakosak, de ha leállnak a gyógyszerrel, és heveny paranoid fázisban vannak, sose lehet tudni. Elképzelhető, hogy a fickó valami okból azt hitte, a kislányt meg kell ölni és meg kell erőszakolni, bár ő nagyon nem szívesen tette meg. Ezzel magyarázható, hogy igyekezett minél kevesebb fájdalmat okozni neki, hogy segédeszközt használt, hogy nem próbálta még jobban szexuális bűncselekménynek beállítani a dolgot – mert nem akarta ruhátlanul, megalázó testhelyzetben otthagyni, és nem akart erőszaktevőnek látszani. Ez az elmélet még arra is magyarázatot ad, hogy miért hagyta az oltárkövön Katyt.

– És miért? – kérdeztem, majd visszavettem Cassie-től a cigarettásdobozt, és megdöntöttem Sam felé. Nemet intett, pedig úgy nézett ki, mint akinek jól jönne egy szál cigi.

– Bevihette volna az erdőbe is – mondta Cassie –, ahol ki tudja, mikor találják meg, vagy egyszerűen otthagyhatta volna valahol a földön. Neki azonban gondja volt rá, hogy az oltárkövön helyezze el. Ez lehetne egyszerűen „látványelem” is, de ennek ellentmond Katy testhelyzete. A gyilkos nem valami nagy műgonddal helyezte el őt a kövön, éppen csak a bal oldalára fektette, hogy ne látszon a fejesebe. Ez megint csak azt támasztja alá, hogy kisebbiteni próbálta a tettét. Azt hiszem, a gondoskodás, a tisztelet jele, hogy a köre fektette. Hiszen így valamelyest védettebb helyen van, kevesebb kárt tesznek benne az állatok, és hamar megtalálják. – Cassie a hamutartóért nyúlt.

– Ha szétesőben lévő skizofrénnel van dolgunk, annak az az előnye, hogy elég feltűnő jelenség.

– És ha bérgyilkos volt? – vetettem föl. – Az is magyarázhatná, hogy miért nem volt lelkesebb. Lehet, hogy valaki, talán éppen a rejtélyes telefonáló, fölbérelte erre a munkára, de ő nem rajongott különösebben a feladatért.

– Tulajdonképpen még jobban beleillik a képbe egy bérgyilkos, persze nem egy profi, hanem amatőr, akinek nagyon kellett a pénz – ismerte el Cassie. – Nekem úgy tűnik, hogy Katy Devlin eléggé életrevaló kislány volt, szerinted nem, Rob?

– De, a jelek szerint ő volt a legkiegyensúlyozottabb az egész családban.

– Igen, szerintem is. Okos volt, céltudatos, erős akaratú...

– Nem az a fajta, aki elkóborol éjszaka egy idegennel.

– Pontosan. Különösen nem egy olyanal, aki láthatóan nem teljesen komplett. Egy széthullóban lévő skizofrén aligha lenne képes úgy viselkedni, hogy a kislány elmenjen vele bárhova is. Valószínűbb, hogy az illető szalonképes, kellemes modorú, ért a gyerekek nyelvén, és Katy már egy ideje ismerte. Olyan fickó, akinek a közelében nyugodt, akiben nem lát veszélyt.

– Nem biztos, hogy fickó, lehet nő is – mondtam. – Hány kiló is volt Katy?

Cassie lapozgatni kezdett. – Harmincöt – mondta végül. – Igen, lehetett nő is, attól függően, hogy milyen messziről kellett odacipelni, de mindenképpen erős nőnek kellett lennie. Sophie nem talált arra utaló jeleket, hogy a holttestet vonszolták volna. Pusztán statisztikai alapon inkább férfira fogadnék.

– Akkor a szülőket kizárjuk? – kérdezte reménykedve Sam.

Cassie vágott egy grimaszt. – Nem. Lehetséges, hogy valamelyikük molesztálta Katyt, és a kislány azzal fenyegetőzött, hogy elmondja. Ez esetben vagy a molesztáló, vagy a másik szülő úgy érezhette, hogy a család csak úgy menthető meg, ha Katy meghal. Elképzelhető, hogy szexuális bűncselekménynek akarták beállítani, de nem volt szívük alapos munkát végezni... Alapvetően az egyetlen dolog, amiben többé-kevésbé biztos vagyok, az, hogy nem pszichopátát vagy sadistát keresünk. A mi emberünk nem volt képes arra, hogy kivetkőztesse Katyt emberi mivoltából, és nem okozott neki élvezetet a kislány szenvedése. Olyan embert keresünk, aki nem akarta ezt az egészet, csak muszájból csinálta. Nem hiszem, hogy fölbukkanna a nyomozás során, nem villanyozza föl, hogy a figyelem középpontjába került a tettével. És azt sem gondolom, hogy a közeljövőben újra valami hasonlót tenne, hacsak nem érzi magát fenyegetve. Az pedig szinte biztos, hogy helybeli. Egy igazi profilkészítő alighanem több konkrétummal tudna

szolgálni, de...

– Te a Trinityn végeztél, ugye? – kérdezte Sam.

Cassie gyorsan megrázta a fejét, és kivett pár szem cseresznyét. – Negyedévben kimaradtam.

– És miért?

Cassie a tenyerébe köpött egy cseresznyemagot, és rávillantotta Samre a számomra nagyon is ismerős, különlegesen kedves mosolyát. Úgy felgyűrődött az arca tőle, hogy a szeme nem is látszott. – Azért, mert ugyan mihez is kezdenének nélkülem?

Én megmondtam volna Samnek előre, hogy úgysem kap választ. Az évek során többször is föl tettem Cassie-nek ugyanezt a kérdést, és hol azzal fizetett ki, hogy „Ott senkit sem lehetett olyan jól szívatni, mint téged”, hol azzal, hogy „Szar volt a kaja a menzán”. Cassie-ben mindig is volt valami talányos. Ez az egyik dolog, amit kedvelek benne, annál is inkább, mert paradox módon egyáltalán nem szembeötlő. Olyan tökélyre fejlesztette a titokzatosságot, hogy az ember szinte észre sem veszi, amikor nehezen megfogható, kitérő választ ad valamire. Olyan benyomást kelt, hogy gyermekien, már-már riasztóan nyílt és őszinte, és ez bizonyos határokon belül igaz is: azt kapod, amit látsz. Engem azonban mindig is Cassie-nek az az oldala nyűgözött le, amely nem vagy csak alig-alig látható. Jól tudtam, hogy megannyi együtt töltött év után is vannak az ő kis Kékszakállú-várában olyan szobák, amelyekbe nemhogy nem léphetek be, hanem még a létezésüket sem sejthetem. Voltak kérdések, amelyekre nem válaszolt, témák, amelyekről csak absztrakt, elvi síkon volt hajlandó beszélgetni. Ha pedig megpróbáltam „megfogni”, kacagva, légiesen kisiklott a kezem közül, mint egy műkorcsolyázó.

– Jól csinálod – dicsérte meg Sam. – Akár van diplomád, akár nincs.

Cassie föl vonta az egyik szemöldökét. – Várd ki, hogy nem tévedtem-e.

– Vajon miért tartotta magánál egy teljes napig? – vetettem föl. Ez mindvégig zavart – részben a nyilvánvaló, hátborzongató eshetőségek miatt, részben pedig nem hagyott nyugodni a gyanú, hogy ha nem kellett volna valami miatt megszabadulnia a holttesttől, még egész sokáig, talán örökre is magánál tartotta volna. Lehet, hogy Katy ugyanolyan csöndben, nyomtalanul, véglegesen eltűnt volna, mint Peter és Jamie.

– Ha a másik dologban nem tévedek, és valóban távol akart maradni a tettétől, akkor nem jószántából tartotta magánál. Ha tehette volna, mihamarabb megszabadult volna tőle. De nem volt választása.

– Lehet, hogy egy háztartásban él valakivel, és várnia kellett, amíg az illető elmegy?

– Igen, lehetséges. De eszembe jutott az is, hogy csak véletlenül esett a választása az ásatási területre. Lehet, hogy muszáj volt ott leraknia, vagy azért,

mert ez is része a nagy tervének, ami alapján dolgozik, vagy azért, mert nincs kocsija, és a közelben az volt az egyetlen alkalmas hely. Ez egybevágna ázzál, hogy Mark nem látott elhaladó autót, és azt is jelentené, hogy a gyilkosságra nagyon közel, talán a telep utolsó házainak egyikében került sor. Lehetséges az is, hogy már hétfő éjjel megpróbálta kivinni a holttestet, de elijesztette a tűz, amit Mark gyújtott. Ezért másnap éjjel újra meg kellett próbálnia.

– De lehetett a gyilkos maga Mark is – szoltam közbe.

– Alibije van kedd éjszakára.

– És ezt az alibit egy lány szolgáltatta, aki fülig bele van esve.

– Mel Jackson nem az a kis szédült tyúk, aki minden körülmények között az imádott férfi mellett áll. Önállóan gondolkodik, és van annyi esze, hogy fölfogja a dolog jelentőségét. Ha Mark egyszer csak kiugrott volna mellőle az ágyból, hogy tegyen egy kiadós sétát, azt elmondta volna nekünk.

– Lehet, hogy Marknak bűnsegédje is volt. Akár Mel, akár valaki más.

– És együtt rejtették el a holttestet a füves dombon?

– Mi lenne az emberünk indítéka? – kérdezte Sam, aki addig csöndben cseresznyézett, és érdeklődve hallgatott minket.

– Az az indítéka, hogy nincs ki a négy kereke – feleltem. – Te nem hallottad őt beszélni. A legtöbb témában teljesen normális, olyannyira, hogy egy gyereket is magához tudna édesgetni, de ha az ásatásra terelődik a szó, szentségtörésről meg kultikus imádatról kezd zagyni... Lehet, hogy úgy képzelte, ha hoz egy jó kis emberáldozatot, mint a régi szép időkben, az istenek majd közbelépnek, és megmentik az ásatást az autópályától. Ha az ásatásról van szó, komplett bolond.

– Ha tényleg kiderül, hogy pogány emberáldozatról van szó, azt hadd ne én mondjam el O'Kellynek! – kérte Sam.

– Meg fogjuk szavazni, hogy maga Mark mondja el neki – feleltem. – Még belépődíjat is szedünk.

– Mark nem bolond – jelentette ki határozottan Cassie.

– Ó, dehogynem.

– Nem! Csak a munkája áll az élete középpontjában. Attól még nem bolond.

– Látnod kellett volna őket – mondtam Samnek. – Komolyan mondom, inkább randi volt az, mint kihallgatás. Maddox lelkesen bólogatott, rezegtetett a szempilláit, és azt rebegte, hogy pontosan tudja, mit érez...

– Tudom is – mondta Cassie. Otthagytá Cooper feljegyzéseit, háttal a futonágy szegélyének dőlve feltolta magát a padlóról, és az ágyra ült. – És nem rezegtettem a szempillámat. Ha majd rezegtetem, azt észre fogod venni.

– Tudod, mit érez? Miért, te is imádkozol Örökségünk Istenéhez?

– Nem, te húgyagyú. Fogd be a szád, és figyelj. Van egy elméletem Markról. – Azzal lerúgta a cipőjét, és maga alá húzta a lábát.

– Jóságos ég! – mondtam. – Sam, remélem, nem sietsz.

– Egy jóféle elméletre mindig van időm – mondta Sam. – Esetleg iszunk hozzá valamit, ha már nem dolgozunk?

– Az bölcs dolog lenne – mondtam.

Cassie megtaszított a lábával. – Keress egy whiskyt. – Ellöktem a lábát, és fölálltam. – Szóval – kezdte Cassie –, mindenkinek hinnie kell valamiben, igaz?

– Miért? – csaptam le. Izgalmasnak, egyben kissé meghökkentőnek találtam, hogy ezt mondja. Én nem vagyok vallásos, és úgy tudtam, Cassie sem az.

– Mert kell. Mindig, minden társadalomban volt valamiféle hitrendszer. De manapság... Hány embert ismersz, aki keresztény? Nem úgy értem, hogy templomba jár, hanem hogy igazából az, hogy úgy próbál csinálni mindent, ahogy Jézus csinálta volna. És nem úgy néz ki, mintha az emberek hinni tudnának a politikai ideológiákban. A mi kormányunknak *nincs is* ideológiája, legalábbis nem látszik...

– Szép nagy barna borítékokat a fiúknak...! – szóltam hátra a vállam fölé. – Ez is egyfajta ideológia.

– Na, na... – szólalt meg szelíden Sam.

– Bocs, nem gondoltam konkrétan senkire. – Sam bólintott.

– Én sem, Sam – mondta Cassie. – Csak arra gondoltam, hogy nincs egy átfogó filozófia. Így aztán az emberek maguknak fabrikálnak valami hitet.

Közben találtam whiskyt, kólát, jeget meg három poharat. Sikerült egyszerre odabüvészkednem mindent a kávézóasztalkára. – Arra gondolsz, amikor az a sok New Age-hívó yuppie tantrikusan szexel, és a feng shui szerint rendezi be a terepjáróját?

– Arra is, de elsősorban azokra, akik valami egészen másból csinálnak vallást. Például a pénzből. Apropos, még a pénz áll a legközelebb ahhoz, hogy a kormány ideológiája legyen, és most nem a barna borítékokra gondolok, Sam. Észrevetted, hogy manapság nem egyszerűen pech, ha valakinek rosszul fizetett munkája van, hanem egyenesen felelőtlenség? Az ilyen ember nem hasznos tagja a társadalomnak, és állati nagy pofátlanság, hogy nincs szép nagy háza meg luxusautója.

– Ha viszont valaki fizetésemelést kér – tettem le nagy zajjal a tálcát –, az is állati nagy pofátlanság, mert veszélybe sodorja a munkaadója profitját, mindazok után, amit szegény munkaadója a gazdaságért tett!

– Pontosan. Ha nem vagy gazdag, alsóbbrendű lény vagy, aki nem méltó rá, hogy normális bért kapjon azoktól a rendes emberektől, akik gazdagok.

– Ugyan már – szólt közbe Sam. – Nem hiszem, hogy ennyire szörnyű lenne a helyzet.

Egy pillanatra udvarias csönd telepedett a szobára. Összeszedtem néhány szétszóródott jégkockát az asztalról. Samnek bizonyos fokig az alaptermészetéből is következik ez a naív, kispolgári optimizmus, meg aztán olyan rokonai vannak, akik házat vesznek Ballsbridge-ben. Ennél fogva a társadalmi-gazdasági kérdésekben elfoglalt álláspontja bájos ugyan, de objektívnek aligha nevezhető.

– Korunk másik nagy vallása – folytatta Cassie – a testkultusz. Az a rengeteg lekezelő hirdetés meg riport a dohányzásról, az ivásról, a fitneszről...

Töltöttem Samnek, és néztem rá, hogy mikor hagyjam abba. Végül fölemelte a kezét, és rám mosolygott, amikor odaadtam neki a poharát. – Azoktól engem mindig elfog a vágy, hogy kipróbáljam, hány cigit tudok egyszerre a számba tömni – mondtam. Arrébb toltam Cassie kinyújtott lábát, leültem a futónágyra, majd visszaraktam a lábát az ölembe, és elkészítettem az italát – jó sok jéggel meg kólával.

– Engem is – mondta Cassie. – De ezekben a riportokban nem csak azt mondják, hogy ezek a dolgok egészségtelenek, hanem azt, hogy morálisan elítélendők. Mintha legalábbis az ember lelke jobb lenne attól, hogy stimmel a testzsírszázaléka, és naponta egy órát sportol. És van egy csomó leereszkedő hangvételű társadalmi célú hirdetés, amely szerint a dohányzás nem egyszerűen butaság, hanem szó szerint maga az ördög. Az embereknek szükségük van valamiféle erkölcsi kódexre, amely segít nekik a döntéseik meghozatalában. A biojoghurt-erényesség meg a pénzügyi képmutatás piaci igényeket elégít ki. Csak az a gond az egészszel, hogy fordítva működik: nem arról van szó, hogy helyesen cselekszel, és ez kifizetődik, hanem arról, hogy definíció szerint az az erkölcsileg helyes választás, amely a legjobban kifizetődik.

– Igyál – mondtam neki. Föl volt villanyozva, előrehajolt, hevesen gesztikulált, és a kezében tartott pohárról teljesen megfeledkezett. – Mi köze van mindennek ahhoz az ütődött Markhoz?

Cassie vágott felém egy grimaszt, majd kortyolt a whiskyjéből. – Ide figyelj – mondta. – Mark a régészetben hisz, a történelmi örökségében. Ez az ő hite. És ez nem valami absztrakt elv, nem a testéről vagy a bankszámlájáról szól, hanem az élete szerves része nap mint nap, akár kifizetődik, akár nem. Benne él. Ez pedig nem örültség, hanem egészséges dolog, és nagyon komoly baj van azzal a társadalommal, ahol az emberek az ilyesmit furcsának tartják.

– A faszi boráldozatot mutatott be valami bronzkori istennek! – háborogtam. – Nem hiszem, hogy bennem van a hiba, ha nekem ez kissé furának tűnik. Sam, mondd, hogy igazam van!

– Én? – Sam időközben letelepedett a kanapéra, onnan hallgatta a beszélgetést, és az ablakpárkányon szanaszét heverő kagylókkal meg kövekkel babrált. – Szerintem csak fiatal még. Ha lesz felesége meg pár gyereke, majd

helyrejön.

Egymásra néztünk Cassie-vel, és elneveltük magunkat. – Mi van? – csodálkozott Sam.

– Semmi – feleltem –, komolyan.

– Szívesen összehoználak Markkal egypár sörré – mondta Cassie.

– Hamar eligazítanám – felelte derűsen Sam, mire mi Cassie-vel újabb röhögőgörcsöt kaptunk. Hátradőltem a futonágyon, és ittam a whiskymből. Határozottan élveztem ezt a beszélgetést. Kellemes, vidám este volt, lágy eső pöcögött az ablakot, a háttérben Billie Holiday énekelt, és én most már örültem, hogy Cassie meghívta Samet. Még jobban megkedveltem a fickót. Úgy éreztem, ha nem lenne, ki kéne találni.

– Komolyan azt gondolod, hogy kizárhatjuk Markot? – kérdeztem Cassie-től.

Cassie ivott egy kortyot, majd a hasán egyensúlyozta a poharát. – Igen, komolyan gondolom – felelte. – Attól függetlenül, hogy örült-e vagy sem. Mint már mondtam, erősen az az érzésem, hogy aki tette, nem akarta egyértelműen megtenni. Márpedig Markról nem tudom elképzelni, hogy a meggyőződése ellenére cselekedjen – legalábbis fontos dologban nem.

– Szerencsés fickó ez a Mark – mosolygott rá Cassie-re Sam a kávézóasztal fölött.

Szóval, hogy ismerkedtetek meg Cassie-vel? – kérdezte később Sam. Hátradőlt a kanapén, és az italáért nyúlt.

– Mi? – Kissé furcsának találtam a kérdést. A semmiből jött, és őszintén szólva szinte már el is felejtettem, hogy Sam ott van. Cassie jóféle piát tart otthon, selymes, tőzegfüstízű Cinnamara whiskyt. Kissé spiccesek voltunk mindhárman, és a társalgás kezdett szép lassan elapadni. Kényelmesen ejtőztünk: Sam a nyakát nyújtogatva olvasgatta a könyvespolcon sorakozó, ütött-kopott papírfedelű kötetek címét, én pedig hanyatt dőltem a futonágyon, és átadtam magam a zene élvezetének. Cassie a fürdőszobában volt. – Ja – kaptam észbe. – Akkor ismertem meg, amikor a csoporthoz jött. Egyik este lerobbant a motorja, és hazahoztam.

– Aha. Értem. – Sam kissé zavartnak tűnt, pedig ez nem jellemző rá. – Persze, először én is úgy gondoltam, hogy a csoportnál találkoztatok először. De aztán úgy tűnt, mintha ősidők óta ismernétek egymást, ezért gondoltam, hogy talán régi barátok vagytok, vagy... tudod.

– Sokan hiszik ezt – mondtam. Tényleg gyakran gondolták azt az emberek, hogy unokatestvérek vagyunk, vagy szomszéd gyerekek voltunk, és együtt nőttünk fel, vagy valami ehhez hasonló. Ilyenkor mindig titkos, esztelen boldogság töltött el. – Csak megtaláltuk egymással a hangot, ennyi az egész.

Sam bólintott. – Te meg Cassie... – morfondírozott, és megköszönte a torkát

– Mit csináltam? – kérdezte gyanakvó hangon Cassie, aki közben visszajött. Arrébb lökte a lábamat, majd visszacsusszant az ágyra.

– Azt csak a jóisten tudja – feleltem.

– Csak azt kérdeztem Robtól, ismertétek-e egymást, mielőtt a gyilkosságiakhoz jöttél – magyarázta Sam. – Egyetemről vagy valahonnan.

– En nem jártam egyetemre – mondtam. Szinte tudtam, mi következik most. A legtöbben előbb-utóbb megkérdezik, de Samról nem gondoltam volna, hogy kíváncsiszkodó fajta, és azt sem értettem egészen, hogy vajon miért érdekli mindez.

– Komolyan? – kérdezte, és igyekezett leplezni a döbbenetét. Ezúttal is beigazolódott, amit az angol akcentusról mondtam. – Azt hittem, talán együtt jártatok a Trinityn valami órára, vagy...

– Csak annyira ismertem, mint Ádám ősapánkat – mondta nyájasan Cassie. Egy pillanatra kövé dermedtem, majd mindketten megállíthatatlan, horkantásokkal fűszerezett, kamaszos vihogásba fulladtunk. Sam mosolyogva csóválta a fejét.

– Két bolond – mondta, és fölállt, hogy kiürítse a hamutartót.

Nem hazudtam Samnek, valóban nem jártam egyetemre. Az emelt szintű középiskolai záróvizsgáimat csodával határos módon egy néggyessel és két kettessel abszolváltam. Ezzel valahol, valamilyen kurzusra alighanem bekerülhettem volna, csak hogy nem töltöttem ki jelentkezési lapot. Ha kérdezték, azt mondtam, kihagyok egy évet egyetem előtt, de az igazság az volt, hogy nem akartam én csinálni semmit, az égvilágon semmit, de azt minél tovább, akár életem végéig.

Charlie Londonba ment, hogy ott hallgasson közgazdaságtant. Vele tartottam, mert nem volt olyan hely a földön, ahol dolgom lett volna, vagy ahova különösebben vágytam volna. Az apja fizette egy keményfa padlójú, csillogó-villogó lakás bérének a felét, egy olyan házban, ahol még portás is volt. Én semmiképpen sem tudtam volna állni a lakbér rám eső felét, így aztán egy kissé veszélyesnek számító környéken vettem ki egy nyomorúságos garzont, Charlie-nak pedig egy holland cserediák lett a lakótársa, aki csak karácsonyig volt Angliában. Az volt a terv, hogy addigra szerzek valami munkát, és odaköltözhetek Charlie-hoz, de már jóval karácsony előtt világossá vált, hogy nem költözöm én sehova. Nem is csak a pénz miatt, hanem azért is, mert váratlanul beleszerettem a garzonomba és az önálló, szabad, szeszélyes életembe.

A bentlakásos iskola után mámorító volt az egyedüllét. Az első este órákig feküdtem hanyatt a ragacsos szőnyegen, az ablakon beáradó zavaros,

narancsszínű fényben. Beszívtam a folyosó túloldaláról jövő nehéz curryszagot, és hallgattam, ahogy két fickó oroszul üvöltözik egymással a ház előtt, és valaki valahol viharos, cikornyás dallamokat csalogat elő a hegedűjéből. Lassanként eljutott a tudatomig, hogy az égvilágon senki sem lát, senki sem kérdezheti meg, mit csinálok, senki sem mondhatja, hogy csináljak inkább valami mást. Úgy éreztem, mintha a kis garzon bármelyik pillanatban leválhatna az épületről, és ragyogó szappanbuborékként ellebeghetne az éjszakába, lágyan ringatózva a háztetők, a folyó és a csillagok fölött.

Csaknem két évig laktam ott. Ez idő alatt többnyire munkanélkülségségyen éltem. Amikor már kezdtek rám szállni, vagy imponálni akartam egy lánynak, melóztam pár hétig bútorszállítóknál vagy valami építkezésen. Charlie-val óhatatlanul eltávolodtunk egymástól – a folyamat, azt hiszem, egy udvariasan szörnyülködő pillantással kezdődött, amikor meglátta a garzonomat. Néhány hetente megittunk pár sört, és néha buliztam is vele meg az új barátaival (így ismertem meg a legtöbb lányt, köztük a világfájdalmas, alkoholproblémás Gemmát is). Jó srácok voltak az egyetemista haverjai, de egy másik nyelven beszéltek, amelyet én nem értettem, és ezt nem is bántam. Bennfentes viccek, elharapott felszavak, félmondatok, kedélyeskedés – nemigen tudtam rávenni magam, hogy odafigyeljek.

Nem tudom pontosan, mivel töltöttem azt a két évet. Az idő jó részében, azt hiszem, nem csináltam semmit. Tudom, hogy ez a mi társadalmunkban tabu, és szinte elképzelhetetlen, de én fölfedeztem, hogy van tehetségem ahhoz a csodás, büntudatmentes lustasághoz, amely a gyerekkorból kinőtt emberek zöme számára ismeretlen. Az ablakomban lógott egy régi csillárból származó csiszolt kristályfüggő, és én egész délutánokat töltöttem el azzal, hogy a szobában keresztül-kasul cikázó szivárványcsíkokakat figyeltem.

Sokat olvastam. Ez mindig is így volt, de abban a két évben már-már erotikus kéjjel faltam a könyveket. Annyi kötetet vettem ki a helyi könyvtárból, amennyit csak lehetett, majd bezárkóztam a garzonomba, és egy teljes héten át tunyán, egykedvűen olvastattam. A régi könyveket szerettem, minél régebbi volt, annál jobb – Tolsztoj, Poe, Jakab-kori tragédiák, egy poros Choderlos de Laclos-fordítás –, úgyhogy amikor végül pislogva, kábán fölbukkantam a felszínre, még napokig csak hűvös, csiszolt, kristálytisztá ritmusú mondatokban tudtam gondolkodni.

A tévét is sokat néztem. A második évben rabja lettem a késő esti bűnügyi dokumentumfilmeknek, főleg a Discovery-n adtak ilyeneket. Nem is maguk a bűntények ragadták meg a figyelmemet, hanem a felgöngyölítésük szövevényes logikája, imádtam, ahogy a nyomozók – agyafúrt bostoni FBI-ügynökök, pocakos texasi seriffek – ügybuzgó, elmélyült, állhatatos munkával kibogozzák a szálakat, összerakosgatják a mozaikdarabkákat, hogy végül

minden a helyére kerüljön, és a megoldás ott lógjon előttük a levegőben fénylően, cáfolhatatlanul. Olyanok voltak, mint a varázslók, akik beleszórnak a cilinderbe egy marék szövethulladékot, majd megkopogatják a kalapot, és harsonaszóra kiráznak belőle egy gyönyörű selyemlobogót. A nyomozók produkcióját azonban százszor többre tartottam, mint a bűvészekét, mert ők valódi problémákat oldottak meg a varázslatukkal, életbevágóan fontos volt, hogy sikerüljön a mutatóvány, és nem volt benne semmi trükk (legalábbis én így gondoltam).

Tudtam, hogy az életben ez nem így működik, legalábbis nem mindig, de lélegzetelállítóan izgalmasnak tűnt, hogy valakinek olyan munkája van, amely magában rejtje ezt a lehetőséget. Így aztán, amikor Charlie eljegyezte magát, majd kaptam egy értesítést a munkaügyi központból, hogy most már tényleg lecsapnak az olyanokra, mint én, és az alattam lévő lakásba beköltözött egy fickó, aki rajongott a silány rapért – mindez egyetlen hónap leforgása alatt –, kézenfekvőnek tűnt, hogy visszamenjek Írországba, és jelentkezsek a Templemore Rendőrtiszt Főiskolára, hogy kiképezzenek nyomozónak. A garzonom nem hiányzott – azt hiszem, amúgy is kezdtem elunni magam –, de azt a csodálatos, ellébecolt két évet mindmáig életem legboldogabb időszakai között tartom számon.

Sam fél tizenkettő körül ment el. Ballsbridge csak pár pernyi sétára van Sandymounttól. Miközben belebújt a kabátjába, kérdő pillantást vetett rám. – Te merre mész?

– Alighanem lekésted az utolsó vonatot – szólt oda könnyedén Cassie nekem. – Elalhatsz a kanapén, ha akarsz.

Mondhattam volna, hogy fogok egy taxit, de úgy gondoltam, Cassie-nek alighanem igaza van. Sam nem Quigley, nem kell attól tartanunk, hogy másnap reggel össznépi somolygás és egyértelműen kétértelmű megjegyzések fogadnak. – Igen, azt hiszem – pillantottam az órámról. – Nem gond?

Ha Sam meg is hökkent, jól leplezte. – Akkor reggel találkozunk – mondta vidáman. – Aludjatok jól.

– Odavan érted – mondtam Cassie-nek, miután Sam elment.

– Istenem, de kiszámítható vagy! – felelte, és közben a ruhásszekrényben turkált. A vendégaplant kereste meg a pólómat, amit ott tartok.

– Jaj, úgy szeretném hallani, mit akar mondani *Cassie*, jaj, *Cassie*, *annyira* jól csinálod...”

– Ryan, ha a teremő az akarta volna, hogy legyen egy borzalmas, pubertáskorú öcsém, akkor adott volna egyet. Egyébként szarul utánszod a galwayi kiejtést.

– Ő is tetszik neked?

– Ha tetszene, bemutattam volna az egészen egyedi produkcióm.
Csomót kötöttem volna egy cseresznyeszárra a nyelvemmel.

– Nem is tudsz. Mutasd meg!

– Vicceltem. Nyomás aludni!

Szétnyitottuk a kanapét nekem. Cassie fölkapcsolta az éjjeli lámpát, én pedig leoltottam a nagyvillanyt. Kicsi, meleg, meghitt lett a garzon, árnyak kergetőztek a falon. Cassie előkereste a térdig érő pólóját, amelyben alszik, és kiment a fürdőszobába átöltözni. Én belegyűrtem a zoknimat a cipőmbe, a cipőmet belöktém a kanapé alá, levetköztem boxeralsóra, fölvettem a pólómat, és bebújtam a vendégpaplan alá. Ekkor már begyakorlottan, rutinszerűen végeztük ezt a kis esti rituálét. Hallottam, hogy Cassie vizet paskol az arcára, és valami népdalt vagy effélét dúdol magában mélabúsan, de nem ismertem föl, hogy mit. – *To the Queen of Hearts is the Ace of Sorrow, he's here today, he's gone tomorrow...* – Túl mélyen kezdte, a legmélyebb hangokat már csak dúnyyögte.

– Tényleg így vagy a munkáddal? – kérdeztem, amikor kijött a fürdőből (a kicsi, csupasz lábfeje fiúsan izmos bokában folytatódik). – Ahogy Mark a régészettel?

Ezt a kérdést akkorra tartogattam, amikor Sam már nincs ott. Cassie szája csúfondáros mosolyra húzódott – Soha nem locsoltam ki piát az irodában a szőnyegre. Úgy éljek.

Vártam. Bebújt az ágyába, fél kézzel felkőnyökölt, és az öklére döntötte az arcát. Az éjjeli lámpa fénykörében mintha átlátszó lett volna, akár egy festett üveglablakon ábrázolt nőalak. Még így, Sam nélkül sem voltam biztos benne, hogy válaszolni fog, de kis szünet után megszólalt. – Az igazsággal foglalkozunk, az igazság kiderítésével. Ez komoly dolog.

Ezen elgondolkodtam. – Ezért nem szeretsz hazudni? – Ez a nyomozóknál különösen szokatlan jellemvonás Cassie egyik furcsasága. Kihagyni kihagy dolgokat, meg is kerül kérdéseket (leplezetlenül gonoszkodva, vagy olyan leheletfinoman, hogy az ember szinte észre sem veszi), és ügyesen bűvészkedik a félrevezető kifejezésekkel, de direktben valótlant állítani még soha nem hallottam. Még gyanúsítottaknak sem hazudott soha.

Vállat vont. – Nem vagyok otthon a paradoxonok világában.

– Én viszont azt hiszem, igen – mondtam elgondolkodva.

Cassie a hátára hengeredett, és elnevette magát. – Ezt el kéne sütnöd egy társkereső hirdetésben. Száznolcvan centi magas férfi, otthon van a paradoxonok világában...

– Már-már abnormálisan kanos...

– Keresi az ő kis Britneyjét...

– Fúj!

Cassie ártatlanul vonta fel a szemöldökét. – Miért?

– Ennyit nézel ki belőlem? Britney határozottan a közönséges, silány ízlésűeknek való. Nekem viszont *legalább* egy Scarlett Johansson kell.

Röhögtünk, majd elcsendesedtünk. Elégedetten fölsóhajtottam, és elvackolódtam a kanapé ismerős, cikornyás domborulatain. Cassie az éjjeli lámpa kapcsolója felé nyúlt. – Jó éjt.

– Szép álmokat.

Cassie-nek olyan könnyű az álma, és olyan gyorsan elalszik, mint egy kismacska. Pár másodpercen belül már hallottam is, hogy lassul, mélyül a légzése, és a levegővételei vége egy picit szaggatott volt, ebből tudtam, hogy máris álomba szenderült. Én éppen az ellenkezője vagyok: ha egyszer elalszom, extra hangos ébresztőórával vagy egy emberes sípcsonton rúgással lehet csak fölverni, de sokszor csak többórás hánykolódás-ficergés után jutok el odáig. Cassie-nél azonban mindig könnyebben jött álom a szememre annak ellenére, hogy a kanapé hepehupás és rövid, és a régi ház zsémbes, morózus nyikorgás-zakatolás kíséretében tér nyugovóra. Ha nem tudok elaludni, még mostanában is gyakran megpróbálom odaképzelní magam arra a kanapéra. Érzem az arcomon a puha, viseltes flanelpaplan simogatását, a levegőt még mindig aromásító forralt whisky fűszeres utóízét, hallom a szoba tülso felében álmódó Cassie halk neszezését.

Lármás, egymást lepisszegő, vihorászó társaság vonult be a földszinti lakásba. A beszélgetés, nevetés legharsányabb hangjai halkan, tompítva fölszivárogtak, a padlón át. Cassie-éhez igazítottam a légzésem ritmusát, és éreztem, hogy az agyam kellemesen csúszik lefelé, az álom zagyva képektől hemzsegő határmezsgyéjére. Sam azt magyarázta, hogy kell csónakot építeni, Cassie pedig egy ablakpárkányon ült két vízköpő sárkány között, és kacagott. Cassie lakása több utcányira van a parttól, biztosan nem hallhattam a tenger zúgását, mégis azt képzeltem, hogy ott morajlik az ablak alatt.

9. fejezet

Az emlékezetemben úgy maradt meg, mintha több millió estét töltöttünk volna hármasban Cassie-nél. Pedig a nyomozás körülbelül egy hónapig tartott csupán, és biztos vagyok benne, hogy voltak napok, amikor valamelyikünknek más dolga akadt. Az idő múlásával azonban egyre inkább azok az esték adták meg a színét az egész évszagnak, mint a vizet lassanként átszínező festék. Az időjárás megmártózott a zord, korai őszben: a tetőtérben panaszosan vonított a szél, a megvetemedett tolóablakok résein beszivárgó esővíz lecsorgott az ablaktáblákon. Cassie esténként tüzet gyújtott, majd mindhárman kiteregettük a jegyzeteinket a padlón, és elméletekkel pingpongoztunk. A vacsoráról felváltva gondoskodtunk. Cassie főleg olasz tézstaféleségeket szolgált föl, én

steakes szendvicseket hoztam, Sam pedig meglepő kísérletezőkedvről tett tanúságot: felséges egzotikus kajákkal jelent meg, hol mexikói tacóval, hol valami fűszeres mogyorómártással tálalt thai micsodával. A vacsorához bort ittunk, utána valamilyen formában áttértünk a whiskyre, és amikor már kezdtünk becsípni, összepakoltuk az ügyiratokat, lerúgtuk a cipőnket, föltettünk valami zenét, és dumáltunk.

Cassie hozzám hasonlóan egyke, így mindkettőnket lenyűgöztek Sam gyerekkori történetei. Fehérre meszelt falú, régi galwayi parasztházban laktak a négy fivérével meg a három lánytestvérével. Mérföldes területen játszottak indiánosdit, és éjszakánként kilopóztak a házból, hogy megnézzék a kísértet járta malmot. Az apja nagydarab, csöndes ember volt, az anyja pedig kemencéből frissen kivett kenyeret osztogatott nekik, fakanállal náspángolta el őket, ha rossz fát tettek a tűzre, és ebédnél mindig népszámlálást tartott, hogy lássa, nem esett-e bele valaki a patakba. Cassie csak öt éves volt, amikor a szülei autóbalesetben meghaltak, így a nagynénje és a nagybátyja, egy jámbor, idősebb házaspár nevelte föl Wicklow-ban, egy roskatag házban, mérföldekre mindentől. Sokszor emlegeti, hogy előszeretettel bújt a könyvtárakban talált, a korához abszolút nem illő könyveket – James G. Frazertől *Az aranyágot*, Ovidiustól az *Átváltozásokat*, aztán a *Bovarynét*, amelyet utált, de azért kiolvasta – a lépcsőfordulóban lévő ablakfülkében. A kertben szedett almát eszegette, az ablaküvegen csorgott le a lágy eső. Azt is el szokta mesélni, hogy egyszer bemászott egy ősrégi, hátborzongató ruhásszekrény alá, és talált egy porcelán csészéaljat, egy VI. György korabeli egypennyst meg két levelet egy első világháborúban harcoló katonától, akinek a neve senkinek nem mondott semmit. Egyes részeket fekete tussal kihúztak a cenzorok. Bennem a tizenkét éves korom előtti időszakból nemigen maradt meg semmi, azután pedig főként sorokba rendezett emlékképeim vannak: glédában állnak a szürkésfehér hálótermi ágyak, a fertőtlenítőszagú, visszhangzó, hideg vizet okádó zuhanyzók, a kötelességtudatról, állhatatosságról szóló protestáns himnuszokat monoton hangon éneklő, archaikus egyenruhába bűjtatott fiúk. Sam gyerekkora ehhez képest mesekönyvből illett, azokat a ceruzarajzokat idézte, amelyeken vidáman csaholó pásztorkutya ugrál körül pirosposzgás arcú gyerekeket. – Mesélj arról, amikor kicsi voltál! – kérte gyakran Cassie, miközben kényelmesen elhelyezkedett a futónágyon, és ráhúzta a pulcsija ujját a kezére, hogy meg tudja fogni a forralt whiskyt.

Ugyanakkor Sam sok szempontból kilógott közülünk, és ennek a lelkem mélyén örültem. Cassie-vel már két éve csiszolgattuk a beszélgetéseink megszokott témáit, ritmusát, a finom kis privát kódjainkat, jelzéseinket. Samet végső soron csak szívességből vettük be magunk közé, normális volt, hogy ő csak mellékszereplő, aki jelen van ugyan, de nem túlzott mértékben. Soha nem látszott rajta, hogy ez zavarná. Elnyújtózott a kanapén, megdöntötte a

whiskyspoharát, hogy a tűz fénye sárga foltokat vetítsen a pulóverére, és mosolyogva hallgatta, ahogy Cassie-vel az idő természetéről, T. S. Eliotról vagy a kísértetjárás tudományos magyarázatáról vitatkozunk. Kamaszos beszélgetések voltak ezek, semmi kétség, annál is inkább, mert ilyenkor kihoztuk egymásból a hülye kölyköt („Harapj meg, Ryan!” – mondta például Cassie, és összeszűkül a szeme, én pedig megragadtam a karját, és addig haraptam a csuklóját, amíg visítva könyörgött kegyelemért), de mivel kamaszkoromban soha nem volt részem ilyesemben, imádtam minden ilyen percet.

Persze, erősen túlromantizálom ezt az időszakot Nálam ez krónikus. Ne hagyják félrevezetni magukat: a tábortüzes-gesztenyesütős esték közé komor hangulatú, gürölös, feszült, frusztráló napok ékelődtek. Hivatalosan kilenctől ötig dolgoztunk, de minden reggel már nyolc óra előtt bent voltunk, este nyolc előtt ritkán mentünk el, és haza is vittünk magunkkal melót: kérdőíveket vetettünk össze, vallomásokat olvastunk, jelentéseket írtunk. Kilenc-tíz körül ültünk le vacsorázni, éjfél is volt, mire abbahagytuk a munkát, és hajnali kettő körül lazultunk el annyira, hogy nyugovóra térjünk Szoros, egészségtelen kapcsolatot alakítottunk ki a koffeinnel, és már el is felejtettük milyen az, amikor az ember nem kimerült. Az első péntek este egy Corry nevű, nagyon zöldfülű lótifuti úgy köszönt el, hogy „Viszlát, hétfőn, srácok!”, és ezzel a gúnykacaj meg a hátbavágások mellett O’Kellytől is kiérdemelt egy savanyú, humortalan mondatot „Nem, Mr. Hogyishívják holnap reggel nyolckor találkozunk és el ne késsen!”

Rosalind Devlin végül is nem jött be hozzám azon az első pénteken, öt óra körül már ideges lettem, és megmagyarázhatatlan aggodalom lett úrrá rajtam, hogy talán történt vele valami. Megcsörgettem a mobilját, de nem vette föl. Biztos a családjával van, nyugtattam magam, segít a temetés előkészületeiben, gondját viseli Jessicának, vagy sírdogál a szobájában. A nyugtalanság azonban velem maradt, mint a cipőmbe került parányi, hegyes kavics.

Vasárnap Cassie-vel és Sammel elmentünk Katy temetésére. Az elterjedt hiedelem, hogy a gyilkost ellenállhatatlanul vonzza az áldozat temetése, inkább csak legenda, de ez a parányi esély is megérte a fáradságot meg aztán O’Kelly amúgy is kivezényelt minket, mondván, hogy ez PR-szempontról igen hasznos. A templom a hetvenes években épült, amikor a beton művészi állásfoglalásnak számított, és amikor Knocknaree a jövő metropolisa volt. Az irdatlan méretű, ronda, hideg épületben idétlen, félabsztrakt képek ábrázolták a keresztút stációit, és szomorú visszhangok kúsztak föl a ferde betonmennyezet felé. Hátul álltunk a legjobb, legdiszkrétebb fekete ruhánkban, onnan figyeltük, ahogy lassanként megtelik

a templom. Lapos sapkájukat gyűrögető farmerek, fejkendős öregasszonyok, blazírt képet vágó, trendi tinédzserek gyülekeztek. A kis, fehér, aranszegélyű, borzalmas koporsó ott volt az oltár előtt. A padsorok közti folyosón botladozó, rázkódó vállú Rosalindot egyik oldalról Margaret, a másik oldalról Vera támogatta, mögöttük pedig az üveges tekintetű Jonathan vezette az első pad felé Jessicát.

A szüntelen huzatban csöbögték a gyertyák, a dohos szag tömjén és haldokló virágok illatával keveredett. Kissé szédültem – elfelejtettem reggelizni –, és az egész jelenet mintha üvegbura alatt látott emlékkép lett volna. Beletelt egy kis időbe, mire rájöttem, hogy ez nem véletlen: hiszen tizenkét éven át minden vasárnap ide jártam misére, és könnyen lehet, hogy Peter és Jamie gyászszertartását is végigültem valamelyik olcsó padban. Cassie lopva meleg levegőt lehel a kezére.

A pap nagyon fiatal volt és ünnepélyesen komoly. Rettenetesen igyekezett, hogy a szemináriumban tanult közhelyekből az alkalomhoz méltó prédikációt állítson össze. A kórust iskolai egyenruhát viselő, sápadt kislányok alkották – Katy osztálytársai voltak, néhány arcot fölismertem. Szorosan összebújva nézték a leírt szöveget, mert nem volt mindenkinek külön példánya. A himnuszokat úgy válogatták össze, hogy vigaszt nyújtsanak, de a kislányok vékonyka, bizonytalan hangon énekeltek, és néhányan folyton zokogásban törtek ki. „Ne féljetek, mindig előttetek járok, kövessetek, és megnyugvást adok...”

Simone Cameron az áldozásból visszafelé jövet elkapta a tekintetemet, és kurtán, mereven odabiccentett. Vérekes volt a hatalmas, aranszínű szeme. A családtagok egymás után helyezték el mementóikat a koporsón: Margaret egy könyvet tett oda, Jessica egy vörös macska formájú, kitömött játék állatot, Jonathan a ceruzarajzát, amely Katy ágya fölött volt kítűzve a faliújságra. Utoljára Rosalind térdelt a koporsó mellé, és helyezett a fedélre egy pár aprócska rózsaszín balettcipőt. Gyengéden megcirógatta, majd a koporsóra hajtotta a fejét, és zokogásban tört ki. Göndör, barna fürtjei az aranszegélyű fehér koporsóra omlottak. Valahonnan az első sorból tompa, már-már nem is emberi jajgatás hallatszott.

Odakint szürkésfehér volt az ég, a szél mintha korbáccsal verte volna le a leveleket a fákról. Riporterek hajoltak be a kerítés vasrácsán, fényképezőgépek kattogtak egymásutánban. Kerestünk egy diszkrét sarkot, onnan pásztáztuk a templomudvart és a tömeget, de – nem túl meglepő módon – senkinél sem szólalt meg a „riasztócsengő”. – Jó sokan vannak – jegyezte meg Sam. Hármunk közül egyedül ő ment ki áldozni. – Holnap szerezni kell pár felvételt ezektől a fotósoktól, hogy lássuk, van-e valaki, akinek nem kéne itt lennie – tette hozzá.

– Ő nincs itt – mondta Cassie. Zsebre dugta a kezét. – Hacsak nem

muszáj neki. Ez a fickó még az újságot sem olvassa el, és ha valaki szóba hozza az esetet, gyorsan témát vált.

Rosalind zsebkendőjét szájához szorítva, lassan lépkedett lefelé a templom lépcsőjén, majd fölemelte a fejét, és meglátott minket. Lerázta magáról az őt támogatók kezét, és odaszaladt hozzánk. Hosszú, fekete ruhája repkedett a szélben. – Ryan nyomozó! – Két kezébe fogta a kezemet, és rám emelte könnyáztatta arcát. – Nem bírom tovább! Muszáj elkapnia azt az embert, aki ezt tette a húgommal!

– Rosalind! – kiáltotta valahonnan rekedtes hangon Jonathan, de Rosalind nem nézett oda. A kezemre fonódtak a hosszú, puha, jéghideg ujjai. – Mindent megteszünk, ami tőlünk telik – mondtam. – Bejön holnap, hogy beszélgessünk?

– Megpróbálom. Elnézést a péntek miatt, de nem tudtam... – Gyorsan hátrapillantott a válla fölött. – Nem tudtam elszabadulni. Kérem, találja meg, Ryan nyomozó, kérem...

Inkább éreztem, mint hallottam a fényképezőgépek kattogását. Az egyik fotó, amelyen Rosalind bánatdúlt, felfelé fordított arca látható profilból, én pedig elég előnytelenül eltátom a számat, másnap reggel az egyik bulvárlap címloldalán virított. Az volt aláírva háromcentis betűkkel, hogy „Kérem, szolgáltasson igazságot a húgomnak!”, és Quigley egész héten ezzel szívatott.

A Vesta-művelet első két hetében megtettünk mindent, amit csak el tudnak képzelni. A lótifutik és a helyi egyenruhások segítségével mindenkiel beszéltünk Knocknaree négymerőföldes körzetében, és azokat is kivétel nélkül kihallgattuk, akik valaha ismerték Katyt. A telepen élt egy diagnosztizált skizofrén, de ő soha életében nem bántott senkit, még akkor sem, ha nem szedett gyógyszert, ami utoljára három éve fordult elő. Utánanéztünk minden egyes karácsonyi üdvözlőlapnak, amit Devlinék kaptak, lenyomoztunk mindenkit, aki pénzt adományozott Katy tandíjára, és figyeltettük az oltárkövet, hogy lássuk, ki helyez el rajta virágot.

Kihallgattuk Katy legjobb barátnőit is: Christina Murphyt, Elisabeth McGinnist és Marianne Caseyt. A kisirt szemű, zaklatott, bátor kislányok nem tudtak használható információval szolgálni, de engem ettől függetlenül zavarba hoztak. Nem bírom, amikor valaki azon sopánkodik, hogy milyen gyorsan felnőnek a mai gyerekek (hiszen a nagyszüleim például tizenhat évesen már teljes munkaidőben dolgoztak, és ez véleményem szerint simán überel akárhány tetkót meg piercinget), de mégis: az a nyugodt, fölényes hozzáértés, ahogy Katy barátnői nyilatkoztak a külvilágról, szöges ellentétben állt azzal a boldog tudatlansággal, amely nekem jutott osztályrészül ebben a korban. – Gondoltunk rá, hogy Jessica talán tanulási nehézségekkel küzd – mondta például Christina, mintha legalább harmincéves lenne –, de nem

akartunk rákérdezni. Aki Katyt megölte, őö... pedofil volt?

Erre a kérdésre, úgy tűnt, nemleges választ kell adnunk. Mert hiába érezte úgy Cassie, hogy nem szexuális bűncselekménnyel van dolgunk, azért ellenőriztünk Dél-Dublinban mindenkit, akit ilyen büntényért ítéltek el, és még egy csomó embert, akit korábban nem tudtunk börtönbe juttatni. Hosszú órákat töltöttünk a kollégákkal, akiknek az a hálátlan feladat jutott, hogy az interneten nyomozzák le a pedofilokat, és csalják őket kelepcebe. A legtöbbet egy Carl nevű fickóval beszélgettünk. Ez a fiatal, sovány, sápadt, barázdált arcú srác elmondta, hogy nyolc hónap után máris a felmondást fontolgatja. Megtudtuk tőle, hogy két gyereke van, egyik sincs még hétéves, és már nem tud úgy nézni rájuk, mint régen. Egy-egy munkanapja után olyan mocskosnak érzi magát, hogy nem meri átölelni őket.

A „világhálózat”, ahogy Carl nevezte, valósággal izzott a Katy Devlinre vonatkozó túlfűtött spekulációktól – a részletektől megkímélem önöket –, és mi több száz oldalnyi szöveget rágtunk át a csevegőszobák anyagából, de hiába böngészünk e sötét, idegen világ híradásait, üres kézzel távoztunk. Az egyik fazon mintha túlságosan is együtt érzett volna a gyilkossal („Azt hiszem, TÚLSÁGOSAN SZERETTE, de a kislány nem értette meg őt, ezért IDEGES lett”), de kiderült, hogy Katy halálakor fönt volt a neten, és arról cserélt eszmét, hogy vajon a kelet-ázsiai vagy az európai kislányok teste a jobb. Cassie-vel aznap este nagyon berűgtünk.

Sophie és bandája „sűrű fésűvel” fölszerelve még egyszer kiszállt Devlinékhez. Azzal az ürüggyel mentek oda, hogy textilszállakat keresnek, hogy kizárhassunk bizonyos lehetőségeket. Utána azt jelentették, hogy nem találtak vérfoltot és olyan tárgyat sem, amely megfelelt volna a nemi erőszakhoz használt segédeszköz Cooper-féle leírásának. A Devlin család pénzügyeinek én néztem utána. Szerényen éltek (négy éve Krétán nyaraltak hitelszövetkezeti kölcsönből, fizették Katy balett- és Rosalind hegedűóráit, és volt egy '99-es Toyotájuk), és alig tettek félre valamit, de adósságuk nem volt, a jelzálogot már szinte teljesen visszafizették, és még a telefonszámlával sem késtek soha. A bankszámlájukon gyanús tranzakciónak nem volt nyoma, Katyre életbiztosítást nem kötöttek. Nem találtam tehát semmit.

A lakossági bejelentővonalra rekordmennyiségű hívás futott be, és elképesztően sok volt köztük a használhatatlan. Telefonáltak olyanok, akiknek furán nézett ki a szomszédjuk, aki még a lakószövetségbe sem akart belépni, és olyanok is, akik az ország másik felében láttak valami rossz arcú embert. Ezúttal sem hiányoztak a válogatott dilinyósok, akiknek látomásuk volt, meg a másik csapat sem, akik hosszasan kifejtették, hogy Isten így ítélkezett bűnös társadalmunk felett. Cassie-vel egy egész délelőttöt áldoztunk egy fazonra, aki elmondta, hogy Isten azért büntette így Katyt, mert szemérmetlenül közszemlére tette magát, amikor hagyta, hogy az *Irish Times* lenge balett-

trikóban lefényképezze. Az igazat megvallva komoly reményeket fűztünk ehhez az alakhoz, aki Cassie-vel nem is volt hajlandó szoba állni, mert szerinte a nőknek nem lenne szabad dolgozni, és a farmer szemérmetlen viselet. (A női szemérmesség mércéje, amint azt indulatosan közölte velünk, a *Fatimai Miasszonyunk*.) De kikezdhetetlen alibije volt: hétfő este a Baggott Street közelében lévő, miniatűr piros lámpás negyedben szórta átkait seggrészegen az örömlányokra, és irogatta föl a kuncsaftjaik rendszámát. Végül a stricik erővel távolították el a helyszínről, de ő újra kezdte, míg végül a zsaruk hajnali négykor belökték egy cellába, hogy kialudja magát. Kiderült, hogy ez a jelenetsor néhány hetente le szokott játszódni. Ezt minden érintett boldogan megerősítette, és tettek néhány csípős megjegyzést az emberünk szexuális hajlamaira.

Furcsa, széteső, csapongó hetek voltak ezek. Még ennyi idő távlatából is nehéz értelmesen elmondanom az akkor történeteket. Rengeteg apró-cseprő dolog volt, ami akkor jelentéktelennek, összefüggéstelennek tűnt, mint az egymást követő akadályok valami bizarr társasjátékban. Összemosódtak az arcok, a félmondatok, a nappali szobák, a telefonok. Csak jóval később, az utólagos tisztánlátás fakó, hideg fényében rendeződtek el ezek az apróságok, csak ekkor illeszkedtek be halk kattanással a mintázatba, amelyet mindvégig látnunk kellett volna.

Ezenkívül gyötrelmes is volt a Vesta-művelet első szakasza. A nyomozás ugyanis, bár ezt még magunknak sem vallottuk be, nem jutott semmire. Akárhány nyomra bukkantam, mindegyik zsákutcába vezetett. O'Kelly egyfolytában heves hadonászással kísért, lelkesítő hegyibeszédeket tartott nekünk, hogy most semmiképpen nem rúghatunk luftot, meg hogy teher alatt nő a pálma. Az újságok azt harsogták, hogy muszáj kiderülnie az igazságnak, és kinagyított fotókat közöltek, hogy így nézne ki ma Peter és Jamie béna frizurával. Olyan feszült voltam, mint még soha életemben. De lehet, hogy igazából azért nehéz beszélnem arról a néhány hetes időszakról, mert – a felsoroltak ellenére és annak ellenére, hogy tudom, milyen megbocsáthatatlanul önző dolog ez a részemről – mindmáig hiányzik.

Apró-cseprő dolgok. Katy orvosi papírjait természetesen azonnal megszereztük. A vártnál néhány héttel korábban jöttek világra Jessicával, de Katy erőre kapott, és nyolc és fél éves koráig – a szokásos gyerekkori dolgokat leszámítva – nem volt beteg. Aztán sorban jöttek a betegségek a semmiből. Gyomorgörcs, sugárban hányás, napokig tartó hasmenés. Egyszer előfordult, hogy egy hónap alatt háromszor kellett bevinni a baleseti ügyeletre. Egy évvel azelőtt pedig, egy különösen súlyos roham után, feltáráshasmenést végeztek rajta – ezt a műtétet heget vette észre Cooper, és Katy emiatt nem tudta megkezdeni tanulmányait a balettiskolában. Az orvosok „idiopátiás

pszeudo-obstruktív bélbetegséget” diagnosztizáltak, és megállapították, hogy „felfúvódás atipikus módon nem következett be”. A sorok között olvasva az volt az érzésem, hogy ez azt jelenti, minden mást kizártak, és fogalmuk sincs, mi baja lehet ennek a gyereknek.

– Gyerekre átvitt Münchhausen-szindróma? – kérdeztem Cassie-től, aki keresztbe font karral a székem támlájára dőlt, és úgy olvasott a vállam fölött. Sammel hármában lecövekeltünk az esetszoba egyik sarkában, amely aránylag messze volt a bejelentőtelefontól, és ahol viszonylag zavartalanul dolgozhattunk, ha nem beszéltünk túl hangosan.

Cassie vállat vont, és vágott egy grimaszt. – Lehetséges. De van néhány dolog, ami nem stimmel. A Münchhausen-kóros anyák többségének van valami kevés köze az orvostudományhoz, például segédnővér vagy ilyesmi. – Margaretől viszont az derült ki, hogy tizenöt évesen kimaradt az iskolából, és amíg férjhez nem ment, a Jacobs kekszgyárban dolgozott. – És nézd csak meg a betegfelvételi nyilvántartást – folytatta Cassie. – Az esetek felénél nem is Margaret vitte be Katyt a kórházba, hanem Jonathan, Rosalind vagy Vera, egyszer pedig a tanára... Az olyan anyák számára, akik a gyerekükre viszik át a Münchhausen-szindrómát, az az értelme az egésznek, hogy az orvosok meg a nővérek figyelnek rájuk, együtt éreznek velük. Az ilyen anya nem hagyáná, hogy más kerüljön a figyelem középpontjába.

– Tehát Margaretet kizárjuk?

Cassie felsóhajtott. – A profilba nem illik bele, de ez nem perdöntő, lehet kivételes eset is. Jó lenne, ha a másik két lány orvosi papírjait is meg tudnánk szerezni. Az ilyen anyák rendszerint nem csak az egyik gyerekükre szállnak rá. Hol az egyiket, hol a másikat betegítik meg, hogy ne legyen gyanús a dolog, vagy a legidősebbel kezdik, és amikor az már elég nagy hozzá, hogy bajba keverje őket, folytatják a következővel. Ha Margaret áll a háttérben, akkor a másik kettőnél is lesz valami furcsaság, például kiderülhet, hogy idén tavasszal, amikor Katy rendbe jött, Jessicával valami történt... Kérjünk engedélyt a szülőktől, hogy megnézhessük az ő anyagukat is.

– Nem – feleltem. A kisegítők mintha mind egyszerre beszéltek volna, a zaj szabályosan ködbe burkolta az agyamat. Képtelen voltam koncentrálni. – A Devlin házaspár egyelőre nem tudja, hogy gyanúsítottként kezeljük őket. Szerintem jobb lenne, ha ez így is maradna, legalábbis addig, amíg nincs a kezünkben valami konkrétum. Ha Rosalind és Jessica betegségeit firtatjuk, akkor biztosan gyanút fognak.

– Valami konkrétum... – ismételte a szavaimat Cassie. Az asztalt beborító papírhalmra nézett, a fejléces iratokra, a sok, alig olvasható macskakaparásra, az elkenődött fénymásolatokra. Aztán a táblára vándorolt a tekintete, a nevek, telefonszámok, nyilak, kérdőjelek, aláhúzások ezerszínű, kusza kavalkádjára.

– Igen – mondtam. – Tudom...

A Devlin lányok tanulmányi eredményei is hasonló, már-már csúsfondárosan homályos képet mutattak. Katy okos volt, de nem kiemelkedő tanuló. Csupa négyesei voltak, csak néha csúszott be egy-egy hármas ír nyelvből vagy ötös tornából. Magatartási problémája azon kívül, hogy szeretett óra közben beszélgetni, nem volt, és a hosszú hiányzásoktól eltekintve egyéb figyelmeztető jel sem. Rosalind okosabb volt nála, de szeszélyesebb is. Színjeles bizonyítványait kettesek-hármasok követték, meg a frusztrált tanárok megjegyzései, hogy nem igyekszik, és ellógja az órákat. Nem okozott különösebb meglepetést, hogy Jessica dossziéja volt a legvastagabb. Kilencéves kora óta a kisegítő osztályban tanult, de a jelek szerint Jonathan addig nyaggatta az egészségügyi igazgatóságot meg az iskolát, amíg elvégeztek a kislányán egy rakás vizsgálatot Az IQ-ja 90 és 105 közé esett, neurológiai problémái nem voltak. Az aktájába végkövetkeztetésként ez került: „Nem specifikus tanulási nehézség autisztikus ismérvekkel.”

– Mit gondolsz? – kérdeztem Cassie-től.

– Azt, hogy ez a család egyre furább. Annak alapján, amit láttunk, megesküdne az ember, hogy ha valamelyiküket molesztálták, az Jessica. Hétéves koráig teljesen normális gyerek, majd hipp-hopp elkezdenek romlani a tanulmányi eredményei meg a társas készségei. Az autizmus ennél jóval korábban szokott kezdődni, viszont az efféle visszaesés a folyamatos molesztálás, bántalmazás által kiváltott tipikus, tankönyvbe illő reakció. Rosalindnál pedig az erős ingadozás adódhat normális tinédzserkori hangulathullámból, de lehet annak jele is, hogy otthon furcsa dolgok történnek. Egyedül Katy néz ki jól – mármint pszichológiailag.

Ekkor a látómezőm sarkában megjelent egy nagy, sötét valami.

Villámgyorsan megpördültem a tengelyem körül. A tollam nagyot csattant a padlón. – Na! – hökkölt vissza riadtan Sam. – Csak én vagyok.

– Jézusom! – mondtam. Hevesen kalapált a szívem. A velem szemben ülő Cassie tekintete semmit sem árult el. Fölvettem a tollamat. – Nem vettem észre, hogy bejöttél. Mit hoztál?

– Devlinék részletes híváslistáját – felelte Sam, és mindkét kezében egy-egy paksamétát lobogtatott – Kimenő, bejövő. – Letette a két papírcsomót az asztalra, és gondosan behajtotta a sarkukat. Különböző színekkel jelölte a számokat, a lapokat kiemelővel húzott, szép, egyenes vonalak csíkozták.

– Mikortól? – kérdezte Cassie. Áthajolt az asztalon, és fejével lefelé olvasta a lapokat.

– Márciustól.

– Ennyi az egész? Hat hónap alatt?

Nekem is ez tűnt föl először: hogy milyen vékony a két paksaméta. Egy

öttagú családban, ahol három serdülő lány is van, az a normális, ha egyfolytában foglalt a vonal, és valaki folyton üvöltözik valakivel, hogy ne lógjon már a telefonon. Eszembe jutott, milyen abnormális, víz alatti csönd honolt a Devlin házban, amikor közöltük Katy halálhírért, és lelki szemeim előtt megjelent a hallban szótlánul típródó Vera néni. – Igen, tudom – mondta Sam. – Lehet, hogy mobilt használnak.

– Lehet – hagyta rá nem túl nagy meggyőződéssel Cassie. Osztottam a kételkedését, hiszen ha egy család elvágja magát a külvilágtól, az szinte mindig azt jelzi, hogy valami nagyon nincs rendben. – De az drága multság – mondtam. – És abban a házban két telefon van, az egyik a földszinten, a szekrénynél, a másik pedig az emeleten, a lépcsőnél. Annak a készüléknek elég hosszú a zsinórja ahhoz, hogy bármelyik hálósobába be lehessen vinni. Tehát nem kell ahhoz mobil, hogy zavartalanul tudjanak beszélni.

Katy mobilszámait már megnéztük. Minden második vasárnap kapott tíz euró zsebpénzt, hogy feltöltse a telefonját. Főként a barátnőinek írt SMS-eket. Hosszú, rejtélyes rövidítésekkel teletűzdelt eszmecsereket rekonstruáltunk, amelyekben szóba került a házi feladat, az osztálytársakról szóló pletykák, az *American Idol* című sztárkereső tévéműsor. De nem volt egyetlen azonosítatlan szám, egyetlen figyelmeztető jel sem.

– Mit emeltél ki? – kérdeztem.

– Az ismert számokhoz próbáltam hozzárendelni a megfelelő családtagot. Úgy tűnik, Katy használta a legtöbbet a telefont, a sárga számok az ő barátnői. – Továbblapoztam. Minden oldalnak legalább a fele sárgával volt kihúzva. – Kékkel Margaret két nővérének számát jelöltem – folytatta Sam. – Az egyik Kilkennyben lakik, a másik ott, a telepen. Zöld színű lett Jonathan Athlone-ban élő nővérének a száma, az otthoné, ahol az édesanyjuk él, és az „El az autópályától!” kampány bizottsági tagjaié. A lila Rosalind barátnője, Karen Daly, nála volt, amikor megszökött otthonról. Az után a hétvége után lassanként elmaradnak a hívásai. Azt gondolhatná az ember, hogy Karen nem igazán örült, amiért a családi perpatvar kellős közepébe pottyant, de az igazság az, hogy ő még néhány hétig hívogatta Rosalindot, csak Rosalind nem hívta vissza.

– Talán nem engedték meg neki – mondtam. Lehet, hogy csak Sam váratlan felbukkanása miatt, de tény, hogy még mindig szaporábban vert a szívem a kelleténél, és éreztem a számban a veszély savanyú, pikáns ízét.

Sam bólintott. – Lehet, hogy a szülők úgy gondolták, Karen rossz hatással van a lányukra. Szóval ez minden, ezenkívül csak egy telefontársaság próbálkozott párszor, hogy váltsanak szolgáltatót – és van még ez a három hívás. – Sam kiterítette a bejövő hívásokat részletező oldalakat, amelyeken összesen három rózsaszín csík látszott. – A beszélgetések dátuma, időpontja és időtartama megegyezik azzal, amit Devlin mondott. Mindhárom esetben

nyilvános fülkéből telefonáltak.

– A francba! – mondta Cassie.

– Honnan? – kérdeztem.

– A városközpontból. Először a rakpartról, a Nemzetközi Pénzügyi Szolgáltató Központ közeléből. Másodszer az O’Connell Streetről, harmadszor pedig a kettő között félútról, szintén a rakpartról.

– Más szóval – jegyeztem meg –, a telefonáló nem a helybeli fiúk közül való, akik földhöz verik a seggüket örömben, hogy többet ér majd a házuk.

– Valószínűleg nem. Az időpontokból ítélve a kocsmából hazafelé menet telefonálgatott az illető. Persze, Knocknaree-ből is bemehet valaki inni a városba, de ilyen rendszerességgel nem tűnik valószínűnek. A biztonság kedvéért leellenőrzöm majd a srácokat, de egyelőre az a tippem, hogy az emberünknek nem személyes, hanem üzleti érdeke fűződik az autópályához. És ha fogadás típus lennék, arra tenném a pénzem, hogy valahol a rakparton lakik.

– A gyilkosunk viszont szinte biztosan helybeli – mondta Cassie.

Sam bólintott. – Persze, az én emberem fölbérelhetett egy helybelit a piszkos munkára. Én így csináltam volna. – összenéztünk Cassie-vel: felülmúlhatatlanul vicces volt a gondolat, hogy Sam nagy komoly arccal elballag bérgyilkost keresni. – Ha kiderítettem, kié a terület, megnézem, beszélt-e valamelyik tulajdonos knocknaree-i emberrel.

– Hogy állsz a terület tulajdonjogával? – kérdeztem.

– Meglesz – hangzott a vidám és homályos válasz. – Rajta vagyok az ügyön.

– Várjatok egy percet – szólt közbe Cassie. – Kinek telefonálgat Jessica?

– Amennyire meg tudom állapítani, senkinek – felelte Sam, majd finoman az asztallaphoz ütogetve egy kupacba rendezte a papírokat, és elvitte őket.

Mindez hétfőn történt, csaknem egy héttel azután, hogy Katy meghalt. Sem Jonathan, sem Margaret Devlin nem telefonált még, hogy tudakozódjon a nyomozás állásáról. Ezt nem panaszként mondom – egyes családok naponta négyszer-ötször is ránk csörögnek, és nincs annál gyötrelmesebb, mint amikor kénytelenek vagyunk beismerni, hogy még nem jutottunk semmire –, de mégiscsak tovább szaporította a nyugtalanító furcsaságok számát.

Rosalind végül kedden, ebédidőben jött be hozzám. Nem telefonált, nem beszéltünk meg időpontot, csak Bernadette szólt be kissé rosszállóan, hogy egy ifjú hölgy óhajt beszélni velem. Tudtam, hogy ő az. A semmiből való felbukkanása kétségbeesésről árulkodott, arról, hogy szorult helyzetben van.

Félbehagytam, amit csináltam, és lementem a földszintre, mit sem törődve Sam és Cassie kérdőn föl vonta szemöldökével.

Rosalind a recepciót várta. Szorosan be volt burkolózva egy smaragd zöld kendőbe, és sóvárgó, réveteg tekintettel nézett ki az ablakon. Túl fiatal volt még ahhoz, hogy tudjon róla, de a gesztenyebarna, göndör fürtjei meg a kendő zöld foltja igen szépen mutatott a napsütötte téglafal és az udvari kövezet előterében. Ha nem látszott volna a rendíthetetlenül funkcionális előcsarnok, preraffaelita stílusú üdvözlőlápra kíváncszott volna a kép.

– Rosalind! – szólítottam meg.

Megpördült a tengelye körül, és a mellkasához kapta a kezét. – Jaj, Ryan nyomozó! Megijesztett... Nagyon köszönöm, hogy fogadott.

– Bármikor – mondtam. – Jöjjön föl, ott beszélgethetünk.

– Biztos? Nem szeretnék problémát okozni. Ha túl sok a dolga, mondja meg nyugodtan, és elmegyek.

– Egyáltalán nem okoz problémát. Kér egy teát vagy kávé?

– Egy kávé nagyszerű lenne. De muszáj bemennünk oda? Olyan szép az idő, és én egy kicsit klausztróbfóbiás vagyok. Nem szívesen mondom másoknak, de... Nem mehetnék inkább ki?

Ez nem éppen szabályos, de úgy okoskodtam, hogy Rosalind nem gyanúsított, és talán nem is tanú. – Persze – mondtam –, egy pillanat. – És fölszaladtam a kávéért. Elfelejtettem megkérdezni, hogy issza, úgyhogy beleöntöttem egy kis tejet, és zsebre dugtam két tasak cukrot, hátha szükség lesz rá.

– Tessék – adtam a kezébe a poharat a földszinten. – Leüljünk valahova a kertben?

Rosalind kortyolt egyet a kávéjából, és bár leplezni igyekezett, viszolygó fintort vágott. – Tudom, hogy pocsék – mondtam.

– Nem, nincs vele semmi baj, csak... szóval, általában nem tejjel iszom, de...

– Hoppá – mondtam. – Elnézést. Hozzak egy másikat?

– Jaj, dehogy! Semmi baj, komolyan, nem is igazán kívánom a kávé. Igya meg, ha kéri. Nem akarok a terhére lenni, nagyon kedves, hogy egyáltalán fogadott, igazán ne csináljon gondot... – Hadarva, magas hangon csacsogott, ide-oda röpködött a két karja, és túl sokáig nézett a szemembe pislogás nélkül, mintha hipnotizált állapotban volna. Nyilvánvaló idegességét nagyon is igyekezett leplezni.

– Egyáltalán nincs a terhemre – mondtam szelíden. – Tudja mit? Keresünk egy kellemes helyet, ahova leülhetünk, aztán hozok magának egy másik kávé. Az is elég pocsék lesz, de legalább nem lesz benne tej. Na, mit szól? – Rosalind hálásan rám mosolygott, és egy pillanatra szabályosan megijesztett, mert az volt a benyomásom, hogy ez az apró figyelmesség már-

már könnyekig meghatotta.

Találtunk egy padot a vár kertjében, a napon. A sövény bokrait csivitelő madarak zörgették, hogy aztán villámgyorsan lecsapjanak egy-egy elhullott szendvicsmorzsára, és vadul birkózzanak vele. Otthagytam Rosalindot, és fölmentem a kávéért. Nem siettem, adtam neki időt, hogy megnyugodjon, de amikor visszaértem, még mindig ugyanúgy, a pad szélén ült az ajkába harapva, és egy százszorszép szirmait tépkedte.

– Köszönöm – mondta, amikor a kezébe adtam a kávé, és mosolyogni próbált. Leültem mellé. – Ryan nyomozó – kezdte –, megtalálta a... megtalálta a húgom gyilkosát?

– Még nem – feleltem. – De éppen csak elkezdjük a nyomozást, ígérem, hogy mindent megteszünk.

– Tudom, hogy elkapja, Ryan nyomozó. Abban a pillanatban tudtam, amikor megláttam magát. Az első benyomásaim rengeteget elárulnak az emberekről – néha szabályosan megijedek, hogy milyen gyakran van igazam –, és akkor egyből tudtam, hogy maga az az ember, akire szükségünk van.

Tiszta, szeplőtlen hitet tükrözött a tekintete. Hízlgő volt, hát persze, hogy hízelgő, de kényelmetlenül is éreztem magam, hogy ennyire belém veti a bizalmát. Abszolút biztos volt az ítéletében, ugyanakkor kétségbeesettnek és nagyon sebezhetőnek látszott. Az ember ugyan igyekszik erre nem gondolni, de én tisztában voltam vele, hogy ez az ügy talán soha nem oldódik meg, és pontosan tudtam, milyen hatással lenne ez a lányra.

– Álmodtam magáról – mondta most Rosalind, és zavartan lesütötte a szemét. – A Katy temetése utáni éjszakán. Tudja, mióta eltűnt, egyszer sem aludtam egy óránál többet. Magamon kívül voltam. De aznap, amikor magát megláttam... emlékeztetett rá, hogy nem szabad feladni. Azon az éjszakán azt álmodtam, hogy bekopog hozzánk, és elmondja, hogy elkapta a tettest, hogy ott ül kint a kocsiban, és soha többé nem fog bántani senkit.

– Rosalind! – szóltam közbe, mert nem bírtam tovább. – A legjobb tudásunk szerint dolgozunk, és nem fogjuk feladni. De muszáj fölkészülnie arra, hogy nagyon sokáig elhúzódhat.

Megrázta a fejét. – Meg fogja találni – jelentette ki egyszerűen.

Ezt elengedtem a fülem mellett. – Azt mondta, kérdezni akar tőlem valamit.

– Igen. – Nagy levegőt vett. – Mondja, Ryan nyomozó, mi történt a húgommal? Pontosán?

Tágra nyílt szemmel, átható tekintettel nézett rám, és én nem tudtam, hogy kezeljem ezt a helyzetet. Mi lesz, ha elmondom? Összeomlik, elájul, sikítani fog? Ebédszünet lévén a kertek tele voltak cseverésző irodistákkal. – Ezt a szüleire kellene hagynom – mondtam végül.

– Tudja, már tizennyolc éves vagyok. Nincs szüksége az engedélyükre

ahhoz, hogy elmondja nekem.

– Akkor is.

Az ajkába harapott. – Kérdeztem tőlük. Apa azt mondta... azt mondták, hogy fogjam be a számat.

Valami mintha végigsüvített volna rajtam – talán düh vagy valami vészjelzés, esetleg az együttérzés hulláma. Nem tudom. – Rosalind – szóltam meg nagyon szelíden –, otthon minden rendben van?

Fölkapta a fejét, a szája kis „O” betűt formázott. – Igen – felelte vékony hangon, bizonytalanul. – Persze.

– Biztos?

– Maga nagyon kedves – mondta erőtlenül. – Annyira jó hozzám! De... minden rendben van.

– Esetleg a társammal szívesebben beszélne róla?

– Nem – vágta rá élesen, és mintha rosszallás vegyült volna a hangjába. – Azért magával akartam beszélni, mert... – körbe-körbe forgatta a kávéspoharat az ölében. – Úgy éreztem, magának ez személyes ügye, Ryan nyomozó. A társán ez nem igazán látszott, de maga... maga más.

– Természetesen mindkettőnknek személyes ügye – mondtam, és szerettem volna vigasztalón átkarolni, vagy megfogni a kezét, vagy valami, de soha nem voltam jó az ilyesmiben.

– Igen, tudom, tudom. De a társa... – Rám villantott egy röpké, zavart mosolyt. – Azt hiszem, egy kicsit félek tőle. Olyan agresszív.

– A társam? – kérdeztem riadtan. – Maddox nyomozó? – Kettőnk közül mindig is Cassie tudott jobban bánni az áldozatok családjával. Én görcsölök, elakad a szavam, ő viszont mintha mindig tudná, mit kell mondania, és hogy találhatja a legtapintatosabban. Egyes családoktól mindmáig kap nagy lelkiérőről tanúskodó, szomorú, hálás kis karácsonyi lapokat.

Rosalind tanácstalanul, nyugtalanul verdesett a levegőben a két karjával. – Jaj, Ryan nyomozó, igazán nem úgy értettem, hogy ez rossz! Az agresszivitás jó dolog, nem igaz? Különösen a maguk szakmájában. Valószínűleg én vagyok túlérzékeny. Csak ahogy Maddox nyomozó rászállt a szüleimre... tudom, hogy föl kellett tennie azokat a kérdéseket, de ahogy föltette őket, olyan ridegen... Jessicát nagyon fölzaklatta. És úgy mosolygott rám, mintha... Katy halála nem vicces dolog, Ryan nyomozó!

– Távolról sem – feleltem. Megpróbáltam fölidézni azt a borzalmas beszélgetést Devlinék nappalijában, hátha rájövök, mi a nyavalyával dúlta föl Cassie ennek a gyereknek a lelkét. Csak arra tudtam gondolni, hogy Rosalind azt értette félre, amikor Cassie leültette a kanapéra, és közben bátorítóan rámosolygott. Utólag úgy éreztem, az talán valóban nem volt egészen helyénvaló, de Rosalind mindenképpen jócskán túlreagálja. A sokkhatás és a gyász gyakran vált ki az emberekből ilyen félrecsúszott, logikátlan reakciót,

de az, hogy Rosalind ennyire ideges és kiegyensúlyozatlan, csak megerősített abban, hogy Devlinéknél valami nem stimmel. – Sajnálom, ha olyan benyomást keltettünk...

– Jaj, dehogyis, maga egyáltalán nem, maga csodálatos volt. És tudom, hogy Maddox nyomozó sem szándékosan mutatkozott olyan... nyersnek. Tényleg. Hiszen az agresszív emberek többsége csak erősnek akar látszani, nem igaz? Nem szeretnék, ha bizonytalannak, gyöngének tartanák őket. A lelkük mélyén nem kegyetlenek.

– Nem – helyesletem –, valószínűleg nem. – Nemigen tudtam elképzelni, hogy tarthatná Cassie-t bárki is gyöngének, de aztán eszembe jutott, hogy agresszívnek sem gondoltam soha. Belém nyilallt a kellemetlen felismerés, hogy nem tudhatom, milyennek látják Cassie-t mások. Mintha arról kellett volna véleményt alkotnom, hogy csinos-e a húgom. Nem tudtam objektívebben nyilatkozni róla, mint saját magamról.

– Megbántottam? – nézett rám idegesen, egyik göndör fürtjét huzigálva Rosalind. – Igen. Sajnálom. Annyira sajnálom, folyton elszóloom magam, és beletrafálok valamibe. Kinyitom azt a buta számat, és kicsúszik rajta valami, nem tanulok semmiből...

– Semmi baj – feleltem. – Egyáltalán nem bántott meg.

– Dehogynem. Látom magán. – Még szorosabban összehúzta a vállán a kendőt, kiszabadította alóla a haját, és feszült, bezárkózó arc kifejezést öltött.

Tudtam, hogy ha most elveszítem, talán az utolsó esélyemet játszom el. – Őszintén mondom, hogy nem bántott meg – próbáltam a lelkére beszélni. – Csak elgondolkodtam azon, amit mondott. Komoly éleslátásra vall.

A kendő sarkával babrált, és nem nézett a szemembe. – De nem a barátnője?

– Maddox nyomozó? Nem, nem, nem. Semmi efféle.

– Abból gondoltam, ahogy... – A szájára csapott. – Jaj, már megint! Rosalind, elég legyen!

Önkéntelenül elnevettem magam. – Tudja mit? Vegyen egy mély lélegzetet, és kezdjük előlről.

Lassan fölengedett, és kényelembe helyezte magát a padon. – Köszönöm, Ryan nyomozó! De kérem... mondja el, mi történt pontosan Katyvel! Tudja, folyton képzelődöm... elviselhetetlen, hogy nem tudom.

Így aztán (hiszen ugyan mi válaszolhattam volna erre?) elmondtam. Nem ájult el, nem reagált hisztérikusan, még csak könnyekre sem fakadt. Csöndben hallgatta, amit mondok, és közben rám szegezte a koptatottfarmer-színű szemét. Amikor végeztem, az ajkára tapasztotta az ujjait, és a napsütésbe bámult, vagy talán a szépen formára nyírt sövényt nézte meg a műanyag ételesdobozok fölött pletykálkodó irodistákat.után megveregtettem a vállát. Ahogy hozzáértem a kendőjéhez, éreztem, hogy olcsó, szúrós, műszálas darab.

Meghatott, hogy ilyen gyerekesen, szánnivalóan tetszeni akart. Szerettem volna mondani neki valami bölcsét, mélyenszántót arról, hogy a halál nagyon ritkán mérhető a hátramaradottak válogatott kínjaihoz, valami olyat, ami eszébe juthat, ha magányosan, álmatlanul, mit sem érve szenved a szobájában. De nem találtam a szavakat.

– Annyira sajnálom – nyögtem ki végül.

– Tehát nem erőszakolták meg?

Tompa, élettelen volt a hangja. – Igya meg a kávéját – mondtam neki, mert halványan úgy rémlett, hogy sokkhatás esetén jól tesz a forró ital.

– Nem, nem... – kalimpált eszeveszetten a karjával. – Mondja el! Nem erőszakolták meg?

– Nem, nem igazán. És már halott volt. Nem érzett semmit.

– Nem szenvedett sokat?

– Szinte semmit. Majdnem azonnal elvesztette az eszméletét. Rosalind hirtelen a kávéspohár fölé hajolt, és láttam, hogy remeg az ajka. – Borzalmasan érzem magam, Ryan nyomozó. Úgy érzem, meg kellett volna védelmeznem őt.

– De hiszen nem tudta, hol van.

– Tudnom kellett volna. És ott kellett volna lennem, nem az unokatestvéreimmel viháncolni. Rettenetesen rossz testvére voltam, ugye?

– Maga nem felelős Katy haláláért – jelentettem ki határozottan. – Nekem úgy tűnik, hogy csodálatosan jó testvére volt a húgának. Nem tehetett érte semmit.

– De... – Elhallgatott, és a fejét csóválta.

– De mi?

– Hát... tudnom kellett volna. Csak ennyi. Ne is törődjön vele. – Tétován rám mosolygott a hajfüggönyén át. – Köszönöm, hogy elmondta.

– Most rajtam a sor – jelentettem ki. – Kérdezhetek én is pár dolgot?

Rosalindból ez mintha nyugtalanságot váltott volna ki, de nagy levegőt vett, és bólintott.

– Az édesapja azt mondta, Katyt még nem érdekelték a fiúk. Igaz ez?

Kinyílt, majd újra becsukódott a szája. – Nem tudom – felelte halk, vékony hangon.

– Rosalind, tudom, hogy nem könnyű erről beszélnie. De ha nem úgy van, ahogy az édesapjuk mondta, azt tudnom kell.

– Katy a testvérem volt, Ryan nyomozó. Nem akarom... kibeszélni.

– Tudom – feleltem szelíden. – De most azzal tesz érte a legtöbbet, ha elmond mindent, ami segíthet nekünk, hogy megtaláljuk a gyilkosát.

Rosalind hosszú szünet után elhalóan, reszketegen felsóhajtott. – Igen – mondta. – Szerette a fiúkat. Azt nem tudom, hogy pontosan kit, de hallottam, ahogy a barátnőivel ugratják egymást, tudja, hogy kinek ki a barátja, meg

kivel csókolózott...

Riasztó volt a gondolat, hogy már a tizenkét évesek is csókolóznak, de aztán eszembe jutottak Katy barátnői, ezek a mindentudó, zavarba ejtő kislányok. Lehet, hogy mi egyszerűen elmaradtunk voltunk Peterrel meg Jamie-vel. – Biztos ebben? – kérdeztem. – Az édesapja elég határozottan mondta.

– Az apám... – Rosalind két szemöldöke között apró ránc jelent meg. – Az apám imádta Katyt. És ő ezt néha... kihasználta. Nem mindig mondott neki igazat. Ez engem nagyon elszomorított.

– Oké – mondtam. – Megértem. Helyesen tette, hogy elmondta ezt nekem. – Rosalind alig észrevehetően bólintott. – Még valamit meg kell kérdeznem magától. Májusban megszökött otthonról, ugye?

Mélyebb lett a ránc. – Azt nem mondanám, hogy megszöktem, Ryan nyomozó. Nem vagyok már gyerek. Egy barátnőmmel töltöttem a hétvégét.

– Kivel?

– Karen Dalyvel. Megkérdezheti tőle is, ha akarja. Megadom a számát.

– Nem szükséges – feleltem kétértelműen. Karennel már beszéltünk: félénk, tésztaképű lány volt, egyáltalán nem ilyennek képzeltem Rosalind barátnőjét. Megerősítette, hogy Rosalind egész hétvégén nála volt, de nekem elég jó a szimatom, megérzem, ha át akarnak verni. Majdnem biztos voltam benne, hogy Karen valamit elhallgat – Az unokatestvére azt mondta, lehetséges, hogy egy fiúval töltötte a hétvégét. Rosalind szája bosszús kis vonallá keskenyedett. – Valerie-nek mocskos a fantáziája. Tudom, hogy sok lány csinál ilyesmit, de én nem vagyok olyan, mint ők.

– Nem – mondtam. – Maga tényleg nem olyan. De a szülei nem tudták, hol van, igaz?

– Nem. Nem tudták.

– És miért nem?

– Azért, mert nem volt kedvem elmondani nekik – jelentette ki kurtán-furcsán, majd rám nézett, sóhajtott egyet, és lágyabbak lettek az arcvonásai. – Mondja, Ryan nyomozó, maga soha nem érzi úgy, hogy... hogy muszáj elszabadulnia? Hogy muszáj otthagynia mindent? Hogy egyszerűen nem bírja tovább?

– De igen – feleltem. – Tehát nem azért tűnt el arra a hétvégére, mert otthon történt valami rossz dolog? Nekünk azt mondták, hogy összeveszett az édesapjával...

Rosalind tekintete elborult, és félrenézett. Vártam. Kis idő múlva megrázta a fejét. – Nem. Semmi... semmi efféle.

Megint megszólalt bennem a vészcsengő, de Rosalind most már keményebb hangon beszélt, és én egyelőre nem akartam erőltetni a dolgot. Most, utólag persze eszembe jut, hogy talán azt kellett volna tennem, de azt

hiszem, ez hosszú távon aligha változtatott volna bármin is.

– Tudom, hogy nagyon nehéz időszakot él át – mondtam –, de ne szökjön meg újra, rendben? Ha már nem bírja tovább, vagy ha csak beszélni akar a dologról, hívja föl az áldozatvédelmet vagy engem – megvan a mobilszámom, ugye? Mindent meg fogok tenni, hogy segítek.

Rosalind bólintott. – Köszönöm, Ryan nyomozó. Ezt észben fogom tartani. – De a levert, elzárkózó arckifejezése miatt az volt az érzésem, hogy valami rejtélyes módon súlyos csalódást okoztam neki.

Cassie a közös irodában volt, vallomásokat fénymásolt. – Ki volt az? – kérdezte.

– Rosalind Devlin.

– Aha. És mit mondott?

Valahogy nem volt kedvem beszámolni a részletekről. – Semmi különöset. Csak annyit, hogy bármit mondjon az apjuk, Katy igenis fiúzott már. Neveket nem tudott mondani, úgyhogy újból beszélnünk kell Katy barátnőivel, hátha tudnak valamit. Rosalind azt is mondta, hogy Katy időnként hazudott, de hát ez a legtöbb gyerekkel előfordul.

– Még valami?

– Nem igazán.

A fénymásolónál álló Cassie egy papírlappal a kezében felém fordult, és hosszan, kifürkészhetetlen tekintettel végigmért. Végül azt mondta: – De legalább szóba áll veled. Maradj kapcsolatban vele, hátha később még jobban megnyílik.

– Megkérdeztem tőle, hogy nincs-e valami gond otthon – mondtam némi büntudattal. – Azt mondta, nincs, de én nem hiszek neki.

– Ühüm – mondta Cassie, és folytatta a fénymásolást.

Amikor azonban másnap újra kikérdeztük Christinát, Marianne-t és Beth-t, kitartóan azt állították, hogy Katynek nem volt fiúja, és nem is volt különösebben belezúgva senkibe. – Néha ugrattuk a fiúkkal – mondta Beth –, de nem komolyan, érti? Csak szórakoztunk. – A vörös hajú, vidám Beth-nek már bimbózott a nőisége, kezdtek alakulni a formás, gömbölyded idomai. Amikor könnybe lábadt a szeme, mintha zavarba jött volna, mintha ismeretlen dolog lett volna számára a sírás. A pulóvere ujjában kotorászott, onnan húzott végül elő egy szakadt szélű papír zsebkendőt.

– De lehet, hogy csak nem mondta el nekünk – szólalt meg Marianne. Ő volt köztük a legcsöndesebb, amolyan sápadt tündérke, aki szinte elveszett a menő tunicucaiban. – Katy... Katy nagyon titkolózó volt – folytatta. – Amikor például először felvételizett a balettiskolába, azt csak akkor tudtuk meg, amikor fölverték, emlékeztek?

– Na *vigyázz*, az azért nem ugyanaz! – szólt közbe Christina, de előtte ő is sírt, és az eldugult orra miatt nem volt olyan tekintélyt parancsoló a hangja, mint máskor. – Egy *fiút* azért nehéz lett volna nem észrevenni!

A lótifutik természetesen újra kihallgatták a telepen élő összes fiút és Katy fiú osztálytársait is, de én akkor már nem nagyon számítottam rá, hogy sikerrel járnak. Olyan volt ez az ügy, mint egy véget nem érő, örjítő „itt a piros, hol a piros?” játék: tudtam, hogy ott a piros az orrom előtt, de a keverő csal, és egyébként is túl gyorsan jár a keze, és hiába tudom tutira, melyik pohár a nyerő, ha felfordítom valamelyiket, sose találok alatta semmit.

Kocknaree-ből hazafelé jövet felhívott Sophie, hogy megvannak a laboreredmények. Éppen gyalogolt valahol, érezhetően zötykölődött a mobilja, és hallottam a cipője szapora, határozott kopogását is.

– Megvannak a Devlin kislány eredményei – mondta. – A labornak hathetes elmaradása van, és tudod, milyenek, de elértem, hogy ezt soron kívül megcsinálják. Gyakorlatilag le kellett feküdnöm a főgirnnyóval.

Felgyorsult a szívverésem. – Áldjon meg az isten érte, Sophie! – mondtam. – Jövünk neked még egy körrel. – A volánnál ülő Cassie rám pillantott. – Laboreredmény – formáltam hang nélkül a szót.

– Méreganyagszűrés negatív: kábítószert, szeszes italt, gyógyszert nem találtak a szervezetében. Tele volt mindenféle nyomokkal, főleg szabadtériekkel: föld, virágpor, a szokásos. Minden nyom egybevág Knocknaree környékének talajösszetételével, még az a cucc is, ez pedig jó hír, ami a ruháján belülre került, és beleragadt a vérbe. Tehát nem csak az stimmelt, amit az oltárkőnél szedett össze. A labor szerint van abban az erdőben valami szuperritka növény, ami sehol máshol nem nő a közelben, a növényes girnyó láthatóan be volt tőle gerjedve, és a virágporát csak egymérföldnyire fújja el a szél. Tehát úgy néz ki, a kislány egész idő alatt Knocknaree-ban volt.

– Ez egybevág azzal, amit mi kiderítettünk – mondtam. – Akkor jöhet a jó hír!

Sophie bosszúsán fújta egyet. – Ez volt a jó hír – mondta. – A lábnymokból nem sült ki semmi: a fele a régészeké, a többi meg annyira elmosódott, hogy használhatatlan. A textilszálak gyakorlatilag mind megegyeznek a házból elhozott cuccokkal. Van ugyan néhány azonosítatlan, de nincs rajtuk semmi jellegzetes. A pólón talált hajszálak közül az egyik azé az idiótáé, aki megtalálta a holttestet, kettő pedig Katy anyjáé. Az egyik a kislány nadrágján volt, a másik a zokniján, és alighanem az anyja mosta a ruháit, úgyhogy ez nem nagy szám.

– DNS van? Vagy ujjlenyomat, vagy valami?

– Haha! – mondta Sophie. Valami ropogósat evett, alighanem

krumpliszirmot. Sophie főleg műkáján él. – Van néhány részleges ujjlenyomat, de azok gumikesztyűtől származnak – micsoda meglepetés! Úgyhogy hámszövetminta sincs, meg sperma se, meg nyál se, és olyan vérminta se, ami ne a kislánytól származna.

– Nagyszerű... – mondtam, és szép lassan összeszorult a gyomrom. Már megint bedőltem az itt a piros, hol a pirosos fazonnak: nagy reményeket tápláltam, és most hülye baleknak éreztem magam.

– Kivéve azt a régi vérfoltot, amit Helen talált – folytatta Sophie. – Ellenőrizték a vércsoportját: A pozitív. Az áldozaté pedig nulla negatív.

Sophie most szünetet tartott, amíg a szájába tömött néhány krumpliszirmot, az én gyomrom pedig egyre komplikáltabb dolgokat művelt. – Mi van? – kérdezte, miután egy ideig nem mondtam semmit. – Ezt akartad hallani, nem? Egyezik a régi ügy vérmintájával. Jó, ez nem túl erős bizonyíték, de több, mint a semmi.

– Igen – mondtam. Éreztem, hogy Cassie figyel. Elfordultam tőle. – Nagyszerű – mondtam. – Kösz, Sophie.

– A vérmintákat meg azt a pár edzőcipőt elküldtük DNS-vizsgálatra – mondta még Sophie –, de a helyedben nem lovalnám bele magam túlzottan. Fogadni merek, hogy rég tönkrement. Hogy a picsába lehet vérmintát pincében tárolni?

Hallgatólagos egyezségünk alapján Cassie foglalkozott a régi ügygel, én pedig Devlinékre koncentráltam. Kiderült, hogy McCabe pár éve infarktusban meghalt, a kollégájával viszont tudott beszélni Cassie. Kiernan már nyugdíjas volt, és a Laytown nevű kis tengerparti ingázófaluban élt. Jöcskán benne járt már a hetvenes éveiben, pirospozsgás, kedélyes volt az arca, a kellemesen petyhüdt teste pedig kiöregedett rögbijátékosra emlékeztetett. Jó nagyot sétáltak Cassie-vel a széles, kihalt tengerparti fővényen, és Kiernan a sirályok, pólingok rikácsolása közepette elmesélt mindent, amire a Knocknaree-ügy kapcsán emlékezett. Boldognak látszott, mondta Cassie aznap este, miközben ő tüzet gyújtott, én mustárt kentem a ciabattára, Sam pedig bort töltött. Cassie elmondta azt is, hogy Kiernan famegmunkálással tölti az idejét, fűrészporos volt a viseltes, puha nadrágja. Amikor elindultak, a felesége sálat tekert a nyakára, és arcon csókolt.

A hajdani nyomozó pontosan emlékezett az ügy minden apró részletére. Az ír államiság rövid, de annál kuszább történetében talán öt-hat gyerek tűnt el úgy, hogy soha nem került elő, és Kiernannek az egész életét végigkísérte a tudat, hogy ezek közül kettőnél ő vallott kudarcot. Elmondta Cassie-nek (kissé védekezően, mintha a fejében már sokszor lejátszódott volna ez a beszélgetés), hogy a kutatás igen nagy erővel folyt, voltak kutyák, helikopterek, búvárok. A rendőrök és az önkéntesek minden irányban több mérföldnyi erdőt, dombot,

mezőt fésültek át, hetekig hajnalban kezdték a munkát, és csak a kései nyári szürkületben hagyták abba. Ellenőriztek Belfastba, Kerrybe, sőt Birminghambe vezető szálakat is, de Kiernan fülébe végig azt suttogetta egy hang, hogy rossz helyen kereskednek, és a válasz kezdettől fogva ott van az orruk előtt.

– És mi az elmélete? – kérdezte Sam.

Rácsaptam az utolsó steaket is egy szelet olasz kenyérre, és kiosztottam a tányérokat. – Később – mondta Samnek Cassie. – Előbb élvezd ki jól ezt a szendvicset. Nem sűrűn fordul elő, hogy Ryan csinál valami értékelhetőt.

– Két igazi őstehetséggel van dolgod – vágtam vissza. – Tudunk egyszerre enni és téged hallgatni. – Persze, jó lett volna először négy szemközt hallani a sztorit, de Cassie későn ért vissza Laytownból, és már nem maradt rá idő. Az étvágyamat már a gondolat is elvette, hogy végig kell hallgatnom, maga a történet már nemigen ronthatott a helyzeten. Meg aztán mindig vacsora közben beszéltünk a nyomozásról, és elhatároztam, hogy ha rajtam múlik, ez aznap sem lesz másként. Sam ugyan úgy néz ki, mint aki boldog tudatlanságban él, nem észleli a dolgok rejtett jelentését, a láthatatlan érzelmi erővonalakat, de időnként gyanút fogok, hogy mégsem lehet olyan naiv, amilyennek mutatja magát.

– Le vagyok nyűgözve – mondta Cassie. – Rendben. – Rám pillantott, de én elfordítottam a fejem. – Szóval Kiernan elmélete az, hogy a gyerekek egy pillanatra sem hagyták el Knocknaree-t. Nem tudom, emlékeztek-e rá, de volt egy harmadik gyerek is... – Oldalra hajolt, és belenézett a kanapé karfáján nyitva álló jegyzetfüzetébe. – Adam Ryan. Aznap délután a másik kettővel játszott, és néhány órai kutatás után megtalálták az erdőben. Nem sérült meg, de a cipője tele volt vérrrel, és elég feldúlt állapotban volt. Nem emlékezett semmire. Ezért Kiernan úgy gondolta, bármi is történt, vagy az erdőben, vagy ahhoz nagyon közel játszódhatott le, különben hogy jutott volna vissza oda Adam? Úgy okoskodott, hogy egy helybeli fickó már egy ideje figyelte őket, majd aznap odament hozzájuk az erdőben, és ott támadott, de az is lehet, hogy a házába csalogatta őket. Valószínűleg nem gyilkosságra készült, csak molesztálni akarta őket, de valami nem a tervei szerint alakult. Adam megszökött tőle, és visszafutott az erdőbe, ami alighanem azt jelenti, hogy eleve az erdőben voltak, vagy a telep valamelyik erdőszéli házában, vagy az egyik közeli tanyaházban. Különben Adam hazaszaladt volna, nem igaz? Kiernan szerint a támadó pánikba esett, és megölte a másik két gyereket. Lehetséges, hogy a házában rejtegette a holttesteket, majd egy alkalmas pillanatban vagy a folyóba dobta őket, vagy elásta őket a kertjében – de még valószínűbb, hogy az erdőben, mert a környéken az eset utáni hetekben senki sem számolt be gyanús ásról.

Haraptam egyet a szendvicsemből. A pikánsan fűszerezett, véres hús

ízétől kis híján elokádtam magam. Rágás nélkül küzdöttem le a falatot egy nagy korty bor segítségével.

– És az ifjú Adam merre jár manapság? – érdeklődött Sam.

Cassie vállat vont. – Kétlem, hogy bármi újdonsággal tudna szolgálni. Kiernan és McCabe még évekig visszajártak hozzá, de később sem emlékezett semmire. Végül feladták, belátták, hogy egyszer s mindenkorra elvesztek az emlékei. A család elköltözött a környékről. Knocknaree-ban az a pletyka járja, hogy kivándoroltak Kanadába. – Ez egyelőre mind igaz is volt. Sokkal nehezebb és röhejesebb volt ez a helyzet, mint vártam. Gondosan megkomponált, titkos nyelven kommunikáltunk egymással Sam feje fölött, mint a kémek.

– Órjító lehetett – mondta Sam. – Ott van nekik egy szemtanú... – A fejét csóválta, és nagyot harapott a szendvicseéből.

– Igen, Kiernan mondta is, hogy kiborító volt – felelte Cassie –, de a kölyök megtett mindent, ami tőle telt. Még rekonstruálni is hajlandó volt az esetet két helybeli gyerekkel. Remélték, hogy így talán eszébe jut, mit csináltak azon a délutánon a pajtásaival, de amint beértek az erdőbe, valósággal lebénult. – Ugrott egyet a gyomrom. Erre abszolút nem emlékeztem. Letettem a szendvicset. Majd megőrültem egy cigarettáért.

– Szegény kis lurkó – jegyezte meg jámboran Sam.

– Így gondolta a dolgot McCabe is? – kérdeztem.

– Nem – felelte Cassie, és lenyalta a mustárt az ujjáról. – McCabe „turistára” gyanakodott, aki csak pár napot töltött Írországbán, és alighanem Angliából ugrott át, lehet, hogy munkaügyben. Az volt a helyzet, hogy egyetlen valamirevaló gyanúsítottat sem találtak. Csaknem ezer emberrel töltettek ki kérdőívet, több százat kihallgattak, kizárták Dél-Dublin összes ismert perverzét és fura figuráját, a helybeliek mozgását percről percre lekövezték... Tudjátok, hogy van ez: gyanúsított szinte mindig akad, még akkor is, ha végül nem sikerül vádat emelni ellene. Ők viszont senkit sem találtak. Valahányszor nyomra bukkantak, mindig zsákutcában kötöttek ki.

– Ez ismerősen hangzik – jegyeztem meg komoran.

– Kiernan szerint valaki hamis alibit szolgáltatott a tettesnek, aki így igazából be sem került a látókörükbe – folytatta Cassie –, McCabe viszont arra esküdött, hogy azért nem találják, mert nincs ott. Az ő elmélete szerint a gyerekek a folyónál játszottak, és elmentek a parton egészen odáig, ahol a túloldalon kiér az erdőből. Ez elég hosszú séta, de már máskor is legyalogolták ezt a távot. Van egy kis mellékút, amely közvetlenül amellet a folyószakasz mellett halad. McCabe úgy gondolta, valaki arra autózott, meglátta a gyerekeket, és megpróbálta berángatni, vagy becsalogatni őket a kocsijába. Adam ellenállt, kiszabadult, visszaszaladt az erdőbe, és a fickó elhajtott a másik kettővel. McCabe az Interpollal meg a brit rendőrséggel is

beszélt, de ők sem tudtak hasznos információval szolgálni.

– Tehát Kiernan és McCabe szerint is megölték a gyerekeket – mondtam.

– McCabe a jelek szerint nem volt ebben biztos. Ő látott esélyt arra is, hogy valaki elrabolta őket – esetleg egy mentálisan sérült ember, aki mindenáron gyerekekre vágyott, vagy... Mindegy is. Eleinte arra gyanakodtak, hogy a gyerekek megszöktek, de két tizenkét éves, egy fillér nélkül? Pár napon belül megtalálták volna őket.

– Hát, Katyt nem egy véletlenül arra járó turista ölte meg, az biztos – mondta Sam. – Hiszen meg kellett beszélnie vele a találkozót, utána rejtegetnie kellett valahol egy napig...

– Az igazat megvallva – szóltam meg, és le voltam nyűgözve, hogy milyen kellemes, hétköznapi a hangom –, nekem az autós gyerekrablás sem tűnik valószínűnek a régi ügyben. Amennyire emlékszem, a cipőt csak akkor adták rá újra a kölyökre, amikor már kezdett megalvadni benne a vér. Ez pedig azt jelenti, hogy egy ideig mind a hárman a gyerekrablóval voltak valahol a közelben, és csak azután menekült el az egyikük. Szerintem ez helybeli tettesre utal.

– Knocknaree kis hely – mondta Sam. – Mennyi az esély arra, hogy két különböző gyerekgyilkos éljen ott?

Cassie tányérját keresztbe vetett lábán egyensúlyozva összekulcsolta a kezét a tarkóján, és megmasszírozta a nyakát. Sötét karikák voltak a szeme alatt. Hirtelen rádöbbsentem, hogy a Kiernannel töltött délutántól kissé megzakkant, és lehet, hogy nem is csupán miattam vonakodott elmondani, mit hallott. Ha elhallgat valamit, jellegzetes módon, alig észrevehetően összepréselődik a szája sarka. Azon tűnődtem, vajon mit mondhatott neki Kiernan, amit eltítkol előlünk.

– Tudátok, hogy még a fákat is átkutatták? – kérdezte Cassie. – Pár hét után valamelyik nagyokos lótifutinak eszébe jutott egy régi ügy, amikor egy gyerek fölmászott egy odvas fára, és belepottyant a törzsén tátongó üregbe. Negyven év múlva találták meg. Kiernan és McCabe megnézetett minden egyes fát, az emberek elemlámpával bevilágítottak az üregekbe...

Cassie elhallgatott, és csönd telepedett a szobára. Sam egyenletes, komótos tempóban, jóízűen elmajszolta a szendvicsét, majd elégedett sóhaj kíséretében letette a tányérját. Végül Cassie moccan meg elsőként A markát tartotta, én pedig odaadtam neki a cigarettásdobozát. – Tudjátok, hogy Kiernan még ma is erről álmodik? – szólalt meg, és kihalszott egy szálát. – Azt mondta, már nem olyan sűrűn, mint régebben: amióta nyugdíjba ment, csak néhány havonta. Álmában éjszaka keresi az erdőben a két gyereket, szólongatja őket, és egyszer csak előugrik valaki a bokrok közül, és rohanni kezd felé. Tudja, hogy ez az ember vitte el őket, látja az arcát is – azt mondta,

„olyan tisztán, mint most magát” –, de amikor fölébred, nem emlékszik rá.

Ropogott, szikrát szórt a tűz. A szemem sarkából megláttam valamit, és odakaptam a fejem. Biztos voltam benne, hogy egy kis fekete, karmos valami surran ki a kandallóból – talán egy kéménybe pottyant madárfióka? –, de nem volt ott semmi. Amikor visszafordultam, Sam engem figyelt a nyugodt, szürke szemével, amelyből mintha együttérzést olvastam volna ki, de Sam csak mosolygott, és áthajolt az asztalon, hogy újratöltse a poharamat.

Nehezen aludtam el, még akkor is, amikor lehetőségem volt rá. Mint már említettem, ez máskor is előfordult, de azokban a hetekben folyton azon kaptam magam, hogy valamiféle szürkületi zónában rekedtem, az alvás és az ébrenlét között, és hiába erőlködöm, egyik állapotba sem tudok bejutni. „Vigyázz!” – szólalt meg egy hang hirtelen, hangosan a fülem mellett, vagy „Nem hallom. Mi az? Mit mondtál?” Félálomban érzékeltem, hogy sötét alakok lopóznak ide-oda a szobában, lapozgatják a jegyzeteimet, fogdossák a ruhásszekrényben az ingeimet. Tudtam, hogy nem lehetnek valódiak, mégis egy örökkévalóságig hevertem pánikba esve, mire összeszedtem a bátorságomat, és visszarángattam magam az ébrenlétbe, hogy szembeszálljak velük, vagy eltüntessem őket. Egyszer arra ébredtem, hogy a falat támasztom a hálószobám ajtaja mellett, örültem kapkodok a villanykapcsoló felé, és alig-alig tartanok meg a lábaim. Kótyagos volt a fejem, és valahonnan fojtott nyögés hallatszott. Időbe telt, mire rádöbbsenem, hogy az én hangom az. Fölkapcsoltam a lámpát, visszamásztam az ágyba, és ott hevertem álmatlanul, amíg meg nem szólalt az ébresztőóra, mert nem mertem elaludni.

Ebben a köztes állapotban, a pokol tornácán gyerekhangokat is hallottam. Nem Peter és Jamie hangját, hanem egy egész gyerekcsapat kántált mondókákat valahol a távolban, olyan rigmusokat, amelyekről semmi emlékem nem volt. Vidám, gondtalan volt a gyerekek hangja, és túl tiszta ahhoz, hogy emberi hang legyen. A mondókákat pergő, bonyolult ritmusú tapssal kísérték. *Gyere, gyere, pajtás, csakis velem játszsz, almafára mássz... Két liliumfiú zöld ruhába van, egy az egy, csak egymaga, s ez mindig így marad...* Halk kórusuk olykor egész nap ott ült a fejemben, és cénnavékony hangjuk aláfestést szolgáltatott mindenhez, amit csináltam. Páni félelemben éltem, hogy O’Kelly egyszer rajtakap, amint valamelyik mondókát dúnyyogom.

Rosalind azon a szombaton fölhívott a mobilomon. Az esetszobában voltam. Cassie elment az eltűnt személyek csoportjához. A hátam mögött O’Gorman harsogott valami főszerről, aki nem viselkedett vele elég tisztelettudóan, amikor házról házra járt. A fülemhez kellett szorítanom a telefont, hogy halljam, mit mond Rosalind. – Ryan nyomozó, itt Rosalind... Elnézést, hogy

megint zavarom, de nem tudna szakítani egy kis időt, hogy beszéljen Jessicával?

A háttérből a város zajait hallottam: autók, hangos beszéd, a közlekedési lámpa eszelős pityegése a zebránál. – Dehogynem – feleltem. – Hol van?

– A városban. Találkozhatnánk a Central Hotel bárjában, mondjuk, tíz perc múlva? Jessica mondani akar valamit magának.

Előbányásztam az ügy aktáját, és keresni kezdtem Rosalind születési idejét. Hiszen ha kihallgatom Jessicát, akkor jelen kell lennie egy felnőttnek is. – A szülei is ott vannak? – kérdeztem.

– Őö... nem, nincsenek. Szerintem Jessica így könnyebben megnyílik, ha nem gond.

Pattanásig feszültek az idegeim. Megtaláltam a család adatlapját: Rosalind tizennyolc éves, megfelel a célnak. – Nem gond – mondtam. – Akkor ott találkozunk.

– Köszönöm, Ryan nyomozó, tudtam, hogy magára számíthatok! Ne haragudjon, hogy csak így iderángatom, de muszáj hazaérnünk... – Megszakadt a vonal. Vagy lemerült a mobilja, vagy elfogyott a kártyájáról a pénz. Hagytam Cassie-nek egy cetlit, hogy „Rögtön jövök”, és elindultam.

Meg kellett állapítanom, hogy Rosalindnak van ízlése. A Central bárja makacsul ódivatúnak hat: a mennyezeten párkányszegély fut körbe, a kényelmes karosszékek akkora helyet foglalnak el, hogy az már a hatékonyság rovására megy, a polcokon elegáns kötésű, fura, régi könyvek sorakoznak. Mindez kellemes kontrasztban áll az utca eszelősen túlpörgött nyüzsgésével. Néha eljártam oda szombatontként egy pohár brandyre meg egy szivarra – ez még a dohányzás betiltása előtti időkben volt –, és ilyenkor egész délután az 1938-as gazdakaletárriumot olvastattam, vagy harmadrangú viktoriánus költeményeket.

Rosalind és Jessica egy ablak melletti asztalnál ült. Rosalind lazán feltűzte göndör fűrtjeit, és tiszta fehér ruhájában – hosszú szoknya, fátolszerű, fodros blúz – tökéletesen beleolvadt a környezetébe. Mintha csak egy Edward-kori garden partyről csöppent volna oda. Éppen Jessica fülébe sugdosott valamit, és lassan, vigasztalón simogatta a kishüga haját.

Jessica lábát maga alá húzva ült a karosszékében, és a látványa most is ugyanolyan erővel hatott rám, mint első alkalommal. A magas ablakon betűző nap fényoszlopában mintha sugárzó látomás lett volna, valaki más, aki eleven, sóvár és elveszett. A szemöldöke finom, „V” alakú íve, az orra lejtése, az ajka telt, gyermeki görbülete: amikor utoljára láttam ezt az arcot, üres tekintettel, vérfoltosan nézett vissza rám Cooper acél boncasztaláról. Olyan volt, mintha a halál haladékot adott volna Katynek, ahogy Orfeusz egy röpke, csodás

pillanatra visszakapta Eurüdikét a sötétség birodalmából. A lélegzetem is elállt, annyira szerettem volna megsimogatni a puha, fekete haját, szorosan magamhoz vonni, érezni a törekeny teste melegét, a légzését. Mintha legalábbis azzal, hogy őt védelmezem, időutazást tehetnék, és megvédelmezhetném Katyt is.

– Rosalind! – szóltam oda. – Jessica!

Jessica összerезzent, tágra nyílt a szeme, és a káprázat elillant. Volt valami a kezében. Közelebb lépve láttam, hogy egy tasak cukrot vett ki az asztal közepén álló tálkából. Most betette a szája sarkába, és szopogatni kezdte – papírostul...

Rosalind arca felragyogott, amikor meglátott. – Ryan nyomozó! Annyira örülök, hogy látom! Tudom, hogy hirtelen rángattam ide, de... jaj, üljön le, üljön le... – Odahúztam még egy karosszéket. – Jessica látott valamit, amiről szerintem tudnia kellene. Igaz, kicsim?

Jessica suta, vonaglásszerű mozdulattal vállalt vont.

– Szia, Jessica – vettem elő a legszelídebb, legnyugodtabb hangomat. A gondolataim tucatnyi irányba csapongtak. Ha a szülőkkel kapcsolatos, amit Jessica mondani akar, akkor keresnem kell a két lánynak egy helyet, és Jessica borzalmas tanú lesz a bíróságon... – Örülök, hogy úgy döntöttél, elmondod nekem – folytattam. – Mit láttál?

Jessica szája szólásra nyílt, hintázott egy kicsit előre-hátra, majd megrázta a fejét.

– Jaj, istenem... gondoltam, hogy ez lesz – sóhajtott fel Rosalind. – Szóval azt mondta, látta, amikor Katy...

– Köszönöm, Rosalind – vágtam közbe –, de ezt mindenképpen Jessicától kell hallanom. Különben csak másodkézből való értesülés, és azt a bíróság nem fogadja el bizonyítékként.

Rosalind üres tekintettel, döbbenten bámult rám. Végül bólintott. – Hát, ha erre van szüksége, akkor természetesen... Remélem, hogy... – Odahajolt Jessicához, megpróbálta elkapni a tekintetét. Rámosolygott, hátrasimította a haját a füle mögé. – Jessica! Kicsim! Tényleg muszáj elmondanod Ryan nyomozónak, amiről beszéltünk, szívem. Fontos!

Jessica lehajtott a fejét. – Nem emlékszem – suttopta.

Rosalindnak arcára fagyott a mosoly. – Ugyan már, Jessica! Korábban nagyon jól emlékeztél rá, tudod, mielőtt eljöttünk volna ilyen messzire, és iderángattuk volna Ryan nyomozót a munkahelyéről. Ugye?

Jessica ismét megrázta a fejét, és ráharapott a cukros tasakra. Remegett az ajka.

– Semmi baj – mondtam. Legszívesebben megráztam volna. – Csak egy kicsit ideges. Nehéz időszakot él át. Ugye, Jessica?

– Mindketten nehéz időszakot élünk át – csattant föl Rosalind –, de

egyikünknek muszáj felnőtt módjára viselkednie, nem úgy, mint egy kis buta liba. – Jessica még jobban belesüppedt a túlméretezett pulóverébe.

– Tudom, tudom – mondtam, reményeim szerint vigasztaló hangon. – Megértem, milyen nehéz...

– Nem, Ryan nyomozó, nem érti meg. – Rosalind keresztbe vetette a lábát. – Azt senki sem értheti meg, mit élünk át. Nem is tudom, miért jöttünk ide. Jessica nem veszi a fáradságot, hogy elmondja, mit látott, maga szerint pedig ez nyilván nem számít. Akár mehetünk is.

Nem veszíthettem el őket. – Rosalind – hajoltam át izgatottan az asztalon –, nagyon komolyan veszem ezt az ügyet. És megértem. Őszintén.

Rosalind keserűen fölnevetett, és az asztal alatt kotorászott. – Ó, persze. Tedd le azt az izét, Jessica. Hazamegyünk.

– Rosalind, tényleg megértem. Amikor körülbelül annyi idős voltam, mint most Jessica, eltűnt a két legjobb barátom. Tudom, min mennek most keresztül.

Rosalind fölemelte a fejét, és rám meredt.

– Tudom, hogy ez nem ugyanaz, mint elveszíteni egy testvért... – folytattam.

– Valóban nem.

– De azt tudom, milyen nehéz a hátramaradottaknak. Megteszek mindent, ami tőlem telik, hogy megoldjam ezt az ügyet. Rendben?

Rosalind egy hosszúra nyúlt pillanatig még farkasszemet nézett velem, majd ölébe ejtette a pénztárcáját, és megkönnyebbülten felkacagott. – Ó, Ryan nyomozó! – Hirtelen átnyúlt az asztalon, és megragadta a kezemet. – Tudtam, hogy van valami magyarázat arra, hogy miért maga az ideális ember erre az ügyre!

Ez addig eszembe sem jutott. Szívet melengető volt a gondolat. – Remélem, igaza van – mondtam.

Megszorítottam Rosalind kezét. Bátorító gesztusnak szántam, de ő hirtelen rádöbbsent, mit is csinált, és zavart, ideges mozdulattal elrántotta a kezét. – Jaj, nem akartam...

– Tudja mit? – mondtam. – Beszélgetünk egy darabig kettesben, amíg Jessica erőt gyűjt, hogy elmondja, amit látott. Mit szól?

– Jessica, kicsim? – Rosalind megérintette a kishúga karját. Jessica összerezsent, és elkerekedett a szeme. – Maradjunk még egy kicsit?

Jessica ezt átgondolta. A nővére arcába bámult, Rosalind pedig rámosolygott. A kislány végül bólintott.

Kértem két kávét, meg Jessicának egy 7-Upot. Jessica két kézzel markolta a poharát, és megbüvölten bámulta a fölfelé úszó buborékokat.

Őszintén szólva nem vártam sokat egy tinédzser lánykával folytatott társalgástól, de Rosalind nem volt átlagos gyerek. A Katy halála okozta sokk

kezdett elmúlni, és most először alkalmam nyílt megtapasztalni, milyen az igazi énje. Extrovertált, társasági lény volt, sziporkázóan szellemes, és elképesztően okosan, szabatosan fogalmazta meg a gondolatait. Arra gondoltam, vajon hol lehettek az ilyen lányok, amikor én voltam tizennyolc. Naiv volt, de tudott róla: olyan élvezettel, olyan huncutul tett önironikus megjegyzéseket, hogy a helyzettől függetlenül őszintén nevettem rajtuk. Nem szabott gátat a jókedvemnek az sem, hogy aggasztott a határtalan ártatlansága, amely egyszer még bajba sodorhatja, és az sem, hogy Jessica mindvégig a saját kis láthatatlan szörnyecskéit leste, mint egy macska.

– Mihez fog kezdeni, ha elvégzi az iskolát? – kérdeztem. Őszintén kíváncsi voltam rá. Nem tudtam elképzelni ezt a lányt valami irodában, ahol kilencről ötig bent kell rohadni.

Rosalind elmosolyodott, de szomorkás kis árny suhant át az arcán. – Nagyon szeretnék zenét tanulni. Kilencéves korom óta hegedülök, és foglalkoztam egy keveset zeneszerzéssel is. A tanárom szerint... szóval, ő azt mondja, gond nélkül be tudnék kerülni egy jó kurzusra. De... – Felsőhajtott. – Az drága mulatság, és a szüleim nem igazán helyeslik. Ők azt akarják, hogy titkárnőnek tanuljak.

Azt viszont mindvégig támogatták, hogy Katy bekerüljön a Királyi Balettiskolába. A családon belüli erőszak csoportnál láttam ilyen eseteket, amikor a szülők kiválasztanak egy kis kedvencet vagy egy bűnbakot (*Ő volt a kis kedvencem*, mondta Jonathan mindjárt az első napon), és a testvérek számukra homlokegyenest különböző családokban nőnek föl. Ebből rendszerint nemigen sül ki semmi jó.

– Majd megtalálja a módját – mondtam. Nevetséges volt a gondolat, hogy ő titkárnő legyen. Vajon hogy képzelte ezt Devlin? – Ősztöndíj, vagy efféle. Abból ítélve, amit elmondott, tehetséges lehet.

Rosalind szerényen lehajtotta a fejét. – Hát... tavalý egy szonátámat előadta a Nemzeti Ifjúsági Zenekar.

Ezt persze nem hittem el. Átlátszó hazugság volt, hiszen egy ilyen horderejű dolgot biztos megemlített volna valaki, amikor házról házra járva kihallgattuk az embereket. Ez a szonáta ezzel együtt a szívemhez szólt, sokkal inkább, mint bármely más „zenemű” – mert ráismertem. *Ez Peter, az ikertestvérem, hét perccel idősebb nálam...* A gyerekek – és Rosalind sem nőtt ki még egészen a gyerekkorból – csak akkor hazudnak céltalanul, ha a valóság elviselhetetlen a számukra.

Egy pillanattal már-már ki is mondtam, amit gondoltam. *Rosalind, tudom, hogy otthon valami baj van. Mondja el, hadd segítsék!* De még korai lett volna. Visszahúzódott volna a védőbástyái mögé, elrontottam volna mindent, amit addig elértem. – Gratulálok – feleltem. – Ez igazán komoly teljesítmény.

Kurtán, zavartan felnevetett, majd a szempillái alól rám sandított.

– A barátaival, akik eltűntek... – kezdte félénken –, mi történt?

– Hosszú történet – feleltem. Ebbe jól belemásztam, fogalmam sem volt, hogy keveredhetnék ki belőle. Rosalind szemében gyanakvás csillant, és én – bár az abszolút ki volt zárva, hogy mindent elmondjak a régi knocknaree-i esetről – semmiképpen nem akartam elveszteni a bizalmát.

Bármilyen hihetetlen, Jessica mentett meg. Fészkelődött egy kicsit a karosszékben, majd megbökte az ujjával Rosalind karját.

Rosalind a jelek szerint nem vette észre. – Tessék, Jessica? – fordultam a kislányhoz.

– Ó... mi az, kicsim? – hajolt oda hozzá Rosalind is. – Akarsz mesélni Ryan nyomozónak arról az emberről?

Jessica mereven bólintott. – Láttam egy férfit – mondta, de nem rám nézett, hanem Rosalindra. – Megszólította Katyt.

Kezdet felgyorsulni a szívverésem. Ha vallásos lennék, a naptár összes szentjének gyertyát gyújtottam volna: végre egy értékelhető nyom! – Nagyszerű, Jessica. Hol történt ez?

– Az úton. Amikor hazafelé mentünk a boltból.

– Csak te meg Katy?

– Igen. Megengedik nekünk.

– Hát persze. Mit mondott az a férfi?

– Azt mondta – Jessica itt nagy levegőt vett –, hogy nagyon jól táncolsz, Katy meg azt, hogy köszönöm. Szereti, amikor ezt mondják neki.

Idegesen pillantott Rosalindra. – Csodálatos vagy, kicsim – mondta a nővére, és megcirógatta a haját. – Csak így tovább!

Jessica bólintott. Rosalind megérintette a kislány poharát, mire Jessica szófogadóan szürcsölt egy keveset a 7-Upből. – Ezután... ezután azt mondta, hogy nagyon csinos lány vagy, mire Katy megint azt mondta, hogy köszönöm. Ezt is szereti hallani. És aztán az az ember azt mondta... azt mondta... hogy az én kislányom is szeret táncolni, de sajnos eltörte a lábát. Nem akarod meglátogatni? Nagyon örülne neki. Erre Katy azt mondta, hogy most nem. Haza kell mennünk. Úgyhogy hazamentünk.

Csinos lány vagy... Manapság nagyon kevés férfi mondana ilyet egy tizenkét éves gyereknek. – Tudod, ki volt az a férfi? – kérdeztem. – Láttad korábban is?

Jessica a fejét rázta.

– Hogy nézett ki?

Csönd, majd mély lélegzetvétel. – Nagy volt.

– Úgy, mint én? Magas?

– Öö... igen. De így is nagy volt. – Jessica széttárta a karját. A pohara veszélyesen megbillent.

– Kövér ember volt?

Jessica élesen, idegesen felvihogott. – Igen.

– És milyen ruhát viselt?

– Hát... melegítőt. Sötétkéket. – Jessica most Rosalindra pillantott, aki bátorítóan bólintott.

A francba! Hevesen kalapált a szívem. – És milyen színű volt a haja?

– Nem volt haja.

Magamban töredelmesen bocsánatot kértem Damientől. Úgy látszik, mégse csak azt mondta, amit hallani akartunk. – Öreg volt? Fiatal? – faggatóztam tovább.

– Mint maga.

– És mikor történt ez?

Jessica kissé eltátotta a száját Hangtalanul mozogtak az ajkai. – Mi?

– Mikor találkoztatok ezzel a férfival? Csak néhány nappal azelőtt, hogy Katy elment, vagy hetekkel korábban? Esetleg még régebben?

Tapintatos akartam lenni, de Jessicának megrándult egy arcizma. – Katy nem elment – mondta. – Megölték. – Kezdett elkalandozni a tekintete. Rosalind szemrehányóan nézett rám.

– Igen – mondtam a lehető legszelídebben –, megölték. Ezért nagyon fontos, hogy próbálj visszaemlékezni, mikor láttatok ezt az embert, hogy kideríthessük, ő ölte-e meg. Meg tudod csinálni?

Jessica ismét eltátotta a száját. A tekintete jelezte, hogy megközelíthetetlen. Elvesztettem.

– Nekem azt mondta – szólalt meg halkan Rosalind –, hogy egy-két héttel azelőtt történt, hogy... – Nyelt egyet. – A pontos dátumra nem emlékszik.

Bólintottam. – Köszönöm, Jessica – mondtam. – Nagyon bátor voltál. Mit gondolsz, fölsímersz-e ezt a férfit, ha újra látnád?

Semmi. Jessicának szeme sem rebtent. A cukrostasak lazán lógott ki a begörbített ujjai közül. – Azt hiszem, mennünk kellene – mondta Rosalind, és aggodalmasan az órájára pillantott.

Az ablakon át követtem a tekintetemmel Rosalind határozott, rövid lépteit, a finoman rengő csípőjét, meg Jessicát, akit kézen fogva vonszolt maga után. Elnéztem Jessica lehajtott fejét, selymes haját, és eszembe jutottak azok a régi történetek, amelyekben az ikerpár egyik tagját valami baj éri, és a testvére mérföldekről is megérzi a fájdalmát. Arra gondoltam, vajon nem adott-e ki Jessica azon a viharászós éjszakán, Vera néniéknél valami kis artikulatlan hangot, amit nem vett észre senki, és vajon nem a tudata furcsa, sötét kapui mögött rejlik-e a válasz minden kérdésünkre.

Maga az ideális ember erre az ügyre! Rosalind szavai még mindig a fülemben csengtek. Még ma is sokat rágódom azon, hogy az ezután

lejátszódott események vajon őt igazolták-e, vagy azt, hogy súlyosan tévedett. És rágódom azon is, hogy vajon milyen kritériumok alapján dönthetjük ezt el egyáltalán.

10. fejezet

A következő napokban gyakorlatilag minden ébren töltött percem a rejtélyes tréningruhá alak keresésével telt. A személyleírás – magas, nagydarab, harmincas, kopasz vagy bőrféjű – hét emberre illett rá Knocknaree környékén. Az egyikük cipelt magával egy kis priuszt dühöngő ifjúsága éveiből: hasis birtoklása, közszeméremsértés. Az utóbbi egy pillanatra megdobogtatta a szívemet, de kiderült, hogy csak vizelt egy dülőút szélén, és éppen arra járt a rend egyik ifjú, éber őre. Ketten azt mondták, elképzelhető, hogy a Damien által megjelölt időpontban éppen hazafelé tartottak a telepre a munkából, de ebben nem voltak biztosak.

Azt egyikük sem ismerte el, hogy beszélt volna Katyvel. A halála éjszakájára mindenki tudott produkálni valamiféle alibit, lábtörést szenvedett táncos kislánya pedig egyiküknek sem volt, ahogy – amennyire meg tudtam állapítani – semminemű indítéka sem. Damiennek és Jessicának is mutattam fényképeket, és föl is sorakoztattam előttük az érintetteket, de mindketten kábán, zavartan bámultak rájuk. Damien végül azt mondta, nem hiszi, hogy bármelyik férfi azonos lenne azzal, akit ő látott, Jessica pedig tétován mindig más-más fotóra bökött, és a végén megint kataton állapotba süppedt. Pár „talpas” elküldtem, hogy házról házra járva kérdezzék ki a telep lakóit, nem volt-e a személyleírásnak megfelelő vendégük – semmi.

Az alibik között volt kettő, amelyet senki sem tudott alátámasztani. Az egyik fickó azt állította, hogy majdnem hajnali háromig fönt volt a neten egy motoros fórumon, és a klasszikus Kawasaki-modellek karbantartásáról cserélt eszmét. Egy másik azt állította, hogy randija volt Dublinban, lekeste a fél egyes éjszakai járatot, és egy Supermac gyorsétteremben várta meg a kétórás vonatot. Feltűztem a fényképeket a táblára, és megpróbáltam kikezdeni az alibijüket, de valahányszor a fotókra néztem, ugyanaz a különös, nyugtalanító érzés kerített hatalmába, amely az egész ügyet végigkísérte: mintha egy fortélyos, kitartó, titokzatos erő ismeretlen okból minden lépésnél keresztezte volna az utamat.

Egyedül Sam jutott egyről a kettőre. Sokat volt házon kívül, megyei tanácsnokokat, földmérőket, farmereket hallgatott ki, meg az „El az autópályával!” mozzanatok tagjait. A vacsoránál mindig kitérő választ adott a kérdéseinkre, hogy hol tart. – Pár napon belül megmutatom – felelte –, amikor már összeáll a kép. – Egyszer, amikor kiment a mosdóba, lopva

belepillantottam az asztalon hagyott jegyzeteibe: ábrákat láttam, kézírásos szöveget meg kis, aprólékos, megfújhatetlen széljegyzeteket a margón.

Kedden aztán – egy füledt, nyomasztó, zsémbes délelőttön, amikor vigasztalanul szemerkélt az eső, és Cassie-vel éppen a „házaló” lőtífuti talpasok jelentéseit futottuk át mogorván még egyszer, hogy nem siklottunk-e át valami fölött – megjelent Sam egy hatalmas, nehéz papírtekerccsel. Olyasféle volt, amilyennel a gyerekek Valentin-napon meg karácsonykor földísztik az iskolát. – Na szóval – mondta, majd celluxot húzott elő a zsebéből, és az esetszoba általunk bitorolt sarkában a falra ragasztotta a kigurított tekercset. – Ezzel töltöttem az időt eddig.

Hatalmas, gyönyörű, igen részletes Knocknaree-térkép volt: a házak, a dombok, a folyó, az erdő, az öreg vártorony mind-mind föl volt skiccelve tollal, egy mesekönyv-illusztátor kecses, precíz hullámvonalaival. Órákig tarthatott, mire elkészült vele. Cassie fűtyentett egyet.

– Köszönöm, köszönöm, nagyon szépen köszönöm – mondta mély Elvis-hangon, vigyorogva Sam. Mindketten otthagytuk a paksamétát, amit böngészünk, és megnéztük a művet közelebről. A térkép nagy része szabálytalan alakú, telkeket jelölő síkidomokra oszlott, és a síkidomok színes ceruzával – zölddel, kékkel, pirossal, néhány sárgával – be voltak szatírozva. Mindegyik telken rejtélyes, apró betűs rövidítések sorakoztak: *elad. J. Downey-GII II/97; átm. mg.-ip. 8/98*. Kérdőn felvontam a szemöldökömet.

– Máris elmagyarázom. – Sam letépett egy celluxcsíkot, és fölragasztotta a térkép utolsó sarkát is. Az asztal szélére telepedtünk Cassie-vel, ott elég közel voltunk ahhoz, hogy az apró részleteket is lássuk.

– Na szóval. Látjátok ezt? – mutatott Sam a térképen végigkígyózó két párhuzamos, szaggatott vonalra. Mindkettő áthaladt az erdőn és az ásatási területen. – Itt lesz az autópálya. A kormány 2000 márciusában hozta nyilvánosságra a tervet, és a következő év folyamán kötelező érvényű rendelettel fölvásárolta a földet a helyi farmerektől. Eddig minden stimmel.

– Nézőpont kérdése – szölt közbe Cassie.

– Csitt! – intettem le. – Inkább nézd ezt a szép képet!

– Jó, tudom, mire gondoltok – mondta Sam. – Úgy értettem, hogy nem történt semmi olyasmi, amire ne számítana az ember. Az autópálya körüli földterületek sorsa már érdekesebb. 1995 végéig mezőgazdasági terület volt az egész. Aztán a következő négy év folyamán apránként fölvásárolták, és átminősítették ipari területté meg lakónegyeddé.

– Ezt nyilván látnokok csinálták, akik már öt évvel a bejelentés előtt is tudták, hol lesz a sztráda – jegyeztem meg.

– Igazából ez sem bűzlik annyira – mondta Sam. – Egy Dublint délnyugat felől megközelítő autópályáról már 1994-ben szó esett, amikor a kelta tigris beindult. Találtam erről szóló újságcikkeket. Beszéltem néhány

földmérővel, és szerintük ez a legkézenfekvőbb útvonal, topográfiai, településszerkezeti meg ehhez hasonló okok miatt. Ebből nem mindent értettem kristálytisztnak, de ezt mondták. Nem látom be, miért ne foghattak volna ugyanígy szagot az ingatlanfejlesztők is, és miért ne bízhattak volna meg földmérőket, hogy állapítsák meg, melyik a legvalószínűbb nyomvonal.

Nem szóltunk semmit. Sam egyikünkéről a másikunkra nézett, majd enyhén elpirult. – Nem vagyok naiv – mondta. – Igen, leadhatta nekik a drótot valaki a kormányból, de ezt nem vehetjük biztosra. Meg aztán, akár így, akár úgy, bizonyítani úgysem tudjuk, és nem hiszem, hogy az esetünk szempontjából bármi jelentősége lenne. – Próbáltam nem mosolyogni. Sam a csoport egyik leghatékonyabb nyomozója, de nagyon bájos volt, ahogy ezt véresen komoly arccal előadta.

– Ki vette meg a földeket? – kérdezte megenyhülve Cassie.

Sam láthatóan megkönnyebbült. – Különböző cégek. A többségük nem is igazán létezik, csak holdingcég, amely más cégek tulajdonában van, azok pedig ismét más cégek tulajdonában. Hát ez tartott ilyen sokáig: ki kellett bogoznom, kié valójában az a nyomorult föld. Egyelőre a következő három céghez sikerült visszavezetnem az összes tranzakciót: ezek a Global Irish Industries (rövidítve GII), a Futura Property Consultant (FPC) nevű ingatlan-tanácsadó cég és a Dynamo Development (DD) nevű ingatlanfejlesztő társaság. A kékkel jelölt területeket a Global, a zöldeket a Futura, a pirosakat pedig a Dynamo vásárolta föl. Hogy ezek mögött ki áll, azt viszont pokolian nehéz kideríteni. Kettő Csehországban van bejegyezve, a Futura pedig Magyarországon.

– Ez már elég zűrösnek hangzik – jegyezte meg Cassie. – Bárhogy is értelmezzük ezt a szót.

– Persze – mondta Sam –, de valószínűleg adócsalásról van szó. Átpasszolhatjuk a fináncoknak, de nem látom, hogy kapcsolódik a mi ügyünkhöz.

– Hacsak Devlin nem jött rá valamire, és nem akarta ezt fölhasználni valaki ellen – vetettem ellene.

Cassie szkeptikusnak tűnt. – Hogy jött volna rá? Meg aztán elmondta volna nekünk.

– Azt nem tudhatod. Devlin elég fura arc.

– Neked mindenki fura arc. Először Mark, most meg...

– Most jön az érdekes része – mondta Sam. Vágtam egy pofát Cassie-re, és mielőtt viszonzozhatta volna, a térkép felé fordultam. – Szóval mire 2000 márciusában nyilvánosságra hozzák az autópálya-építés tervét, e mellett az útszakasz mellett már szinte minden föld ezé a három cégé. De négy farmer kitartott, az ő földjüket jelölik a sárga kockák. Lenyomoztam őket, jelenleg Louth-ban élnek. Tudták, hogy a vevők elég szép árat kínálnak, a

mezőgazdasági területek akkori értékénél magasabbat. Ezért adta el mindenki más a területét. Ők azonban átbeszélték a dolgot – mind a négyen cimborák –, és úgy döntöttek, megtartják a földjüket, hogy kiderüljön, mire megy ki a játék. Amikor bejelentették az autópálya-építést, egyből leesett nekik, hogy miért kellett volna valakiknek annyira a földjük: azért, hogy ipartelepét meg lakónegyedet építsenek rá. Hiszen ha az autópálya megépül, Knocknaree könnyen megközelíthető hely lesz. Úgyhogy ezek a fiúk azt találták ki, hogy majd átminősítetik a földjüket ők maguk, és így máról holnapra megkétszerezik-háromszorozzák az értékét. Kérvényezték is az átminősítést a megyei tanácsnál – az egyikük négyszer is –, de rendre elutasító választ kaptak.

Sam most megkocogtatta az egyik sárga kockát, amelyet félig megtöltöttek az apró betűs, kalligrafikus feljegyzései. Előre kellett hajolnunk Cassie-vel, hogy el tudjuk olvasni: *M. Cleary, kérv. átm. mg.-ip.: 5/2000 elut, 6/2001 elut, 1/2002 elut; elad. M. Cleary-FPC 8/2002; átm. mg.-ip. 10/2002.*

Cassie mindezt kurta bölintással nyugtázta, és az asztalra támaszkodott. – Tehát mégis eladták – jegyezte meg halkán.

– Igen. Nagyjából annyiért, mint a többiek: mezőgazdasági területért szép summa volt, de az ipari vagy lakóterület aktuális árfolyamától messze elmaradt. Maurice Cleary maradni akart. Elhatározását jórészt a sértettség táplálta, kijelentette, hogy őt ugyan nem túrja ki a földjéről valami öltönyös majom. De aztán meglátogatta egy fickó valamelyik holdingcégtől, és elmagyarázta neki, hogy a farmjával szomszédos telken gyógyszergyárat építenek, és nem tudják garantálni, hogy nem fog beszivárogni a kútjába egy kis mérgező vegyi hulladék. Az pedig, ugye nem tenne jót a marháinak. Cleary ezt fenyegetésként értelmezte. Nem tudom, jól döntött-e vagy sem, de végül eladta a földjét. A három nagy cég, amint fölvásárolta a területeket – különböző nevek alatt, de mindegyik ügylet visszavezethető hozzájuk –, egyből kérvényezte az átminősítést, és meg is kapták, amit akartak.

Cassie kurtán, dühösen fölnevetett.

– A nagy hármasnak mindvégig a zsebében volt a megyei tanács – mondtam.

– Úgy néz ki.

– A tanácsnokokkal beszéltél?

– Ó, persze. Sokra mentem vele. Nagyon udvariasak voltak, meg minden, de csak tiszteletköröket róttak. Órákig tudtak beszélni úgy, hogy egyetlen kérdésemre sem adtak egyenes választ. – Oldalra pillantottam, és Cassie szemén láttam, hogy suttyomban jól szórakozik. Ugyanarra gondoltunk: Sam egy politikus unokaöccse, igazán megszokhatta volna már ezt a stílust. – Azt mondták, hogy az átminősítési határozatok... egy pillanat... – Sam lapozott néhányat a jegyzetfüzetében. – „Döntéseinket minden esetben

az egész közösség jól felfogott érdekeinek figyelembevételével hoztuk meg, az adott időpontban rendelkezésre álló információ alapján, mindennemű részrehajlás nélkül.” És ezt nem levélben írták, a fickó ezt mondta. Így beszélgettünk. – Cassie eljátszotta, hogy ledugja az ujját a torkán.

– Mennyiért lehet megvenni a megyei tanácsot? – kérdeztem.

Sam vállat vont. – Ennyi időre és ilyen sok határozatra nyilván elég szép summáért. A „nagy hármast” sok pénzt ölt abba a területbe, így vagy úgy. Nyilván nem örültek volna túlzottan, ha arrébb viszik az autópályát.

– Pontosan mekkora káruk származna ebből?

Sam most két pontozott vonalra mutatott, amelyek a térkép északnyugati sarkát szeltek át. – A geodéták szerint ez a legközelebbi logikus alternatív útvonal. Ezt szorgalmazza az „El az autópályával!” mozgalom is. Az eredetitől jó kétfélmérföldnyire húzódik, egyes helyeken négy-öt mérföld a távolság. Az eredeti nyomvonalról északra lévő telkek így is jól megközelíthetők lennének, de ezek a fiúk a déli oldalon is alaposan bevásároltak, és annak az értéke jócskán lemenne. Beszéltem pár ingatlanügynökkel, mintha potenciális vevő lennének. Egybehangzóan azt mondták, hogy a közvetlenül az autópálya melletti ipari terület kétszer olyan értékes, mint a három mérfölddel arrébb lévő. Pontosan nem számoltam ki a különbséget, de milliókra rúghat.

– Az már megér pár fenyegető telefont – mondta halkan Cassie.

– Sőt, vannak emberek, akiknek megéri azt a néhány rongy pluszköltséget is, amibe egy bérgyilkos kerül – mondtam.

Egy ideig nem szólalt meg senki. Kint kezdett elállni a szitáló eső, a térképre vetülő bágyadt napsugár megállapodott a folyó egyik szakaszán, mint egy helikopter reflektora. A finom tollvonásokkal fölrajzolt, hullámozó folyóra tompa, vöröses ködfátyol ereszkedett. A szoba tulsó felében az egyik lótifuti éppen egy pergő nyelvű telefonálót próbált lerázni, aki azonban nem hagyta, hogy egyetlen mondatot is végigmondjon. – De miért Katy? – tette föl a kérdést végül Cassie. – Miért nem Jonathant tették el láb alól?

– Akkor túl evidens lenne, hogy miért halt meg – mondtam. – Ha Jonathant gyilkolják meg, egyből a potenciális ellenségeire álltunk volna rá, akiket a kampányával szerzett magának. Így viszont beállíthatták szexuális bűncselekménynek, hogy eltereljék a figyelmünket az autópálya-vonalról, de Jonathan azért vegye az adást.

– Ha nem tudom kideríteni, ki áll a három cég mögött, zsákutcába jutok. – mondta Sam. – A farmerek nem tudnak nevetet, és a megyei tanács azt állítja, hogy ők sem. Láttam pár adásvételi szerződést, kérvényt, satöbbi, de ezeket ügyvédek írták alá, ők pedig azt mondják, hogy ügyfelük engedélye nélkül nem adhatják ki ügyfelük nevét.

– Jézusom.

– És az újságírók? – kérdezte hirtelen Cassie.

Sam értetlenül rázta a fejét. – Mi van velük?

– Azt mondtad, már 1994-ben is jelentek meg cikkek az autópályáról.

Bizonyára vannak újságírók, akik annak idején követték a sztorit, és nekik nyilván vannak tippjeik, hogy ki vásárolta föl a földet, ha nem is írhatják meg. *Írországb*an vagyunk, itt olyan, hogy titok, nem létezik!

– Cassie, te egy kincs vagy! – Sam képe ragyogott. – Ezért jövök neked egy sörrel!

– Nem olvasnád el inkább helyettem a házalók jelentéseit? O’Gorman úgy szerkeszti a mondatait, mint George Bush. Többnyire gőzöm sincs, miről van szó.

– Figyelj, Sam – mondtam –, ha ez bejön, mindketten rengeteg sörrel jövünk neked. – Sam szökdécselve elvonult az asztal neki kiutalt végébe, útközben sután, boldogan megveregette Cassie vállát, és úgy vetette rá magát a nagy halom újságkivágásra, mint a szagot fogott kutya. Mi pedig Cassie-vel tovább olvastuk a jelentéseket.

A térképet fönt hagytuk a falon. Az idegeimre ment, bár nem tudtam pontosan, miért. Alighanem a művészi tökély tette, az apró, törekeny, elbűvölő részletek: a parányi, kunkori falevelek az erdőben, a régi vártorony falából kidudorodó kövek. Azt hiszem, tudat alatt arra számítottam, hogy egyszer csak két kis vigyori pofa ölt rám nyelvet a tollal rajzolt fák közül. Cassie rajzolt az egyik sárga foltra egy öltönyös ingatlanfejlesztőt, akinek volt szarva meg kis, lelógó agyara is. Cassie úgy rajzol, mint egy nyolcéves, mégis kis híján felugrottam minden egyes alkalommal, amikor a szemem sarkából megláttam azt a gúnyosan rám sandító alakot.

Próbáltam visszaemlékezni – igazából akkor először –, hogy mi is történt abban az erdőben. Tétován, szörmentén bökdöstem a témát, szinte még saját magamnak sem vallottam be, mit csinálok. Mint egy gyerek, aki a sebhelyét piszkálja, de nem mer odanézni. Hosszú sétákat tettem – többnyire kora reggel vagy olyan éjszakákon, amikor nem Cassie-nél voltam, és nem tudtam aludni. Már-már transzban róttam órákon át a város utcáit, és hallgattam a tudatom rejtett zugaiból jövő finom kis zajokat. Végül arra ocsúdтам fel, hogy kábán, pislogva bámulom egy ismeretlen bevásárlóközpont csiricsaré neonreklámját vagy valami György kori ház elegáns oromzatát Dun Laoghaire puccosabb részén, és fogalmam sincs, hogy kerültem oda.

Bizonyos mértékig működött a dolog. Szabadjára engedett elmém úgy szórt a képeket, mint egy gyorsított lejátásra állított diavetítő. Fokozatosan rákaptam az ízére annak, hogy finoman megfogok egy mellettem elsuhanó képet, és nézem, ahogy kibomlik a kezemben. A szüleim behoznak minket a városba elsőáldozási ruhát venni. Peter és én az elegáns, sötét öltönyünkben

kétrét görnyedve, üvöltve, érzéketlenül röhögünk Jamie-n, aki – az édesanyjával folytatott hosszú, fojtott hangú tusakodás után – egy habcsókban bukkan elő a lányöltözöből, elborzadt, utálkozó arccal. Vagy: Mad Mick, a falu bolondja télen-nyáron nagykabátban és ujjatlan kesztyűben járt, és szünet nélkül suttogta magában keserű szitkait. Peter azt mondta, hogy Mick azért örült meg, mert fiatal korában illetlen dolgokat művelt egy lánnyal, aki emiatt kisbabát várt, ezért felakasztotta magát az erdőben, és megfeketedett az arca. Mick egy napon üvöltöni kezdett Lowry boltja előtt. A zsaruk elvitték egy járőrkocsiban, és soha többé nem láttuk. A fénysre koptatott, szemcsés felületű, régimódi iskolapadom, amelynek tetején még ott volt a tintatartónak vágott lyuk, no meg a hosszú évek során felgyülemlett firkák: egy hokiütő, egy szív kezdőbetűkkel, az arra rákapart felirat, hogy „Itt járt Des Pearse 67/10/12”. Semmi különös, tudom, semmi olyan, ami az ügy szempontjából hasznos lett volna, szinte szóra sem érdemes. De ne feledjék, én ahhoz voltam szokva, hogy életem első tizenkét éve többé-kevésbé nyomtalanul eltűnt. Ezért minden egyes megmentett emlékfoszlány óriási, már-már mágikus erővel hatott rám, mint egy régészeti lelet, amelyen egyetlen írásjel árválkodik szívfájdítóan.

Alkalmanként sikerült fölidéznem olyan mozzanatokat is, amelyek, ha nem voltak is használhatók, legalább összefüggésben álltak a régi üggyel. *Metallica* és *Sandra* ülnek a *fán*... Fokozatosan, és furcsamód némiképp sértetten kezdtem kapiskálni, hogy nem mi voltunk az egyetlenek, akik a magunkénak tartottuk az erdőt, és ott bonyolítottuk a privát ügyeinket. Mélyen bent a sűrűben, nem messze a régi vártól volt egy tisztás (az első harangvirág tavasszal..., kardozás suhogó, vékony ágakkal, amely után hosszú, vörös hurkák éktelenkedtek a karunkon..., a nyár végére szedertől roskadozó, kusza bokrok), és néha, amikor nem volt jobb dolgunk, meglestük az ott időző „motorosokat”. Csak egyetlenegy konkrét emlékkép villant föl, de úgy éreztem, az rendszeres dolog volt, nem először csináltuk.

Tombolt a nyár, a nyakamat égette a nap, a számban éreztem a Fanta ízét. A Sandra nevű lány hanyatt feküdt a tisztás fűvén, egy lelapított folton, *Metallica* pedig félíg ránehezedett. Sandra inge lecsúszott a válláról, kilátszott a fekete, csipkés melltartópántja. A két keze *Metallica* hajában matatott, és nagyra nyitott szájjal csókolóztak. – Fúj, így el lehet kapni egy csomó bacilust! – suttogta a fülem mellett Jamie.

Még jobban a földhöz lapultam. A fűszálak krikoszkraszokat nyomtattak a hasamra, mert a pólóm felgyűrődött. A szánkron vettük a levegőt, nehogy meghallják.

Peter jó hosszan cuppantott egyet, úgy, hogy csak mi halljuk, és a következő pillanatban már kezünket a szánkra tapasztva rázkódtunk a nevetéstől, és bökdöstük egymást könyökkel, hogy csönd legyen. A

napszemüveges meg a magas, öt fülbevalós lány a tisztás túloldalán volt, Anthrax pedig többnyire az erdő szélén rugdosta a falat, fújta a füstöt, és dobálta kövel a sörösdobozokat. Peter vigyorogva fölmutatott egy kavicsot, majd elpöckölte. Sandra vállától néhány centire állt meg zörögve a fűben. Metallica, aki erősen zihált, föl sem nézett, nekünk pedig megint a magas fűbe kellett rejtenuk az arcunkat, nehogy kirobbanjon belőlünk a nevetés.

Aztán Sandra elfordította a fejét, és a hosszú fűszálak meg a katángkóró között egyenesen rám nézett. Metallica a nyakát csókolgatta, de ő meg sem rezzent. Valahol a kezemnél szöcske ciripelt. Néztem Sandrát, és éreztem, hogy a szívem lassan püföli a talajt.

– Gyere – suttogetta izgatottan Peter. – Adam, gyere már! – És a bokámnál fogva hátrébb vonszoltak a fák árnyékába. Vonaglottam, karcolta a lábaimat a tüskebokor. Sandra még mindig engem nézett.

Voltak más emlékek is, amelyekre még most is nehezemre esik visszagondolni. Eszembe jutott például az, ahogy a házunkban megyek le a lépcsőn úgy, hogy a lábam nem érinti a fokokat. Minden apró részletre tisztán emlékszem: a bordázott felületű tapéta halványuló rózsacsokraira meg a fürdőszobaajtón kiszűrődő fényoszlopra, amely megvilágította a lépcsőt, a poszmeket, és mély gesztenyebarna színben játszva csillant meg a fényesre csiszolt korláton. Emlékszem az ügyes, begyakorlott kézmozdulatra is, amellyel elrugaszkodtam a korlát tetejéről, és arra is, ahogy a lábam vidáman siklik öt-tíz centivel a lépcsőszőnyeg fölött.

Emlékeztem arra is, hogy Peterrel és Jamie-vel találtunk egy titkos kertet valahol az erdő mélyén. Valami rejtett fal vagy talán ajtó mögött volt. Vadon termett az alma, a cseresznye, a körte, voltak márvány szökőkutak, amelyeknek mohos, mély vágataiban még mindig csordogált a víz. A kert sarkaiban pedig borostyánleppellel borított szobrok álltak, a lábukat benőtte a gaz, a letört karjuk, fejük pedig szanaszét szóródva hevert a magas fűben és a murokban. Szürke hajnali fény, zizegő fű, a csupasz lábunkon csillogó harmat. Jamie kicsi, rózsaszín keze egy köntös köredőin, a vak szempár felé fordított arca. A végtelen csönd. Nagyon is tisztában voltam vele, hogy ha ez a kert valóban létezett volna, akkor a területet először felmérő régészcsapat rábukkant volna, és a szobrok rég a nemzeti múzeumban lennének, Mark pedig szemléletesen leírta volna nekünk, hogy néztek ki. Éppen ez volt a probléma: mindezek ellenére emlékeztem arra a kertre.

Szerdán kora reggel fölhívtak a számítógépes bűncselekmények csoportjától. Végeztek az utolsó „melegítő” gyanúsított komputerével is, és megerősítették, hogy a fickó valóban főtt volt a neten, amikor Katy meghalt. Némi szakmai büszkeséggel hozzátették, hogy bár a szerencsétlen a szüleivel

és a feleségével is közös háztartásban élt, és közös számítógépet használtak, az e-mailekből meg a vitafórumokra küldött hozzászólásokból kiderült, hogy a ház minden egyes lakójának megvannak a maga jellegzetes helyesírási és központozási hibái, és a Katy végzetes kiruccanásának idején küldött hozzászólások egy az egyben a mi emberünkre vallottak.

– Kurva jó – mondtam. Letettem a kagylót, és a kezembe tettem az arcomat. A Supermacben időző fazonról már megkaptuk a biztonsági kamera felvételeit: a csontrészeg emberekre jellemző üveges tekintettel, erősen összpontosítva mártogatta a sült krumplit a barbecue szószba. A lelkem mélyén tulajdonképpen nem vártam mást, de elég nyüzött voltam – alváshiány, kávéhiány, szünni nem akaró fejfájás –, és nem esett jól, hogy kora reggel közlik velem, hogy az egyetlen valamirevaló nyomnak annyi...

– Mi van? – nézett föl Cassie abból, amit éppen csinált.

– Megálltam a Kawasaki-kölyök alibijével. Ha az a fickó az emberünk, akit Jessica látott, akkor nem Knocknaree-ből való, és halvány gőzöm sincs, hol keressem. Visszacúsztam az egyes kockára.

Cassie az asztalra lökött egy marék papírt, és megdörgölte a szemét. – Rob, az emberünk helybeli. Minden jel erre mutat.

– Akkor ki a túró az a melegítő? Ha alibije van a gyilkosság idejére, és csak véletlenül váltott pár szót Katyvel, akkor miért nem mondta el?

– Talán azért – pillantott rám oldalvást Cassie –, mert nem is létezik.

Aránytalan mértékű, fékevesztett indulat söpört végig rajtam. – Már megbocsáss, Maddox, de mi a francról beszélsz? Arra gondolsz, hogy Jessica találta ki az egészet, csak úgy heccből? Szinte nem is láttad azokat a lányokat! Van fogalmad arról, mennyire össze vannak törve?

– Csak arra céloztam – mondta szemöldökét felvonva, higgadtan Cassie –, hogy el tudok képzelni olyan körülményeket, amelyek miatt a lányok úgy érezhették, jó okuk van rá, hogy fabrikáljanak egy ilyen sztorit.

Egy töredékmásodperccel azelőtt, hogy végképp elvesztettem volna az önuralmammat, leesett a tantusz. – A franca! – mondtam. – A szülők...!

– Halleluja! Az intelligens élet első jele.

– Bocs – mondtam. – Ne haragudj, hogy így neked ugrottam, Cass. A szülők... Basszus! Ha Jessica azt hiszi, hogy az apja vagy az anyja tette, és ezért találta ki ezt az egészet...

– Jessica? Gondolod, hogy ő képes lenne kitalálni egy ilyen sztorit? Hiszen beszélni is alig tud!

– Oké, akkor Rosalind. Bedobja ezt a melegítő szót, hogy elterelje a figyelmedet a szüleiről, és betanítja Jessicát. Az a Damien-dolog csak véletlen egybeesés. De ha ennyit mesterkedett, Cass, ha ennyi bonyodalom árán is megcsinálta, akkor kell hogy tudjon valami biztosat. Vagy ő, vagy Jessica látott, hallott valamit.

– Kedden... – kezdte Cassie, majd elhallgatott. A gondolat olyan szörnyű volt, hogy nem mertük kimondani. Katy holttestének lennie kellett valahol azon a keddi napon.

– Beszélnem kell Rosalinddal – mondtam, és már nyúltam is a telefonért.

– Rob, ne üldözd. Akkor csak meghátrál. Hagyd, hogy ő jöjjön el hozzád.

Igaza volt. A gyerekeket verhetik, megerőszakolhatják, lehet részük már-már elképzelhetetlen bántalmazásban, sokszor mégsem képesek rá, hogy elárulják a szüleiket, és segítséget kérjenek. Ha Rosalind fedezni próbálja Margaretet, Jonathant vagy mindkettőjüket, az azt jelenti, hogy egyébként, ha kimondaná az igazságot, recsegeve-ropogva összeomlana az egész addigi élete. Magától, a maga idejében kell eljutnia ideáig, ha erőltetem, elveszítem. Letettem a kagylót.

Rosalind azonban nem hívott fel. Egy-két nap múlva elfogyott az önuralmam, és megcsörgettem a mobilját. A vezetékiesen különböző okokból – amelyek közül egyik homályosabb és aggasztóbb, mint a másik – nem akartam hívni. Nem vette föl. Többször is hagytam neki üzenetet, de nem hívott vissza.

Egy szürke, átlagos délutánon lementünk Cassie-vel Knocknaree-ba, hátha Savage-ék vagy Alicia Rowan tud valami újat mondani. Meglehetősen másnaposak voltunk – a Carl internetes horrorshow-ja utáni nap volt ez –, alig beszélünk a kocsiban. Cassie vezetett, én pedig bámultam, ahogy az erős, szeszélyes szél ide-oda cibálja a faleveleket. Az ablaküveget fröcsögve ostromolta a szemerkélő eső. Egyikünk sem volt biztos benne, hogy nekem ott kell lennem.

Az utolsó pillanatban, amikor már befordultunk az utcába, ahol régen laktunk, és Cassie leparkolta a kocsit, gyáván meghátráltam, és közöltem, hogy inkább mégsem megyek be Peterekhez. Nem azért, mert az utca emlékek özönét zúdította rám, éppen ellenkezőleg: erősen emlékeztetett a telep összes többi utcájára, de semmi több. Ez kizökkentett, úgy éreztem, ezzel hátrányos helyzetbe kerültem, mintha Knocknaree újra megréfélt volna. Petereknél annak idején rengeteg időt töltöttem, és valami rejtélyes okból úgy éreztem, a család nagyobb valószínűséggel ismer föl, ha én nem ismerem föl őket már jó előre.

Az autóból néztem, ahogy Cassie becsönget hozzájuk, majd egy árnyyszerű alak bekíséri. Ezután kiszálltam, és elszéltam hajdani otthonunkhoz. Automatikusan beugrott a cím – Knocknaree, Dublin megye, Knocknaree út 11. –, ahogy a gépiesen bebiflázott dolgok szoktak.

A ház kisebb és keskenyebb volt, mint az emlékeimben. Az udvar sem

volt az a tágas, füves térség, aminek képzeltem. A házat nemrégiben átfestették, vajsárga volt fehér szegéllyel. A falnál magas rózsabokrok hullatták piros és fehér virágaik utolsó szirmaikat, és én arra gondoltam, vajon az apám ültette-e őket. Főlnéztem az egykori szobám ablakára, és egy csapásra bekattant, hogy itt éltem. Ezen az ajtón szaladtam ki iskolatáskával a hátamon, ezen az ablakon hajoltam ki, hogy lekiabáljak Peternek és Jamie-nek, ebben a kertben tanultam járni. Ebben az utcában bicikliztem egészen addig a pillanatig, amikor hármásban átmásztunk a falon, és beszaladtunk az erdőbe.

A kocsibehajtón takaros, ezüstsínű kis Volkswagen Polo állt. Három-négyéves forma, szőke kisfiú pedálozott körbe-körbe műanyag tűzoltóautóján, és szirénázó hangokat adott ki. Amikor a kapuhoz értem, hosszan, komolyan végigmért.

– Szia – köszöntem.

– Menj el – mondta határozottan, megmásíthatatlanul.

Nem tudtam, mit feleljek erre, de nem is kellett, mert nyílt az ajtó, és a kisfiúhoz odasietett a harmincas, szintén szőke, a maga szabványosított módján csinos anyukája. Védelmezőn a gyerek fejére tette a kezét. – Segíthetek? – kérdezte.

– Robert Ryan nyomozó vagyok – mondtam, és előkotortam a jelvényemet. – Katharine Devlin meggyilkolása ügyében nyomozunk.

A nő a kezébe vette a jelvényemet, és jól megnézte magának. – Nem tudom, miben segíthetnék – mondta végül, és visszaadta. – A kollégái már jártak nálunk. Nem láttunk semmit, és Devlinéket alig ismerjük.

Még mindig gyanakvó volt a tekintete. A kiskölyök kezdte unni magát: halkan bűrrögött, és ide-oda rángatta a tűzoltóautó kormányát. Az anyja azonban fogta a vállát, így nem tudott elindulni. A nyitott ajtón keresztül halk, pattogó zene – azt hiszem, Vivaldi – szűrődött ki. Egy pillanatig szédítően közel álltam ahhoz, hogy kimondjam: *Pár dolgot még szeretnék pontosítani. Esetleg bejöhetnék egy percre?* De aztán meggyőztem magam, hogy Cassie megijedne, ha nem találna sehol, amikor kijön Savage-éktől. – Csak még egyszer ellenőrzünk mindent – mondtam végül. – Köszönöm, hogy a rendelkezésemre állt.

Az anyuka követett a tekintetével. Amikor visszaültem a kocsiba, láttam, hogy fölnyalabolja az egyik hóna alá a tűzoltóautót, a másik hóna alá a gyereket, és beviszi őket a házba.

Sokáig ültem a kocsiban. Az utat néztem, és úgy éreztem, sokkal jobban tudnám kezelni ezt a helyzetet, ha elmúlna a macskajaj. Végre nyílt Peterék ajtaja, és hangokat hallottam: valaki kikísérte Cassie-t a kocsibehajtón. Az ellenkező irányba kaptam a fejem, és amíg nem hallottam a kapu csukódását, úgy tettem, mintha elgondolkodva bámulnék arrafelé.

– Semmi újdonság – mondta a kocsi ablakán behajolva Cassie. – Peter annak idején nem említette, hogy valaki megijesztette vagy háborgatta volna. Okos kölyök volt, több esze volt annál, mint hogy bárhova is elmenjen egy idegennel. A túlzott magabiztossága viszont talán bajba sodorhatta. Nem gyanakszanak senkire, de eszükbe jutott, hogy talán ugyanaz volt a tettes, aki megölte Katyt. Ez nyugtalanítja őket.

– Ahogy mindnyájunkat – jegyeztem meg.

– Úgy tűnik, elég jól vannak. – Nem bírtam rászánni magam, hogy megkérdezzem, de nagyon is akartam tudni. – Az apja nem örült, hogy megint el kell mondania ezt az egészet, de az anyja aranyos volt. Peter húga, Tara még velük lakik. Érdeklődött utánad.

– Utánam? – Érthetetlen módon összeszorította a gyomromat a pánik.

– Azt kérdezte, tudok-e valamit rólad. Mondtam neki, hogy a zsaruk nyomodat vesztették, de amennyire tudjuk, jól vagy. – Cassie huncutul rám mosolygott. – Azt hiszem, annak idején tetszettél neki.

Tara... Nálunk egy-két évvel fiatalabb, hegyes könyökű, éles szemű kislány, az a fajta gyerek, aki folyton keres valamit, amiért megmondhatná a másikat az anyukájának. Hála az égnek, hogy kint maradtam! – Talán mégis be kéne mennem – mondtam. – Csinos?

– Pont az eseted: erős, tenyeres-talpas fehérnép, és jó széles a csípője, gyerekszülésre kiválóan alkalmas. Amúgy parkolóór.

– Mi más is lenne...! Majd megkérem, hogy az első randinkra egyenruhában jöjjön.

– Azzal túlságosan kiadná magát. Oké, akkor most: Alicia Rowan. – Cassie fölegyenesedett, és megnézte a jegyzetfüzetében a házszámot. – Akarsz jönni?

Kellett egy kis idő, hogy eldöntsem. Jamie-éknél emlékeim szerint nem jártunk olyan sokszor. Ha a négy fal között kellett maradnunk, többnyire Peterékhez mentünk. Náluk láрма és vidámság uralkodott, volt egy csomó testvére meg egy rakás állatuk. Az édesanyja süített gyömbéres kekszet, és a szülei vettek részletre egy tévét, azon nézhettük a rajzfilmeket. – Persze – mondtam. – Miért is ne?

Alicia Rowan nyitott ajtót. A maga hervadt, nosztalgikus módján még mindig gyönyörű volt – finom csontozat, gödröcskék az arcán, zilált hajzat, hatalmas, riadt szemek –, mint valami elfeledett filmcsillag, akinek az idő csak megnesesíti a vonásait. Amikor Cassie elmondta, kik vagyunk, láttam, hogy halvány, fáradt reménysugár csillan a szemében, majd Katy Devlin nevének említésére egyből ki is huny.

– Igen – mondta –, igen, persze, az a szegény kislány... Gondolják, hogy... hogy volt valami köze a...? Kérem, jöjjenek be.

Amint beléptünk a házba, egyből tudtam, hogy ez nem volt jó ötlet. A szag volt a bűnös, a szantálfa- és kamillaillat szomorkás elegye, az támadta meg a tudatalattimat, annak hatására kezdtek fickándozni az emlékképek, mint a halak a zavaros vízben. A teázáskor kapott, ilyen-olyan darabkákkal töltött, fura kenyér. A meztelen nőt ábrázoló festmény a lépcsőfordulóban, amelynek láttán mindig oldalba bökdöstük egymást könyökkel, és viharásztunk. Térdemen keresztbe font karral rejtőzöm a ruhásszekrényben, lenge pamutszoknyák simogatják az arcomat, mint a füst, és az előszobában valaki azt kiáltja, hogy „Negyvenkilenc, ötven!”

Jamie anyja bevezetett minket a nappaliba (a kanapén kézi szőtesek, a kávézóasztalon mosolygós, füstszínű jádeköből készült Buddha-szobor... Vajon mit gondolhattak Knocknaree lakói a nyolcvanas években Alicia Rowanról?), és Cassie elmondta a szokásos bevezető szöveget. A kandallópárkányon – hát persze, erre miért nem számítottam?! – ott állt egy Jamie-ről készült irdatlan méretű fotó. Az ominózus falon ülve, a napfénytől hunyorogva nevet, a háta mögött feketén-zölden magasodik az erdő. A nagy fénykép két oldalán egy-egy kisebb, berámázott felvétel volt, az egyikén három, egymás nyakát átkaroló alak, összedugott fejükön papírkorona. Karácsony vagy születésnap lehetett... *Szakállat kellett volna növesztenem, vagy valami -gondoltam irdatlan, és félrenéztem. Cassie-nek hagynia kellett volna egy kis időt, hogy...*

– Az aktában az áll – kezdte Cassie –, hogy ön eredetileg azzal hívtá föl a rendőrséget, hogy a kislánya és a barátai megszöktek. Van valami különleges oka, hogy ezt feltételezte, és nem azt, hogy eltűntek vagy balesetet szenvedtek?

– Hát, igen. Tudják... Jaj, Istenem! – Alicia Rowan a hajába túrt a hosszú ujjával, amelyekben mintha nem is lett volna csont – Bentlakásos iskolába küldeni Jamie-t, de ő nem akart menni. Szörnyen önzőnek tarthatnak emiatt... Azt hiszem, az is voltam. De őszintén mondom, megvolt rá a magam oka.

– Ms. Rowan – szólt közbe szelíden Cassie –, nem azért vagyunk itt, hogy megítéljük magát.

– Persze, persze, tudom. De saját magát csak megítélheti az ember, nem igaz? És ehhez tényleg... ismerniük kellene az egész történetet, hogy megértsék.

– Boldogan meghallgatjuk. Bármilyen segítségünkre lehet, amit mond.

Alicia bólintott, de látszott, hogy nem sok reményt fűz a dologhoz. Az évek során nyilván számtalanszor hallotta már ezeket a szavakat. – Igen, igen, értem – mondta.

Nagy levegőt vett, majd lassan kifújta, és csukott szemmel elszámolt tízig. – Szóval... – kezdte. – Tudják, csak tizenhét éves voltam, amikor Jamie

megszületett. Az apja a szüleim barátja volt, és tipikus nős ember, de én örültem szerelmes voltam belé. Nagystílú, merész dolognak tűnt, hogy viszonyom van – tudják, hotelszobák, fedőtörténetek –, és egyébként sem hittem a házasságban. Úgy gondoltam, az az elnyomás idejétmúlt formája.

Jamie apja... Benne volt az aktában – George O'Donovan dublini ügyvéd –, de Alicia több mint harminc év elteltével is fedezi őt. – Aztán észrevettem, hogy terhes – mondta Cassie.

– Igen. Jamie apja rettenetesen megrémült, aztán a szüleim is megtudták, mi történt, és elborzadtak. Azt mondták, le kellene mondanom a gyerekről, hogy valaki fogadja örökbe, de én erre nem voltam hajlandó. A sarkamra álltam. Azt mondtam, megtartom a babát, és fölnevelem egyedül. Azt hiszem, a női jogok élharcosának képzeltem magam, a patriarchális rend ellen lázadó hősnek. Nagyon fiatal voltam.

És nagyon szerencsés. 1972-ben, Írországból ennél kevesebért is ítélték nőket életfogytiglani zárdáéleltre. – Bátor dolog volt – mondta Cassie.

– Ó, köszönöm. Akkoriban én is bátornak képzeltem magam. De most már nem tudom, helyesen döntöttem-e. Sokszor gondoltam arra, hogy... ha lemondtam volna Jamie-ről, és örökbe fogadják... – Nem fejezte be a mondatot.

– És végül jobb belátásra tértek? – kérdezte Cassie. – Mármint a szülei meg Jamie-ja?

Alicia felsóhajtott. – Hát, nem. Nem igazán. A szüleim végül azt mondták, megtarthatom a babát, ha utána eltűnünk az életükből. Szégyent hoztam a családra. Jamie apja pedig természetesen nem akarta, hogy a felesége tudomást szerezzen a dologról. – Nem volt harag a hangjában, csak valami szomorú tanácstalanság. – A szüleim megvették nekem ezt a házat – folytatta. – Szép hely, és jó messze van. Én ugyanis Howth-ból származom. Olykor adtak egy kis pénzt is. Jamie apjának néha megírtam, hogy van a kislánya, és fényképeket is küldtem róla. Biztos voltam benne, hogy előbb-utóbb találkozni akar majd velem. Lehet, hogy így is lett volna, nem tudom.

– És mikor döntötte el, hogy bentlakásos iskolába adja Jamie-t?

Alicia ismét a hajába túrt. – Én... jaj, istenem. Gondolni sem szeretek erre.

Vártunk.

– Tudják, akkor töltöttem be a harmincat – mondta végül. – És rájöttem, hogy nem tetszik az, ami lett belőlem. Amíg Jamie iskolában volt, én felszolgáltam egy dublini kávéházban, de a buszjegy miatt nem igazán érte meg, viszont más munkát nem kaphattam, mert semmiféle képesítésem nem volt... Rádöbbsentem, hogy nem akarom így leélni az életemet. Valami jobbat akartam, magamnak és Jamie-nek is. Sok szempontból még magam is gyerek voltam. Nem állt módomban felnőni. Pedig akartam.

– És ezért szüksége volt egy kis időre, amit saját magára szánhat? – kérdezte Cassie.

– Igen, pontosan. Maga megért engem. – Hálásan megszorította Cassie karját. – Rendes munkát akartam, hogy ne függjek a szüleimtől, de nem tudtam, mit akarok csinálni. Időre volt szükségem, hogy kitaláljam. És tudtam, hogy ha ez megtörténik, alighanem valamiféle tanfolyamra kell majd járnom, márpedig Jamie-t nem hagyhatom csak úgy magára... Ha van férjem vagy családom, egészen más lett volna. Volt ugyan néhány barátnőm, de nem várhattam el tőlük, hogy...

Egyre szorosabban csavarta a haját az ujjaira. – Logikus – mondta tárgyilagosan Cassie. – Tehát közvetlenül az eltűnésük előtt közölte a döntését Jamie-vel...

– Hát, először májusban mondtam el neki, amikor meghoztam a döntést, de nagyon rosszul fogadta. Próbáltam elmagyarázni neki, miért szeretném, és fölvittem Dublinba is, hogy megmutassam neki a kiszemelt iskolát, de ez csak rontott a helyzeten. Utálta. Azt mondta, az ottani lányok mind hülyék, csak a fiúkról meg a ruhákról tudnak beszélni. Tudják, Jamie kicsit fiús volt, legszívesebben éjjel-nappal a szabadban lett volna, az erdőben. A gondolattól is elborzadt, hogy bekasztlízzák egy városi iskolába, és azt kell csinálnia, amit mindenki állnak. Meg aztán nem akart elszakadni a legjobb barátaitól. Nagyon közel állt Adamhoz meg Peterhez, tudják, a fiúhoz, aki vele együtt eltűnt. – Nagy nehezen leküzdöttem a késztetést, hogy elbújjak a jegyzetfüzetem mögé.

– Szóval vitáik voltak.

– De még milyenek, te jó ég! Igazából nem is csata volt, inkább ostrom. Jamie, Peter és Adam egyszerűen föllázadt. Hetekig nem érintkeztek a felnőtt világgal: nem beszéltek velünk, szülőkkel, ránk se néztek, órán sem szólaltak meg. Jamie minden házi feladatára ráírta felül, hogy „Ne küldj el!”...

Alicia igazat beszélt: igazi zendülés volt. HADD MARADJON JAMIE! – írtuk föl nagy, piros betűkkel egy kockás lapra. Anyám kétségbeesetten próbált a lelkemre beszélni, miközben én keresztre vetett lábbal, megközelíthetetlenül ültem a kanapén, piszkáltam a körmeim körül a bőrt, és remegett a gyomrom a saját merészségem okozta, félelemmel vegyes izgalomtól. De győztünk, gondoltam zavartan, biztos, hogy győztünk: harsány kurjantások, fej fölötti pacsik a várfalon, diadalittasan tősztra emelt kólásdobozok... – De maga kitartott a döntése mellett – mondta Cassie.

– Hát, nem egészen. Nagyon megviselt a dolog. Tudja, borzasztóan nehéz volt, erről beszélt az egész telep, és Jamie úgy állította be, mintha valami dickensi árvaházba akarnám küldeni... Nem tudtam, mitévő legyek. Végül azt mondtam neki: „Jó, majd meggondolom.” Mondtam a gyerekeknek, hogy ne aggódjanak, majd kitalálunk valamit, és ők lefűjták a tiltakozó

akciójukat. Komolyan gondolkodtam azon, hogy várok még egy évet, de a szüleim följánlották, hogy fizetik Jamie tandíját, és nem lehettem biztos benne, hogy egy év múlva is ugyanígy éreznének. Tudom, hogy borzalmas anya vagyok, de tényleg úgy gondoltam...

– Szó sincs róla, hogy borzalmas anya lenne – mondta Cassie. Automatikusan megráztam a fejem én is. – Tehát amikor bejelentette, hogy Jamie mégiscsak elmegy...

– Jaj, istenem... – Alicia a kezét tördelte. – Porig volt sújtva. Azt mondta, hazudtam neki. Pedig nem hazudtam, értik, tényleg nem... Aztán kiviharzott a házból, hogy megkeresse a többieket, és én arra gondoltam, hogy istenem, megint nem fognak szóba állni velem, de legalább már csak egy-két hét van hátra... Az utolsó pillanatig vártam, hogy kiélvezhesse a nyarat. És aztán, amikor nem jött haza, azt hittem...

– Hogy megszökött – mondta halkan Cassie. Alicia bólintott. – Még mindig úgy érzi, hogy ez reális lehetőség?

– Nem. Nem tudom. Jaj, tudják, egyik nap ezt gondolom, másnap azt... De ott volt a malacperselye, azt csak magával vitte volna, nem? És Adam még ott volt az erdőben. Meg aztán ha megszöktek volna, mostanra biztosan... biztosan...

Félrekapta a fejét, és kezébe temette az arcát. – Amikor eszébe jutott, hogy Jamie talán mégsem szökött meg, mi volt az első gondolata? – kérdezte Cassie.

Alicia megint elszámolt csukott szemmel tízig, és szorosan összekulcsolta az ujjait az ölében. – Azt hittem, az apja esetleg... Reméltem, hogy ő rabolta el. Tudják, nekik nem lehetett gyerekük, úgyhogy azt hittem, talán... De a nyomozók utánanéztek, és azt mondták, nem ez történt.

– Szóval senkiről sem gondolta, hogy ártani akarna Jamie-nek – szögezte le Cassie. – Az eltűnése előtti hetekben nem félt senkitől, nem zaklatta föl semmi?

– Nem, nem igazán, igaz, pár héttel korábban volt egy nap, amikor korán jött haza a játékból, kicsit feldúltnak látszott, és borzalmasan hallgatatag volt egész este. Faggattam, hogy történt-e valami, háborgatta-e valaki, de azt mondta, nem.

Bevillant egy baljós emlékfoslány: korán értem haza, „*Nem, mami, semmi baj*”, de túl mélyen volt, nem tudtam megragadni. – Akkor is elmondtam a nyomozóknak – folytatta Alicia –, de ezzel nem sokat tudtak kezdeni. Meg aztán lehet, hogy tényleg nem volt semmi, lehet, hogy csak összeveszett valami apróságon a fiúkkal. Talán tudnom kellett volna, hogy tényleg komoly, vagy nem... De Jamie nagyon zárkózott gyerek volt, nagyon titkolózó. Nála nehéz volt eldönteni.

Cassie bólintott. – A tizenkét éves kor elég komplikált időszak.

– Igen, valóban az. Éppen erről van szó: tudják, azt hiszem, nem fogtam föl, hogy Jamie már elég nagy ahhoz... szóval, hogy ilyen *erős* érzelmei legyenek. De ő meg Peter meg Adam... szinte csecsemőkoruktól együtt csináltak mindent. Azt hiszem, el sem tudták képzelni, milyen lehet az élet egymás nélkül.

Szinte elvakított a rám törő düh. *Nem itt kéne lennem* – gondoltam. *Abszolút el van cseszve ez az egész.* Egy kertben kellene ülnöm ugyanebben az utcában, mezítláb, egy pohár itallal a kezemben, és munkahelyi történeteket kellene mesélnünk egymásnak Peterrel meg Jamie-vel. Erre addig soha nem gondoltam, és most mellbe vágott, hogy mennyi minden maradt ki az életemből. Egész éjjel együtt tanultunk és stresszeltünk volna a középiskolai záróvizsga előtt, vitatkoztunk volna Peterrel, hogy melyikünkkel menjen Jamie az iskolabálba. Az egyetem alatt összekapaszkodva, dalolva-nevetve, gondtalanul tántorogtunk volna haza az ivászatok után. Bérelhettünk volna közösen lakást, bejárhattuk volna Európát Interrail-jeggyel, kart karba öltve vészelhettük volna át a gyanús divatirányzatokat, az olcsó koncerteket, a drámai szerelmeket. Lehet, hogy ketten már házastársak lennénk, és megajándékoztuk volna a harmadikat egy keresztgyerekekkel. De elrabolták tőlem mindezt. A jegyzetfüzetem fölé hajoltam, hogy Alicia Rowan és Cassie ne lássa az arcomat.

– Mindent úgy hagytam a szobájában, ahogy volt – mondta Alicia. – Tudom, hogy butaság, persze, hogy tudom, de ha mégis hazajönne, nem szeretném, ha azt hinné... Megnézik? Talán lesz ott valami... a kollégáik talán nem vettek észre mindent.

Valósággal pofon vágott a Jamie szobájáról bevillanó emlékkép: fehér falak, lovas posztterek, szélben libbenő, sárga függöny, az ágy fölött lógó álmofógó, és tudtam, hogy nem bírom tovább. – En majd a kocsiban megvárlok – mondtam, mire Cassie vetett rám egy gyors pillantást. – Köszönöm, hogy a rendelkezésünkre állt, Ms. Rowan.

Valahogy kijutottam a kocsinhoz, és a volánra hajtottam a fejem, amíg föl nem szállt a köd. Amikor fölnéztem, rebbenő, sárga valamit láttam, meg egy hirtelenszöke fejet a függönynél. Egy pillanatra meghűlt az ereimben a vér, de csak Alicia Rowan volt az. Az ablakpárkányon lévő virágokat fordította a késő délutáni szürkés fény felé.

Kísérteties az a hálószoza – mondta Cassie, amikor már kiértünk a telepről, és a kanyargós kis utakon autóztunk. – Ott a pizsamája az ágyon, meg ott hever a padlón kinyitva egy régi, papírfedelű kötet. De semmi ötletem nem támadt. Te vagy azon a fényképen, a kandallópárkányon?

– Feltehetően – mondtam. Még mindig pokolian éreztem magam, és semmi sem hiányzott kevésbé, mint hogy Alicia Rowan lakberendezési

tárgyairól kelljen beszélgetnem.

– Alicia mondta, hogy Jamie földúltan jött haza egyik nap. Emlékszel, mi volt az oka?

– Cassie, ezt már átvettük! – csattantam föl. – Nagy átéléssel elmondom még egyszer: kurvára nem emlékszem semmire! Tőlem az életem akár kezdődhetett volna tizenkét és fél éves koromban is, amikor a komp átvitt Angliába. Oké?

– Jézusom, Ryan! Csak kérdeztem.

– És most már tudod a választ – mondtam, és magasabb sebességbe kapcsoltam. Cassie föltette a kezét, keresett a rádión valami jó hangosat, és békén hagyott.

Pár mérfölddel később levettem az egyik kezemet a volánról, és megborzoztam a haját.

– Elmész a picsába, te seggfej – mondta a harag legkisebb jele nélkül.

Megkönnyebbülten elvigyoroztam, és meghúztam az egyik göndör fűrtjét. Rácsapott a kezemre. – Figyelj, Cass – mondtam –, kérdezni kell tőled valamit.

Gyanakodva nézett rám.

– Szerinted van összefüggés a két eset között vagy nincs? Ha meg kellene tippelned.

Cassie ezt jó alaposan megrágta. Az út menti sövényt nézte meg a szürke égbolton kergetőző felhőket. – Nem tudom, Rob – mondta végül. – Vannak dolgok, amelyek nem vágnak össze. Katyt olyan helyen hagyták, ahol azonnal megtalálják, húsz éve pedig... Lélektanilag ez nagy különbség. De elképzelhető, hogy a fazont kísértette az első gyilkosság emléke, és úgy gondolta, talán nem győtri majd annyira a bűntudat, ha ezúttal úgy intézi, hogy a család mindenképpen megkapja a holttestet. És Samnek igaza van: mekkora az esély arra, hogy egy ilyen kis helyen két gyerekgyilkos is éljen? Ha fogadnom kellene... komolyan nem tudom.

Beletapostam a fékbe. Azt hiszem, mindketten felkiáltottunk. Sötét valami suhant át az úton a kocsi előtt. A mozgása menyétre vagy hermelinre vallott, de mindkettőnél jóval nagyobb volt. Egy szempillantás alatt eltűnt a burjánzó sövényben.

Jóval gyorsabban mentem, mint ahogy egy szűk, egysávos mellékúton szabadna. Szerencse, hogy Cassie fanatikus híve a biztonsági övnek, amely annak idején talán megmenthette volna a szülei életét. Az autó oldalt kifordulva megállt, az egyik kerék csak pár centire volt az ároktól. Mozdulatlanul, döbbsen ültünk. A rádióban valami lányzenekar harsogta eszelős jókedvvel, akárhányadszor ugyanazt.

– Rob? – szólalt meg egy hosszú perc elteltével, zihálva Cassie. – Jól

vagy?

Képtelen voltam megmozdítani a kormányt görcsösen markoló kezemet. – Mi a franc volt ez?

– Miről beszélsz? – kérdezte Cassie riadt, elkerekedett szemmel.

– Milyen állapot volt?

Cassie szemében valami szokatlant láttam, és ettől majdnem annyira megijedtem, mint az állattól. – Nem láttam semmiféle állatot – mondta.

– Átfutott az úton. Biztos csak nem vetted észre. Oldalra néztél.

– Igen – felelte, úgy éreztem, nagyon hosszú idő múlva. – Igen, valóban oldalra néztem. Talán róka lehetett?

Sam néhány óra leforgása alatt megtalálta az újságíróját: Michael Kielynek hívták, hatvankét éves volt, félig-meddig már visszavonult. Mérsékeltén sikeres pályafutás állt mögötte: a nyolcvanas évek végén ért föl a csúcsra, amikor is fölfedezte, hogy egy miniszternek kilenc családtagja szerepel a fizetési listán mint „tanácsadó”. Kiely ezt a szédítő magaslatot soha többé nem tudta meghódítani. 2000-ben, amikor nyilvánosságra hozták az autópálya tervét, írt egy rosszmájú cikket, amely azt sugallta, hogy a projekt máris elérte célját: Írországban sok az elégedett ingatlanfejlesztő. Folytatása azonban nem volt a dolognak, leszámítva a környezetvédelmi miniszter két hasábot kitöltő, dagályos frázisoktól hemzsegó levelét, amely azt bizonygatta, hogy az autópályának köszönhetően minden szép és jó lesz az idők végezetéig.

Eltartott pár napig, mire Samnek sikerült rávennie Kielyt, hogy találkozzon vele. Amikor először kiejtette a száján Knocknaree nevét, az újságíró beleüvöltött a kagylóba, hogy „Bolondnak néz, fiam?”, és lecsapta a telefont. Végül mégis ráállt a találkozóra, de kikötötte, hogy nem láthatják őket együtt a városban. Samnek ki kellett bumliznia valahova a Phoenix Parkon túlra, egy látványosan lepukkant kocsmába, „Így biztonságosabb, fiam, sokkal biztonságosabb.”

Kielynek horgas orra és művészi, szélfúttá ős sörénye volt. Amolyan költőfélenek néz ki – mondta bizonytalanul Sam a vacsoránál. Vitt Kielynek egy üveg Bailey’s-t meg egy üveg brandyt. (Te jó ég! – nyögtem fel, hiszen amúgy sem volt étvágyam, Cassie pedig csak annyit mondott: – O-ó! – és látványosan vizslatni kezdte a piáspalcát.) Megpróbálta szóba hozni az autópályát, de Kielynek erre megrándult egy arcizma, fölemelte a kezét, és úgy rebegte a szempilláját, mintha a kínok kínját élné át: – Halkabban, fiam, halkabban... Van ott valami, persze, semmi kétség. De valaki – ne mondj nevet, nem fáj fejed! –, szóval valaki leállított, még mielőtt istenigazából rászántam volna az ügyre. Az illető azt mondta, jogi okokból, mert nincs bizonyíték semmire... Ez abszurd. Hülyeség. Egyértelműen, undorítóan személyes okai voltak a dolognak. Ez a város, ez a mocskos, öreg

város nem felejt, fiam.

Kiely a második körre már fölengedett kissé, és filozofikus hangulatba került. – Azt gondolhatná az ember – mondta előrehajolva, hevesen gesztikulálva –, hogy *az a hely* kezdettől fogva el volt átkozva. Tudja, eleinte röpködtek a nagy szavak, hogy új nagyvárosi gócpont lesz, aztán miután azon az egyetlen telepen minden házat eladtak, egyszerűen befuccsolt a dolog. Azt mondták, a költségvetésben nincs keret további fejlesztésre. De gondolhatná az ember azt is, fiam, hogy a szóvirágok kizárólag azért röpködtek, hogy sokkal drágábban keljenek el a házak, mint amennyit ott, a semmi közepén érnek. Én, persze, nem gondolok ilyet. Nincs bizonyítékom.

Kiitta az italát, és sóvárgó pillantást vetett az üres pohárra. – Én csak annyit gondolok, hogy valami mindvégig egy picit furcsa volt. Tudja, hogy az építkezés során a sérülések és halálesetek száma háromszorosa volt az országos átlagnak? Hisz abban, fiam, hogy egy helynek lehet saját akarata, hogy úgymond föllázadhat, ha az emberek rosszul bánnak vele?

– Bármit is gondol az ember arról a helyről – szoltam közbe –, biztos nem Knocknaree húzta Katy Devlin fejére azt a kibaszott szatyrot! – Örültem, hogy ez a Kiely Sam problémája, és nem az enyém. Általában szórakoztatónak találok az efféle abszurd fantazmagóriákat, de amilyen állapotban azon a héten voltam, alighanem sípcsonton rúgtam volna az a firkászt.

– És te erre mit mondtál? – kérdezte Cassie Samtól.

– Azt, hogy igen, persze – felelte derűsen Sam, és megpróbált föltekerni a válljára egy kis fettuccinét. – De ha Kiely kérdezi, abban is hittem volna, hogy a kis zöld emberkék kezében van az ország.

Kiely a második pohárral csöndben végzett – eszembe jutott, hogy érdekes lesz, amikor Sam ezt megpróbálja elszámolni költségként –, majd a mellkasába fúródott az álla. Végül levette a kabátját, hosszan, hevesen megrázta Sam kezét, majd odamorogta neki, hogy „csak akkor nézze meg, ha biztonságos helyre ér”, és kiviharzott a kocsmából. Sam tenyerében ott maradt egy összetekert papírfecni.

– Szegény ördög – mondta a tárcájában kotorászva Sam. – Szerintem örült, hogy végre meghallgatja valaki. Hiszen ahogy kinéz, akár a háztetőről is világgá kürtölhetné a sztorit, úgyse hinne neki senki. – Azzal valami apró, ezüstszínű micsodát húzott elő, óvatosan két ujjja közé fogta, és átadta Cassie-nek. Letettem a villámat, és Cassie válla fölé hajolva megnéztem, mi az.

Jó szorosan, akkurátusan összetekert ezüstpapír volt, amit a frissen fölbontott cigarettásdobozról húz le az ember. Cassie szétnyitotta. Filctollal, elmosódott macskakaparással ezt írták a hátuljára: „Dynamo – Kenneth McClintock, Futura – Terence Andrews, Global – Jeffrey Barnes & Conor Roche.”

– Biztos vagy benne, hogy megbízható a fickó? – kérdeztem.

– Kompletten bolond – felelte Sam –, de jó riporter, legalábbis az volt. Szerintem nem adta volna meg ezeket a neveket, ha nem lenne biztos bennük.

Cassie végighúzta az ujjá hegyét a fecnin. – Ha ez igaz – mondta –, akkor eddig ez a legjobb nyom. Szép volt, Sam.

– Képzeljétek, utána beszállt egy kocsiba – mondta Sam némiképp aggodalmas hangon. – Lehet, hogy nem kellett volna hagynom, hogy ennyi pia után vezessen, de... Még szükségem lehet rá, nem haragíthatom magamra. Talán rá kéne telefonálnom, hogy rendben hazaért-e...

Másnap péntek volt. Két és fél hete tartott a nyomozás. Estefelé O’Kelly behívott minket az irodájába. Odakint csipős, hideg idő volt, de a nagy ablakokon betűző napfény fölmelegítette az esetszobát, úgyhogy bentről nézve szinte azt gondolhatta az ember, hogy még nyár van. Sam lehalkított hangon telefonálgatott a sarokban, és közben fölfirkantott ezt-azt. Cassie a számítógépen nézett utána valakinek, én pedig néhány lótitufival éppen kávéát főztem. Miközben a bögréket osztogattuk, úgy zsongott a szoba, mint egy tanterem. O’Kelly bedugta a fejét az ajtón, szájába vette kört formázó hüvelyk- és mutatóujját, és élesen füttyentett egyet. Amikor elhalt a zsidobongás, megszólalt: – Ryan, Maddox, O’Neill! –, majd hátrabökött a vállá fölött a hüvelykujjával, és bevágta maga mögött az ajtót.

A szemem sarkából láttam, hogy a „talpasok” lopva, felvont szemöldökkel összenéznek. Pár napja már számítottunk erre, legalábbis én számítottam. A kocsiban meg a zuhany alatt rendszeresen elpróbáltam a most következő jelenetet, sőt néha még éjszaka is arra ébredtem, hogy hevesen érvelek. – Nyakkendő – mutattam Samnek. Ha erősen koncentrálsz, a csomó folyton elcsúszik valamelyik füle irányába.

Cassie hörpintett egyet a kávéjából, és nagyot fűjt. – Oké – mondta. – Menjünk. – A lótitufit folytatták, amit csináltak, de még a folyosón is éreztem, hogy követnek minket a tekintetükkel.

– Szóval – mondta O’Kelly, amint átléptük a küszöböt. Már az asztalánál ült, és valami nyolcvanas évekből megmaradt, borzalmas, krómozott játékkal babrált. – Hogy áll ez a Hogyishívják-művelet?

Egyikünk sem ült le. Gondosan kimunkált, kimerítő „szentírás-magyarázattal” szolgáltunk arra vonatkozóan, mi mindent tettünk Katy Devlin gyilkosának kézre kerítéséért, és miért nem sikerült. Túl gyorsan beszéltünk, túl hosszadalmasan adtuk elő, ismételtettük önmagunkat, olyan részletekbe mástunk bele, amelyeket O’Kelly már ismert. Éreztük mindannyian, mi jön most, és egyikünk sem akarta hallani.

– Igen, úgy tűnik, alapvetően mindent kipipáltak – mondta O’Kelly, amikor kifogytunk a szóból. Még mindig azzal a szörnyű micsodával játszott, kattogtatta összevissza. – Van elsődleges gyanúsítottjuk?

- A szülők felé hajlunk – feleltem. – Vagy az apa vagy az anya.
- Azaz egyikről sincs semmi konkrétum.
- Még nyomozunk, uram – mondta Cassie.
- És a fenyegető telefonokra van négy fő gyanúsítottam – tette hozzá

Sam.

- O’Kelly fölpillantott – Olvastam a jelentéseit. Vigyázzon, mibe nyúl.
- Igen, uram.
- Nagyszerű – mondta O’Kelly. Letette a krómozott micsodát. –

Folytassák. Harmincöt kisegítőre már nem lesz szükségük.

Számítottam erre, mégis mintha gyomorszájon vágtak volna. A talpasok ugyan kezdettől fogva idegesítettek, de akkor is: az, hogy lemondunk róluk, a meghátrálás első jelentős, visszafordíthatatlan lépésének tűnt. Azt jelentette, hogy még néhány hét, és O’Kelly visszateszt minket a szolgálati beosztásba, új ügyeket kapunk, a Vesta-művelettel pedig a szabadidőnkben foglalkozunk néha egy keveset. Pár hónap múlva pedig Katy a poros pincében találja magát egy kartondobozban, amelyet egy-két évenként ásnak elő, ha fölbukkan valami új nyom. A közszolgálati tévé majd készít róla valami nyálas dokumentumfilmet, amelyben a narrátor komor hangja és az ijesztő főcímgene világosan jelzi, hogy az ügy megoldatlan maradt. Eszembe jutott, hogy vajon Kiernan és McCabe is hallotta-e ugyanezeket a szavakat ugyanebben a szobában – esetleg egy olyan embertől, aki ugyanezzel az idióta játékkal matatott.

O’Kelly érezte, hogy a hallgatásunk fölér egy kisebbfajta zendüléssel. – Mi az? – kérdezte.

A tőlünk telhető legjobbat nyújtottuk, a lehető legékesszólóbban mondtuk el gondosan előkészített beszédünket, de már közben is tudtam, hogy nem ér semmit. A mondókám nagy részére inkább nem emlékszem. Abban biztos vagyok, hogy a végén már csak hebegtem-habogtam. – Mindig is tudtuk, uram, hogy nem lesz diadalmenet – hangzott a zárszavam. – De apránként célba érünk. Öszintén úgy gondolom, hogy komoly hiba lenne most ejteni ezt az ügyet.

– Ejteni? – háborgott O’Kelly. – Mikor mondtam egyetlen szóval is, hogy ejtjük? Nem ejtünk semmit. Csak visszaveszünk egy kicsit, ennyi az egész.

Nem szólalt meg senki. O’Kelly előrehajolt, és összeillesztette az ujjait az asztalon. – Ugyan, fiúk-lányok – folytatta szelídebben –, egyszerű költség-haszon elemzés az egész. A kisegítők már megtették, ami a dolguk. Hány embert kell még kihallgatni?

Csönd.

– Hány hívás futott be ma a bejelentővonalra?

– Öt – felelte Cassie. – Egyelőre.

– Volt köztük használható?

– Valószínűleg nem.

– Na látják. – O’Kelly széttárta a karját. – Maga mondta, Ryan, hogy ez nem diadalmenet. Erről beszélek én is: vannak gyorsan és lassan megoldható ügyek, és ez az utóbbiak közé tartozik. Közben történt három újabb gyilkosság, a város északi részén valamiféle drogháború zajlik, és boldog-boldogtalan rám telefonálgat, hogy miért foglalom le a Dublinban fölkelhető összes kisegítőt. Érti, miről beszélek?

Értettem, nagyon is értettem. Bármit is gondolok egyébként O’Kellyről, azt meg kell adni, hogy nagyon sok főnök már a kezdet kezdetén elvette volna ezt az ügyet tőlem és Cassie-től. Írország ugyanis alapvetően kisváros: általában kezdettől fogva elég jó közelítéssel tudjuk, ki a tettes, és a legtöbb időt meg energiát az emésztí föl, hogy erős legyen a vádirat, és börtönbe tudjuk juttatni az illetőt. Amikor pár nap alatt kiderült, hogy a Vesta-művelet kivétel lesz, ráadásul nagy figyelmet kiváltó eset, O’Kelly bizonyára komoly kísértést érzett, hogy visszaadja nekünk a taxidroszt rémeit, és átadja az ügyet olyasvalakinek, aki már harminc éve a csoportnál van, például Costellónak. Általában nem tartom magam naivnak, de amikor mégsem tette meg, ezt annak tudtam be, hogy kelleniül, de konokul lojális – no nem személy szerint irántunk, hanem a csoportja tagjai iránt. Kedvemre való volt a gondolat. Most viszont eszembe jutott, hogy talán nemesak erről van szó: lehetséges, hogy a harcedzett hatodik érzéke már az elején megsúgta neki, hogy ez az ügy kudarcra van ítélve.

– Egyet-kettőt megtarthatnak – mondta kegyesen O’Kelly. – A bejelentővonalhoz, a talpaláshoz, satöbbi. Ki maradjon?

– Sweeney és O’Gorman – feleltem. Addigra elég jól megtanultam a neveket, de abban a pillanatban csak ez a kettő jutott eszembe.

– Menjenek haza – mondta O’Kelly. – Igyanak meg pár sört, aludjak ki magukat. Ryan, magának olyan a szeme, mint amikor valaki lyukat hugyozik a hóba. Töltsenek egy kis időt a barátnőjükkel, vagy amijük van. Aztán hétfőn vágjanak bele újult erővel.

A folyosón nem néztünk egymásra. Senki sem indult el az esetszoba felé. Cassie a falnak dőlt, és a szőnyeg szélét rugdosta a cipője orrával.

– Bizonyos fokig igaza van – mondta végül Sam. – Remekül elboldogulunk majd magunk is.

– Ne, Sam! – nyögtem fel. – Hagyd abba!

– Mi van? – értetlenkedett Sam. – Mit hagyjak abba?

Félrenéztem.

– A hallgatólagos üzenet a legbántóbb az egészben – morfondírozott Cassie. – Nem lett volna szabad elakadnunk. Megvan a holttest, a fegyver, a...

Mostanra már föl kellett volna mutatnunk valakit.

– Én már tudom, mit fogok csinálni – mondtam. – Elmegyek a legközelebbi elviselhető kocsmába, és fölveszem a gömbtalpú cipőt. Velem tart valaki?

Végül a Doyle's nevű helyre mentünk. A nyolcvanas évek zenéi dübörögtek túlhangosítva, kevés volt az asztal, a bárpultnál öltönyösök és diákok szorongtak válllvetve. Egyikünknek sem volt kedve „rendőrkocsmába” menni, ahol óhatatlanul mindenki a Vesta-műveletről érdeklődött volna. Úgy a harmadik körnél jártunk, amikor a slóziról visszafelé jövet összeütköztem egy lánnyal, akinek kilötytént az itala, és jutott belőle bőven mindkettőnkre. Ő volt a hibás: miközben kacagott valamin, amit az egyik barátja mondott, belém hátrált. Viszont rendkívül csinos volt, az az aprócska, légies, tündéri fajta, amelyre mindig is buktam, és miközben kölcsönös bocsánatkérések közepette szemrevételeztük a kárt, meleg, elismerő pillantást vetett rám. Meghívtam tehát a kiömlött itala helyett egy másikra, és beszélgetésbe elegyedtünk.

Annának hívták, a bölcsészkaron művészettörténetet tanult. Szőke hajzuhataga a meleg tengerparti homokot idézte, levegőben úszó, könnyű, fehér pamutszoknyát viselt, és a két kezemmel átértem volna a derekát. Azt mondtam neki, hogy irodalomprofesszor vagyok egy angol egyetemen, és Bram Stokerrel, a *Drakula* szerzőjével kapcsolatban végzek itt kutatómunkát. Anna a pohara peremét szopogatva nevetett a vicceimen, kivillantak az apró, fehér fogai. Bájos mélyharapása volt.

A háta mögött Sam vigyorogva fölvonta a szemöldökét, Cassie pedig utánozta, ahogy kikerekedett szemmel lihegek, mint a kiskutya, de nem érdekelt. Röhejesen sok idő telt el azóta, hogy utoljára együtt voltam valakivel, és most nagyon szerettem volna hazakísérni ezt a lányt, vihogva beosonni vele valami diákkéglibe, ahol tele vannak a falak művészi poszterekkel, ujjaim köré csavarni a leomló hajját, és hagyni, hogy a tudatom pislálkolva ellebegjen az űrbe. A gyönyörteljes, biztonságot adó ágyában feküdni egész éjjel, meg a holnapi nap nagy részében is, és egyetlenegyszer sem gondolni erre a kurva ügyre. Anna vállára tettem a kezem, gyöngéden eltereltem egy négy korsó sörrel ingatagon egyensúlyozó fazon újtájból, és a háta mögött beintettem a középső ujjammal Cassie-nek meg Samnek.

Egyre közelebb szorultunk egymáshoz a hullámzó tömegben. A tanulmányaink témakörét már kimerítettük – bárcsak többet tudtam volna Bram Stokerről! –, és áttértünk az Aran-szigetekre. (Anna járt ott előző nyáron a barátaival – a természet szépségei, kiszabadulás a felszínes városi életből és a többi...) Egy idő után, amikor már rendre a csuklómat megérintve nyomatékositotta a mondandóját, a barátai harsogó csoportjából kivált egy fickó, odajött, és megállt a háta mögött.

– Minden rendben, Anna? – kérdezte vészjóslóan, majd a derekára tette a kezét, és komoran rám meredt, mint egy tulok.

Nem láthatta, hogy Anna szemforgatva, cinkosan rám mosolyog. – Igen, minden a legnagyobb rendben, Cillian – mondta. Nem hiszem, hogy a fiúja lett volna, legalábbis Anna nem úgy viselkedett, mint akit rajtakaptak, de minden bizonnyal az akart lenni. Nagydarab fickó volt, jóképű a maga tagbaszakadt módján. Látszott, hogy már jócskán ivott, és csak az ürügyet keresi, hogy kihívjon a kocsmá elé.

Egy pillanatig fontolóra vettem a dolgot. *Hallottad a hölgyet, kisöreg, úgyhogy menj vissza szépen a pajtásaidhoz...* Samre és Cassie-re pillantottam: már nem foglalkoztak velem, élénk társalgást folytattak. Szinte összedugták a fejüket, hogy hallják egymást a nagy hangzavarban, és Sam rajzolt valamit az ujjával az asztalra. Hirtelen szabályosan rosszul lettem magamtól, az értelmiségi alteregómtól, és „árukapcsolással” Annától is meg a kis játékától, amit velem meg ezzel a Cillian gyerekekkel űz. – Ideje visszamennem a barátnőmhöz – mondtam –, ne haragudj, hogy kidöntöttem az italodat. – Azzal hátat fordítottam Anna döbbent, rózsaszín „O” betűt formázó szájának meg Cillian zavaros, harcias tekintetének.

Amikor leültem Cassie mellé, egy pillanatra átkaroltam a vállát, mire ő gyanakodva rám nézett – Ejtettek? – kérdezte Sam.

– Nem – mondta Cassie. – Fogadok, hogy meggondolta magát, és azt mondta, barátnője van, innen ez a túláradó szeretet. Ha ezt még egyszer eljátszod, Ryan, rögtön elkezdem nyalni-falni Samet, és végignézem, ahogy megagyalnak a kis hölgy haverjai.

– Fantasztikus! – mondta boldogan Sam. – Tetszik ez a játék.

Zárás után Cassie lakására mentünk, Sam pedig haza. Péntek volt, másnap nem kellett fölkelnünk. Semmi okunk nem volt rá, hogy bármi mást csináljunk, mint heverésszünk a kanapén, iszogassunk, és olykor új zenét tegyünk föl. A tűz már csak pislákol.

– Tudod – szólalt meg lustán Cassie, miközben kihalászott a poharából egy jégkockát, hogy azt szopogassa –, megfeledkeztünk arról, hogy a gyerekek másképp gondolkodnak.

– Mire akarsz kilyukadni? – Előtte Shakespeare-ről beszélgettünk, a *Szentivánéji álom* tündéiről, és még ott járt az eszem. Félig-meddig azt vártam, hogy előáll valami késő esti analógiával a gyermeki gondolkodásmód és a tizenhatodik századi ember gondolkodása között, és már készítettem elő a röpösztöt.

– Azon törtük a fejünket, hogyan csábította a tettes a kislányt a tetthelyre... Hagyd ezt abba, és figyelj! – Ugyanis a lábát rugdostam, és nyavalyogtam, hogy „Fogd be, nem vagyok szolgálatban, nem is hallak, lá-lá-

lá...” Kődös volt az agyam a vodkától meg a kései időponttól, és elegendő volt ebből a frusztráló, szövevényes, megoldhatatlan ügyből, inkább Shakespeare-ről beszélgettem volna még egy kicsit, vagy kártyáztam volna. – Tizenegy éves koromban egy fazon molesztálni próbált – mondta Cassie.

Erre abbahagytam a rugdosást, és rámeredtem. – Micsoda? – kérdeztem, kissé túl óvatosan. Arra gondoltam, hogy végre megnyílt előttem Cassie titkos szobája.

Cassie rám pillantott, úgy tűnt, mulattatja a dolog. – Igazából nem is csinált velem semmit – mondta. – Nem volt nagy ügy.

– Aha – feleltem. Hülyén éreztem magam, és rejtélyes módon egy kicsit bosszús is voltam. – Akkor mi történt?

– Az iskolánkban tombolt a csigaláz. Mindenki folyton csigát gyűjtött, ebédszünetben, órák után. Nejlonzacskóban hurcoltuk a csigákat, és néztük, kinek mennyi van. Szóval egy napon ott fogtak iskola után...

– Téged? El vagyok képedve. – Hasra fordultam, és megkerestem a poharamat. Nem volt tiszta előttem, hova fog kilyukadni ez a történet.

– Kapd be...! Csak azért, mert te perfekt prefektus voltál! Szóval indultam hazafelé, és egy bácsi, aki nem tanár volt, hanem valami kertészféle vagy takarító, előjött a kis sufniből, és azt kérdezte: „Akarsz egy csigát? Gyere be, adok neked!” Öreg ember volt, hatvan körül járhatott, ősz haja volt meg nagy bajusza. Egy kicsit kerülgettem a sufni ajtaját, aztán bementem.

– Istenem, Cass! Te kis butus! – Ittam még egy kortyot, majd letettem a poharamat, az ölembe vontam a két lábfejét, és masszírozni kezdtem.

– Mondom, nem történt semmi. Mögém lépett, a hónom alá nyúlt, mintha föl akarna emelni, de az inggombjaimmal kezdett babrálni. „Mit csinál?” – kérdeztem, mire ő: „Azon a polcon tartom a csigákat. Főlemellek, hogy elérjed őket.” Tudtam, hogy valami nagyon nem stimmel, bár fogalmam sem volt, hogy pontosan mi az, ezért kiszabadítottam magam, mondtam, hogy nem kell csiga, és elpuoltam haza.

– Szerencséd volt – jegyeztem meg. Vékony, boltíves volt a lábfeje, még a puha, vastag otthoni zokniján keresztül is éreztem az inakat meg a két hüvelykujjam alatt mozgó apró csontokat. Elképzeltem, hogy nézhetett ki tizenegy évesen: csupa térd, lerágott körmök, komoly, barna szempár.

– Igen, az volt – mondta. – Isten tudja, mi történhetett volna.

– Elmondtad valakinek? – Többet akartam „kihozni” ebből a történetből: valami szörnyű, szívszaggató, szégyenteljes titokban reménykedtem.

– Nem. Furán éreztem magam, és egyébként sem tudtam, mit mondhatnék. Éppen ez a lényeg: föl sem merült bennem, hogy az egésznek bármi köze lehet a szexhez. Pedig tudtam én a szexről, a barátnőimmel másról se beszélünk, azt is tudtam, hogy valami nem stimmel, azt is, hogy ki akarta

gombolni az ingemet, mégsem állt össze a kép. Évekkel később, úgy tizennyolc éves koromban valamiért eszembe jutott ez a régi dolog, talán csigagyűjtő gyerekeket láttam, és hirtelen belém nyilallt: istenem, az az ember molesztálni akart engem!

– És ennek pontosan mi köze is van Katy Devlinhez? – érdeklődtem.

– Az, hogy a gyerekek nem ugyanúgy kapcsolják össze a dolgokat, mint a felnőttek – felelte Cassie. – Add a lábad, megmasszírozom én is.

– A helyedben nem tenném. Nem látod a gomolygó illatfelhőt?

– Úristen, de gusztustalan vagy. Soha nem váltasz zoknit?

– Csak ha odaragad a falhoz. A legnemesebb agglagény-tradíció szellemében.

– Ez nem tradíció, hanem fordított evolúció.

– Akkor rajta – mondtam, és odalöktem neki a lábamat.

– Nem! Keress magadnak egy barátnőt.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy egy barátnő nem akadhat fönnon azon, hogy sajtuszagú a zoknid. Egy barát viszont igen. – De azért gyors, szakavatott mozdulatokkal megrázta a kezét, és megragadta az egyik lábfejemet. – Meg talán kevésbé lennél kibírhatatlan, ha történné veled valami ezen a téren.

– Nicsak, ki beszélt – mondtam, de mindjárt rá is döbbsentem, hogy fogalmam sincs, mi a helyzet e téren Cassie-nél. Azt tudtam, hogy korábban, amikor még nem ismertük egymást, volt egy félig-meddig komoly barátja, egy Aidan nevű ügyvéd, de ő lelépett a színről, nagyjából akkor, amikor Cassie a drogellenes csoportnál kezdett dolgozni. A beépített ügynöki munkát kevés kapcsolat éli túl. Ha azóta lett volna barátja, arról nyilván tudtam volna, és jó eséllyel arról is, ha randizik valakivel, bármit is jelentsen ez. Mindig is úgy gondoltam, hogy azért nem tudok ilyesmiről, mert nincs miről tudni, de akkor hirtelen elbizonytalanodtam. Bátorítóan Cassie-re pillantottam, de ő csak gyúrta-gyúrta a sarkamat, és rám villantotta a legtalányosabb mosolyát.

– A másik dolog az, hogy miért mentem be abba a sufniába – mondta. Cassie agya úgy működik, mint egy szélben sodródó lóherelevél: vadul elpörög mindenféle irányba, majd a térbeli dimenziókra fittyet hányva, szédítő sebességgel visszaszívja a lényeghez. – Nem csak csigáért. A fickó vasos tájszólásban beszélt, azt hiszem, közép-írországi dialektusban, és én mintha azt hallottam volna: „Akarsz egy csodát?” Pedig tudtam, hogy nem „csodát” mondott, hanem „csigát”, de a lelkem mélyén titokzatos, mesebeli öregembernek láttam, akinek a házikójában kristálygolyók, bájitalok, ősi pergamentekercsek meg kalitkába zárt pici sárkányok sorakoznak a polcokon. Tudtam, hogy a mesebeli házikó csak egy sufni, ő meg csak a kertész, mégis úgy éreztem, talán ez az én nagy lehetőségem, hogy Csodaországba csöppenjek, mint Alice. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy életem hátralevő

részében azzal a tudattal kelljen élnem, hogy ezt elmulasztottam.

Hogy is értethetném meg önökkel a Cassie-hez fűződő kapcsolatomat? Ahhoz végig kellene mennünk a mi kis titkos útvonalainkon. Elcsépelte közhely, hogy egészséges férfi és nő között vajmi kevés az esélye az igazi, plátói barátságnak. Mi azonban ezen csak röhögünk. Cassie volt az én mesebeli „nyári unokatestvérem”, az a fajta, akit az ember megtanít úszni egy szúnyogzűzmögéstől hangos tóban, akinek ebihalakat dugdos a fürdőruhájába, akivel először gyakorolja a csókolózást egy hangával benőtt domboldalban, és akivel évekkkel később harsányan röhög ezen a nagyí zsúfolt padlásán, ahol titokban elszívnak egy jointot. Cassie egyszer aranyszínűre festette a körmömet, és azzal heccelt, hogy be merek-e menni így dolgozni. Én pedig beadtam Quigleynek, hogy Cassie szerint a Croke Park-i stadion helyén plázát kéne építeni, utána meg élvezettel figyeltem, ahogy Cassie dekódolni próbálja Quigley dühödt fröcsögését. Cassie fölszelelte az új egérpadja csomagolását, és a hátamra ragasztotta azt a darabot, amelyiken az ÉRINTS MEG, ÉS ÉREZD A KÜLÖNBSÉGET! felirat állt. Máskor pedig kimásztunk a lakása ablakán, és az alacsonyabb toldaléképület tetején heverészve, improvizált kóktélokat iszogatva, Tom Waits-számokat énekelve néztük a szédítő iramban keringő csillagokat...

De nem erről van szó. Szeretem fölidézni ezeket a történeteket, de mindez csak „aprópénz”, bár szépen csillog, és nem is értéktelen. A lényeg azonban az, hogy a társam. Nem is tudom, hogy mondjam el önöknek, milyen hatással van rám még ma is ez a szó, mi mindent jelent. Mesélhetnék arról, ahogy fegyverünket két kézzel, kinyújtott karral markolva járunk szobáról szobára egy néma házban, ahol bármelyik ajtó mögött ott lapulhat a fölfegyverzett gyanúsított. Vagy mesélhetnék azokról a hosszú éjszakákról is, amikor egy házat figyelve ültünk a sötét autóban, termoszból ittuk a kávé, és az utcai lámpa fényénél próbáltunk kopogós rómit játszani. Egyszer két cserbenhagyásos gázolót üldöztünk a saját területükön. Graffitivel telefirkált, szemétlerakónak használt, sivár „átokföldjén” száguldottunk százal-százhuszával, a kilométerórát már nem is néztem. Végül egy falnak csapódtak, és a tizenöt éves sofőr a karjainkban halt meg, miközben egyfolytában mondogattuk neki, hogy mindjárt ott lesz az anyukája meg a mentő. Egy másik alkalommal egy hírhedt nyomortanyán, amely, ha látnák, jelentősen kitágítaná az emberi létről alkotott fogalmaikat, egy drogos fecskendőt rántott, pedig még csak nem is ő érdekelt minket, hanem a fivére. A társalgás normális mederben zajlott, mígnem egy villámgyors mozdulat után tú szegeződött a torkomnak. Kövé dermedtem, szakadt rólam a víz, és imádkoztam, hogy egyikünk se tüsszentse el magát, Cassie pedig leült törökülésben az orrfacsaró szagú szőnyegre, megkínálta a fickót cigarettával, és egy óra húsz percen át

szóval tartotta. (Közben a delikvens különböző követelésekkel állt elő: hol a pénztárcánkat akarta, hol egy kocsit, hol egy belövést, hol egy Sprite-ot, hol azt, hogy hagyjuk békén.) Olyan tárgyilagosan, olyan őszinte érdeklődéssel beszélgetett vele, hogy a fazon végül eldobta a fecskendőt, a fal mentén lecsúsztatva leült, és éppen belefogott volna az élete történetébe, amikor sikerült annyira összeszednem magam, hogy meg tudjam bilincselni.

A lányok, akiről álmodom, szelíden, merengve, elvágyódva ülnek az ablaknál, vagy édes-bús régi dalokat énekelnek a zongoránál. Ide-oda rebbenő, hosszú hajuk puha, mint az almafa virága. Az viszont, hogy egy lány velem együtt indul a csatába, és fedez engem, egész más dolog, abba beleborzongok. Gondolják csak el, milyen volt, amikor először háltak együtt valakivel, vagy amikor először lettek szerelmesek: arra a vakító, robbanásszerű élményre, amely után úgy érzi magát az ember, mintha az ujjá hegyéig átválna az elektromosság, mintha beavatást nyert, átalakult volna. Elmondhatom önöknek, hogy mindez semmi, de semmi ahhoz képest, amikor magától értetődő módon nap nap után rábizzuk a másikra az életünket.

11. fejezet

Azon a hétvégén elmentem a szüleimhez vasárnapi ebédre. Ezt néhány hetente megteszem, bár nem tudom pontosan, miért. Nem állunk közel egymáshoz, a legtöbb, amire futja tőlünk, a szívélyes és kissé zavart udvariaskodás. Mintha egy társasúton futottunk volna össze, és nem tudnánk, hogyan szakítsuk meg a kapcsolatot. Néha magammal viszem Cassie-t is. A szüleim imádják: elviccelődik apám mániákus kertészkedésén, anyám pedig néha, amikor Cassie segít neki a konyhában, teli torokból, boldogan nevet, mint egy kislány. Reménykedve célozgatnak is rá, hogy milyen közel állunk egymáshoz, de mi ezt vidáman elengedjük a fülünk mellett.

– És Cassie? – kérdezte az ebéd végeztével anyám. Sajtos makarónit csinált, mert a fejébe vette, hogy az a kedvencem (lehet, hogy életem valamely pontján az is volt). Ezzel nyilvánítja ki szégyellősen az együttérzését, ha az újsághírekből azt szűri le, hogy valamelyik ügyem nem alakul jól. Már a sajtos makaróni szagától is klausztrofóbiás érzésem támad, és viszket a bőröm. A konyhában hangzott el a kérdés, én mosogattam, ő törölgetett. Még csak kora délután volt, de fölkapcsoltuk a villanyt, mert elég sötét a konyhájuk.

– Azt hiszem, a nagybátyjáékhoz ment – feleltem. Cassie alighanem a kanapéján kucorogva olvasgatott, és dobozból kanalazta a fagyit. Az utóbbi hetekben nem sok időnk volt magunkra, és Cassie, ahogy én is, igényel bizonyos mennyiségű egyedüllétet. De tudtam, hogy anyámat fölzaklatná, ha azt hallaná, hogy Cassie egyedül tölti a vasárnapot.

– Biztos jót tesz neki, hogy egy kicsit gondoskodnak róla – mondta

anyám. – Gondolom, megviselt titeket ez az ügy.

– Elég fáradtak vagyunk – mondtam.

– Rossz lehet folyton Knocknaree-ba járkálni – tette hozzá.

A szüleimmel csak nagy általánosságban szoktunk beszélni a munkámról, Knocknaree nevét pedig soha nem ejtjük ki a szánkon. Fölkaptam a fejem, de anyám éppen egy tányért fordított a fény felé, hogy lássa, maradt-e rajta nedves csik.

– Igen, elég messze van – mondtam.

– Olvastam az újságban – kezdte óvatosan anyám –, hogy a rendőrség újra kihallgatta Peter és Jamie családját. Te mentél el hozzájuk Cassie-vel?

– Savage-ékhez nem. Ms. Rowannel viszont beszéltem. Szerinted ez tiszta...?

– Tökéletes – felelte anyám, és kivette a kezemből a tepsit. – Hogy van Alicia?

Volt valami a hangjában, amire megint riadtan fölnéztem. Elkapta a tekintetemet, és elpirult. A kézfejével kisímitotta a haját az arcából. – Nagy barátnők voltunk. Alicia... hát, majdnem mintha a kishúgom lett volna. Utána megszakadt a kapcsolatunk. Csak érdekel, hogy van, ennyi az egész.

Émelyítő volt az utólag rám törő pánik. Ha tudtam volna, hogy anyám meg Alicia Rowan közel álltak egymáshoz, soha a közelébe se mentem volna annak a háznak. – Azt hiszem, elég jól – feleltem. – A körülményekhez képest. Jamie szobájában mindmáig nem nyúlt semmihez.

Anyám sajnálkozva csettegett a nyelvével. Egy darabig csöndben mosogattunk, az evőeszközök csörömpölésébe csak Peter Falk hangja vegyült, aki igen ravaszul faggatott valakit a szomszéd szobában. Az ablak előtt két szarka szállt le a fűre, és csipegetni kezdtek a parányi kertben. Közben rekedtesen cserregve vitatkoztak valamin.

– Tolvaj szarkák – mondta gépiesen anyám, majd felsóhajtott. – Azt hiszem, soha nem bocsátottam meg magamnak, hogy nem tartottam vele a kapcsolatot. Nem volt más barátnője. Nagyon aranyos lány volt, igazi kis ártatlan. Még akkor is, annyi év után is reménykedett, hogy Jamie apja egyszer otthagyja a feleségét, és egy család lesznek... Férjhez ment?

– Nem. De nem tűnt boldogtalannak. Jógát oktat. – Langyos, nyálkás lett a mosogatóvíz. Öntöttem hozzá a teáskannából egy kis forrót.

– Tudod, részben ezért költöztünk el – szóalt meg ismét anyám. Háttal állt nekem, az evőeszközöket rendezgette el a fiókban. – Nem tudtam a szemébe nézni Aliciának, Angelának meg Joseph-nek. Én épségben visszakaptam a fiamat, ők pedig a poklok poklát élték át... Alig mertem kimenni a házból, mert féltem, hogy összefutok velük. Tudom, hogy örülségnek hangzik, de büntudatom volt. Azt hittem, biztos meggyűlöltek, amiért visszakaptalak téged. Nem tudom, hogy érezhették volna másként.

Ez megdöbbengett. Azt hiszem, a gyerekekre jellemző énközpontúsággal magyarázható, hogy soha meg sem fordult a fejemben, hogy a költözés nem kizárólag miattam történt. – Erre nem is gondoltam – mondtam. – Amilyen önző kis kölyök voltam.

– Nagyon édes pofa voltál – mondta erre váratlanul anyám. – Nálad szeretetteljesebb gyerek talán nem is élt a Földön. Amikor hazajöttél az iskolából vagy a játékból, mindig szorosan átöleltél, adtál egy nagy puszit, és azt kérdezted: „Hiányoztam, mami?” Sokszor hoztál is nekem valamit, egy szép követ vagy egy vadvirágot. A legtöbb még mindig megvan.

– Rólam beszélsz? – hüledeztem. Örültem, hogy nem hoztam el Cassie-t. Szinte láttam a gonoszul csillanó szemét.

– Igen, rólad. Ezért aggódtam annyira, amikor azon a napon nem találtunk titeket. – Hirtelen megszorította a karomat, hogy szinte fájt. Ennyi év után is feszült volt a hangja. – Tudod, pánikba estem. Mindenki azt mondta, hogy „Biztos csak ellógtak otthonról, gyerekeknél előfordul, előkerülnek pillanatok alatt...” De én erre azt feleltem: „Nem. Adam nem.” Imádnivaló, kedves fiú voltál. Tudtam, hogy nem tennél velünk ilyet.

Attól, hogy az ő hangján hallottam a régi nevemet, átsuhant rajtam valami ősi, veszélyes érzés. – Nem úgy emlékszem, hogy földre szállt angyal lettem volna – mondtam.

Anyám kimosolygott a konyhaablakon. Nyugtalanított az elrédő pillantása, meg az, hogy olyasmikre emlékszik, amire én nem. – Nem, persze, angyal azért nem voltál. De figyelmes voltál, gondoltál másokra is. Abban az évben nagyon gyorsan kezdte felőni. Például te szóltál Peternek meg Jamie-nek, hogy ne kínozzátok már azt a szegény kis kölyköt, hogy is hívták? Akinek vastag szemüvege volt, meg az a borzalmas anyukája, aki a templomban rendezte a virágokat.

– Willy Little? – kérdeztem. – Az nem én voltam, Peter szólt nekünk. Én boldogan gyötörtem volna ítéletnapig.

– Nem, nem, te állítottad le a dolgot – jelentette ki anyám határozottan. – Valamivel megrikattátok, és ez téged annyira fölzaklatott, hogy elhatároztad, véget vetsz ennek. Féltél, hogy Peter meg Jamie nem fognak megérteni. Nem emlékszel?

– Nem igazán – feleltem. Tulajdonképpen ez volt a legzavaróbb ebben az egész kínos beszélgetésben. Azt gondolhatnák, jobban tetszett nekem anyám verziója, mint a sajátom, de ez nem igaz. Persze, abszolút lehetséges, hogy tudat alatt ifjú hössé nemesített az emlékezetében, meg az is, hogy én hazudtam neki annak idején. Az volt a gond, hogy az elmúlt hetekben úgy gondoltam az emlékeimre, mint szilárd, megbízható valamikre, amiket föl kell kutatni, és őrizgetni kell mint megannyi csillogó aranyrögöt. Mélységesen nyugtalanító volt a gondolat, hogy hamis aranyat rejtegetek. – Ha nincs több

edény, talán bemennék, és beszélgetnék egy kicsit apával.

– Örülni fog neki. Menj csak, én itt elboldogulok. Vigyél be egy-két doboz Guinnesst a hűtőből.

– Köszönöm az ebédet – mondtam. – Nagyon finom volt.

– Adam – szólt utánam hirtelen anyám, amikor hátat fordítottam neki.

Megint úgy éreztem magam, mint akit gyomorszájon vágtak. Istenem, mennyire szerettem volna egy pillanatra édes kis kölyök lenni, a meleg, piritósszagú vállába fűrni az arcomat, és szívszaggaatóan zokogva elmondani neki, milyen is volt ez a néhány hét! Aztán eszembe jutott, milyen arcot vágna, ha tényleg megcsinálnám, és az arcomba kellett harapnom, hogy visszafojtsam a feltörni készülő örült kacajt.

– Csak szeretném, ha tudnád – mondta anyám félénken, a törlőruhát gyűrögetve –, hogy utána azt tettük, ami szerintünk neked a legjobb volt. Néha eszembe jut, hogy talán rosszul csináltunk mindent... De féltünk, hogy aki... tudod, az az ember visszajön, és... Próbáltuk úgy csinálni, hogy neked a legjobb legyen.

– Tudom, mami – mondtam. – Semmi baj. – Úgy éreztem magam, mint akit hajszál híján súlyos baleset ért. Kislisszoltam a nappaliba, hogy nézzem apámmal a Columbót.

Hogy megy a munka? – kérdezte a reklámblokk alatt apám. Előkotorta a távkapcsolót, és lehalkította a tévét.

– Jól – mondtam. A képernyőn egy kisgyerek folytatott élénk társalgást egy hegyes karmú, zöld rajzfilmfigurával.

– Jó fiú vagy – mondta most apám, és úgy meredt a tévére, mint akit megbabonázott a kis zöld lény. Kortyolt egyet a Guinnesséből. – Mindig is jó fiú voltál.

– Kösz, apa – feleltem. Anyámmal nyilván beszéltek rólam a mai napra készülve, de ha az életem függne tőle, akkor sem tudnék rájönni, miről szólhatott pontosan ez a beszélgetés.

– És elégedett vagy a munkáddal.

– Igen. Nem rossz meló.

– Az nagyszerű – mondta apám, és megint hangosabbra vette a tévét.

Nyolc körül értem vissza a lakásba. Bementem a konyhába, hogy csináljak magamnak egy szendvicset. Sonkát tettem rá meg Heather zsírszegény sajtját, mert vásárolni elfelejtettem. A Guinnessből kellemetlenül felfűvódtam. Nem vagyok nagy sörös, de apámból aggodalmat vált ki, ha valami mást kérek. Szerinte ha egy férfi tömény szeszt iszik, az az alkoholizmus vagy a homoszexualitás kezdeti stádiumát jelzi. Homályosan rémlett, hogy egy paradox elmélet szerint ilyenkor az ember jobban lesz, ha eszik valamit, mert

az fölszívja a sört. Heather a nappaliban volt. A vasárnap estéket „magamra szánt időnek” nevezi. Ez azt jelenti, hogy a *Szex és New York*ot nézi DVD-n, mindenféle titokzatos háztartási eszközökkel machinál, és komor, elszánt arccal jár-keel a nappali meg a fürdőszoba között.

Csipogott a mobilom. Cassie írt SMS-t: *Elviszel holnap a bíróságra? Felnőtt ruha + golfkocsi + rossz idő = katasztrófa.*

– Ó, a francba! – mondtam hangosan. A Kavanagh-ügy: Limerick-ben betörök agyonvertek egy idős asszonyt, talán egy évvel azelőtt történhetett. Másnap reggel tanúskodnunk kel! Cassie-vel. Egyszer bejött az ügyész is, hogy fölkészítsen minket, és pénteken figyelmeztettük is egymást, de nekem sikerült elfelejtenem.

– Mi a baj? – fuvolázta lelkesen Heather, és kisietett a nappaliból. Mohón lecsapott, mihelyt esélyt látott egy kis beszélgetésre. Gyorsan visszadobtam a sajtót a hűtőbe, és rácsaptam az ajtót – nem mintha ezzel sokra mentem volna, hiszen Heather milliméter pontossággal tudja, miből mennyit hagyott meg. Egyszer részegen mentem haza, és a drága organikus szappanával mostam meg a kezemet, mire addig duzzogott, amíg nem vettem neki egy újat. – Jól vagy? – érdeklődött. Pongyolában volt, a fejére mintha fóliát húzott volna, és fejfájdítóan áradt belőle a különböző vegyi anyagok virágillata.

– Persze, semmi baj – mondtam, és elkezdtem írni a választ Cassie-nek: *Mihez képest katasztrófa? Találkozunk 8:30 körül.* – Csak elfelejtettem, hogy holnap jelenésem van a bíróságon.

– O-ó – kerekedett el Heather szeme. Ízléses halvány rózsaszínre volt festve a körme. Lóbálta a kezét, hogy gyorsabban száradjon. – Esetleg segíthetnék felkészülni. Átfutnánk együtt a jegyzeteidet, vagy valami.

– Nem kell, kösz. – Igazság szerint nem is voltak nálam a jegyzeteim, bent hagytam őket az irodában. Eszembe jutott, hogy be kéne mennem értük, de aztán az is, hogy valószínűleg még mindig lebuknék a szondán.

– Jó, jó, rendben. – Heather ráfújta a körmére, és rákukkantott a szendvicsemre. – Ó, bevásároltál? Vécétisztító szert is kéne vened.

– Holnap megyek boltba – mondtam, és a mobilommal meg a szendvicsemmel a szobám felé indultam.

– Aha. Hát, addig talán várhat. Az az én sajtom?

Némi nehézségek árán megszabadultam Heathertől, és megettem a szendvicsemet, amely azonban – nem túl meglepő módon – nem semlegesítette a Guinness hatását. Ezután – hasonló logika szerint – töltöttem magamnak egy gin-tonikot, és hanyatt vetettem magam az ágyamon, hogy fejben átgondoljam a Kavanagh-ügyet.

Képtelen voltam koncentrálni. A haszontalan, jelentéktelen apróságokra

mind-mind élénken emlékeztem. Eszembe jutott a Szent Szív-szobor villódzó, piros fénye az áldozat sötét nappalijában, a két tinédzserkorú gyilkos csimbókos, homlokba lógó haja, a borzalmas, alvadt vérrel teli lyuk az áldozat fején, a penészes tapéta a kis panzióban, ahol Cassie-vel megszálltunk. A fontos dolgok közül azonban semmi nem ugrott be: sem az, hogy hogyan kerítettük kézre a gyanúsítottakat, sem az, hogy mit vallottak be, sem az, hogy mit vittek el, sőt még a nevük sem. Fölálltam, járkáltam körbe-körbe a szobában, kidugtam a fejem az ablakon, hogy egy kis friss levegőt szívjak, de minél jobban erőlködtem, annál kevésbé emlékeztem bármire is. Egy idő után már abban sem voltam biztos, hogy Philomena vagy Fionnuola volt az áldozat neve, pedig néhány órával azelőtt még nem kellett rajta gondolkodnom (Philomena Mary Bridget).

Le voltam döbbenve. Ilyesmi még soha nem történt velem. Azt hiszem, túlzás nélkül állíthatom, hogy – micsoda ironia! – világéletemben kitűnő memóriám volt, amolyan papagájmémória, amelynek segítségével hatalmas mennyiségű információt tudtam visszakérődzni különösebb erőfeszítés nélkül – és anélkül, hogy túl sokat értettem volna belőle. Így csúsztam át a középiskolai záróvizsgáimon, és ezért nem borultam ki túlzottan attól, hogy nincsenek ott a jegyzeteim. Korábban is előfordult egyszer-kétszer, hogy elfelejtettem átnézni őket, de nem kaptak rajta.

Meg aztán tulajdonképpen nem volt abban semmi rendkívüli, amire készültem. A gyilkosságaiaknál az ember megszokja, hogy egyszerre három-négy ügygel zsonglörködik. Ha gyerekgyilkosság, rendőrgyilkosság vagy más kiemelten fontos bűntett után nyomoz, átadhatja korábbi, még nyitott ügyeit másnak, ahogy mi is lepasszoltuk a taxidroszt rémeit Quigleynek és McCannnek. A lezárt ügyek utózöngéi azonban ilyenkor is adnak elfoglaltságot: papírmunka, találkozó az ügyésszel, tárgyalás. Az embernek idővel kifejlődik az a képessége, hogy a fontosabb tényeket elraktározza valahol a tudata mélyén, és onnan bármikor egy pillanat alatt elő tudja varázsolni. A Kavanagh-ügy részleteinek is ott lett volna a helyük, és belőlem szűkülő pánikot váltott ki a felismerés, hogy nincsenek sehol.

Hajnali kettő körül arra a meggyőződésre jutottam, hogy ha jól kialszom magam, reggelre minden a helyére kerül. Fölhajtottam még egy pohárka vodkát, és lekapsoltam a villanyt, de valahányszor lehunytam a szemem, eszelősen, megállíthatatlanul cikázni kezdtek a fejemben a képek: Szent Szív, zsíros hajú elkövetők, fejseb, lepra panzió... Négy körül belém nyilallt, mekkora kretén voltam, hogy nem hoztam haza a jegyzeteimet. Fölkapsoltam a villanyt, de így is vakon tapogatózva vadásztam össze a ruháimat. Már a cipőmet fűztem, amikor észrevettem, hogy remeg a kezem, és eszembe jutott a vodka. Nem voltam olyan állapotban, hogy simán kidumáljam magam, ha jelez a szonda – aztán lassan arra is rájöttem, hogy

hiába hoznám el a jegyzeteimet, ilyen kótyagosan úgyse venném hasznukat.

Visszafeküdtem, és bámultam még egy kicsit a plafont. Heather meg a szomszéd fickó szinkópában horkolt, a szobám falát olykor végigpásztázta egy-egy kocsi reflektorának szürkésfehér fénye. Kis idő múlva eszembe jutottak a migréntablettáim. Bekaptam kettőt, azon az alapon, hogy ez mindig kiüt – arra, hogy az nem más, mint a migrén mellékhatása, igyekeztem nem gondolni. Végül hét körül aludtam el, úgyhogy mindjárt meg is szólalt az ébresztő.

Dudáltam a ház előtt. Cassie az egyetlen szalonképes ruhájában szaladt le: egy sikkos, fekete, rózsaszín bélésű Chanel nadrágkosztümben, amelyhez fölvette a nagymamája gyöngy fülbevalóját. Energia-túltengésesnek tűnt a mozgása, ahogy odaszökdécselt a kocsinhoz, pedig valószínűleg csak nem akart elázni. – Helló – mondta. Ki volt sminkelve, ettől idősebbnek látszott, előkelő idegen benyomását keltette. – Nem aludtál?

– Nem sokat. Itt vannak a jegyzeteid?

– Igen. Átnézheted őket, amíg bent vagyok... Tényleg, ki az első, én vagy te?

– Nem emlékszem. Vezetnél? Muszáj átfutnom az anyagot.

– Nekem nincs biztosításom erre a micsodára – mondta Cassie, és megvetően méregette a Land Rover-t.

– Akkor ne üss el senkit. – Bizonytalanul kitámolyogtam a kocsiból, és a fejemet püfölő esőben áttotyogtam a túloldalra. Cassie vállat vont, és átsúsztott a vezetőülésre. Szép a kézírása – valahogy kissé külföldiesnek hat, de határozott, jól olvasható –, és én hozzá is vagyok szokva, de akkor annyira fáradt és másnapos voltam, hogy mintha nem is szavak lettek volna a papíron. Csak kibogozhatatlan kacsaringók fonódtak egymásba újra meg újra, és mintha valami bizzar Rorschach-pacává olvadtak volna össze. Végül elaludtam, miközben a fejem finoman rezgett a hűvös ablaküvegen.

Természetesen én tanúskodtam elsőként. Nincs szívem részletekbe bocsátkozni, legyen elég annyi, hogy egyre-másra hülyét csináltam magamból. Hebegtem-habogtam, összekevertem a neveket, az események sorrendjét, kénytelen voltam előről kezdeni, és kijavítani magam. MacSharry, az ügyész először zavartnak látszott (ismertük már egymást egy ideje, és általában elég jó tanú vagyok), aztán riadtak, végül pedig már a dühét is alig palástolta a civilizált modora. Behozta Philomena Kavanagh holttestének óriásira nagyított fényképét. Ez szokványos trükk, az esküdtekre akarnak hatást gyakorolni, hogy úgy érezzék, ezért valakinek mindenáron bűnhődni kell. Kicsit meg is lepett, hogy a bíró engedte. Nekem az lett volna a dolgom, hogy sorban megmutassam a sérüléseket, és összevessem azzal, amit a gyanúsítottak a vallomásukban mondtak (ezek szerint tettek vallomást). Ez a

fénykép volt az utolsó csepp a pohárban, ez zúzta porrá a maradék lélekjelenlétemet is. Valahányszor fölnéztem, az öregasszony összevert, magatehetetlen testét, a derekára fölgyűrődött szoknyáját láttam, meg az élettelenül eltátozt száját, amely mintha szemrehányóan rám kiáltott volna, hogy miért hagytam cserben.

Valóságos szauna volt a tárgyalóterem, a száradó kábatokból fölszálló pára belepte az ablakokat. A fejbőröm viszketett a hőségtől, és éreztem, hogy izzadságcseppek gördülnek le az oldalamon. A védőügyvéd, amikor végzett a kikérdezéssel, hitetlenkedő, már-már illetlenül örömteli arcot vágott, mint egy tinédzser, akinek sikerült bejutnia a lány bugyijába, pedig legszebb álmaiban is csak egy csókra számított. Még az esküdteknek is mintha kínos lett volna a dolog: fészkelődtek, és lopva egymásra tekingettek.

Egész testemben remegve jöttem le a tanúk padjáról. Mintha kocsonyából lett volna a lábam, kis híján meg kellett kapaszkodnom a korlátban. Aki már végzett a tanúvallomásával, az nézheti a tárgyalást, és tudtam, hogy Cassie csodálkozik majd, hogy miért nem lát, de képtelen voltam ott maradni. Cassie ügyis remekül elboldogul az én erkölcsi támogatásom nélkül is... és ettől a tudattól, bármilyen gyerekesen hangzik, még rosszabbul éreztem magam. Őt is nyomasztja a Devlin-ügy meg Samet is, de ők ettől még a helyzet magaslátán vannak, és ehhez látszólag nem is kell különösebben megerőltetniük magukat. Egyedül én remegek, én hebegek-habogok, én rettegek sötét árnyaktól, mintha csak epizodista lennék a *Száll a kakukk fészkére* című filmben. Úgy éreztem, képtelen lennék végigülni, amint Cassie a maga tárgyilagos stílusában, és anélkül, hogy tudna róla, helyrehozza, amit én elrontottam. Több hónapi munkánkat sodortam veszélybe.

Még mindig esett. Az egyik mellékutcában találtam egy tagadhatatlanul lepukkant kricsmit. A sarokasztalnál ülő három fickó egy pillanat alatt kiszúrta, hogy zsaru vagyok, és szépen, gördülékenyen témát váltottak. Rendeltem egy forralt whiskyt, és leültem. A csapos levágta elém az italomat, a visszajáró apró nélkül, majd újra belemélyedt a löversenyrovatba. Nagyot kortyoltam a forralt whiskyből, amely kellemesen égette a szájpapdásomat, majd hátrahajtottam a fejemet, és lehunytam a szemem.

A sarokban ülő zürös alakok most valamelyiküknek a volt barátnőjét vesézték ki. – Megmondtam neki: arról nem vót szó a tartásdíjhatározatba, hogy a kölyöknek úgy kell öltöznie, mint annak a faszfej P. Diddynek, úgyhogy ha Nike cipőbe akarod járatni, azt megveszed neki te, vazze... – Melegszendvicset ettek, émelyítő volt az agyonszózott, silány mükaja szaga. Az ablak előtt hömpölygött az esővíz az árookban.

Bármilyen furán hangzik, csak most, a tanúk padján, a MacSharry ügyész szemében bujkáló pánik láttán döbbsentem rá, hogy kezdek szétesni. Azzal addig is tisztában voltam, hogy kevesebbet alszom, és többet iszom a

szokottnál, azzal is, hogy ingerlékeny, zaklatott vagyok, és talán képzelődöm is, de még egyik apró incidens sem tűnt különösebben vészjóslónak vagy riasztónak. Csak most állt össze, most csapott le rám a bántóan éles, kristálytisztá kép, és halálra rémített.

Az ösztöneim szinte visítva követelték, hogy azonnal hagyjam ott ezt a borzalmas, alattomos ügyet, meneküljek tőle minél messzebbre. Elég sok szabadságom volt még bent, a spórolt pénzemből kivethettem volna pár hétre egy kis lakást Párizsban vagy Firenzében. Koptathattam volna egész álló nap a macskakövet, hallgathattam volna békésen a számomra érthetetlen nyelvet, kivárhattam volna ott, amíg véget ér ez az egész. Csakhogy mindenhova elkísért a hátborzongató, biztos tudat, hogy ez lehetetlen. A nyomozásból kiszállni késő volt, hiszen azt aligha mondhattam O'Kellynek, hogy most, néhány hét után hirtelen megvilágosodtam, és eszembe jutott, hogy én vagyok Adam Ryan. Ha pedig bármi más kifogással állok elő, azzal beismertem volna, hogy az idegeim fölmondták a szolgálatot, és ez gyakorlatilag véget vetett volna a pályafutásomnak. Tudtam, hogy muszáj csinálnom valamit, mielőtt az embereknek feltűnik, hogy éppen széthullóban vagyok, és azon veszem észre magam, hogy fehér köpenyesek gurítanak valahova egy hordágyon. De az istennek nem jutott eszembe semmi épkezlábs ötlet.

Kiittam a forralt whiskymet, és kértem még egyet. A csapos snookert nézett a tévében, a kommentátor halk, szelíd mormolása kellemesen, zsongítóan olvadt bele az eső zajába. A három fickó elment, és miután bevágták maguk mögött az ajtót, rekedtes röhögésben törtek ki. A csapos végül nyomatékosan elvitte a poharamat, érezte, hogy nem vagyok szívesen látott vendég.

Kimentem a mosdóba, és vizet paskoltam az arcomra. Úgy néztem ki a zöldes színű, piszkos tükörben, mint valami zombifilm szereplője: eltátott szája, nagy, sötét karikák a szemem alatt, csimbókokban égnek álló haj. *Ez neveléses*, gondoltam, és kótyagosan, közönyösen álmélkodtam magamon: *Hogy történhetett ez? Hogy a pokolba jutottam ide?*

Visszaentem a bíróság parkolójába, és beültem a kocsiba. Mentolos cukorkát eszegettem, és figyeltem a leszegett fejjel, kabátjukat szorosan összehúszva, sietve jövő-menő embereket. Olyan sötét volt, mintha este lett volna. A tompított fényszóró megvilágította a ferdén szitáló esőt. Égtek már az utcai lámpák is. Végre csipogott a telefonom. SMS Cassie-től: *Mizujs? Hol vagy?* Visszaírtam, hogy *Kocsiban*, és bekapcsoltam a hátsó világítást, hogy megtaláljon. Amikor meglátott az anyósülésen, megtorpant, és átszaladt a másik oldalra.

– Fú... – mondta, miközben befészkelte magát a volán mögé, és kirázta a vizet a hajából. Egy esőcsepp fönnakadt a szempilláján, és a fekete

szemfestéket elmaszátolva legördült az arcán. Úgy nézett ki, mint egy legújabb divatot majmoló kis Pierrette. – El is felejtettem, milyen ótvargörények ezek – folytatta. – Amikor arról beszéltem, hogy a néni ágyára hugyoztak, elkezdtek vihorászni. Az ügyvédjük pofákat vágott feléjük, hogy vegyék már észre magukat. Mi történt veled? Miért én vezetek?

– Migrénem van – feleltem. Cassie le akarta hajtani a napellenzőt, hogy megnézzé a sminkjét. De megállt a keze a levegőben, mert a visszapillantótükörben találkozott a tekintetünk. Aggodalmasan elkerekedett a szeme. – Azt hiszem, elcsesztém, Cass – mondtam.

Addigra nyilván amúgy is hallott róla. MacSharry bizonyára az első adandó alkalommal fölhívta O'Kellyt, délutánra pedig tudni fog róla az egész gyilkossági csoport. Olyan fáradt voltam, hogy egy pillanatra eljátszottam a gondolattal, nem valami vodka fűtötte rémálom zajlik-e körülöttem, amelyből majd a mobilom ébresztője riaszt föl.

– Mennyire nagy a szar? – kérdezte Cassie.

– Szarabb már nem is lehetne. Alig láttam, nemhogy gondolkodni tudtam volna. – Ez végső soron igaz is volt.

Cassie lassan megigazította a visszapillantót, majd megnyalta az ujját, és letörölte az arcáról a festékes csíkot. – A migrénre gondoltam. Nem kéne hazamennem?

Csábító volt a gondolat, hogy hosszú órákon át zavartalanul alhatnék, amíg meg nem jön Heather, és nem reklamálja rajtam a klotyótisztítót, de hamar megkeseredett a szám íze. Hiszen úgys csak hevernék álmatlanul, mereven, a takarót markolva, és újra meg újra fölidézném, mi történt a bíróságon. – Nem – mondtam. – Amikor kijöttem, bedobtam pár tablettát. Volt már rosszabb is.

– Keressünk egy patikát, vagy van elég gyógyszered?

– Van bőven, de amúgy is sokat javult. Menjünk. – Nagy volt a kísértés, hogy bővebben is ecseteljem kitalált migrénem borzalmaait, de a hazugság művészetének éppen az a legfontosabb fortélya, hogy tudni kell abbahagyni, és nekem ehhez mindig is volt némi érzékem. Fogalmam sem volt, és ma sincs, hogy hitt-e nekem Cassie. Gyorsan, nagy svunggal kifarolt a parkolóhelyről, bekapcsolta az ablaktörlőt, és besorolt a forgalomba.

– Hogy ment? – kérdeztem hirtelen, amikor már a rakparton araszoltunk.

– Tűrhetően. Érzésem szerint az ügyvédjük azzal próbálkozik, hogy kényszer hatása alatt tettek vallomást, de az esküdszék ezt nem fogja bevenni.

– Az jó – mondtam. – Az jó.

Jóformán be sem léptem az esetszobába, amikor hisztérikusan visítani kezdett a telefonom. O'Kelly volt az, berendelt az irodájába. Tehát MacSharry nem

vesztegette az időt. A migrénszorit adtam elő. A migrénben az az egyetlen pozitívum, hogy ideális kifogás: harcképtelen lesz tőle az ember, ráadásul igazán nem tehet róla, és addig tart, amíg kell, vagy amíg valaki be nem bizonyítja, hogy nincs. Aznap legalább valóban betegnek néztem ki. O'Kelly elejtett egy-két megjegyzést arról, hogy a fejfájás amolyan „női nyavalygás”, de azért valamit javítottam a helyzetemen azzal, hogy hősiesen bent maradtam dolgozni. Visszamentem az esetszobába. Sam éppen most jött be bőrig ázva, tweedkabátja némi izzadságszagot árasztott. – Hogy ment? – kérdezte. A hangjában nem volt semmi különös, de a tekintete Cassie válla fölött rám siklott, majd gyorsan másfelé vándorolt. A hírlánc működött.

– Jól – felelte Cassie. – Migrén – intett felém a fejével. Ekkor már úgy éreztem magam, mintha tényleg migrénem lenne. Pislogtam néhányat, próbáltam koncentrálni.

– A jó öreg migrén szörnyű egy alak – mondta Sam. – Anyámnak szokott lenni. Van, hogy napokig fekszik a sötét szobában jeges borogatással. Tudsz dolgozni?

– Megvagyok – feleltem. – Merre jártál?

Sam Cassie-re pillantott. – Túléli – mondta Cassie. – Ettől a tárgyalástól nem csoda, hogy megfájdult a feje. Tényleg, merre jártál?

Sam lehámozta magáról a csöpögő kabátot, kétkedő pillantást vetett rá, majd ledobta egy székre. – Elcsevegtem egy kicsit a „négy nagy emberrel”.

– O'Kelly ezt imádni fogja – mondtam. Lerogytam, és a hüvelykujjammal meg a középső ujjammal dörgölni kezdtem kétoldalt a halántékomat. – Figyelmeztetek, hogy eleve nincs a legjobb hangulatban.

– Á, nem lesz semmi gond. Azt mondtam nekik, hogy az autópályán dolgozó munkásoknak egy kicsit meggyúlt a bajuk a tiltakozókkal. Részletekbe nem bocsátkoztam, de szerintem azt hitték, rongálásra gondolok. Szóval azt mondtam, csak érdeklődnék, hogy minden rendben van-e. – Sam szélesen elvigyorodott. Csak most vettem észre, hogy már alig várta, hogy elmesélhesse az izgalmas napját, és csak rám való tekintettel fogja vissza magát. – Mind a négyen állatira be voltak sózva, hogy honnan tudom én, hogy érdekeltségük van Knocknaree-ban, de én úgy csináltam, mintha nem lenne nagy ügy az egész. Csak elcsevegtünk egy kicsit, megkérdeztem, nem tüzték-e céltablára őket a tiltakozók, aztán mondtam, hogy vigyázzanak magukra, és eljöttem. Még csak meg se köszönte egyikük sem, hát nem hihetetlen? Elbűvölő a modoruk.

– És? – szóltam közbe. – Gondolom, ez eddig senkit sem lep meg... – Nem akartam én bunkó lenni, de valahányszor lehunytam a szemem, Philomena Kavanagh holttestét láttam magam előtt, ha pedig kinyitottam, Sam mögött ott virított Katy Devlinnek a tethelyen készült fotója. Semmi hangulatom nem volt a szép eredményeihez meg a tapintatához.

– Szóval – folytatta rezzenéstelen arccal Sam – Ken McClintock, aki a Dynamo mögött áll, az egész áprilist Szingapúrban töltötte. A menő ingatlanfejlesztők az idén oda járnak, nem tudták? Egy tehát kiesett, ő biztos nem telefonált névtelenül dublini számról. És emlékeztek rá, hogy mit mondott Devlin a hívó hangjáról?

– Úgy rémlik, semmi használhatót – morogtam.

– Nem túl mély, vidéki kiejtés, de nem jellegzetes – darálta Cassie. – És valószínűleg középkorú lehetett. – Keresztbe vetett lábbal hátradőlt a széken, és hanyagul összekulcsolta a háta mögött a karját. Az elegáns bírósági toalettjében mintha szándékosan lógott volna ki a környezetéből, mintha valami avantgárd divatbemutatóról csöppent volna közénk.

– Pontosan – mondta Sam. – Na már most Conor Roche-nak fejszével vágható corks akcentusa van, Devlin azonnal kiszúrta volna. A tulajdonostársa, Jeff Barnes pedig angol, ráadásul olyan a hangja, mint egy medvének. Marad tehát... – Sam ügyes, határozott, látványos mozdulattal bekarikázta a nevet a táblán – Terence Andrews, a Futura feje, ötvenhárom éves, Westmeathből való, és cincogó kis tenorhangja van. És mit gondoltok, hol lakik?

– Dublinban – felelte mosolyogva Cassie.

– A rakparton, egy tetőlakásban. A Greshambe jár inni, mondtam is neki, hogy vigyázzon hazafelé menet, az ember nem lehet elég óvatos ezekkel a balos alakokkal. Mind a három telefonfülke útba esik neki. Megvan az emberem, gyerekek!

Hogy a nap hátralevő részét mivel töltöttem, arra nem emlékszem. Gondolom, az asztalomnál ültem, és papírokkal babráltam. Sam elindult újabb rejtélyes kiruccanására, Cassie pedig valami nem túl ígéretes nyomnak nézett utána. Magával vitte O’Gormant is, és a hallgatag Sweeney maradt a bejelentővonalnál, amiért hálát rebegtem a sorsnak. Az elmúlt hetek nyüzsgése után kísérteties, elhagyatott benyomást keltett a csaknem üres esetszoba. Az ügyről elvezényelt lőtífutók asztalai még mindig tele voltak szórva papírokkal meg kávésbögrékkel, amiket elfelejtettek visszavinni a büfébe.

Írtam Cassie-nek egy SMS-t, hogy nem vagyok jól, és inkább kihagynám a közös vacsorát. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy aggályos tapintattal, lábujjhegyen tipegjenek körülöttem egész este. Sikerült közvetlenül Heather előtt hazaérnem – hétfő esténként Pilates-tornára jár –, írtam neki egy cetlit, hogy migrén kínoz, majd bezárkóztam a szobámba. Heather azzal a kitartó, aprólékos odaadással őrzi az egészségét, amelyet egyes nők a virágágyásukra vagy a nippjeikre tartogatnak. Ennek azonban van jó oldala is: mások betegségéhez ugyanolyan áhítatos tisztelettel viszonyul, mint a magáéhoz. Tudtam, hogy egész este nyugtom lesz tőle, még a tévét is lehalkítja.

Az volt a legszörnyűbb az egészben, hogy nem tudtam szabadulni a gondolatától, hogy az utolsó esélyemet játszottam el a tárgyalóteremben. Egyre inkább úgy éreztem, hogy a Philomena Kavanagh holttestéről készült fénykép, amit MacSharry behozott, emlékeztetett valamire, de fogalmam sem volt, hogy mire. Ez apróságnak tűnhet, különösen annak fényében, hogy milyen nap állt mögöttem. Másoknak talán valóban apró bosszúság lett volna csupán. A legtöbb embernek ugyanis nincs rá semmi oka, hogy tudja, milyen csalóka és milyen brutálisan kegyetlen tud lenni az emlékezet, mennyire képes rá, hogy számottevő, önálló erővé váljon.

Ha az ember elveszít egy darabot az emlékezetéből, az trükkös dolog. Olyan, mint a mélytengeri földrengés, amely az epicentrumtól óriási távolságra is előidézhethet elmozdulást, talajemelkedést, így hatása igen nehezen kiszámítható. Attól a naptól kezdve, hogy a memória egy szelete elvész, minden egyes, félig-meddig eszünkbe jutó apróság hipnotikus erejű, hátborzongató lehetőségeket rejt. Az ominózus emlékfoszlány lehet jelentéktelen, de lehet a „Nagy Ő” is, amelynek hatására átszakad a gát. Az évek során mintha csak egy geológiai törésvonalon éltem volna. Egyre inkább bíztam a status quoóban, elhittem, hogy ha a „Nagy Ő” eddig nem jött el, akkor már nem is fog. Amióta azonban kikaptuk a sorból a Katy Devlin-ügyet, vészjóslóan gyűltek, erősödtek az apró morajok, rezgések, és már korántsem voltam biztos a dolgomban. A kiterítve, eltátott szájjal a földön heverő Philomena Kavanagh fényképe emlékeztethetett valami tévében látott jelenetre, de arra a borzalomra is, ami húsz évre kitörlődött a memóriámból. Nem tudhattam, melyik verzió igaz.

Végül kiderült, hogy sem ez, sem az. Az éjszaka közepén tört rám a felismerés, miközben hánykolódva, nyugtalanul bóbiskoltam. Olyan erővel tört rám, hogy azonnal fölültem, és hevesen kalapált a szívem. Az éjjeli lámpa kapcsolójához kaptam, és bámultam a falat, miközben a szemem előtt kis, átlátszó ákombákomok kavargtak.

Eszembe jutott, hogy akkor még oda sem értünk a tisztás közelébe, már tudtuk, hogy valami nem olyan, mint máskor, valami nem stimmel. A hangok, amiket hallottunk, egymásba gabalyodtak, és szokatlanul nyerseksé váltak: nyögések, lihegések, fojtott sikolyok rétegei rakódtak egymásra fenyegetően. – Bukjatok le! – sziszegte Peter, és még szorosabban a talajhoz simulunk. A ruhánkat gyökerek és lehullott gallyak karcolták, a lábam majd megsült az edzőcipőben. Hőség volt és szélcsend, az égbolt lángoló kékje itt-ott bekukucsált az ágak között. Lassított felvételén küsztkünk az aljnövényzetben. Nyeltem a port, perzselte a nyakamat a nap, és a fülem mellett mintha láncfűrész berregett volna, pedig csak egy légy járta véget nem érő, zümmögő táncát. Pár méterrel arrébb méhek zsongtak a vadszederbokrokban, a hátamon verejtékcsik kanyargott lefelé. Peter könyöke a látómezőm periferiáján

óvatosan araszolt előre, mint egy lopakodó macska. Jamie szaporán pislogott egy fűszál mögött.

Túl sokan voltak a tisztáson. Metallica a talajhoz szorította Sandra karját, a napszemüveges a lábát fogta, Anthrax pedig ránehezedett. Sandra szoknyája fölcúszott a derekára, a harisnyáján lépten-nyomon leszaladtak a szemek. A szája nagy fekete lyuk volt Anthrax föl-le mozgó válla mögött, ráhullt a vöröses-aranszínű haja. Furcsa hangokat adott ki, mintha sikítani próbálna, de csak fulladozna. Aztán kapott Metallicától egy jól irányzott pofont, és elhallgatott.

Futottunk, ahogy a lábunk bírta, egy darabig nem is hallottuk az ordításukat: „Úristen! Húzzunk innen!” Jamie-vel másnap láttuk Sandrát a boltnál. Bő pulóver volt rajta, és elkenődött, sötét foltok látszottak a szeme alatt. Tudtuk, hogy látott minket előző nap, de nem néztünk rá, és ő sem ránk.

Valami istentelen, kora hajnali óra lehetett, mégis megcsörgettem Cassie mobilját.

– Jól vagy? – kérdezte fátyolos, álmos hangon.

– Igen. Van valami, Cass.

Ásított egyet. – Jézusom! Ajánlom, hogy használható legyen, seggfejkém! Hány óra van?

– Nem tudom. Figyelj. Azon a nyáron láttuk Peterrel meg Jamie-vel, ahogy Johathan Devlin meg a haverjai megerőszakolnak egy lányt

Szünet. Amikor Cassie végül megszólalt, már sokkal éberebb volt a hangja. – Biztos vagy benne? Lehet, hogy félreértetted...

– Nem. Egészen biztos vagyok. Sikítani próbált, és az egyikük megütötte. Lefogták.

– Láttak benneteket?

– Igen. Igen. Elfutottunk, ők meg ordítottak utánunk.

– Kurva élet! – mondta Cassie. Éreztem, hogy szép lassan összeáll előtte a kép: megerőszakolt kislány, erőszaktevő a családban, két szemtanú eltűnt. Csak néhány lépésre voltunk a letartóztatási parancstól. – Kurva élet! – ismételte. – Szép volt, Ryan! Tudod a lány nevét?

– Valamilyen Sandra.

– Akit már korábban is említettél? Holnap elkezdjük lenyomozni.

– Cassie, ha ez bejön, hogy a francba magyarázzuk meg, hogy honnan tudtuk?

– Figyelj, Rob, emiatt egyelőre ne aggódj, oké? Ha megtaláljuk Sandrát, akkor nála jobb tanú nem is kell. Ha pedig nem, akkor keményen rászállunk Devlinre. Fejéhez vágunk minden apró részletet, hogy összeszarja magát, és valljon... Megtaláljuk a módját.

Végtelenül meghatott, hogy Cassie feltétel nélkül megbízik az

emlékeimben. Nagyot kellett nyelnem, különben elcsuklott volna a hangom. – Mennyi idő alatt évül el a nemi erőszak? – kérdeztem. – Megfoghatjuk azzal, ha a többire nincs is elegendő bizonyítékunk?

– Nem emlékszem. Majd reggel utánanézzünk. Tudsz még aludni, vagy hiperaktív vagy?

– Hiper-szuper – feleltem. Már-már hisztérikusan ideges voltam. Mintha csak valaki sörbetet fecskendezett volna az ereimbe. – Dumálunk még egy kicsit?

– Persze – felelte Cassie. Hallottam, hogy zizeg az ágyneműje, kényelembe helyezi magát. Megkerestem a vodkásüveget, a vállammal a fülemre szorítottam a telefont, és töltöttem magamnak.

Cassie elmesélte nekem, hogy kilencéves korában elhitette a többi gyerekekkel, hogy a faluhoz közeli hegyekben él egy mesebeli farkas. – Azt mondtam nekik, hogy a padló alatt találtam egy levelet, amelyben az állt, hogy már négyszáz éve ott van, és a nyakában lóg egy térkép, amely megmutatja, hol találjuk meg a kincset. Különítményt szerveztem a gyerekekből – istenem, de szerettem parancsolgatni! –, és minden hétvégén fölmentünk a hegyekbe farkast keresni. Visítva rohantunk el minden utunkba akadó juhászkutya elől, belepotyogtunk a patakba, és istenien éreztük magunkat..

Elnyújtóztam a jó meleg ágyban, és a vodkámat szopogattam. Kezdtett leülepedni az adrenalin, megnyugtató volt Cassie halk, ritmikus hangja. Kellemes fáradtságot éreztem, mint egy gyerek, aki jól kihancúrozta magát. – És nem német juhász volt vagy ilyesmi – ezt még biztosan hallottam –, annál sokkal nagyobb volt, és máshogy is nézett ki, vadabbul... – de itt már elaludtam.

12. fejezet

Reggel nyomába eredtünk egy bizonyos Sandrának vagy Alexandrának, aki 1984-ben Knocknaree-ban vagy a környékén élt. Életem egyik legdühítőbb délelőttije volt. Felhívtam a népességnyelvántartót, és egy orrhángú, közönyös nő közölte velem, hogy bírósági végzés nélkül nem adhat ki információt. Amikor pedig kissé szenvedélyesebben kezdtem érvelni, hogy egy meggyilkolt gyerekről van szó, és látta, hogy nem ráz le egykönnyen, azt mondta, ez ügyben valaki más az illetékes. Várakoztatott egy darabig (az *Egy kis éji zene* szólt egy szólamban egy játék szintetizátoron), majd átkapcsolt egy hasonlóan közönyös kolléganőjéhez, aki végigjátszotta velem ugyanezt.

Velem szemben Cassie Dublin megye délnyugati választókerületének választói névjegyzékében próbált rákeresni arra a bizonyos Sandrára vagy Alexandrára. Az 1988-as év után érdeklődött, mert biztosra vettem, hogy Sandra akkor már szavazásra jogosult volt, viszont valószínűleg nem költözött

még el otthonról. Körülbelül ugyanakkora sikerrel járt, mint én. Kihallatszott a telefonból a negédesen sáporogó hang, amely időközönként tudtára adta, hogy hívása fontos a számukra, és rotációs rendszerben állnak rendelkezésére. Cassie unta a banánt, félpercenként testhelyezetet váltott. Keresztbe vetett lábbal ült, majd az asztal szélére telepedett, azután pedig visszaült a székére, és addig forgott vele, amíg belegabalyodott a telefonzsinórba. A kialvatlanságtól homályosan láttam, ragacsos voltam az izzadságtól – teljes gőzzel ment a központi fűtés, pedig aznap nem is volt hideg –, és már-már ordítottam idegességemben.

– Bassza meg! – csaptam le végül a kagylót. Tudtam, hogy hetekig az *Egy kis éji zenét* fogom hallani. – Ennek kurvára nincs értelme!

– Az ön ingerültsége fontos a számunkra – búgta monoton hangon a nekem háttal ülő Cassie. Hátralogatta a fejét a széke fejtámlája fölé. Úgy nézett rám, mintha fejen állt volna. – Rotációs rendszerben fokozzuk a végsőkig. Köszönjük türelmét.

– Ha kapunk is valamit ezektől a fogyatékosoktól, az nem lemezen lesz, még csak nem is adatbázisban – háborogtam. – Ötmillió cipősdobozban kell majd végigbogarásznunk az összes kibaszott nevet. Hetekig el fog tartani.

– Sandra pedig nyilván elköltözött, férjhez ment, kivándorolt, és meghalt, de van jobb ötleted?

Hirtelen támadt egy zseniális gondolatom. – Ha már rákérdeztél, van – mondtam, és már vettem is a kabátomat. – Gyere!

– Hé! Hova megyünk?

Elmenőben megpördítettem Cassie székét, hogy az ajtó felé álljon. – Beszélünk Mrs. Pamela Fitzgeraldtal. Ki a kedvenc géniuszod?

– Igazából Leonard Bernstein – felelte Cassie, miközben boldogan lecsapta a telefont, és kiugrott a székéből –, de mára jó leszel te is.

Megálltunk Lowry boltjánál, és vettünk Mrs. Fitzgeraldnak egy doboz omlós teasüteményt mintegy kárpótlásul, amiért még nem találtuk meg a pénztárcáját. Súlyos hiba volt: az ő nemzedéke ugyanis kényszeresen verseng a nagyvonalúság terén. Az ajándék fejében muszáj volt előszednie a fagyasztóból egy csomag fánkot. Fölolvasztotta a mikróban, megvajazta, majd lekvárt szedett ki egy ütött-kopott kis edénybe. Ezalatt én a csúszós kanapé szélén ültem, és eszelősen ráztam a térdemet, amíg Cassie egy szigorú pillantással le nem állított. Tudtam, hogy nincs mit tenni, muszáj lesz leküzdenem pár nyomorult fánkot, különben óráig is eltarthat a zínélyes kínálgatás. Mrs. Fitzgerald árgus szemekkel, hunyorogva figyelt minket, amíg le nem nyeltünk egy-egy korty teát – olyan erős volt, hogy összerándult a szám – meg egy-egy falat fánkot. Ezután elégedett sóhajjal hátradőlt a karosszékében. – Szeretem a jó kis fehér fánkot – mondta. – A gyümölcsös

mindig beleragad a protézisembe.

– Mrs. Fitzgerald – szólalt meg Cassie –, emlékszik arra a két gyerekre, akik úgy húsz évvel ezelőtt eltűntek az erdőben? – Gyűlöltem magam, amiért ezt Cassie-nek kellett megkérdeznie, de én nem bírtam volna idegekkel. Babonás bizonyossággal tudtam, hogy alig észrevehetően megremegne a hangom, mire Mrs. Fitzgerald gyanakodva rám pillantana, és eszébe jutna, hogy volt egy harmadik gyerek is. Akkor aztán tényleg ott ülnék egész nap.

– Hát persze, hogy emlékszem – felelte méltatlankodva. – Szörnyű eset volt. Szőrén-szálán eltűnt mind a kettő. Még csak rendes temetésük sem volt.

– Ön szerint mi történt velük? – kérdezte váratlanul Cassie.

Először legszívesebben bokán rúgtam volna, amiért pocskéolja az időnket, de aztán nagy nehezen fölfogtam, miért kérdezte ezt. Mrs. Fitzgerald úgy nézett ki, mint a mesebeli anyóka, aki az erdő mélyén lévő düledező viskójából figyelni éberen a világot. Az embernek önkéntelenül is eszébe jutott, hogy talán nála van a rejtély kulcsa, ha esetleg megfejthetetlen formában is.

Tüzetesen megvizsgálta a fánkját, majd harapott egyet belőle, és megtörölgette a száját a szalvétájával. Váratt minket, élvezte, hogy izgatottan lessük a szavát. – Valami dilinyós bedobta őket a folyóba – mondta végül. – Isten nyugosztalja őket. Valami szegény ördög, akit soha nem lett volna szabad kiengedni.

Észrevettem, hogy a testem a régi, dühítő, automatikus reakciót produkálja: remeg a kezem, lüktet a pulzusom. Letettem a teáscsészét. – Tehát úgy gondolja, meggyilkolták őket – mondtam jó mélyen dörmögve, hogy ne remegjen a hangom.

– Hát persze, fiatalember, mi más történt volna? A drága mamikám, isten nyugosztalja – akkor még élt, három évvel később vitte el az influenza –, mindig azt mondta, a kobold vitte el őket. De hát ő rettentő régimódi volt, Isten bocsássa meg. – Ezzel a kobolddal meglepett. Pán isten pajkos leszármazottja, a *Szentivánéji álom* Puckjának őse nem szerepelt Kiernan és McCabe listáján. – Csak a folyó vihette el őket, különben megtalálták volna a holttesteket. Vannak, akik szerint még mindig kísért az erdőben a két szegény kis jószág. Theresa King a Knocknaree közből látta őket tavaly teregetés közben.

Erre sem számítottam, pedig nem kellett volna váratlanul érjen. Két gyerek eltűnik az erdőben: hát hogyan válna egy ilyen történet a helyi folklór részévé? Nem hiszek a kísértetekben, de a gondolatától, hogy kis, tűnékeny árnyalakok bukkannak föl szürkületkor, és artikulatlan kiáltásokat hallatnak, jeges borzongás futott végig rajtam, és furcsamód föl is háborodtam: hogy merészelte ezt látni valami nő a Knocknaree közből, amikor még én sem láttam?

– Ön annak idején azt mondta a rendőrségnek, Mrs. Fitzgerald –

próbáltam visszaterelni a beszélgetést a megfelelő mederbe –, hogy három rossz arcú fiatalember lógott akkoriban az erdőnél.

– Hóhanyók! – mondta nagy átéléssel Mrs. Fitzgerald. – A földre köpködtek, meg effélék. Apám mindig mondta, hogy az a rossz nevelés biztos jele. De kettőből végül rendes ember lett, úgy bizony. Concepta Mills fia számítógépekkel dolgozik, már be is költözött a városba. Nem ám akárhova, Blackrockba! Knocknaree már nem volt elég jó neki. A Devlin fiú is jó útra tért, róla már beszéltünk, ő annak a szegény pici lánynak az apja, annak a Katynek, Isten nyugosztalja. Nagyon jó ember.

– És a harmadik fiú? – kérdeztem. – Shane Waters?

Mrs. Fitzgerald lebiggyesztette az ajkát, és kimért mozdulattal kortyolt a teájából. – Az olyanokról tudni sem akarok.

– Ó... elfajzott, ugye? – mondta bizalmasan Cassie. – Vehetek még egy fánkot, Mrs. Fitzgerald? Régen nem ettem ilyen jót. – Cassie már nagyon régóta nem evett semmilyen fánkot. Szerinte a fánk emberi fogyasztásra alkalmatlan.

– Vegyen csak, kedveském, persze! El is férne még magán egy-két kiló. Van még egy csomó. Mióta a lányom vett nekem egy ilyen mikrót, egyszerre hat csomaggal veszek, és berakom a fagyasztóba.

Cassie nagy műgonddal választotta ki a következő fánkot. – Mmm – lelkenedett, miután beleharapott. Arra gondoltam, ha annyit zabál, hogy Mrs. Fitzgerald fölmelegít még egy csomaggal, fejbe verem. – Shane Waters még mindig Knocknaree-ban él? – kérdezte Cassie, miután lenyelte a falatot.

– Nem, a Mountjoy börtönben – felelte Mrs. Fitzgerald, kellőképpen megnyomva a szavakat. – Ott éldegél. Egy másik pernahajderrel kiraboltak egy benzinkutat. Kést rántottak a szegény fiúra, aki ott dolgozott, halálra rémítették. Az anyja mindig azt mondta, hogy nem rossz gyerek a fia, csak befolyásolható, de az ilyen viselkedésre nincs mentség. – Eszembe jutott, hogy be kéne mutatni neki Samet. Biztos megtalálnák a hangot.

– A rendőrségnek azt is elmondta, hogy lányok is lógtak velük – mondtam, és előkészítettem a jegyzetfüzetemet.

Mrs. Fitzgerald a műfogsorát szívogatta. – Szemérmetlen kis szajha volt mind a kettő. Én is mutattam egy keveset a lábamból annak idején, az vonzza csak igazán a fiúk tekintetét, nem igaz? – Rám kacintott, és rekedtesen elnevette magát. Fölragyogott az arca, és látszott, hogy valaha csinos lehetett: kedves, pimasz, csillogó szemű lány. – De amilyen hacuka azokon volt, azért kár volt kidobni a pénzt, mert az alig takart valamit, akár pucéran is járhattak volna. Manapság már mind így flangálnak a fiatalabbak, kivan a hasuk a topból meg a popsijuk a sortból, de akkoriban még volt a lányokban tisztesség.

– A nevükre emlékszik?

– Várjanak egy kicsit, hadd gondolkodjak. Az egyik Marie Gallagher legidősebb lánya volt. Most már tizenöt éve Londonban van, olykor hazajön, hogy fölvgjön a csodaruháival meg a csoda állásával, de Marie azt mondja, végső soron csak amolyan titkárnő, nem más. – *London!* A szó hallatára összeszorult a gyomrom, de Mrs. Fitzgerald jót kortyolt a teájából, és főlemelte a mutatóujját. – Megvan, Claire! Claire Gallagher. Nem ment férjhez. Pár évig járt egy elvált fickóval, szegény Marie-nak a szíve szakadt meg, de nem maradtak együtt.

– És a másik lány? – kérdeztem.

– Az még mindig itt él az anyjánál, a Knocknaree téren, a telep végén. A keményebb végén, ha érti, mire gondolok. Két gyerek, férj meg sehol. Hát persze, mit is várhatna az ember? Aki keresi a bajt, az hamar megtalálja. A Scully lányok közül való. Jackie a Wicklow gyerekekhez ment férjhez, Tracy a fogadóirodában dolgozik... Sandra, ez az! Sandra Scully. Egye csak meg azt a fánkot, kedves! – parancsolt rá Cassie-re, aki suttyomban letette, és úgy csinált, mintha megfélekezett volna róla.

– Nagyon köszönjük, Mrs. Fitzgerald – mondtam. – Rengeteget segített... Cassie gyorsan a szájába tömte a maradék fánkot, és leöblítette teával, én pedig eltettem a jegyzetfüzetemet, és fölálltam.

– Várjanak egy percet! – intett felém Mrs. Fitzgerald. Kidöcögött a konyhába, és egy zacskó fánkkal tért vissza. – Vigye csak el, kedves, jót fog tenni magának! – torkolta le a tiltakozó Cassie-t. (Tudniillik attól függetlenül, hogy ki mit szeret és mit nem, tanútól nem szabadna ajándékot elfogadnunk.) – Maga nagyon bájos lány. Adjon belőle a fiatalembernek is, ha jól viselkedik.

A telep „keményebb” vége (ahol, emlékeim szerint, soha nem jártam, mert az anyukáink megtiltották, hogy odamenjünk) tulajdonképpen nem sokban különbözött a „jobb” végétől. Kicsit talán elhanyagoltabbak voltak a házak, és itt-ott gaz meg százszorszép nőtt a kertekben. A Knocknaree tér végében lévő falon graffiti is volt, de az enyhébb fajtából: LIVERPOOL A KIRÁLY, MARTINA + CONOR ÖRÖKKÖN ÖRÖKKÉ, BUZI JONESY. Úgy tűnt, jobbára filctollal firkálták oda a feliratokat, és ahhoz képest, amit az igazán kemény negyedekben lát az ember, már-már vicces volt az egész. Ha valamiért ott kellett volna hagynom a kocsimat éjszakára, nem estem volna pánikba.

Sandra nyitott ajtót Egy pillanatig nem voltam benne biztos, hogy ő az, mert igencsak megváltozott. Az a fajta lány volt, aki korán kivirul, majd pár éven belül elfonnyad. Homályos emlékképeimben feszes idomú volt, érzéki, mint az érett barack, és a nyolcvanas évek csillogó, vörös-aranyszínű, göndör fűrtjei vontak glóriát a feje köré. Az ajtóban viszont túlsúlyos, lötytyed testű, fáradt, gyanakvó tekintetű, unalmas rézvörösre festett hajú nő állt. Már-már reméltem, hogy nem ő az.

Aztán megszólalt: – Segíthetek? – Mélyebb és kissé nyersebb lett a hangja, de a kellemes, kissé ziháló hanghordozása ismerős volt. („Na, melyikük a fiúd?” Csillogó köröm mutat rám, majd Peterre, Jamie pedig a fejét rázza, és azt mondja: „Fúj!” Sandra a falon ülve nevet, levegőbe lendül a két lába. „Hamarosan meggondolod magad!”)

– Ms. Sandra Scully? – kérdeztem. Fáradtan bólintott. Láthatóan egyből kiszúrta, hogy zsaruk vagyunk, még mielőtt megmutattuk volna a jelvényünket. Valahol a házban ordító kisgyerek püfölt valami fémre. – Ryan nyomozó vagyok, ő pedig Maddox nyomozó. Maddox nyomozó beszélni szeretne önnel.

Éreztem, hogy Cassie szinte észrevétlenül áthelyezi a testsúlyát. Abban egyeztünk meg, hogy ha nem vagyok biztos benne, ő-e az a bizonyos Sandra, azt mondom, beszélni „szeretnénk” vele. Ez esetben a Katy Devlinre vonatkozó szokásos kérdéseket tettük volna fel, amíg meg nem bizonyosodom róla, hogy ő az vagy sem. Mivel azonban biztos voltam a dolgomban, azt mondtam, hogy Cassie szeretne beszélni vele. Hiszen erről a témáról bizonyára könnyebben nyilatkozik, ha nincs jelen férfi.

Sandra fölszegezte az állát. – Már megint Declanról van szó? Megmondhatja a vén szipirtyónak, hogy a múltkor elvettem a gyerektől a magnót, úgyhogy ha még mindig hangokat hall, akkor azok a fejéből jönnek.

– Nem, nem, egészen másról van szó – mondta könnyedén Cassie. – Egy régi ügyön dolgozunk, és gondoltuk, ön talán segíthet, hogy összeillesszünk néhány mozaikot. Bejöhettek?

Sandra egy pillanatig farkasszemet nézett Cassie-vel, majd megadóan vállat vont. – Van választásom? – Hátralépett, valamivel szélesebbre nyitotta az ajtót. Éreztem, hogy valami sül a konyhában.

– Köszönöm – mondta Cassie. – Igyekszem minél kevesebb idejét elrabolni. – Még hátrapillantott a vállá fölött, és megnyugtatóan rám kacsintott, majd becsukódott mögötte az ajtó.

Sokáig volt bent. Az autóban ültem, és egyik cigiről a másikra gyújtottam, amíg a csomag végére nem értem. Ezután a körörmágyamnál rágsáltam a bőrt, az *Egy kis éji zenét* doboltam a kormánykeréken, és a slusszkulccsal kapirgáltam ki a piszkot a műszerfal réseiből. Átkoztam magam, hogy miért nem jutott eszembe bedrótozni Cassie-t, hátha lesz egy olyan pillanat, amikor segíteni tudnék, ha bemennék. Nem mintha nem bíztam volna meg benne, de ő nem volt ott azon a bizonyos napon, Sandra pedig időközben szemmel láthatóan kemény dió lett, és nem vehettem biztosra, hogy Cassie tudja, milyen kérdésekkel törheti föl ezt a diót. Le volt tekerve az ablak, így még mindig hallottam, ahogy a kiskölyök bömböl, és döngeti azt a micsodát. Aztán Sandra éles hangja, egy csattanás, és a gyerek ordításban tört ki, inkább

felháborodásában, mintsem fájdalomában. Eszembe jutott Sandra nevetése, a kivillanó apró, fehér fogai, a topja V alakú kivágásának titokzatos, árnyas völgye.

Úgy éreztem, órák teltek el, mire ajtócsukódást hallottam. Cassie már jött is ki energikus léptekkel a kocsibehajtón. Beszállt a kocsiba, és nagyot fűjt. – Hát, beletrafáltál – mondta. – Eltartott egy ideig, mire beszélni kezdett, de aztán...

Hevesen vert a szívem, nem tudtam eldönteni, hogy diadalmasan vagy a pániktól. – Mit mondott?

Cassie már elővette a cigarettáját, és most öngyújtó után kotorászott. – Menj el legalább a sarokig. Sandrának nem tetszett, hogy a házuk előtt áll a kocsí. Azt mondja, úgy néz ki, mint egy rendőrautó, és a szomszédok a szájukra veszik.

Kihajtottam a telepről, leparkoltam az ásatási területtel szemközti autópihenőben. Lejmoltam Cassie-től egy „lánycigit”, és rágyújtottam. – Tehát?

– Tudod, mit mondott? – Cassie erőteljes mozdulatokkal letekerte az ablakot, kifújta rajta a füstöt, és én hirtelen rádöbbsentem, hogy majd szétveti a dűh, és föl van dülva. – Azt mondta: „Nem volt az nemi erőszak vagy ilyesmi, csak rákényszerítettek, hogy csináljam.” Ezt elmondta vagy *háromszor*. Hál’ istennek a gyerekei kicsik ahhoz, hogy akkor fogan...

– Cass – szóltam rá, tőlem telhetően higgadtan. – Elmondanád az elejétől?

– Az eleje az, hogy Sandra tizenhat éves korában jární kezdett Cathal Millsszel, aki tizenkilenc volt. A jóisten tudja, miért, de hihetetlenül vagány srácnak számított, és Sandra odavolt érte. Jonathan Devlin és Shane Waters voltak Mills legjobb haverjai. Egyiküknek sem volt barátnője, Jonathannak tetszett Sandra, Sandrának is Jonathan, és egy szép napon, a kapcsolatuk hatodik hónapjában Cathal szólt Sandrának, hogy Jonathan, idézem, „csinálni akarja vele”, és hogy ez szerinte is remek ötlet. Mintha adna a haverjának egy kortyot a söréből. Az istenit, a nyolcvanas években vagyunk, még kotonjuk se volt...

– Cass...

Kidobta az öngyújtót az ablakon. Egy fát célzott meg, és elég jó keze van. Az öngyújtó nagyot csattant a fa törzsén, majd az avarba pottyant. Voltam már szemtanúja korábban is, hogy Cassie kiakadt valamitől – azt szoktam mondani neki, hogy a francia nagyapja számlájára írható ez a mediterrán temperamentum –, és tudtam, hogy miután kitöltötte a mérgét a fán, lecsillapodik. Besüppedt az ülésébe, szippantott egyet a cigarettájából, majd zavartan, oldalvást rám mosolygott.

– Jössz egy öngyújtóval, primadonna – mondtam. – Szóval, mi a

sztori?

– Te meg még mindig jössz a tavalyi karácsonyi ajándékkal. Szóval, Sandrának igazából nem volt problémája azzal, hogy Jonathan megkeféli. Egyszer-kétszer megtörtént, utána mindenki zavarban volt egy kicsit, de túlléptek rajta, minden rendben volt...

– Mikor történt ez?

– Annak a nyárnak az elején: 1984 júniusában. Csakhogy Jonathan nem sokkal utána járni kezdett egy másik lánnyal – nyilván Claire Gallagherrel –, és Sandra szerint viszonzotta Cathal szívességét. Ezen jól össze is veszték Cathallal, de Sandrát annyira összezavarta ez az egész, hogy úgy döntött, inkább hagyja a fenébe.

– Jézusom! – mondtam. – Úgy néz ki, valóságos *Jerry Springer Show* zajlott körülöttem! „Megszólalnak a tizenéves asszonycsereberélők.” – Néhány méterrel arrébb, néhány évvel fiatalabban mi azzal szórakoztunk Peterrel meg Jamie-vel, hogy a megfelelő helyre ütve elzsibbasztottuk egymás karját, és játék nyilvesszőkkel dobáltuk Carmichaelék borzalmas, csaholós Jack Russellét. Mennyi titkos, privát dimenzió létezett párhuzamosan ezen a semmi kis telepen, mennyi kis külön világ rétegződött bele ugyanabba a behatárolt térbe! A lábunk alatt rejtőző régészeti emlékekre gondoltam meg a rókára, amely az ablakom alatt merően más városra vonított, mint amelyben én élek.

– Ekkor azonban – folytatta Cassie – Shane rájött a dologra, és ő is be akart szállni a játékba. Cathal részéről ez, persze, rendben is lett volna, Sandra azonban ellenvéleményt jelentett be. Nem kedvelte Shane-t, „pattanásos kis faszkalapnak” nevezte. Az az érzésem, hogy Shane egy kissé selejtes példány lehetett, de a többiek megszokásból együtt lógtak vele, mert kisgyerek koruk óta haverok voltak. Cathal egyfolytában próbált Sandra lelkére beszélni – alig várom, mit dob ki erről a Cathalról az internet, te nem? –, Sandra pedig azt felelte, hogy majd meggondolja, és végül rávetették magukat az erdőben. Cathal meg a mi Jonathanunk lefogta, Shane pedig megerőszakolta. A pontos dátumra Sandra nem emlékszik, de arra igen, hogy kék-zöld foltok voltak a csuklóján, és aggódott, hogy elmúlnak-e, mire kezdődik az iskola. Tehát valamikor augusztusban kellett történnie.

– Látott minket? – kérdeztem nyugodt, egyenletes hangon. Zavarba ejtett, hogy ez a történet annyira egybevág az enyémmel, de ugyanakkor rettenetesen izgalmas is volt.

Cassie rám nézett. Semmit sem árult el az arca, de tudtam, hogy azt nézi, nem borít-e ki ez a dolog. Igyekeztem lezser benyomást kelteni. – Nem jól – felelte. – Nem volt... szóval, tudod, milyen állapotban volt. De arra emlékszik, hogy hallott valami neszt az avarból, és aztán a fiúk üvölni kezdtek. Jonathan utánatok futott, és amikor visszajött, valami olyasmit

mondott, hogy „Rohadt kölykök!”

Cassie kilógatta a cigarettáját az ablakon, és leverte róla a hamut. A válla szögéből tudtam, hogy még nem fejezte be. Az út túloldalán, az ásatási területen Mark, Mel és még néhány társuk rudakkal meg sárga mérőszalagokkal csináltak valamit, és közben kiabáltak egymásnak. Mel szívből jövő, harsány kacaj kíséretében azt kiáltotta: – Szeretnéd...!

– És? – sürgettem Cassie-t, amikor már nem bírtam tovább. Úgy remegtem, mint a vadászkutya, amikor állja a vadat. Mint már említettem, sosem ütök meg gyanúsítottat, de most mindenféle melodramatikus képek cikáztak a fejemben: a falhoz löktem Devlint, az arcába üvöltöttem, ököllel vertem ki belőle a válaszokat.

– És tudod, mi a legérdekesebb? – szólalt meg Cassie. – Hogy még csak nem is szakított Cathal Millsszel. Néhány hónapig még járt vele, aztán *Cathal* ejtette őt.

Kis híján visszakérdeztem: *Ez minden?* – Ha Sandra kiskorú volt, akkor más az elévülési idő – mondtam végül. Lázasan dolgozott az agyam, villámgyorsan vettem sorra a különböző vállatási módszereket. – Talán még van időnk – folytattam. – Ez a Cathal olyan arcnak tűnik, akit nagyon szívesen tartóztatnék le az igazgatótanácsi ülés közepén.

Cassie a fejét rázta. – Az esélytelen, hogy Sandra vádat emeljen. Szerinte alapvetően ő volt a hibás, amiért lefeküdt Cathallal.

– Gyerünk, beszéljünk Devlinnel! – mondtam, és már indítottam is.

– Egy pillanat! – mondta Cassie. – Van még valami. Lehet, hogy semmiség, de... Miután végeztek, Cathal – komolyan mondom, muszáj lesz utánanéznünk, biztos találunk valamit, amivel megvádolhatjuk –, szóval Cathal büszkén azt mondta Sandrának: „Ez az én csajom!”, és megcsókolta. Sandra ott ült egész testében remegve, próbált felöltözni meg összeszedni magát, és akkor hallottak valamit. A fák közül jött a zaj, alig néhány méterről. Sandra azt mondja, ahhoz foghatót soha életében nem hallott. Azt mondja, olyan volt, mintha egy óriási madár verdesne a szárnyával, de határozottan állítja, hogy kiáltás volt. Mindannyian összerendeztek és felordítottak, és aztán Cathal azt kiabálta: „Azok a kibaszott kölykök már megint szórakoznak!”, és bedobott egy követ a fák közé, de a zaj nem szűnt meg. A hang forrása árnyékban volt, nem láttak belőle semmit. Lebénultak, teljesen kiakadtak, meg sem tudtak mozdulni, csak ültek egy helyben, és ordítottak. Végül abbamaradt a zaj, és hallották, hogy az a valami, ami kiadta, távolodik az erdőben. Sandra azt mondta, a hangja alapján legalább ember nagyságú lehetett. Rohantak haza, ahogy a lábuk bírta. És azt is mondta, hogy erős állatszag is volt, amilyen a kecskéknak van, vagy amilyet az állatkertben lehet érezni.

– Mi a franc? – mondtam. Teljesen le voltam döbbenve.

– Tehát nem ti szórakoztatok.

– Amennyire föl tudom idézni, nem. – Arra emlékeztem, hogy futok, mint az őrült, hallom a saját reszelős légzésemet, és fogalmam sincs, mi történt, csak azt tudom, hogy valami szörnyűség. Emlékeztem arra is, ahogy lihegve meredünk egymásra az erdő szélén. Nemigen tudtam elképzelni, hogy ezek után visszamentünk a tisztásra, szárnycsapkodásszerű zajt csaptunk, és kecskeszagot árasztottunk. – Valószínűleg csak képzelődött – mondtam.

Cassie vállat vont. – Persze, lehetséges. De azért eszembe jutott, hogy nem lehetett-e valami vadállat az erdőben.

Írország legfélelmetesebb vadon élő állata alighanem a borz, de azért rendre felütik a fejüket mindenféle atavisztikus híresztelések, általában az ország középső részén. Átharapott torkú birkákról, óriási, lomhán csoszogó árnnal vagy világító szempárral összefutó éjszakai utazókról szól a fáma. Többnyire kiderül, hogy elkóborolt pásztorkutyát láttak, vagy egy kiscicát furcsa megvilágításban, de néhány esetre nincs magyarázat. Önkéntelenül is a pólóm hátán talált négy szakadásra gondoltam. Cassie-t mindig is lenyűgözte a rejtélyes vadállat meséje, ha nem is hitt benne igazán. Vonzza a gondolat, hogy mégsem térképezték még föl, nem figyelik zártláncú kamerával az ország minden négyzetcentiméterét, hogy még mindig vannak Írországnak titkos zugai, ahol puma méretű, szelídítetlen lények járják útjukat.

Általában nekem is tetszik a gondolat, de akkor nem volt hozzá türelmem. Attól a pillanattól kezdve, amikor a kocsink fölért a dombgerincre, és a szemünk elé tárult Knocknaree, lassan, megállíthatatlanul vékonyodott a homályos hártya, amely köztem és a között az ominózus nap között feszült. Addigra olyan kevés maradt belőle, hogy hallottam a túloldalon a halk, lopakodó mozdulatokat, a szárnyak verdesését meg a parányi lábak surranását, mint amikor molylepke próbál szabadulni az ember ökölbe szorított kezéből. Az elszabadult egzotikus házikedvencekről, mutatóbá megmaradt jávorszarvasokról meg a Loch Ness-i szörnyről szóló, „balkézről való” teóriákra nem voltam vevő.

– Nem – mondtam határozottan. – Nem, Cass. Mi gyakorlatilag az erdőben élünk. Ha lett volna ott bármi, ami nagyobb egy rókánál, arról tudtunk volna. És a keresők is találtak volna valami nyomot. Tehát vagy egy ápolatlan kukkoló leste meg Sandráékat, vagy csak a képzeletében játszódtott le az egész.

– Rendben – mondta semleges hangon Cassie. Megint beindítottam a kocsit. – Várj még egy percet! Hogy csináljuk?

– Én most kurvára nem fogok a kocsiban ücsörögni! – jelentettem ki. Hallottam, hogy vészjóslóan emelkedik a hangom.

Cassie egy árnyalattal följebb vonta a szemöldökét. – Úgy gondoltam, talán nekem kellene... mármint nem a kocsiban üldögeálni, de mondjuk elmehetnék a Scully lányok unokatestvéreihez, hogy elcsevegjek velük még

egy kicsit, te meg írhatnál egy SMS-t, ha azt akarod, hogy menjek érted. Eldumálgattok Devlinnel, mint férfi a férfival. Elöttem biztos nem fog nemi erőszakról beszélni.

– Ja – mondtam kissé sután. – Jól van. Kösz, Cass. Ez jól hangzik.

Cassie kiszállt, és én már kezdtem átcsúszni az anyósülésre, gondoltam, vezetni akar. De ő az erdő szélén nézelődött, az avart rugdosta, és végül lehajolt az öngyújtóért. – Nesze – mondta fanyar félmosoly kíséretében, amikor visszaült a kocsiba. – Most pedig kérem a karácsonyi ajándékomat.

13. fejezet

Amikor megálltam Devlinék háza előtt, Cassie azt mondta: – Rob, lehet, hogy már te is gondoltál erre, de egészen más irányba is mutathatnak a dolgok.

– Hogyhogy? – kérdeztem szórakozottan.

– Emlékszel, amit Katy megerőszakolásáról mondtam, hogy jelképesnek tűnt, nem igazán szexuális jellegű aktusnak? Hát, most találtál valakit, aki nem szexuális jellegű okokból akarhatja, hogy Devlin lányát megerőszakolják, és akinek *muszáj lenne* segédeszközt használnia.

– Sandra? Húsz év után, csak így hirtelen?

– A Katy körüli nagy felhajtástól – újságcikk, táncest meg minden – bekattanhatott...

– Cassie – mondtam mély lélegzetet véve – , én egyszerű falusi gyerek vagyok. Jobban szeretem az egyértelmű, kézenfekvő dolgokat. Márpedig az egyértelmű, kézenfekvő megoldás esetünkben Jonathan Devlin.

– Csak úgy mondtam. Hátha segít. – Cassie sietős, suta mozdulattal megborzolta a hajamat. – Na rajta, te falusi gyerek. Kéz- és lábtörést...

Jonathan egyedül volt otthon. Azt mondta, Margaret elvitte a lányokat a testvéréhez. Szerettem volna tudni, vajon mennyi ideje és miért. Jonathan borzalmasan nézett ki. Annyira lefogyott, hogy lötyögtek rajta a ruhái, és az arcbőre is megereszkedett. A haja pedig még rövidebbre, majdnem kopaszra volt nyírva, és ettől valahogy magányosnak, nyomorultnak hatott. Eszembe jutott, hogy egyes ókori civilizációkban a gyászolók elégették a hajukat elhunyt szerettük temetési máglyáján. A kanapéra mutatott, ő pedig odahúzott egy fotelt. Térdére könyökölve, kezét összekulcsolva ült velem szemben. Elhagyatottnak tűnt a ház. Nem volt ételszag, nem volt bekapcsolva se a tévé, se a mosógép, nyitva hagyott könyvet se láttam egyik szék karfáján sem. Egyáltalán, semmi sem utalt arra, hogy Jonathan bármit is csinált volna, amikor megérkeztem.

Nem kínált teával. Megkérdeztem, hogy viseli („Mégis, mit gondolsz?”), majd elmagyaráztam, hogy többféle nyomvonalon is rajta vagyunk.

Elháritottam a konkrétumokra vonatkozó kérdéseit, és megkérdeztem, nem jutott-e eszébe valami, ami fontos lehet. A vad izgatottság, amely az autóban úrrá lett rajtam, egy csapásra elpárolgott, amikor Devlin ajtót nyitott. Hetek óta nem éreztem magam ilyen nyugodtnak. Margaret, Rosalind és Jessica elvileg bármelyik pillanatban hazaérhetett, de én valamiért teljesen biztos voltam benne, hogy nem fognak. Koszosak voltak az ablakok. A beszűrődő késő délutáni napfény hanyatt esett a vitrinek üvegén meg a politürozott ebédlőasztalon, és úgy ragyogta be a szobát, mintha víz alatt lettünk volna. A konyhában súlyosan, őrítő lassúsággal ketyegett egy óra, de ettől eltekintve halálos csend honolt – még a házon kívül is. Mintha egész Knoeknaree köddé vált volna, kivéve engem meg Jonathan Devlint. Csak mi ketten néztünk farkasszemet a kis, karikákkal pettyezett kávézóasztalka fölött, és a keresett válaszok olyan közel voltak, hogy szinte hallottam, ahogy a szoba sarkaiban tülekednek izgatottan csivitelve. Nem volt okom a sietségre.

– Melyikük a Shakespeare-rajongó? – kérdeztem végül, miután elraktam a jegyzetfüzetemet. Ez nyilván nem volt túl fontos kérdés, de reméltem, hogy talán egy kicsit elaltatom vele az éberségét, és egyébként is izgatott.

Jonathan ingerülten ráncolta a homlokát. – Mi?

– A három lánya neve – mondtam. – Rosalind, Jessica és Katharine, a-val, nem e-vel. Ezek a nevek mind előfordulnak Shakespeare vígjátékaiban. Gondoltam, tudatosan választhatták őket.

Devlin pislogott egyet. Most először vetett rám egy már-már barátságosnak nevezhető pillantást, és visszafogottan el is mosolyodott. Szinte bájos volt ez a mosoly, szégyellős örömet fejezett ki. A kisfiúk mosolyognak így, ha végre észreveszi valaki az új cserkészjelvényüket. – Tudja, hogy maga az első, aki erre fölfigyel? Igen, én választottam ki a nevüket. – Bátorításul érdeklődve felvontam a szemöldökömet. – Miután összeházasodtunk, csináltam egy kis egyszemélyes önképzőkört. Próbáltam átrágni magam a könyveken, amiket illik elolvasni – tudja, Shakespeare, Milton, George Orwell... Miltonért nem voltam oda, de Shakespeare... nem volt könnyű olvasmány, de nem adtam föl, és megbirkóztam az összes művével. Amikor az ikreket vártuk, azzal húztam Margaretet, hogy ha az egyik fiú lesz, a másik pedig lány, Violának és Sebastiannak fogjuk hívni őket, de ő azt mondta, nem lesz maradásuk az iskolában, annyit röhögnek majd rajtuk...

Leolvadt az arcáról a mosoly. Félrenézett. Tudtam, hogy most kell ütnöm a vasat, amíg szimpatikus vagyok neki. – Gyönyörű nevek – mondtam. Devlin szórakozottan bólintott. – Még egy dolog: ismerős önnek az a két név, hogy Cathal Mills és Shane Waters?

– Miért? – kérdezte Jonathan. Mintha némi gyanakvás bujkált volna a szemében, de mivel az ablaknak háttal ült, nehéz volt eldönteni.

– Fölmerült a nevük a nyomozás során.

Jonathan szemöldöke fölsszaladt, a válla pedig megmerevedett, mint egy harci kutyaé. – Gyanúsítottként?

– Nem – jelentettem ki határozottan. Ha azok lettek volna, akkor sem árultam volna el, és nem is csupán az eljárásrend miatt, hanem azért is, mert Jonathan túlságosan labilisnak tűnt. Dühödtt arccal, pattanásig feszült idegekkel ült a fotelben, látszott, hogy ha egy mákszemnyi bizonytalanságot is érzékel a hangomban – és amúgy ártatlan Katy meggyilkolásában –, alighanem Uzi géppisztollyal döngeti meg a két régi haver ajtaját. – Csak minden nyomnak a végére járunk – folytattam. – Meséljen róluk.

Egy kis ideig még bámult rám, aztán elernyedve hátradőlt a fotelben. – Gyerekkorunkban barátok voltunk, de már évekkal ezelőtt megszakadt köztünk a kapcsolat.

– Mikor barátkoztak össze?

– Amikor a családjaink kiköltöztek ide. Hetvenkettőben, azt hiszem. Mi voltunk az első három család a felvégen, a telep többi része még javában épült. Miénk volt az egész placc. Sokat játszottunk az építkezéseken, amikor a munkások már hazamentek. Olyan volt, mint egy óriási labirintus. Hat-hét évesek lehettünk.

Mélyen átitatta a hangját a nosztalgia, úgy tűnt, ez megszokott dolog nála. Most döbbsent rá, hogy nagyon magányos ember, és nem is csak Katy halála óta. – És meddig maradtak barátok? – kérdeztem.

– Nehéz lenne pontosan megmondani. Tizenkilenc évesek voltunk, amikor ment ki-ki a maga útján, de egy ideig még tartottuk a kapcsolatot. Miért? Mi köze ennek bármihez is?

– Két szemtanú egybehangzó állítása szerint – mondtam kifejezéstelen hangon – ön, Cathal Mills és Shane Waters 1984 nyarán részt vett egy helybeli lány megerőszakolásában.

Egy csapásra fölegyenesedett ültében, és ökölbe szorult a keze. – Mi? Hogy a faszbá jön ez Katy meggyilkolásához? Azzal vádol, hogy...? A kurva életbe...!

Nyájasan néztem rá, megvártam, míg befejezi. – Nem tudom nem észrevenni, hogy nem tagadta a vádat – mondtam.

– És kurvára nem is ismertem be semmit! Ügyvédre lesz szükségem?

Egyetlen ügyvéd sem hagyta volna, hogy inntól kezdve egy szót is szóljon. Közelebb hajoltam hozzá. – Nézze – mondtam könnyed, bizalmas hangon –, én a gyilkosságaktól vagyok, nem a szexuális bűncselekmények csoportjától. Engem csak akkor érdekel az a húsz évvel ezelőtti nemi erőszak...

– Állítólagos nemi erőszak.

– Igaza van, állítólagos nemi erőszak. Szóval engem ez abszolút

hidegen hagy, hacsak nem függ össze valamilyen módon a gyilkossággal. Azért vagyok itt, hogy ezt kiderítsem.

Jonathan levegőt vett, és szólásra nyílt a szája. Egy pillanatig azt hittem, felszólít, hogy távozzak. – Egyvalamit muszáj tisztáznunk, ha egyetlen másodpercig is maradni akar a házamban – mondta. – Soha egy ujjal se nyúltam hozzá a lányaimhoz. Soha!

– Senki sem vádolta azzal, hogy...

– Már a legelső nap erre célozgattak, és én nem szeretem a burkolt gyanúsítgatást. Szeretem a lányaimat, lefekvés előtt meg szoktam őket ölelni. Ennyi. Soha nem értem hozzájuk úgy, hogy az ellen bárkinek kifogása lehetne. Megértette?

– Kristálytisztán – feleltem. Igyekeztem, hogy ne legyen gunyoros a hangom.

– Akkor jó. – Kurtán, kimérten bólintott. – Nézzük azt a másik dolgot. Nem vagyok hülye, Ryan nyomozó. Feltéve, hogy elkövettem valamit, amiért börtönbe kerülhetnék... Ugyan mi a francért mondanám el magának?

– Figyeljen ide – mondtam nagyon komolyan. – Számolnunk kell azzal az eshetőséggel is (*Az ég áldjon meg érte, Cassie!* – gondoltam), hogy az áldozatnak köze lehetett Katy halálához, esetleg így állhatott bosszút azért a régi históriaért. – Devlin szeme elkerekedett. – Erre igen csekély az esély, és nincs rá meggyőző bizonyítékunk sem, ezért nem szeretném, ha túl nagy jelentőséget tulajdonítana neki. Azt pedig különösen nem szeretném, ha bármilyen módon kapcsolatba lépne az áldozattal. Azzal elronthat mindent.

– Eszembe se jutna kapcsolatba lépni vele. Mint már mondtam, nem vagyok hülye.

– Jól van. Örülök, hogy megértett. Most pedig hallanom kell az ön verzióját is.

– És aztán? Vádat emel ellenem?

– Nem garantálhatok semmit – mondtam. – Letartóztatni biztosan nem fogom. Hogy sor kerül-e vádemelésre, azt nem az én tisztem eldönteni, hanem a főügyészé meg az áldozaté. De erősen kétlem, hogy az áldozat ezt akarná. Ezenkívül nem is figyelmeztettem, hogy amit mond, az felhasználható maga ellen, úgyhogy a bíróság nem fogadná el vallomásnak, amit itt mond. Csak tudnom kell, hogy mi történt. Magán múlik, Mr. Devlin. Mennyire fontos önnek, hogy megtaláljam Katy gyilkosát?

Jonathan ezt alaposan átrágta. Úgy maradt, ahogy volt: előredőlve, kezét összekulcsolva ült a fotelben. Hosszan, gyanakvóan végigmért. Igyekeztem bizalomgerjesztő képet vágni, és nem pislogni.

– Hogy is tudnám megértetni magával? – mondta végül, szinte csak úgy magában. Nyugtalan volt fölállt a fotelből, az ablakhoz lépett. Valahányszor pislogtam, ott volt a szemhéjamon a ráccsal védett ablaktáblák

előtt tornyosuló, ragyogó szélű sziluettje. – Van magának olyan barátja, akit már kissrác kora óta ismer?

– Nincs.

– Higgye el, senki nem ismeri úgy az embert, mint aki együtt nőtt vele. Ha holnap összefutnék Cathallal vagy Shane-nel, ennyi idő után is többet tudnának rólam, mint Margaret. Közelebb álltunk egymáshoz, mint a testvérek. Egyikünkről sem mondható el, hogy boldog családban élt volna. Shane nem is ismerte a faterját, Cathal apja naplopó volt, aki egész életében nem dolgozott végig rendesen egy napot se, az én öregeim pedig mindketten részegesek voltak. Félre ne értse, ezt nem mentséggént mondom, csak próbálom érzékeltetni, hogy milyenek voltunk. Tízéves korunkban vőtestvérek lettünk – maga csinált ilyet a barátaival? Hogy fölviágják a csuklójukon az eret, és egymáshoz nyomják?

– Nem hiszem – feleltem. Futólag átvillant az agyamon, hogy talán mégis. Úgy rémlett, hajlamosak voltunk az effélére.

– Shane félt megválni magát – folytatta Devlin –, de Cathal rádumálta. Persze, Cathal a pápát is rádumálta volna, hogy vegyen tőle szenteltvizet. – Jonathan elmosolyodott egy kicsit, hallottam a hangján. – Amikor láttuk a tévében *A három testőrt*, Cathal elhatározta, hogy nekünk is ez lesz a jelmondatunk: Egy mindenkiért, mindenki egyért! Azt mondta, muszáj megvédenünk egymást, mert nem számíthatunk senki másra. Igaza is volt – Felém fordult a feje. Röviden, fürkész pillantással végigmért – Mennyi idős maga, harminc, harmincöt?

Bólintottam.

– Akkor lemaradt a legrosszabbról. Mi a nyolcvanas évek elején kerültünk ki az iskolából. Akkoriban az ország a padlón volt, sehol nem lehetett munkát találni. Aki nem tudott beszállni apuci üzletébe, az kivándorolt, vagy segélyen élt. És még ha meg is volt az embernek a pénze meg a pontszáma ahhoz, hogy egyetemre menjen – márpedig nekünk nem volt –, az is csak néhány év haladékot jelentett. Nem tudtunk mit kezdeni magunkkal, csak lógtunk bele a vakvilágba. Nem volt semmi, amit várjunk, amit célul kitűzzünk. Egymáson kívül nem volt az égvilágon semmink. Nem tudom, érti-e, milyen erős köteléket jelent ez. Olyan erőset, hogy az már veszélyes.

Nem voltam biztos benne, hogy nekem tetsző irányba halad a történet, hirtelen – és nem túl nagy öröömre – mégis valami irigységféle nyilallt belém. Az iskolában ugyanis éppen ilyen barátságokról álmodtam: a csatában vállt vállnak vetve küzdő katonák, a hadifoglyok barátságáról, a misztériumról, amelybe csak olyanok nyerne beavatást, akiket rendkívüli körülmények között tesz próbára az élet.

Jonathan levegőt vett. – Na, szóval. Cathal elkezdett járni ezzel a

Sandra nevű lánnyal. Eleinte furcsa volt. Mindannyian elmentünk már lányokkal ide-oda, de komoly barátnője még egyikünknek sem volt soha. Sandra viszont nagyon aranyos volt. Mindig nevetett, és az ártatlansága... azt hiszem, nekem is ő volt az első szerelmem... Amikor Cathal azt mondta, hogy én is tetszem Sandrának, és akar engem, alig akartam elhinni, hogy ekkora szerencsém van.

– Nem találta ezt... szóval, kissé furcsának, hogy finoman fogalmazzak?

– Nem volt ez olyan furcsa, mint gondolná. Persze, mai ésszel már őrülségnek hangzik, de mi mindig mindent megosztottunk egymással. Nálunk ez volt a szabály, úgyhogy ebben sem láttunk semmi rendkívülit. Akkoriban egy rövid ideig én is jártam egy lánnyal, és ő is gond nélkül elment Cathallal. Szerintem eleve csak azért kezdett velem járni, mert Cathal foglalt volt. Ő jóképű volt, sokkal inkább, mint én.

– Shane mintha kimaradt volna a szórásból – jegyeztem meg.

– Igen. Itt romlott el minden. Shane rájött, hogy mi folyik, és nagyon berágott. Azt hiszem, ő is kezdettől fogva odavolt Sandráért, és ami még fontosabb, úgy érezte, elárultuk. Össze volt törve. Heteken át gyakorlatilag mindennap marakodtunk emiatt. Sokszor szóba sem állt velünk. Nyomorultul éreztem magam, kezdett összedőlni a világ. Tudja, hogy van ez, ebben a korban minden kis apróság kész tragédia...

Elhallgatott. – Aztán mi történt? – kérdeztem.

– Aztán Cathal a fejébe vette, hogy mivel Sandra állt közénk, neki is kell újra összehoznia minket. Ez lett a mániája, folyton erről beszélt. Azt mondta, ha mindannyian ugyanazzal a lánnyal lennénk, az végképp megpecsételné a barátságunkat. Olyan lenne, mint az a vértestvéri szövetség, csak még erősebb. Ma már nem tudom, hogy őszintén hitte-e, vagy csak... nem tudom. Cathal kicsit furcsa volt, különösen az olyan dolgokban... Szóval voltak kételyeim, de annyit beszélt róla, és persze Shane is mindvégig adta alá a lovat...

– Az nem jutott eszébe egyiküknek sem, hogy talán Sandrát is meg kellene kérdezni?

Jonathan hátradöntötte a fejét, halk koccánással ért az üveghez. – Meg kellett volna kérdeznünk – szólalt meg kis idő múlva halkán. – Isten a tudója, hogy meg kellett volna kérdeznünk. De mi hárman a saját kis külön világunkban éltünk. Senki más nem tűnt valóságosnak. Én odavoltam ugyan Sandráért, de csak úgy, ahogy Leia hercegnőért a Csillagok háborújából vagy bárki másért, aki azon a héten tetszett nekünk, nem úgy, ahogy egy hús-vér nő szeret az ember. Ez nem mentség, mert amit tettünk, arra semmiféle mentség nincs. Csak magyarázat.

– Mi történt?

Megdörzsölte az arcát. – Az erdőben voltunk – mondta. – Négyesben, mert Claire-rel akkor már nem jártam. A tisztáson voltunk, ahova néha máskor is elmentünk. Nem tudom, emlékszik-e, de csodaszép nyarunk volt. Tombolt a kánikula, mintha Görögországban lennénk, az égen sehol egy felhő, este fél tizenegyig világos volt. Mindennap kint voltunk a szabadban, bent az erdőben, vagy az erdő szélénél. Annyira lesültünk, hogy úgy néztem ki, mint egy olasz diák, csak a két szemem környékén virított fehér folt, ahol eltakart a napszemüveg...

– Késő délután volt – folytatta röpké merengés után. – Egész nap a tisztáson voltunk, ittunk meg elszívtunk pár jointot. Azt hiszem, eléggé meg voltunk gárgyulva – nemcsak a piától meg az anyagtól, hanem a tűző naptól is, meg abban a korban amúgy is könnyen megkegyül az ember... Shane-nel szkanderezünk – kivételesen egész tűrhető hangulatban volt –, és hagytam, hogy győzzön. Aztán meg ökörködtünk, egymást lökdöstük, meg birkóztunk a fűvön, tudja, ahogy a fiatal srácok szoktak. Cathal és Sandra üvöltve biztatott minket, aztán Cathal csiklandozni kezdte Sandrát, ő meg nevetett és sikítozott. Eldőltek, odagurultak a lábunk alá, mi meg rájuk vetettük magunkat, hogy kicsi a rakás. És akkor Cathal hirtelen elordította magát: *Most!*

Hosszú ideig vártam. – Mindhárman megerőszkolták? – kérdeztem végül halkan.

– Csak Shane. Nem mintha ettől jobban érezném magam. Segítettem lefogni... – Fölszisszent... – Soha életemben nem volt ehhez hasonló élményem. Azt hiszem, egy kicsit elvesztettük az eszünket. Mintha nem is valóság lett volna az egész, tudja? Olyan volt, mint egy rossz álom, vagy egy rosszul sikerült kábítószeres trip. Nem akart véget érni. Tűzött a nap, izzadtam, mint egy ló, és szédültem. Amikor körülnéztem, a fák mintha közeledtek volna hozzánk, és mintha vadonatúj ágakat hajtottak volna. Mintha arra készültek volna, hogy körbezárjanak és elnyeljenek minket. A színek is olyan furcsák voltak, mint amikor a régi filmeket átdolgozzák. Az ég szinte teljesen kifehéredett, és kis fekete micsodák suhantak át rajta. Megint odanéztem – úgy éreztem, szólnom kéne a többieknek, hogy valami nem stimmel, valami furcsa dolog történik. És láttam, hogy fogom... fogom le Sandrát, de a kezemet nem éreztem, mintha nem is az én kezem lett volna. Nem tudtam rájönni, kié lehet. Halálra voltam rémülve. Cathal ott volt velem szemben, és fülsiketítőén szedte a levegőt, de nem ismertem meg, nem emlékeztem rá, ki a franc az a fickó, és mit csinálunk. Sandra rúgkapált, megjöttek azok a zajok, és... istenem! Esküszöm, egy pillanatra azt hittem, vadászok vagyunk, elejtettünk valami állatot, és Shane most végez vele...

Kezdett nem tetszeni a történet hangneme. – Ha jól értem – szóltam közbe ridegen –, egyszerre állt alkohol és illegális kábítószer hatása alatt, nagyon is elképzelhető, hogy hőgutát kapott, és feltehetően erősen izgatott

állapotban volt. Nem gondolja, hogy ezek a körülmények is közrejátszhattak abban, hogy ilyen élményben volt része?

Jonathan tekintete egy pillanatra rám vándorolt, majd megadóan, rángatózásszerűen vállat vont. – De, persze – mondta halkan. – Valószínűleg igen. Ismétlem, nem mentséggént mondom. Csak elmesélem, mert kérdezte.

Abszurd história volt, persze, melodramatikus, önfelmentő és abszolút kiszámítható. Ahány bűnözőt életem során kihallgattam, mindnek volt egy hosszadalmas, tekervényes története, amely meggyőzően bizonyította, hogy amit csinált, az nem is az ő hibája volt, vagy legalábbis nem olyan szörnyű, mint amilyennek látszik. A történetek többsége sokkal jobb volt, mint amit Jonathan előadott. Igencsak bosszantott, hogy a lelkem mélyén félig-meddig hittem neki. Arról egyáltalán nem voltam meggyőződve, hogy Cathalt valamiféle idealista megfontolások vezérelték, Jonathan helyzetét viszont átéreztem: ott állt tizenkilenc évesen, a felnőttkor vad határmezsgyéjén, a nők iránt érzett szerelemnél sokkal erősebb érzelmi szálak fűzték a barátaihoz, és eszeveszetten vágyott valamiféle misztikus rítusra, amely visszafordítja az időt, és helyrebillenti az ő kizökkent, széthullóban lévő kis privát világukat. Innen nem lehetett nehéz eljutnia odáig, hogy a szeretet megnyilvánulását lássa abban, amit csináltak, és ne számítsen, hogy ez a gesztus barbár, torz, a rideg külvilág nyelvére lefordíthatatlan. Ez, persze, nem változtatott semmin. Kíváncsi voltam, mi mindenre lett volna még képes az ügyért.

– Már nem tartja a kapcsolatot Cathal Millsszel és Shane Watersszel? – kérdeztem, tudom, hogy kissé kegyetlenül.

– Nem – felelte halkan. Elfördítota a fejét. Kinézett az ablakon, és kurta, örömtelen nevetést hallatott. – Ezek után...? Cathallal még szoktunk írni egymásnak karácsonyra. Az ő nevét a felesége írja oda a lapjukra. Shane-ről évek óta nem hallottam. Egy-két levelet még írtam neki, de nem válaszolt. Aztán feladtam.

– Tehát nem sokkal Sandra megerőszkolása után eltávolodtak egymástól.

– Hosszú folyamat volt, évekig tartott. De igen, lényegében alighanem aznap kezdődött, ott, az erdőben. Utána nagyon kínos volt: Cathal folyton beszélni akart róla, Shane pedig olyan ideges volt, mint a macska a forró bádogtetőn. Nekem pokoli büntudatom volt, gondolni sem akartam az egészre. A sors íróniája, hogy azt hittük, ez fog végleg, örökre összekovácsolni bennünket. – Megrázta a fejét, mint a ló, amikor elhessent egy legyet. – Persze, valószínűleg mindenképpen elváltak volna az útjaink. Ahogy ez lenni szokott. Cathal elköltözött, én megnősültem...

– És Shane?

– Lefogadom, hogy tudja, hogy Shane börtönben ül – mondta szárazon Devlin. – Shane... Figyeljen ide, ha az a szerencsétlen, fafejű tuskó tíz évvel

később születik, jól elboldogult volna. Nem azt mondom, hogy sikert sikerre halmozna, de lenne valami rendes melója meg talán családja is. A nyolcvanas évek áldozata lett. Egy egész generáció hullott ki akkor a rostán. Mire a kelta tigris beindult, a legtöbbünknek már késő volt, már nem tudtuk újrakezdeni. Nekünk Cathallal egyszerűen szerencsénk volt. Én szar voltam mindenből, kivéve a matekot, abból ötös lett a záróvizsgám, úgyhogy sikerült álláshoz jutnom egy bankban. Cathal pedig járt valami gazdag lánykával, akinek volt számítógépe, és heccből megtanította, hogy kell használni. Pár év múlva, amikor lasszóval fogták a komputerhez értő embereket, Cathal azon kevesek közé tartozott, aki tudott ezt-azt. Cathal mindig a talpára esett. De Shane... neki nem volt se melója, se képzettsége, se családja, kilátástalan volt az élete. Mit vesztethetett azzal, ha rablásra adja a fejét?

Nemigen tudott szánalmat ébreszteni bennem Shane Waters iránt. – Az erőszakítélet utáni percekben – mondtam szinte akaratom ellenére – hallott valami szokatlant, esetleg olyan zajt, mintha egy óriási madár verdesne a szárnyával? – Azt, hogy kiáltás volt, kihagytam. Még az ilyen pillanatokban is van egy határ, hogy mennyire vagyok hajlandó hülyét csinálni magamból.

Jonathan furcsán nézett rám. – Tele volt az erdő madárral, rókával, miegymással. Észre se vettem volna, hogy eggyel több vagy kevesebb, akkor meg pláne nem. Nem tudom, sikerült-e érzékeltetnem, hogy milyen állapotban voltunk. Nem csak én. Mintha LSD hatása alatt álltunk volna. Egész testemben remegtem, alig láttam, mintha elcsúszott volna minden. Sandra pedig... Sandra levegő után kapkodott, mintha fulladozna. Shane a fűben hevert, bánta a fák tejét, és rángatózott. Cathal elkezdett röhögni, és üvöltve tántorgott körbe-körbe a tisztáson. Mondtam neki, hogy pofán verem, ha nem... – Devlin itt elhallgatott.

– Mi az? – kérdeztem.

– Elfelejtettem – mondta lassan. – Persze, amúgy se szeretek erre gondolni. Elfelejtettem... Már ha volt egyáltalán valami. Amilyen állapotban voltunk, könnyen lehetett a képzeletünk szüleménye is.

Vártam. Devlin végül felsóhajtott, és nyugtalan, vállrándításszerű mozdulat után folytatta. – Szóval. Amennyire emlékszem, megragadtam, Cathal grabancát, és mondtam neki, hogy kussoljon, vagy pofán vágom. Erre abbahagyta a röhögést, és megfogta a pólomat. Félőrrült arcot vágott, egy pillanatig azt hittem, verekedni fogunk. De valaki még mindig nevetett, de nem közülünk valaki, hanem messzebb, a fák között. Sandra sikítani kezdett, Shane is felüvöltött – lehet, hogy én is, már nem tudom –, de az a hátborzongató nevetés csak egyre hangosabb lett... Cathal elengedett, és kiabált valamit azokról a kölykökről, de nem úgy hangzott...

– Kölykökről? – szóltam közbe higgadtan. Erős késztetést éreztem, hogy elhúzzak onnan a francba. Jonathan nem ismerhetett föl – hiszen csak

egy kis kölyök voltam, sokkal világosabb volt a hajam, és más volt az akcentusom meg a nevem is –, mégis anyaszült meztelennek és szörnyen kiszolgáltatottnak éreztem magam.

– Ja, volt pár kiskölyök a telepen, tíz-tizenkét évesek lehettek. Sokat játszottak az erdőben, és néha meglestek minket. Odadobtak valamit, aztán elszaladtak, tudja, hogy van ez. De az nem gyerekhang volt. Férfi nevetett. Lehet, hogy fiatal volt, korunkbeli. De nem gyerek.

Egy röpké pillanatra fennállt a veszély, hogy lecsapok a kínálkozó alkalomra. A sarkokban suttogó kis hangok fölerősödtek, szinte kiabálták a kérdéseket, amelyek már ott voltak a nyelvem hegyén: *Azok a gyerekek aznap is meglesték magukat? Nem féltek, hogy árulkodni fognak? Mit tettek azért, hogy ettől ne kelljen tartaniuk?* De a nyomozói énem lakatot tett a számra. Tudtam, hogy csak egyetlen esélyem lesz, és azt akartam, hogy ez a pillanat a saját területemen következzen be, ahol föl vagyok szerelve mindennel.

– Láttá valamelyikük, honnan jött a hang? – kérdeztem.

Jonathan egy pillanatra elgondolkodott. Összeszűkülte a szeme, látszott, hogy erősen koncentrálni. – Nem – felelte végül. – Mint már mondtam, mindannyian sokkos állapotban voltunk, és ez már sok volt nekünk. Kővé dermedtem. Ha akartam volna, se tudtam volna megmozdulni. A kacagás egyre hangosabb lett, azt hittem, mindjárt odacsődül az egész telep, hogy lássák, mi az, mi meg még mindig üvöltöttünk... Aztán abbamaradt, mintha visszahúzódnát volna a fák közé. Shane tovább ordított, de Cathal tarkón legyintette, és mondta neki, hogy kussoljon. Elhúztunk onnan, amilyen gyorsan csak tudtunk. Én hazamentem, csórtam a fateromtól valami piát, és a sárga földig leittam magam. Hogy a többiek mit csináltak, azt nem tudom.

Hát, ennyit Cassie rejtélyes vadállatairól. Az viszont nagyon is elképzelhetőnek tűnt, hogy járt valaki aznap az erdőben, és ha Sandra megerősöklését látta, akkor minden valószínűség szerint látott minket is. És ez a valaki egy-két héttel később újra ott lehetett – Van valami sejtése, hogy ki lehetett az a kacagó ember? – kérdeztem.

– Nincs. Azt hiszem, ezt Cathal is megkérdezte akkoriban. Azt mondta, tudnunk kell, ki volt az, és mennyit látott. De fogalmunk sem volt.

Fölálltam. – Köszönöm, hogy rám szánta az idejét, Mr. Devlin – mondtam. – Lehet, hogy később még föl kell tennem önnek néhány kérdést ezzel kapcsolatban, de egyelőre ennyi volt.

– Várjon – szólalt meg hirtelen. – Maga szerint Sandra ölte meg Katyt?

Szánnivalóan kicsinek látszott, ahogy ököibe szorított kezét a kardigánja zsebébe dugva az ablaknál állt, de még maradt benne némi méltóság. – Nem – feleltem. – Nem gondolom, hogy ő ölte volna meg. De alaposan végére kell járnunk minden eshetőségnek.

Jonathan bólintott. – Gondolom, ez azt jelenti, hogy nincs komoly

gyanúsítottjuk – mondta. – Tudom, tudom, nem árulhatja el... Ha beszél Sandrával, mondja meg neki, hogy nagyon sajnálom, ami történt. Borzalmas dolgot követtünk el. Tudom, hogy kicsit késő már, hogy húsz évvel ezelőtt kellett volna eszembe jusson, de... azért mondja meg neki.

Aznap este kimentem Mountjoyba, hogy beszéljek Shane Watersszel. Tudtam, hogy Cassie is velem jött volna, ha szólok neki, de ezt, amennyire lehet, egyedül akartam csinálni. Shane patkányképű, ideges fazon volt. A pattanásaiból maradt bőven, és a teljesség kedvéért visszataszító bajuszt is növesztett. Wayne-re, a drogos gyilkosra emlékeztetett. Végigpróbáltam minden trükköt, amit ismertem, megígértem mindent, ami csak eszembe jutott: hogy mentesül a nemi erőszak vádja alól, hogy elengedhetnek valamennyit a fegyveres rablásért kiszabott büntetéséből. Arra játszottam, hogy nincs annyi esze, hogy fölmérje, mi áll hatalmamban és mi nem, csakhogy (ez mindig a gyenge pontjaim közé tartozott) ezúttal is alábecsültem az ostobaság erejét. Shane ugyanis egyfajta örjítő öszvérmakacssággal, amely az olyan emberek sajátja, akik már rég leszoktak arról, hogy elemezzék a különböző lehetőségeket és azok következményeit, az egyetlen megoldást választotta, amit föl tudott érni ésszel. – Nem tudok semmit – ismételte újra meg újra, és a satnya kis önelégültségétől üvölni tudtam volna. – És nem tudja bizonyítani, hogy tudok valamit – tette még hozzá. Kérdezhettem Sandráról, a megerősizolálásáról, Peterről és Jamie-ről, de még Jonathanról is, csak ennyit mondott: – Nem tudom, miről beszél, ember. – Végül föladtam, mert fennállt a veszély, hogy hozzávágok valamit.

Hazafelé menet – büszkeség ide vagy oda – föl hívtam Cassie-t, aki meg sem próbált úgy csinálni, mintha nem tudná, hol jártam. Ő azzal töltötte az estjét, hogy Sandra Scullyt próbálta kizárni a gyanúsítottak közül. Kiderült, hogy Sandra a szóban forgó este egy call centerben dolgozott Dublinban. A főnöke és a vele egy műszakban lévők is megerősítették, hogy majdnem hajnali kettőig ott volt, aztán blokkolt, és ment az éjszakai vonathoz. Ez jó hír volt, egyrészt azért, mert tisztázódott a dolog, másrészt azért, mert nem szívesen gondoltam úgy Sandrára, mint lehetséges gyilkosra. Ugyanakkor fájdalmas érzés nyilallt belém, amikor magam elé képzeltem, ahogy ott ül a levegőtlen, neonnal világított kuckójában rész munkaidős diákok meg új szerepre váró színészek között.

Nem bocsátkoznék részletekbe, de tény, hogy nem kevés – többnyire törvényes – erőfeszítést és jó adag találékonyságot igényelt, hogy kiválasszuk a Cathal Mills számára legalkalmatlanabb időpontot. Elég magas, halandzsanyelven leírt pozícióban volt egy cégnél, amely „vállalati e-tanulási szoftverlokalizációs megoldásokkal” vagy mivel foglalkozott. (Kénytelen voltam elismerni, hogy ezzel meglepett: nem hittem volna, hogy még jobban

meg tudja utálatni magát velem, mint amennyire eleve utáltam.) Végül úgy döntöttünk, egy leendő kiemelt ügyféllel folytatott kulcsfontosságú megbeszélés közepén törünk rá. Már az épület is hátborzongató volt: a hosszú, ablaktalan folyosók, lépcsők nullára redukálták az ember irányérzékét. A hatást oxigénhiányos, állott konzervlevegő, számítógépek és fojtott emberi hangok halk, tompa zsongása meg a munkakuckók végtelen, örült tudós patkánylabirintusát idéző sora fokozta a végsőkéig. Cassie elkerekedett szemmel, elborzadva pillantott rám, miközben valami droid már az ötödik belépőkártyás lengőajtót nyitotta előttünk.

Cathalt az igazgatótanácsai tárgyalóban találtuk meg. Könnyen föl lehetett ismerni: ő tartotta a PowerPointos prezentációt. Még mindig jóképű fickó volt: magas, széles vállú, világoskék szemű, veszélyesen kemény csontú. A derekán és az állán azonban már kezdett kiütközni a zsír: még néhány év, és egész malacképű lesz. A reménybeli új ügyfelet négy egyforma, humortalan, sötét öltönyös amerikai képviselte.

– Bocs, de foglalt a tárgyaló – mosolygott ránk lazán, figyelmeztető jelleggel Cathal.

– Foglalt bizony – felelte Cassie. Az alkalomhoz illő ruhát vett föl: tépett farmert és egy régi, türkizkék zubbonyt, amelyen elől piros betűkkel ez a felirat diszelgett: NEM KELL NYÚLHÚS, JÓ LESZ EGY YUPPIE IS. – Maddox nyomozó vagyok...

– Én pedig Ryan nyomozó – villantottam föl a jelvényemet. – Föltennék önnek pár kérdést.

Cathal rendületlenül mosolygott, de a szeme vadul villant. – Most nem alkalmas...

– Nem? – kérdezte barátságosan Cassie, és az asztalnak dőlt. A PowerPointtal kivetített képből csak egy folt maradt a zubbonyán.

– Nem – mondta nyomatékkal Cathal. Vetett egy oldalpillantást a leendő ügyfél képviselőire, akik rosszállóan bámultak a semmibe, és a papírjaikat zörgették.

– Ez egész kellemes helynek tűnik – mondta Cassie, miközben elismerően körbehordozta a tekintetét a teremben. – De bemehetünk a kapitányságra is, ha az önnek jobban megfelel.

– Mi ez az egész? – kérdezte méltatlankodva Cathal. Hibázott, és ezt tudta is, amint elhagyták a száját a szavak. Ha ugyanis magunktól mondunk valamit, számolnunk kellett volna vele, hogy panaszt tesz rendőri zaklatás miatt, márpedig Cathal olyan típusnak látszott, aki perre viszi a dolgokat. Így viszont ő kérdezte, mi csak válaszoltunk.

– Egy gyerekgyilkosság ügyében nyomozunk – mondta bájosan Cassie. – Fennáll a lehetőség, hogy az eset összefüggésben van egy lány állítólagos megerőszakolásával, és okunk van feltételezni, hogy ön a segítségünkre lehet.

Cathal egy másodperc törtrésze alatt magához tért a sokkból. – El sem tudom képzelni, miben segíthetnék – mondta nagyon komoly arccal. – De ha egy meggyilkolt gyerekről van szó, akkor természetesen mindent megteszek... Fiúk – mondta az ügyfél képviselőinek –, elnézést a kis közjátékért, de attól tartok, szólít a kötelesség. Addig majd Fiona körbevezeti magukat az épületben. Pár perc múlva itt folytatjuk.

– Fő az optimizmus – jegyezte meg Cassie.

Cathal dühös pillantást vetett rá, majd megnyomott egy gombot egy belső telefonnak látszó tárgyon. – Fiona, lejönnél a tárgyalóba, és megmutatnád az uraknak az épületet?

Kinyitottam az ajtót a négy klónnak, akik ugyanolyan kimért pókerarccal vonultak ki, ahogy addig ott ültek. – Örültem a szerencsének – mondtam nekik.

– A *CIA-től* vannak? – suttogta Cassie, de nem elég halkan.

Cathalnak már a kezében volt a mobilja. Fölhívta az ügyvédjét, mégpedig elég feltűnően. Azt hiszem, meg kellett volna ijednünk. Utána összecsuksa a telefont, lábát szétterpesztve hátradöntötte a székét, és lassan, tettettél élvezettel végigmustrálta Cassie-t. Egy szédítő pillanatig komoly kísértésbe esem, hogy mondjak neki valamit – például azt, hogy *Tőled kaptam az első cigimet, emlékszel!* –, amitől összeszalad a szemöldöke, és lehervad a képerő az a pimasz vigyor. Cassie szempilláját rezgettetve, gúnyosan rámosolygott, mire Cathal berágott. Nagy koppanással visszaengedte a székét a padlóra, energikus mozdulattal kirázta a csuklóját a zakó ujjá alól, és megnézte a Rolexét.

– Siet? – érdeklődött Cassie.

– Az ügyvédem húsz percen belül itt lesz – felelte Cathal. – De hadd spóroljak meg maguknak egy kis időt és fáradságot: akkor se fogok mondani semmit.

– Ó, jaj – mondta Cassie, és leült az asztal szélére, éppen egy papírhalomra. Cathal szúrósan nézett rá, de úgy döntött, nem kapja be a horgot. – Húsz teljes percet elpocsékolunk Cathal drága idejéből, pedig semmi mást nem tett, mint részt vett egy tinédzser lány csoportos megerőszakolásában. Annyira igazságtalan az élet!

– Maddox! – szóltam rá.

– Soha életemben nem erőszakoltam meg egy lányt sem – mondta pimasz vigyorral Cathal. – Nem volt rá szükségem.

– Látja, éppen ez benne az érdekes, Cathal – folytatta csevegő hanghordozással Cassie. – Nekem úgy tűnik, hogy maga elég jóképű fickó lehetett, úgyhogy nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy... talán valami gondja van a szexszel? Tudja, sok erőszaktevőnél ez a helyzet. Ezért kell megerőszakolniuk a nőket: mindenáron be akarják bizonyítani maguknak,

hogy igazi férfiak.

– Maddox...

– Ha van egy csöpp esze – szólalt meg Cathal –, most azonnal befogja a száját...

– Mi a gond, Cathal? Nem áll föl? Vagy csak nem mer előbújni a szekrényből, és bevallani, hogy a fiúkat kedveli? Netán a méret hibázik?

– Mutassa az igazolványát! – csattant föl Cathal. – Panaszt fogok tenni. Mire kettőt pislog, a seggén csúszik kifelé a rendőrségtől!

– *Maddox!* – szóltam rá élesen, O’Kellyt utánozva. – Egy szóra. *Most!*

– Tudja, Cathal – szólt még vissza kifelé menet Cassie –, az orvostudomány ma már többnyire tud segíteni az efféle bajokon. – Megragadtam a karját, és kituszkoltam az ajtón.

A folyosón jól lekaptam a tíz körméről, nem túl hangosan, épp csak annyira, hogy azért behallatsszon: te hülye tyúk, beszélj vele tisztességesen, még csak nem is gyanúsított, satöbbi. (Az, hogy „még csak nem is gyanúsított”, igaz volt: legnagyobb sajnálatunkra kiderült, hogy Cathal augusztus első három hetében az Egyesült Államokban próbált üzleteket kötni, és ezt a hitelkártya-forgalma ékeken igazolta.) Cassie rám mosolygott, és jelezte, hogy oké, mehetek.

– Őszintén sajnálom, Mr. Mills – mondtam a tárgyalóba visszatérve.

– Nem irigylem magától a munkáját, haver – felelte Cathal. A dühtől piros foltok jelentek meg az arcán, és eszembe jutott, hogy Cassie talán beletrafált valamibe. Sandrától megtudhatott valami kis apróságot, amit velem már nem osztott meg.

– Ne is mondja – simítottam végig fáradtan az arcomon. – Tudja, mutatóba kell egy nő is a csoportba. Az ön helyében nem is fárasztanám magam azzal a panasszal: a fejesek úgyse merik elmarasztalni, be vannak tojva, hogy rohan az esélyegyenlőségi bizottsághoz. Majd mi helyre tesszük a fiúkkal, higgye el. Csak egy kis időre van szükségünk.

– Tudja, mi hiányzik ennek a néمبرnek, ugye? – mondta Cathal.

– Tudjuk azt mindannyian – feleltem –, de maga akarna olyan közel kerülni hozzá, hogy megadja neki?

Kuncogtunk egy keveset, férfiak egymás közt. – Figyeljen – mondtam aztán –, el kell mondanom magának, hogy azért az állítólagos erőszakért már senkit nem fognak letartóztatni. Még ha igaz is, régen elévült. Én egy gyilkosságon dolgozom, kurvára nem érdekel ez a másik ügy.

Cathal előhúzott a zsebéből egy csomag fogfehérítő rágógumit.

Bekapott egyet, majd felém fordította a csomagot. Utálom a rágót, de azért vettem egyet. Cathal kezdett lehiggadni, az arcáról lassanként eltűnt a pír. – A Devlin kislány ügyében nyomoz? – kérdezte.

– Igen – feleltem. – Ismeri az apját, ugye? Katyvel is találkozott?

– Nem. Gyerekkorunkban ismertem Jonathant, de már nem tartjuk a kapcsolatot. A felesége kész rémálom. Mintha a tapétával próbálna beszélgetni az ember.

– Volt hozzá szerencsém – mondtam fanyar mosollyal.

– Mi van ezzel a nemi erőszakkal? – kérdezte Cathal. Lezserül ragozott, de a tekintete gyanakvó volt, mint egy veszélyt szimatoló állaté.

– Alapvetően arról van szó – mondtam –, hogy mindennek utánajárunk Devlinék életében, ami furának tűnik. És hallottuk, hogy maga meg Jonathan Devlin meg Shane Waters ’84 nyarán csinált valami zűrös dolgot egy lánnyal. Mondja, mi az igazság? – Szívesen elcsevegetem volna vele még pár percig, mint férfi a férfival, de erre nem volt idő. Tudtam, hogy ha odaér az ügyvédje, vége mindennek.

– Shane Waters – ismételte Cathal. – Na, ezt a nevet már jó ideje nem hallottam.

– Nem kell mondania semmit, amíg ide nem ér az ügyvédje – közöltem vele –, de azt elmondom, hogy ebben a gyilkossági ügyben maga nem gyanúsított. Tudjuk, hogy azon a héten nem volt Írországban. Csak össze akarunk szedni minden információt Devlinékről.

– Azt gondolja, hogy Jonathan eltette láb alól a saját gyerekét? – Cathalt mintha mulattatta volna a dolog.

– Mondja meg maga – feleltem. – Maga jobban ismeri őt, mint én.

Cathal hátrahajította a fejét, és elnevette magát így jó húsz évvel fiatalabbnak látszott, és most először tűnt ismerősnek a szája szép, kíméletlenséget sugalló íve meg a ravaszul csillogó szeme. – Figyeljen, haver – mondta –, hadd mondjak magának valamit Devlinről. Az az ember kurvára beszari. Valószínűleg még ma is adja a kemény gyereket, de ne hagyja átverni magát: soha életében nem vállalt semmi kockázatot, ha én nem rugdostam. Ezért van ott, ahol van, én meg... – pillantott körbe állát fölszegve a tárgyalóban – én meg itt.

– Tehát nem az ő ötlete volt, hogy erőszakolják meg a lányt.

Cathal megcsóválta a fejét, és mosolyogva megfenyegetett az ujjával: – Ügyes, ügyes! Ki mondta, hogy megerőszakoltuk?

– Úgyan már – mosolyogtam vissza –, tudja jól, hogy ezt nem árulhatom el. Tanúk.

Cathal lassan csócsálta tovább a rágóját, és közben méregetett. – Oké – mondta végül. A szája sarkában még mindig ott bujkált a mosoly. – Fogalmazzunk így: nem volt erőszak, de ha – szigorúan a példa kedvéért – lett volna, akkor Jonnernek soha az életben nem lett volna annyi vér a pucájában, hogy ő kezdeményezze. Ha pedig megtörtént volna, akkor ő hetekig rendszeresen összecsinálta volna magát a félelemtől, hogy valaki biztos látta, és szól a zsaruknak. Arról hadovált volna, hogy mind börtönbe kerülünk, meg

hogy ő föladja magát... Annak a fickónak ahhoz sincs bátorsága, hogy egy kismacsskát megöljön, nemhogy egy gyereket.

– És maga? – kérdeztem. – Maga nem aggódott volna, hogy valaki látta, és beköpi?

– Én? – Megint szélesebbre húzódott a vigyora. – Én ugyan nem, haver. Ha – ismétlem, *ha* – a fentiekből bármi is megtörtént volna, én kurvára elégedett lettem volna magammal, mert tudtam volna, hogy úgyis megúszom.

Én arra szavazok, hogy tartóztassuk le – mondtam aznap este Cassie-nél. Sam Ballsbridge-ben volt, ahol pezsgős állófogadást és táncmulatságot rendeztek az unokahúga huszonegyedik születésnapja alkalmából, így csak ketten borozgattunk a kanapén, és latolgattuk, hogy mitévők legyünk Jonathan Devlinnel.

– Ugyan mire föl? – kérdezte nem minden alap nélkül Cassie. – A nemi erőszakot nem tudjuk ráverni. Azért esetleg berángathatjuk, hogy kihallgassuk Peter és Jamie ügyében, csak éppen nincs olyan tanúnk, aki szerint ott voltak az erőszakítélet helyszínén, tehát nem tudunk indítékot felmutatni. Sandra nem látott titeket, ha pedig előállsz te, akkor az egész nyomozásban való részvétele kompromittálódik, arról nem is beszélve, hogy O’Kelly levágja a tőködét, és fölragatja dísznek a karácsonyfára. És Jonathant nem tudjuk összefüggésbe hozni Katy halálával sem – leszámítva némi gyomorbajt, ami vagy bántalmazás eredménye volt, vagy nem, és vagy ő idézte elő, vagy nem. Maximum megkérhetjük, hogy jöjjön be egy kis beszélgetésre.

– Szeretném eltávolítani abból a házból – mondtam lassan. – Aggódom Rosalind miatt. – Most először öntöttem szavakba ezt az aggályomat. Az első, sietős telefonhívása óta fokozatosan érlelődött bennem a dolog, de csak félíg-meddig vettem róla tudomást. Az utóbbi két nap során azonban olyan mértékűvé fokozódott, hogy nem dughattam tovább homokba a fejem.

– Rosalind miatt? Miért?

– Azt mondtad, az emberünk csak akkor öl, ha fenyegetve érzi magát. Ez összevág mindennel, amit hallottunk. Cathal szerint Jonathan halálra volt rémülve, hogy elmondjuk valakinek, mit műveltek. Ezért megtámadott minket. Katy elhatározta, hogy nem lesz többé beteg, talán fenyegetőzött is, hogy elmondja, ezért megölte. Ha rájön, hogy Rosalind beszélt velem...

– Nem hiszem, hogy túlzottan aggódnod kellene miatta – mondta Cassie, és kiitta a borát. – Katyval kapcsolatban előfordulhat, hogy abszolút tévedünk, hiszen csak találgattunk. Arra pedig nem fektetnék túl nagy súlyt, amit Cathal Mills mond. Nekem úgy tűnik, pszichopata, márpedig az ilyeneknek könnyebb hazudni, mint igazat mondani.

Fölvontam a szemöldökömet. – Öt percre, ha láttad! Máris kész a diagnózis? Én azt mondanám, egyszerűen csak egy faszt.

Cassie vállat vont. – Nem mondom, hogy száz százalékgig biztos vagyok benne. De a pszichopátákat elég könnyű kiszűrni, ha tudod, hogy kell.
– És nektek ezt tanították a Trinityn?

Cassie nyújtotta a kezét, hogy adjam oda a poharamat, majd fölállt, hogy töltsön még bort. – Nem egészen – mondta a hűtőnél állva. – Ismertem egy pszichopátát.

Háttal állt nekem, és ha furcsa is volt kissé a hangja, nem vettem észre. – Láttam a Discovery-n egy műsort, abban azt mondták, hogy a népesség öt százaléka pszichopata, de a többségük soha nem szegi meg a törvényt, ezért nem diagnosztizálják őket – kerepeltem. – Mennyi pénzt tennél föl arra, hogy a kormánytagok fele...

– Rob – szakított félbe Cassie. – Fogd be. Légy szíves. Próbálok elmondani neked valamit.

Most már hallottam, hogy feszült a hangja. Odajött, a kezembe adta a poharamat, ő pedig az ablakhoz ballagott az italával, és a párkánynak dőlt. – Tudni akartad, miért maradtam ki az egyetemről – kezdte nagyon egyenletes hangon. – Az történt, hogy másodéven összehaverkodtam egy évfolyamtársammal. Népszerű srác volt, jóképű, elbűvölő, intelligens, érdekes fickó. Nem zúgtam bele, vagy ilyesmi, de azt hiszem, hízelgőnek találtam, hogy annyi figyelmet fordít rám. Előadások helyett sokszor órákig elüldögléltünk egy kávé fölött, és még ajándékokat is kaptam tőle. Olcsó holmik voltak, és egyik-másik úgy nézett ki, mintha használt lenne, de hát csóró diákok voltunk, ugyebár, és a gesztus a fontos, nem igaz? Mindenki nagyon aranyosnak találta, hogy ilyen közel állunk egymáshoz.

Ivott egy korty bort, és nagyot nyelt. – Elég hamar rájöttem, hogy sokszor hazudik, és többnyire minden ok nélkül, de azt is tudtam – hiszen ő maga mondta! –, hogy szörnyű gyerekkora volt, sokat bántották az iskolában. Így hát azt gondoltam, biztos megszokta, hogy hazugságokkal próbálja védeni magát. És azt is gondoltam – te jó ég! –, azt is gondoltam, hogy talán tudok rajta segíteni. Úgy okoskodtam, hogy ha van egy barátja, aki tűzön-vízen át kitart mellette, az majd fokozza a biztonságérzetét, és már nem lesz szüksége a hazugságokra. Fiatal voltam, tizennyolc-tizenkilenc éves.

Moccanni sem mertem, a poharamat is félttem letenni. Félttem, hogy bármilyen apró mozdulat kizökkentheti Cassie-t – akkor pedig hipp-hopp, ellöki magát az ablakpárkánytól, és valami frivol megjegyzés kíséretében ejti a témát. Furcsa, feszes volt a szája vonala, ettől idősebbnek látszott, és én tudtam, hogy ezt a történetet még soha senkinek nem mondta el.

– Észre sem vettem, hogy lassanként eltávolodom a többi barátomtól – folytatta –, mert ha velük csináltam valami programot, ő rideg lett, és napokig duzzogott. Ez amúgy is elég sokszor előfordult, akár volt rá oka, akár nem, és én ilyenkor törhettem a fejem, hogy mit vétettem, hogy aztán töredelmesen

bocsánatot kérjek, és próbáljam jóvá tenni. Ha találkoztunk, soha nem tudhattam, mire számítsak: forró ölelésre és bókokra vagy hűvös fogadtatásra és rosszalló pillantásokra. Nem volt benne semmi logika. Istenem, micsoda húzásai voltak! Például kölcsönkérte vizsga előtt a jegyzeteimet, aztán elfelejtette visszaadni, aztán azt állította, hogy elvesztette, aztán bedühödött, amikor megláttam, hogy a táskájából kandikál kifelé... Ilyeneket csinált, és én ilyenkor pusztá kézzel meg tudtam volna fojtani, de máskor meg kedves volt hozzám, pont annyiszor és pont annyira, hogy mégse hagyjam ott a francba. – Cassie szája torz kis mosolyfélére húzódott. – Nem akartam fájdalmat okozni neki.

Csak harmadjára tudta meggyújtani a cigarettát. Igen, Cassie, akinek a szeme se rebbent, amikor elmesélte, hogy megkésélték. – Szóval – folytatta –, majdnem két évig tartott a dolog. Aztán negyedéves korunkban, januárban közeledni próbált hozzám a lakásomon. Elutasítottam, fogalmam sincs, miért. Akkor már úgy össze voltam zavarodva, hogy azt se tudtam, mit csinálok, de hál' istennek az ösztöneim úgy-ahogy még működtek. Azt mondtam, maradjunk inkább csak barátok, én nem akarok ennél többet. Úgy tűnt, ezzel ő is megbékélt. Dumáltunk még egy darabig, aztán elment. Másnap megyek be órára, és azt látom, hogy mindenki engem bámul, és nem szól hozzám senki. Két hétig tartott, mire sikerült kiderítenem, mi a helyzet. Végül sarokba szorítottam egy Sarah-Jane nevű lányt, akivel még első éven elég jó barátnők voltunk, és ő azt mondta, mindannyian tudják, mit műveltem azzal a sráccal.

Gyors mozdulattal a szájához emelte a cigarettáját, és nagyot slukkolt belőle. Rám nézett, de nem hiszem, hogy látott. Tágra nyílt a szeme, réveteg volt a tekintete. Jessica Devlin kába, bódult pillantására emlékeztetett. – Kiderült, hogy aznap este, amikor kikosaraztam, egyenesen a csoporttársnőinkhez ment. Könnyek között érkezett, és elmondta nekik, hogy egy ideje titokban együtt jártunk, de ő úgy látta, nem működik a dolog, és szakítani akart. Mire én megfenyegettem, hogy ha elhagy, elhíresztelem, hogy megerőszkolt. Elmondom a rendőrségnek, az újságoknak, és tönkreteszem az életét. – Cassie most hamutartót keresett. Talált is egyet, de mellément a hamu.

Nem merült föl bennem a kérdés, hogy vajon miért mondja el nekem ezt a történetet éppen akkor. Ez talán furcsán hangzik, de abban a hónapban minden furcsa volt, bizonytalan, veszélyes, ingatag. Cassie azzal, hogy az ominózus napon, amikor befutott a régészek telefonja Knocknaree-ből, kimondta, hogy „Majd mi kimegyünk”, megállíthatatlan tektonikus mozgásokat indított el. Ismerős dolgok szakadtak föl és fordultak ki önmagukból a szemem láttára, és a világ olyan lett, mint egy levegőben repülő, veszélyesen pörgő, gyönyörű, csillogó acélpenge. Ebben a nagy földindulásban mi sem tűnt természetesebbnek, mint hogy Cassie megnyitja

előttem a titkos szobája ajtaját. Bizonyos fokig talán természetes is volt. Csak jóval később döbbsentem rá, hogy valami nagyon konkrét üzenetet akart eljuttatni hozzám, csak nem figyeltem eléggé.

– Úristen! – mondtam kis szünet után. – Ilyeneket terjesztett rólad csak azért, mert megsértette a kis egóját?

– Nemcsak erről van szó – felelte Cassie. Láttam, hogy a puha, cseresznyeszínű pulcsija nagyon gyorsan rezeg a melle fölött, és rádöbbsentem, hogy az én szívem is szaporábban ver a szokottnál. – Azért tette, mert unta magát. Azzal, hogy elutasítottam a közeledését, világossá vált a számára, hogy belőlem ennél többet nem tud kihozni, és már csak így tudom szolgálni a szórakoztatását. Mert lényegében erről volt szó: hogy ő jól szórakozzon.

– Elmondtad annak a Sarah-Jane-nek, hogy mi történt valójában?

– Ó, persze – felelte egyenletes hangon Cassie. – Elmondtam én mindenkinek, aki még szóba állt velem. De mind neki hittek. Az évfolyamtársaink, az összes közös ismerősünk, azaz nagyjából mindenki a környezetemből. Akik állítólag a barátaim voltak.

– Ó, Cassie – nyögtem ki. Legszívesebben odamentem volna hozzá, átkaroltam volna, és addig öleltem volna jó szorosan, amíg kiolvad a testéből az a szörnyű merevség, és visszajön arról a távoli helyről, ahova elbarangolt. De a mozdulatlansága, a merev válla valósággal megbénított: nem tudtam eldönteni, hogy vajon örülne, ha átölelném, vagy ez lenne a legrosszabb, amit tehetnék. Foghatjuk ezt a bentlakásos iskolára vagy valami mélyen gyökerező jellemhibára, de tény, hogy nem tudtam rászánni magam. Kétlem, hogy hosszú távon ennek bármi jelentősége lett volna, de ettől csak még erősebben kívánom, hogy bárcsak akkor, legalább akkor, egyetlenegyszer tudtam volna, mit kell tennem.

– Pár hétig még kihúztam – mondta Cassie. A cigarettája végéről gyújtott rá a következőre, ilyet még soha nem láttam tőle. – A fiút mindig védőgyűrű vette körül, vizsgálatóan veregették a vállát, rám meg vasvillaszemeket meresztettek. Egyesek még oda is jöttek hozzám, és azt mondták, hogy az igazi erőszaktevők az ilyenek miatt ússzák meg, mint én. Az egyik lány még azt is a fejemhez vágta, hogy megérdemelném, hogy megerősokoljanak, legalább fölfognám, milyen borzalmas dologt műveltem.

Kurtán, nyersen fölnevetett. – Vicces, nem? Ott volt száz pszichológushallgató, és egyikünk sem ismerte föl, hogy klasszikus pszichopatóával van dolgunk. Tudod, mi a furcsa az egészben? Hogy azt kívántam, bárcsak megtettem volna mindent, amivel vádol. Akkor legalább lett volna értelme a dolognak: azt kaptam volna, amit megérdemeltem. Én viszont nem tettem semmi rosszat, de ez abszolút nem számított. Felborult az ok-okozati viszony. Azt hittem, megőrülök.

Odahajoltam hozzá – lassan, ahogy a rémült állathoz szokás –, és

megfogtam a kezét. Legalább ennyit megtettem. Cassie kurtán felkacagott, megszorította a kezemet, majd elengedte. – Szóval, végül a srác odajött hozzám a menzán. Pedig a lányok próbálták visszatartani, de ő hősiesen lerázta őket magáról, odajött, és jó hangosan, hogy mindenki hallja, azt mondta: „Légy szíves, ne hívogass az éjszaka közepén! Mi rosszat tettem én neked?” Teljesen ledöbbsentem, azt se tudtam, miről beszél. Csak annyit tudtam kinyögni, hogy „De hát nem is hívtalak!” Erre elmosolyodott, a fejét csóválta, hogy Ja, persze, aztán meg közelebb hajolt, és halkán, vidám, tárgyilagos hangon közölte, hogy „Ha egyszer betörnék hozzád, és megerősökölnél, aligha állnának meg a vádjaid, ugye tudod?” Aztán megint rám mosolygott, és visszament a hölgykoszorúhoz.

– Figyelj, szívem – mondtam halkán, megfontoltan –, talán jobb lenne, ha beszereltetnél ide egy riasztót. Nem akarlak ijesztgetni, de...

Cassie a fejét rázta. – És aztán mi legyen? Soha többé ne mozduljak ki a lakásból? Nem hagyhatom, hogy úrrá legyen rajtam a paranoia. Jó erős az ajtómon a zár, és ott a fegyverem az ágyam mellett. – Ezt már észrevettem, persze, de hát rengeteg nyomozó van, aki nem érzi jól magát, ha nincs a keze ügyében a stukker. – Meg aztán szinte biztos vagyok benne, hogy nem fogja megtenni. Tudom, hogy működik – sajnos. Sokkal jobban szórakoztatja a tudat, hogy én egyfolytában ezen agyalok, mint ha megcsinálná, és túlesnék rajta.

Szívott egy utolsót a cigarettájából, majd előrehajolt, hogy elnyomja. Annyira merev volt a háta, hogy fájdalmas volt nézni a mozdulatát. – Akkor viszont annyira kiborított az ügy, hogy kimaradtam az egyetemről. Átmentem Franciaországba. Egy évig a lyoni unokatestvéreimnél laktam, és pincérkedtem egy kávéházban. Jó volt. Onnan van a Vespa is. Aztán hazajöttem, és jelentkeztem Templemore-ba.

– Miatta?

Cassie vállat vont. – Azt hiszem. Valószínűleg igen. Úgyhogy azért volt valami haszna is az ügynek. Arról nem is beszélve, hogy most már elég jól működik a „pszichopata-érzékelő”. Olyan ez, mint az allergia: akinél egyszer kialakul, az attól kezdve hiperérzékeny rá. – Egy hajításra kiitta a maradék borát. – Tavalý összefutottam egy kocsmában Sarah-Jane-nel. Mondtam neki, hogy szia, mire ő közölte, hogy a fiú jól van, „minden erőfeszítésed ellenére”, és kisétált.

– Ezzel kapcsolatosak a rémálmaid? – kérdeztem kis szünet után, gyengéd hangon. Már kétszer is előfordult, hogy én ébresztettem föl belőle, ő pedig csépett a két karjával, és zagyva, értelmetlen szavakat hadart. Mind a kétszer szexuális gyilkosságon dolgoztunk. Utána nem volt hajlandó beszélni róla.

– Igen – felelte. – Álmomban ő az emberünk, de nem tudjuk

rábizonyítani, és amikor rájön, hogy én is dolgozom az ügyön... Szóval, megcsinálja a maga kis játékát.

Akkor készpénznek vettem, hogy Cassie ezt úgy értette, hogy álmában a fickó beváltotta a fenyegetését. Most viszont már azt hiszem, tévedtem. Nem fogtam föl a legfontosabbat: hogy miben rejlik az igazi veszély. Talán ez volt a legeslegnagyobb hibám – bár a konkurencia igen erős...

– Hogy hívták? – kérdeztem. Mindenáron szerettem volna csinálni valamit, helyrehozni ezt a dolgot, és nem jutott eszembe más, mint hogy leellenőrizsem azt a fazont, és keressek valamit, amiért letartóztathatom. És azt hiszem, valahogy, félig-meddig tudat alatt – nem tudom, hogy szimpla kegyetlenségből vagy elvont, teoretikus érdeklődésből – kifigyeltem, hogy Cassie egyszer sem mondta ki a nevét, és kíváncsi voltam, mi történik, ha kimondja.

Cassie tekintete megállapodott rajtam. Megrázó volt a szeméből áradó tömény, gyémántkemény gyűlölet. – „Légiónak hívják, mert sokan vannak!” – idézte Márk evangéliumát.

14. fejezet

Másnap berángattuk Jonathant. Fölhívtam, és a legprofibb, leghivatalosabb hanghordozásomat elővéve megkérdeztem, nem jönne-e be munka után, hogy tisztázzunk pár dolgot. Közben Sam a főkihallgatóban, amelyhez egy kis felismerőszoba is tartozik, ahol detektívtükör mögött föl lehet sorakoztatni a potenciális gyanúsítottakat, Andrewst faggatta. Nekünk ez tökéletesen megfelelt, minél kisebb helyiségben akartuk fogadni Devlint (O’Kelly kommentárja: „Jézusmária és a hét törpe! Hirtelen a padlórésekből is gyanúsítottak másznak elő. Hamarabb kellett volna elvennem maguktól a lótifutikat, akkor talán előbb megmozgatják azt a lusta seggüket!”)

Olyan gondosan rendeztük be a kis kihallgatót, mint egy színpadi díszletet. A Katyról életében és holtában készült felvételek a fél falat beborították, a másik felét pedig Peter, Jamie, az ijesztő, vérben úszó edzőcipő és a térdemen keletkezett horzsolások fényképei töltötték ki. (Volt egy fotónk a letört körmeimről is, de az inkább engem érintett volna kínosan, mint Jonathant. A hüvelykujjam görbülete ugyanis eléggé jellegzetes, és a kezem már tizenkét éves koromban is majdnem felnőtt méretű volt. Cassie nem szólt semmit, amikor visszacsúsztattam a fényképet a dossziéba.) Voltak még térképek, táblázatok meg mindenféle, egzotikus küllemű irat: a vérvizsgálatok eredményei, az események időbeli sorrendjét mutató diagramok, dossziék. A sarkokban pedig baljós címkéket viselő dobozok álltak stószokban.

– Megteszi – állapítottam meg a végeredményt szemrevételezve. A maga hátborzongató módján tényleg egész lenyűgöző volt.

– Hmm – felelte Cassie, miközben szórakozottan visszanyomta a falra az egyik boncolási felvétel rakoncátlan sarkát. Egy pillanatig ott maradt a keze, az ujjja hegye finoman érintette Katy csupasz, szürke karját. Tudtam, mire gondol – ha Devlin ártatlan, akkor ez nem más, mint öncélú kegyetlenség –, de kár lett volna emiatt aggódnom. A kegyetlenség a munkánkkal jár, sokkal inkább, mint azt bevallanánk magunknak.

Még volt egy jó félóránk Devlin várható érkezéséig, de túlságosan be voltunk sózva ahhoz, hogy bármi másba belefogjunk. Kimentünk a kihallgatóból – kezdett az idegeimre hatni a sok kerek, figyelő szem; azt mondtam magamnak, hogy ez jó jel –, és bevonultunk a felismerőszobába, hogy megnézzük, boldogul-e Sam.

Ő is elvégezte a házi feladatát – a tábla nagy részét Terence Andrews élete és munkássága töltötte ki. A dublini University College-ban tanult üzleti tudományokat, és bár csak 2,2 volt az átlaga, a jelek szerint a lényegét fölfogta: huszonhárom éves korában feleségül vette a dublini társaságba akkor bevezetett Dolores Lehane-t, akinek ingatlanfejlesztő apukája ifjú vejét is útnak indította az üzleti életben. Dolores négy évvel azelőtt elhagyta a férjét, és Londonba költözött. A házasság gyermektelen maradt, de természetlennek aligha lehetett nevezni: Andrews élénk forgalmat bonyolító kis vállalatbirodalom feje lett. A cégei tevékenysége Dublin tágabb környékére összpontosult, de Budapesten és Prágában is voltak előretolt harcállásai, és a szóbeszéd szerint Dolores ügyvédei, valamint az adóhivatal a vagyona feléről sem tudott.

Samnek azonban az volt a véleménye, hogy a barátunk kissé túlrajongta a dolgot. Úgy látta, a luxuskégli, a „stricimobil” (egyedi tervezésű, ezüstszerű Porsche, krómozott, sötét ablakú, ami csak kell) meg a golfklubtagság csak üres virtuskodás, és a palinak valójában alig van több készpénze, mint nekem. A bankára kezdte a nyugtalanság jeleit mutatni, és Andrews apránként eladogatta egyes, még „fejlesztetlen” ingatlanjait, hogy fizetni tudja a többire fölvert jelzáloghitelt. – Ha az a sztráda nem szeli át Knocknaree-t, mégpedig igen hamar – összegezett tömören Sam –, a fiú kipurcan.

Andrewst már akkor sem kedveltem, amikor még a nevét sem tudtam, és az üvegen át sem láttam rajta semmi olyat, amitől megváltozott volna az álláspontom. Elég kicsire nőtt, csúnyán kopaszodott, és mindehhez húsos, borvirágos pofázmány társult. Masszív hordóhása volt, bandzsított az egyik szemére, és nem is próbálta leplezni ezeket az előnytelen vonásokat, ahogy a legtöbb ember tenné. Éppen ellenkezőleg, szinte fegyverként forgatta őket: a pocakját úgy viselte, mint valami státusszimbólumot – *ebbe nem olcsó Guinness folyt, picinyem, ezt olyan éttermekben tömték meg, ahova te be se teheted a lábadat!* –, amikor pedig Sam zavartan hátrapillantott, hogy mit néz a kihallgatott személy, Andrews arcán diadalmas, pimasz vigyor jelent meg.

Természetesen hozta az ügyvédjét is, és úgy minden tizedik kérdésre válaszolt csak. Samnek, miután konokul átrágott egy szédítő vastagságú paksamétát, sikerült bebizonyítania, hogy Andrews tulajdonában hatalmas földterületek vannak Knocknaree környékén. Erre Andrews nem tagadta tovább, hogy valaha is hallott volna arról a helyről. A pénzügyeire vonatkozó kérdéseket azonban kikerülte. Ilyenkor vállon veregette Samet, és kedélyesen azt mondta neki: „Ha én zsarufizetésből élnék, Sam, inkább a saját anyagi helyzetem aggasztana, nem a másoké.” Közben az ügyvédje monoton hangon azt mormolta a háttérben, hogy „Ügyfelem erről a témáról nem adhat ki információt.” A fenyegető telefonok említésére mindketten mélységesen, gyakorlottan megdöbbentek. Én közben sűrűn izegtem-mozogtam, és félpercenként megnéztem az órát, Cassie pedig az üvegnek dőlve egy almát majszolt, és időnként szórakozottan az orrom alá dugta, hogy harapjak egyet.

Andrewsnek azonban volt alibije Katy meggyilkolásának éjszakájára, és néhány sértett, szónokias fordulat után hajlandó is volt elárulni, mi az. Killineyben pókerezett „a srácokkal”, és amikor éjfél tájt föloszlott a parti, úgy döntött, nem kocsikázik haza, inkább ott maradt éjszakára az egyik vendégszobában. („A zsaruk ma már nem olyan megértőek, mint régen” – kacsintott Samre.) Megadta a „srácok” nevét és telefonszámát is, úgyhogy Sam meg tudott győződni róla, hogy igazat beszélt.

– Pompás – mondta végül Sam. – Most már csak a felismerési bemutatás van hátra, hogy kizárhassuk a fenyegető telefonhívások gyanúsítottjai közül.

Andrews hájas arcán szétfolyt a megsebzett önérzete. – Bizonyára megérti, Sam, hogy nem könnyű strapálnom magam a kedvéért azok után, ahogy bánt velem – mondta. Cassie elvihogta magát.

– Sajnálom, hogy így érez, Mr. Andrews – felelte komoran Sam. – Elmondaná, hogy a bánásmódnak pontosan mely elemeit sérelmezte?

– Azt, hogy berángatott ide majdnem egy teljes munkanapra, Sam, és úgy beszélt velem, mint egy gyanúsítottal – harsogta a méltatlanságtól remegő hangon Andrews. – Tudom én, hogy degenerált kis szarjankókhoz van szokva, akiknek úgyszincs jobb dolguk, mint hogy itt üljenek, de meg kell értenie, mit jelent ez az én pozíciómban. Fantasztikus lehetőségektől esek el, lehet, hogy ma már ezeket buktam, és most azt akarja, hogy csináljam végig ezt a hangos micsodát, hátha fölismer valaki, akiről soha nem is hallottam? – Sam nem beszélt a levegőbe: Andrewsnek tényleg cincogó kis tenorhangja volt.

– Ezen igazán könnyen segíthetünk – mondta Sam. – Csinálhatjuk máskor is. Ha önnek alkalmasabb este vagy holnap reggel, munkaidő előtt, akkor úgy szervezem. Mit szól?

Andrews ajkbiggyesztve duzzogott. Az ügyvédje – aki természetéből adódóan „periférikus” típus volt, nem is emlékszem, hogy nézett ki – tétován

fölemelte a mutatóujját, és kérte, hogy egy pillanatra hadd tanácskozzon négyszemközt az ügyfelével. Sam kikapcsolta a kamerát, és ájtott hozzánk a felismerőszobába.

– Helló – mondta, és közben meglazította a nyakkendőjét. – Izgalmas a műsor?

– Lebilincselő – feleltem. – Belülről még szórakoztatóbb lehet.

– Én mondom nektek, percenként kell röhögnöm ezen a fazonon.

Láttátok a szemét? Állati sokáig tartott, mire kiszúrtam, mi az ábra, eleinte azt hittem, csak képtelen két másodpercnél tovább figyelni valamire...

– A te gyanúsítottad sokkal mókásabb – mondta Cassie. – A miénknek még egy nyavalyás idegrángása sincs.

– Ha már szóba került az illető – szóltam közbe –, ne tedd ma estére a hangfelismerő bulit, Sam. Devlinnek előtte van egy kis dolga, és ha van egy kis szerencsénk, utána már nem lesz hangulata újabb programhoz. – Tudtam, hogy ha igazán szerencsések vagyunk, még aznap este lezárulhat az ügy – mindkét ügy –, mégpedig úgy, hogy Andrewsnek az égvilágon semmit sem kell csinálnia. Erről azonban hallgattam, mert már a gondolattól is bosszantóan elszorult a torkom. – Jaj, istenem, hát persze! – kapott észbe Sam. – Ezt elfelejtettem, bocs. De határozottan kezdünk egyről a kettőre jutni, nem igaz? Két használható gyanúsított is jut egy napra.

– Baromi jók vagyunk! – lelkesedett Cassie. – Magaspacsi Andrews módra! – Azzal bandzsítva Sam fölemelt keze felé suhintott, de mellétrafált. Föl voltunk villanyozva rendesen.

– Ha az embert tarkón vágják, úgy marad – mondta Sam. – Így járt Andrews is.

– Vágd tarkón még egyszer, hátha azzal visszacsinálod.

– Isten az égben, micsoda politikai inkorrekttség! – mondtam Cassie-nek. – Jelentené fogom a Bandzsa Rohadékok Nemzeti Jogvédő Hivatalának.

– Azt játssza velem, hogy nesze semmi, fogd meg jól – mondta Sam. – De semmi gond, úgysem vártam, hogy már ma kiszeded belőle valamit. Elég, ha citeráztatom egy kicsit az idegeit, és ráveszem a hangfelismerő bulira. Ha Devlin azonosítja, majd szorítok egyet a srófon.

– Várjatok csak! Ez be van nyomva? – Cassie olyan közel hajolt az üveghez, hogy meglátszott rajta a lehelete. Andrews hevesen gesztikulálva, dühösen morgott valamit az ügyvédje fülébe.

Sam elvigyorodott. – Kitűnő meglátás! Nem hiszem, hogy igazából részes lenne – annyira legalábbis nem, hogy megoldódjon a nyelve, sajnos –, de közéről tényleg érezni rajta egy kis piaszagot. Ha be kellett dobnia valamit csak azért, mert idehívtuk, akkor van takargatnivalója. Lehet, hogy csak a telefonok, de...

Andrews ügyvédje most fölállt, kétoldalt a nadrágjába törölte a kezét,

és idegesen integetett az üveg felé. – Második menet – mondta Sam, és próbálta szorosabbra húzni a nyakkendőjét – Még találkozunk, srácok. Sok szerencsét!

Cassie megcélozta az almacsutkával a sarokban álló szemetest, de elhibázta. – Andrews-féle tempódobás! – mondta Sam, és vigyorogva elindult kifelé.

Útjára engedték, és kimentünk elszívni egy cigit – tudtuk, hogy egy jó ideig aligha lesz rá lehetőségünk. A díszkertbe vezető egyik gyalogút fölött átível egy kis híd, azon ücsörögtünk hátunkat a korlátnak döntve. A ferdén odasütő késő délutáni napsugarak kellemes, nosztalgikus hangulatot teremtve aranylő fénybe vonták a vár területét. Rövidnadrágos, hátizsákos turisták ballagtak el mellettünk, nyakukat tekergetve bámulták a lőréseket. Az egyik – számomra teljesen felfoghatatlan okból – lefénnyképezett minket. A kertben, a téglával kirakott ösvények útvesztőjében pár kiskölyök rohangu széttárt karral, mint a szuperhősök a rajzfilmekben.

Cassie hangulatában hirtelen változás állt be. A túlszorduló életöröm elillant, gondolataiba merülve, két karját a térdén nyugtatva üldögélt. Az ujjai között elfeledve égő cigarettából füstcsík kígyózott az ég felé. Olykor vannak ilyen pillanatai, és én akkor kifejezetten örültem neki. Nem volt kedvem beszélgetni. Csak arra tudtam gondolni, hogy mindjárt lecsapunk Jonathan Devlinre, rázúdítunk mindent, amink csak van, és ha valamikor, hát ma biztos megtörik. Arról viszont fogalmam sem volt, hogy mit fogok csinálni, ha ez tényleg bekövetkezik.

Cassie hirtelen fölkapta a fejét, és elnézett valahova a vállam fölött. – Odanézz!

Odanéztem. Jonathan Devlin vállát felhúzza, kezét nagy, barna kabátja zsebébe süllyesztve vágott át a várudvaron. Igazából el kellett volna törpülnie a magas, gögös épületek között, de azok mintha furcsa mértani alakzatokba rendeződtek volna, amelyeknek ő áll a középpontjában, és ez egyfajta jelentőségteljes titokzatossággal ruházta föl. Ő nem látott minket. Leszegett fejjel lépkedett, arcába sütött a lassanként lebukó nap. Ha oda is néz, csak homályos sziluetteket látott volna belőlünk, meg ragyogó glóriákat a fejünk fölött. Akár faszentek vagy vízköpő sárkányok is lehettünk volna. Hosszú, fekete, reszkető árnyékok húzott maga után a macskaköveken.

Közvetlenül alattunk haladt el, a hátát néztük, ahogy az ajtó felé caplatott. – Nna – mondtam, és elnyomtam a csikket. – Azt hiszem, ez a végszavunk.

Fölláttam, és nyújtottam a kezem, hogy fölhúzzam Cassie-t is, de nem mozdult. Hirtelen józan, fürkész, kérdő tekintettel nézett rám.

– Mi van? – kérdeztem.

– Nem kéne bejönnöd erre a kihallgatásra.

Nem feleltem. Csak álltam mozdulatlanul a hídon, Cassie felé nyújtott karral. Kis idő múlva vidám fintorral megcsóválta a fejét, az ijesztő arckifejezése már nem volt sehol. Megfogta a kezemet, és hagyta, hogy fölhúzzam.

Bevittük Jonathant a kihallgatóba. A fal láttán elkerekedett a szeme, de nem szólt semmit. – Maddox és Ryan nyomozók kihallgatják Jonathan Michael Devlint – mondta Cassie, és közben az egyik dobozban lévő papírokat pörgette végig. Degeszre tömött dossziét húzott elő. – Nem köteles mondani semmit, ha nem akar, de amit mond, azt írásban rögzítjük, és bizonyítékként felhasználhatjuk. Rendben?

– Le vagyok tartóztatva? – méltatlankodott Jonathan. Nem mozdult el az ajtóból. – Ugyan miért?

– Micsoda? – néztem rá döbbenten. – Ja, a figyelmeztetés... Nem, dehogy! Ez csak formaság. Csak azért hívtuk be, mert szeretnénk tájékoztatni a nyomozás fejleményeiről, és elbeszélgetni önnel, hátha tud segíteni, hogy továbblépjünk.

– Ha le lenne tartóztatva – tette hozzá a dossziét az asztalra dobva Cassie –, arról már tudna. Miért, van valami ötlete, hogy miért tartóztathattuk volna le?

Jonathan vállat vont. Cassie rámosolygott, és kihúzott egy széket, a hátborzongatóan kitapétázott fallal szemben. – Foglaljon helyet. – Devlin kis szünet után lassan levette a kabátját, és leült.

Én mentem végig vele az új fejleményeken. Engem fogadott a bizalmába, nekem mondta el a történetét, és ez a bizalom amolyan rövid hatótávolságú fegyver volt a kezemben, amit nem akartam idejekorán elsűtni. Egyelőre én voltam a szövetségese. Meglehetősen őszinte voltam hozzá. Elmondtam, milyen nyomokat követtünk, milyen vizsgálatokat végzett a labor. Egyenként elsoroltam, kiket vettünk számításba, majd zártunk ki mint gyanúsítottakat. Szerepeltek a listán a helybeliek, akik szerint ő a haladás kerékkötője, a pedofilok, a „melegítő árnyalakok”, az erénycsősz fazon, aki szerint Katy balett-trikója szemérmetlen viselet volt, végül pedig Sandra. Éreztem, hogy a hátam mögött ugrásra készen várakozik a fényképek törékeny, néma serege. Jonathan jól viselte, majdnem végig a szemembe nézett, de láttam rajta, hogy ez nem kis erőfeszítésébe kerül.

– Tehát azt akarja mondani, hogy nem jutottak semmire – összegezte a végén nagy sóhajjal. Rettenetesen fáradtnak látszott.

– Ugyan, dehogy! – tiltakozott Cassie. Addig az asztal sarkánál ült állát tenyerébe támasztva, és csöndben figyelt. – Szó sincs róla. Ryan nyomozó éppen azt magyarázta el magának, hogy milyen nagy utat tettünk meg ez alatt

a néhány hét alatt. Sok eshetőséget kizártunk, és máris mondom, mi maradt. – A fal felé döntötte a fejét, Devlin azonban egy pillanatra sem vette le róla a szemét. – A bizonyítékaink arra utalnak, hogy a kislánya gyilkosa helybeli, aki alaposan ismeri Knocknaree-t és környékét. A törvényszéki orvos szakértői vizsgálat összefüggést mutatott ki Katy halála, illetve Peter Savage és Germaine Rowan 1984-es eltűnése között. Ebből az következik, hogy az elkövető legalább harmincöt éves, és több mint húsz éve szorosan kötődik a környékhez. Mivel pedig azok közül, akikre ez a jellemzés ráillik, sokaknak alibijük van, tovább szűkül a kör.

– Arra utaló bizonyítékunk is van – kapcsolódtam be –, hogy az emberünket nem hozza izgalomba a gyilkolás. Nem találomra öl, hanem azért, mert úgy érzi, nincs más választása.

– Tehát úgy gondolják, örült – mondta Jonathan. Megrándult a szája széle. – Valami elmebeteg...

– Nem feltétlenül – mondtam. – Előfordul, hogy a dolgok annyira elfajulnak, hogy kontrollálhatatlanná válik a helyzet, és ez néha olyan tragédiához vezet, amit senki sem akart igazán.

– Ez pedig – vette át a szót Cassie – tovább szűkíti a kört, Mr. Devlin. Olyasvalakit keresünk, aki mindhárom gyerekét jól ismerte, és oka volt rá, hogy a halálukat kívánja. – Cassie most tarkóján összekulcsolt kézzel, állhatatosan Devlint nézve hátradöntötte a székét. – El fogjuk kapni ezt az embert – jelentette ki. – Napról napra közelebb jutunk hozzá, úgyhogy ha van valami mondanivalója a számunkra – bármi a világon, bármelyik ügyről –, akkor itt a kiváló alkalom, hogy megossza velünk.

Jonathan nem felelt azonnal. Síri csend volt a helyiségben, csak a plafonra szerelt neoncsövek zúgása hallatszott, meg Cassie hátsó lábain hintázó székének lassú, monoton nyikorgása. Jonathan tekintete most Cassie háta mögé, a fotókra vándorolt: Katy abban a lehetetlen arabeszk pózban..., Katy elmosódott zöld pázsiton kacag szendvicssel a kezében, miközben a haját oldalra fújja a szél..., Katy egyik szeme résnyire nyitva, az ajkán rászáradt, alvadt vér... Az arcára kiülő póre, egyszerű, hivalkodásmentes fájdalom már-már illetlen látványt nyújtott. Erőt kellett vennem magamon, hogy ne fordítsam el a fejem.

Egyre tovább nyúlt, egyre jobban szorított a csönd. Jonathan Devlinben szinte észrevétlenül lejátszódott valami. Van egy különleges pillanat, amit minden detektív jól ismer: amikor a gyanúsított szája és gerince megereszkedik, mintha alatta az izmok szétporladtak vagy vízben föloldódtak volna. Ez a pillanat közvetlenül a vallomástétel előtt érkezik el, amikor a delikvens már-már megkönnyebbülten földjára védőállásait. Cassie abbahagyta a hintázást, nekem pedig fent, a torkomban vert a pulzusom, és éreztem, hogy a hátam mögött a fotókon látható alakok is visszafojtják a lélegzetüket; csak

Devlin jelszavára várnak, hogy leugorjanak a falról, és láncukat veszítve rohanjanak ki a folyosóra, majd onnan az öreg estébe.

Jonathan a kezét jó erősen odanyomva megtörölte a száját, majd karba tette a kezét, és újra Cassie-re nézett. – Nem – mondta. – Nincs semmi.

Egyszerre szakadt ki belőlünk a levegő Cassie-vel. Igazából tudtam, hogy túlzás lenne, ha Devlinből ilyen hamar kibukna minden. Az első, gyomorszorító pillanat elmúltával már nem is igazán zavart, hogy csalatkoznunk kellett, mert végre biztosan tudtam, hogy Jonathan tud valamit. Ezt gyakorlatilag megmondta nekünk.

Ez a fejlemény őszintén szólva némiképp sokkolt. Az egész ügy úgy hemzsegett a különböző lehetőségektől, hipotézisektől (például: „Oké. Akkor egy pillanatra vegyük úgy, hogy Mark tette, és a betegségeknek meg a régi ügynek semmi köze az egészhez, és Mel Jackson igazat mond. Ez esetben vajon kit bízhatott meg Mark, hogy vigye el a holttestet az oltárköré?”), hogy a bizonyosság már-már elképzelhetetlennek tűnt, mint valami gyerekkori álom. Abban a pillanatban úgy éreztem magam, mintha fogason lógó-libegő ruhák között bolyongtam volna egy félhomályos padláson, és hirtelen beleütköztem volna egy szilárd, meleg, eleven emberi testbe.

Cassie székének első lábai a padlóra koppantak. – Oké – mondta. – Oké. Menjünk vissza az elejére. Sandra Scully megerősököléséhez. Pontosan mikor történt?

Jonathan felém kapta a fejét. – Semmi baj – mondtam neki halkan. – Az már elévült. – Valójában még mindig nem vettük a fáradságot, hogy ennek utánanézzünk, de amúgy is vitás volt az ügy, esélytelennek tűnt, hogy valaha is vádat emelhetünk ellene.

Hosszan, gyanakvóan végigmért. – Nyolcvannégy nyarán – mondta végül. – A pontos dátumra nem emlékszem.

– Egyes tanúvallomások augusztus első két hetére teszik – mondta Cassie, és kinyitotta a dossziét. – Ez stimmelhet?

– Nagyon is elképzelhető, hogy akkor történt.

– Olyan vallomás is van, amely szerint voltak szemtanúk is. Jonathan vállat vont. – Ezt nem tudom.

– Az az igazság, Jonathan – folytatta Cassie –, hogy nekünk azt mondták, maga kergette őket az erdőben, és azzal jött vissza, hogy „Rohadt kölykök!” Ez úgy hangzik, mintha tudta volna, hogy ott vannak.

– Lehet, hogy így volt. Nem emlékszem.

– Milyen érzéseket váltott ki magából, hogy gyerekek voltak a közelben, és meglátták, hogy mit csinálnak?

Újabb vállrándítás. – Mint már mondtam, nem emlékszem erre.

– Cathal szerint... – Cassie lapozgatott a dossziében. – Cathal Mills szerint ön halálra volt rémülve, hogy a gyerekek szólnak a zsaruknak. Azt

mondta, hogy maga, idézem, „összecsínálta magát a félelemtől”, idézet vége.

Semmi válasz. Devlin még jobban a székébe süppedt, összefont karral, megingathatatlanul, mint egy fal.

– Mit tett annak érdekében, hogy ne dobják föl?

– Semmit.

Cassie elnevette magát. – Ugyan már, Jonathan! Tudjuk, kik voltak azok a szemtanúk.

– Akkor egy-null a maguk javára. – Még mindig kemény, merev, kifejezéstelen volt az arca, de már kezdett egy kicsit vörösödni. Forrt benne a düh.

– És mindössze néhány nappal Sandra megerőszakolása után – folytatta Cassie – ketten eltűntek. – Azzal komótosan, nyújtózkodva fölállt, és a fényképekkel borított falhoz lépett.

– Peter Savage – tette rá az ujját Peter iskolai fényképére. – Szeretném, ha megnézné ezt a fényképet, Mr. Devlin. – Megvárta, míg Jonathan odament, és dacos arccal a felvételre meredt. – Az emberek azt mondják, született vezéregyéniség volt. Lehet, hogy ha megéri, együtt vezették volna az autópálya-ellenes kampányt. A szülei nem hajlandók elköltözni, tudta? Joseph Savage-nek néhány éve följánlották álmai állását, de ehhez Galwaybe kellett volna költözniük, márpedig azt a gondolatot képtelenek elviselni, hogy Peter egy napon hazajön, és nem találja ott őket.

Jonathan mondani akart valamit, de Cassie nem hagyta szóhoz jutni. – Germaine Rowan – mutatott a következő fényképre –, alias Jamie. Állatorvos akart lenni. Az édesanyja mindent úgy hagyott a szobájában, ahogy volt. Minden szombaton letörölgeti a port. Amikor pedig hét számjegyűek lettek a telefonszámok – emlékszik, még valamikor a kilencvenes években –, Alicia Rowan bement a Telecom Éireann központjába, és sírva könyörgött nekik, hogy hadd tartsa meg a régi hatjegyű számát, hátha Jamie egyszer azon fogja keresni.

– Nem volt semmi... – kezdte Jonathan, de Cassie ismét belefojtotta a szót: fölemelte a hangját, és túlharsogta.

– És Adam Ryan – mutatott a lehorzsolt térdemet ábrázoló fotóra. – Az ő szülei elköltöztek, egyrészt az ügy körüli felhajtás miatt, másrészt azért, mert féltek, hogy a tettes megkeresi őket. Eltűntek a látókörünkéből. De bárhol is van Adam, nap mint nap együtt kell élnie az ügy utóhatásaival. Maga imádja Knocknaree-t, ugye, Jonathan? Jó egy olyan közösséghez tartozni, amelyben gyerekkora óta él, igaz? Talán ugyanígy érzett volna Adam is, ha módja van rá. De ő eltűnt valahol a nagyvilágban, és már soha nem jöhet haza.

Úgy zúgtak bennem a szavai, mint valami víz alatti város elveszett harangjai. Nagyon jól csinálta: egy röpke pillanatra olyan mélységes, vigasztalhatatlan búbánat lett úrrá rajtam, hogy legszívesebben hátravettem

volna a fejemet, és vonítottam volna, mint a kutya.

– Tudja, mit éreznek maga iránt Savage-ék és Alicia Rowan, Jonathan? – kérdezte Cassie. – Irigylik. Irigylik, hogy eltemethette a kislányát, mert annál csak egy dolog rosszabb: ha még ez sem adatik meg az embernek. Emlékszik, mit érzett aznap, amikor Katy eltűnt? Ők húsz éve éreznek így.

– Ezek az emberek megérdemlik, hogy megtudják, mi történt, Mr. Devlin – szóltam közbe halkan. – És nem is csak az ő kedvükért kellene segítenie. Feltételezésünk szerint ugyanis a két eset között összefüggés van. Ha tévedünk, akkor erről tudnunk kell, különben Katy gyilkosa kicsúszhat a kezünkől.

Valami villant Jonathan szemében. Mintha a rettegés és a remény furcsa, beteges elegye lett volna, de túl gyorsan ellillant, nem lehettem biztos benne.

– Mi történt azon a napon? – kérdezte Cassie. – 1984. augusztus tizennegyedikén. Amikor Peter és Jamie eltűnt.

Jonathan még mélyebbre süppedt a székében, és a fejét rázta. – Elmondtam mindent, amit tudok.

– Mr. Devlin – hajoltam közelebb hozzá –, nagyon is érthető, hogyan történhetett meg, ami történt. Halálra volt rémülve attól a Sandra-ügytől.

– Azt tudta, hogy a lány nem jelent veszélyt – vette vissza a szót Cassie. – Hiszen odavolt Cathalért, nem mondott volna olyat, amivel bajba sodorhatja. Ha pedig mégis, akkor is csak az ő szava állt volna szemben a hármukéval. Márpedig az esküdtek általában nemigen hisznek a nemi erőszak áldozatainak, különösen akkor, ha az áldozat a támadói közül kettővel önként is szexuális kapcsolatot létesített. Elég lett volna, ha lekurvázzák, és máris mehettek volna haza. Viszont azok a gyerekek... egyetlen szavuk börtönbe juttathatta volna őket. Egy pillanatig sem érezhették magukat biztonságban, amíg ők szabadon jártak-keltek.

Cassie most ellépett a faltól, odahúzott egy széket közvetlenül Jonathan mellé, és leült. – Egészen véletlenül nem jártak aznap Stillorganban? – kérdezte halkan.

Jonathan fészkelődött, és kicsit felhúzta a vállát. – De igen – mondta ki nagy nehezen. – Jártam ott. Cathallal meg Shane-nel. Moziba mentünk.

– Mit láttak?

– Azt, amit akkor mondtam a zsaruknak. Húsz éve történt.

Cassie megcsóválta a fejét. – Nem – mondta, és a rövidek, hűvös, tárgyilagos szócska úgy pottyant közénk, mint egy mélyvízi bomba. – Lehet, hogy egyikük elment a moziba, Shane-re fogadnék, én is őt hagynám ki a buliból, hogy elmondhassa a másik kettőnek, miről szólt a film. Ha okosak voltak, talán mind a hárman bementek a film elején, hogy alibijük legyen, aztán kiosontak a vészkijáraton, amikor leoltották a villanyt. De legalább

ketten már hat óra előtt újra Knocknaree-ban voltak. Az erdőben.

– *Micsoda?* – fakadt ki Jonathan. Méla undort tükröző grimasz ült ki az arcára.

– A gyerekek mindig fél hétkor mentek haza vacsorázni, és tudták, hogy eltart majd egy ideig, mire megtalálják őket, hiszen akkoriban még elég nagy volt az erdő. De megtalálták őket gond nélkül, hiszen nem bujkáltak, hanem nyugodtan játszottak, és alighanem jó nagy zajt csaptak. Odalopóztak hozzájuk, ahogy korábban ők önökhöz, és lecsaptak rájuk.

Mindezt már jó előre átbeszéltük, hát persze, hányszor, de hányszor átbeszéltük! Fölállítottunk egy elméletet, amelybe minden beleillett, ellenőriztünk minden apró részletet. Mégis ott motoszkált bennem valami parányi, sikamlós nyugtalanság, ott fészkelődött, bökdösött a könyökével, hogy *nem így volt, mégsem így történt* – de már késő volt, nem állhattunk meg félúton.

– Be se mentünk aznap abba a nyomorult erdőbe! – tiltakozott Jonathan. – Mi aznap...

– Lehúzták a gyerekekről a cipőt, hogy nehezebben tudjanak futni. Aztán megölték Jamie-t. Hogy hogyan csinálták, azt nem tudhatjuk biztosan, amíg elő nem kerül a két holttest, de én késre fogadnék. Vagy leszúrták, vagy elvágták a torkát. A vére valahogy belefolyt Adam cipőjébe. Lehet, hogy direkt folyatták bele, hogy ne hagyjanak túl sok nyomot. Lehet, hogy úgy terveztek, a holttestekkel együtt a cipőt is a folyóba dobják. De aztán, Jonathan, amíg Peterrel foglalkoztak, nem figyeltek eléggé Adamre. Ő pedig hirtelen fölkapta a cipőjét, és futott, mint a nyúl. A pólója több helyen föl volt hasítva, azt hiszem, valamelyikük megpróbálta beleszúrni a kést futás közben, de egy hajszállal célt tévesztett... De végül nyomát veszítették. Még maguknál is jobban ismerte az erdőt, és el tudott bújni, amíg a keresők megtalálták. Milyen érzés volt, Jonathan? Milyen érzés volt, hogy hiába csinálták az egészet, mert még mindig maradt egy szemtanú?

Jonathan állkapcsát folszegve bámult a semmibe. Remegett a kezem. Becsúsztattam az asztal alá.

– Tudja, Jonathan – folytatta Cassie –, ezért gondolom, hogy csak ketten voltak. Ha ugyanis három jól megtermett fiatalember áll szemben három gyerekkel, az egyenlőtlen küzdelem lett volna. Nem kellett volna lehúzniuk a cipőjüket, egyszerűen rávethették volna magukat mindhárman egy-egy gyerekre. De mivel csak ketten voltak hármukra...

– Mr. Devlin – szóltam közbe. Furcsán visszhangzottak a szavaim. – Ha ön volt az, aki nem vett részt a dologban, hanem moziba ment, hogy alibit szolgáltatson mindhármuknak, akkor ezt el kell mondania nekünk. Hogy valaki gyilkos vagy bűnsegéd, az óriási különbség.

Jonathan dühösen rám pillantott, azt olvastam ki a szeméből, hogy *Et*

tu, Brutus! – Maguknak kurvára elment a józan eszük – mondta. – Maguk... a kurva életbe! Egy ujjal se nyúltunk azokhoz a gyerekekhez!

– Tudjuk, hogy nem ön volt a bandavezér, Mr. Devlin – mondtam. – Hanem Cathal Mills, ő maga mondta. És azt is mondta, idézem: „Jonnemek soha az életben nem lett volna annyi vér a pucájában, hogy ő kezdeményezze.” Ha tehát ön csak bűnsegéd volt vagy tanú, akkor tegyen saját magának egy szívességet, és mondja el nekünk.

– A nagy szart voltam én bűnsegéd! Cathal nem vallhatott be semmiféle gyilkosságot, mert nem követtünk el semmiféle gyilkosságot! Fogalmam sincs, mi lett azokkal a kölykökkel, és nem is érdekel. Nincs róluk semmi mondanivalóm. Csak az érdekel, hogy ki művelte ezt Katyvel.

– Katyvel... – ismételte szemöldökét felvonva Cassie. – Rendben, Peterre és Jamie-re majd később visszatérünk. Beszélgessünk Katyról. – Nyikorogva hátralökte a székét (Jonathan vállá meg is rándult), és gyors léptekkel odament a falhoz. – Itt vannak Katy orvosi papírjai. Megmagyarázhatatlan gyomorbetegségek követik egymást négy éven át, majd idén tavasszal azt mondja a balett-tanárnőjének, hogy többé nem lesz beteg, és – láss csodát! – tényleg nincs több betegség. Az orvos szakértőnk szerint semmi jel nem utalt arra, hogy valami szervi baja lett volna. Tudja, mit mond ez nekünk? Azt, hogy Katyt valaki rendszeresen mérgezte. Igazán nem boszorkányság: egy kis vécétisztító, egy kis grilltisztító, még a sós víz is megteszi. Gyakran előfordul.

Jonathan figyeltem. Már eltűnt az arcáról a harag pírja. Falfehér volt. A bennem motoszkáló görcsös nyugtalanság egy csapásra elpárolgott, és megint belém nyilallt a sejtés: tud valamit!

– És ezt nem valami idegen csinálta, Jonathan – folytatta Cassie –, nem olyan ember, aki érdekelt volt az autópálya megépülésében, és emiatt haragudott magára. Ezt olyasvalaki tette, aki nap mint nap találkozott Katyvel, akiben Katy megbízott. Idén tavaszra azonban, amikor másodszor is fölvették a balettiskolába, ez a bizalom erősen megingott. Nem volt többé hajlandó bevenni, amit kapott, valószínűleg fenyegetőzött is, hogy kitálal mindent. És mit tesz Isten, néhány röpke hónap múlva – Cassie itt nagyot csapott az egyik borzalmas boncolási felvételle – Katy halott.

– A feleségét fedezte, Mr. Devlin? – kérdeztem szelíden. Alig kaptam levegőt. – Ha egy gyereket rendszeresen mérgeznek, általában az anya a tettes. Ha csak a családját próbálta egyben tartani, abban tudunk segíteni. El tudjuk intézni, hogy Mrs. Devlin megkapja a szükséges segítséget.

– Margaret imádja a lányainkat – mondta pattanásig feszült hangon Jonathan. – *Soha* nem tenne ilyet.

– Milyet? – érdeklődött Cassie. – Nem betegítené meg Katyt, vagy nem ölné meg?

– Semmilyen módon nem ártana neki. Soha.

– Akkor ki marad? – tette föl a kérdést Cassie. A falnak dőlve babrált a boncolási fotóval, és olyan nyugodtan figyelte Jonathant, mintha egy festményről nézne le rá. – Rosalindnak és Jessicának sziklaszilárd alibije van Katy halálának éjszakájára. Akkor ki marad?

– Ne merészeljen akár csak utalni is arra, hogy bántottam a lányomat – morogta halkan, vészjóslóan Jonathan. – Ne merészelje!

– Adott három meggyilkolt gyerek, Mr. Devlin. Mindegyiket ugyanott ölték meg, és nagyon valószínű, hogy mindhárom gyilkossággal más bűnöket akartak leplezni. És van valaki, aki mindhárom esetnek ott áll a kellős közepén – és ez maga. Ha van erre valami jó kis magyarázata, akkor azt most kell hallanunk.

– Hát ez kurva jó! Ezt nem hiszem el! – Jonathan vészjóslóan fölemelte a hangját. – Katyt... valaki megöli a lányomat, és maguk tölem várnak magyarázatot? Ez a maguk munkája, a rohadt életbe! Maguk tartoznak nekem magyarázattal, nem pedig azzal, hogy vádaskod...

Mire észbe kaptam volna, már talpon voltam. Nagyot csattant az asztalra lecsapott jegyzetfüzetem, és a kezemre támaszkodva áthajoltam az asztalon, egyenesen bele az arcába. – Helyi lakos, Jonathan, legalább harmincöt éves, több mint húsz éve él Knocknaree-ban. Nincs szilárd alibije. Ismerte Petert és Jamie-t, nap mint nap találkozott Katyval, és erős indítéka volt rá, hogy megölje mindhármat. Maga szerint ki a faszom ez? Mondjon még egy embert, akire ráillik ez a leírás, és esküszöm az égre, azonnal kísétálhat ezen az ajtón, és soha többé nem fogjuk háborgatni! Gyerünk, Jonathan! Mondjon egy nevet. Egyetlenegyet!

– Akkor tartóztasson le! – dörögte. Odalökte a két ökölbe szorított kezét, fölfelé fordítva, csuklóban egymáshoz nyomva. – Na gyerünk, ha annyira biztos a dolgában meg a sok bizonyítékában, tartóztasson le! Na, mi lesz?!

El sem tudom mondani, milyen szívesen megtettem volna. Talán el sem tudják képzelni, mekkora örömmel letartóztattam volna. Lepergett előttem az életem filmje, ahogy állítólag a fuldoklók előtt szokott: könnyáztatta éjszakák a hideg hálóteremben; cickakozó bicikli, „nézd, anyu, nem fogom a kormányt!”; zsebmeleg, cukrozott vajas kenyér; a nyomozók fülemben csengő, nyugós, panaszos hangja... Tudtam, hogy kevés, amit föl tudunk ellene hozni, nem állna meg a vád, tizenkét órán belül kísétálna, szabadon, mint a madár, hiába nyomják szörnyű bűnök a lelkét. Soha életemben nem voltam ennyire biztos semmiben. – A kurva életbe! – túrtam föl a kezelőmet. – Nem, Devlin. Nem. Egész este itt nyomta nekem a süket dumát, elegendem van!

– Tartóztasson le, vagy...

Rávettem magam. Hátraugrott, a széke csörömpölve eldőlt a padlón.

Beugrott a legközelebbi sarokba, és reflexszerűen fölemelte a két öklét. Cassie máris rajtam volt, két kézzel ragadta meg ütésre emelt karomat. – Jézusom, Ryan! Hagyd abba!

Rengetegszer csináltuk már. A legvégső esetben folyamodtunk ehhez a megoldáshoz, ha tudtuk, hogy a gyanúsított bűnös, de képtelenek voltunk kicsikarni belőle a vallomást. Lassanként lecsillapodom, lerázom magamról Cassie egyre lazábban szorító kezét, de még mindig dühösen, szúrósan meredek a gyanúsítottra. Végül végzek néhány vállkörzést, kinyújtózatom a nyakamat, lerogyom a székemre, és idegesen dobolok az ujjammal, Cassie pedig tovább kérdezzgeti a kuncsaftot, és közben aggodalmasan figyel, nem mutatkoznak-e rajtam megint a kitörni készülő indulat jelei. Pár perc múlva riadtan észbe kap, megnézi a mobilját, és azt mondja: „A francba, ezt föl kell vennem. Ryan... csak nyugi, oké? Tudod, mi történt a múltkor is!” Azzal magunkra hagy bennünket. Működött a dolog, többnyire még csak föl se kellett állnom. Hányszor is csináltuk, tízszer, tizenkétszer? Olyan tökéletesen megkoreografáltuk, mint egy kaszkadőrjelenetet.

Most azonban más volt a helyzet. Ez az „igazi” ügyünk volt, amelyhez képest az összes addigi gyenge ujjgyakorlatnak tűnt, és én sokkal jobban bedühödtem, mint azt Cassie gondolta volna. Próbáltam kiszabadítani a karomat, de ő erősebb volt, mint vártam. Vasmarokkal szorított, és hallottam, hogy szakad az ingem ujjá. Sután, ide-oda imbolyogva dulakodtunk. – Szállj már le rólam...

– Rob, ne!

A fejemen tomboló fülsiketítő robajban csak egy értelmetlenül zagyváló, cérnavékony hangocska jutott el hozzám. Csak Jonathant láttam, aki fejét lesunyva, állát bokszozó módjára előreszegve várt a sarokban, tőlem alig egy-két méterre. Teljes erővel előrerántottam a karomat, és éreztem, hogy Cassie hátratántorodik, a szorítása elernyed. Csakhogy utamban volt a szék, és mire félrerúgtam, Cassie elkapta a másik karomat, és egyetlen villámgyors, precíz mozdulattal a hátam mögé csavarta. Felszisszentem.

– Elment az eszed, a kurva életbe? – sziszegte egyenesen a fülembe. – *Nem tud semmit!*

Mintha hideg vizet loccsantottak volna az arcomba. Tudtam, hogy akkor sem tehetek semmit, ha téved. Kifulladásra, tanácstalanul álltam ott. Úgy éreztem magam, mint akit kifiléztek.

Cassie látta, hogy elszállt belőlem a harci kedv. Félrelőkött, és gyorsan hátralépett. A két kezét azonban még mindig megfeszülve, ugrásra készen tartotta, úgy meredtünk egymásra a szoba két végéből, mint két ádáz ellenség. Hevesen ziháltunk mindketten.

Az alsó ajkán valami sötét foltra lettem figyelmes, amely egyre nőtt. Rádöbbsentem, hogy vér. Egy szörnyű pillanatig mintha szabadesésben

zuhanтам volna: azt hittem, megütöttem. (Később kiderült, hogy nem. Az történt, hogy amikor kirántottam a karomat, a saját csuklója csapódott oda a szájához, és a metszőfogai fölsértették az ajkát. Nem mintha így sokkal jobban nézne ki a dolog, persze.) Ettől valamelyest magamhoz tértem. – Cassie... – nyögtem ki.

Ügyet sem vetett rám. – Mr. Devlin... – mondta higgadtan, mintha mi sem történt volna. Alig lehetett észrevenni, hogy egy picit remeg a hangja. Jonathan – már el is felejtettem, hogy ott van – lassan előjött a sarokból, de nem vette le rólam a szemét. – Egyelőre elengedjük, és nem vádoljuk semmivel – mondta Cassie. – De azt javaslom, hogy legyen elérhető, és semmiképpen ne lépjen kapcsolatba az 1984-es nemi erőszak áldozatával. Megértette?

– Igen – felelte kis szünet után Devlin. – Rendben. – Fölrántotta a padlóról a széket, levette a támlájáról az összegyűrődött kabátját, és gyors, szaggatott mozdulatokkal magára rángatta. Az ajtóból még visszafordult, és haragosan végigmért. Egy pillanatig azt hittem, mondani fog valamit, de aztán meggondolta magát, és heves, fölháborodott fejrázás közepette távozott. Cassie kikísérte, és bevágta maga mögött az ajtót, amely azonban túl nehéz volt ahhoz, hogy egészségeset csattanjon, csak egy tessék-lássék, tompa puffanás hallatszott.

Egy székbe süppedtem, és a kezembe tettem az arcomat. Ilyesmi még soha, soha nem fordult elő velem. Irtózom a fizikai erőszaktól. Mindig is viszolyogtam tőle, már a gondolatára is kiráz a hideg. Még akkor sem naspángoltam el senkit nádpálcával, amikor diákprefektus voltam, pedig alighanem nagyobb hatalmat élveztem, és szabadabb kezet kaptam, mint – néhány kis dél-amerikai állam polgárait leszámítva – bármely felnőtt ember. Egy perccel azelőtt azonban úgy dulakodtam Cassie-vel, mint valami részeg surmó egy kocsmái csetepatéban. Minden további nélkül közelharcba bocsátkoztam volna Jonathan Devlinnel a kihallgató padlóján, annyira elhatalmasodott rajtam a vágy, hogy beletérdek a gyomrába, és szétverjem a pofáját. És Cassie-nek is sérülést okoztam. Hűvösen, tárgyilagosan, tiszta fejjel azon gondolkodtam, hogy vajon nem kezdek-e megőrülni.

Pár perc múlva visszajött Cassie. Becsukta az ajtót, és kezét a farmerzsebébe dugva nekidőlt. Már nem vészett az ajka.

– Cassie – mondtam az arcomat dörzsölve. – Nagyon sajnálom. Jól vagy?

– Mi a franc volt ez? – Kétoldalt egy-egy piros folt gyúlt az arcán.

– Azt hittem, tud valamit. Biztos voltam benne. – Annyira remegett a kezem, hogy az már túlzás volt. Mintha valami rossz ripacs próbálta volna eljátszani a sokkos állapotot. Jó szorosan összekulcsoltam az ujjaimat, hogy megszűnjön.

Cassie végül nagyon halkan megszólalt: – Rob, ez így nem mehet tovább. – Nem feleltem. Hosszú idő telt el néma csöndben, majd hallottam, hogy csukódik mögötte az ajtó.

15. fejezet

Aznap este berúgtam, nem is akárhogy. A sárga földig leittam magam, vagy tizenöt éve nem ütöttem ki magam ennyire. Fél éjszakán át a fürdőszoba padlóján ücsörögtem, üveges tekintettel bámultam a vécét, és azt kívántam, bárcsak okádnék végre egy jót, és túl lennék rajta. A látómezőm pereme minden egyes szívdobbanásnál émelyítően pulzált, a sarkokban megbúvó árnyak pedig ugráltak, lüktettek, és ocsmány, tüskés, csúszómászó micsodákká alakultak át, majd a következő pislogásnál el is tűntek. Végül rájöttem, hogy a hányingerem, ha nem is mutatja a javulás jeleit, valószínűleg súlyosbodni sem fog. Betámolyogtam hát a szobámba, rádöltem a bevetett ágyra, és úgy, ahogy voltam, ruhástól elaludtam.

Nyugtalan álmaim voltak, bepállott, fertőzött, romlott szag áradt belőlük. Valami rúgkapál és nyüszít egy zsákban, nevetés, lassan közeledő öngyújtó, üvegcserepek a konyha padlóján, és valakinek az édesanyja zokog. Aztán újra kiképzésen voltam valami elhagyatott, félreeső vidéken, ahol Jonathan Devlin és Cathal Mills puskákkal meg egy vadászkutyával bujkáltak a hegyekben. Két gyilkossági nyomozóval hajkurásztuk őket, akik magasak voltak, és hidegvérnek, mint két viaszbabu. A bakancsunk mélyen besüppedt a ragacsos sárba. Arra ébredtem föl félig-meddig, hogy az ágyneművel küzdök. – Ilerángatom a lepedőt a matracról, és izzadságtól lucskos gombóccá gyűröm. Aztán éppen csak rájöttem, hogy álmodtam az egészet, és már el is nyomott újra a buzgóság.

Megmaradt azonban egyetlenegy kép, amely reggel olyan tisztán, élesen jelent meg lelki szemeim előtt, mint egy neonreklám. És ennek a képek semmi köze nem volt sem Peterhez, sem Jamie-hez, sem Katyhez. Emmettet láttam, Tom Emmettet, az egyik gyilkossági nyomozót, aki annak idején villámlátogatást tett az isten háta mögött, ahol gyakornokoskodtam. Emmett magas volt, nagyon sovány, és csodálatos, finom ruhákat hordott (ha belegondolok, alighanem ez volt az első, kitörölhetetlen benyomásom arról, hogyan kell öltöznie egy gyilkossági nyomozónak), az arca pedig olyan volt, mintha egy régi westernfilmből lépett volna elő: barázdált és csiszolt, mint a patinás fa. Amikor bekerültem a csoporthoz, még ott dolgozott – azóta nyugdíjba ment –, és egész rendes fickónak látszott, de én soha nem tudtam túltenni magam az ifjúkori ájult tiszteleten. Valahányszor hozzám szólt, hebegni-habogni kezdtem, mint egy kisiskolás.

Az a kép jelent meg előttem, amikor egy délután a parkolóban

ögyelegtem ott, az isten háta mögött, szívtam a cigimet, és igyekeztem nem túl nyilvánvalóan hallgatózni. A kollégája kérdezett tőle valamit – hogy mit, azt nem hallottam –, mire Emmett kurtán megrázta a fejét. – De ha nem, akkor elbaltáztuk az egészet – mondta, majd határozott mozdulattal szívott még egy utolsót a cigarettájából, és az egyik elegáns cipőjével eltaposta a csikket. – Akkor pedig vissza kell mennünk – folytatta. – Vissza kell mennünk a legelejére, és meg kell néznünk, hol rontottuk el. – Ezután sarkon fordultak, és fej fej mellett, nyakukat a válluk közé húzva, titokzatosan bevonultak az őrsre a diszkrét, sötét öltönyükben.

Tisztában voltam vele – a pia mindennél jobban beindítja a kíméletlen önostorozást –, hogy elbaltáztam nagyjából mindent, amit csak lehetett. De ez nemigen számított, hiszen egy csapásra napnál világosabban láttam a megoldást. Mintha csak mindazt, ami az üggyel kapcsolatban történt – a lidérces emlékü Kavanagh-tárgyalást, Jonathan Devlin kihallgatását, a sok álmatlan éjszakát, az agyam aprócska árulásait –, egy bölcs istenség küldte volna rám, hogy rajtuk keresztül eljussak ehhez a pillanathoz. A knocknaree-i erdőt mindvégig kerültem, mint a pestist. Ha nincs ez a sok csúfos kudarc, alighanem kihallgattam volna a fél országot, és addig törtem volna a fejem, míg föl nem robban, de föl se merült volna bennem, hogy visszamenjek a kezdet kezdetére. Miután azonban „padlót fogtam”, már semmi sem takarta előlem az ordítóan nyilvánvaló ténnyt: azt, hogy én vagyok az ember, aki valaha legalább néhány kérdésre minden kétséget kizáróan tudta a választ, és ha valami vissza tudja adni nekem ezeket az elveszett válaszokat, az a knocknaree-i erdő („vissza a legelejére”, ahogy Emmett mondta).

Tudom, hogy ez pofonegyszerűnek tűnik. Nekem azonban elmondhatatlanul sokat jelentett ez a felismerés, mintha ezerwattos égő gyulladt volna ki a fejem fölött jelzőfényként. Megvilágosodtam, kiderült, hogy mégsem vesztem el a pusztában, pontosan tudom, hova kell mennem. Kis híján hangosan fölnevettem az ágyon ülve, a függönyön át beszűrődő hajnali fényben. Istentelenül másnaposnak kellett volna lennem, de én úgy éreztem magam, mintha átaludtam volna egy egész hetet, úgy buzgott bennem az energia, mint egy húszévesben. Lezuhanyoztam, megborotválkoztam, és olyan vidám „Jó reggelt!”-tel köszöntöttem Heathert, hogy döbbenet és némiképp gyanakvóan nézett rám. A kocsiban pedig hangosan énekeltem a rádióból szóló borzalmas számokat.

A Stephen's Greenen találtam parkolóhelyet. Ez reggelente szinte példátlan eset, úgyhogy jó ómennek tekintettem. Tettem egy gyors bevásárlókörtutat A Grafton Street közelében, egy kis könyvesboltban megtaláltam az *Üvöltő szelek* egy gyönyörű, régi példányát: barnuló szélű, vastag lapok, szép, piros kötés, a címlapon pedig már halványultak a tintával írt szavak: „Sarának 1922 Karácsonyán.” Ezután a Brown Thomas üzletbe

vezetett az utam, ahol vettem egy csillogó, elegáns, komplikált kis szerkentyűt, amely kapucsínót tudott csinálni. Cassie ugyanis odavan az olyan kávéért, amelynek hab van a tetején, és még karácsonyra meg akartam neki venni, de valahogy nem jutottam hozzá. A kocsimat otthagytam a Stephen's Greenen, és gyalog mentem be az irodába. Tudtam, hogy irgalmatlanul sok pénzemet fogja elnyelni a parkolóóra, de egy ilyen napfényes, életteli reggelen könnyen rávehető az ember a pazarlásra.

Cassie már az asztalánál görnyedt egy papírhalom fölött. Sam és a lótifutik szerencsémre még nem voltak sehol. – Jó reggelt – köszönt oda Cassie hűvösen, némi számonkérő éllel a hangjában.

– Tessék – raktam le elé a két szatyrot.

– Ez meg mi? – méregette őket gyanakodva.

– Ez – mutattam a kávécsináló micsodára – a megkésett karácsonyi ajándékom. Ez a másik pedig engesztelő ajándék. Nagyon sajnálom, Cass, nemcsak azt, ami tegnap történt, hanem az utóbbi néhány hetet úgy általában. Púp voltam a hátadon, minden okod megvan, hogy dühös legyél rám. De ezennel ünnepélyesen megígérem, hogy ennek vége. Mostantól kezdve normális, józan, épelméjű ember vagyok.

– Lám, van új a nap alatt – mondta reflexszerűen Cassie, és nekem földerült a szívem. Kinyitotta a könyvet – imádja Emily Brontët –, és végighúzta az ujjait a címlapon.

– Elnyertem a bűnbocsánatot? – kérdeztem. – Ha akarsz, le is térdelek. Komolyan.

– Szívesen megtérdepeltetnélek – felelte Cassie –, de valaki megláthat, és akkor a pletykagépezet kívágná a biztosítékot. Ryan, te is rohadsz! Tönkretetted a jó kis duzzogásomat.

– Úgyse bírtad volna sokáig – mondtam rendkívüli módon megkönnyebbülve. – Ebédig megtörtél volna.

– Ne kísértsd a sorsot! Na gyere ide. – Kitárta a karját, én odahajoltam, és gyorsan megölelt. – Köszönöm.

– Nagyon szívesen – feleltem. – És komolyan mondtam: nincs több undokság.

Cassie nézte, ahogy veszem le a kabátomat. – Figyelj – szólalt meg –, nem csak arról van szó, hogy kibírhatatlan voltál. Aggódtam miattad. Ha nem akarsz ezt tovább csinálni – nem, hallgass végig! –, akkor cserélj Sammel: bízd rá a Devlin családot, te meg állj rá Andrewsra. Sam még nem jutott olyan messzire, hogy ne vehetné át tőle bármelyikünk, és úgy néz ki, nem szorulunk rá a nagybátyja segítségére. Sam nem fog kérdezősködni, tudod, milyen. Semmi okod rá, hogy szép lassan begolyózzál emiatt.

– Cass, én őszintén, becssszóra mondom, az élő Istenre esküszöm, hogy jól vagyok – mondtam. – A tegnapi eset fölébresztett. Megesküszöm bármire,

hogy megtaláltam a módját, hogy kezelni tudjam az ügyet.

– Rob, emlékszel, mit mondtál? Hogy rugdossalak meg, ha kezdesz furán viselkedni. Hát, most rugdoslak. Egyelőre csak átvitt értelemben.

– Figyelj, adj nekem még egy hetet! Ha a jövő hét végén még mindig úgy gondolod, hogy nem vagyok százszázalékos, akkor cserélek Sammel, oké?

– Oké – mondta kis szünet után Cassie, de nem túl nagy meggyőződéssel. Annyira jó hangulatban voltam, hogy ezt a váratlan, anyáskodó gesztusát, amely máskor halálosan idegesített volna, meghatónak találtam. Alighanem azért, mert tudtam, hogy nincs szükségem gondoskodásra. Az asztalom felé menet ügyetlenül megszorítottam a vállát.

– Tulajdonképpen – mondta Cassie, amikor leültem – ennek a Sandra Scully-ügynek van egy komoly pozitívuma. Úgyis meg akartuk szerezni Rosalind és Jessica orvosi papírjait, és most azon túl, hogy Katynél bántalmazásra utaló fizikai elváltozásokra derült fény, Jessica pedig pszichésen mutat aggasztó jeleket, Jonathan beismert egy nemi erőszakot. Azt hiszem, ez már jó eséllyel elegendő közvetett bizonyíték ahhoz, hogy megkaphassuk a papírjaikat.

– Maddox – mondtam –, te egy szupersztár vagy! – Addig ez az egyetlen dolog bosszantott igazán: hogy hülyét csináltam magamból, és hamis nyomot követtünk miattam. De a jelek szerint mégsem volt haszontalan a dolog. – De azt hittem, szerinte nem Devlin az emberünk.

Cassie vállat vont. – Azért nem zárom ki. Rejteget valamit, de lehet, hogy csak bántalmazást – persze, az nem jó szó, hogy csak, de tudod, hogy értem... Az is lehet, hogy Margaretet fedezi... Nem vagyok annyira biztos az ártatlanságában, mint te a bűnösségében, ezért szeretném látni, mit mondanak az egészségügyi dokumentumok. Ennyi.

– Én sem vagyok biztos a dolgomban.

Cassie fölvolta a szemöldökét. – Tegnap nem így láttam.

– Ha már szóba került – mondtam kissé félszegen –, mit gondolsz, tett ellenem panaszt? Én nem merek utánanézni.

– Amiért olyan szépen bocsánatot kértél – mondta Cassie –, elnézem neked ezt a fantasztikus befűzős dumát. Nekem egy szóval se mondta, hogy ilyesmire készülne, és ha panaszt tett volna, arról úgyis tudnál. Akkor O'Kelly hangját Knocknaree-ban is hallaná mindenki. Ugyanezért gondolom, hogy Cathal Mills sem tett panaszt ellenem azért, amit a kis picurijáról mondtam.

– Nem is fog. El tudod képzelni, ahogy az ügyeletes őrmesternek magyarázza, hogy azt mondtad, béna minifütyije van? Devlin viszont más történet. Mostanában úgysincs egészen magánál...

– Ne kárpáljátok Jonathan Devlint – szakított félbe az esetszobába beszökdécselő Sam. Kipirultan, izgatottan érkezett, meg volt csavarodva a

gallérja, egyik szőke tincse a szemébe lógott. – Devlin nagy ember! Komolyan mondom, ha nem féltem volna, hogy félreérti, lesmárolom.

– Szép pár lennétek – mondtam, és letettem a tollamat. – Mit csinált? – Cassie megpördült a székével, és várakozásteljes mosollyal nézett Samre.

Sam színpadiasan kihúzta a székét, lehuppant rá, és lendületes mozdulattal föltette a lábát az asztalra, mint a magándetektívek a régi filmekben. Ha kalap is lett volna a fején, biztosan földobja a levegőbe. – Éppen most választotta ki Andrewst a hangfelismerésnél. Andrews meg az ügyvédje kis híján dührohamot kapott, és Devlin sem repesett az örömtől, amikor hívtam – tényleg, mi a francot mondatok neki rólam? De végül mindenki kötélnek állt. Szóval föl hívtam Devlint – gondoltam, így lesz a legjobb, hiszen telefonon mindenkinek más a hangja –, és Andrewsral meg pár kollégával elmondattam egy-két mondatot a fenyegető telefonokból: „Aranyos kislányod van, Devlin”, meg „Fogalmad sincs, mibe kavartál bele!”...

A csuklójával simította hátra a szemébe lógó tincset. Kisfiúsan mosolygós, őszinte, diadalittas volt az arca. – Andrews motyogott, elhúzta a szavakat, mindent megpróbált, de Jonathan, az én kis kedvencem öt másodperc alatt csont nélkül kiszúrta. Üvöltött velem a telefonban, követelte, hogy mondjam meg, ki ez az ember, és Andrews-nak meg az ügyvédjének – mert kihangosítottam Devlint, hogy hallják, és később ne legyen vita – olyan volt az arca, mint két vörösre vert segg. Hihetetlen volt!

– Nagyot alkottál – mondta Cassie, és áthajolt az asztalon egy magaspacsíra. Sam vigyorogva felém tartotta a másik tenyerét.

– Hogy őszinte legyek, állatira meg vagyok elégedve magammal – mondta. – Ez ugyan közel sem elég ahhoz, hogy gyilkossággal vádoljuk, de valamiféle zaklatást alighanem a nyakába varrhatunk, az pedig már határozottan elég ahhoz, hogy bent tartsuk kihallgatásra, és megnézzük, mire jutunk vele.

– Most nem tartottad bent? – kérdeztem.

Sam a fejét csóválta. – A hangfelismerés után nem mondtam neki semmit, csak hogy köszönöm a közreműködését, és még jelentkezem. Hadd rágódjon a dolgon egy darabig.

– Ez nagyon aljas dolog volt, O'Neill – mondtam véresen komoly arccal. – Nem gondoltam volna, hogy idáig süllyedsz. – Samet jól lehetett szívatni. Nem ugrott be mindig, de ha igen, akkor nagyon őszintén, és néha még dadogott is.

Most megsemmisítő pillantást vetett rám. – És közben annak is utána akarok járni – folytatta –, hogy van-e esély arra, hogy pár napig lehallgassuk a telefonját. Mert ha ő is a mi fiunk, fogadni mernék, hogy nem személyesen csinálta. Az alibije rendben van, és különben sem az a típus, aki bepiszkolja a

márkás cuccait. Nem ő végzi el a piszkos munkát, hanem fölbérel valakit. Attól, hogy Devlin fölismerte a hangját, talán pánikba esik, és fölhívja a pribékjét, vagy legalább mond valakinek valami hülyeséget.

– Nézd át a korábbi hívásait is – mondtam. – Hogy kikkel beszélt az utóbbi egy hónapban.

– O’Gorman már rajta van az ügyön – felelte önelégülten Sam. – Adok Andrewsnek egy-két hetet, hogy lássuk, kibukik-e valami, aztán behívom. És – itt hirtelen nagyon szemérmes lett a hangja, mintha pajkosság és szégyenérzet keveredett volna benne – ugye, emlékeztek, hogy Devlin azt mondta, Andrews annak idején mintha részegen telefonált volna? És tegnap is gyanús volt nekünk, hogy mintha be lenne nyomva. Azt hiszem, a fazonnak van egy kis alkoholproblémája. Kíváncsi vagyok, milyen állapotban lenne, ha mondjuk este nyolc-kilenc körül látogatnánk meg. Lehet, hogy olyankor... tudjátok... jobban megoldódik a nyelve, talán még az ügyvédjét se hívja oda. Tudom, hogy nem szép dolog így kihasználni a gyenge pontját, de...

– Robnak igaza van – csóválta a fejét Cassie. – Te tényleg kegyetlen alak vagy.

Samnek egy pillanatra döbbenten elkerekedett a szeme, de aztán leesett a tantusz. – Kapjátok be – mondta vidáman, és egy teljes kört írt le a székével. A lába nem érte a földet.

Aznap este mindhárman meg voltunk kergülve, mint a gyerekek, akiket váratlanul hazaengedtek az iskolából. Alig akartuk elhinni, de tény, hogy Sam addig nyaggatta O’Kellyt, amíg a főnök rávett egy bírót, hogy engedélyezze Andrews telefonjainak lehallgatását két hétre. Ilyen engedélyt általában csak akkor adnak, ha igen nagy mennyiségű robbanóanyagról van szó, de a Vesta-művelet még elég gyakran a lapok első oldalán szerepelt – például: „Katy-gyilkosság: nincs új nyom” (ld. 5. old.: „Biztonságban van az ön gyermeke?”) –, és az ügy drámaisága miatt bizonyos előnyöket élveztünk. Sam valósággal ujjongott: – Tudom, hogy takargat valamit a kis rohadék, srácok, nagy pénzt tennék rá! Elég, ha egyik este pár korsóval többet gurít le a kellenénél, és puff, már le is csaptunk rá! – Kitűnő, olajos fehérbort hozott, azzal ünnepeltünk. Mámoros voltam, és éhesebb, mint hetek óta bármikor. Hatalmas spanyol omlettet sütöttem, a levegőbe földobva próbáltam átfordítani, mint a palacsintát, és kis híján a mosogatóban landolt. Cassie szinte röpdöszött ide-oda a lakásban a nyárias, megkurtított szárú farmerében, mezítláb. Bagettet szeletelt, Michelle Shocked-számokat bömböltetett, és a kéz-szem koordinációmát fikázta: – És valaki még egyéni tűzfegyvert adott ennek a faszinak a kezébe! Csak idő kérdése, mikor akar imponálni vele egy csajnak, és lövi magát lábon...

Vacsora után az Activity sebtében összeütött, hármásban játszható

változtatást játszottuk. Leírhatatlan volt, amikor Sam négy pohár bor után próbálta elmutogatni a karburátort. (C3PO a *Csillagok háborújából*!... Tehenet fej?... A kakukkos órában a kakukk!) A hosszú, fehér függöny a nyitott toáblakon befújó enyhe szélben hol dagadt, mint a vitorla, hol meg összetekeredett. A sötétedő égbolton fölbukkant a hold vékony csíkja, és én már nem is emlékeztem, mikor telt utoljára ilyen vidáman, hülyén, gondtalanul egy estém, mikor fordult elő utoljára, hogy nem tépdesték a társalgás minden egyes mondatát apró, szürke árnyak.

Miután Sam hazament, Cassie megtanított szvingelni. Vacsora után abszolút fölőssegesen kapucsinót ittunk, hogy fölavassuk az új gépét, így mindkettőnket hosszú órák választottak még el attól, hogy el tudjunk aludni. A CD-lejátszóból recsegő, régi zene szólt. Cassie megfogta a kezem, és föl húzott a kanapéról. – Te meg honnan a francból tudsz szvingelni? – kérdeztem hűledezve.

– A nénikém meg a bácsikám úgy gondolták, hogy a gyerekeknek különórákra kell járniuk. Szénrajzot is tudok készíteni meg zongorázni.

– Egyszerre? Én csak triangulumon tudok játszani, és két ballábas vagyok.

– Nem érdekel. Táncolni akarok.

A lakása viszont túl kicsi volt ehhez. – Gyere – mondta. – Vedd le a cipődet! – Azzal fogta a távirányítót, föl nyomta a hangerőt tizenegyesre, kimászott az ablakon, és a tűzlétrán lement a szomszédos, alacsonyabb épület toldalék tetejére.

Nem vagyok nagy táncos, de ő újra meg újra megmutatta az alaplépéseket, és mindig ügyesen elhúzta a lábát, hogy ne lépjek rá. Aztán összeállt a dolog, és egyszer csak táncoltunk! Pörögtünk-hajlongtunk a pimaszul feleselő, ügyesen megkomponált szinkóparitmusokra, és vakmerően közel mentünk a lapos tető széléhez. Cassie erős tornászkeze rugalmasan simult a tenyerembe. – Látod, tudsz te táncolni! – kiabálta túl a zenét kifulladásra, csillogó szemmel.

– Mi? – üvöltöttem, és megbotlottam a saját lábamban. Hömpölygött a nevetésünk a sötét kertek fölött, mint a papírszerpentin.

Alattunk nagy zajjal föltoltak egy ablakot, és egy reszketeg angol-ír hang azt rikoltotta: – Ha nem halkítják le azonnal, kihívom a rendőrséget!

– Mi vagyunk a rendőrség! – kiabált vissza Cassie. A szájára tapasztottam a kezem, és rázott minket a kitörni készülő röhögés, amíg az ablak rövid, zavart csönd után be nem csukódott. Cassie visszaszaladt a tűzlétrához, és még mindig vihogva, fél kézzel kapaszkodva lógott rajta, miközben a nyitott ablakon át a CD-lejátszóra szegezte a távirányítót. Kicsérélte a CD-t Chopin-noktürnökre, és lejjebb vette a hangot.

Tarkóra tett kézzel, hanyatt feküdtünk egymás mellett a tetőn, éppen

összeért a könyökünk. A tánctól és a bortól még kótyagos volt egy kicsit a fejem, de nem kellemetlenül. Meleg szellő simogatta az arcomat, és a város fényei között is jól láttam a csillagképeket: a Göncölszekeket, az Orion övét. A kert végében a fenyőfa egyfolytában susogott, mint a tenger. Egy pillanatig úgy éreztem, mintha a feje tetejére állt volna a világegyetem, és mi szép lassan zuhannánk az óriási fekete tál felé, amelyben csillagok és noktürnök vannak, és teljes bizonyossággal tudtam, hogy minden rendben lesz.

16. fejezet

Az erdőt szombat estére hagytam. Addig úgy szorongattam a kezemben a gondolatot, mint a gyerekek a nagy húsvéti csokitóját, amiben van valami titokzatos meglepetés. Sam Galwayben töltötte a hétvégét, akkor keresztelték a kis unokahúgát. Kiterjedt rokonsága szinte minden hétvégén összegyűlt valamilyen apropóból, valakinek mindig volt keresztelője, esküvője vagy temetése. Cassie a barátnőivel csinált programot, Heather pedig villámrandizni ment valami szállodába. Tehát senki sem fog hiányolni.

Hét körül értem ki Knocknaree-ba. Leparkoltam az autóspihenőben. Vittem magammal hálósákot, zseblámpát, egy termoszban whisks kávéval meg pár szendvicset. Amikor összepakoltam, kissé nevetségesnek éreztem magam. Olyan voltam, mint azok a véresen komoly túrázók a fejlett technológiával készült, cipzáros szuperkabátjukban, vagy mint egy gyerek, aki meg akar szökni otthonról. Tűzszerszámot viszont nem vittem, mert tudtam, hogy a telepen lakók még mindig elég nyugtalanok, és pillanatok alatt kihívják a zsarukat, ha valami titokzatos fényt látnak. Ez állati kínos lett volna, meg aztán nem is vagyok az a kiscserkész típus, alighanem leégettem volna a maradék erdőt is.

Szélcsendes, felhőtlen este volt. A hosszú, ferde napsugarak rózsaszínre és aranyárgára festették a vártorony köveit, és még az árkokat meg a göröngyös földkupacokat is szomorkás, varázslatos hangulatot árasztó fénybe vonták. Valahol messze, a mezőn bégetett egy bárány, és markáns, nyugtató illatok terjengtek a levegőben. Volt széna- és tehénszag meg valami bódító illatú virág, aminek nem tudom a nevét. A dombgerinc fölött madárcsapatok gyakorolták a V-alakzatot. A közeli ház előtt a juhászcutya felült, és figyelmeztetőleg vakkantott egy felet. Ezután egy kis ideig farkasszemet nézett velem, majd úgy látta, nem jelentek veszélyt, és újból elnyúlt a földön. A régészek hepehupás ősvényeit tapodva – éppen csak olyan szélesek voltak, hogy elférjen rajtuk a talicska – átvágtam az ásatási területen az erdő felé. Ezúttal régi edzőcipő, ócska farmer és vastag pulcsi volt rajtam.

Ha a kedves olvasó hozzám hasonlóan városi ember, akkor valószínűleg jócskán leegyszerűsített kép él benne az erdőről. Egyenletes

sorokba rendezett, egyforma zöld fákat lát maga előtt, meg száraz levelek vagy tűlevelek puha szőnyegét, takaros rendben, mint egy gyerekrajzon. Lehet, hogy az ember által telepített, hatékonyan megtervezett erdők ilyenek is, nem tudom. A knocknaree-i erdő azonban „igazi”, burjánzó természeti képződmény, és sokkal kuszábbnak, titokzatosabbnak bizonyult, mint ahogy az emlékeimben élt. Megvolt a maga rendje, a maga heves turbulenciája, szövetségi rendszere. Én ezúttal betolakodó voltam, és az a kellemetlenül bizsergető érzésem támadt, hogy az erdő azonnal regisztrálta a jelenlétemet, és most minden egyes fa, fűszál, levél gyanakodva figyel. Egyelőre nem fogadnak be, de nem is utasítanak el. Várnak még az ítélezéssel.

Mark tisztásán friss hamu volt a tűzrakóhelyen, és néhány sodrott cigaretta csikkje is ott hevert elszórva a csupasz földön. Tehát Katy halála óta is járt már itt. Szívből reméltem, hogy aznap este nem óhajt egygyé válni az örökségével. Előszedtem a zsebeimből a szendvicseket, a termoszt meg a zseblámpát, és leterítettem a hálósákomat a fűbe, a lelapított foltra, ahova Mark is terítette az övét. Ezután lassan, komótosan elindultam a sűrűbe. Olyan volt, mintha valami ókori nagyváros romjai között botladoznék. A fák a székesegyházak oszlopainál is magasabbra nőttek. Birkóztak a helyért, óriási, kidőlt törzseket támasztottak meg, és ahogy a domboldal lejtett, úgy hajlottak meg ők is. Volt köztük tölgy, bükk, kőris meg más fajták is, amelyeknek nem tudom a nevét. A zöld lombkoronájukon hosszú lándzsaként szűrődött át egy-egy halvány, szakrális hatást keltő fénysugár. A vadborostyán befutotta a vaskos fatörzseket, vízesés módjára hullt alá az ágakról, és kövekké változtatta a tönköket. Lehullott levelek mélyen besüppedő, ruganyos szőnyegén lépkedtem. Amikor egyszer megálltam, és a cipőm orrával fölfordítottam egy kisebb tuskót, friss rothadás szagát éreztem, és a sötét, nedves földben makk-kupacsokat meg egy világos színű, eszelősen tekergőző kukacot láttam. Az ágak között madarak cikáztak rikoltozva, és a közeledtemre lépten-nyomon elosont valami az aljnövényzetben.

Az avarszőnyeget itt-ott viharvert kőfaltöredék szakította meg. Másutt a karomnál is vastagabb, izmos, mohától zöldellő fagyökerek akadtak az utamba. Aztán ott volt az alacsony folyópart a kusza tüsekbokraival (sokszor csúsztunk le a tenyerünkön meg a hátsónkon, *Aúú, a lábam!*), meg az azok fölé belógó bodza- és fűzfákkal. Maga a folyó olyan volt, mint egy barázdált, feketével árnyalt aranylemez. A víz színén karcsú, sárga falevelek lebegtek, olyan könnyedén egyensúlyoztak rajta, mintha szilárd felület lenne.

Az agyam eszelősen pörgött, és folyton ide-oda csúszkált, kifarolt. Minden lépésnél rám köszönt valami, amit ismertem, lassanként monoton zsongássá olvadt össze a hangjuk. Mintha valami Morse-kódot hallottam volna túl magas frekvencián. Annak idején itt futottunk, biztos lábbal bukdácsoltunk le a domboldalt behálózó, alig kivehető csapásokon. Apró,

csíkos vadalmát ettünk a göcsörtös fáról. Amikor pedig fölnéztem a levelek kavalkádjába, szinte meglepődtem, hogy nem csimpaszkodunk valamelyik ágon, mint három hiúzkölyök. Az egyik parányi tisztás széléről (magas fű, napfoltok, rengeteg aggófű és murok) néztük, ahogy Jonathan meg a haverjai lefogják Sandrát. Aztán valahol, talán éppen ott, ahol álltam, megremegett, majd meghasadt az erdő, és Peter meg Jamie eltűnt a résben.

Szigorúan véve nem igazán volt tervem arra az éjszakára. Csak annyi, hogy kimegyek az erdőbe, körülnézek, ott töltöm az éjszakát, és reménykedem, hogy történik valami. Egészen addig a pillanatig nem éreztem, hogy az előzetes tervezés hiánya akadályt jelenthetne. Hiszen az utóbbi időben ha elterveztem valamit, rendre látványos, orbitális kudarcot vallottam. Nyilvánvaló volt, hogy taktikát kell változtatnom, és ugyan mi lehetett volna drasztikusabb váltás, mint hogy odamegyek csak úgy vaktában, és várom, mit tartogat számomra az erdő? Azt hiszem, a látványos, heroikus dolgok iránti vonzalmam is szerepet játszott a döntésemben. Hiába vagyok ugyanis minden szempontból, természetemből adódóan alkalmatlan erre a szerepre, mindig is vágytam arra, hogy mitikus hős legyek, és vad, aranyszörű paripán vág tassak, amelyet senki emberfia nem tud megülni rajtam kívül.

Ott, az erdőben viszont már korántsem láttam olyan szabadlelkű, ihletett cselekedetnek ezt a spontán kiruccanást, inkább egy kicsit hippis dolognak tűnt (még azt is fontolgattam, hogy betépek, hátha az annyira ellazít, hogy labdába rúghat a tudatalattim, csak sajnos, a hasistól mindig elalszom), no meg hülyeségnek, nem is kicsit. Hirtelen rádöbrentem, hogy a fa, amelynek nekidőltem, könnyen ugyanaz a fa lehet, amelynél megtaláltak, talán még maradt is valami halovány nyoma a törzsén, hogy annak idején belevájtam a körmeimet. Rádöbrentem arra is, hogy kezd sötétedni.

Akkor kis híján feladtam. Visszamentem a tisztásra, leráztam a hálózásákomról a száraz leveleket, és elkezdtem összetekerni. Hogy őszinte legyek, egyedül az tartott vissza, hogy eszembe jutott Mark. Hiszen ő nem csupán egyszer, hanem rendszeresen ott töltötte az éjszakát, és a jelek szerint nemigen fordult meg a fejében, hogy ez ijesztő dolog lenne. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy alulmaradjak vele szemben, akár megtudja, akár nem. Igaz, hogy ő tüzet gyújtott, de nekem meg ott volt a zseblámpám meg a Smith & Wessonom, bár már attól is hülyén éreztem magam, hogy ez egyáltalán eszembe jutott. Hiszen mindössze pár száz méterre voltam a civilizációtól vagy legalábbis a teleptől. Egy kis ideig mozdulatlanul álltam a hálózásokkal a kezemben, majd kigurítottam, derékig beleszuszakoltam magam, és nekidőltem egy fának.

Töltöttem magamnak egy pohár whiskys kávé. Furcsamód megnyugtatt a pikáns, felnőtt íz. A fejem fölött sötétedtek az égbolt darabkái, a türkizkéktől az indigókékig terjedő árnyalatokat öltöttek. A

madarak leszálltak a fák ágaira, és élénken rikoltozva, pörlekedve készülődtek az éjszakára. Az ásatási területen denevérek vijjogtak, a bokrok közül pedig az hallatszott, hogy valami ráveti magát valamire, majd rövid, heves dulakodás után csönd lett. Távolabb, valahol a telepen egy gyerek magas hangon, ritmikusan kántált egy mondókát.

Fokozatosan tudatosodott bennem – és igazából meg sem lepett, mintha már régóta tudtam volna –, hogy ha eszembe jut valami használható dolog, akkor elmondom O’Kellynek. Nem azonnal, lehet, hogy várok még néhány hetet, mert szükségem lesz egy kis időre, hogy elvarrjak minden szálát, és úgymond rendbe rakjam a dolgaimat. Mert ha elmondom O’Kellynek, az a karrierem végét jelenti.

Ez a gondolat még aznap délután is úgy hatott volna rám, mintha gyomorszájon vágta volna egy baseballütővel. Akkor, este viszont már-már csábító lehetőségnek tűnt. Ott csillámlott előttem a levegőben, és én szédülten, kéjesen, lustán forgattam a kezemben. Gyilkossági nyomozónak lenni: az egyetlen dolog volt, amire valaha is erősen vágytam, eköré építettem a ruháztartásomat, a járásomat, a szókincsemet, az álmom és az ébrenlét órát. Valósággal megrészesgített a gondolat, hogy mindezt egy laza csuklómozdulattal elhajítom, és nézem, ahogy elszáll az űrben, mint egy nagy, ragyogó léggömb. Gondoltam, nyithatnék magánnyomozó-irodát valami ütött-kopott György-kori épület ütött-kopott helyiségében, ott állhatna a nevem aranybetűkkel a jégvirágos üvegen, akkor mennék be dolgozni, amikor kedvem szottyan, ügyesen lavíroznék a törvényesség határmezsgyéjén, és a gutaütésig nyaggatnám O’Kellyt bennfentes információkért. Elábrándoztam arról is, hogy talán Cassie is velem tarthatna. Beszereznék egy puhakalapot, egy viharkabátot, ontanám a sziporkázó aranyköpéseket, ő pedig testhez simuló, vérvörös ruhában ücsörögne különböző szállodák bárjában, rejtett kamera lenne a rúzsában, és behálózna az asszonyukat megcsaló üzletembereket... Kis híján hangosan elnevettem magam.

Aztán rádöbentem, hogy mindjárt elalszom. Bármennyire is hevenyészett volt a tervem, ez nem szerepelt benne. Próbáltam ébren maradni, de a sok álmatlan éjszaka most egyszerre kőlintott fejbe, olyan erővel, mint egy belövés. Eszembe jutott a kávéstermosz, de nem tudtam rászánni magam, hogy érte nyúljak, mert túl kemény munkának tűnt. Jól bemelegedett a hálózás, elvackolódtam a talaj és a fatörzs kis hepehupái, repedései között. Gyönyörteljesen, hódítóan kényelmes volt. Éreztem, hogy a termosz teteje kihullik az ujjaim közül, de nem bírtam kinyitni a szemem.

Nem tudom, meddig aludtam. Még föl sem ébredtem egészen, amikor hirtelen fölültem, mint akit megcsíptek, és elfojtottam egy kiáltást. Előtte ugyanis valaki tisztán, élesen, közvetlenül a fülem mellett azt mondta: „Mi ez?”

Sokáig ültem így, éreztem, hogy a nyakamban lassan hullámszik a vér. A telepen már nem égtek a villanyok. Csöndes volt az erdő is, a szél is alig-alig suttozott az ágak közt. Valahol megreccsent egy kis gally.

Peter, amint megpördül a tengelye körül a vár falán, és kilöki oldalra a két karját, hogy maradjunk nyugton Jamie-vel. „Mi ez?”

Aznap egész nap a szabadban voltunk, még föl sem száradt a harmat, amikor kimentünk. A fülledt hőségben meleg volt a leheletünk, mint a fürdővíz, az égbolt pedig olyan színben játszott, mint a gyertyaláng belseje. Az egyik fa alatt ott hevert a fűben több üveg piros limonádé, hogy azt igyuk, ha megszomjazunk, de fölmelegedett, ízetlen lett, és megtalálták a hangyák. Az utcában valaki fűvet nyírt, egy másik ház nyitott konyhaablakán pedig kihallatszott, hogy valaki a hangosan bömböltetett rádióval együtt énekl a „Wake Me Up Before You Go-Go”-t. A járdán két kislány felváltva tekert egy háromkerekű rózsaszín biciklit, Peter undok húga, Tara pedig tanítónénist játszott a kertben a barátnőjénél, Audrey-nál. A sorba ültetett babáiknak nyomták a sódert. Carmichaelék vettek egy kerti locsolót. Mi még soha nem láttunk olyat, és valahányszor kitették, mindig megbámultuk, de Mrs. Carmichael egy hárpia volt. Peter azt mondta, ha bemennénk a kertjébe, betörné a fejünket a piszkavassal.

Jobbára bicikliztünk. Peter kapott a szülinapjára egy Evel Knievel babát – ha felhúztuk, át tudott ugrani egy halom régi képregényűjságot –, és elhatározta, hogy ha nagy lesz, vakmerő vadmotoros lesz ő is, mint a távolugró motorozás ősatya, így hát gyakoroltunk. Rámpát építettünk az úton téglákból meg egy furnérlapból, amit Peter apjának sufnijából szereztünk. Peter azt mondta: „Egyre magasabbra csináljuk, mindennap ráteszünk még egy téglát”, de iszonyú ingatag volt. Én nem is mertem fölhajtani rá, az utolsó pillanatban mindig beletapostam a fékbe.

Jamie is kipróbálta párszor a rámpát, aztán meg az út szélén időzött. Lekapart egy matricát a biciklije kormányáról, majd a pedált forgatta a lábával. Reggel később jött ki, mint mi, és egész nap nagyon csöndes volt. Mászor sem beszélt sokat, de ez más volt: mintha a titokzatosság sűrű felhője vette volna körül, és ez nyugtalanított minket.

Peter ordítva indult légi útra a rámpáról, majd miután földet ért, vadul cikcakkozott, és éppen hogy elsuhan a két kislány háromkerekű biciklije mellett. – Hülye nagy melákok, egyszer még meghalunk miattatok! – nyafogott a babái mellől Tara. Szétterült a fűvön a hosszú, virágmintás szoknyája, és fura, szalagos kalap volt a fején.

– Nem vagy a főnököm! – kiabált vissza Peter, majd bekanyarodott Audreyékhoz a gyepre, és miközben elszárgult Tara mellett, lekapta a fejről a kalapot. Tara és Audrey összeszokott duóként sikított fel.

– Adam! Kapd el! – Bementem én is a kertbe (ha Audrey mamája

kijön, bajban lettünk volna), és sikerült elkapnom a kalapot úgy, hogy nem estem le a bringáról. A fejembe csaptam, és a kormányt elengedve karikáztam körbe-körbe a babatanterem körül. Audrey megpróbált föllökni, de kitétem előle. Csinoska volt, és nem is úgy nézett ki, mintha igazán haragudna, ezért igyekeztem megkímélni a babáit. Tara csípőre tette a kezét, és ordítózni kezdett Peterrel. – Jamie! – kiáltottam. – Gyere!

Jamie még mindig az úton volt, ritmikusan a rámpa széléhez ütogette az első kerekét. Most a földre ejtette a biciklit, nekifutott, és átlendült az erdő szélénél lévő kis falon.

Erre mi Peterrel rögtön el is feledkeztünk Taráról. („Nincs neked egy csöpp eszed se, Peter Savage, úgy bizony, csak várj, amíg mami megtudja, miket művelsz...”) Lefékeztünk, és egymásra néztünk. Audrey lekapta a fejemről a kalapot, elszaladt vele, és hátratekingetett, hogy üldözöm-e. Az úton hagytuk a bringánkat, és átmásztunk a falon Jamie után.

Az abronchshintán ült, néhány lengés után mindig elrúgta magát a faltól. Lehajtotta a fejét, így csak az egyenes szálú, világos haját láttam meg az orra hegyét. Ültünk a falon, és vártunk.

– Anyám ma reggel megmért – mondta végül Jamie. Egy sebhelyet piszkált az egyik ujján.

Értetlenül bambultam. A fényes, fehér konyhai ajtókeret jutott eszembe, amelyen ceruzával húzott vonalak és a fölénk írt dátumok jelezték a növekedésemet. – És? – mondta Peter. – Nagy dolog!

– Az *egyenruhához!* – üvöltött rá Jamie. – Nem fogod föl? – Azzal kicsusszant az abroncból, keményen talajt fogott, és berohant az erdőbe.

– A franca! – mondta Peter. – Mi baja?

– A bentlakásos sulí – feleltem. Kis híján összezsuklott a térdem, ahogy kimondtam.

Peter hitetlenkedő, viszolygó grimaszt vágott. – De hát nem megy! A mamája mondta.

– Nem ezt mondta. Azt mondta: „Majd meglátjuk.”

– Igen, de azóta nem mondott a dologról semmit.

– Hát, most mondott.

Peter behunyorgott a napba. – Gyere! – mondta, és leugrott a falról az út felőli oldalán.

– Hova megyünk?

Nem válaszolt. Fölkapta a saját bringáját meg Jamie-ét, és sikerült bemanővereznie mind a kettőt a kertjükbe. Én is fogtam az enyémet, és utánamentem.

Az édesanyja éppen teregetett, a köténye oldalára oda volt csíptetve egy sor ruhacsipesz. – Ne szekáljátok Tarát – mondta.

– Nem fogjuk – felelte Peter, és ledöntötte a két biciklit a füre. – Anyu,

elmegyünk az erdőbe, jó? – Csecsemő kisöccse, Sean Paul ott feküdt egy pléden egy szál pelusban, és mászni próbált. Tétován bökdödni kezdtem az oldalát a lábammal, mire áthengeredett, elkapta az edzőcipőmet, és rám vigyorgott – Jó fej baba vagy – mondtam neki. Nem volt kedvem Jamie-t keresni. Gondoltam, talán ott maradhatnék, vigyázhatnék a kicsire, és majd Peter ha visszajön, elmondja, hogy Jamie mégis megy a bentlakásos suliba.

– Fél hétkor vacsora – mondta Mrs. Savage, és szórakozottan megsimította a mellette elhaladó Peter haját. – Rajtad van az órád?

– Igen – lóbálta meg Peter a csuklóját. – Gyere, Adam, menjünk.

Ha valami baj volt, többnyire ugyanoda mentünk: a vár legfelső termébe. Az oda vezető lépcső már rég szétporladt, és a talajon nemigen látszott, hogy valaha is ott volt. Föl kellett mászni a külső falon egészen a tetejéig, aztán le kellett ugrani a köpadlóra. A falakat benőtte a repkény, a fejünk fölött ágak kusza kavalkádja: olyan volt, mint egy magasban ide-oda lengő madárfészek.

Jamie ott kuporgott az egyik sarokban, behajlított karja eltakarta a száját. Keservesen sírt, és igen suta, már-már otromba látványt nyújtott. Egyszer, még jó régen, futás közben belelépett egy nyúlüregbe, és eltört a bokája. Tűzoltófogással, egymás csuklóját keresztként megmarkolva vittük egészen hazáig, és ő még csak el sem pityereden, még akkor sem, amikor megbotlottam, és ő nagyot zötytyent ültében. Csak rám kiáltott, hogy „Aúú, Adam, de béna vagy!”, és megcsípte a karomat.

Beugrottam a fal tetejéről a szobába. – Menj innen! – kiabált rám Jamie, de a hangját elfojtotta a szájához szorított karja meg a könnyei. Piros volt az arca, zilált a haja, a csatjai oldalt lógtak a vakvilágba. – Hagyjatok békén!

Peter még a falon volt. – Mész a bentlakásos suliba? – kérdezte feldúltan.

Jamie szorosan lehunyta a szemét, összepréselte a száját, de így sem tudta visszafojtani a zokogást. Alig hallottam, mit mond. – Nem mondott semmit, úgy csinált, mintha minden oké lenne, és egész végig... egyszerűen hazudott!

Levegőt is alig kaptam a döbbenettől, hogy Jamie anyja ilyen tisztességtelenül járt el. *Majd meglátjuk*, mondta, ne aggódjatok emiatt, mi pedig hittünk neki, és nem aggódtunk. Addig soha nem csapott be minket egy felnőtt sem, legalábbis ilyen fontos dologban nem, és ezt egyszerűen képtelen voltam feldolgozni. Egész nyáron abban a tudatban éltünk, hogy végtelen sok időnk van.

Peter idegesen végigegyensúlyozott a falon, aztán vissza, majd fél lábra állt – Akkor ugyanazt csináljuk, mint a múltkor. Föllázadunk, és...

– Nem! – kiáltotta Jamie. – Már befizette a tandíjamat, meg minden,

már késő! Két hét múlva megyek! *Két hét...* – ökölbe szorította a két kezét, és belebokszolt a falba.

Ezt nem bírtam elviselni. Odatérdeltem mellé, és átkaroltam a vállát. Lerázta magáról a karomat, de amikor visszatettem, már nem bánta. – Ne, Jamie – könnyörgtem neki. – Kérlek, ne sírj! – Zöldellő-aranylő falevelek kavalkádja, Peter csalódott, zavart arca, a síró Jamie, a selymes bőre, amelytől bizsereg a tenyerem... Mintha össze akart volna dőlni a világ, a vár kőpadlója úgy hánykolódott alattam, mint a hajók fedélzete a filmekben... – Minden hétvégén hazajössz...

– Az már nem lesz ugyanaz! – mondta sírva Jamie. Hátravetette a fejét, és már nem is próbálta leplezni, hogy zokog. A törékeny, napbarnított nyaka az égbolttöredékek felé fordult. A hangjából áradó végtelen, csüggedt szomorúság valósággal belém hasított, és tudtam, hogy igaza van: soha semmi nem lesz már ugyanolyan, soha, de soha többé.

– Jaj, Jamie, ne... Hagyd abba... – Képtelen voltam nyugton maradni. Tudtam, hogy ostobaság, mégis majdnem kicsúszott a számon, hogy majd én elmegyek helyette, és ő örökre itt maradhat... Önkéntelenül odahajoltam, és arcon csókoztam. Csuumvizes volt az arca a könnytől, az illata pedig mámorító volt, mint a napsütötte, forró, zöldellő fű.

Annyira meghökkent, hogy a sírást is abbahagyta. Felém kapta a fejét, és nagyon közelről meredt rám a kisírt kék szemével. Tudtam, hogy csinálni fog valamit, megüt, vagy ő is megcsókol...

Peter leugrott a falról, és térdre esett előttünk. Egyik kezével az én csuklómát szorította meg jó erősen, a másikkal Jamie-ét. – Figyeljetek! – mondta. – Megszökünk!

Csak bámultunk rá.

– Az hülyeség – mondtam végül. – Úgyis elkapnak.

– Nem, nem kapnak el, legalábbis nem azonnal. Itt néhány hétig gond nélkül elbújunk. Nem kell örökre itt maradnunk. Ha abban a suliban elkezdődik a tanítás, hazamehetünk, akkor már úgyis késő lesz. És ha mégis odaküldik Jamie-t, akkor mi van? Majd mi ketten megszökünk megint. Fölmegyünk Dublinba, és kiszabadítjuk. Akkor majd kicsapják, és muszáj lesz hazajönnie. Értitek?

Ragyogott a szeme. Az ötlet lángra lobbant, és tüzes karikaként pörgött előttünk a levegőben.

– Itt lakhatnánk – mondta Jamie. Hosszan, rázkódva vett levegőt, mintha csuklana. – Úgy értem, a várban.

– Mindennap máshová költözünk. Ott van a tisztás, meg az a nagy fa, amelyiknek összehorolnak az ágai, olyan, mint egy fészek. Esélyük sem lesz, hogy elkapjanak minket. Tényleg azt hiszed, hogy valaki ránk találhat itt? Ne már...!

Senki sem ismerte úgy az erdőt, mint mi. Az indián harcosok könnyű, nesztelen lépteivel suhanunk az avaron, mozdulatlanul lapulunk a bozótban meg a magas ágakon, a keresők döngő léptekkel elcsörtetnek mellettünk...

– Majd felváltva alszunk – tervezgetett tovább ültében főlegyenesedve Jamie. – Mindig állítunk egy őrszemet.

– De a szüleink... – mondtam. Anyám meleg keze jutott eszembe, és láttam magam előtt, ahogy a fájdalomtól félőrülten zokog. – Nagyon aggódnak majd. Azt fogják hinni...

Jamie szája megmerevedett. – Hát, az én anyám nem. Ő úgysem akarja, hogy itthon legyek.

– Az én anyukám meg többnyire csak a kicsikre gondol – mondta Peter –, az apukámat pedig határozottan nem érdekelné a sorsom. – Egymásra néztünk Jamie-vel. Soha nem beszéltünk róla, de tudtuk, hogy Peter apja néha megveri őket, ha berúg. – És különben is, kit érdekel, ha a szülők aggódnak? – folytatta Peter. – Talán elmondták nekünk, hogy Jamie mégis megy a bentlakásos suliba? Nem! Hagyták, hogy elhiggyük, hogy minden rendben van!

Igaza van, gondoltam kissé kótyagosan. – Talán hagyhatnék nekik egy levelet – vetettem föl. – Csak hogy tudják, hogy jól vagyunk.

Jamie is mondani akart valamit, de Peter megelőzte. – Úgy van, tökéletes! Megírjuk nekik, hogy Dublinba mentünk, vagy Corkba, vagy mit tudom én, hova, közben meg végig itt leszünk!

Fölpattant, és fölhúzott minket is. – Benne vagytok?

– Nem megyek abba a suliba – mondta Jamie, és az alkarjával megtörölte az arcát. – Nem megyek, Adam. Semmiképpen. Bármire hajlandó vagyok.

– Adam...? – fordult hozzám Peter. Vademberek módjára élnénk, napbarnítottan, mezítláb a fák között... Hűvös, nyirkos volt a kezem alatt a vár fala. – Mi mást tehetnénk, Adam? Nézzük tétlenül, hogy odaküldik Jamie-t? Nem akarsz, hogy csináljunk valamit?

Peter keményen, sürgősen megrázta a csuklómat. Éreztem, ahogy ver a pulzusom a szorításában. – Benne vagyok – mondtam.

– Igen! – kurjantotta Peter, és a levegőbe boksolt. Magasról, a fák koronájából jött a vad, diadalittas kiáltás visszhangja.

– Mikor? – kérdezte Jamie. Ragyogott a szeme a megkönnyebbüléstől, a szája mosolyra nyílt. Ugrásra készen, lábujjhegyen várta, hogy Peter jelt adjon. – Most?

– Csigavér – vigyorgott rá Peter. – Föl kell készülnünk. Haza kell mennünk, magunkhoz kell vennünk az összes pénzünket. Szükségünk van némi ellátmányra, de csak apránként vehetjük meg, hogy ne fogjon gyanút senki.

– Kell kolbász meg krumpli – mondtam. – Majd tüzet rakunk, csinálunk nyársat...

– Nem, a tűz nem jó, azt meglátják. Ne vegyetek semmit, amit főzni kell. Konzerveket hozzatok, spagettit, sült babot, ilyesmit. Mondjátok azt, hogy az anyukátoknak kell.

– Akkor valaki hozhatna konzervnyitót is...

– Majd én! Anyukámnak van egy tartalékban, majd azt hozom el, nem fogja észrevenni.

– Hálózásák is kell, meg a zseblámpáink.

– Na ne mondd! De azt csak az utolsó pillanatban vegyük magunkhoz, nehogy túl korán észrevegyék, hogy eltűntek!

– Mosni majd tudunk a folyóban...

– ...a szemetet meg bedobjuk egy odvas fába, hogy ne találják meg...

– Nektek mennyi pénzetek van?

– A bérmlásra kapott pénzem a postán van, nem tudok hozzájutni.

– Akkor olcsó dolgokat veszünk, tejet, kenyeret...

– Fúj, a tej megromlik!

– Nem, majd a folyóba lógatjuk nejlonszatyorban...

– Jamie majd aludtتهت iszik! – ordította Peter. Nekiugrott a falnak, és mászni kezdett fölfelé.

Jamie utána vetette magát. – Tudod, ki iszik aludtتهت, te...! – Megragadta Peter bokáját, és vadul, vihogva dulakodtak a fal tetején. Fölértem én is, és Peter engem is berántott a csetepatéba. Kurjongatva, kifulladásra birkóztunk a szakadék szélén. – Adam meg bogarat eszik! – Kapd be, az akkor volt, amikor kicsik voltunk!

– Pofa be! – csattant föl hirtelen Peter. Lerázott minket magáról, és a falon guggolva, széttárt karjával csöndet parancsolva megdermedt. – Mi ez?

Mozdulatlanul, éberen füleltünk, mint a megriasztott nyulak. Csöndes volt az erdő, túlságosan is csöndes, mintha lélegzet-visszafojtva várna valamire. A madarak, rovarok, láthatatlan, apró állatok szokásos délutáni nyüzsgését mintha karmesteri pálca állította volna le. Talán valahol előttünk...

– Mi a... – suttogtam.

– Sss! – Zene volt, vagy emberi hang, vagy csak a köveken rohanó folyó tréfált meg minket, netán az üreges tölgyfa szuszogott? Az erdő ezernyi zaja évszakonként, naponként változott, az összeset nem ismerhettük.

– Gyertek! – mondta csillogó szemmel Jamie. – Gyertek már! – Azzal levetette magát a falról, mint egy mókus. Elkapott egy ágat, lengett rajta, majd lepottyant, hengeredett egyet, és futásnak eredt. Az ág még javában himbálózott, amikor ugrott Peter is, én pedig lemasztam a falon, és utánuk iramodtam. – Várjatok meg, várjatok...!

Soha nem volt még ilyen buja, ilyen vad az erdő. A falevelek által

visszavert vakító napsugarakat mintha tüzes Katalin-kerék szórta volna szét. A színek valósággal életre keltek, és a termékeny föld szaga is fölerősödött, részegítő lett, mint a misebor illata. Zümmögő szunyogfelhőkön robogtunk át, árkokon, korhadt farönkökön ugráltunk át, az ágak örvénylettek körülöttünk, mint a víz. Fecskék röpködtek előttünk, mint az artisták a trapézon, és esküszöm, hogy a fák között lépést tartott velünk három őz. Légiesnek, szerencsésnek, a természet vad gyermekének éreztem magam: életemben nem futottam még olyan gyorsan, nem szökkentem olyan könnyedén a magasba. A levegőbe is emelkedhettem volna, ha jól elrúgom magam a lábammal.

Hogy meddig futottunk? A jól ismert, szeretett tereptárgyak bizonyára elmozdultak a helyükről, és odajöttek jó utat kívánni, mert mindegyik útba esett: átugrottunk a kőasztalon, egyetlen szökkenéssel átszáguldtunk a tisztáson, a suhogó szederbokrok és az orrukát rejteikükből kidugó nyuszik között, az abronchshinta még hosszan lengett, miután elhagytuk, és az üreges tölgyet fél karral elkapva kanyarodtunk. Előttünk pedig édesen, zabolátlanul, hogy szinte fájt, egyre csak húzott minket maga felé, egyre tovább...

Fokozatosan észleltem, hogy a hálózásák már lucskos az izzadságtól, a fatörzshöz nyomódó hátam olyan merev, hogy remegek, a fejemmel pedig görcsösen rángatózva bólogatok, mint egy bábu. Koromfekete, üres volt az erdő, mintha megvakultam volna. Valahonnan messziről szapora kopogás hallatszott, mintha eső verné a faleveleket, és ez a halk nesz egyre csak terjedt. Minden erőmet megfeszítve igyekeztem kizárni a tudatomból, és tovább követni az emlékezet vékony, tűnékeny aranyfonalát. Tudtam, hogy ha elejtem ebben a vaksötétben, soha nem talállok haza.

Jamie vállá fölött úgy száll felém a nevetés, mint fénylő szappanbuborékok serege. Méhek kavarognak a napfényben, Peter tárt karokkal, nagyot kurjantva szökken át egy leesett faágon. Kioldódik a cipőfűzőm, és egy belső hang vad riasztójelzést ad, mint amikor félreverik a harangot, mert a telep mintha köddé válna a hátunk mögött, biztos, biztos, hogy továbbmenjünk, *Peter, Jamie, várjatok, álljatok meg...*

A szapora kopogás már betöltötte az egész erdőt, halkult, majd fölerősödött, és minden oldalról egyre közeledett. Halkan, fűgén, élénken átjárta a fák koronáját, az aljnövényzetet, égne a állt tőle a tarkómon a szőr. *Eső*, gondoltam a maradék ép eszemmel, csak eső, bár egyetlen vízcseppet sem éreztem magamon. Az erdő túloldalán felsikoltott valami, fülsértően éles hangon, eszelősen..

Gyere már, Adam, siess, siess...

A szemem előtt megváltozott, sűrűsödött a sötétség. A levelek közt mintha a szél dalolt volna, az erdőn átszáguldo, ösvényeket letakarító, nagy, erős szél. Kővé dermedtek a zseblámpámat szorongató ujjaim. Éreztem, hogy az aranyfonalat mintha csavargatná, rángatná valaki. Valahol a tisztás

túloldalán pedig lélegzett valami. Valami nagy.

Lent a folyónál. Csúszkálva megállok, lengenek a fűzfaágak, a víz fényforgácsokat lövell, olyanok, mint ezernyi apró tükör, vakító, szédítő a látvány. Aranszínű, vastag szemhéjú szempár, akár a bagolyé.

Futásnak eredtem. Kimásztam a nehezen eresztő hálózásából, és bevettem magam a sűrűbe, csak el, el a tisztástól. Tüskebokor akaszkodott a lábamba, hajamba, szárnycsapásokat hallottam, olyan erősen, mintha robbant volna valami a fülemben. A vállam fatörzsnek ütközött, alig kaptam levegőt. A lábam alatt láthatatlan mélyedések, üregek nyíltak, és nem tudtam elég gyorsan futni, mert térdig gázoltam az aljnövényzetben. Mintha az összes gyerekkori rémálmom valóra vált volna. Arcomba kapott a fáról lelógó vadborostyán, és azt hiszem, felüvöltöttem. Minden kétséget kizáróan tudtam, hogy soha nem jutok ki az erdőből, hogy csak a hálózásomat találják meg – egy pillanatra még Cassie-t is láttam a piros pulóverében, ahogy ott térdel a tisztáson, hullanak rá a falevelek, és kesztyűs kezével megérinti a hálózás anyagát –, és semmi mást, soha.

Aztán a száguldő felhők között megláttam a hold körömnysi csíkját, és tudtam, hogy kint vagyok, kint az ásatási területen. Alattomos, egyenetlen, süppedős volt a talaj, és én csúszkáltam, botladoztam, hadonásztam, lehorzoltam a bört a sípcsontomról valami régi faldarabon, de egy szempillantás alatt visszanyertem az egyensúlyomat, és futottam tovább. Nyers, rekedtes zihálást hallottam, de nem tudtam megállapítani, hogy tőlem származik-e. Ahogy minden nyomozó, én is természetesnek vettem, hogy én vagyok a vadász. Soha meg sem fordult a fejemben, hogy talán mégis én voltam az üzőtt vad – mindvégig.

A Land Rover úgy fehérlett a vaksötétben, mint valami ragyogó szépségű, menedéket nyújtó templom. Csak másodjára vagy harmadjára sikerült kinyitnom a kocsii ajtaját. Egyszer elejtettem a kulcsot, és a falevelek között meg a száraz fűben eszelősen tapogatózva kellett keresnem, miközben feldúltan tekingettem hátra a vállam fölé, és biztos voltam benne, hogy soha az életben nem találom meg, mígnem eszembe jutott, hogy még mindig ott van a kezemben a zseblámpa. Végül nagy nehezen bekászálódtam, bevágtam a könyökömet a kormánykerékbe, majd bezártam az összes ajtót, és ott ültem vadul zihálva, verejtekben üszva. Ilyen zaklatott állapotban nem vezethettem, talán még a parkolóból se tudtam volna kiállni úgy, hogy neki ne menjek valaminek. Megtaláltam a cigarettámat, sikerült is meggyújtanom egy szálát. Nagyon hiányzott valami jó erős pia vagy egy jókora joint. A farmerem térdén hatalmas sárfoltok kenődtek szét, pedig nem emlékeztem rá, hogy elestem volna.

Amikor valamelyest lecsillapodott a kézremegésem, és már képes voltam gombokat nyomkodni, felhívtam Cassie-t. Jöcskán elmúlhatott éjfél, az

is lehet, hogy hajnal volt már, de ő a második csöngésre fölvette, és teljesen éber volt a hangja. – Szia, mi van?

Egy szörnyű pillanatig azt hittem, nem jön ki hang a torkomon. – Hol vagy? – nyögtem ki végül.

– Úgy húsz perce értem haza. Moziba mentünk Emmával meg Susannával, aztán vacsiztunk a Trocaderóban, és én mondom neked, életemben nem ittam még ilyen fantasztikus vörösbort! Három fickó megpróbált fölszedni minket, Emma szerint színészek voltak, azt mondta, az egyiket látta is a tévében abban a kórházas sorozatban...

Kissé be volt csípve, de nem volt részeg. – Cassie – szakítottam félbe –, itt vagyok Knocknaree-ban. Az ásatási területen.

Alig észrevehető szünet után egészen más hangon, higgadtan szólalt meg: – Hazahozzalak?

– Igen. Légy szíves. – Amíg nem mondta ki, nem is tudatosodott bennem, hogy ezért hívtam föl.

– Oké. Akkor hamarosan találkozunk. – És letette.

Időtlen időig tartott, mire odaért, és az agyamból mindenféle rémálomszerű verziók pattantak ki: palacsintává lapította az osztott-pályás főúton egy kamion, defektet kapott, és emberkereskedők rabolták el az út széléről. Nagy nehezen előhúztam a fegyveremet, és az ölembe fektettem. Szerencsére volt annyi eszem, hogy ne biztosítsam ki. Egyik cigiről a másikra gyújtottam, a kocsiban vágni lehetett a füstöt, már könnyeztem is tőle. Odakint zizegett, nyüzsgött az avar, reccsentek a gallyak. Egyre-másra az ablak felé kaptam a fejem, ilyenkor vadul kalapált a szívem, és még szorosabban markoltam a fegyveremet. Mindannyiszor meg voltam róla győződve, hogy egy állatiasan nevető arcot láttam, de nem volt ott semmi. Egyszer fölkapcsoltam a tetőlámpát is, de csak egy pillanatra, mert akkor meg úgy éreztem, túl feltűnő vagyok. Mint az őseMBER, akit vadállatok kerülgetnek, mert odavonzotta őket a tűz, amit rakott.

Végre meghallottam a dombra fölkapaszkodó Vespa zümmögését, és megláttam az első lámpája fénycsőváját. Visszatettem a pisztolyomat a tokjába, és kinyitottam a Land Rover ajtaját. Nem akartam, hogy Cassie lássa, ahogy bénázom vele. Az erdő sötétje után már-már szürreálisan vakítónak láttam a motorja lámpáját. Megállt az úton, és a Vespát lábával megtámasztva odakiáltott: – Hahó!

– Szia – mondtam, és kikászálódtam a kocsiból. Elgémberedett a lábam, bizonyára végig jó erősen odanyomtam a padlóhoz. – Kösz.

– Semmi gond. Úgyis ébren voltam. – A motorozástól kipirult az arca, csillogott a szeme, és amikor a közelébe értem, éreztem, hogy árad belőle a hideg. Lekapta a hátizsákját, és előhúzta a tartalék bukósisakot. – Nesze.

A sisakban nem hallottam semmit, csak a motor egyenletes zúgását,

meg a vér lüktetését a fülemben. A sötét, hideg levegő úgy áramlott mellettem, mint a víz, az autók reflektorai meg a neonfények fényes, lomha nyomvonalat húztak maguk után. Cassie törekeny, de szilárd bordái időnként elmozdultak a kezem alatt, ha sebességet váltott, vagy bedőlt a kanyarban. Olyan érzésem volt, mintha magasan az úttest fölött lebegne a Vespa, és azt kívántam, bárcsak egy végtelenbe nyúló amerikai sztrádán lennénk, és örökké tartana ez az éjszakai motorozás.

Mint kiderült, Cassie éppen olvasott az ágyban, amikor telefonáltam. Az ágy ki volt húzva, és ott volt rajta a foltokból összevarrt paplan meg a fehér párna. Az *Üvöltő szelek* meg a térdig érő póló az ágy lábánál hevert. A kávézóasztalt meg a kanapét az ügyel kapcsolatos dolgok félíg-meddig rendezett kupacai borították – az egyikből kikandikált a Katy nyakán lévő fojtásnyomról készült felvétel, mint egy recehártján maradt utókép. A papírokra rádobálva ott hevert Cassie kimenőruhája: vékony, sötét farmer, mellrészén arannyal hímzett, piros selyemtop. A tömzsi kis éjjeli lámpa meleg, barátságos fénybe vonta a szobát.

– Mikor ettél utoljára? – kérdezte Cassie.

A szendvicseimről abszolút elfeledkeztem, alighanem még mindig ott voltak a tiszta. Ahogy a hálósákom meg a termoszmom is. Reggel majd mindenképpen el kell hoznom őket, amikor kimegyek a kocsiért. A gondolatra, hogy – akár fényes nappal is – oda kell mennem, mintha egy fürgé ujj szaladt volna le a nyakamon. – Nem is tudom – mondtam.

Cassie kotorászott egy keveset a ruhásszekrényében, majd a kezembe nyomott egy üveg brandyt meg egy poharat. – Igyál egy kicsit, amíg megcsinálom a kaját. Píritós tükörtojással megfelel?

Egyikünk sem szereti a brandyt, a felbontatlan üveget már jócskán belepte a por. Cassie alighanem a karácsonyi tombolán nyerhette. Az agyam objektív gondolkodásra még mindig képes, parányi része azonban belátta, hogy igaza van, enyhén sokkos állapotban vagyok. Leültem az ágya szélére – az már szinte elképzelhetetlenül bonyolult feladatnak tűnt, hogy lepakoljam a kanapéról azt a sok cuccot –, és egy darabig bámultam az üveget, aztán lassan fölfogtam, hogy ki kéne nyitnom.

A kellenél jóval több brandyt küldtem le egyszerre, köhögtem is tőle. (Cassie odapillantott, de nem mondott semmit.) Aztán éreztem, hogy hatni kezd, melegség áradt szét az ereimben. Lüktetett a nyelvem, nyilván ráharaptam valamikor. Töltöttem magamnak még egy adagot, és ezt már óvatosabban kortyolgattam. Cassie közben ügyes, gyakorlott mozdulatokkal sürgött-forgott a konyhában: fél kézzel zöldfűszereket vett ki a kredencből, aztán tojást a hűtőből, és közben egy fiókot is becsukott a csípőjével. Amikor elindult értem, nem kapcsolta le a zenét. Halkan, lassan, kísértetiesen szólt a Cowboy Junkies. Általában kedvelem őket, de akkor egyfolytában rejtett

hangokat hallottam a basszgitár alatt: suttogásokat, kiáltásokat, oda nem illő dobpergést. – Nem kapcsolhatnánk ki? – kérdeztem, amikor már végképp nem bírtam tovább. – Légy szíves!

Cassie fakanállal a kezében állt a serpenyőnél. Rám nézett, majd kis szünet után azt mondta: – De, persze. – Lekapcsolta a magnót, majd kivette a kenyeret a pirítóból, és rápakolta a tojást. – Tessék.

A kaja illata döbrentett rá, mennyire éhes vagyok. Mohón, óriási falatokban lapátoltam be, szinte levegőt sem vettem. A magos kenyérré helyezett tükörtojás kellemes fűszerillatot árasztott, életemben nem ettem még ilyen finomat. Cassie keresztbe tett lábbal leült mellém a futónágyra. Ő üres pirítóst evett, közben figyelt. – Még? – kérdezte, amikor befejeztem.

– Nem – feleltem. Túl sokat zabáltam egyszerre, görcsölt a gyomrom. – Kösz.

– Mi történt? – kérdezte Cassie. – Eszedbe jutott valami?

Sírva fakadtam. Annyira ritkán sírok – tizenhárom éves korom óta összesen kétszer fordult elő, és mindkétszer olyan részeg voltam, hogy az nem is igazán számít –, hogy beletelt egy kis időbe, mire fölfogtam, mi történik velem. Megtöröltem a kezemmel az arcomat, aztán csak bámultam a nedves ujjaimat. – Nem – mondtam. – Semmi olyan, ami hasznunkra válhat. Emlékszem az egész délutánra, ahogy bementünk az erdőbe, arra is, hogy miről beszélgettünk, meg arra is, hogy hallottunk valamit – hogy mit, arra nem emlékszem –, és elindultunk, hogy megnézzük, mi az... Aztán bepánikoltam. Kurvára bepánikoltam. – Elcsuklott a hangom.

– Na – mondta Cassie. Odacsusszant mellém az ágyon, és a vállamra tette a kezét. – Ez óriási lépés, kicsim. Majd legközelebb eszedbe jut a többi is.

– Nem – feleltem. – Nem jut. – Nem tudtam megmagyarázni, máig nem tudom pontosan, mitől voltam olyan biztos benne, hogy ez volt az egyetlen esélyem, az utolsó mentsvárom, és én elszúrtam. Kezembe tettem az arcomat, és bőgtem, mint egy gyerek.

Cassie nem karolt át, nem próbált vigasztalni, és én hálás voltam neki ezért. Csak ült csendben, és a hüvelykujját mozgatta ide-oda a vállamon, amíg sírtam. Nem állíthatom, hogy azért a három gyerekért ontottam könnyeket, inkább az áthidalhatatlan távolságot sirattam, ami elválasztott tőlük: a több millió mérföldet, a szédítő sebességgel távolodó bolygókat, azt, hogy mennyi mindent veszíthettünk annak idején. Annyira kicsik voltunk, és olyan rendíthetetlenül bíztunk abban, hogy együtt dacolunk majd a felnőttek sötét, bonyolult, fenyegető világával, kacagva robogunk majd át rajta, mintha csak fogócskáznánk...

– Ne haragudj – mondtam végül. Kiegyenesedtem, és a csuklómmal megtöröltem az arcomat.

– Ugyan miért?

– Amiért hülyét csináltam magamból. Nem állt szándékomban.

Cassie vállat vont. – Akkor kvittek vagyunk. Most már tudod, milyen érzés, amikor rám törnek azok az álmok, és neked kell fölébresztened.

– Igen? – Ez még soha nem jutott eszembe.

– Igen. – Cassie a hasára hengeredett, keresett az éjjeliszekrényben egy csomag papírzsepit, és a kezembe nyomta. – Fújhatod.

Sikerült magamra erőltetnem egy halovány mosolyt. Fújtam. – Kösz, Cass.

– Hogy vagy?

Borzongva vettem egy nagy levegőt, majd hirtelen, elnyomhatatlanul rám tört az ásítás. – Jól.

– Mindjárt kidőlsz?

A vállaimból lassan elillant a feszültség, és olyan kimerült voltam, mint még soha életemben, de még mindig suhantak el kis, fekete árnyak a szemhéjam fölött, és a ház minden egyes sóhajára, nyikordulására összerendeztem. Tudtam, hogy ha Cassie leoltja a villanyt, és én egyedül leszek a kanapén, a levegő pillanatok alatt megtelik megnevezhetetlen, fecsegő, csivitelő micsodákkal. – Azt hiszem, igen – mondtam. – Nem baj, ha ma itt alszom?

– Dehogy baj. De ha horkolsz, mész vissza a kanapéra. – Azzal Cassie pislogva fölült, és elkezdte kiszedegetni a hajcsatjait.

– Nem fogok horkolni – mondtam. Lehajoltam, levettem a cipőmet, a zoknimat, de az átöltözés már fizikailag is túl nehéz feladatnak tűnt, és az etikett efféle finomságaihoz is fáradt voltam. Teljesen felöltözve másztam be a paplan alá.

Cassie levette a pulóverét, és bebújt mellém ő is. Szanaszét álltak a göndör fürtjei. Gondolkodás nélkül átöleltem, ő pedig háttal odakucorodott hozzám.

– Jó éjt, szívem – mondtam. – Még egyszer kösz.

Megpaskolta a karomat, és nagyot nyújtózva eloltotta az éjjeli-lámpát.

– Jó éjt, hülyegyerek. Aludj jól. Ébressz föl, ha akarsz.

A természet zöldjét idéző, édes illata volt az arcomat súroló hajának, akár a tealeveleknek. Lehajtotta a fejét a párnára, és felsóhajtott. Meleg volt, kicsi, tömör, halványan emlékeztetett a csiszolt elefántsontra, a csillogó gesztenyére. Szintiszta, minden porcikámat átható elégedettség töltött el, mint amikor valami tökéletesen beleillik az ember kezébe.

– Ébren vagy? – suttogtam hosszú idő elteltével.

– Igen – felelte Cassie.

Mozdulatlanul feküdtünk. Éreztem, hogy más lett körülöttünk a levegő: ragyogott, csillámlott, ahogy a naptól perzselt út fölött szokott. Nem tudtam

eldönteni, hogy az én szívverésem gyorsult föl, vagy Cassie szíve dörömböl a mellkasomon. Magam felé fordítottam, megcsókoltam, és a következő pillanatban visszacsókolt ő is.

Tudom, hogy azt mondtam, a visszavonhatatlan helyett mindig a lelombozóan „normális” utat választom, és igen, ezzel természetesen azt akartam mondani, hogy világeletemben gyáva alak voltam, de hazudtam: azon az éjszakán, azon az egyetlenegy, kivételes éjszakán nem voltam az.

17. fejezet

Most az egyszer én ébredtem föl előbb. Nagyon korán volt még, csönd honolt az utcákon, az égbolt pedig – Cassie szinte soha nem húzza össze a függönyt, mert jóval a környező házak teteje fölött lakik, így senki sem tud benézni az ablakán – leheletfinom, halovány aransárgával tarkított türkizkékben játszott. Tökéletes volt, akár egy kamerával rögzített állókép. Valószínűleg csak egy-két órát aludtam. Valahol a távolban siratóéneket idéző, vad vijjogásba kezdett egy sirálycsapat.

A félhomályos, józan megvilágításban elhagyatottnak, sivárnak tűnt a lakás. A kávézóasztalon még ott voltak az esti tányérok és poharak, Cassie jegyzeteit lenge, kísérteties kis fuvallat emelgette, a pulcsim sötét csomóba gyűrve hevert a padlón, és hosszú, torz, ferde árnyakat láttam mindenfelé. A mellkasom alatt fizikai fájdalmat éreztem. Olyan élesen nyilallt belém, és olyan egyértelműen testi jellegű volt, hogy azt hittem, a szomjúságtól van. Az ágy melletti asztalkán volt egy pohár víz. Kiittam, de a csalóka fájdalom nem hagyott alább.

Eszembe jutott, hogy a mozgolódásomra Cassie fölébredhet, de ő meg sem rezzent. Kissé eltátott szájjal, mélyen aludt a karomban, az egyik keze lazán behajlítva pihent a párnán. Kisimitottam a haját a homlokából, és csókkal ébresztettem.

Csak három óra körül keltünk föl. Szürke, súlyos volt az ég, megboroztam, amikor kimásztam a meleg paplan alól.

– Kopog a szemem – mondta Cassie, miközben begombolta a farmerét. Gyönyörű volt a zilált haja, a telt ajka, a nyugodt, titokzatos, álmodozó gyereket idéző szeme. Ez az új keletű, sugárzó szépség, amely csikorgóan éles kontrasztban állt a komor, lehangoló délutánnal, valamiért nyugtalanított. – Süssek valamit reggelire? – kérdezte.

– Nem, kösz – mondtam. Ha nála töltöttem a hétvégét, ez volt a szokásos programunk: kiadós ír reggeli, majd hosszú séta a tengerparton. Akkor azonban elviselhetetlen volt számomra a gondolat, hogy az éjszaka történekről kell beszélgetnünk, vagy sután kerülgatnünk kell a témát. Hirtelen

klausztrófóbiásnak kicsinek tűnt a lakás. Furcsa helyeken fedeztem föl magamon ütésnyomokat, horzsolásokat a hasamon, a könyökömön, még a combom is csúnyán benyomódott egy helyen. – El kéne mennem a kocsiért – mondtam.

Cassie éppen húzta át a fején a pólóját, azon keresztül kérdezte meg könnyed hanghordozással, hogy „Elvigyelek?”, de előtte még láttam a szeme röpke, riadt villanását.

– Azt hiszem, inkább busszal megyek – feleltem. A cipőmet a kanapé alatt találtam meg. – Jólesne egy kis séta. Majd később felhívlak, oké?

– Rendicsek – felelte vidáman, de én tudtam, hogy átsuhant valami köztünk, valami hajszálvékony, idegen, veszélyes dolog. Az ajtóban egy pillanatra jó szorosan átöleltük egymást.

Ímmel-ámmal vártam egy kicsit a buszra, de tíz-tizenöt perc után arra jutottam, hogy túl macerás lenne, hiszen át is kell szállni, és vasárnap ritkán járnak a buszok, elmenne vele az egész nap. Az az igazság, hogy Knocknaree-nak a közelébe se akartam menni, amíg ismét tele nem lesz lármás, energikus régészekkel. A gondolattól is rosszul voltam, hogy aznap mászkáljak a borús, szürke égbolt alatt terpeszkedő, elhagyatott, csöndes ásatási területen. Egy benzinkútnál vettem egy pohár ocsmány ízű kávé, és elindultam gyalog hazafelé. Monkstown, ahol lakom, négy-öt mérföldnyire van Sandymounttól, de nekem nem volt sietős a dolgom. Tudtam, hogy Heather otthon lesz, valami veszélyes hulladéknak látszó, zöld ízével lesz bekenve az arca, bömből a *Szex és New York*, el akar majd dicsekedni a villámrandi-hódításaival, és kifaggat, hogy merre jártam, mitől olyan sáros a gatyám, és hova lett a kocsim. Úgy éreztem magam, mintha sorozatban detonálnának a fejemben a mélyvízi bombák.

Tudják, tisztában voltam vele, hogy életem egyik legnagyobb hibáját követtem el. Korábban is előfordult, hogy olyannal feküdtem le, akivel nem kellett volna, de ilyen monumentális ostobaságot még sosem csináltam. Amikor ilyesmi történik, a szokásos reakció vagy az, hogy az ember hivatalos „kapcsolatba” kezd, vagy az, hogy megszakít az érintettel mindennemű kommunikációt. A múltban – váltakozó sikerrel – mindkettőt kipróbáltam, de a társammal nemigen szüntethettem meg a beszélő viszonyt, ami pedig a romantikus kapcsolatot illeti... Még ha nem tiltotta volna a szolgálati szabályzat, akkor sem tudtam volna elképzelni, hogy a „barátja” legyen egy lánynak, én, aki még enni, aludni, végétisztítót vásárolni sem tudok rendesen, ezenkívül nekiugrom a gyanúsítottaknak, leblokkolok a tanúk padján, és ásatási területekről kell kimenekíteni az éjszaka közepén. Ha arra gondoltam, mennyi kötelezettséggel, komplikációval jár egy ilyen kapcsolat, a legszívesebben magzati pózba gömbölyödve nyűszítettem volna.

Annyira fáradt voltam, hogy úgy éreztem, mintha valaki másnak a lába

tapodná alattam a járdát. A szél az arcomba fújta a szitáló eső finom permetét, és egyre katasztrofálisabbnak éreztem a helyzetemet, mert eszembe jutott mindaz, amit soha többé nem csinálhatok: nem iszogathatok Cassie-vel egész éjjel, hogy a végére jól berúgjunk, nem mesélhetek neki a lányokról, akikkel megismerkedtem, nem alhatok a kanapéján. Soha többé nem nézhetek rá úgy, mint „csak Cassie”-re, aki egy a „srácok” közül, csak éppen kevésbé bántja a szememet a látványa, mint a többieké. Most, hogy úgy láttam őt, ahogy, ez soha többé nem lesz lehetséges. A közös, privát térképünkön jelzett napsugaras helyek baljós, alattomos nüanszokkal, burkolt célzásokkal terhes aknamezővé változtak. Eszembe jutott, ahogy mindössze néhány nappal korábban, a dublini vár kertjében belenyúlt a kabátzsebembe, hogy kivegye az öngyújtómat. Még csak a mondatot sem szakította félbe, és én imádtam ezt a természetes, könnyed, gondolkodás nélkül, magától értetődő gesztust.

Tudom, hogy hihetetlennek hangzik, hiszen mindenki ezt várta, a szüleimtől kezdve egészen addig a kretén Quigleyig, én mégsem éreztem az előszelét. Istenem, milyen önelégültek, arrogánsak voltunk, mennyire biztosak voltunk benne, hogy mi kivételesek vagyunk, ránk nem érvényes az emberiség által ismert legösibb szabály! Esküszöm, olyan ártatlanul feküdtem le Cassie mellé, mint egy gyerek. Cassie oldalra döntötte a fejét, hogy kiszedegetse a csatjait, és pofákat vágott, amikor valamelyik beakadt a hajába. Én pedig belegyűrtem a zoknimat a cipőmbé, ahogy szoktam, hogy reggel ne essen hasra benne. Tudom, hogy azt fogják mondani, szándékos volt a naivitásunk, de ha hajlandók elhinni egy, csak egyetlenegy dolgot abból, amit összehordok, akkor legyen ez: egyikünk sem tudta előre, mi következik.

Monkstownba értem, de még mindig nem tudtam rászánni magam, hogy hazamenjek. Elsétáltam Dun Laoghaire-ig, és leültem a móló végén a falra. Néztem a vasárnapi egészségügyi sétájuk során összefutó, tweednadrágos házaspárokat, akik majmokat idéző örömkialtással üdvözölték egymást. Aztán besötétedett, a szél már-már elvágta a torkomat, és egy egyenruhás rendőrájárőr gyanakvó pillantást vetett rám. Valamiért eszembe jutott, hogy fölhívhatnám Charlie-t, a bankár barátomat, de nem volt meg a száma a mobilomban, és amúgy sem igazán tudtam, mit akarok mondani neki.

Éjszaka úgy aludtam, mint akit fejbe vertek. Másnap reggel kábán, vizenyős, gyulladt szemekkel mentem be dolgozni, és az esetszoba valahogy másnak látszott. Alattomos, aprócska változások következtek be, nem is tudtam volna pontosan megmondani, mi lett más. Mintha átcúsztam volna valami repedésen egy barátságtalan, alternatív valóságba. Cassie pénteken tárva-nyitva hagyta a régi ügy aktáját az asztal neki kiutalt sarkán. Leültem, próbáltam dolgozni, de képtelen voltam koncentrálni. Mire egy mondat végére értem, elfelejtettem az elejét, kezdeztem előlről.

Cassie széltől kipirult arccal lépett be, a göndör fürtjei rakoncátlanul kikandikáltak a kerek, piros skót sapkája alól, mint a krizantém szirmai. – Helló – köszönt rám. – Hogy vagy?

Mögöttem elhaladva megborzolta a hajam, mire én önkéntelenül összerendeztem. Éreztem, hogy egy pillanatra megmerevedik a keze, mielőtt továbbmenne.

– Jól – mondtam.

A széke támlájára akasztotta a táskáját. A szemem sarkából láttam, hogy engem néz. Nem emeltem föl a fejem. – Most faxolják át Rosalind és Jessica orvosi papírjait – mondta. – Bernadette szólt, hogy pár perc múlva mehetünk érte, és hogy legközelebb az esetszoba faxszámát adjuk meg. És te jössz a vacsorafőzéssel, de csak csirkém van, úgyhogy ha valami mást ennének Sammel...

Könnyedén, lezseren beszélt, de bujkált a hangjában valami homályos, tétova kérdőjel. – Az a helyzet – mondtam –, hogy ma nem tudok veletek vacsorázni. El kell mennem valahova.

– Oké, oké. – Cassie levette a skót sapkát, és a hajába túrt. – Egy sör, ha végeztünk?

– Ma este nem megy – feleltem. – Bocs.

– Rob – kezdte kis szünet után Cassie, de nem néztem föl. Egy pillanatig azt hittem, ennek ellenére folytatja, de ekkor nyílt az ajtó, és ruganyos léptekkel, a jó vidéki levegőn eltöltött hétvége után frissen, elevenen, pirosposzgásan beszökdécselt rajta Sam. Egyik kezében magnókazetták voltak, a másikban egy paksaméta faxpapír. Soha életemben nem örültem még neki ennyire.

– Jó reggelt, srácok! Ezt nektek hoztam. Bernadette szívélyes üdvözlét küldi. Hogy telt a hétvége?

– Jól – feleltük egyszerre, majd Cassie elfordult, és fölakasztotta a kabátját.

Átvettem Samtól a papírokat, és próbáltam átfutni őket. Baromira nem tudtam összpontosítani. Devlinék háziorvosa olyan szörnyű macskakaparással írt, hogy az csakis megjátszós affektálás lehetett, és Cassie is az idegeimre ment a végtelen türelmével, ahogy kivárta, míg végzek egy-egy oldallal, meg az erőltetetten bensőséges mozdulataival, ahogy odahajolt, hogy elvegye a lapokat. Minden akaratéromre szükségem volt, hogy legalább a legnyilvánvalóbb tényeket kibogozzam.

A jelek szerint Margaret a széltől is óvta a csecsemő Rosalindot – minden kis köhögésnél, megfázásnál többször is járt náluk az orvos –, de valójában Rosalind tűnt a legegészségesebbnek: semmi komoly betegség, sérülés. Jessica három napig inkubátorban volt, amikor megszülettek Katyvel, hétéves korában leesett az iskola udvarán a mászókárról, és eltörte a karját,

kilencéves kora óta pedig a normálisnál kisebb volt a testsúlya. Mindketten átestek a bányahimlőn, és megkaptak minden védőoltást. Rosalindnak egy éve lesztek egy benőtt lábujjkörmét.

– Ebben az anyagban semmi sem utal bántalmazásra vagy gyerekre átvitt Münchhausen-szindrómára – mondta végül Cassie. Sam közben megtalálta a magnót: a háttérben Terence Andrews tartott terjengős, sértett hangú szónoklatot egy ingatlanügynöknek.

Ha nincs ott Sam, alighanem tudomást sem vettem volna Cassie-ről. – De olyasmi sincs benne, ami alapján bármelyiket kizárhatnánk – feleltem nem minden él nélkül.

– Hogy zárhatnád ki egyértelműen a bántalmazást? Csak annyit mondhatunk, hogy nincs erre utaló bizonyíték, mert valóban nincs. És azt hiszem, ez kizárja a Münchhausen-szindrómát is. Már korábban is mondtam, hogy Margaret nem illik bele a profilba, és ez alapján... A Münchhausen-szindrómának éppen az a lényege, hogy orvosi kezelést eredményez. Ezt a két lányt senki sem bántotta ilyen módon.

– Tehát ennek az egésznek nem volt semmi értelme – mondtam, és az asztalra dobtam a paksamétát, de túl erősen: a fele lepotyogott a padlóra. – Micsoda meglepetés! – folytattam. – Az ügy el van cseszve. El volt cseszve kezdettől fogva. Akár most azonnal bevághatjuk a pincébe, és ráállhatunk valami másra, ahol legalább annyi esélyünk van, mint hógolyónak a pokol tűzében, mert ezzel csak az időnket pocsékoljuk mindannyian!

Andrews telefonbeszélgetése közben véget ért, és a magnó halkan, de kitaróan sziszegett, amíg Sam ki nem kapcsolta. Cassie oldalvást lehajolt, és fölszedegette a szétszóródott lapokat. Nagyon sokáig nem szólalt meg senki.

Kíváncsi lennék, mit gondolt akkor Sam. Egy szót sem szólt, de nem kerülhette el a figyelmét, hogy valami nem stimmel. A hármasban töltött hosszú, vidám, diákos hangulatú estéket hirtelen mintha elvágták volna, és az esetszoba hangulata egy Sartre-regényben is megállta volna a helyét. Lehetséges, hogy Cassie valamikor elmondott neki mindent, kisírta magát a vállán, de igazából képtelen. Mindig is túl büszke volt az ilyesmihez. Alighanem továbbra is meghívogatta magához Samet vacsorára, és elmagyarázta neki, hogy rosszul viselem a gyerekgyilkosságokat – ez végső soron igaz is volt –, és esténként inkább egyedül szeretnék lazítani. Mindezt bizonyára olyan magától értetődően és meggyőzően adta elő, hogy Sam, ha nem hitt is neki, tudta, hogy nem érdemes kíváncsiskodnia.

El tudom képzelni, hogy mások is észrevettek valamit. A nyomozóknak általában elég jó a megfigyelőképességük, és a pletykagépezetben nyilván szalagcímes sztorinak számított, hogy az elválaszthatatlan „csodaikrek” nem állnak szóba egymással. Bizonyára huszonnégy órán belül tudott róla az egész

gyilkossági csoport, szenzációs elméletek egész sorát gyártották – és biztos vagyok benne, hogy szerepelt köztük az igazság is.

Vagy nem. Hiszen a régi szövetségünkől annyi a történetek ellenére megmaradt, hogy ösztönösen, teljes egyetértésben titkoltuk a haldoklását. Bizonyos szempontból ez a legszükszerűbb az egészben: hogy a régi, csiszolt összjátékunk mindvégig újjá tudott éledni, ha szükség volt rá. Sokszor teltek el hosszú, gyötrelmes órák úgy, hogy csak akkor szóltunk egymáshoz, ha végképp elkerülhetetlen volt, és akkor is csak színtelen, fakó hangon, másfelé nézve. De amint O'Kelly megfenyegetett minket, hogy elveszi tőlünk Sweeneyt és O'Gormant, életre keltünk: én módszeresen végigmentem az okok hosszú listáján, amiért még mindig szükségünk van segéderőkre, Cassie pedig közben egyfolytában a szavamba vágott, hogy a főfelügyelő úr nyilván tudja, mit csinál, és a vállát vonogatva hozzátette, hogy a média remélhetőleg nem szimatolja ki a dolgot. Minden energiámra szükség volt ahhoz, hogy ezeket a szeánszokat végigcsináljam. Amint becsukódott O'Kelly mögött az ajtó, és magunkra maradtunk (vagy hármasban Sammel, aki nem számított), elpárolgott belőlem a begyakorolt, sziporkázó elevenség, és kifejezéstelen arccal elfordultam, hogy ne lássam Cassie falféher, értetlen arcát. Pózolva, megjátszott tartózkodással a hátamat mutattam neki, mint egy sértett macska.

Tudják, őszintén úgy éreztem – bár az már nem egészen világos előttem, hogy milyen tudati folyamatokon keresztül jutottam erre a következtetésre –, hogy leheletfinoman, nehezen megfogható módon, de megbocsáthatatlanul elbántak velem. Ha Cassie megbántott volna, azt gondolkodás nélkül megbocsátottam volna neki. Azt viszont képtelen voltam neki megbocsátani, hogy én bántottam meg őt.

Bármelyik nap megérkezhetett a laborból az edzőcipőmön, illetve az oltárkövön talált vérminták vizsgálatának eredménye. Azon kevés dolgok egyike volt ez, amelyek kristálytisztán megmaradtak az agyamban még abban a mélytengeri homályban is, amelyben akkoriban éltem. Gyakorlatilag minden más nyom darabokra tört, porrá égett. Ez az egy reményünk maradt, ebbe csimaspaszkodtam kétségbeesett elszántsággal. A pusztá logikai bizonyosságnál sokkal erősebb okokból abszolút biztos voltam benne, hogy ha a két DNS-minta egyezik, akkor egy csapásra helyére kerül minden, puhán, precízen, mint a hópihé, és az ügy – mindkét ügy – ott hever majd a lábam előtt, vakítóan fényes, tökéletes alakzatba rendeződve.

Homályosan ott motoszkált a tudatomban az is, hogy ez esetben szükségünk lesz Adam Ryan DNS-mintájára, és Rob Ryan nyomozó örökre eltűnik a kirobbanó botrány sűrű füstjében. Akkoriban ez mégsem tűnt mindig olyan rossz ötletnek. Éppen ellenkezőleg: voltak pillanatok, amikor egyfajta tompa megkönnyebbülést éreztem, ha erre gondoltam, és szinte vártam, hogy

megtörténjen. Mivel sem bátorságom, sem energiám nem volt ahhoz, hogy kimásszak ebből a szörnyű, zűrzavaros helyzetből, úgy tűnt, ez az egyetlen – vagy legalábbis a legegyszerűbb – kiút.

Sophie Miller, aki hisz a „multitasking” üzemmódban, azaz szeret egyszerre több dolgot csinálni, a kocsijából telefonált. – Hívtak a DNS-es fiúk. Rossz híruk van.

– Szia – mondtam. Egy csapásra kiegyenesedtem ültömben, és megpördültem a székemmel, hogy háttal legyek a többieknek. – Mi a helyzet? – Igyekeztem könnyed, lezser hanghordozással beszélni, de hiába: O’Gorman abbahagyta a füttyörészést, és papírizigést is hallottam: Cassie letette, amit olvasott.

– A vérminták használhatatlanok – mondta Sophie. – Mind a kettő, az is, ami a cipőn van, meg az is, amit Helen talált. – Dudált egy nagyot. – Az istenit, te idióta, válassz már ki egy sávot, akármelyiket!... A labor mindent megpróbált, de már tönkrementek, nem lehet belőlük DNS-mintát venni. Sajnálom, de szóltam előre.

– Igen – mondtam kis szünet után. – Ez már csak egy ilyen ügy. Kösz, Sophie.

Letettem a kagylót, és csak bámultam a telefont. Cassie tétován megkérdezte, hogy „Mit mondott?”, de nem válaszoltam neki.

Aznap este hazafelé menet föl hívtam Rosalindot. Az ösztöneim hangosan tiltakoztak ez ellen, hiszen valójában békén akartam hagyni, amíg nem áll készen arra, hogy beszéljen. Tudtam, hogy hülyeség sarokba szorítani, de nem maradt más reményem, csak ő.

Csütörtök délelőtt jött be, és én ezúttal is lementem elé a recepcióra, ahogy az első alkalommal, néhány hete. A lelkem mélyén tartottam tőle, hogy az utolsó pillanatban meggondolja magát, és mégsem jön el, ezért megörültem, amikor megláttam. Egy nagy karosszékekben ült, arcát elmerengve a tenyerébe hajtotta, és rózsaszín sálkendőt viselt. Jó volt látni valakit, aki fiatal és csinos. Akkor döbbenet csak rá, mennyire kimerültek, szürkék, elcsigázottak vagyunk már mindannyian. Újszerűen hatott a sálkendője, mintha már napok óta nem láttam volna semmi színeset.

– Rosalind! – szólítottam meg, és láttam, hogy földerül az arca.

– Ryan nyomozó!

– Most jut eszembe – mondtam. – Nem kéne iskolában lennie?

Cinkos oldalpillantást vetett rám. – A tanárom kedvel. Nem lesz baj. – Tudtam, hogy most előadást kellene tartanom az iskolakerülés ártalmairól, de önkéntelenül elnevettem magam.

Nyílt az ajtó. Cassie jött be, éppen a cigarettásdobozát gyömöszölte vissza a farmerzsebébe. Találkozott a tekintetünk, aztán Rosalindra pillantott,

majd elslisszolt mellettünk, és elindult fölfelé a lépcsőn.

Rosalind az ajkába harapott, és nyugtalan arccal nézett rám. – A társa nem örül, hogy itt vagyok, ugye?

– Ez igazán nem az ő dolga – feleltem. – Elnézést.

– Ó, igazán nem történt semmi. – Rosalind kurta mosolyt erőltetett az arcára. – Soha nem kedvelt engem igazán, ugye?

– Maddox nyomozónak nincs semmi baja magával.

– Ne aggódjon emiatt, Ryan nyomozó, tényleg. Megszoktam már. Sok lány nem kedvel. Anyám szerint... – zavartan lesütötte a szemét –, anyám szerint azért, mert féltékenyek rám, de én nem értem, miért lennének azok.

– Én értem – mosolyogtam rá. – De nem hiszem, hogy Maddox nyomozónál erről lenne szó. Annak, hogy szó nélkül elment mellettünk, semmi köze magához, oké?

– Összevesztek? – kérdezte kis szünet után, szégyellősen Rosalind.

– Valahogy úgy – feleltem. – Hosszú történet.

Kinyitottam neki az ajtót, és elindultunk a macskakövére a kertek felé. Rosalind elgondolkodva ráncolta a homlokát. – Bárcsak ne utálna ennyire! – mondta. – Tudja, én nagyon nagyra tartom őt. Nem lehet könnyű nőként nyomozónak lenni.

– Nyomozónak lenni senkinek nem könnyű. – Nem akartam Cassie-ről beszélgetni. – De azért elboldogulunk.

– Igen, de egy nőnek más – mondta kissé szemrehányóan Rosalind.

– Mennyiben? – Fiatal volt, őszinte és komoly. Tudtam, hogy megsértődne, ha elnevetném magam.

– Hát, például... Maddox nyomozó már legalább harmincéves lehet, ugye? Biztos szeretne hamarosan férjhez menni, gyereket szülni, miegymás. Tudja, a nők nem várhatnak ezzel olyan sokáig, mint a férfiak. És ha az ember nyomozó, akkor nehéz komoly párkapcsolatot kialakítani, nem igaz? Ez biztosan nyomasztja őt.

Kellemetlenül összerándult a gyomrom. – Nem hiszem, hogy Maddox nyomozó búsongó típus lenne – mondtam.

Rosalind nyugtalanannak látszott, apró, fehér fogai az alsó ajkát harapdálták. – Valószínűleg igaza van – mondta megfontoltan. – De tudja, Ryan nyomozó... időnként, ha az ember közel áll valakihez, nem vesz észre bizonyos dolgokat. Olyasmit, amit mások észrevesznek.

Még jobban összeszorult a gyomrom. Az egyik felem nagyon szeretne volna kérdőre vonni, hogy pontosan mit vett észre Cassie-n, ami nekem elkerülte a figyelmemet. Az utóbbi egy hét történései azonban elég világosan az orrom alá dörgölték, hogy vannak az életben olyan dolgok, amelyekről jobb nem tudni. – Maddox nyomozó magánélete nem az én problémám – mondtam. – Rosalind...

De ő közben gyors léptekkel elindult a füves területet körbefutó, visszafogottan vadregényes kis ösvények egyikén, és a vállá fölött kiáltott hátra: – Jaj, Ryan nyomozó, nézze! Hát nem bűbajos?

A haja táncot járt a falevelek közt átszűrődő napsugarakkal, és én mindenre fittyet hányva elmosolyodtam. Elindultam utána az ösvényen – ezt a beszélgetést úgyis nyugodt helyen, zavartalanul kell lefolytatnunk –, és egy magányos kis padnál értem utol, amely fölé belógtak a fák ágai, és a környező bokrokban mindenütt madarak csiviteltek. – Igen – mondtam –, valóban bűbajos hely. Itt szeretne beszélgetni?

Letelepedett a padra, és boldog mosollyal pillantott föl a fákra. – A mi kis titkos kertünk.

Idilli volt a pillanat, nagyon nem szívesen tettem volna tönkre. Egy pillanatra eljátszottam a gondolattal, hogy mi lenne, ha hagynám a fenébe a találkozónk eredeti célját, és egyszerűen elcsevegnénk arról, hogy érzi magát mostanában, meg milyen csodás napunk van, aztán hazaengedném. Ha pár percig csak egy átlagos fazon lennék, aki egy padon üldögél a napsütésben, és egy csinos lánnyal beszélget.

– Rosalind – mondtam végül –, meg kell kérdeznem magától valamit. Nagyon nehéz lesz, és szeretném, ha könnyebbé tehetném, de nem tudom. Ha lenne választásom, nem kérdeznék ilyet magától. Megpróbáljuk?

Átsuhant valami az arcán, valami heves érzelem, de mire rájöttem volna, mi az, tovatűnt. Mindkét oldalon jó erősen megmarkolta a pad karfáját – Megteszem, ami tőlem telik – mondta.

– Az édesapja vagy az édesanyja – kezdtem nagyon szelíd, nagyon nyugodt, egyenletes hangon – bántotta valaha magát vagy a hűgait?

Rosalind felszisszent A szája elé kapta a kezét, és elkerekedett szemmel bámult rám. Aztán észbe kapott, gyorsan elvette onnan a kezét, és megint megmarkolta a karfát. – Nem – felelte feszült, fojtott, vékony hangon. – Természetesen nem.

– Tudom, hogy fél – mondtam. – De én meg tudom védeni magát. És meg is fogom, ígérem.

– Nem. – Ajkába harapva rázta a fejét, és tudtam, hogy sírás környékezi. – Nem – ismételte.

Közelebb hajoltam, és a kezére tettem a kezem. Valami virág- és pézsmailatú, nála évtizedekkel idősebb nőknek való parfüm illatát éreztem. – Rosalind, ha valami baj van otthon, azt tudnunk kell. Maga veszélyben van.

– Nem lesz semmi bajom.

– És veszélyben van Jessica is. Tudom, hogy tud vigyázni rá, de ez nem mehet így a végtelenségig. Kérem, engedje, hogy segítek!

– Maga ezt nem érti – suttogetta. Remegett a keze. – Nem tehetem, Ryan nyomozó, egyszerűen *nem* tehetem.

Majd megszakadt a szívem, ha arra gondoltam, hogy ez a törékeny, de vasakarátú csitri lány olyan helyzetben áll helyt összeszorított foggal, amelybe kétszer annyi idős emberek is beleroppannának. Akrobataként egyensúlyoz a kizárólag állhatatosságból, büszkeségből és tagadásból font, hajszálvékony kötélén. Nincs egyebe, csak ez a kötél, és most éppen én próbálom kihúzni alóla.

– Ne haragudjon – mondtam, és borzasztóan elszégyelltem magam. – Lehet, hogy egyszer eljön az idő, amikor majd készen áll, hogy beszéljen erről, és akkor én itt leszek. Addig azonban... nem lett volna szabad erőltetnem. Bocsásson meg.

– Maga annyira kedves hozzám – suttopta. – El sem hiszem, hogy ennyire kedves.

– Csak szeretnék segíteni magán – mondtam. – Szeretném, ha tudnám, hogyan kezdjek hozzá.

– Én... én nem egykönnyen fogadom bizalmamba az embereket, Ryan nyomozó. De ha valakiben egyszer megbízom, az maga lesz.

Csődben ültünk a padon. Rosalind nem húzta el a puha kezét.

Aztán lassan fölfelé fordította, és összefonódtak az ujjaink. Rám mosolygott. Meghitt kis mosoly volt, és a szája sarkában ott bujkált a kihívó biztatás.

Elállt a lélegzetem. Áramütésként nyilallt belém a felismerés, hogy mennyire szeretnék közelebb hajolni hozzá, a tarkójára tenni a kezemet, magamhoz vonni, és megcsókolni. Egymás után, tolongva villantak föl a képek: ropogós szállodai lepedő, Rosalind párnára omló, göndör haja, a blúza gombjai az ujjaim között, Cassie megnyúlt arca. Akartam ezt a lányt, akihez foghatót még soha nem ismertem, és nem a változékony hangulatai, a titkos sebei, a szánnivalóan suta női praktikái ellenére akartam őt, hanem éppen ezekért. Láttam a szemében a parányi, elvakított, lassan közeledő tükrképemet.

Tizennyolc éves, és még mindig van rá esély, hogy az első számú tanúm legyen. Sebezhetőbb, mint később valaha is lesz, és bálványoz engem. Semmi szükség rá, hogy a saját bőrén tapasztalja meg, hogy tönkreteszek mindent, amihez hozzányúlok. Beharaptam az arcomat, és kihúztam a kezemet az ujjai közül.

– Rosalind... – kezdtem.

Az arca egy csapásra mintha bezárult volna. – Mennem kell – mondta hűvösen.

– Nem akarok fájdalmat okozni magának. Arra van most a legkevésbé szüksége.

– Hát, már megtette. – Vállára dobta a táskáját, és nem nézett rám. Vékony, feszes vonal volt a szája.

– Rosalind, kérem, várjon... – A keze után nyúltam, de heves mozdulattal elkapta előlem.

– Azt hittem, fontos vagyok magának. Hát, nyilván tévedtem. Csak azért hagyta, hogy ezt higgyem, mert kíváncsi volt, hogy tudok-e valamit Katyról! Ki akarta hozni belőlem, amit csak lehet, ahogy mindenki másból.

– Ez nem igaz... – kezdtem, de már az ösvényen kopogott a cipője szaporán, haragosan, és tudtam, hogy nincs értelme utánamenni. Szétrebbentek a bokrokról a madarak, és föltámadt a szél.

Forgott velem a világ. Vártam pár percig, hátha már lehiggadt, és megsörgettem a mobilját, de nem vette föl. Hagytam neki egy hebegő-habogó, bocsánatkérő hangpostaüzenetet, majd bontottam a vonalat, és lerogytam a padra.

– A francba! – mondtam hangosan az elnéptelenedett bokroknak.

Azt hiszem, fontos ismételtelen hangsúlyoznom, hogy a Vesta-művelet időtartamának nagy részében – bármit is állítottam akkor – közel sem voltam normális elmeállapotban. Ez nem mentség ugyan, de tény. Az erdőbe például kialvatlanul, vajmi kevés kajával ruccantam ki, felgyülemlett feszültség viszont annál több volt bennem, a vodkáról nem is beszélve, úgy érzem, kötelességem utalni arra a valós lehetőségre, hogy mindazt, ami ott történt velem, álmodtam, vagy valami furcsa hallucináció áldozata lettem. Biztosan azonban nem tudom ezt kijelenteni, és akár az derülne ki, hogy így volt, akár az, hogy nem, engem már nem vigasztalna.

Az után az éjszaka után legalább újra tudtam aludni – ráadásul olyan elszántan, odaadóan, hogy az már idegesítő volt. Esténként gyakorlatilag alvajáró módjára támoxyogtam haza. Úgy zuhantam be az ágyba, mintha nagy erejű mágnes húzott volna le, és amikor az ébresztőóra tizenkét-tizenhárom órával később fölvert álmomból, ugyanabban a testhelyzetben találtam magam. Egyszer elfelejtettem beállítani az órát, és délután kettőkor riadtam föl az igen bosszús Bernadette hetedik telefonjára.

A feltululó emlékképeket és bizzarr mellékhatásait mintha elvágta volna. Olyan hirtelen és véglegesen szüntek meg, ahogy a villanykörte kiég. Azt gondolhatnák, hogy ez megkönnyebbülést hozott nekem, és akkor így is volt. Úgy véltem, minden, aminek Knocknaree-hoz a legcsekélyebb köze is van, a lehető legrosszabb hír, és sokkal jobb nekem nélküle. Nem is értettem, miért nem jöttem rá erre már jóval hamarabb, hogy lehettem olyan ostoba, hogy fittyet hányjak mindarra, amit nagyon jól tudtam, és peckesen bevonuljak abba az erdőbe. Soha életemben nem haragudtam még magamra ennyire. Csak jóval később bökdöstem meg óvatosan az emlékezetem határvidékét, amikor az úgy már rég véget ért, és hordalékát belepte a lassanként eloszló porfellel. Csak akkor jutott eszembe először, hogy talán

mégsem megváltás volt ez, hanem óriási, elmulasztott esély, visszavonhatatlan, pusztító veszteség.

18. fejezet

Péntek reggel Sam meg én értünk be elsőként az esetszobába. Rászoktam, hogy olyan korán bemegyek, amilyen korán csak tudok, és átfutom a bejelentővonalon érkezett tippeket, hátha találok valami ürügyet arra, hogy máshol töltsen a napot. Zuhogott az eső. Cassie alighanem éppen sűrű káromkodások közepette próbálta berúgni a Vespát.

– A napi hadijelentés – lengette meg a kezében tartott kazettákat Sam. – Tegnap este nagyon locsifecsi volt, hatszor is telefonált, úgyhogy, ha Isten is úgy akarja...

Már egy hete hallgattuk le Terence Andrews telefonjait, de az eredmény annyira szánalmas volt, hogy O’Kelly vészjósoló, vulkanikusan morajló hangokat hallatott. Andrews napközben rengeteg kurta, pattogó, tesztoszteron-túltengéses beszélgetést bonyolított le a mobilján, esténként pedig rendelt valami pofátlanul drágán mért „ínyencfalatot”, amit Sam fitymálón úgy hívott, hogy „elviteles kaja nagyzási hóbortban szenvedőknek”. Egyszer fölhevített egy csevegő szexvonalat is, amit éjszaka reklámoz a tévé. Úgy tűnt, szereti, ha elnászpángolják: a gyilkossági csoportban szállóige lett, hogy „úsd a seggem, amíg meleg, Celestine!”

Levettem a kabátomat, leültem. – Játssz le, Sam – mondtam. A humorérzékem, ahogy minden más is, jelentősen visszaesett az utóbbi hetekben. Sam végigmért, majd berakta az egyik kazettát a régimódi kis magnónkba.

A kinyomtatott anyagban azt láttam, hogy Andrews 8:17-kor lasagnát rendelt füstölt lazaccal, pestóval és aszaltparadicsom-szósszal. – Jézusmária! – nyögtem föl viszolyogva.

Sam elnevette magát. – Mindenből csakis a legjobbat a barátunknak!

A barátunk 8:23-kor a sógorát hívta, hogy megbeszélje vele a vasárnapi golfozást. Bedobtak egy-két férfias poént. 8:41-kor megint az éttermet tárcsázta, és üvöltözött a rendelést felvevő alkalmazottal, hogy hol van már a kajája. Ekkor már mintha spicces lett volna. Ezután egy ideig csönd volt, úgy tűnik, a pokoli lasagna végül mégis eljutott rendeltetési helyére.

Éjfél után nyolc perccel egy londoni számot hívott. – A volt felesége – mondta Sam. Andrews ekkor már érzélgős hangulatban volt, arról akart beszélgetni, hogy mit rontottak el. – Életem legnagyobb hibája volt, hogy hagytalak elmenni, Dolores – mondta könnyektől elfúló hangon. – De talán mégis jól tettem. Te nagyszerű nő vagy, tudod? Túl jó vagy nekem. Százzsor jobbat érdemelsz, mint én, vagy talán ezerszer. Nincs igazam, Dolores? Nem

gondolod, hogy jól tettem?

– Nem tudom, Terry – felelte fáradtan Dolores. – Mondd meg te. – Csinált valamit közben, tárgyokat törölgetett, vagy talán éppen kipakolta a mosogatógépet. Porcelánedények diszkrét csörömpölése hallatszott a háttérből. Végül, amikor Andrews úgy istenigazából sírva fakadt, Dolores letette. Andrews azonban két perc múlva újra hívta, és acsarkodva ráfordult: – Nem fogod csak úgy lecsapni a kagylót, ha velem beszélsz, te hülye szuka, hallod? Én csapom le! – És lecsapta.

– Bolondulhatnak érte a nők – jegyeztem meg.

– A francba – mondta Sam. Belesüppedt a székébe, hátrahajtott a fejét, és mindkét kezével dörzsölni kezdte az arcát. – Ó, a francba! Már csak egy hetem van. Mi a jóistent csinállok, ha végig csak szusis pizza lesz meg magányos szívek klubja?

A szalagon újabb kattanás hallatszott – Halló – szólt bele egy mély, álmos férfihang.

– Ez kicsoda? – kérdeztem.

– Ismeretlen mobilszám – felelte Sam az arcára szorított keze mögül. – Háromnegyed kettőkor.

– Te mocskos kis szarházi! – mondta Andrews. Nagyon részeg volt. Sam fölegyenesedett ültében.

Kis szünet, majd megszólalt a mély férfihang: – Nem megmondtam, hogy ne hívj többet?

– Hoppá – jegyeztem meg.

Sam valami artikulatlan kis hangot adott ki. Valósággal kilőtt a keze, mintha el akarná marni a magnót, de aztán észbe kapott, és csak közelebb húzta. Fölé hajoltunk, és hegyeztük a fülünket. Sam a lélegzetét is visszafojtotta.

– Leszarom, hogy mit mondtál meg mit nem! – emelte föl a hangját Andrews. – Összehordtál hetet-havat. Azt mondtad, mostanra elsimul minden, emlékszel? Erre mi van? Egy kibaszott *felfüggesztő határozat*, a kurva életbe!

– Mondtam már, a francba veled, hogy higga le, és hagyd, hogy én elrendezzek mindent. Ezt mondom most is. Ura vagyok a helyzetnek.

– Ura vagy te a segged lyukának! Ne merészelj úgy beszélni velem, mint az alkal... alkal... alkalmazottaddal! Te vagy az én alkalmazottam, a kurva életbe! Fizettem neked, baszd meg! Sok ezret! Jaj, most erre kell még öt rongy, Terry, még öt rongy az új tanácsagnak, Terry!”... Ennyi erővel le is húzhattam volna a lóvét a vécén! Ha tényleg az alkalmazottam lennél, már rég ki lennél rúgva! A valagadon csúsznál kifelé, én mondom neked!

– Megkaptál mindent, amiért fizettél. Ez csak egy aprócska fennakadás. Le lesz vajazva minden, nincs semmi változás, Érted, amit mondok?

– A túrót lesz levajazva, te kis kétszínű faszkalap! Fogtad a pénzemet,

és futottál! Most van egy rakás értéktelen telkem, és a nyakamon liheg a rendőrség. Hogy a... hogy a faszba tudják egyáltalán, hogy az az én földem? Megbízta benned!

Szünet. Sam fűjt egyet, majd megint lélegzet-visszafojtva figyelt. A mély férfihang szigorú hangon azt kérdezte: – Milyen telefonról hívsz?

– Ahhoz neked baromira semmi közöd – felelte morcosan Andrews.

– Miről kérdezősködték a zsaruk?

– Csak valami... valami gyerekről. – Andrews elnyomott egy böfögést.

– Akit megöltek ott kint, Knocknaree-ban. Annak a gyökérnek a lánya volt, aki kijárta a felfüggesztő határozatot, és azok az idióták most azt hiszik, volt valami közöm a dologhoz.

– Azonnal tedd le a telefont – mondta ridegen a mély férfihang. – Az ügyvéded nélkül ne állj szóba a zsarukkal. A felfüggesztő határozat miatt ne aggódj. És tényleg ne hívj föl még egyszer, a kurva életbe! – Kattanás.

– Na – mondtam kis szünet után. – Ez mintha nem szusis pizza lett volna és nem is a magányos szívek klubja. Gratulálok. – A bíróság ugyan nem fogadta volna el bizonyítékként, de ahhoz elég volt, hogy komoly nyomást gyakoroljunk Andrewsra. Próbáltam nagyvonalú lenni, de a lelkem mélyén tombolt az önsajnálát. Úgy éreztem, jellemző, hogy míg én zsákutcák és katasztrófális kudarcok páratlan gyűjteményét tudom csak fölmutatni, addig Sam vidáman vitorlázik előre, és a maga precíz, aprólékos módján sikert sikerre halmoz. Ha én álltam volna rá az Andrews-vonalra, a két hét lehallgatás alatt alighanem a szenilis anyja lett volna a legveszélyesebb figura, akit felhív. – Most már leszállhat rólad O'Kelly – mondtam.

Sam nem válaszolt. Felé fordultam. Falféher volt az arca, sőt, már majdnem zöld.

– Mi van? – kérdeztem riadtan. – Jól vagy?

– Remekül – felelte. – Hogyne. – Előrehajolt, és kikapcsolta a magnót. Kissé remegett a keze, és egészszégtelenül nyirkos volt az arca.

– Jézusom – mondtam. – Dehogy vagy te jól. – Átfutott az agyamon, hogy talán infarktust vagy szélütést kapott a nagy diadal okozta izgalomtól, vagy valami furcsa betegsége van, amit még nem diagnosztizáltak. A gyilkossági csoport legendáriuma ismer olyan eseteket, amikor egy nyomozó hőseposzba illő módon, rengeteg akadályt leküzdve fölhajtotta a gyanúsítottat, majd amikor kattant a bilincs, holtan esett össze. – Hívjak orvost, vagy valami?

– Ne! – felelte élesen. – Nem kell.

– Akkor mi a franc van?

Amint kimondtam, leesett a tantusz. Tulajdonképpen mindmáig le vagyok döbbenve, hogy miért csak ilyen lassan jöttem rá. Hiszen ezt a hangszínt, ezt az akcentust, az intonációnak ugyanezeket a kacskaringóit nap

mint nap, estéről estére hallottam. Igaz, valamivel lágyabb, kevésbé nyers és energikus kiadásban, de akkor is eltéveszthetetlen volt a hasonlóság.

– Ez nem a... nem a nagybátyád volt véletlenül?

Sam tekintete rám villant, majd az ajtóra, de nem volt ott senki. – De igen – mondta kis szünet után. – Ő volt. – Szaporán, sekélyen lélegzett.

– Biztos? – kérdeztem.

– Ismerem a hangját. Biztos.

Eléggé el nem ítéltető módon az volt az első reakcióm, hogy nagyon kellett röhögnöm. Sam – nem is olyan régen – annyira eszméletlenül komoly, ünnepélyes ábrázattal mondta, hogy „a bácsikám patyolatliszta”, mint egy amerikai GI Joe, aki valami borzalmas háborús filmben beszédet mond a csillagos-sávos lobogóról. Akkor még szeretetre méltónak találtam, hiszen ez a fajta feltétlen hit olyasmi, mint a szüzesség: csak egyszer lehet elveszíteni. Samen kívül senkit sem ismertem, akinek még harmincon túl is megvolt. Most azonban már úgy tűnt nekem, hogy Sam addig csupán a vakszerencsének köszönhetette, hogy ilyen ártatlanul végigdöcögött az életén. Nem tudtam különösebb együttérzést kicsiholni magamból, amiért végül elcsúszott egy banánhéjon.

– Mit fogsz csinálni? – kérdeztem.

Se látva, se hallva csóválta a fejét a neonfényben. Bizonyára végiggondolta, hogy csak ketten vagyunk ott. Egy apró szívesség, egy gombnyomás, és máris a vasárnapi golfozásról csevegnek a szalagon...

– Nem várhatnánk ezzel hétfőig? – kérdezte végül. – Akkor majd beviszem O’Kellyhez. De... de nem most. Képtelen vagyok normálisan gondolkodni. Szükségem van a hétvégére.

– Persze – mondtam. – Beszélni fogsz a nagybátyáddal?

Sam rám pillantott. – Akkor eltünteteti a nyomokat, nem?

– Gondolom, azt tenné, igen.

– Ha viszont nem szólok, és rájön, hogy szólhattam volna...

– Szar ügy – mondtam. – Sajnálom. – Egy pillanatra eszembe jutott, hogy hol a franca lehet Cassie.

– Tudod, mi az őrijító az egészben? – szólalt meg kis szünet után Sam.

– Az, hogy ha csak egy órája megkérdezted volna tőlem, kihez fordulnék, ha valami ilyesmi derülne ki, és nem tudnám, mitévő legyek, azt feleltem volna, hogy Redhez.

Erre nem tudtam mit mondani. Néztem lágy, kellemes vonásait, és hirtelen mintha eltávolodtam volna tőle meg az egész helyzettől. Szédítő, tériszonyos érzés volt, mintha az esetszoba kivilágított doboz lenne, és én száz méter magasból figyelném az ott zajló eseményeket. Jó sokáig ültünk ott, míg végül berontott O’Gorman, elkezdett ordítani valamit a rögbiről, Sam pedig gyorsan zsebre vágta a kazettát, összeszedte a cuccait, és elment.

Aznap délután, amikor kimentem cigizni, Cassie utánam jött. – Van tüzed? – kérdezte.

Lefogyott, beesett volt az arca. Arra gondoltam, hogy ez vajon észrevétlenül, fokozatosan történt a Vesta-művelet kezdete óta, vagy – ettől a gondolattól kellemetlenül bizsergető, rossz érzésem támadt – hirtelen, az utóbbi néhány nap alatt. Előhalásztam az öngyújtómat, és odaadtam neki.

Hideg, felhős délután volt, a fal tövében kezdtek kupacba gyűlni a lehullott falevelek. Cassie szélirányba állt, hogy rá tudjon gyújtani. Egy kicsit ki volt sminkelve – szemfesték, az arcán kétoldalt egy-egy elkenődött rózsaszín folt –, de így is nagyon sápadt, már-már szürke volt az arca, ahogy az öngyújtó lángját védő, begörbített ujjai fölé hajolt – Akkor most mi van, Rob? – kérdezte, miközben fölegyenesedett.

Összeszorult a gyomrom. Mindenkinek volt már része ilyen gyötrelmes beszélgetésben, de egyetlen férfit sem ismerek, aki szerint ennek bármiféle haszna lenne, egyetlen esetről sem tudok, amikor pozitív eredményt hozott, és esztelenül reménykedtem, hogy Cassie azok közé a ritkaságszámba menő nők közé tartozik, akik képesek eltekinteni tőle. – Nincs semmi – feleltem.

– Miért viselkedsz velem olyan furcsán?

Vállalt vontam. – Nyomorultul érzem magam, az ügy el van cseszve. Betett nekem ez a néhány hét. Ennyi. Semmi személyes oka nincs.

– Ugyan már, Rob. Nagyon is személyes oka van. Úgy csinálsz, mintha leprás lennék, mióta... – Megfeszült az egész testem. Cassie nem fejezte be a mondatot.

– Nem csinálok úgy – mondtam. – Csak egy kis személyes térre van szükségem, oké?

– Halvány fogalmam sincs, hogy ez mit jelent. Csak annyit tudok, hogy ki vagy rám bukva, és én nem tehetek ez ellen semmit, ha nem értem, mi az oka.

A szemem sarkából láttam az elszántan előreszegett állát, és tudtam, hogy ezt nem fogom megúszni. – Nem vagyok rád kibukva – mondtam. Szörnyű kínban voltam. – Csak nem akarom még jobban túlkomplikálni a dolgokat, épp elég komplikált az élet így is. Pillanatnyilag nem vagyok képes arra, hogy belekezdjek egy kapcsolatba, és nem akarok olyan benyomást kelteni...

– Kapcsolatba? – Cassie-nek fölszaladt a szemöldöke, és kis híján elnevette magát. – Jézusom, hát erről szól ez az egész? Nem, Ryan, nem várom tőled, hogy feleségül vegyél, és aranyos kisbabákat szülhessek neked. Csak azt akarom, hogy visszatérjen az élet a rendes kerékvágásba, mert ez így nevetséges.

Nem hittem neki. Pedig meggyőző előadás volt a csúfondáros

tekintetétől meg ahogy lazán a falnak dőlt, mindenki más megkönnyebbülten sóhajtott volna föl, sután megölelte volna, és éltek volna tovább „normálisan”, kart karba öltve. Én azonban úgy ismertem a Cassie-n kiütköző árulkodó jeleket, mint a tenyeremet. Szaporábban lélegzett, tornászosan megfeszült a válla, alig észrevehető tétovaság vegyült a hangjába. Meg volt rémülve, és ezzel megrémített engem is.

– Igen – mondtam. – Ez így van.

– Tehát te is tudod. Ugye, Rob? – Megint az a pici, alig észrevehető remegés a hangjában.

– Ebben a helyzetben – mondtam – nem tudom, lehetséges-e a rendes kerékvágásba való visszatérés. A szombat éjszaka nagy hiba volt, és nagyon jó lenne, ha nem történt volna meg, de megtörtént, és már nem tudjuk visszacsinalni.

Cassie leverte a cigarettájáról a hamut a macskakőre, de én láttam az arcán átsuhanó sértett, merev, döbrent kifejezést. Mintha pofon ütöttem volna. Kis idő múlva megszólalt: – Én azért nem vagyok biztos benne, hogy ezt hibának kéne nevezni.

– Nem lett volna szabad megtörténnie – feleltem. Olyan erősen odanyomtam a hátamat a falhoz, hogy éreztem a zakómon keresztül a hátamba fűrődő kidudorodásokat. – És nem is történt volna meg, ha más téren nem vagyok annyira összezavarodva – folytattam. – Sajnálom, de ez az igazság.

– Oké, oké – mondta nagyon óvatosan. – De nem kell ebből ekkora ügyet csinálni. Barátok vagyunk, közel állunk egymáshoz, ezért történt meg. Ettől csak még közelebb kellene kerülnünk egymáshoz, nem eltávolodni. Ennyi.

Rendkívül értelmes, józan, ésszerű dolgokat mondott. Tudtam, hogy én vagyok az kettőnk közül, aki kamaszosan melodramázik, de ettől csak még jobban felhúztam magam. És a szeme! Láttam én őt így nézni máskor is: akkor, amikor egy drogos tüt szegezett a torkomnak egy olyan lakásban, ahol emberi lényeknek nem szabadna élniük. És akkor is elég nyugodt volt a hangja. – Igen – mondtam, és félrenéztem. – Lehet Csak kell egy kis idő, hogy rendet rakjak a fejemben. Annyi minden történt mostanában.

Cassie széttárta a karját. – Rob – mondta. Soha nem felejttem el a vékony, tisztán érthető, tanácstalan hangját. – Rob, csak én vagyok!

Nem hallottam, amit mond. Jóformán nem is láttam őt: olyan volt az arca, mint egy idegené, kifürkészhetetlen, kockázatot rejtő. Szívesebben lettem volna szinte bárhol máshol. – Vissza kéne mennem – mondtam, és eldobtam a cigarettát – Megkaphatnám az öngyújtómat?

Nem tudom megmagyarázni, miért méltattam oly kevés figyelemre azt az eshetőséget, hogy Cassie esetleg a szintiszta igazat mondta arra vonatkozóan,

hogy mit akar tőlem. Hiszen nem tudtam róla, hogy valaha is hazudott volna akár nekem, akár másnak, és fogalmam sincs, miért voltam olyan biztos benne, hogy éppen akkor kezdte el. Egyetlenegyszer sem fordult meg a fejemben, hogy talán mégsem a viszonzatlan szerelemtől boldogtalan, hanem attól, hogy elveszíti a legjobb barátját, aki – ezt, úgy gondolom, önáltatás nélkül kijelenthetem – én voltam.

Úgy tűnhet, hogy öntelt, arrogáns módon ellenállhatatlan Casanovának képzeltem magam, de komolyan nem hiszem, hogy ilyen egyszerű lenne a dolog. Tudniuk kell, hogy azelőtt soha nem láttam Cassie-t ilyen állapotban. Sírnivalóan egyáltalán nem láttam, és azt is egy kezemen össze tudom számolni, hogy hányszor láttam félni. Most viszont az ügyetlenül felvitt, dacos smink alatt is jól látszott, hogy föl van puffadva a szemhéja, és rettegő, kétségbeesett, esdeklő tekintettel nézett rám. Mégis, mit kellett volna gondolnom? Ezenkívül Rosalind szavai – *legalább harmincéves lehet, a nők nem várhatnak ezzel olyan sokáig* – is folyton piszkáltak, mint egy letört fog, és alátámasztották mindezt a témába vágó olvasmányélményeim is: az orvosi váróban böngészett, gyűrött magazinok meg Heather reggelinél, félálomban átlapozott Cosmója. Tíz tipp a harmincas nőknek, hogyan ragadhatják üstökön az utolsó esélyüket. „Komoly figyelmeztetések”, hogy miért ne halogassuk túl sokáig a gyerekcsülést. Olykor volt egy-egy cikk arról is, hogy soha ne feküdjünk le a barátainkkal, mert az a nő részéről óhatatlanul „érzésekhöz” vezet, a férfi pedig félni fog az elkötelezettségtől, és ez csak fárasztó, unalmas, fölösleges hercehurcát eredményez.

Korábban úgy gondoltam, hogy Cassie fényévekre van ezekről a tyúkagyú kliséktől, de hiszen gondoltam én azt is, hogy mi ketten minden szabály alól kivételt képezünk (időnként, *ha az ember közel áll valakihez, nem vesz észre bizonyos dolgokat*), és lám, mi sült ki belőle! Én sem szeretnék közhelyeket pufogatni, de ne feledjék, hogy nem Cassie volt az egyetlen, akinek összezavarodtak a dolgai. Én is elveszett voltam, össze voltam zavarodva, alapjaiban ráztak meg az utóbbi hetek történései, és olyan irányelveket követtem, amilyeneket hirtelenjében találtam.

Meg aztán korán megtanultam, hogy mindennek a legmélyén, amit szeretek, valami sötét, baljós, halálos veszedelem lakozik. Amikor pedig mégsem találtam ott, zavartan, gyanakvoan reagáltam, és azt tettem, amit tudtam: odaképzeltam.

Ma már evidensnek tűnik, persze, hogy a legerősebb embernek is vannak gyöngye pontjai, és hogy én hajszálpontosan telibe találtam Cassie-ét, mint az ékszerész, amikor darabokra töri a drágakövet a hasadás mentén. Cassie-nek időnként bizonyára eszébe jutott névrokona, Kasszandra hercegnő, akit istene igen leleményes, szadista átokkal sújtott: mindent előre látott, mindig igazat kellett mondania, és soha nem hittek neki.

Sam hétfőn este tíz körül fölbukkant a lakásomon. Éppen fölkeltem, pirítóst csináltam magamnak vacsorára. Félálomban kóvályogtam, amikor megszólalt a kaputelefon. Irracionálisan, gyáván, riadtan arra gondoltam, hogy talán Cassie az, talán be is van rúgva egy kicsit, és azt fogja követelni, hogy egyszer s mindenkorra tisztázzuk a dolgokat. Hagytam, hogy Heather engedje be. Amikor bosszúsan bedörömbölt hozzám, és azt mondta: „Téged keresnek, valami Sam nevű fickó!”, annyira megkönnyebbültem, hogy szinte csodálkozni is elfelejtettem. Pedig Sam még soha nem járt nálam, nem is gondoltam volna, hogy tudja, hol lakom.

Kimentem az ajtóhoz, és közben begyűrtem az ingemet a nadrágomba. Hallottam, hogy Sam döngő léptekkel caplat fölfelé a lépcsőn. – Szia – mondtam, amikor a fordulóba ért.

– Helló – felelte. Péntek reggel óta nem láttam. A nagy tweedkabátja volt rajta. Ráfért volna egy borotválkozás, és a haja nedves csimbókokban lógott a homlokába.

Vártam egy kicsit, de nem adott magyarázatot a jövetelére, ezért bevezettem a nappaliba. Bejött Heather is, és rákezdt: szia, Heather vagyok, nagyon örülök, hogy megismerhetlek, hol rejtegetett Rob mostanáig, soha nem hívja ide a barátait, hát nem pimaszság, éppen a valóságshow-t néztem, tudod, amelyikben tanyán élnek, te szoktad nézni, az idén meg lehet tőle szakadni, és a többi, és a többi. Végül mégis fölfogta az egyszavas válaszaink üzenetét, és sértetten így szólt: – Hát, úgy látom, fiúk, egy kis magányra vágytok. – Miután ezt egyikünk sem tagadta, eltipegett, de előtte még villantott Samre egy barátságos mosolyt, rám pedig egy jóval fagyosabbat.

– Bocs, hogy így rád törtem – mondta Sam. Kissé megütközve nézett körül a szobában (márkás, agresszív formatervezésű váncosok a kanapén, hosszú szempillájú porcelánállatokkal megrakott polcok).

– Semmi gond – feleltem. – Iszol valamit? – Fogalmam sem volt, mit keres nálam. Arra gondolni sem akartam, hogy Cassie miatt jött. *Azt nem tehette, gondoltam, az isten szerezimére, ugye nem kérte meg Samet, hogy beszéljen velem?*

– Egy whisky pompás lenne.

Találtam a konyhaszekrényemben egy üveg Jamesont. Amikor kezemben a két pohárral visszamentem a nappaliba, Sam kabátban, lehajtott fejjel, térdére könyökölve ült az egyik fotelben. Heather bekapcsolva hagyta a tévét, csak a hangot vette le. Két narancssárgára sminkelt nő civakodott valamin némán, hisztérikusan. A villódzó fény vadul cikázott ide-oda Sam arcán, és ettől kísérteties, elátkozott látványt nyújtott.

Kikapsoltam a tévét, és Sam kezébe adtam az egyik poharat. Kissé meglepetten nézett rá, majd egy suta csuklórándítás után egy hajtásra leküldte

a whisky felét. Átvillant az agyamon, hogy talán már eleve be van rúgva egy kicsit. Nem volt bizonytalan a járása, nem folytak össze a szavai vagy ilyesmi, de a hangja mintha érdesebb lett volna a szokottnál, a mozgása pedig darabosabb.

– Szóval – szólaltam meg bugyután –, mi a pálya?

Sam megint kortyolt egyet a whiskyjéből. A mellette lévő állólámpa csak félig világította meg. – Tudod, az a pénteki dolog – mondta. – A kazetta...

Valamelyest megkönnyebbültem. – Igen...?

– Nem beszéltem a nagybátyámmal.

– Nem?

– Nem. Egész hétvégén ezen gondolkodtam. De nem hívtam föl. – Megköszöri a torkát. – Elmentem O’Kellyhez – folytatta újabb torokköszörülés kíséretében. – Ma délután. A kazettával. Lejátszottam neki, és elmondtam, hogy a nagybátyám volt a vonal másik végén.

– Ejha! – mondtam, őszintén szólva nem gondoltam volna, hogy megteszi. Akaratom ellenére le voltam nyűgözve.

– Hát, nem igazán ejha – felelte Sam. Pislogva nézte a kezében tartott poharat, majd letette a kávézőasztalkára. – Tudod, mit mondott?

– Mit?

– Azt, hogy elment az a kevés eszem is, ami volt. – Fölnevetett, a normálisnál kicsit vadabbul. – És van is benne valami... Szerinte az lenne a legjobb, ha azonnal letörölném a szalagot, lefűjnám a lehallgatást, és hagynám Andrewst a fenébe. Azt mondta: „Ez parancs!” Azt is mondta, az égvilágon semmi bizonyítékom nincs arra, hogy Andrewsnek bármi köze is lenne a gyilkossághoz, és ha ez kitudódik, ő is, én is egyenruhába bújhatunk. Nem azonnal, és nem is ezzel az indokkal, de egy szép napon arra ébrednénk, hogy nyugdíjig járörözhetünk valahol az isten háta mögött. Szó szerint idézem: „Ez a beszélgetés nincs, mert a szalag sincs!”

Egyre hangosabban beszélt. Heather hálószobájának van egy közös fala a nappalival, és biztos vagyok benne, hogy ő rátapasztotta a fülét erre a falra. – El akarja tussolni? – kérdeztem lehalkított hangon, remélve, hogy Sam megérti a célzást.

– Azt hiszem, erre célzott, igen – felelte csípősen Sam. Nem ez volt a természetes stílusa, a maró gúnytól inkább boldogtalan tinédzsernek hatott, mintsem kemény, dörzsölt, cinikus öreg rókának. Belesüppedt a fotelbe, és kisimította a haját az arcából. – Nem számítottam erre, érted? Sok minden aggasztott... de ez meg se fordult a fejemben.

Hogy őszinte legyek, azt hiszem, soha nem vettem igazán komolyan a nyomozásnak azt a vonalát, amelyet Sam vitt. Mindig is úgy éreztem, hogy a nemzetközi holdingcégek, széllámos ingatlanfejlesztők, titkos telekügyletek

közönséges, durva világa hihetetlenül távol áll tőlem. Már-már röhejesnek hat a számomra, leginkább valami gagyi hollywoodi sikerfilmben tudok ilyeneket elképzelni, ahol Tom Cruise a főszereplő. Az meg sem fordul a fejemben, hogy az én életemhez az ilyesminek bármilyen módon köze lehet.

Készületlenül ért Sam arckifejezése. Láttam, hogy egyáltalán nem ivott: a nagybátyja, majd O'Kelly által rámért dupla csapás úgy kiütötte, mintha átment volna rajta két csuklós busz. És mivel ő Sam, abszolút váratlanul érte a dolog. Egy pillanatra – szinte önmagam ellenére – azt kívántam, bárcsak eszembe jutnának a megfelelő szavak, és tudnék mondani neki valami vigasztalót: olyasmit, hogy efféle mindenkivel megtörténik, és túl fogja élni, ahogy mindenki más.

– Most mit csináljak? – kérdezte.

– Fogalmam sincs – feleltem riadtan. Igaz, hogy az utóbbi időben elég sokat voltunk együtt Sammel, de ettől még nem lettünk kebelbarátok, és amúgy sem voltam abban a helyzetben, hogy bölcs tanácsokat osztogassak bárkinek is. – Nem akarok érzéketlennek mutatkozni, de miért pont tőlem kérded?

– Ki másról? – kérdezett vissza halkan Sam. Ahogy rám nézett, láttam, hogy vérekes a szeme. – A családtagjaimhoz, ugyebár, nem fordulhatok. Belehálnának. A barátaim pedig remek fickók ugyan, de nem zsaruk, és ez rendőrségi ügy. És Cassie... őt nem szívesen rángatnám bele ebbe. Borzasztó stresszesnek tűnik mostanában. Te már amúgy is tudtál róla, és muszáj volt beszélnem valakivel, mielőtt döntenék.

Biztos voltam benne, hogy az utóbbi hetekben én is eléggé stresszesnek néztem ki, de örömömre szolgált, hogy a jelek szerint ezt jobban lepleztem, mint gondoltam. – Mielőtt döntenél? – ismételttem. – Nem úgy néz ki, mintha túl sok választásod lenne.

– Ott van Michael Kiely – mondta Sam. – Odaadhatnám neki a szalagot.

– Jézusom! Még nyomdába se kerülne a cikk, már kívágnának! Az sem kizárt, hogy törvényt sértenél vele.

– Tudom. – A szemét dörgölte a kézfejével. – Mit gondolsz, ezt kéne tennem?

– Halvány gőzöm sincs – feleltem. A majdnem éhgyomorral lenyelt whiskytől kezdtem kicsit rosszul érezni magam. Ráadásul a maradék pár jégkockát raktam bele, és ettől eléggé állott volt az íze, mintha megromlott volna.

– Mit gondolsz, mi történne, ha megtenném?

– Hát, kirúgnának. Talán eljárás is indulna ellened. – Sam nem szólt semmit. – Gondolom, muszáj lenne csinálniuk valami bírósági ügyet – folytattam. – Ha úgy találnák, hogy a bácsikád rossz fát tett a tűzre,

megmondának neki, hogy ilyet többé ne csináljon, pár évre lefokozná mezei képviselővé, aztán visszatérne minden a rendes kerékvágásba.

– De az autópálya... – Sam most az arcát dörgölte. – Képtelen vagyok összefüggően gondolkodni... Ha hallgatok, az autópálya miatt letarolják azt az ásatási területet, minden ok nélkül.

– Azt úgyis letarolják. Ha az újságok kitergetik a szennyest, a kormány majd azt mondja: „Hoppá, ezer bocs, de már késő, nem lehet módosítani a nyomvonalat.” Aztán menne szépen minden a maga útján.

– Gondolod?

– Hát, igen – feleltem. – Őszintén ezt gondolom.

– És ott van Katy – folytatta Sam. – Állítólag miatta csináljuk ezt az egészet. Mi van, ha Andrews fölbérelt valakit, hogy ölje meg? Futni hagyjuk?

– Nem tudom – feleltem. Azon tűnődtem, vajon meddig akar még maradni.

Egy darabig csöndben ültünk. A szomszéd lakásban buliztak: vidám hangokat hallottam, a háttérben Kylie Minogue énekelt, és egy lány kacéran azt kiáltotta: „Mondtam neked, ugye, hogy megmondtam?” Heather átdörömbölt a falon. Egy pillanatra csönd lett, aztán félig-meddig elfojtott röhögés hallatszott.

– Tudod, mi a legkorábbi emlékképem? – szólalt meg Sam. A szemére pont nem jutott az állólámpa fényéből, így nem tudtam megállapítani, milyen arcot vág. – Amikor Red bekerült a parlamentbe, még kisgyerek voltam, talán három- vagy négyéves lehettem, de följött Dublinba az egész család, hogy bekísérjük. Csodaszép, napos idő volt. Kis öltönyt adtak rám. Nem tudtam pontosan, mi történik, csak azt, hogy valami fontos dolog. Mindenki nagyon boldognak látszott, és az apám... sugárzott a büszkeségtől. A nyakába vett, hogy jobban lássak, és azt kiabálta: „Az ott a nagybátyád, fiam!” Red fönt volt a lépcsőn, mosolyogva integetett, én meg azt kiáltottam: „Az az ember a nagybátyám!” Erre mindenki nevetett, és Red rám kacsintott... Ma is ott a fénykép a nappali falán.

Újra csönd telepedett ránk. Eszembe jutott, hogy Sam apja talán mégsem kapna a szívéhez, ha tudomására jutnának a fivére viselt dolgai, de aztán beláttam, hogy ezzel aligha vigasztalnám meg.

Sam megint hátrasímitotta a haját. – Meg aztán ott van a házam is – mondta. – Tudod, hogy nem bérelem, hanem a tulajdonomban van, ugye?

Bólintottam. Az volt az érzésem, hogy tudom, mire fog kilyukadni.

– Hát igen – mondta. – Szép ház, négy hálószoba van benne, meg minden. Én csak lakást keresem. De Red azt mondta... hogy arra is gondolnom kell, hogy egyszer családom lesz. Nem igazán volt pénzem egy rendes kéglire, de ő... hát, igen. – Megint megköszörműlte a torkát, éles, nyugtalanító hangot adva. – Bemutatott egy fickónak, aki lakóparkot épített.

Azt mondta, régi barátja, és megszámit nekem egy házat jutányos áron.

– Hát, ezt már nemigen tudod visszacsínálni – mondtam.

– Eladhatnám a házat annyiért, amennyiért vettem. Valami fiatal párnak, akiknek másként soha az életben nem lenne saját házuk.

– Miért? – hüledeztem. Kezdt frusztrálni ez a beszélgetés. Sam a hóviharban hősiesen, de hasztalanul tiptródó, ormótlan, komoly szemű, tanácstalan bernáthegyire emlékeztetett. – Az altruizmus nagyon szép, de nem igazán mész vele semmire.

– Nem ismerem a szót – nyúlt fáradt mozdulattal a poharáért Sam –, de sejtem, mit jelenthet. Azt mondod, hagyjam a fenébe.

– Fogalmam sincs, mit kéne tenned – feleltem. Hányingerrel elegy kimerültség lett úrrá rajtam. Te jó ég, micsoda hét! – Alighanem engem kellene megkérdezned utoljára. Egyszerűen csak nem értem, miért kéne mártírt csinálnod magadból, és kidobni az ablakon a házadat meg a karrieredet, ha ettől senkinek sem lesz jobb. Hiszen te nem tettél semmi rosszat. Nem igaz?

Sam rám emelte a tekintetét – De – mondta halkán, keserűen. – Én nem tettem semmi rosszat.

Nem csak Cassie fogyott le. Én sem ettem rendesen, különböző táplálékcsoportokat kombinálva már jóval több, mint egy hete. Homályosan eljutott a tudatomig, hogy az állam körül újonnan keletkezett kis mélyedésekbe kell bemanővereznem a borotvát. Azt viszont csak aznap este vettem észre, hogy a zakóm csipőben és vállban is lötyög rajtam. A zsaruk többsége egy-egy nagyobb nyomozás során vagy lefogy, vagy meghízik. Samnek és O'Gormannek például a sok, itt-ott bekapott műkajától kezdett terebélyesedni a dereka. Én pedig elég magas vagyok ugyan, így szinte észre sem lehet venni rajtam a testsúlyváltozást, de tudtam, hogy ha ez az úgy még sokáig elhúzódik, új öltönyt kell vennem, különben úgy fogok kinézni, mint Charlie Chaplin.

És van valami, amiről még Cassie sem tud: tizenkét éves koromban nagydarab gyerek voltam. Nem olyan, mint azok az alakatlanul gömbölyű kölykök, akik a mai fiatalság morális válságáról papoló tévétudósításokban kacásznak az utcán: a fényképeken egyszerűen robusztus vagyok, tagbaszakadt, a koromhoz képest túl magas, és látszik, hogy iszonyú kényelmetlenül érzem magam a bőrömben. Én annak idején valóságos torzszülöttnek láttam magam, úgy éreztem, elárult a saját testem. Addig nőtt gomba módra fölfelé meg kifelé, amíg abszolút fölismerhetetlenné vált a számomra. Olyan volt, mintha otrombán megvicceltek volna, és az eredményt nap mint nap magammal kellene cipelnem. Az sem segített, hogy Peter és Jamie pontosan úgy nézett ki, ahogy mindig. Megnyúlt a lábuk, kipotyogtak a

tejfogaik, de változatlanul kicsik, törékenyek, könnyed mozgásúak és legyőzhetetlenek voltak.

Nem tartott sokáig ez a drabális korszakom: a bentlakásos iskolában, az irodalmi hagyománnyal összhangban, olyan borzalmas volt a kaja, hogy még azoknak is komoly megpróbáltatás lett volna annyit enni, hogy hízzanak tőle, akiket nem ért semmiféle sorscsapás, nem gyötört honvágy, és nem gyorsult föl hirtelen a növekedésük. Az első évben alig ettem valamit. A házfőnök eleinte órákig ott marasztalt az asztalnál, amíg le nem küzdöttem pár falatot, és az üzenete, bármi is volt, célba ért: egy idő után már egész szakavatottan csempészttem bele az ételt a zsebemben hordott nejlonzacskóba, hogy később lehúzzam a vécén. Azt hiszem, a bőjtölés egyfajta ösztönös könyörgés. Biztos vagyok benne, hogy kimondatlanul is hittem abban, hogy ha elég keveset eszem, visszakapom Petert és Jamie-t, és az élet visszatér a rendes kerékvágásba. A második tanév kezdetére már magas, vékony, csupa könyök fiú voltam, olyan, amilyennek egy tizenhárom évesnek lennie kell.

Nem tudom, miért éppen ez a legféltettebb titkom, hiszen annyi minden más is pályázhatna erre a címre. Azt hiszem, azért esett éppen erre a választásom, mert mindig is ott motoszkált bennem, hogy talán ez volt az oka, hogy azon a bizonyos napon lemaradtam a többiektől az erdőben. Kővér voltam, nem tudtam elég gyorsan futni, ügyetlenül mozogtam a hirtelen megduzzadt testemmel, és romlott az egyensúlyérzésem is, ezért nem mertem leugrani a várfalról, ahogy a többiek. Időnként eszembe jut, milyen alattomos, reszketeg, bizonytalan határvonal húzódik a megmenekülés és a kitaszítottság között. Eszembe jutnak néha az ókori istenek is, akik megkövetelték, hogy kizárólag félelmet nem ismerő, feddhetetlen embereket áldozzanak föl nekik. Ilyenkor arra gondolok, hogy aki vagy ami elragadta Petert és Jamie-t, talán egyszerűen úgy döntött, hogy én nem vagyok elég jó neki.

19. fejezet

Sam késő esti látogatásának másnapján, kedden első dolgom volt, hogy elmenjek a kocsmáért. Ha lett volna választásom, soha életemben nem is gondoltam volna többé Knocknaree-ra, de rosszul voltam már a zsúfolt, izzadságszagú metrókocsiktól, és a szupermarketben is eszközölnöm kellett egy nagybevásárlást, mielőtt Heathernél elszakad a cérna.

A kocsmát még mindig ott volt az autópihenőben, nagyjából ugyanolyan állapotban, mint ahogy ott hagytam, leszámítva a sok eső után rászáradt koszréteget. Valaki ráírta az ujjával az anyósülésnél lévő ajtóra, hogy FEHÉRBEN IS KAPHATÓ. A konténerházak között (amelyek kihaltak tűntek, csak Hunt fújta hangosan az orrát az egyikben) elindultam az ásatási terület felé, hogy elhozzam a hálózszakomat meg a termoszomat.

Az ásatás légköre megváltozott. Nem volt se slaggal vívott vízicsata, se vidám kurjongatás. A régészcsapat tagjai komor, néma csöndben, gyilkos iramban hajladoztak, mint a bokájuknál összeláncolt fegyencek. Sikerült földéznem, hányadika is van, és kiszámoltam, hogy ez az utolsó hetük. Ha hatályon kívül helyezik a felfüggesztő határozatot, a következő hétfőn elkezdik építeni az autópályát. Mel Jackson abbahagyta a csákányozást, és grimaszolva, a hátát tapogatva fölegyenesedett. Egy pillanatra zihálva hátrahajtotta a fejét, mintha már annyi ereje sem lenne, hogy megtartsa, de aztán fölhúzta a vállát, nagy levegőt vett, és már emelte is újra a csákányt. Az égbolt szürkén, súlyosan nehezedett a tájra, és olyan közel volt, hogy már-már klausztofóbiás érzésem támadt. Valahol a telepen hisztérikusan vijjogott egy kocsis riasztója, de senki sem vett róla tudomást.

Sötét, komor, kifürkészhetetlen volt az erdő. Rádöbentem, hogy nagyon nem szeretnék oda bemenni. A hálósákom már nyilván ronggyá ázott, bepenésedett, birtokba vették a hangyák, és amúgy sem használtam soha. Nem érte meg azt a roppant erőfeszítést, amivel a sűrű, mohlepte csöndbe vezető első lépés járt. Az is eszembe jutott, hogy talán valamelyik régész vagy helybeli kölyök elszajrézta, mielőtt szétrohadt volna.

Máris elkéstem a munkából, de már a gondolat is kimerített, hogy be kell mennem, és úgy gondoltam, az a néhány perc már igazán nem számít Egy ledőlt fal maradványára telepedtem le kényelmesnek mondható testhelyzetben. Fél lábbal megtámaszkodtam a földre, és rágyújtottam. Egy bozontos, fekete hajú, köpcös fiú – George McValami, homályosan rémlett a neve az össznépi kihallgatásról – fölneézett, és meglátott. Látszott rajta, hogy eszébe juttattam valamit. Beleszúrta a kőműveskanalát a földre, majd leguggolt, és előhúzott a farmerzsebéből egy kilapult cigarettásdobozt.

Mark egy combmagasságú töltésen térdelve kapirgálta eszelősen a földet, majd szétvetette a feszültség meg az energia. A fekete hajú srác még szinte ki sem húzta a cigit a dobozból, ő máris kiszúrta. Lobogó hajjal leugrott a töltésről, és döngő léptekkel odasietett. – Macker! Mi a faszt csinálsz?

A rajtakapott Macker egy hangos „Jézusom!” kíséretében, riadtan föl pattant. Kiesett a kezéből a csomag, a porban kotorászott utána. – Rágyújtok. Mi a problémád?

– Majd elszívod a kávészünetben! Megmondtam, hogy csak akkor lehet.

– Miért ekkora ügy ez? Tudok egyszerre cigizni meg kanalizni, rágyújtani meg öt másodperc...

Mark erre végképp elvesztette az önuralmát. – Nincs öt másodperc vesztegetni való időnk! Egyetlen másodpercünk sincs! Azt hiszed, a suliban vagy, te agyatlan kis pöcs? Azt hiszed, ez valami játék?!

Ökölbe szorult a keze, és kicsit előre is hajolt, majdnem úgy, mint egy

utcai harcos. A többiek abbahagyták a munkát, és tátott szájjal, bizonytalanul figyelték őket, megállt a kezükben a szerszám. Már-már azt hittem, verekedésig fajul a dolog, de ekkor Macker kényszeredetten fölnevetett, hátralépett, és gúnyosan fölemelte a két kezét. – Nyugi, ember! – mondta. Hüvelyk- és mutatóujja közé fogta a cigarettát, és túljátszott gondossággal visszatette a csomagba.

Mark egészen addig vasvillaszemeket meresztett Mackerre, amíg az szép komótosan le nem térdelt, fogta a kőműveskanalát, és folytatta a kapirgálást. Ezután Mark megpördült a tengelye körül, és vállát felhúзва, merev testtartással elindult visszafelé. Macker föltápaszkodott, és Mark ruganyos járását majmolva utána lopakodott. Egy-két társából kicsikart egy kurta, ideges kacajt. Ezen fölbátorodva az ágyéka elé tartotta a kőműveskanalát, és többször egymás után, ütemesen előrelökte a csipőjét Mark irányába. A borús, szürke, alacsony égbolt előterében groteszk, torz volt a sziluettje, mintha valami obszcén, baljós szimbolikájú görög frízről csöppent volna oda. Vibrált a levegő, zúgott, mint a villanyoszlop, és nekem az agyamra ment Macker idétlen bohóckodása. Azon kaptam magam, hogy a falba vájom a körmömet. Legszívesebben megbilincseltem volna, vagy egyszerűen szájon vágtam volna, bármit, csak hagyja már abba.

Miután a társai elunták a dolgot, és már nem figyeltek rá, Macker beintett Marknak a középső ujjával, majd nagy léptekkel, páváskodva visszament a munkahelyére. Hirtelen földöntúli boldogság lett úrrá rajtam, amiért soha többé nem kell tinédzsernek lennem. Elnyomtam egy kövön a cigarettámat, és már a kabátomat gomboltam, hogy aztán induljak vissza a kocsihoz, amikor olyan erővel nyilallt belém a felismerés, mintha gyomorszájon vágtak volna, vagy nagyot nyekkentem volna a jeges talajon. A kőműveskanál...!

Nagyon hosszú ideig álltam mozdulatlanul. A torkomban éreztem a szapora szívverésemet. Nagy nehezen begomboltam az összes gombot, megkerestem az egyforma, militaryzubonyos figurák között Seant, és elindultam felé. Könnyűnek éreztem magam, mintha fél méterrel a talaj fölött szelnék a levegőt a lábaim. A régészek, akik mellett elhaladtam, gyors oldalpillantásokat vetettek rám. Nem voltak kifejezetten ellenségesek ezek a pillantások, csak tökéletesen, szándékoltan érzelemmentesek.

Sean a kövekről kaparta le a földet egy kis földdarabon. A vastag gypjúsapkája alatt fejhallgató volt rajta, a feje jámboran járt előre-hátra a dübörgő heavy metál ritmusára. – Sean! – szólítottam meg. Mintha valahonnan a fülem mögül jött volna a hangom.

Nem hallott engem, de amikor egy lépéssel közelebb értem hozzá, ráesett a szürke fényben halványan látszó árnyékom, és ő fölkapta a fejét. A zsebében kotorászva kikapcsolta a walkmant, és levette a fejhallgatót.

– Sean, beszélnem kell magával – mondtam. Mark villámgyorsan felénk fordult, jól megnézett magának, majd dühös fejszóválások közepette újra nekiesett a kis töltésnek.

Kivítem Seant az autópihenőbe. Föltolta magát a Land Rover motorháztetejére, és előhúzott egy föliába csomagolt zsíros fánkot. – Mi a helyzet? – kérdezte haverkodó modorban.

– Talán emlékszik, hogy Katharine Devlin holttestének előkerülése után egy nappal bevittük Markot kihallgatni – mondtam. Le voltam nyugőzve, hogy mennyire nyugodt, már-már lezser a hangom, mintha valami apróságról csevegnénk. A kihallgatás idővel a vérévé válik az embernek, és bármilyen sokkhatás érte, bármilyen kimerűlt vagy izgatott, szinte magától jön az udvarias, hivatalos hanghordozás, a hajthatatlan menetelés a válaszokon meg a belőlük fakadó újabb és újabb kérdéseken át. – Nem sokkal azután, hogy visszahoztuk – folytattam –, maga panaszkodott, hogy nem találja a kőműveskanalát.

– Igen – felelte Sean tele szájjal. – Figyeljen, ugye nem gond, ha közben ezt megeszem? Kopog a szemem, és ha melőzás közben kajálok, Mark Hitler-Hanly baromira ki fog akadni.

– Semmi gond – mondtam. – Megtalálta a kanalát?

Sean a fejét rázta. – Vennem kellett egy újat. Rohadékok!

– Oké, akkor gondolja végig alaposan, hogy mikor látta utoljára.

– A leletkamrában – felelte gondolkodás nélkül. – Amikor azt az érmét találtam. Letartóztatja a tolvajt?

– Nem hinném. Milyen érmét talált?

– Mindenki izgalomba jött tőle, mert jó réginek látszott, és az egész ásatás alatt talán tízet ha találtunk – magyarázta készségesen. – Bevítem a leletkamrába, hogy megmutassam dr. Huntnek. A kőműveskanalamon vittem, mert az ember kezén lévő zsiradék tönkrevághatja az ilyen régi micsodákat. Dr. Hunt is ráizgult a dologra, előszedett egy csomó könyvet, és próbálta beazonosítani. Aztán fél hat lett, hazamentünk, és én ott felejtettem a leletkamrában, az asztalon. Másnap reggel bementem érte, de már nem volt ott.

– Ez tehát csütörtökön történt – mondtam, és lassan összeszorult a gyomrom. – Atnap, amikor Markot kihallgattuk. – Aműgy is csak egy kősa őtlet volt, meglepett, hogy mennyire leombozott, amikor dugába dőlt. Komplette idiotának éreztem magam, és nagyon, nagyon fáradt voltam. Haza akartam menni aludni.

Sean a fejét rázta, és lenyalogatta mocskos ujjairól a rátapadt cukrot. – Nem, még azelőtt – mondta, mire a szívverésem megint fölgyorsult. – Egy ideig megfeledkeztem róla, mert nem volt rá szükségem. Azt a kurva vízelvezető árkot csákányoztuk. Gondoltam, valaki elhozta a leletkamrából, és

majd visszaadja. Akkor kellett volna először, amikor kijöttek Markért, de mindenki azt mondta: „Nem, nem láttam, nem én voltam.”

– Tehát fölismerhető? Aki megtalálta, tudhatta, hogy a magáé?

– Abszolút. A nyelén ott volt a monogramom. – Hatalmasat harapott a fánkból. – Már jó régen beleégettem – magyarázta rágás közben –, amikor egyszer esett, és óráig bent kellett rohadnunk. Tudja, van egy svájci bicskám, és fölhevítettem az öngyújtómmal a dugóhúzt...

– Akkor Mackert vádolta azzal, hogy elcsórta. Miért?

Sean vállat vont. – Nem tudom. Talán azért, mert ő csinál ilyen hülyeségeket. Tudtam, hogy senki nem lophatta el igaziból, hiszen rajta van a monogramom, ezért úgy gondoltam, valaki biztos szórakozik velem.

– Még mindig úgy gondolja, hogy Macker volt?

– Nem. Később rájöttem, hogy dr. Hunt bezárta a leletkamrát, amikor elmentünk, és Mackernek nincs kulcsa hozzá... – Fölcsillant a szeme. – Hé, csak nem az volt a gyilkos eszköz? A picsába...!

– Nem – hűtöttem le. – Emlékszik, hogy milyen nap volt, amikor azt az érmét találta?

Sean csalódottnak látszott, de azért elgondolkodott a kérdésemen. Közben, a semmibe bámult, és a lábát lógázta. – A holttestet szerdán találták meg, ugye? – szólalt meg végül. A fánkkal már végzett. Golyót gyúrt a föliából, földobta a levegőbe, és tenyeres lecsapással az aljnövényzetbe küldte. – Nem az azt megelőző napon találtam a pénzt, mert akkor azt a kurva árkot csákányoztuk. Hanem az azelőtti napon. Hétfőn.

Még ma is eszembe jut néha ez a Seannal folytatott beszélgetés. Furcsamód némi vigaszt nyújt ez az emlék, bár egyúttal mélységes szomorúságot is kivált belőlem. Azt hiszem – bár ezt még mindig nehezemre esik elismerni –, hogy az a nap volt nyomozói pályám csúcsa. A Vesta-művelet során hozott döntéseim jó részére nem vagyok büszke. Aznap reggel azonban, függetlenül mindattól, ami előtte és utána történt, mindent jól csináltam, méghozzá olyan magabiztosan, könnyedén, mintha soha életemben nem szúrtam volna el semmit.

– Biztos ebben? – kérdeztem.

– Igen, azt hiszem. Kérdezze meg dr. Huntot, ő bejegyezte a leletnaplóba. Akkor én most tanú vagyok? Vallomást kell majd tennem a bíróságon?

– Az nagyon is elképzelhető – feleltem. Az ereimben száguldozó adrenalin száműzte a fáradtságot, és az agyam úgy pörgött, úgy szórta a különböző lehetőségeket, összefüggéseket, mint egy kaleidoszkóp. – Majd értesítem.

– Rendben! – mondta boldogan Sean. Úgy látszik, ez valamelyest kárpótolta azért, hogy nem a kőműveskanala a gyilkos eszköz. –

Tanúvédelemben is részesülök?

– Nem – feleltem –, de valamire még meg kell kérnem. Menjen vissza dolgozni, és a többieknek mondja azt, hogy egy idegenről beszélgettünk, akit pár nappal a gyilkosság előtt látott errefelé lófrálni. Részletes személyleírást kértem róla. Menni fog? – Egyelőre nem volt bizonyítékom, és egyedül voltam. Nem akartam senkit megijeszteni.

– Hát persze! – mondta sértődötten Sean. – Beépített ügynök vagyok. Pompás!

– Köszönöm. Később még beszélünk. – Lecsusszant a motorháztetőről, és szökdécselve elindult vissza a többiekhez. A gyalpusapkán keresztül megvakarta a tarkóját. A szája széle még mindig cukros volt.

Dr. Hunt megnézte a leletnaplót, és megerősítette, hogy Sean hétfőn találta az érmét, pár órával Katy halála előtt. – Csodálatos érme – áradozott –, egyszerűen csodálatos! Időbe telt, mire... őő... azonosítottuk, mert nincs köztünk érmeszakértő. Én középkorkutató vagyok.

– Kinek van kulcsa a leletkamrához? – kérdeztem.

– VI. Edward korabeli egypennys, az 1550-es évek elejéről – mondta a professzor. – Ja, a leletkamra... Miért?

– Igen, a leletkamra. Úgy hallottam, éjszakára bezárják. Így van?

– Igen, igen, minden éjjel. Jobbára csak cserépdarabok vannak ott, persze, de fő az óvatosság.

– És kinek van kulcsa?

– Hát, természetesen nekem – felelte dr. Hunt, majd levette a szemüvegét, a pulóverébe törölte, és közben zavartan, hunyorogva pislogott rám. – Meg Marknak és Damiennek, tudja, az idegenvezetéshez. Az embereket mindig érdeklik a régészeti leletek, nem igaz?

– Dehogynem – feleltem –, bizonyára.

Visszamentem a parkolóba, és fölhívtam Samet. Fölvettem a földről egy lehullott vadgesztenyét, és miközben Sam telefonja kicsöngött, lehámoztam róla a szűrős burkát, és földobtam a levegőbe. Ha esetleg valaki aggodalmasan figyelt, láthatta, hogy magánügyben telefonálok, talán éppen randit beszélnek meg estére.

– O'Neill – szólt bele Sam.

– Sam, itt Rob – mondtam, és magasra fölnyúlva elkaptam a visszahulló gesztenyét – Knocknaree-ban vagyok, az ásatáson. Minél előbb ki kéne jönnötök ide Maddoxszal, pár kisegítővel meg egy technikuscappal. Ha lehet, Sophie Millert kérd. Mindenképpen hozzanak fémdetektort és egy embert, aki tudja kezelni. A telep bejáratánál várlak benneteket.

– Vettem – mondta Sam, és letette.

Tudtam, hogy legalább egy óra, mire Sam mindenkit fölhajt, és kiérnek Knocknaree-ba. Följebb mentem a kocsival a dombon, hogy a régészek ne lássanak, és vártam. Halott fű és vihar szaga terjengett a levegőben. Knocknaree magába zárult: a távoli dombokat felhők takarták, az erdő pedig csak sötét, csalóka, elkenődött folt volt a domboldalon. Már eltelt annyi idő a gyilkosság óta, hogy a gyerekeket ismét kiengedjék játszani: a telep irányából cérnávékony hangú, vidám vagy éppen riadt kiáltásokat hallottam. Az autóriasztó még mindig vijjogott, és valahol eszelősen ugatott egy kutya.

Minden zajtól csak még feszültebb lettem. Éreztem, hogy a testem minden zugában lüktet a vér. Az agyam még mindig teljes gőzzel járt: összefüggéseket, bizonyítékoszlányokat pörgettem végig, és összeraktam, hogy mi mindent fogok elmondani a többieknek, ha odaérnek. Ebben az adrenalintól fűtött állapotban is tudatosodott bennem a könyörtelen tény, hogy ha nem tévedek, akkor Katy Devlin halálának szinte biztosan semmi köze ahhoz, ami Peterrel meg Jamie-vel történt – legalábbis olyan összefüggés nincs a kettő között, ami bizonyítékként tállalható.

Olyan erősen koncentráltam, hogy kis híján elfelejtettem, mire várok. Amikor fölbukkantak a többiek, döbbenet bámultam rájuk, mintha idegenek lennének. Szinte hang nélkül gördültek be a diszkrét, sötét színű autók meg a fehér furgon, és nesztelenül, simán nyíltak az ajtók is. Fekete öltönyös férfiak szálltak ki meg arctalan technikusok, akik készen álltak rá, hogy csillogó-villogó szerszámaikkal centiről centire végigmenjenek a területen – valósággal lenyűzzák a bőrét. Az ajtók is csak halkan, diszkrétén csapódtak, mintha a nehéz levegő tompította volna a hangot.

– Mi a pálya? – kérdezte Sam. Magával hozta Sweeneyt és O’Gormant meg egy vörös hajú fickót, akire homályosan még emlékeztem. Néhány hete ő is ott volt a nyüzsgő esetszobában. Kiszálltam a Land Roverből, ők pedig körém gyűltek. Sophie és csapata már kesztyűt húzott, és Sam vállá fölött láttam Cassie beesett, nyugodt, mozdulatlan arcát is.

– Aznap éjjel, amikor Katy Devlin meghalt – kezdtem –, a bezárt leletkamrából eltűnt egy kőműveskanál. Ezek a szerszámok tizenkét-tizenöt centis, lekerekített végű fanyélból és falevél alakú fémlapból állnak. A nyél a fémlap irányában elvékonyodik. A szóban forgó kőműveskanál, amely még mindig nincs meg, arról ismerhető föl, hogy bele van égetve a nyelébe a gazdája, Sean Callaghan monogramja, azaz „S. C.”. Callaghan azt állítja, hétfő este fél hatkor a leletkamrában felejtette a szerszámot, amely megfelel annak a leírásnak, amit Cooper adott a Katy Devlin meggyalázásához használt eszközről. Senki sem tudhatta előre, hogy a kőműveskanál ott lesz a leletkamrában, ez arra utal, hogy véletlenszerűen kiválasztott eszköz volt, és lehetséges, hogy a leletkamra az elsődleges tetthelyünk. Sophie, tudnál ott kezdeni?

– Luminolos készlet – adta ki az ukázt Sophie az egyik kis szorgos hangyájának. A srác azonnal ki is vált a csoportból, és kinyitotta a furgon hátsó ajtaját.

– A leletkamrához három embernek van kulcsa – folytattam. – Ian Huntnak, Mark Hanlynek és Damien Donnellynek. Nem zárhatjuk ki Sean Callaghant sem, hiszen az ottfelajtott kőműveskanálról szóló története kitaláció is lehet. Huntnak és Hanlynek van kocsija, ami azt jelenti, hogy ők adott esetben a csomagtartóban is elrejtették vagy szállíthatták a holttestet. Callaghannek és Donnellynek viszont, amennyire tudom, nincs autója, tehát a közelben kellett elrejténiük a holttestet, valószínűleg az ásatási területen belül. Át kell fésülnünk az egész területet, és imádkozunk, hogy találjunk még valami bizonyítékot. A kőműveskanálon kívül egy vérfojtos nejlonzacskót keresünk meg az elsődleges és a másodlagos tethelyet.

– A felsoroltaknak van kulcsuk a többi konténerházhoz is? – kérdezte Cassie.

– Derítsd ki!

Közben visszaért a technikusfiú, egyik kezében a luminolos készletet hozta, a másikban egy barna papírtekercset. Egymásra néztünk, bólintottunk, majd egyenletes, élénk tempóban, összeszokott falanxként megindultunk az ásatási terület felé.

Amikor egy ügyben áttörés van, az olyan, mint amikor átszakad a gát. Az ember körül ilyenkor minden életre kel, és erőlködés nélkül, megállíthatatlanul a legmagasabb sebességi fokozatba kapcsol. Az utolsó cseppig visszatérül a nyomozásba fektetett energia: egyszer csak elszabadul, másodpercről másodpercre egyre fokozódó lendülettel zúdul rá az emberre, valósággal elnyeli. Abban a pillanatban megfeledkeztem arról, hogy O’Gormant sose kedveltem, arról is, hogy Knocknaree az örületbe kergetett, arról is, hogy tucatnyi alkalommal kis híján végképp elbaltáztam az egész ügyet, és majdnem el tudtam felejteni azt is, ami köztem és Cassie között történt. Azt hiszem, ez az egyik dolog, ami mindig is vonzott a nyomozói munkában: hogy az ember bizonyos pillanatokban eldobhat magától minden mást, beleveszhet az események lüktető ritmusába, egy tökéletesen kalibrált, létfontosságú gépezet egyik alkatrésze lehet, és semmi más.

A régészek felé közeledve, biztos, ami biztos, szétszóródtunk. Aggodalmas pillantásokat lövelltek felénk, de egyikük sem eredt futásnak. Még csak a munkát sem hagyta abba senki.

– Mark – szólítottam meg Hanlyt, aki még mindig az alacsony töltésen térdelt. Egyetlen gyors, vészjósló mozdulattal fölugrott, és dühösen rám meredt. – Meg kell kérnem, hogy hívja be az egész csapatot az ebédlőbe – mondtam.

– A kurva életbe! – Majd fölrobbant a dühtől. – Hát nem volt még elég? Mitől félnek? Hétfőn reggel úgyis ledózerolják az egész placcot, basszák meg, akkor is, ha megtaláljuk a Szent Grált! Nem tudnák még ezt a pár napot kívánni?

Egy pillanatig az hittem, mindjárt nekem jön. Éreztem, hogy Sam és O’Gorman odaáll a két vállam mögé. – Nyugodjon meg, fiam – mondta fenyegetően O’Gorman.

– Ne fiamozzon engem! Péntek fél hatig tudunk még itt dolgozni, és addig kénytelenek lesznek várni, mert nem megyünk sehova!

– Mark! – szólt rá élesen a mellettem álló Cassie. – Ennek semmi köze az autópályához. A következőt fogjuk csinálni: magára, Damien Donnellyre és Sean Callaghanre most azonnal szükségünk van. Ez nem vita tárgya. Ha nem akadékoskodik, akkor a többiek Johnston nyomozó felügyelete alatt dolgozhatnak tovább. Ez így elég korrekt?

Mark szúrósan nézett Cassie-re, de végül köpött egyet a porba, és Mel Jackson felé bökött az állával. Mel már el is indult felé, a többiek pedig tágra nyílt szemmel, verejtékezve bámultak. Mark lehalkított, pattogó hangon utasításokat adott Melnek, és közben a terület különböző pontjai felé bökött az ujjával. Végül gyorsan, váratlanul megszorította a lány vállát, és nagy léptekkel, kezét mélyen a zubbonysebébe süllyesztve elindult a konténerházak felé. O’Gorman utánament.

– Sean! – kiáltottam. – Damien! – Sean lelkesen jött, és magaspacsira emelte a kezét, majd amikor nem vettem róla tudomást, sokatmondóan pillantott rám. Damien lassan bandukolt felém, és közben följebb rángatta a nadrágját. Kábanak látszott, mintha agyrázkódást kapott volna, de róla lévén szó, ennek nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget.

– Beszélünk kell magukkal – mondtam. – Szeretnénk, ha az ebédlőben váraoznának, amíg be tudjuk vinni magukat a kapitányságra.

Mindkettőjüknek szólásra nyílt a szája, de mielőtt kérdezhetek volna valamit, megfordultam, és elmentem.

Bevittük őket az ebédlőbe az ideges, zavart Hunt professzorral együtt, aki még akkor is egy marék papírt szorongatott, és O’Gorman őrizetére bízta őket. Hunt olyan készségesen adta meg az engedélyt a terület átkutatására, hogy ezzel egy csapásra még hátrébb került a gyanúsítottak listáján. Mark házkutatási parancsot követelt, de hamar meghátrált, amikor közöltem vele, hogy szívesen szerzünk egyet, ha hajlandó várni néhány órát. Sophie és csapata a léletkamrához vonult, és elkezdtek leragasztgatni az ablakokat barna papírral. Johnston pedig az ásatási területen járkált a jegyzetfüzetével, megnézte mindenkinek a kőműveskanalát, és félrevont néhány embert egy kis rövid, négy szemközti csevejre.

– Ugyanaz a kulcs nyitja az összes konténerházat – mondta az

ebédlőből kilépve Cassie. – Huntnak, Marknak és Damiennek van belőle egy-egy példánya, Seannak viszont nincs. Tartalékpéldány nincs. Azt állítják, soha nem vették el a kulcsukat, nem is adták kölcsön, és mindig náluk volt.

– Kezdjük a konténerházakkal – mondtam –, aztán ha kell, haladhatunk tovább kifelé. Sam, átnéznének Cassie-vel a szerszámoskamrát? Mi majd Sweeneyvel csináljuk az irodát.

Az iroda parányi, zsúfolt helyiség volt. A polcok könyvek és szobanövények alatt roskadoztak, az íróasztalon a rengeteg papír, bögre és cserépdarab mellett állt egy ormótlan, múzeumszökevény számítógép is. Gyorsan, módszeresen dolgoztunk Sweeneyvel: kihuzigáltuk a fiókokat, benéztünk a könyvek mögé, majd sebtében visszarakosgattuk őket nagyjából oda, ahol voltak. Igazából nem számítottam rá, hogy találunk valamit. Itt holttestet nem lehetett volna eldugni, abban pedig biztos voltam, hogy a kőműveskanalát meg a nejlonzacskót vagy a folyóba dobták, vagy elásták valahol a közelben. Fém-detektor kell majd, meg rengeteg idő és szerencse. Minden reményemet Sophie-ba és csapatába helyeztem, akik serényen végezték a leletkamrában a maguk titokzatos rituáléit. Automatikusan mozgott a kezem a polcokon, és közben minden idegszállammal a külső zajokra figyeltem, hátha lépteket hallok vagy Sophie hangját. Amikor Sweeney elejtett egy fiókot, majd elmormolt egy halk szitkot, kis híján ráüvöltöttem, hogy kussoljon.

Fokozatosan jutott el a tudatomig, hogy milyen nagy tétben játszom. Hiszen elég lett volna, ha egyszerűen fölívom Sophie-t, hogy nézze meg a leletkamrát, és ha nem talál semmit, akkor senki másnak nem kellett volna szólnom az egésze. Ehelyett megszálltam az egész ásatási területet, és odarángattam nagyjából mindenkit, akinek bármi köze volt ehhez a nyomozáshoz. Gondolni sem akartam arra, mit kell majd hallgatnom O’Kellytől, ha kiderül, hogy vaklármát csaptam.

Olyan érzésem volt, hogy egy óra is eltelt, mire azt hallottam odakintről, hogy „Rob!” Fölpattantam a padlóról, szanaszét szóródtak a papírok. Cassie hangja volt tisztán csengő, kisfiús, izgatott. Döngő léptekkel fölsietett a lépcsőn, megragadta a kilincset, és a nyíló ajtóban megpördülve libbent be az irodába. – Rob, megvan! A kőműveskanal. A szerszámoskamrában, egy rakás ponyva alatt. – Kipirulva, kifulladásra hadart, szemmel láthatóan megfélekezett róla, hogy gyakorlatilag nem vagyunk beszélő viszonyban. Egy pillanatra én is elfelejtettem, és a hangja hallatán melegség öntötte el a szívemet, mint régen.

– Maradj itt, és folytasd – mondtam Sweeneynek, és loholtam Cassie után, aki már a szerszámoskamra felé futva kerülgette a barázdákat, tölcsákat.

A szerszámoskamrában rettenetes felfordulás volt. A falnál a vadabbnál vadabb szögekben ledobált talicskák, csákányok, lapátok kusza kavalkádja

mellett horpadt fémvödrök, habszivacs térdelőszőnyegek, neonsárga láthatósági mellények álltak roskatag kupacokban. A legfelső mellény hátára valaki ráírta, hogy EZ ITT A LÁBAD HELYE, és odarajzolt egy lefelé mutató nyilat. Mindenre több rétegben száradt rá a sár. Páran a biciklijüket is ott tartották. Látszott, hogy Cassie és Sam balról jobbra haladt. A helyiség bal oldala ugyanis eltéveszthetetlenül házkutatás utáni látványt nyújtott: látszott, hogy föltúrták, majd tapintatosan úgy-ahogy rendbe rakták.

Sam a leletkamra hátsó részében térdelt egy törött talicska és egy kupac zöld ponyva között, és egyik kesztyűs kezével fölemelte a ponyvák sarkát. Átszálalomoztunk a szerszámok között, és odafurakodtunk mellé.

A kőműveskanalat a ponyvahalom és a fal közé préselték be. Éppen hogy befért, a hegye föl is szakított egy masszív ponyvát. Villany nem volt, így félhomály honolt a helyiségben, hiába állt tárva-nyitva a hatalmas ajtó. Sam rávilágított az elemlámpájával a kanál nyelére. A politúrozott fába mélyen beleégett a két nagy, reszketeg, talpas gót betű: SC.

Hosszú csönd telepedett a konténerházra. Csak a gépies, szűnni nem akaró kutyaugatás meg riasztóvíjogás hallatszott a távolból.

– A ponyvákat valószínűleg nem használják túl gyakran – szólalt meg végül halkan Sam. – Legalul voltak, törött szerszámok meg minden egyéb alatt. És Cooper mintha azt mondta volna, hogy a kislányt alighanem begöngyölték valamibe egy nappal azelőtt, hogy megtalálták.

Fölálltam, és leporoltam a térdemet. – Itt volt – mondtam. – A családja örülten kereste mindenütt, ő meg végig itt volt az orruk előtt. – Túl gyorsan pattantam föl, és a leletkamra egy pillanatra megrázkódott, elhomályosult a szemem előtt. A fületem magas, zümmögésszerű fehér zaj töltötte be.

– Kinél van a fényképezőgép? – kérdezte Cassie. – Le kell fotóznunk, mielőtt bezsákolnánk.

– Sophie-éknál – feleltem. – Át kell nézetnünk velük ezt a helyiséget is.

– Ezt nézzétek meg! – mondta Sam. Egy tőle jobbra lévő, nagy nejlonszatyorra világított a lámpájával. A szatyor tele volt szövött hátoldalú, zöld kerteszkesztyűkkel. – Ha kesztyűre lenne szükségem, csak kivinnék egyet, és utána visszadobnám.

– Nyomozók! – kiabált kintről Sophie. Rekedtesen, fémesen csengett a hangja, mintha csak összenyomta volna az alacsony égbolt. Beleborzongtam.

Cassie is fölugrott, de aztán hátrapillantott a kőműveskanálra. – Valakinek alighanem itt kéne...

– Majd én maradok – mondta Sam. – Ti csak menjetek.

Sophie Miller a leletkamra lépcsőjén állt, kezében sötét burás lámpa. – Igen – mondta –, határozottan ez a tethely. A tettes próbált föltakarítani, de... Gyertek, nézzétek meg.

A két ifjú technikusz az egyik sarokban kuporgott. A fiú két flakon fekete spray-t tartott a kezében, Helen pedig videokamerát. Tágra nyílt, döbönt szemmel nézett a maszkja fölött. A leletkamra kicsi volt öt embernek, és a sok oda nem illő dologtól, amit a technikusok behordták, úgy nézett ki, mint egy gerillacsoport rögtönzött kinzókamrája. Az ablakokat papír fedte, a fejünk fölött csupasz villanykörte himbálózott, és maszkos, kesztyűs alakok várták a pillanatot, amikor előléphetnek. – Maradjatok az asztalnál – rendelkezett Sophie –, a polcoktól távol. – Bevágta az ajtót, mire mindenki összerezsent, és visszanyomkodta az ajtó melletti résekbe a ragasztószalagot.

A luminol a legcsekélyebb mennyiségű vérről is reakcióba lép, és hatására a vér ultraibolya fény alatt világítani kezd. Hiába festi le az ember a vérről befröcskölt falat, hiába sikálja a szőnyeget, mígnem szebb lesz, mint új korában, hiába tűnik el évtizedekre: a luminol könyörtelenül, a legapróbb részleteket is megvilágítva föltámasztja a bűntettet *Bárcsak lett volna luminol Kiernan és McCabe idejében, gondoltam, akkor igényelhetek volna egy permetező repülőgépet, és bezúgathatták volna az egész erdőt.* Elfojtottam a feltörni készülő hisztérikus röhögést. Cassie-vel egymástól néhány centire dőlünk az íróasztalnak. Sophie intett a technikusfiúnak, hogy mehet a spray, majd bekapcsolta a sötét burás lámpát, és leoltotta a villanyt. A hirtelen beállt sötétben jól hallottam valamennyiünk lélegzését. Öt ember tüdeje harcolt a poros levegőért.

Szisszent a flakon, odairányult a videokamera apró, piros szeme. Sophie leguggolt, és a polcok közelében a padlóra irányította a sötét burás lámpáját. – Ott van – mondta.

Hallottam, hogy Cassie fölszisszen. A padlón eszelős, kék-fehér mintázatok virítottak, mint valami groteszk, absztrakt festményen. Látszott, hol fröccsent szét nagy ívben a vér, hol gyűlt össze kis tócsában, ott pedig, ahol valaki zihálva, kétségbeesetten igyekezett föltakarítani, nagy, elmaszatolt foltok éktelenkedtek, meg a súrolókefétől származó karcolások. A padlódeszkák közötti rések úgy világítottak, mintha valami radioaktív anyag lenne bennük, a durva, szemcsés faanyag valóságos domborműnek hatott. Sophie most fölemelte a lámpáját, és az alsó fémpolcokra is fújatott spray-t. Elkenődött folt rajzolódott ki, olyan volt az alakja, mint egy vadul markoló kéz lenyomata. A sötétség eltüntette a leletkamerát, a kusza papírhalmokat, a zsákokban felhalmozott törött cserépdarabokat, és a gyilkossággal hevesen foszforeszkálva, a maga pöröségében mutatkozott meg: valósággal üvöltött ránk, és újra meg újra lejátszódott a szemünk előtt.

– Jézusmária! – szaladt ki a számon. Katy Devlin itt, ezen a padlón halt meg. Mi pedig itt ültünk, és kihallgattuk a gyilkost, hajszálpontosan a tett helyszínén.

– Ez, ugye, semmiképpen nem lehet fehéritőszert vagy ilyesmit? –

szólalt meg Cassie. – A luminol ugyanis a háztartási fehérítőszertől a sárgarézig sok mindenre ad álpozitív eredményt, de mindketten tudtuk, hogy Sophie nem hívott volna oda minket, ha nem lenne biztos a dolgában.

– Mintát vettünk vattacsomóval – felelte kurtán Sophie. Érződött a hangján, hogy most csúnyán néz. – Ez vér.

Azt hiszem, már nem is hittem igazán, hogy elérkezhet ez a pillanat. Az utóbbi hetekben rengeteget gondoltam Kiernan nyomozóra, aki egy lakályos kis tengerparti házban tengeti nyugdíjaséveit, és visszatérő rémálmok gyötrik. Csak a legszerencsésebb nyomozók tudják úgy végigcsinálni a pályafutásukat, hogy nem futnak bele egyetlen ilyen ügybe sem. Egy kis alattomos, áruló belső hang kezdettől fogva azt súgta, hogy nekem a Vesta-művelet lesz ez az ügyem, egy olyan eset, amelyet magamtól biztosan nem vállaltam volna el. Furcsa, már-már fájdalmas érzés volt, hogy át kell hangolódnom.

Tudatosítanom kellett magamban, hogy az emberünk immár nem arctalan, archetipikus alak, aki egyetlen rémtett erejéig kivált a kollektív rémálmok sűrűjéből, majd újra beleolvad a sötétségbe. Átalakult hús-vér gyilkossá, aki ott ül tőlünk néhány méterre sáros Doc Martens bakancsban, és O’Gorman gyanakvó, árgus tekintetétől kísérve szűrészölgeti a teáját.

– Hát, ez van – mondta Sophie. Főlegyenesedett, és fölkapcsolta a villanyt. Pislogva néztem a semmitmondó, ártatlan külsejű padlót.

– Odanézz – szólalt meg Cassie, és az egyik alsó polc felé bökött az állával. Egy nagy nejlonzacskó volt rajta, teletömve további nejlonzacskókkal, abból a nagy, átlátszó, strapabíró fajtából, amilyenben a régészek a cserépdarabokat tárolják. – Ha a kőműveskanál véletlenszerűen adódó fegyver volt...

– Ó, a picsába! – fakadt ki Sophie. – Vizsgálhatjuk végig az összes nyomorult zacskót!

Megremegetek az ablaktáblák, és a leletkamra tetején hirtelen vadul, ütemesen dobolni kezdett valami. Eleredt az eső.

20. fejezet

A nap hátralevő részében végig zuhogott. Az a fajta véget nem érő, sűrű eső volt, amelyben akkor is bőrig ázik az ember, ha csak pár métert fut a kocsijáig. Hébe-hóba villámlott is a sötét dombok fölött, és a távolból eljutott hozzánk az égzengés moraja. Magukra hagytuk a technikusokat, és bevittük a kapitányságra Huntot, Markot, Damient meg – biztos, ami biztos – a fölháborodott Seant is. („Azt hittem, *társak* vagyunk!”) Kerestünk mindegyiküknek egy-egy kihallgatót, és még egyszer ellenőriztük az alibiüket.

Seant könnyen ki tudtuk zárni. Rathminesban bérelt egy lakást három

másik sráccal, akik mindannyian emlékeztek valamennyire Katy halálának éjszakájára. Egyiküknek ugyanis éppen születésnapj bulit rendeztek, és Sean hajnali négyig lemezlovaskodott, majd leokádta az egyik fiú barátnőjének a csizmáját, és kiterült a kanapén. Mind a hollétét, mind a zenei ízlését legalább harminc tanú tudta igazolni.

A másik három gyanúsítottnál már nem volt ennyire egyértelmű a helyzet. Huntnak a felesége igazolt alibit, Marknak pedig Mel Jackson. Damien Rathfarnhamben lakott özvegy édesanyjával, aki ugyan korán lefeküdt, de biztos volt benne, hogy a fia nem mehetett el otthonról úgy, hogy ő föl ne ébredjen rá. Az efféle sóvány, de öszvérmakaacsságú alibiket gyűlölik a nyomozók, mert tönkretehetik az egész ügyet. Tucatnyi esetet tudnék mondani, amikor pontosan tudtuk, ki a tettes, hogyan csinálta, hol és mikor, mégsem tehattünk az égvilágon semmit, mert a fazon anyukája megesküdtött rá, hogy a fiaskája otthon kucorgott a kanapén, és nézte a késő esti talkshow-t.

– Na szóval – mondta az esetszobában O’Kelly, miután fölvtük Sean vallomását, és hazaküldtük a fiút (Megbocsátotta az áruláson, és búcsúzóul magaspacsizott velem egyet. Érdeklődött, hogy eladhatja-e a sztoriját az újságoknak, de azt mondtam neki, hogy ha megteszi, személyesen tartok drograzziát a lakásán minden áldott este, amíg be nem tölti a harmincat.) – Egy kiesett, maradt kettő. Tegyük meg tétjeiket, fiúk, ki a szimpatikus? – Most, hogy volt egy gyanúsítottunk a kihallgatóban – bár még nem tudtuk, melyikben –, sokat javult a főnök hangulata.

– Damien – mondta Cassie. – Abszolút beleillik a profilba.

– Mark viszont bevallotta, hogy járt a tetthelyen – vettem ellene. – És egyedül nála mutatható ki valamiféle indíték.

– Amennyire tudjuk. – Tudtam, mire gondol Cassie, de O’Kelly és Sam előtt nem akartam szóba hozni a bérnyilkoselméletet. – És nem látom be, miért tett volna ilyet.

– Tudom – feleltem. – Én viszont belátom.

Cassie a szemét forgatta, és ezt valamelyest vigasztalónak találtam. Kegyetlen, barbár módon inkább arra számítottam, hogy megrándul az arcizma.

– O’Neill...? – fordult Samhez O’Kelly.

– Damien – felelte Sam. – Vittem nekik teát, és egyedül ő fogta meg a csészét bal kézzel.

Egy pillanatnyi sokk után harsányan felröhögtünk Cassie-vel. Magunkon röhögtünk – én legalábbis abszolút megfelleltem erről az egész balkezesség-históriáról –, mégsem tudtuk abbahagyni. Szédülten, már-már megrészegetően engedték ki magunkból a gőzt. Sam vigyorogva vonogatta a vállát, élvezte a sikert. – Nem tudom, mit találnak olyan viccesnek – morogta

O'Kelly, de az ő szája is mosolyra görbült. – Maguknak is rá kellett volna jönniük, nem profilokról vagy micsodákról halandzsázni. – Annyira röhögtem, hogy egészen kivörösödtem, és könnyes lett a szemem. Az ajkamba kellett harapnom, hogy abba tudjam hagyni.

– Jaj, istenem – sóhajtott nagyot Cassie. – Mihez is kezdenénk nélküled, Sam?

– Na, akkor móka, kacagás megvolt – mondta O'Kelly. – Maguk ketten kezelésbe veszik Damien Donnellyt. O'Neill, maga kerítse elő Sweeneyt, és kérdezzék ki még egyszer Hanlyt, én meg összeszedek pár embert, hogy csevegjenek el Hunttal meg azokkal, akik alibit igazoltak. Ryan, Maddox, O'Neill, jól figyeljenek: vallomás kell! Ne csesszék el. Hasta la vista – búcsúzott spanyolul, majd fülsértő nyikorgással hátralökte a székét, és kiment.

– Hasta la vista? – ismételte Cassie, és látszott rajta, hogy veszélyesen közel áll egy újabb röhögögörcshöz.

– Szép munka volt, srácok – mondta Sam. Kezet nyújtott mindkettőnknek. Erős, meleg, szilárd volt a kézszorítása. – Sok szerencsét.

– Ha Andrews bérelte föl valamelyiküket – mondtam, amikor Sam elment megkeresni Sweeneyt, és magunkra maradtunk Cassie-vel az esetszobában –, az az évszázad legkínosabb esete lesz.

Cassie semmitmondóan föl vonta a szemöldökét, és felhörpintette a maradék kávéját. Tudtuk, hogy hosszú napunk lesz, valamennyien töltöttünk magunkba némi koffeint.

– Hogy akarod csinálni? – kérdeztem.

– Te viszed a prímet. Damien szemében a nők az együttérzés és a vigasztalás kútforrása. Majd néha megsimogatom a buksi fejét. A férfiaktól viszont retteg, úgyhogy fogd vissza magad, ne hogy megfélemlítsd. Ha túlerőlteted a dolgot, lefagy, elutasító lesz, és haza akar majd menni. Ne siesd el, és játssz rá a büntudatára. Én még most is úgy gondolok, hogy kezdettől fogva kételyei voltak a dologgal kapcsolatban, és lefogadnám, hogy borzalmasan érzi magát miatta. Ha a lelkiismeretét vesszük célba, csak idő kérdése, hogy darabokra hulljon.

– Akkor csináljuk – mondtam. Lesimítottuk a ruhánkat, a hajunkat, majd fej fej mellett elindultunk a folyosón az esetszoba felé.

Ekkor dolgoztunk együtt utoljára társakként. Bárcsak megmutathatnám önöknek, hogy egy kihallgatás is lehet ragyogóan, kegyetlenül szép, akár egy bikaviadal! Hogy a legdurvább, legközönségesebb témával, a legidiótább gyanúsítottal dacolva is sértetlenül meg tudja őrizni a maga feszes, csiszolt kecsességét, ellenállhatatlan, vérpezsdítő ritmusát. Bárcsak megmutathatnám, hogy a nagy nyomozópárosok ugyanúgy ismerik egymás minden gondolatát, mint az egész pályafutásuk során egy párt alkotó balett-táncosok. Soha nem tudtam, és soha nem is fogom megtudni, hogy Cassie meg én egyénileg nagy

nyomozók voltunk-e, bár gyanítom, hogy nem. Egyvalamit azonban biztosan tudok: ketten együtt olyan párost alkottunk, amely megérdemelné, hogy bárdok zengjenek róla hősi éneket, és a történelemkönyvek lapjaira kerüljön. Ez volt az utolsó, a legnagyobb közös táncunk. Egy parányi kihallgatóhelyiségben táncoltuk el, miközben odakint sötét volt, a tetőt puhán, kitartóan verte az eső, és nem volt más közönségünk, csak a kárhozottak és a holtak.

Damien összekuporodott a székében. Merev volt a válla, az előtte gőzölgő csésze teáról tudomást sem vett. Amikor szabályszerűen figyelmeztettem, hogy nem kötele beszélni, de fölhasználható ellene, amit mond, úgy nézett rám, mintha urdu nyelven szóltam volna hozzá.

Nem tett jót neki a Katy halála óta eltelt egy hónap. Khakiszínű militarynadrág és szákszerűen bő, szürke pulóver volt rajta, de így is láttam, hogy lefogyott. Ettől magas, hórihorgas benyomást keltett, de valahogy így is alacsonyabbnak tűnt a valós természeténél. Megszenvedték az elmúlt időszakot a szépfíus vonásai is: a szeme alatt lilás színben játszó táskák éktelenkedtek, a két szemöldöke között pedig függőleges ránc kezdett kialakulni. Virágzó, ifjonti szépsége, amelynek még ki kellett volna tartania néhány évig, gyorsan megfakult. Finoman, fokozatosan ment végbe rajta a változás, ezért kint az ásatáson nem is vettem észre, most, a kihallgatóban viszont rácsodálkoztam.

Könnyű kérdésekkel indítottunk, olyanokkal, amelyekre minden aggodalom nélkül válaszolhatott Rathfarnhamból való, ugye? A Trinityre jár? Hogy sikerültek a vizsgák? Damien egyszavas válaszokat adott, és közben a pulóvere szegélyét csavargatta rá a hüvelykujjára. Látszott, hogy nagyon szeretné tudni, miért faggatjuk minderről, de nem meri megkérdezni. Ezután Cassie a régészetre terelte a szót, és erre Damien fokozatosan föloldódott. Már nem babrált a pulóverével, ivott a teájából is, és egész mondatokban beszélt. Hosszan, lelkesen eltársalogtak az ásatás során előkerült különböző leletekről. Legalább húsz percig hagytam, mielőtt közbeavatkoztam volna. (Türelmes mosoly, majd: „Nagyon nem szívesen szakítom félbe az eszmecserét de kéne dolgoznunk is egy keveset, mert kikapunk.”)

– Jaj, Ryan, várj még egy pillanatig! – könyörgött Cassie. – Soha nem láttam még gyűrűs mellűt. Hogy néz ki?

– Azt mondták, valószínűleg a nemzeti múzeumba kerül – felelte a büszkeségtől elpirulva Damien. – Körülbelül ekkora – mutatta –, bronzból készült, és mintázatot véstek bele... – Tétován kacskaringózó mozdulatokat tett az ujjával, feltehetően a bevésett mintát próbálta a levegőbe rajzolni.

– Lerajzolná nekem? – kérdezte Cassie, és elé tolta a jegyzetfüzetét meg a tollát. Damien szófogadóan hozzálátott, és homlokráncolva koncentrált közben.

– Valahogy így néz ki – adta vissza kis idő múlva a jegyzetfüzetet. – Nem tudok rajzolni.

– A mindenit! – mondta áhítattal Cassie. – És ezt maga találta? Ha én találnék ilyesmit, alighanem ott helyben szívrohamot kapnék!

Én is megnéztem a rajzot a válla fölött. Széles kört láttam, amelyen egyenletes görbületekkel díszített, túszerű micsoda ívelt át. – Szép – mondtam. – Damien valóban balkezes volt. Még mindig úgy tűnt, mintha a keze egy számmal nagyobb lenne a többi testrészénél. Úgy nézett ki, mint a kiskutya mancsa.

Hunt kilőve – mondta a folyosón O’Kelly. – Az eredeti vallomása szerint hétfőn este végig a feleségével teázgatott a tévé előtt, aztán tizenegykor lefeküdt. Valami istenverte dokumentumfilmeket néztek, a mongúzokról meg III. Richárdról. Percről percre elmesélte mind a kettőt, akár kérdeztük, akár nem. Ugyanezt mondta a felesége is, és a tévéújság szerint is ez volt a műsor. Meg aztán a szomszédjuknak van valami kis korcs kutya, amelyik egész éjjel ugat. A fickó azt mondja, éjjel egy körül hallotta, hogy Hunt kikiabál az ablakon a kuttyájának. Hogy miért nem ő mondja annak a dögnek, hogy kussoljon már... A tag biztos benne, hogy ez hétfő éjjel történt, mert aznap csinálták náluk az új padlót. Azt mondja, a munkások idegesítették föl a kutyt. Hazaküldöm Einsteint, mielőtt végképp az agyamra megy. Már csak két ló fut, emberek.

– Sam hogy boldogul Markkal? – kérdeztem.

– Nem jut semmire. Hanly kurvára be van rágva, és makacsul ragaszkodik a kefélos sztorijához. Ugyanezt mondja a barátnője is. Ha hazudnak, nem fognak egyhamar megtörni. És Hanly jobbkezes, ez biztos. És a maguk kuncsaftja?

– Bal – felelte Cassie.

– Akkor ő a favorit, be ez nem lesz elég. Beszéltem Cooperrel... – O’Kelly arcán itt méla undort tükröző grimasz jelent meg. – Az áldozat testhelyzete, a támadó testhelyzete, a valószínűség... Egész Kína jóllakna a sok rizsával, amit összehordott, de a lényeg az, hogy bár úgy gondolja, balkezes az emberünk, nem hajlandó határozottan kijelenteni. Akár egy istenverte politikus. Donnelly hogy muzsikál?

– Ideges – feleltem.

OTelly nagyot csapott a kihallgató ajtajára. – Az jó. Legyen rá gondjuk, hogy az is maradjon.

Visszamentünk, és elkezdtek idegesíteni Damient – Ideje munkához látni – mondtam, és közelebb húztam a székemet. – Beszélgessünk Katy Devlinről.

Damien figyelmesen hallgatott, majd bólintott, de láttam rajta, hogy

lélekben fölkészül arra, ami következik. Szürcsölt egy keveset a teájából, pedig alighanem kihűlt már.

– Mikor látta őt először?

– Azt hiszem, akkor, amikor úgy háromnegyedig fölértünk a dombon. A háznál meg a konténerházaknál már magasabban voltunk, az biztos. Tudják, a domb lejtése miatt...

– Nem arra vonatkozott a kérdés, amikor megtalálták a holttestet – szólt közbe Cassie. – Azelőtt mikor látta először?

– Azelőtt...? – Damien pislogva nézett Cassie-re, és megint kortyolt a teájából. – Nem... nem láttam... nem találkoztam vele. Azelőtt nem.

– Akkor látta először? – Cassie hangja ugyanolyan volt, mint addig, de éreztem, hogy mozdulatlanán dermed, mint egy vadászkutya. – Biztos ebben? Gondolja át alaposan, Damien.

Damien hevesen rázta a fejét. – Nem. Esküszöm. Soha életemben nem láttam a kislányt.

Egy pillanatra csönd lett. Damienre néztem, és reményeim szerint visszafogott érdeklődést tükrözött a tekintetem, de közben forgott velem a világ.

Nem pusztán azért szavaztam Markra, amiért önök esetleg gondolják. Nem csupán azért, hogy ellentmondjak Cassie-nek, és nem is azért, mert idegesített a fickó, és nem vettem a fáradságot, hogy végiggondoljam, miért. Azt hiszem, lényegében arról volt szó, hogy az adott lehetőségek közül őt akartam tettesnek látni. Damien soha nem tudtam komolyan venni, sem mint férfit, sem mint tanút, gyanúsítottként pedig pláne nem. Annyira szárnalmas, nyápic fiúcska volt a göndör fűrtjeivel, a dadogásával, a túlérzékenységekkel, hogy szinte el lehetett volna fűjni, mint a gyermekláncfüvet. Egyenesen vérlázító volt a gondolat, hogy az utóbbi egy hónap megpróbáltatásait egy ilyen alak idézte elő. Mark ezzel szemben, bármit is gondoltunk egyébként egymásról, méltó ellenfél volt.

Ez a kis hazugság azonban, amit Damien most elsütött, tökéletesen értelmetlen volt. A Devlin lányok a nyár folyamán elég sokszor megfordultak az ásatáson, és aligha maradtak észrevétlenek, hiszen az összes többi régész emlékezett rájuk. Mel Jackson, aki csak tisztas távolból nézte meg Katy holttestét, azonnal fölismerte, hogy ő az. Ráadásul Damien idegenvezető is volt, így valamennyiük közül neki nyílt a legtöbb alkalm arra, hogy találkozzon, beszélgessen Katyvel. Amikor megtalálta a holttestét, fölé hajolt, elmondása szerint azért, hogy megállapítsa, lélegzik-e. (Akkor döbbsentem rá, hogy már ez is több bátorságot feltételez, mint amennyit Damienből kinézek.) Az égvilágon semmi oka nem volt tehát arra, hogy tagadjon – ha csak nem valami nem létező csapdánkat próbálta ügyetlenül kikerülni, vagy annyira megrémítette, hogy bármilyen módon kapcsolatba hozhatjuk Katyvel, hogy

képtelen volt tiszta fejjel gondolkodni.

– Rendben – mondta Cassie. – És az apját, Jonathan Devlint ismerte? Maga is részt vett az autópálya-ellenes kampányban? – És Damien nagyot kortyolt a teájából, és újra bólogatni kezdett, mi pedig ügyesen átsiklottunk más témára, mielőtt rádöbbenhetett volna, hogy mit is mondott.

Három óra körül elmentünk Cassie-vel és Sammel pizzáért, mert Mark elkezdett morogni, hogy éhes, és nem akartuk, hogy akár ő, akár Damien ne legyen meglepődve. Hiszen egyikük sem volt még letartóztatva, bármelyik pillanatban kísétálhattak volna, és mi ez ellen nem tehattunk volna semmit. Ahogy oly gyakran, most is arra az alapvető emberi késztetésre apelláltunk, hogy a többség igyekszik a hatóságok kedvében járni, és jó fiúnak mutatkozni. Szinte biztos voltam benne, hogy Damient ezen okból a végtelenségig ott tarthatjuk, Mark esetében viszont nem voltam erről szilárdan meggyőződve.

– Hogy boldogultok Donnellyvel? – kérdezte a pizzériában Sam. Cassie közben a pultra hajolva nevetgélt a fickóval, aki fölvette a rendelésünket.

Vállat vontam. – Nehéz lenne megmondani. Markkal mi a helyzet?

– Tombol. Azt mondja, fél éven át dolgozott látástól mikulásig az autópálya-ellenes kampányban, miért tenné tönkre az egészséget azzal, hogy megöli az elnök lányát? Szerinte politikai gyilkosság történt... Sam arcizma megrándult. – Ha Donnelly az emberünk – mondta Cassie hátát nézve –, ugyan mi késztette... van indítéka?

– Egyelőre nem találtunk – feleltem. Nem akartam belemenni ebbe a témába.

– Ha viszont előkerül valami... – Sam még mélyebbre süllyesztette a kezét a kabátzsebébe. – Ha van valami, amiről tudnom kell, rám csörögnél?

– Persze – mondtam. Egész nap nem ettem semmit, de eszembe sem jutott a kaja. Minél előbb vissza akartam menni Damienhez, és olyan érzésem volt, mintha már órák óta várnánk a pizzára.

Damien elvett egy doboz 7-Upot, pizzát viszont nem kért. Azt mondta, nem éhes. – Biztos? – kérdezte Cassie, és közben a sajtot próbálta az ujjára tekerni.

– Én egyetemista koromban soha nem utasítottam vissza egy potya pizzát.

– Te még életedben nem utasítottál vissza semmiféle kaját – kontráztam. – Olyan vagy, mint egy két lábon járó porszívó. – Cassie nem tudott válaszolni, mert tele volt a szája, ezért csak vidáman bólintott, és fölmutatta a hüvelykujját. – Na, Damien, vegyen egy szeletet! – mondtam. – Szüksége lesz az energiára, itt leszünk még egy darabig.

Tágra nyílt a szeme. Meglóbáltam előtte egy szelet pizzát, de ő makacsul rázta a fejét, úgyhogy vállat vontam, és beleharaptam én. – Rendben

– mondtam –, beszéljessünk Mark Hanlyről. Milyen ember?

Damien pislogott. – Mark? Őö... normális. Kicsit talán szigorú, de hát muszáj is annak lennie. Nincs sok időnk.

– Látott tőle valami erőszakos megnyilvánulást? Előfordult, hogy elvesztette az önuralmát? – Mutattam, hogy megtörölném a kezem. Cassie odadobott egy szalvétát.

– Igen... illetve nem... szóval, néha begurul, ha valaki szórakozik, de soha nem láttam, hogy bárkit is megütött volna, vagy ilyesmi.

– És mit gondol, ha eléggé feldühítik, képes lenne rá? – Megtöröltem a kezem, és lapozgatni kezdtem a jegyzetfüzetemben, vigyázva, hogy ne zsírozzam össze a lapokat – Annyira kétbalkezes vagy! – jegyezte meg Cassie, mire bemutattam neki a középső ujjammal. Damien zavartan nézett egyikükről a másikunkra, láthatóan kizökkentettük.

– Hogy? – kérdezte végül tétován.

– Ha Markot provokálnák, maga szerint képes lenne az erőszakra?

– Talán. Nem tudom.

– És maga? Megütött valaha bárkit is?

– Micsoda? Nem!

– Fokhagymás pirítóst is kellett volna hoznunk – jegyezte meg Cassie.

– Fokhagymát evő emberrel nem tartózkodom egy légtérben – replikáztam. – Mit gondol, mi kellene ahhoz, hogy megüssön valakit, Damien?

Eltátotta a száját.

– Nekem nem tűnik erőszakos típusnak, de mindenkinek van egy töréspontja. Ha például valaki bántaná az édesanyját, azt az embert megütné?

– Én...

– Vagy sok pénzért megütné valakit? Vagy önvédelemből? Mi kellene hozzá?

– Én nem... – Damien szaporán pislogott. – Nem tudom. Úgy értem, még soha... de gondolom, úgy van, ahogy mondja, hogy mindenkinek van egy töréspontja, nem tudom...

Bólintottam, és gondosan följegyeztem a füzetembe, amit mondott. – Esetleg másfajta enne inkább? – kérdezte a pizzát vizsgálgatva Cassie. – Személy szerint úgy gondolom, a sonkás-ananászos a király, de a szomszéd szobában valami nagyon macsósat esznek, azt hiszem, zöldpapríkás-kolbászos.

– Mi? Őö... nem, köszönöm. Ki...? – Vártunk, rágtuk a pizzát. – Ki van a szomszéd szobában? Mármint, ha szabad ilyesmit kérdezni?

– Persze, hogy szabad – feleltem. – Mark. Seant és dr. Huntot már egy ideje hazaküldtük, de Markot még nem állt módunkban elengedni.

Damien, miután földolgozta ezt az információt, egy árnyalattal

sápadtabb lett – Miért? – kérdezte vékony hangon.

– Erről nem beszélhetünk – mondta Cassie, és újabb szelet pizzáért nyúlt. – Bocs. – Damien szeme zavarodottan villant Cassie kezére, arcára, majd rám.

– Azt viszont elmondhatjuk – böktem felé a pizzaszelet ropogós szélével –, hogy nagyon, nagyon komolyan vesszük ezt az ügyet. Sok csúnya dolgot láttam már, amióta nyomozó vagyok, Damien, de ez... A gyerekgyilkosságnál nincs súlyosabb bűn. Oda egy kicsi éppen hogy elkezdődött élete, rettegésben él az egész környék, a barátnői soha nem teszik túl rajta magukat, a családja romokban hever...

– Porig vannak sújtva – mondta Cassie tele szájjal, nehezen érthetően. Damien nagyot nyelt, úgy nézett a 7-Upjára, mintha elfelejtette volna, hogy ott van, majd a doboz fülével kezdett babrálni.

– Akárki is volt... – Megcsóváltam a fejem. – Nem tudom, hogy tud együtt élni a tudattal, hogy ilyesmit művelt.

– Paradicsom! – mondta Cassie, és a szája sarkára mutogatott. – Sehova nem lehet elmenni veled!

Már alig maradt a pizzából. Én nem kívántam – már az átható, zsíros szaga is sok volt nekem –, de Damien egyre nyugtalanabb lett. Végül elfogadott egy szeletet, és ímmel-ámmal leszedegette róla az ananászkarikákat.

Szerencsétlenül ült a helyén, és hol felém, hol Cassie felé kapta a fejét, mintha egy teniszmeccset nézne túl közléről. Egy pillanatra eszembe jutott, hogy Sam aligha tudta így megkavarni Markot a pepperonival meg a dupla adag sajttal.

Rezegni kezdett a zsebemben a mobilom. Megnéztem a képernyőt: Sophie. Kimentem a telefonnal a folyosóra. A hátam mögött Cassie bementa, hogy „Ryan nyomozó elhagyja a kihallgatóhelyiséget.”

– Szia, Sophie – szóltam bele.

– Szia. Mondom a legújabb fejleményeket. Nincs arra utaló jel, hogy bármelyik zárat fölfeszítették vagy feltörték volna. A nemi erőszakot tényleg a kőműveskanállal követték el. Úgy néz ki, lemosták, de a nyelén lévő repedésekben találtunk véryomokat, és az egyik ponyván is elég sok vér van. A kesztyűkkel meg a nejlonzacskókkal talán nyolcvanéves korunkra végzünk. A ponyvák alatt találtunk egy elemlámpát is. Tele van ujjlenyomattal, de túl kicsik. Viszont a lámpára rá van írva, hogy „Hello, Kitty”, úgyhogy lefogadnám, hogy az áldozaté volt, ahogy az ujjlenyomatok is. Ti hogy álltok?

– Hanlyn és Donnellyn még dolgozunk. Callagant és Huntot kizártuk.

– És ezt csak most mondod? Az ég szerelmére, Rob! Hálásan köszönöm. Már átvizsgáltuk Hunt kocsiját, a kurva életbe! Nem találtunk semmit – még szép. Vér Hanly autójában sincs, viszont van millió szörszál, textílfoszlány, satöbbi. Ha odahurcolta az áldozatot, biztos nem vette a

fáradtságot, hogy kitakarítson utána, úgyhogy érdemes megnézni, nincs-e egyező ujjlenyomat. Az igazat megvallva kétlem, hogy valaha is kitakarította azt a járgányt. Ha egyszer elfogynak a régészeti lelőhelyek, folytathatja az ülés alatt.

Becsaptam magam mögött az ajtót, bementem a kamera kedvéért, hogy „Ryan nyomozó belép a kihallgatóhelyiségbe”, és hozzáláttam a pizza romjainak eltakarításához. – A technikusok hívtak -mondtam Cassie-nek. – Megerősítették, hogy a tárgyi bizonyítékunk pontosan az, aminek gondoltuk. Ezt már nem eszi meg, Damien? – Azzal visszadobtam a dobozba az ananásztalanított pizzaszeletet, mielőtt még válaszolhatott volna.

– Ezt örömmel halljuk – mondta Cassie, majd fogott egy szalvétát, és sebtében letörölte az asztalt. – Damien, szüksége van még valamire, mielőtt újra munkához látunk?

Damien csak bámult, kétségbeesetten próbálta követni az eseményeket. Végül megrázta a fejét.

– Pompás – mondtam, majd belöktem a pizzásdobozt a sarokba, és odahúztam az asztalhoz a széket. – Akkor először is elmondjuk, mire jutottunk ma. Mit gondol, miért hoztuk be négyüket?

– A kislány miatt – felelte halkan. – Katy Devlin miatt.

– Persze, persze. De miért csak négyüket? A többiekét miért nem?

– Azt mondta... – intett Cassie felé a 7-Up-os dobozzal. Két kézzel szorongatta, mintha attól félne, hogy elveszik tőle. – Kérdezte, hogy kinek van kulcsa a konténerházhoz.

– Bingó! – bólintott helyeslően Cassie. – Okos meglátás.

– Találtak...? – Damien nagyot nyelt. – Találtak valamit valamelyik konténerházban?

– Pontosan – feleltem. – Igazából kettőben is találtunk valamit, de nem tévedett nagyot. Részletekbe természetesen nem bocsátkozhatok, de a lényeg a következő: bizonyítékunk van rá, hogy Katyt a leletkamrában ölték meg hétfő éjjel, és kedd éjszakáig a szerszámoskamrában rejtették el. Erőszakos behatolás nem volt. Maga szerint ez mit jelent?

– Nem tudom – felelte hosszú szünet után Damien.

– Azt jelenti, hogy olyan embert keresünk, akinek volt kulcsa. Azaz Markot, Hunt professzort vagy magát. És Huntnek van alibije.

Damien most tétován fölemelte egy kicsit a kezét, mintha jelentkezne az iskolában. – Öö... Nekem is van. Mármint alibim.

Reménykedve nézett ránk, de mi egyszerre kezdtük csóválni a fejünket. – Sajnálom – mondta Cassie –, de az édesanyja aludt a szóban forgó időpontban, ezért ő nem tud alibit szolgáltatni magának. És különben is, az anyák... – Cassie mosolyogva vállat vont. – Természetesen biztos vagyok

benne, hogy az édesanyja becsületes asszony, de az anyák általában bármit hajlandók mondani, csak bajba ne kerüljön a gyerejük. Az Isten áldja meg őket érte, de ez sajnos azt jelenti, hogy egy ilyen fontos dologban nem hagyatkozhatunk az ő szavukra.

– Markkal is ugyanez a probléma – mondtam. – Mel azt állítja, hogy vele volt, de ő a barátnője, és emiatt az ő szava sem ér sokkal többet, mint egy édesanyáé. Egy kicsivel többet nyom a latban, de teljes értékű alibinek nem elég. Hát, itt tartunk.

– És ha van valami mondanivalója a számunkra, Damien – folytatta Cassie –, itt a kiváló alkalom.

Csőnd. Kortyolt egyet az üdítőjéből, majd ránk nézett a zavart, áttetsző kék szemével, és megrázta a fejét.

– Oké – mondtam. – Rendben. Szeretném, ha megnézne valamit, Damien. – Jelentőségeltjes mozdulatokkal kutatni kezdtem a dossziében – Damien nyugtalanul követte a szemével a kezemet –, és végül előhúztam néhány fényképet. Egyenként kitergettem őket elé, és mindegyiket jól megnéztem magamnak, mielőtt letettem volna, hogy tovább tartson.

– Katy és a testvérei tavaly karácsonykor – mondtam. Műfenyő, rikító piros és zöld égők. Középen Rosalind állt kék bársonyruhában, a húgait átkarolva, és csibészes mosollyal nézett a fényképészre. Katy egyenes derékkal, nevetve, fehér műirha kabátban állt mellette, Jessica pedig bizonytalanul, szemlesütve mosolygott a hasonló, bézs színű kabátjára. Mintha csak Katy kísérteties, torz tükörképe lett volna. Damien önkéntelenül visszamosolygott rájuk.

– Katy családi pikniken, két hónapja. – És leraktam elé a zöld gyepes-szendvicses fotót.

– Olyan boldognak látszik, nem? – mondta felém fordulva Cassie. – Fölvették a balettiskolába, most kezdődött volna el az élete... Jó tudni, hogy legalább addig boldog volt, amíg...

A következő fénykép a tetthelyen készült: az oltárkövön összekuporodva heverő Katyt mutatta. – Ez Katy, közvetlenül azután, hogy maga megtalálta. Emlékszik? – Damien fészkelődni kezdett, de aztán észbe kapott, és abbahagyta.

A következő felvételen premier plánban látszott a Katy orrára, szájára rászáradt vér, és az is, hogy az egyik szeme rénsyire nyitva van. – Ez is ott készült, ahol a gyilkos Katy holttestét hagyta.

Most egy boncolási felvételt mutattam Damiennek. – Katy másnap! – Erre már elakadt a lélegzete. A legromdább képet választottuk ki: Katy arcbőre le volt hajva, kilátszott a koponyája, és egy kesztyűs kéz acélvonalzót illesztett a füle fölötti töréshez, ahol alvadt vértől csimbókos hajtincsek tapadtak a szilánkosra tört csontokra.

– Ránézni is szörnyű, ugye? – mondta szinte csak úgy magának Cassie. Tétován a fényképek felé nyúlt, és végül a Katy arcát premier plánban mutató fotónál állapodott meg. Simogatón végighúzta az ujját a kislány arcán, majd Damienre pillantott.

– Igen – suttogta Damien.

– Nézze – mondtam hátradőlve, és megkocogtattam a boncolási felvételt –, szerintem ilyen csak egy dühöngő örült tesz egy kislánnyal. Egy lelkiismeret nélküli állat, aki attól gerjed be, hogy a legsebezhetőbb embereknek okoz fájdalmat. Én azonban csak egy egyszerű zsarú vagyok, Maddox nyomozó viszont tanult pszichológiát. Tudja, mivel foglalkozik a profilkészítő, Damien?

Alig észrevehető fejrázás. A szeme még mindig a fényképekre szegeződött, de nem hiszem, hogy látta volna őket.

– A profilkészítő azt tanulmányozza, hogy milyen típusú emberek követik el a különböző bűntényeket, és elmondja a rendőrségnek, hogy milyen típusú tettest keressenek. Maddox nyomozó a mi házi profilkészítőnk, és megvan a maga elmélete arról is, hogy milyen típusú tettes követte el ezt a gyilkosságot.

– Damien – vette át a szót Cassie –, hadd mondjak magának valamit. Én mindvégig, a legelső naptól kezdve azt mondtam, hogy ezt olyasvalaki tette, aki nem akarta megtenni. Az illető nem erőszakos ember, nem gyilkos, nem élvezte, hogy fájdalmat okozhat. Csak azért tette, mert muszáj volt. Mert nem volt más választása. Már aznap ezt mondtam, amikor megkaptuk az ügyet.

– Így bizony, ezt mondta – erősítettem meg. – Mi, többiek meg azt, hogy elment a józan esze, de ő kötötte az ebet a karóhoz, hogy nem örülttel van dolgunk, nem sorozatgyilkossal, és nem is pedofillal. – Damiennek megrándult az álla. – Mit gondol, Damien? – folytattam. – Maga szerint csak egy beteg állat tehet ilyet, vagy megtörténhet egy normális emberrel is, aki soha nem akart ártani senkinek?

Próbált vállat vonni, de olyan merev volt a válla, hogy csak egy cirkuszi bohócot idéző, groteszk vonaglás telt tőle. Fölálltam, szép komótosan megkerültem az asztalt, és nekidőltem a háta mögött a falnak. – Biztosan soha nem fogjuk megtudni, hacsak az illető el nem mondja nekünk – folytattam. – De tételezzük föl egy pillanatra, hogy Maddox nyomozónak igaza van. Hiszen ő tanult pszichológiát, elismerem, hogy lehet valami abban, amit mond. Tegyük fel, hogy az emberünk nem erőszakos típus, soha nem akart gyilkossá válni. Csak úgy megtörtént vele.

Damien most kifújta a jó ideje bent tartott levegőt, majd gyorsan, szisszenő hang kíséretében újra lélegzetet vett.

– Láttam már ilyen elkövetőket. Tudja, mi történik velük utána?

Atomjaikra hullanak szét, Damien. Képtelenek együtt élni önmagukkal. Láttunk már ilyet nemegyszer.

– Nem túl szép látvány – szólalt meg halkan Cassie. – Mi tudjuk, mi történt, az emberünk is tudja, hogy tudjuk, de fél bevallani, mert azt hiszi, hogy ha börtönbe kerül, az a legrosszabb, ami történhet vele. Pedig ha tudná, mekkorát téved! A helyzet ugyanis az, hogy élete hátralevő részében minden áldott reggel belenyilall, hogy mit tett, mintha csak tegnap lett volna. Éjszakánként pedig nem mer elaludni, mert fél a rá törő rémálmodtól. Mindig azt hiszi, hogy idővel majd javul a helyzet, de nem javul soha.

– Aztán előbb-utóbb – vettem át a szót a háta mögött, az árnyékban – ideg-összeroppanást kap, és a következő néhány évet gumifalú cellában tölti, pizsamában, fülig begyógyaszva. Vagy pedig egy este keres egy jó erős kötelet, és fölakasztja magát a lépcsőkorlátra. Sokkal gyakrabban előfordul, mint gondolná, Damien, hogy egyszerűen képtelenek így élni tovább akár egy napig is.

Ez egyébként üres duma volt, mi más is lett volna? A tucatnyi, általam ismert gyilkos közül, akik ellen nem sikerült vádat emelni, csak egy végzett magával, és neki már eleve kezeletlen mentális problémái voltak. A többiek nagyjából ugyanúgy élnek, ahogy addig: dolgoznak, kocsmába járnak, elviszik a gyerekeiket az állatkertbe, és ha időnként bemajréznak, azt megtartják maguknak. Az emberek, amint azt én elég jól tudom, jobban, mint a többség, bármit képesek megszokni. Idővel még az elmondhatatlan borzalmak is bevaccolják magukat az ember tudatának egy lakályos kis zugába. Katy azonban még csak egy hónapja volt halott, így Damiennek ezt nem volt ideje kitapasztalni. Kővé dermedve ült a székén, a 7-Up-os dobozt bámulta, és úgy szedte a levegőt, mintha fájna.

– Tudja, kik élnek túl a dolgot? – kérdezte tőle Cassie. Áthajolt az asztalon, és ujjheggyel megérintette Damien karját. – Azok, akik vallomást tesznek. Akik leülnek a büntetést. Hét év vagy akármennyi, és vége. Kiszabadulnak, és újrakezdekhetnek mindent. Nem kell az áldozatok arcát látniuk minden egyes alkalommal, amikor lehunyják a szemüket. Nem kell minden egyes nap minden egyes másodpercét rettegésben tölteniük, hogy hátha éppen aznap kapják el őket. Nem kell összeresszeniük minden kopogásra, vagy ha rendőrt látnak az utcán. Higgye el nekem, hogy hosszú távon ezek az emberek ússzák meg olcsóbban.

Damien olyan erősen szorította az üdítődobozt, hogy az hangos roppanással behorpadt. Mindhárman összeresztünk.

– Damien – kérdeztem nagyon halkan –, ismerősen hangzik valami abból, amit elmondtunk?

És ekkor végre-valahára megtörtént: egy egész picit megrogyant a nyaka, mintha kezdett volna szétporladni a gerince. Egy örökkévalóságnak

tűnt, mire alig észrevehetően bólintott.

– Akar ezzel örökké együtt élni?

Egyenetlen mozdulatokkal ingatta a fejét jobbra-balra.

Cassie még egyszer, utoljára megpaskolta az ujjáival a karját, majd elhúzta a kezét. A fizikai kényszernek a látszatát is kínosan kerülni kell. – Nem akarta megölni Katyt, ugye? – kérdezte nagyon halkán, nagyon szelíden. Lágyan lepte be a hangja a szobát, mint a hó. – Csak úgy megtörtént.

– Igen – lehelte Damien alig hallhatóan, de én tökéletesen értettem. Úgy hegyeztem a fülemet, hogy szinte a szívverését is hallottam. – Csak úgy megtörtént.

Egy pillanatra mintha összecsuklott volna a szoba, mintha valami irdatlan erejű robbanás, amit már nem is hall az ember, kiszippantotta volna az összes levegőt. Damien 7-Up-os dobozt szorongató keze elernyed. A doboz fémesen koppant az asztalon, örült táncot járt rajta, majd megállapodott. A mennyezeti lámpa fénye homályos, bronzszínű csíkokat festett a hajába. Aztán a helyiség lassan, nagy sóhajjal újra teljeszívta magát levegővel.

– Damien James Donnelly! – kezdtem. Nem mentem vissza a helyemre, hogy szemben álljak vele. Nem voltam biztos benne, hogy elvinnének odáig a lábaim. – Letartóztatom azzal az alapos gyanúval, hogy ez év augusztus tizenhetedikén, a Dublin megyei Knocknaree-ban meggyilkolta Katharine Bridget Devlint.

21. fejezet

Damien egyfolytában remegett. Elvittük előle a fényképeket, hoztunk neki friss teát, följánlottunk még egy pulóvert meg azt is, hogy fölmelegítjük a maradék pizzát, de ő csak rázta a fejét, és ránk sem nézett. Valószínűtlennek éreztem ezt az egész helyzetet. Emlékek után kutatva kis híján elvesztettem az eszemet, bemelegszedtem a knocknaree-i erdőbe, kockára tettem a karrieremet, és elvesztettem a társamat. Mindezt emiatt a kölyök miatt.

Cassie átvette vele a jogait – lassan, gyengéden, mintha súlyos baleset érte volna –, én pedig lélegzet-visszafojtva figyeltem a háttérből, de Damien nem kért ügyvédet. – Ugyan minek? – mondta. – Én tettem, maguk ezt úgyis tudják, tudni fogja mindenki, egy ügyvéd semmit sem... Börtönbe kerülök, ugye? Börtönbe fogok kerülni? – Összekoccantak a fogai. Valami sokkal erősebb italra lett volna szüksége, nem teára.

– Emiatt most ne aggódjon, rendben? – mondta vigasztalón Cassie. Az adott körülmények között ez elég röhejes javaslatnak tűnt, de Damien, úgy tűnt, megnyugodott valamelyest. Még bólintott is. – Ha továbbra is segít nekünk, mi is elkövetünk mindent, hogy segítsünk magának.

– Én nem... ahogy maguk is mondták, én nem akartam bántani senkit,

esküszöm az Istenre. – Mélyen Cassie szemébe nézett, mintha az élete múlna azon, hogy ő hisz-e neki. – Elmondják majd nekik, elmondják a bírónak? Nem vagyok én, őö... pszichopata vagy sorozatgyilkos, vagy... nem vagyok én *olyan*. Nem akartam bántani, esküszöm a... a...

– Csitt. Tudom. – Cassie megint megfogta Damien kezét, és lassan, nyugtatólag dörzsölte a csuklóját a hüvelykujjával. – Semmi baj, Damien. Nem lesz semmi baj. Túl van a legrosszabbon. Most már csak el kell mondania saját szavaival, mi történt Megteszi ezt nekem?

Damien vett néhány mély lélegzetet, majd bátran bólintott – Jól van – mondta Cassie. Már csak az hiányzott, hogy tényleg megszimogassa a buksi fejét, és adjon neki jutalmul egy csokis kekszet.

– Az egész történetre szükségünk van, Damien – mondtam, és közelebb húztam a székemet. – Mikor kezdődött?

– Hogy? – kérdezte kis szünet után. Döbrent arcot vágott. – Hogyhogy mikor?

– Azt mondta, nem akarta bántani Katyt. Akkor hogy történt meg mégis?

– Én nem... nem tudom. Nem emlékszem. Nem beszélhetnék inkább arról az éjszakáról?

Összenéztünk Cassie-vel. – Rendben – mondtam. – Persze. Kezdje onnan, hogy hétfőn befejezték a munkát. Utána mit csinált? – Egyértelmű volt, hogy titkol valamit, nem hagyhatta így cserben az emlékezete. De tudtuk, hogy ha most erőltetjük a dolgot, bezárkózhat, vagy meggondolhatja magát, és mégis ügyvédet kérhet.

– Oké... – Damien újra nagy levegőt vett, főlegyenesegett ültében, és összekulcsolta az ujjait a két térde között. Úgy ült ott, mint egy iskolásfiú a szobeli vizsgán. – Hazabuszoztam. Anyámmal megvacsoráztunk, aztán játszottunk egy kis Scrabble-t. Azt nagyon szereti. Anyámnak kicsit beteg a szíve. Tíz órákor lefeküdt, ahogy szokott. Én pedig, őö... fölmentem a szobámba, és eltöltöttem ott az időt, amíg el nem aludt – horkol, úgyhogy tudtam, mikor... Próbáltam olvasni, meg minden, de képtelen voltam koncentrálni. Annyira... – Megint vacogni kezdett.

– Csss – mondta szelíden Cassie. – Most már vége van. Azt teszi, amit kell.

Damien szaggatottan levegőt vett, és bólintott. – Hánykor hagyta el a házat? – kérdeztem.

– Öö... tizenegykor. Visszamentem az ásatásra – tudják, csak néhány mérföldre lakom onnan, csak a busszal sokáig tart, míg bevisz Dublinba, aztán megint kikecmereg onnan. A kis mellékutakon mentem, így nem kellett elhaladnom a telep mellett. Csak a ház előtt mentem el, de a kutyát már ismerem, csak annyit mondtam neki, hogy „Jól van, Laddie, jó kutya vagy”, és

már el is hallgatott. Sötét volt, de vittem magammal zseblámpát. Bementem a szerszámoskamrába, elvettem egy pár... egy pár kesztyűt, fölhúztam, aztán magamhoz vettem egy... – Itt nagyot nyelt. – Egy nagy követ. A földön találtam, az ásatási terület szélén. Aztán bementem a leletkamrába.

– Ekkor hány óra volt? – kérdeztem.

– Éjfél körül.

– És Katy mikor ért oda?

– Úgy volt.. – Pislogott, lehajtotta a fejét. – Úgy volt, hogy egyre jön, de korábban ért oda, talán háromnegyedre. Amikor bekopogott, majdnem szívrohamot kaptam.

Tehát félt Katytól. Legszívesebben orrba vágtam volna. – Tehát beengedte.

– Igen. Volt nála pár csokis keksz, gondolom, otthon vette magához, amikor elindult. Adott egyet nekem is, de én nem tudtam... nem tudtam enni. Csak zsebre tettem, ő viszont megette a többit, és pár percig mesélt nekem a balettiskoláról meg effélékről. És aztán azt mondtam... azt mondtam neki, hogy „Nézd csak, mi van azon a polcon!”, és erre megfordult. Én pedig, őö, megütöttem. A kövel, a tarkóján... ütöttem meg.

Volt a hangjában valami hitetlenkedés. Annyira kitágult a pupillája, hogy úgy látszott mintha fekete lenne a szeme.

– Hányszor? – kérdeztem.

– Én nem, én... istenem... Muszáj ezt végigcsinálnom? Mondtam már, hogy én tettem, nem lehetne... nem tudnák egyszerűen... – Görcsösen markolta az asztal szélét, belevájta a körmeit.

– Damien – szólt rá halkán, de nagyon határozottan Cassie. – Tudnunk kell a részleteket.

– Oké. Oké. – Suta mozdulattal megtörölte a száját. – Csak egyszer ütöttem meg, de azt hiszem, elég erősen, mert megtántorodott és előrebukott, de még mindig... megfordult, és kinyitotta a száját, mintha sikítani akarna, úgyhogy... úgyhogy elkaptam. Félttem, nagyon félttem, hogy mi lesz, ha sikít... – Összevissza hebegett-habogott. – Befogtam a száját, és próbáltam még egyszer megütni, de odakapta a kezét és karmolt, rúgkapált, meg minden... a padlón dülakodtunk, és nem is láttam, mi történik, mert a zseblámpám az asztalon volt, a villanyt meg nem kapcsoltam föl. Megpróbáltam lefogni, de ő próbált eljutni az ajtóhoz, ide-oda tekergett, és nagyon erős volt... Nem számítottam rá, hogy ilyen erős, hiszen olyan...

Elhallgatott, és az asztalt bámulta. Az orrán át lélegzett, szaporán, sekélyen szedte a levegőt.

– Hiszen olyan kicsi volt – fejeztem be helyette színtelen, fakó hangon.

Nyílt a szája, de nem jött ki rajta hang. Csúnya, zölde-szürkés színben játszott az arca, így sokkal szembeötlőbben virítottak rajta a szeplők, mint

máskor.

– Tarthatunk szünetet, ha gondolja – mondta Cassie. – De előbb-utóbb el kell majd mondania nekünk az egész történetet.

Damien hevesen rázta a fejét. – Nem. Nem kell szünet. Csak szeretnék... nincs semmi bajom.

– Jól van – feleltem. – Akkor folytassuk. Tehát befogta Katy száját, ő pedig küzdött. – Cassie összerándult. Csak félig-meddig sikerült elfojtania.

– Igen. Szóval. – Damien mélyen a pulóvere ujjába nyúlva keresztbe fonta a karját. – Áthengeredett a hasára, és az ajtó felé próbált mászni, és én... újra megütöttem. A kövel, oldalról, a halántékán. Azt hiszem, most már nagyobbat üthettem, biztos az adrenalintól, mert összeesett. Elvesztette az eszméletét. De még lélegzett, nagyon hangosan, olyan nyögésszerűen, úgyhogy tudtam, hogy muszáj... képtelen voltam még egyszer megütni, egyszerűen képtelen voltam. Én nem... – Nehezen szedte a levegőt – Nem akartam... fájdalomt okozni...

– Tehát mit csinált?

– Vannak a polcon ilyen nejlonzacskók. Amiben a leleteket tartjuk. Fogtam egyet, és... ráhúztam a fejére, és addig csavartam, amíg...

– Meddig? – kérdeztem.

– Amíg lélegzett – nyögte ki nagy nehezen, alig hallhatóan Damien.

Hosszú csend telepedett a kihallgatóra, csak a légaknában kísértetiesen füttyölő szelet hallottuk meg az eső zaját.

– És aztán?

– Aztán... – Damien feje imbolygott egy kicsit, a szeme vakon bámult a semmibe. – Aztán fölnyaláboltam. Nem hagyhattam a leletkamrában, mert akkor maguk egyből tudták volna, hogy én lehettem, úgyhogy ki akartam vinni a szabadba. Minden... minden csupa vér volt, azt hiszem, a fejéből ömlött. Rajta hagytam a fején a nejlonzacskót, hogy ne folyjon szét a vér mindenhova. De amikor kiléptem, az erdőben valami fényt láttam, tábortűzet vagy ilyesmit. Ott volt valaki. Megijedtem, annyira féltem, hogy alig bírtam föllátni, azt hittem, mindjárt elejtem... Arra gondoltam, mi lesz, ha meglátnak? – Esengő mozdulattal felénk fordította a két tenyerét, és elcsuklott a hangja. – Nem tudtam, mit csináljak vele.

A kőműveskanalat kihagyta. – Végül mit csinált? – kérdeztem.

– Visszavittem a konténerházakhoz. A szerszámoskamrában tartunk ponyvákat, azokkal fedjük le az érzékenyebb munkaterületeket, ha esik. De szinte soha nincs rájuk szükség. Begöngyöltem, egy ponyvába, hogy ne... szóval, nem akartam, hogy... tudják, a bogarak... – Nagyot nyelt. – És beraktam a többi ponyva alá. Persze, hagyhattam volna a mezőn is valahol, de úgy éreztem... Ott rókák járnak meg patkányok meg minden, és talán napokig nem találták volna meg, és nem akartam csak úgy *eldobni*... Nem tudtam

tiszta fejjel gondolkodni. Gondoltam, másnap estig majd kitalálom, mi legyen...

– És aztán hazament?

– Nem, először... először föltakarítottan a leletkamrában. A vért. Tiszta vér volt a padló meg a lépcső, és belement a kesztyűmbé, meg a lábam is olyan lett... Engedtem a slagból egy vödör vizet, és próbáltam lemosni. Olyan... olyan szaga volt... Többször meg kellett állnom, mert attól félttem, hogy elhányom magam.

Esküszöm, úgy nézett rám, mint aki együttérzést vár. – Borzalmas lehetett – mondta együtt érzően Cassie.

– Igen. Istenem. Borzalmas volt. – Damien hálásan Cassie felé fordult – Úgy éreztem magam, mintha már időtlen idők óta ott lennék, folyton az járt a fejemben, hogy mindjárt reggel lesz, bármelyik percben itt lehetnek a többiek, úgyhogy sietnem kell, aztán meg azt gondoltam, hogy csak rémálom az egész, és föl kéne ébrednem, és akkor elfogott a szédülés... Nem is láttam, mit csinálok, nálam volt ugyan a zseblámpa, de nem mertem sokáig világítani vele, nehogy észrevegye, aki tüzet gyújtott az erdőben. Szóval sötét volt, és vér mindenütt, és valahányszor valami hangot hallottam, azt hittem, mindjárt meghalok, szó szerint meghalok... És kintről egyfolytában jöttek ezek a zajok, mintha valami kaparta volna a szerszámoskamra falát. Egyszer mintha egyenesen szimatolást hallottam volna az ajtóból, és egy pillanatra azt hittem, Laddie jött oda, de őt éjszakára kikötik láncsal, és majdnem... istenem, szörnyű volt! – Kábán csóválta a fejét.

– De végül föltakarított mindent – mondtam.

– Igen, azt hiszem. Amennyire tudtam. Egyszerűen... egyszerűen nem bírtam tovább, értik? Betettem a követ a ponyvák mögé, és Katynél volt az a kis zseblámpa, odatettem azt is. Egy pillanatra... tudják, amikor fölemeltem a ponyvákat, valahogy furcsán táncoltak az árnyak, és úgy nézett ki, mintha mozogna... istenem...

Megint kezdett zöldülni. – Tehát a követ meg Katy zseblámpáját a szerszámoskamrában hagyta – mondtam. A kőműveskanálról ezúttal sem esett szó. Ez nem aggasztott annyira, mint gondolnák, hiszen ebben a fázisban még minden téma, amit kínosan került, fegyver volt a kezünkben, amit fölhasználhatunk, ha eljön az ideje.

– Igen. És lemostam a kesztyűt, és visszaraktam a szatyorba. Aztán bezártam a szerszámoskamrát, és egyszerűen... hazamentem.

És ekkor Damien halkán, minden gátlás nélkül, mintha már régen ezt akarta volna tenni, sírva fakadt.

Sokáig sírt, olyannyira, hogy kérdésekre sem tudott válaszolni. Cassie melléült, vigasztalón veregette a karját, halkán beszélt hozzá, adott neki

zsebkendőt. Egy idő után elkaptam a tekintetét Damien feje fölött, és ő bólintott. Magukra hagytam őket, és elmentem, hogy megkeressem O'Kellyt.

– Az a kis anyámasszony katonája? – szaladt föl a szemöldöke. –

Basszanak oldalba! Nem gondoltam volna, hogy ennyi vér van a pucájában. Én Hanlyre fogadtam, ő éppen most ment el. Megmondta O'Neillnek, hogy dugja föl magának a kérdéseit, és kiviharzott. Még jó, hogy Donnelly nem hagyott itt minket. Már írom is a jelentést a főállományésnek.

– Szükségünk lesz Donnelly telefonos híváslistájára és pénzügyi dokumentumaira – mondtam –, és ki kell hallgatnunk a többi régészt, az egyetemi évfolyamtársait, a volt iskolatársait, mindenkit, aki közel áll hozzá. Az indítékre vonatkozóan nem valami közlékeny.

– Ki a faszt érdekel az indíték? – háborgott O'Kelly, de nem túl nagy meggyőződéssel: repesett az örömtől. Tudtam, hogy nekem is repesnem kéne, de valahogy nem ment. Amikor arról álmodoztam, hogy megoldom ezt az ügyet, egyáltalán nem így képzeltem el. A kihallgatóban lezajlott jelenet, amely pályafutásom legnagyobb diadala kellett volna hogy legyen, megkésett, sovány eredménynek tűnt.

– Engem a jelen esetben érdekel – mondtam. O'Kellynek jogi értelemben igaza volt, hiszen ha be tudjuk bizonyítani, hogy az emberünk elkövette a bűncselekményt, nem vagyunk kötelesek megmagyarázni, hogy miért. A tévéfilmekben nevelkedett esküdtek azonban szeretik, ha van indíték, és ezúttal én is fontosnak találtam, hogy legyen. – Ha egy ilyen brutális gyilkossággal egy ilyen aranyos, nyápic kölyköt vádolunk meg, a védelem tutira megpróbálkozik az elmebetegséggel – érveltem. – Ha viszont találunk indítékot, akkor ez ki van löve.

– Rendben – mordult fel O'Kelly. – Rendben. Ráállítom a fiúkat a kihallgatásokra. Maga meg menjen vissza, és szedjen ki belőle mindent, hogy támadhatatlan legyen a vádirat. És Ryan – szólt még utánam, mintha a fogát húznák –, szép munkát végeztek. Mind a ketten.

Cassie-nek közben sikerült megnyugtatnia Damient. Még mindig kissé zaklatott állapotban volt, és egyfolytában az orrát fújta, de már nem zokogott. – Jól érzi magát, folytathatjuk? – kérdezte Cassie, és megszorította a kezét. – Már majdnem célba értünk, oké? Nagyon jól csinálja. – Damien arcán átsuhant valami szálnalmas kis mosolyféle.

– Igen – mondta. – Elnézést, hogy... elnézést. Jól vagyok.

– Nagyszerű. Csak szóljon, ha azt akarja, hogy tartsunk még egy ki szünetet.

– Szóval ott tartottunk – vettem át a szót –, hogy hazament. Beszéljünk most arról, mi történt másnap.

– Ja... igen. Másnap. – Damien hosszan, lemondóan, szaggatottan

felsőhajtott – Totális rémálom volt az egész nap. Alig láttam a fáradságtól, és valahányszor bement valaki a szerszámoskamrába, azt hittem, elájulok. És közben úgy kellett viselkednem, mintha mi sem történt volna, értik, nevetni mások viccein, meg minden. Egyfolytában arra... egyfolytában Katyre gondoltam. És aztán este megint végig kellett csinálnom ugyanazt: megvárni, míg anyám elalszik, kilopózni a házból, és visszamenni az ásatásra. Ha megint fényt láttam volna az erdőben, nem tudom, mit csinálok. De nem láttam.

– Tehát bement a szerszámoskamrába – mondtam.

– Igen. Kesztyűt húztam, és... kivittem. Katy... azt hittem, merev lesz, tudják, hullamerev, de ő... – Ajkába harapott. – Nem volt igazán merev. Viszont hideg volt. Nem is... nem is akartam hozzányúlni...

– De muszáj volt.

Damien bólintott, és megint kifújta az orrát. – Kivittem az ásatási területre, és letettem az oltárköre. Hogy biztonságban legyen a patkányoktól meg efféléktől. És hogy valaki megtalálja, mielőtt... Próbáltam úgy elhelyezni, hogy úgy nézzen ki, mintha aludna. Nem tudom, miért. Eldobtam a követ, a nejlonzacskót pedig leöblítettem, és visszatettem a helyére, de Katy zseblámpáját nem találtam, ott volt valahol a ponyvák mögött, és én... én haza akartam menni.

– Miért nem ásta el? – kérdeztem. – Az ásatási területen vagy az erdőben? – Ez lett volna az ésszerű megoldás. Na nem mintha bármit is számított volna, persze.

Damien kissé eltávolt szájjal bámult rám. – Ez eszembe sem jutott – mondta. – Csak az lebegett a szemem előtt, hogy minél gyorsabban kijussak onnan. És egyáltalán... hogy áshattam volna el csak úgy? Mint valami szemetet?

És nekünk egy teljes hónapig tartott, mire nyakon csíptük ezt a géniuszt. – Az azt követő napon pedig úgy intézte, hogy maga legyen az egyik, aki megtalálja a holttestet – mondtam. – Miért?

– Ja, igen. Úgy van. – Tett egy görcsös, vállrándításszerű mozdulatot. – Hallottam, hogy... tudják, kesztyű volt rajtam, tehát ujjlenyomat nem maradhatott utánam, de hallottam valahol, hogy ha megtalálják rajta egy szőrszálat vagy egy foszlányt a pulóveremből, akkor az alapján rájöhetnek, hogy én voltam. Úgyhogy nekem kellett megtalálnom, pedig nem akartam látni, istenem, dehogy akartam, de... Reggeltől kezdve azon törtem a fejem, milyen ürüggyel mehetnék föl oda, de félttem, hogy gyanús leszek. Képtelen voltam... képtelen voltam gondolkodni, csak vártam, hogy legyen már vége. De aztán Mark szólt Melnek, hogy csinálja az oltárkövet.

Fáradt kis sóhaj után folytatta. – És azután már... tulajdonképpen könnyebb volt, értik? Legalább nem kellett úgy csinálnom, mintha minden rendben lenne.

Nem csoda, hogy olyan kótyagos volt az első kihallgatáson. De nem elég kótyagos ahhoz, hogy jelezzen a vézscsengőnk. Ahhoz képest, hogy „újonc” volt, egész jól csinálta. – És amikor kihallgattuk magát... – kezdtem, majd elhallgattam.

Nem néztünk egymásra Cassie-vel, arcizmunk sem rebkent, de úgy nyilallt belénk a felismerés, mintha megrázott volna a villanykerítés: Jessica „melegítő árnyalokról” szóló történetét többek között azért nem vettük túl komolyan, mert Damien is azt állította, hogy egy ilyen alak bókászott a tetthely környékén.

– Amikor kihallgattuk magát – ismételt villanásnyi szünet után –, kitalált egy nagydarab, melegítő alakot, hogy félrevezessen minket.

– Igen. – Damien idegesen pillantott hol az egyikünkre, hol a másikunkra. – Elnézést. Gondoltam...

– Kihallgatás felfüggesztve – mondta Cassie, és kiment. Követtem én is, és közben egyre jobban összeszorult a gyomrom. Az ajtóból még hallottuk Damien tétova, aggodalmas hangját: – Várjanak... Mi van?

Mindkettőnk ösztöne azt sugallta, hogy ne maradjunk a folyosón, és ne is menjünk vissza az esetszobába. A szomszédos kihallgatóba mentünk, ahol Sam kihallgatta Markot. Az asztal még tele volt szórva a kihallgatás hordalékával: összegyűrt szalvétákkal, műanyag poharakkal, miegymással. Egy helyen pedig kifröccsent valami sötét folyadék amikor valaki ököllel az asztalra csapott, vagy hátralökte a székét.

– Igen! – mondta Cassie félig lihegve, félig nevetve. – Megcsináltuk, Rob! – Az asztalra dobta a jegyzetfüzetét, és átkarolta a vállamat. Nagy örömeben gyorsan, gondolkodás nélkül cselekedett, nekem mégis mintha a fogamat fúrták volna. Munka közben visszatért a régi, tökéletes összhang, olajozott gépezetként szívattuk egymást, mintha minden rendben lenne, de ez kizárólag Damien kedvéért történt, és azért, mert az ügy megkívánta. Nem gondoltam, hogy ezt el kell majd magyaráznom Cassie-nek.

– Igen, úgy néz ki – mondtam.

– Amikor végre kimondta... nem koppant a padlón az állam? Ma este pezsgőzünk, akármikor végzünk, és nem is keveset! – Nagyot fújt, majd nekidőlt az asztalnak, és mindkét kezével végigsimított a haján. – Alighanem elő kéne kerítened Rosalindot.

Mintha szorított volna vállban a zakóm. – Miért? – kérdeztem hűvösen.

– Mert engem nem kedvel.

– Igen, ezzel tisztában vagyok. De miért kéne bárkinek is előkerítenie?

Cassie éppen nyújtózkodott, de erre mozdulatlanra dermedt. – Rob, Rosalind és Damien ugyanazt a hamis nyomot adta meg. Kell hogy legyen köztük valami kapcsolat.

– Igazából Jessica és Damien adta meg ugyanazt a hamis nyomot – helyesbítettem.

– Te komolyan azt képzeled, hogy Damien *Jessicával* játszott össze? Ne viccelj már!

– Én nem gondolom, hogy bárki is összejátszott volna bárkivel. Azt viszont gondolom, hogy Rosalindnak egy életre elég lesz, amin keresztülment, és hogy semmi esély nincs rá, hogy bűnsegéd lett volna a húga meggyilkolásában. Nem látom értelmét, hogy berángassuk ide, és újabb traumát okozunk neki.

Cassie fölült az asztalra, és végigmért. Volt valami a tekintetében, amit nem tudtam hova tenni. – Tényleg úgy gondolod – érdeklődött végül –, hogy az a szánalmas kis nyomoronc egyedül agyalta ki ezt az egészet?

– Nem tudom, és nem is érdekel – feleltem, és éreztem ugyan, hogy úgy beszélek, mint O’Kelly visszhangja, de nem tudtam leállítani magam. – Lehet, hogy Andrews vagy valamelyik haverja bérelte föl. Ez magyarázatot adna arra, hogy miért hallgat az indítékról. Azért, mert fél, hogy megkeresik, ha beköpi őket.

– Igen, csak éppen semmiféle kapcsolatot nem találtunk közte és Andrews között...

– Egyelőre.

– Rosalinddal viszont kapcsolatba tudjuk hozni.

– Hallottad, mit mondtam? Azt mondtam, *egyelőre*. O’Kelly már ráállt a pénzügyeire meg a telefonjaira. Ha meglesz az anyaga, majd meglátjuk, mivel van dolgunk, és aszerint járunk el.

– Mire megjön az anyaga, Damien lehiggad és ügyvédet fogad, Rosalind pedig megtudja a hírekből, hogy Damient letartóztatták, és nagyon óvatos lesz. Ezért behívjuk most, kijátsszuk őket egymás ellen, és kiderítjük, mi az ábra.

Eszembe jutott Kiernan hangja vagy talán McCabe-é, meg az a szédítő érzés, ahogy az agyam kötőanyaga fölmondta a szolgálatot, és én ellebegtem a lágy, csábítóan hívogató, kék ég felé. – Nem! -mondtam. – Nem hívjuk be. Az a lány törekeny, Maddox. Érzékeny, érzelmileg túlfűtött, éppen most veszítette el a hűgát, és fogalma sincs, hogy miért. És te erre tő *akarod játszani* a húga gyilkosa ellen? Jézusom, Cassie! Felelősséggel tartozunk azért a lányért!

– Nem tartozunk, Rob – felelt élesen Cassie. – Az az áldozatvédelem dolga. Mi Katyért tartozunk felelősséggel, meg azért, hogy kiderítsük, mi a franc történt itt valójában. Ennyi. Minden egyéb másodlagos.

– És ha Rosalind depressziós lesz, vagy idegösszeomlást kap, mert zaklattuk? Arra is azt fogod mondani, hogy az áldozatvédelem dolga? Tönkretethetjük egész életére, föl tudod ezt fogni? Amíg semmi komolyabbat nem tudunk fölmutatni, csak egy jelentéktelen kis véletlen egybeesést, jobb,

ha békén hagyjuk azt a lányt.

– Jelentéktelen egybeesés? – Cassie indulatosan zsebre vágta a kezét. – Rob. Ha nem Rosalind Devlinről lenne szó, hanem bárki másról, mit csinálnál most?

Éreztem, hogy kavarog bennem a düh. Színtiszta, sűrű, gubancos indulat munkált bennem. – Nem, Maddox. Nem. Ezt ne is próbáld elsűtni. Akkor már inkább fordítsa igaz a dolog. Soha nem kedveltem Rosalindot, igaz? Az első naptól kezdve alig vártad, hogy valami ürüggyel rászállhass, és most, hogy Damiéntől megkaptad ezt a szálnalmas, mákszemnyi kis ürüggyéleséget, úgy veted rá magad, mint éhes kutya a csontra. Istenem, az a szegény lány mondta nekem, hogy sok nő féltékeny rá, de belőled azért többet néztem ki. Úgy látszik, tévedtem.

– Féltékeny... te jó ég, Rob, neked aztán van bőr a képeden! Én is többet néztem ki belőled, a kurva életbe, mint hogy védelmedbe veszel egy gyanúsítottat, csak azért, mert sajnálad, mert tetszik neked, és mert valami felfoghatatlan okból ki vagy rám akadva...

Egyre inkább elvesztette az önuralmát, és ez örömömre szolgált. Én ugyanis ridegen, visszafogottan, artikuláltnan juttatom kifejezésre a haragomat. Ha valakinél ilyen gyorsan kimegy a biztosíték, mint Cassie-nél, azt bármikor ízekre szedem. – Jó lenne, ha nem ordítanál – mondtam. – Kínos helyzetbe hozod magad.

– Ó, valóban? Te hozod kínos helyzetbe az egész gyilkossági csoportot! – Zsebre vágta a jegyzetfüzetét, összevissza gyűrődtek a lapok. – Megyek Rosalind Devlinért.

– Nem mász. Az isten szerelmére, viselkedj már nyomozóhoz méltóan, ne úgy, mint egy hisztis tinilány, aki vérbosszút esküdött!

– Én nyomozóhoz méltóan viselkedem, Rob. Ti meg csinálhattok Damiennel, amit akartok, bebújhattok egymás seggébe, vagy akár föl is fordulhattok...

– Hát, most jól helyre tettél – mondtam. – Igazán szakszerű volt.

– Mi a túró játszódik le a te fejedben? – üvöltött rám Cassie. Olyan erővel rúgta be maga mögött az ajtót, hogy a csapódás mély, vészjósló, rezgő visszhangja teljes hosszában, oda-vissza bejárta a folyosót.

Jó sokáig kivártam, hogy semmiképpen ne találjam már ott, majd kimentem egy cigire. Gondoltam, Damien nagyfiú, ellesz egyedül még pár percre. Kezdeti sötétedni, és az apokaliptikus hangulatot árasztó sűrű eső még mindig nem állt el. Fölhajtottam a kabátom gallérját, és kényelmetlenül szorongtam az ajtóban. Remegett a kezem. Cassie-vel máskor is összekaptunk már, hogy is ne kaptunk volna össze, hiszen köztudott, hogy a társak ugyanolyan böszen tudnak marakodni, mint a szeretők. Egyszer annyira dühbe gurult, hogy az

asztalra vágott, és bedagadt a csuklója. Akkor majdnem két teljes napig nem álltunk szóba egymással. De még az is más volt, mint ez a mostani, egészen más.

Csak félig szívtam el az elázott cigarettát. Türelmetlenül eldobtam, és visszamentem az épületbe. Megfordult a fejemben, hogy őrizetbe vetetem Damient, aztán szépen hazamegyek, Cassie meg csinál, amit akar, de tudtam, hogy nem engedhetem meg magamnak ezt a luxust. Muszáj volt kiderítenem az indítékot, mégpedig gyorsan, mielőtt még Cassie kínvallatásnak vetné alá Rosalindot.

Damien kezdte fölfogni, mi történik vele. Majd megőrült az idegességtől, rága a körmét, rázta a térdét, és szüntelenül kérdésekkel ostromolt. Most mi következik? Ugye, börtönbe kerül? Mennyi időre? Az édesanyja szívbeteg, infarktust fog kapni... A börtön tényleg veszélyes hely, amilyennek a tévében mutatják? – őszintén reméltem, hogy nem néz valami durva börtönsorozatot.

Valahányszor az indíték témáját kezdtem kerülgetni, bezárkózott: összegömbölyödött, mint egy sündisznó, nem nézett a szemembe, és emlékezetkiesésre hivatkozott A Cassie-vel való összeszólalkozás, úgy tűnt, kizökkentett a ritmusból. Iszonyú bizonytalan voltam, irritált minden, és akárhogy erőlködtem, nem sikerült többet kicsiholnom Damienből, mint hogy az asztal bámulja, és nyomorultul csóválja a fejét.

– Rendben – mondtam végül. – Hadd kérdezsek pár dolgot a családi háttéréről. Az édesapja kilenc éve meghalt, igaz?

– Igen. – Damien bizonytalanul fölneézett. – Már majdnem tíz éve. Október végén lesz a halála tizedik évfordulója. Ha... ha itt végzünk, óvadék ellenében szabadlábra kerülhetek?

– Az óvadékról csak a bíró dönthet. Az édesanyja dolgozik?

– Nem. Van neki ez a... tudja, mondtam már – mutatott tétován a mellkasára. – Rokkantnyugdíjat kap. És az apám hagyott ránk némi... úristen, az anyám! – egyenesedett föl hirtelen. – Megőrül, ha... Mennyi az idő?

– Nyugalom. Korábban már beszélünk vele, tudja, hogy maga itt van, és segít nekünk. Ha az édesapjától maradt is magukra pénz, nem lehet könnyű az életük.

– Hogy?... Öö, elboldogulunk.

– De azért ha valaki sok pénzt kínálna egy munkáért, kísértésbe esne, nem? – A francba Sammel meg O’Kellyvel: ha Redmond bácsi bérelte föl Damient, azt tudnom kell.

Damien összeráncolta a homlokát. Őszintén zavartnak tűnt. – Mi?

– Tudnék mondani magának néhány nevet, Damien, akiknek ezer okuk volt rá, hogy rászánjanak a Devlin családra. Csakhogy az a helyzet, Damien, hogy ezek nem olyan emberek, akik maguk végzik a piszkos munkát. Hanem

olyanok, akik fölbérelnek rá valakit.

Szünetet tartottam, hogy Damien mondhasson valamit, ha akar. De ő csak bambán bámult.

– Ha fél valakitől – vettem elő a legszelídebb hangomat –, mi meg tudjuk védeni magát. És ha valaki fölbérelte, akkor nem is maga az igazi gyilkos, jól mondom? Hanem a megbízója.

– Hogy? De hát én nem... Micsoda? Azt hiszi, valaki fizetett nekem, hogy... Jézusom! Dehogy!

Az arckifejezése, az eltátott szája őszinte döbbenetet és méltatlankodást fejezett ki. – Ha nem pénzért tette, akkor miért? – érdeklődtem.

– Mondtam már, hogy nem tudom! Nem emlékszem!

Egy fölöttébb kellemetlen pillanatra eszembe jutott, hogy talán valóban emlékeztetkiesése van, és azon tűnődtem, vajon mi lehet az oka. De aztán elvettem a gondolatot, hiszen folyton ezt a mesét halljuk, és láttam az arcát, amikor kihagyta a kőműveskanalat. Látszott, hogy ez szándékos volt. – Tudja, én mindent megteszek, hogy segítsek magának – mondtam –, de ha nem őszinte hozzám, akkor nem tudok.

– Én őszinte vagyok! Nem érzem jól magam...

– Nem, Damien, nem őszinte – mondtam. – Azt is megmondom, honnan tudom ezt. Emlékszik a fényképekre, amiket mutattam magának? Emlékszik arra, amelyiken Katynek le volt húzva az arcára? Az a boncoláson készült, Damien. És a boncolás pontosan megmutatta nekünk, mit művelt azzal a kislánnyal.

– Mondtam már, hogy...

Villámgyorsan az arcába hajoltam. – És ma reggel, Damien, megtaláltuk a szerszámoskamrában a kőműveskanalat. Hát ennyire hülyének néz minket? Valamit kihagyott: azt, hogy miután megölte Katyt, lehúzta róla a nadrágját meg az alsóneműjét, és földugta neki a kőműveskanál nyelét!

Damien a fejéhez kapott. – Nem! Ne...

– És most azt akarja bemesélni nekem, hogy ez csak úgy megtörtént? Az ember nem gyaláz meg egy kislányt kőműveskanállal csak úgy, minden ok nélkül, úgyhogy ne szórakozzon itt velem, hanem mondja el végre, mi vitte rá! Persze, lehet, hogy maga egyszerűen csak egy mocskos, perverz disznó. Erről van szó, Damien? Ez a helyzet?

Elvettem a súlykot. Damien megint sírva fakadt. Lehangelőan törvényszerű fordulat volt ez. Végül is hosszú napja volt.

Sokáig ott maradtunk még. Damien arcát kezébe temetve, rekedtesen, görcsösen rángatózva zokogott, én pedig a falnak dőlve azon töprengtem, mi a francot kezdjek vele, és néha, amikor levegőt vett, tettem egy-egy tétova kísérletet, hogy kihúzzam belőle az indítékot. Egyszer sem válaszolt, nem tudom, hallotta-e egyáltalán, hogy szólok hozzá. Meleg volt a kihallgatóban,

és még mindig belengte a helyiséget a pizza erős, émelyítő szaga. Képtelen voltam összpontosítani. Egyre csak Cassie meg Rosalind járt a fejemben: hogy Rosalind hajlandó volt-e bejönni, és hogy jól viseli-e a dolgot. Az is eszembe jutott, hogy Cassie bármelyik pillanatban bekopoghat, hogy szembesítse Damiennel.

Végül feladtam. Fél kilenc volt már, és nem láttam értelmét, hogy folytassuk. Damien kikészült, ezen a ponton már a legzseniálisabb nyomozó sem tudott volna koherens válaszokat kihúzni belőle. Tudtam, hogy ezt már jóval korábban észre kellett volna vennem. – Jöjjön – mondtam neki. – Vacsorázzon valamit, aztán pihenje ki magát. Majd holnap újra megpróbáljuk.

Fölnézett rám. Piros volt az orra, a duzzadt szemhéja félig lecsukva. – Mehet... hazamehetek?

Most tartóztattak le gyilkosságért, te agytröszt, mégis, mit gondolsz...
De nem volt már energiám a gúnyolódáshoz. – Éjszakára bent tartjuk – mondtam. – Mindjárt szólok valakinek, hogy vigye át. – Amikor elővettem a bilincset, úgy nézett rá, mintha valami középkori kínzóeszközt látna.

A felismerőszoba ajtaja nyitva volt. Amikor elhaladtunk előtte, láttam, hogy O'Kelly zsebre dugott kézzel áll a detektívtükör előtt, és előre-hátra hintázik a sarkán. Nagyon dobant a szívem: a főkihallgatóban nyilván Cassie van Rosalinddal. Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy bemegyek, de azonnal el is vettem az ötletet. Nem akartam, hogy Rosalind bármilyen módon összefüggésbe hozzon ezzel a katasztrofális idiotasággal. Átadtam az egyenruhásoknak a kába, falfehér arcú Damient, aki meg-megrázkódva, szaggatottan vette a levegőt, mint a hüppögő gyerekek egy-egy kiadós bömbölés után, aztán hazamentem.

22. fejezet

Háromnegyed tizenkettő körül csöngött a vezetékes telefon. Gyorsan rávettem magam, mert Heather már lefeküdt, és arra az esetre, ha ilyenkor megszörren a telefon, „szabályokat” léptetett életbe.

– Halló?

– Bocs, hogy ilyen későn hívlak, de egész este hiába próbáltalak elérni – mondta Cassie.

Lehalkítottam a mobilomat, de láttam a nem fogadott hívásokat – Most nem tudok beszélni – mondtam.

– Rob, a kurva életbe, ez fontos!

– Sajnálom, mennem kell – feleltem. – Holnap valamikor bemegyek dolgozni, ha nem leszel bent, hagyj egy cédulát. – Hallottam, hogy fájdalmasan felszisszen, de akkor is letettem.

– Ki volt az? – tudakolta a szobája ajtajában fölbukkanó Heather.

Galléros hálóing volt rajta, és álmos, morcos képet vágott.

– Engem kerestek – feleltem.

– Cassie?

Kimentem a konyhába, és jégkockákat dobáltam egy pohárba. – Óóó! – fuvalázta sokatmondóan a hátam mögött Heather. – Végre lefeküdtél vele, igaz?

Visszadobtam a hűtőbe a jégkockás tálcát. Heather békén hagy, ha megkérem, de nem éri meg: az ebből fakadó duzzogás, nyüglődés, meg az ő egészen egyedi érzékenységéről szóló előadások jóval tovább tartanak, mint a tolakodása okozta bosszúság.

– Nem ezt érdemli – mondta. Ez megdöbbenett. Heather és Cassie ugyanis nem kedvelik egymást. Egyszer, amikor még csak nemrég laktam ott, elhívtam Cassie-t vacsorára. Heather egész este az udvariatlanság határát súrolva bánt vele, majd amikor Cassie elment, még órákig rázogatta a kanapén lévő vánkosokat és igazgatta a szőnyegrojtokat, mindezt hangos sóhajtozás közepette. Cassie pedig a maga részéről soha többé nem ejtette ki a száján Heather nevét, úgyhogy fogalmam sem volt, honnan ez a hirtelen jött testvéri aggodás.

– Ahogy én sem ezt érdemeltem – tette még hozzá Heather, majd visszavonult a hálószobájába, és bevágta az ajtót. Én pedig bevittem a jégkockákat a szobámba, és csináltam egy jó erős vodka-tonikot.

Nem túl meglepő módon képtelen voltam elaludni. Amikor már kezdett beszűrődni a függönyön át a fény, feladtam. Úgy döntöttem, korán bemegyek, hátha találok valamit, amiből kiderül, mit mondott Cassie Rosalindnak, vagy elkezdem összeállítani Damien aktáját a főállamügyész számára. De még mindig zuhogott az eső, totálisan bedugult a város, és a Land Rover természetesen defektet kapott félúton, a Merriion Roadon. Félre kellett húzódnom, és miközben a kerékcserével bénáztam, ömlött a nyakamba az eső, a mögöttem haladó agyatlan sofőrök pedig ráhasaltak a dudára, mintha legalábbis előrébb juthattak volna, ha nem vagyok ott. Végül fölcaptam a tetőre a villogólámpát, erre a többség visszafogta magát.

Már majdnem nyolc óra volt, mire beértem. Még le sem vettem a kabátomat, már csöngött is a telefon. – Ryan – szólalt bele morcosan. – Csuromvizes voltam, fáztam, elegendő volt mindenkől, legszívesebben hazamentem volna, hogy beüljek a kádba egy pohár forralt whiskyvel.

– Tolja ide a képét – mondta O’Kelly. – Most azonnal! – És lecsapta.

A testem értette meg leggyorsabban, mi a helyzet: kirázott a hideg, összeszorult a mellkasom, és nehezen kaptam levegőt. Fogalmam sincs, honnan tudtam, miről van szó. Az egyértelmű volt, hogy szarban vagyok, hiszen O’Kelly, ha csak csevegni akar, ahogy szokott, bedugja a fejét az ajtón,

elvakkantja magát, hogy „Ryan, Maddox, az irodámba!”, és rögtön el is tűnik, hogy mire odaérünk, már ott üljön az asztalánál. A telefonos beidézését viszont a komolyabb lecseszesésekre tartogatja. Természetesen ezer más oka is lehetett volna – nem vettem komolyan egy nagyszerű tippet, Jonathan Devlin panaszkodott a modoromra, Sam felbőszített egy politikust, akit nem kellett volna –, de én tudtam, hogy csak egyvalami miatt hívhat.

Az ajtóval szemben állva fogadott, ökölbe szorított kezét a zsebébe süllyesztette. – Adam Ryan! Nem fordult meg a fejében, hogy mondanía kéne nekem valamit, bassza meg?

Szőrnyű, perzselő szégyenérzet fogott el. Lángolt az arcom. Iskolás korom óta nem éreztem magam ennyire porig alázva. Az a tompa, gyomorszorító érzés lett úrrá rajtam, mint amikor az ember minden kétséget kizáróan tudja, hogy elkapták, kelepcebe esett, és nem tagadhat, nem menekülhet, nem javíthat a helyzetén. O’Kelly asztalának oldalát bámultam, és mintázatokat kerestem a szemcsés fautánzaton, mint a gyerek, aki megadóan várja, mikor kerül elő a nádpálca. Addig a büszke függetlenség megnyilvánulását láttam abban, hogy ilyen helyzetekben hallgatok, valami Clint Eastwood-féle viharvert, magányos hős szerepében tetszelegtem, de akkor először pontosan láttam, milyen ez a hallgatás valójában: rövidlátó, kamazós, sunyi és végtelenül idióta.

– Van fogalma arról, milyen orbitálisan elcseszezheti ezt a nyomozást? – kérdezte ridegen O’Kelly. Ha dühös, mindig ékesszólóbban beszél, mint máskor, többek között ezért gondolom, hogy okosabb, mint amilyennek mutatja magát. – Gondolja át villámgyorsan, mi mindent hozhat ki ebből egy jó védőügyvéd – már amennyiben véletlenül eljut az ügy a bírósági tárgyalásig! A nyomozás egyik vezetője a mostanival *összefüggő*, megoldatlan ügy egyetlen szemtanúja és egyetlen életben maradt áldozata volt! Atyaúristen! Mi, többiek egy finom kis punciról álmodozunk, az ügyvédek pedig olyan nyomozókról, mint maga! Megvádolhatják bármivel, az elfogultságtól kezdve egészen addig, hogy potenciális gyanúsított az egyik, vagy akár mindkét ügyben. Megvadul a média, az összeesküvéselemlet-gyártók, az egész Garda-ellenes bagázs. Nem telik bele egy hét, és az égvilágon senki se fog emlékezni rá, kinek kellene igazából bíróság előtt állnia.

Döbbenet meredtem rá. A semmiből jött a lórúgás erejű felismerés, miközben még magamhoz sem tértem a sokkból, hogy kiderült a titkom. Szóhoz sem jutottam. Tudom, hogy hihetetlenül hangzik, de esküszöm, húsz év alatt egyetlenegyszer sem fordult meg a fejemben, hogy gyanúsított lehetek Peter és Jamie eltűnésének ügyében. Az aktában semmi nem utalt erre, az égvilágon semmi. Írországbán 1984-ben sokkal inkább Rousseau szelleme uralkodott, mintsem George Orwellé: a gyerekeket ártatlan, Isten kezéből való

lényeknek tekintették, felháborító, természetellenes gondolatnak számított volna, ha gyilkossággal gyanúsítják őket. Manapság már tudjuk, hogy nincs olyan, hogy valaki túl fiatal a gyilkossághoz. Tizenkét éves, nagydarab gyerek voltam, a cipőmben ott volt valaki másnak a vére, és a pubertáskor köztudottan bizonytalan, labilis időszak. Hirtelen tisztán láttam magam előtt Cassie arcát a Kiernannel folytatott beszélgetése estéjén. Láttam, ahogy összepréselődik a szája sarka, mint mindig, ha elhallgat valamit. Le kellett ülnöm.

– Mindenki, akit valaha rács mögé juttatott, újratárgyalást fog követelni azon az alapon, hogy maga már tartott vissza lényegbevágó bizonyítékot. Gratulálok, Ryan: sikerült elkúrnia minden egyes ügyet, amelyhez valaha hozzányúlt.

– Akkor lekerülök az ügyről – mondtam végül bután. Mintha elzsibbadt volna az ajkam. Hirtelen eszembe villant egy hallucinációszerű kép: többtucatnyi újságíró rikácsol a házunk előtt, Adamnek szólítanak, és a zaftos részleteket követelik. Eszembe jutott az is, hogy Heather odalenne a gyönyörűségtől: több hónapra megkapná a melodráma- és mártíriumadagját Uristen!

– Nem, nem kerül le arról a kibaszott ügyről! – csattant föl O’Kelly. – Nem kerül le arról a kibaszott ügyről, pusztán azért, mert nem akarom, hogy valami okostojás riporter kíváncsiskodni kezdjen, hogy miért tettem lapátra. Mostantól kezdve a kármentés a kulcsszó. Nem hallgat ki egyetlen tanút sem, távol tartja magát a bizonyítékoktól, ül az asztalánál, és nem nyúl semmihez. Mindent megteszünk, hogy ne tudódjon ki a dolog. És attól a naptól kezdve, amikor véget ér Donnelly tárgyalása, ha sikerül egyáltalán bíróság elé állítani, a vizsgálat lezárulásáig felfüggesztem a munkaviszonyát a gyilkossági csoportnál.

Hirtelen csak az jutott eszembe, hogy milyen hülye szó a „kármentés”, de jobbnak láttam azt mondani, hogy „Nagyon sajnálom, uram.” Fogalmam sem volt, mit jelent a felfüggesztés. Homályosan megjelent előttem valami film, amelyben a zsaru lecsapja a főnöke asztalára a jelvényét meg a pisztolyát, és lassan elindul a stáblista.

– Igyon egy kávét – folytatta határozott hangon O’Kelly. – Aztán nézze át a lakossági bejelentéseket, és iktassa őket. Ha valamelyikben egyetlen szó is esik a régi ügyről, ne is olvassa végig, adja át Maddoxnak vagy O’Neillnek. – Azzal leült, fölvette a telefont, és tárcsázott. Pár másodpercig még bámultam rá, aztán fölfogtam, hogy mehetek.

Visszaballagtam az esetszobába. Fogalmam sincs, miért, hiszen nem állt szándékomban bármit is csinálni a lakossági bejelentésekkel. Alighanem automatikus üzemmódban működtem. Cassie térdére könyökölve ült a videó

előtt, és nézte, ahogy kihallgatom Damient. Kimerülten megroggyant a válla, a távirányító ernyedten lógott a kezében.

Iszonyúan összerándult a gyomrom, mintha rosszul lennék. Addig a pillanatig eszembe sem jutott azon gondolkodni, hogy O'Kelly vajon honnan tudja. Csak akkor, az esetszoba ajtajában, Cassie láttán nyilallt belém, hogy csak egyféleképpen jöhetett rá.

Tökéletesen tisztában voltam azzal, hogy az utóbbi időben elég durván bántam Cassie-vel, bár azt azért megjegyeztem volna, hogy komplikált volt a helyzet, és megvolt rá a magam oka. Azt azonban, hogy ilyesmire vetemedjen, az égvilágon semmi sem igazolhatta, bármit is követtem el ellene. El sem tudtam képzelni, hogy ilyen aljas módon eláruljon. Hiába, nincs ádázabb ellenség a sértett nőnél. Azt hittem, mindjárt összecsuclik alattam a lábam.

Lehet, hogy akaratlanul megmozdultam, vagy kiadtam valami hangot, mert Cassie hirtelen felém fordult, és rám meredt. Aztán kikapcsolta a videót, és letette a távkapcsolót. – Mit mondott O'Kelly?

Tehát tudja. Máris tudja. A kétely utolsó szikrája is távozott belőlem. Csak valami recés szélű, nehéz tárgy járt ide-oda a gyomromban. – Azt, hogy amint lezárul az ügy, felfüggeszt – feleltem. Olyan volt a hangom, mintha valaki más szólalt volna meg.

Cassie szeme rémülten elkerekedett. – A francba – mondta. – A francba, Rob... De nem rúgott ki, ugye?

– Nem, nem rúgott ki – mondtam. – Bár ezt nem neked köszönhetem. – Elmúlt az első sokkhatás, és jéghideg, ádáz indulat áradt szét sisteregve a tagjaimban. Egész testemben remegtem.

– Ez nem fair – mondta Cassie, és én észrevettem, hogy egy kicsit megremegett a hangja. – Én próbáltalak figyelmeztetni. Este nem is tudom, hányszor hívtalak.

– Akkor már kicsit késő volt aggódni értem, nem? Hamarabb kellett volna eszedbe jusson.

Cassie ajka elfehéredett, a szeme tágra nyílt. Legszívesebben pofon vágtam volna, hogy leolvadjon az arcáról az a döbrent értetlenség. – *Minél* hamarabb? – vont kérdőre.

– Mielőtt kiteregetted volna a magánéletemet O'Kellynek. Most jobban érzed magad, Maddox? Hogy tönkretetted a karrieremet, az kárpótól azért, amiért nem bántam úgy veled ezen a héten, mint egy kis hercegnővel? Vagy tartogatsz még valamit?

Egy kis ideig hallgatott, majd nagyon halkán megkérdezte: – Azt hiszed, én mondtam el neki?

Kis híján elnevettem magam. – Igen, hogy őszinte legyek, azt hiszem. Erről összesen öt ember tudott, és erősen kétlem, hogy a szüleim, vagy az évek óta nem látott barátom éppen most ragadta volna meg az alkalmat, hogy

felhívja a főnökömet. „Jut eszembe, tudta, hogy Ryant régen Adamnek hívták?” Ennyire hülyének nézel? Tudom, hogy te mondtad el neki, Cassie.

Továbbra is a szemembe nézett, de más lett a tekintete, és rádöbentem, hogy ugyanolyan dühös, mint én. Egyetlen villámgyors mozdulattal fölkapott az asztalról egy videokazettát, és hozzám vágta. Fej fölötti dobás volt, egész testével beledőlt Reflexszerűen félreugrottam. A kazetta a fejem hült helyén a falnak csapódott, majd a sarokban landolt.

– Nézd meg ezt a kazettát! – mondta Cassie.

– Nem érdekel.

– Most azonnal nézd meg, vagy esküszöm, hogy holnap reggel az összes lap címloldalán ott fog virítani a képed!

Nem is a fenyegetés súlya rendítette meg, inkább maga a tény, hogy Cassie előhúzta a végső aduját. Heves kíváncsiságot váltott ki belőlem, amelyhez vegyült – bár lehet, hogy ezt csak utólag költöm hozzá – némi halovány balsejtelem is. Fölszedtem a kazettát a sarokból, betettem a videomagnóba, és megnyomtam a PLAY gombot. Cassie csípőre tett kézzel, feszes testtartással, mozdulatlanul figyelt. Nagy svunggal megfordítottam egy széket, és neki háttal leültem a képernyő elé.

A szemcsés, fekete-fehér felvétel Rosalind előző esti kihallgatásáról készült. A kijelző 8:27-et mutatott. Én a szomszéd szobában nem sokkal ezután feladtam a küzdelmet Damienel. Rosalind egyedül volt a főkihallgatóban, éppen a száját rúszozta egy kis tükör előtt. A háttérből hangok hallatszottak. Beletelt pár másodpercbe, mire rájöttem, hogy ismerősek. Rekedtes, gyámoltalan zokogás, és időnként az én nem túl reményteljes hangom: „Damien, muszáj elmagyaráznia nekem, miért tette.” Cassie kihangosította a belső telefonon a szomszédos helyiséget. Rosalind fölkapta a fejét, de abszolút kifejezésten arccal meredt a detektívtükörre.

Nyílt az ajtó, és belépett Cassie. Rosalind rápattintotta a rúzsára a kupakot, és berakta a retiküljébe. Damien még mindig hüppögött. – A francba! – mondta Cassie, és kikapcsolta a belső telefont. – Elnézést. – Rosalind feszes, bosszús kis mosollyal nyugtázta a történeteket.

– Maddox nyomozó kihallgatja Rosalind Frances Devlint – mondta a kamerának Cassie. – Foglaljon helyet.

Rosalind nem mozdult. – Azt hiszem, magával inkább nem tárgyalnék – mondta jeges, elutasító hangon, amelyet még soha nem hallottam tőle. – Ryan nyomozóval szeretnék beszélni.

– Sajnos, arra nincs mód – felelte vidáman Cassie, és kihúzott magának egy széket. – Éppen kihallgat valakit. Amint azt bizonyára hallotta – tette hozzá halovány, sajnálkozó mosollyal.

– Akkor majd visszajövök, ha felszabadul – mondta Rosalind, majd a hóna alá csapta a táskáját, és az ajtó felé indult.

– Egy pillanat, Miss Devlin – szól utána Cassie, és most már éle volt a hangjának. Rosalind felsóhajtott, és szemöldökét megvetően felvonva visszafordult. – Van valami konkrét oka, hogy hirtelen vonakodik válaszolni a húga meggyilkolásával kapcsolatos kérdésekre?

Láttam, hogy Rosalind tekintete egy röpké pillanatra a kamerára villan, de az a kis jéghideg mosoly nem olvadt le az arcáról. – Azt hiszem, Maddox nyomozó, ha őszinte magához, pontosan tudja, hogy bármilyen módon nagyon szívesen segítem a nyomozást. Egyszerűen csak arról van szó, hogy magával nem akarok beszélni, és biztos vagyok benne, hogy tudja, miért.

– Játsszuk azt, hogy nem tudom.

– Jaj, Maddox nyomozó, hiszen kezdettől fogva napnál világosabb, hogy magát abszolút nem érdekli a húgom. Csak az érdekli, hogy flörtölhessen Ryan nyomozóval. Nem szabályellenes lefeküdni a társával?

Erre előtött a harag újabb hulláma, olyan erővel, hogy levegőt is alig kaptam. – Atyaúristen! Hát erről volt szó? Pusztán azért, mert azt hitted, hogy azt mondtam neki... – Rosalind vaktában lövöldözött, soha nem mondtam ilyesmit se neki, se másnak. Hogy Cassie ilyet feltételezett rólam, hogy még arra se vette a fáradságot, hogy engem is megkérdezzen, mielőtt bosszút liheg...

– Fogd be, és figyelj – mondta a hátam mögött. Jó szorosan összekulcsoltam az ujjaimat, és a videóra meredtem. Alig láttam a dühtől.

A képernyőn Cassie-nek arcizma sem rezdült. A két hátsó lábán hintáztatta a székét, és úgy csóválta a fejét, mintha mulattatná a dolog. – Ne haragudjon, Miss Devlin, de ilyen könnyen nem tud kizökkenteni. Ryan nyomozó és én pontosan ugyanúgy viszonyulunk a húga halálához: meg akarjuk találni a gyilkosát. Tehát még egyszer kérdezem, mi az oka, hogy nem akar beszélni róla?

Rosalind elnevette magát. – Pontosan ugyanúgy? Azt nem hiszem, Maddox nyomozó. Hiszen Ryan nyomozót különleges kapcsolat fűzi ehhez az ügghöz, jól mondom?

A szemcsés felvételen is jól látszott, hogy Cassie szaporán pislog, Rosalind arcán pedig, amikor látja, hogy készületlenül érte Cassie-t, amit mondott, kegyetlen, diadalittas kifejezés suhan át. – Ó – mondta nyájasan. – Azt akarja mondani, hogy nem tudta?

Csak egy másodperc törtreszéig tartott hatásszünetet, de nekem egy örökkévalóságnak tűnt, mert tudtam, mit fog mondani. Borzalmas, felkavaró érzés volt, hogy óhatatlanul ez következik, nem következhet más. A kaszkadőrök érezhetnek hasonlót, amikor elvétenek egy halálugrást, vagy a zsokék, amikor lezuhannak a vágtagzó ló hátáról. Abban a parányi időtöredékben, amikor a testük még nem zúzódott szét a talajon, furcsamód végtelen nyugalom szállja meg őket, és kitörlődik az agyukból minden, csak a

pofonegyszerű bizonyosság marad: *Akkor ennyi volt. Most van vége.*

– Ő az a fiú, akinek a barátai annak idején eltűntek Knocknaree-ban – mondta Rosalind Cassie-nek. Magas, dallamos hangon beszélt, mintha jóformán nem is érdekelné a dolog. Némi örömteli önelégültségen kívül semmiféle érzelmet nem áruolt el. – Adam Ryan – folytatta Rosalind. – úgy tűnik, azért nem mond el magának mindent. – Pár perccel azelőtt még azt hittem, annál rosszabbul már nem érezhetem magam, legfőlkébb, ha meghalok.

A képernyőn Cassie visszazötytyent a székkal a padlóra, és a fülét dörszölgette. Ajkába harapott, így próbálta elfojtani a mosolyát, de nekem már annyi erőm sem maradt, hogy megpróbáljam megfejténi, miért csinálja ezt. – Ezt ő mondta magának? – kérdezte Rosalindtól.

– Igen. Az igazat megvallva elég közel kerültünk egymáshoz.

– Azt is mondta, hogy volt egy fivére, aki tizenhat éves korában meghalt? És azt, hogy gyerekotthonban nőtt fel? És hogy az apja alkoholista volt?

Rosalind csak bámult rá. Lefagyott az arcáról a mosoly, és összeszűkül, szinte szikrát szórt a szeme. – Miért mondta volna? – csodálkozott.

– Csak kíváncsi voltam – felelte Cassie. – Mert időnként ezeket is mondja, a helyzettől függően. Rosalind – mondta, mintha zavarban lenne, de mulattatná is a dolog –, nem is tudom, hogy mondjam el magának... Szóval a nyomozók, ha kapcsolatot próbálnak kialakítani egy tanúval, mondanak olyan dolgokat is, amelyek nem egészen felelnek meg a valóságnak, de segíthetnek abban, hogy a tanú feloldódjon, és információkkal szolgáljon. Érti?

Rosalind rezzenéstelen arccal meredt rá.

– Figyeljen ide – folytatta szelíden Cassie. – Biztosan tudom, hogy Ryan nyomozónak soha nem volt fivére, az édesapja pedig nagyon rendes ember, és soha nem volt gondja az itallal. Azt is tudom, hogy Ryan nyomozó Knocknaree-tól igen távol, Wiltshire-ben nőtt fel, innen a brit akcentusa. És gyermekotthonba sem adták. De bármit is mondott, én tudom, hogy csak a maga dögát akarta megkönnyíteni, hogy segíteni tudjon nekünk Katy gyilkosának kézre kerítésében. Úgyhogy ne haragudjon rá ezért. Oké?

Ekkor kivágódott az ajtó – Cassie majd kiugrott a székéből, Rosalind viszont meg sem rezzent, még csak le sem vette a szemét Cassie-ről –, és behajolt rajta O'Kelly. A kamera csak skurcban, foltszerűen mutatta, de a kopasz foltra póklábszerűen ráfésült gyér haja egyből elárulta. – Maddox! – szólt oda Cassie-nek kurtán. – Egy szóra.

O'Kelly, ahogy állt a felismerőszobában, amikor kivezettem Damient: előre-hátra hintázott a sarkán, és türelmetlen arccal meredt a detektívtükörre. Képtelen voltam tovább nézni a felvételt. Bénáztam egy kicsit a távkapcsolóval, majd nagy nehezen megtaláltam a STOP gombot. Vakon

bámultam a vibráló, kék kockát.

– Cassie... – nyögtem ki nagy sokára.

– Megkérdezte, hogy igaz-e ez – mondta Cassie nyugodt, egyenletes hangon, mintha egy jelentést olvasna föl: – Azt feleltem, hogy nem, és ha igaz lenne, aligha mondtad volna el Rosalindnak.

– Nem is mondtam – feleltem. Úgy éreztem, fontos, hogy Cassie ezt tudja. – Nem mondtam el neki. Csak azt mondtam, hogy kiskoromban eltűnt két barátom. Azért mondtam, hogy lássa, át tudom érezni, min megy keresztül. Meg sem fordult a fejemben, hogy esetleg tud Peterről meg Jamie-ről, és összekombinálja a dolgokat. Eszembe sem jutott.

Cassie megvárta, míg befejezem. – O’Kelly azzal vádolt, hogy fedeztelek – mondta –, és hozzátette, hogy már régen szét kellett volna választania bennünket. Azt mondta, ellenőriztetni az ujjlenyomatodat, akkor is, ha az ágyból kell kirángatnia egy technikust, akkor is, ha reggelig tart. És ha egyezik az ujjlenyomatod az Adam Ryantól nyolcvannégyben vett ujjlenyomattal, akkor mindketten imádkozhatunk, hogy megmaradjon az állásunk. Utána pedig azt mondta, küldjem haza Rosalindot. Áadtam Sweeneynek, és elkezdtétek hívogatni.

Valahol a fejemben, a tarkóm tájékán alig érzékelhetően, de kattant valami. Az emlékezetem dobhártyaszagató, visszhangzó reccsenéssé nagyítja föl, pedig éppen attól volt olyan borzalmas, hogy alig volt észlelhető. Hosszú ideig ültünk szótlanul. A szél kövér esőcseppeket vágott az ablakhoz. Egyszer hallottam, hogy Cassie mély lélegzetet vesz, és azt hittem, talán sír, de amikor fölnéztem, nem láttam könnyeket az arcán. Sápadt volt, szelíd, és nagyon, nagyon szomorú.

23. fejezet

Amikor Sam beért, még mindig ott ültünk magunkba roskadva. – Mi a pálya? – kérdezte Sam, miközben kidörgölte a hajából az esővizet, és fölkapcsolta a villanyt.

Cassie megrezzent, és fölemelte a fejét – O’Kelly azt akarja, hogy mi ketten tegyünk még egy próbát Damiennel, hátha ki tudjuk húzni belőle az indítékát. Az egyenruhások áthozzák.

– Nagyszerű – mondta Sam –, talán jó hatással lesz rá, ha új arcot lát. – Előtte azonban egy gyors pillantással végigmért minket, és én kíváncsi lettem volna, mire jött rá. Most először az is eszembe jutott, hogy vajon mi mindenről tudhatott mindvégig, és mi mindent tarthatott meg magának.

Odahúzott egy széket, leült Cassie mellé, és hozzáláttak, hogy átbeszéljék a taktikát. Még soha nem hallgattak ki senkit együtt. Komoly, őszinte, puhatolózó beszélgetés volt, nagyon tiszteletben tartották egymás

véleményét, és a mondataik gyakran maradtak félbe kérdő hangsúllyal: „Gondolod, hogy...?” „Mi lenne, ha...?” Cassie kazettát cserélt a videóban, lejátszotta Damien előző esti kihallgatásának néhány részletét. Aztán a faxgép rajzfilmbe illő, tébolyult berregés kíséretében kiköpte Damien mobiljának részletes híváskimutatását, és ők halkán mormogva, kezükben kiemelővel a lapok fölé hajoltak.

Amikor végül elmentek – Sam a válla fölött kurtán odabiccentett nekem –, addig vártam, amíg már biztos lehettem benne, hogy megkezdtek a kihallgatást, majd megkerestem őket. A főkihallgatóban voltak. Beóvakodtam a felismerőszobába. Égett a fülem, mint a kamaszé, aki belógott a tizennyolc éven felüli filmre. Tudtam, hogy tulajdonképpen nagyon nem szeretném látni, ami a kihallgatóban történik, de képtelen voltam elmenni.

Sam és Cassie, amennyire ez emberileg lehetséges volt, lakályossá varázsolták a szobát. A székekre dobálták a kabátjukat, táskájukat, sáljukat, az asztalra pedig a kávé, a kis cukrostasakok, a mobiltelefonok és a kancsó víz mellé egy tányér ragacos, levelestésztás dán süteményt is tettek, amit a vár melletti kávézóból hoztak. Damien kissé lerongyolódva, ugyanabban a túlméretezett pulóverben és terepszínű nadrágban ült ott. Úgy nézett ki, mint aki ruhától aludt. Ugyanúgy átölelte magát a pulóvere ujjába bújtatva a kezét, mint az este, és tágra nyílt szemmel nézett körbe. A börtöncella kaotikus, idegen világa után meleg, biztonságos, már-már otthonos menedéknek tűnhetett számára a kihallgató. Megfelelő szögből szálnalmas kis szöke pihék is látszottak az állán. Cassie és Sam az asztal szélén ülve fecserészték: az időjárásra panaszkodtak, és tejjel kínálgatták Damient. A folyosón lépteket hallottam. Kővé dermedtem. Ha O’Kelly lett volna, azonnal visszazavar a bejelentővonalhoz, hiszen ehhez már nem volt semmi közöm, de nem nézett be senki. A detektívtükörnek döntöttem a homlokomat, és lehunytam a szememet.

Először semleges dolgokról, apró részletekről kérdezzgették Damient. Cassie és Sam jól csinálta: a hangjuk gyögyesen fonódott egymásba, és zsongított, mint egy altatódal. Hogy sikerült kijutnia a házból úgy, hogy az édesanyja nem ébredt föl? Igen? Én is így csináltam tinédzser koromban... Máskor is lógott már ki így éjszaka? Hú, de ocsmány ez a kávé, nem kér inkább kólát? Szépen összedolgoztak. Damien kezdett megnyugodni, egyszer még egy szálnalmas, leheletnyi kis nevetést is kicsiholtak belőle.

– Részt vesz az autópálya-ellenes kampányban, ugye? – tért végül a tárgyra Cassie, ugyanolyan könnyedén, mint máskor. Rajtam kívül senki sem vette volna észre, hogy egy árnyalatnyival magasabbra vált a hangja, jelezve, hogy most már munka van. Kinyitottam a szemem, és főlegyenesedtem. – Mikor került kapcsolatba velük?

– Idén tavasszal – felelte készségyesen Damien –, talán márciusban. A

tanszéki hirdetőtáblán láttam, hogy lesz valami tiltakozó megmozdulás. Akkor már tudtam, hogy a nyáron Knocknaree-ban fogok dolgozni, ezért úgy éreztem... Nem is tudom... hogy közöm van hozzá. Úgyhogy elmentem.

– Ez a március huszadiki rendezvény lett volna? – kérdezte a papírai között lapozgatva, a tarkóját vakargatva Sam. A nagydarab, jovialis, nem túl gyors felfogású vidéki zsarú szerepét alakította.

– Igen, azt hiszem. A parlament előtt volt, ha ez segít – Damien addigra már-már kísértetiesen ellazult: az asztalra hajolva játszadozott a kávéspoharával, és olyan közlékenyen, buzgón válaszolgatott, mint egy állásinterjún. Láttam már ilyet korábban is, különösen olyanokkal fordul elő, akik életükben először követtek el bűncselekményt. Az ilyenek nincsenek hozzászokva még, hogy ellenséggként kezeljenek minket, és ha elmúlik az őrizetbe vétel kezdeti sokkja, lezser, szeleburdi segítőkészség veszi át a helyét, annyira megkönnyebbülnek, hogy vége a hosszan tartó feszültségnek.

– Ekkor csatlakozott a mozgalomhoz?

– Igen. Knocknaree nagyon fontos régészeti lelőhely, lakott terület volt már a...

– Mark elmondott mindent – mosolygott rá Cassie. – Képzelheti! Ekkor ismerte meg Rosalind Devlint, vagy már korábban is találkozott vele? Rövid, zavart csend. – Hogy? – kérdezte aztán Damien.

– Rosalind aznap a tagfelvételi asztalnál dolgozott. Ekkor találkozott vele először?

Újabb szünet. – Nem tudom, kire gondol – mondta végül Damien.

– Ugyan már, Damien! – Cassie előrehajolt, próbálta elkapni a tekintetét. Damien azonban a kávéspoharába bámult. – Eddig olyan remekül ment, most már ne hagyjon cserben, oké?

– A mobiltelefonja részletes híváskimutatása tele van a Rosalinddal folytatott beszélgetéseivel meg a neki küldött SMS-ekkel – kapcsolódott be Sam. Előhúzta a paksamétát, amelyben kiemelővel jelölték a szóban forgó hívásokat, és letette Damien elé, aki üres tekintettel meredt a papírhalomra.

– Miért titkolja előttünk, hogy barátok? – kérdezte Cassie. – Nincs abban semmi rossz.

– Nem akarom belerángatni – felelte Damien. Kezdte mereven tartani a vállát.

– Mi sem akarunk belerángatni senkit semmibe – mondta szelíden Cassie. – Csak ki akarjuk deríteni, mi történt.

– Már elmondtam.

– Tudom, tudom. Egy kicsit még legyen türelemmel, rendben? Tisztáznunk kell a részleteket. Tehát azon a tiltakozó megmozduláson találkozott először Rosalinddal?

Damien megérintette az ujjával a híváskimutatást. – Igen – felelte. –

Amikor feliratkoztam, beszélgetni kezdtünk.

– És megtalálták egymással a hangot, úgyhogy utána is tartották a kapcsolatot.

– Úgy valahogy.

Cassie és Sam most visszavonulót fűjtak. Mikor kezdett el dolgozni Knocknaree-ban? Miért éppen ezt az ásatást választotta? Igen, én is úgy láttam, hogy lenyűgöző hely... Damien fokozatosan újra fölengedett. Még mindig esett, az ablakot vízfüggöny borította. Cassie kiment, hogy hozzon még kávé, és büntudatos, pajkos mosollyal jött vissza, kezében egy zacskó vanília sütivel, amit a büféből csórt. Most, hogy Damien már beismerő vallomást tett, nem volt sietős a dolguk. Hiszen legfőlőbb annyit tehetett volna, hogy ügyvédet kér, az ügyvéd pedig pontosan azt tanácsolta volna neki, amire Cassie-ék is megpróbálták rávenni: hogy mondjon el nekik mindent. Hiszen egy büntárs azt jelenti, hogy megoszlik a felelősség, és zavarosabbá válik a helyzet, ez pedig minden védőügyvéd álma. Cassie és Sam tehát nyugodtan elücsöröghetett ott egész nap, vagy akár egész héten.

– Mikor kezdtek járni Rosalinddal? – kérdezte kis szünet után Cassie.

Damien a híváskimutatás egyik lapjának sarkát gyűrögette, de erre riadtan, gyanakvóan fölpillantott. – Hogy?... Nem jártunk... vagyis nem járunk együtt. Csak barátok vagyunk.

– Damien – kocogtatta meg a papírlapokat szemrehányóan Sam. – Nézzen csak ide. Naponta háromszor-négyszer fölhívja, ír neki öt-hat SMS-t, órákon át beszélnek az éjszaka közepén...

– De sokat csináltam ezt én is! – idézte a múltat Cassie. – Micsoda telefonszámlákat tud csinálni az ember, ha szerelmes...

– A többi barátját tizedannyit sem hívja – vette vissza a szót Sam. – Kilencvenöt százalékban azt a lányt hívja, ember! és ezzel nincs is semmi baj. Hiszen Rosalind igen bájos lány, maga pedig jóképű fickó. Miért ne járnának együtt?

– Várjon csak! – egyenesedett föl ültében Cassie. – Talán Rosalind benne volt ebben a dologban? Azért nem akar beszélni róla?

– Nem! – Damien szinte kiabált. – Hagyják őt békén! Cassie és Sam felvont szemöldökkel bámultak rá.

– Elnézést – mondta kis szünet után Damien, és a székébe süppedt. Élénkvörös volt az arca. – Csak... csak úgy értettem, hogy neki semmi köze hozzá. Nem hagyhatnák ki ebből az egészből?

– Akkor mire föl ez a nagy titkolózás, Damien? – kérdezte Sam.

Damien vállat vont. – Csak, mert... nem mondtuk el senkinek, hogy együtt járunk.

– Miért nem?

– Mert Rosalind apja nagyon begurult volna.

– Nem kedvelte magát? – kérdezte Cassie. Éppen annyi meglepettséget csempészett a hangjába, hogy Damien hízolgőnek találja a kérdést.

– Nem erről van szó. Rosalindnak nem lehet fiú barátja. – Damien idegesen pillantott egyikükről a másikukra. – Megtennék, hogy... hogy nem szólnak erről az apjának? Kérem!

– Pontosan mennyire gurult volna be? – kérdezte halkan Cassie.

Damien a papír kávéspoharát tépkedte. – Nem akartam, hogy Rosalind bajba kerüljön. – Az arcáról nem tűnt el a pír, és szaporán lélegzett. Rejtegetett valamit.

– Van egy tanúnk – szólalt meg Sam –, aki szerint Jonathan Devlin az utóbbi időben legalább egyszer megütötte Rosalindot. Maga szerint igaz ez?

Szapora pislogás, vállrándítás. – Honnan tudnám?

Cassie Samre villantotta a tekintetét, és újra visszavonulót fűjt. – Hogy sikerült úgy találkozniuk, hogy az apja ne jöjjön rá? – kérdezte bizalmasan.

– Eleinte csak hétvégén találkoztunk a városban, kávéztunk meg ilyesmi. Rosalind azt mondta nekik, hogy Karennel, a barátnőjével találkozik, akivel együtt jár iskolába. Ez ellen nem volt kifogása a szüleinek. Később éjszaka találkoztunk, kint az ásatási területen. Kimentem oda, és megvártam, hogy a szülei lefeküdjenek, és ő ki tudjon osonni a házból, üldögéltünk az oltárkövön, vagy ha esett, a leletkamrában, és beszélgettünk.

Könnyű volt magam elé képzelni ezt a csábítóan romantikus képet: ott ülnek a csillagos ég alatt, a vállukon takaró, és a holdfényben finom ecsetvonásokkal megfestett, kísértetjárta tájnak hat a sivár ásatási terület. Ahhoz sem férhetett kétség, hogy a titkolózás és a bonyodalmak csak fokozták a kaland édes izgalmát. A mítoszok ősi, ellenállhatatlan erejét hordozta a történet: a kegyetlen apa meg a tövises sövényvel körülvett vár tornyába zárt gyönyörű lány, akit ki kell szabadítani. Kialakították Rosalinddal a maguk titkos éjszakai világát, és Damien bizonyára csodaszépnek érezte ezt a lopott boldogságot.

– Néha meg kijött az ásatásra – folytatta –, hozta Jessicát is, és körbevezetett őket. Sokat nem tudtunk beszélgetni, mert szem előtt voltunk, de már az is, hogy láttuk egymást... És egyszer, még májusban... – Szégyellősen elmosolyodott, és a kezét nézte. – Tudják, dolgoztam részmunkaidőben egy delikáteszboltban, szendvicseket csináltam. Összespóroltam annyit, hogy el tudtunk menni együtt egy egész hétvégére. Fölvonatoztunk Donegalba, és egy kis panzióban szálltunk meg. Úgy jelentkeztünk be, mint... mintha házasságok lennénk. Rosalind azt mondta a szüleinek, hogy Karennel tölti a hétvégét, a vizsgáikra készülnek.

– És aztán? Rosszul sült el a dolog? – kérdezte Cassie, és észrevettem, hogy megint feszültebb a hangja. – Talán Katy rájött valamire?

Damien riadtan pillantott föl. – Hogy? Jézusom, dehogy! Nagyon

óvatosak voltunk.

– Akkor mi történt? Idegesítette Rosalindot? Van az úgy, hogy a kishúga az agyára megy az embernek.

– Nem...

– Irigy volt Katyre a ráirányuló figyelem miatt? Vagy mi?

– Nem! Rosalind nem olyan... ő örült Katy sikerének! Én pedig nem ölnék meg valakit pusztán azért, mert... nem vagyok én örült!

– És nem is erőszakos – csapott le Damien elé egy újabb paksamétát Sam. – Elbeszélgettünk néhány emberrel, akik ismerik magát. A tanárai úgy emlékeznek magára, hogy sosem kezdeményezett verekedést, távol maradt az ilyesmitől. Úgy gondolja, helytálló ez a jellemzés?

– Azt hiszem...

– Akkor talán csak a hecc kedvéért csinálta? – szólt közbe Cassie. – Meg akarta tapasztalni, milyen lehet embert ölni?

– *Nem!* Minek néz engem?

Sam meglepő gyorsasággal megkerülte az asztalt, és behajolt Damien elé. – A társai azt mondták, hogy George McMahon magát is sokat zrikálta, ahogy mindenki mást, de maga azon kevesek közé tartozott, akik soha nem jöttek ki a sodrúkból. Akkor mi dühítette föl annyira, hogy megöljön egy kislányt, aki semmit sem ártott magának?

Damien elveszetten még mélyebbre süppedt a pulóverében, az állát a nyakába fúrta, és megrázta a fejét. Túl hamar csaptak le rá, félő volt, hogy elveszítik.

– Hé! Nézzen rám! – pattogtatta Sam az ujját Damien orra előtt. – Úgy nézek ki, mint a mamája?

– Micsoda? Dehogy... – Damienre hatott a meglepetés ereje: ismét fölnevezett a tágra nyílt, kétségbeesett szemével.

– Helyes meglátás. Ez azért van, mert én nem a mamája vagyok, és nem valami apró csínytevésről beszélünk, amit meg lehet úszni egy kis duzzogással. Ez bizonyúan komoly dolog! Maga az éjszaka közepén elcsalt otthonról egy ártatlan kislányt, leütötte, majd megfojtotta, és végignézte, ahogy meghal, majd földugott neki egy kőműveskanalat – Damiennek itt megrándult az arcizma –, és most azt akarja bemesélni nekünk, hogy ezt minden ok nélkül tette. Ezt mondja majd a bírónak is? Mit gondol, milyen ítéletre számíthat így?

– Maguk ezt nem értik! – kiáltotta Damien. Elcsuklott a hangja, mint egy tizenhárom évesnek.

– Tudom, tudom, de szeretnénk megérteni. Segítsen nekünk, Damien. – Cassie előrehajolt, megfogta Damien mindkét kezét, és nem tágított, amíg Damien rá nem nézett.

– Nem értenek semmit! Ártatlan kislány? Mindenki azt hiszi, hogy

Katy amolyan szent volt, hogy tökéletes volt, pedig az igazság egészen más! Csak azért, mert gyerek volt, még nem... Nem fogják elhinni, ha elmondom, miket művelt, egyszerűen nem fogják elhinni!

– Én el fogom – mondta halkan, sürgősen Cassie. – A mi szakmánkban olyasmikkel találkozik az ember, hogy nem tud nekem újat mondani. Hinni fogok magának. Tegyen próbára!

Damiennek kipirult, könnyes volt az arca, a keze remegett Cassie kezében. – Árulkodott az apjuknak Rosalindra és Jessicára. Állandóan ezt csinálta, folyamatosan rettegésben éltek. Egyszerűen kitalált dolgokat adott be az apjuknak, hogy Rosalind undok volt vele, meg Jessica hozzányúlt a dolgaihoz, meg ilyesmit. Egy szó sem volt igaz az egészből, az apjuk mégis hitt neki! Rosalind egyszer próbálta megmagyarázni neki, hogy nem igaz, amit Katy mond. Jessicát próbálta védeni, de az apjuk... az apjuk...

– Mit csinált?

– Megverte őket! – ordította Damien. Fölkapta a fejét, és lángoló tekintettel Cassie-re nézett. Piros karikák éktelenkedtek a szeme körül. – Ütötte-verte őket! Rosalindnak betörte a koponyáját a piszkavassal, Jessicát pedig úgy a falhoz vágta, hogy eltört a karja! És *csinálta* velük, Katy pedig nézte, és nevetett! – Kitépte a kezét Cassie-éből, és dühödten törölgette a csuklójával a könnyeit. Levegő után kapkodott.

– Úgy érti, hogy Jonathan Devlin szexuális kapcsolatot létesített a lányaival? – kérdezte higgadtan Cassie. Óriásira nyílt a szeme.

– Igen, igen! Mindegyikükkel! Katy... – Damien arca torz grimaszra húzódott. – Katy *szertette* csinálni. Hát van ennél betegebb dolog? Hogy lehet valaki...? Ezért volt ő az apja kedvence. Gyűlölte Rosalindot, mert ő... nem akarta... – A kézfejebe harapott, és sírva fakadt.

Azon kaptam magam, hogy olyan hosszú ideje fojtom vissza a lélegzetemet, hogy kezdek szédülni. Rádöbcentem arra is, hogy van rá némi esély, hogy elhányjam magam. A hűvös üvegnek döltem, és arra koncentráltam, hogy lassan, egyenletesen lélegezzek. Sam közben elővett egy papír zsebkendőt, és odaadta Damiennek.

Egyértelmű volt, hogy – hacsak nem vagyok még hülyébb, mint amilyenek addig mutatkoztam – Damien szóról szóra el is hiszi, amit mond. Persze, miért is ne? Hiszen az újságokban hétről hétre olvashatunk ennél szörnyűbb dolgokról is: hároméveseket erőszakolnak meg, gyerekeket éheztetnek a pincében, csecsemők végtagjait tépik ki. Damien tudatát egyre jobban betöltötte a kettejük kis privát mitológiája, miért ne hitte volna, hogy szegény Hamupipőkét kínozza a gonosz húga?

És, bár ezt korántsem könnyű bevallani, hinni akartam én is. Egy pillanatig kis híján sikerült is. Hiszen olyan tökéletes, kerek egész volt, oly sok mindenre szolgált magyarázatként és mentségként! Csakhogy én, Damiennel

ellentétben, láttam a három lány orvosi dokumentumait és Katy boncolási jegyzőkönyvét. Ennélfogva tudtam, hogy Jessica úgy törte el a karját, hogy ötven tanú előtt leesett a mászkáról, Rosalindnak soha nem volt betörve a feje, Katy pedig szüzen halt meg. Könnyű, hideg verejték vert ki tarkótáján, és lassanként terjedt tovább.

Damien kifújta az orrát. – Rosalindnak nem lehetett könnyű mindezt elmondani magának – szólalt meg szelíden Cassie. – Nagyon bátor dolog volt tőle. Próbálta elmondani másnak is?

Damien a fejét rázta. – Az apja azzal fenyegetőzött, ha bárkinek egy szót is szól, megöli. Én voltam az első, akiben annyira megbízott, hogy el merete mondani. – Ámulattal elegy büszkeség érződött a hangján, és a könnyes-taknyos, piros arca haloványan, áhítatosan felragyogott. Egy pillanatra úgy nézett ki, mint valami ifjú lovag, aki a Grál keresésére indul.

– És magának mikor mondta el? – kérdezte Sam.

– Több részletben. Valóban nehéz volt neki erről beszélni. Nem is mondott semmit egészen májusig... – Damien most még jobban elvörösödött. – Amikor abban a panzióban voltunk. Szóval, ő, csókolóztunk, aztán megpróbáltam megérinteni a... a mellét. Rosalind erre dühös lett, ellökött magától, és azt mondta, hogy ő nem olyan, és én ezen meglepődtem. Nem gondoltam, hogy ez ilyen nagy ügy, értik? Hiszen már egy hónapja jártunk... tudom, hogy ez nem jogosított fel arra, hogy... de... Szóval csak meglepett, de Rosalind nagyon aggódott, hogy biztos haragszom rá. Ezért... ezért mondta el, mit csinált vele az apja. Hogy megértsem, miért reagált úgy.

– És maga mit mondott? – kérdezte Cassie.

– Azt, hogy költözzön el otthonról! Azt akartam, hogy együtt béreljünk lakást. Elő tudtuk volna teremteni a pénzt, mert nekem ott volt az ásatás, Rosalind pedig modellkedhetett volna, fölfigyelt rá egy fickó egy nagy ügynökségtől. Azt mondta, topmodell lehetne belőle, de az apja nem engedte... Nem akartam, hogy valaha is visszamenjen abba a házba. De Rosalind hallani sem akart erről. Azt mondta, nem hagyja el Jessicát. El tudják képzelni, micsoda lelki nagyság kell ehhez? Visszament oda, hogy védje a kishúgát. Ilyen bátor embert még soha életemben nem láttam.

Ha csak pár évvel idősebb lett volna, egyből a telefon után kap, hogy hívja a rendőrséget, a gyermekvédő segélyvonalat, bárkit. De csak tizenkilenc éves volt, a felnőttek még parancsolgató idegenek voltak a szemében, akik úgysem értenék meg, és akiknek nem szabad elmondani semmit, mert beleütik az orrukat, és elrontanak mindent. Valószínűleg eszébe sem jutott, hogy segítséget kérjen.

– Még azt is mondta... – Damien félrenézett. Megint kezdett könnybe lábadni a szeme. Rosszindulatúan arra gondoltam, hogy a börtönben nem vár rá valami szép jövő, ha minden szíre-szóra elbőgi magát. – Azt mondta, lehet,

hogya soha nem tud majd szeretkezni velem. Mert rossz asszociációkat idéz föl benne a dolog, és nem tudja, képes lesz-e valaha is ennyire megbízni valakiben. Aztán azt mondta, ha szakítani akarok vele, és inkább keresek magamnak egy normális barátnőt – igen, így mondta, *normális* barátnőt –, ő megérti. Csak arra kért, hogy ha menni akarok, azonnal menjek el, még mielőtt túlságosan erős érzelmeket kezd táplálni irántam...

– De maga nem akart szakítani vele – mondta halkán Cassie.

– Hát persze, hogy nem – jelentette ki határozottan Damien. –

Szeretem őt. – Volt az arcán valami halált megvető, elemészítő tisztség, amit, akár hiszik, akár nem, irigyeltem tőle.

Sam adott neki még egy zsebkendőt. – Csak egy dolgot nem értek – dörmögte lágy, megnyugtató hangon. – Meg akarta védeni Rosalindot: ez idáig rendben van, minden férfi így érzett volna. De miért Katyt kellett eltenni láb alól? Miért nem Jonathant? Én a maga helyében őt nyírtam volna ki.

– Ezt mondtam én is – felelte Damien, majd tátott szájjal elhallgatott, mintha valami kompromittálót mondott volna. Cassie és Sam nyájasan néztek rá, és vártak.

– Tudják, azon a bizonyos éjszakán – szólalt meg kis idő múlva Damien – Rosalindnak fáj a hasa, és végül kiszedtem belőle, pedig először nem akarta elmondani, hogy az apja... hasba vágta. Négyszer. És csupán azért, mert Katy azt mondta neki, hogy Rosalind nem akar csatornát váltani, hogy ő nézhessen valami balettet. Nem is volt igaz, Rosalind átkapcsolt volna, ha Katy megkéri... És akkor nem bírtam tovább. Éjszakánként nem tudtam aludni, folyton arra gondoltam, min megy keresztül Rosalind... és nem hagyhattam, hogy ez így menjen tovább!

Nagy levegőt vett, hogy újból ura legyen a hangjának. Cassie és Sam megértően bólintott.

– Azt mondtam... azt mondtam, hogy „Megölöm az apádat.” Rosalind el sem hitte, hogy tényleg megtenném ezt érte. És hát igen, azt hiszem, én... szóval nem viccből mondtam, de nem is gondoltam egészen komolyan, hogy megcsinálom. Soha életemben még csak meg sem fordult a fejemben, hogy ilyet tegyek. De amikor láttam, milyen sokat jelent neki már az is, hogy kimondtam... Addig soha senki nem próbálta megvédeni őt... Majdnem elsírta magát, pedig nem az a síró típus, nagyon erős személyiség.

– Ebben biztos vagyok – mondta Cassie. – De akkor miért nem Jonathan Devlint akarta eltenni láb alól, ha már ilyen megoldásban gondolkodott?

– Tudják, ha ő meghalt volna – Damien itt előrehajolt, és idegesen gesztikulált a két kezével –, akkor az édesanyjuk nem tudott volna gondoskodni róluk, egyrészt a pénz miatt, másrészt meg azért, mert szerintem egy kicsit szétszórt, értik? Úgyhogy különböző gyerekeketthonokba kerültek

volna, elszakították volna őket egymástól, és Rosalind nem tudta volna gondját viselni Jessicának. Pedig a húgának nagy szüksége van rá, mert annyira tönkre van téve, hogy egyedül semmit sem képes megcsinálni. A leckéjét is Rosalind írja meg minden. Katy pedig... szóval Katy ugyanazt csinálta volna, amit addig, csak valaki mással. Úgyhogy ha nincs Katy, nem lett volna semmi baj! Az apjuk csak akkor bántotta őket, ha Katy fölhergelte őt ellenük. Rosalind azt mondta, és büntudata is volt miatta – istenem, még neki volt büntudata! –, hogy néha azt kívánja, bárcsak Katy meg se született volna...

– És ekkor magának támadt egy ötlete – szólalt meg nyugodt hangon Cassie, de a szája vonalán láttam, hogy beszélni is alig tud a dühtől. – Fölvetette, hogy tegyék el láb alól inkább Katy.

– Az én ötletem volt – szögezte le sietve Damien. – Rosalindnak nem volt hozzá semmi köze. Először nem is... először azt mondta, nem. Nem akarta, hogy ekkora kockázatot vállaljak érte. Azt mondta, ha annyi éven át kihúzta, azt a hat évet már fél lábon is kibírja, amíg Jessica nagykorú lesz, és elköltözhet otthonról. De én nem hagyhattam, hogy ez így menjen tovább! Amikor az apja betörte a fejét, két hónapig feküdt kórházban. Meg is halhatott volna!

Hirtelen én is roppant dühös lettem, de nem Rosalindra, hanem Damienre, amiért ekkora húgyagyú kretén, ilyen elbaszott balfék. Mint valami idétlen rajzfilmfigura, aki engedelmesen bekacsázik a zuhanó szikla alá. Természetesen nagyon is tisztában vagyok a helyzet iróniájával, és azzal is, milyen magyarázatokat adhatna heves reakcióimra egy pszichológus, akkor azonban csak az járt a fejemben, hogy mindjárt berontok a kihallgatóba, és beleverem Rosalind orrát a lányok egészségügyi anyagába. *Látod ezt, te idióta? Látsz itt valahol koponyatörést? Eszedbe se jutott, hogy legalább megmutathatná a fején a műtési heget, mielőtt legyilkolná a gyereket?*

– Tehát maga erősködött – mondta Cassie –, és végül sikerült meggyőznie Rosalindot.

Damien ezúttal észlelte, hogy Cassie szavainak éle van. – Csak Jessica miatt! Saját maga miatt Rosalind nem aggódott, de Jessica... attól félt, hogy ideg-összeroppanást kap, vagy ilyesmi. Nem hitte, hogy Jessica kibírna még hat évet!

– De hiszen Katy ez idő alatt alig lett volna otthon – szólt közbe Sam. – Hamarosan elment volna a londoni balettiskolába. Már most is ott lenne. Erről nem tudott?

– Nem! – Damien már-már üvöltött. – Nem értik... Én is mondtam neki, kérdeztem tőle... Katy nem érdekelte a tánc! Csak szerette, ha mindenki körülötte ugrál. Abban az iskolában, ahol nem lett volna különleges, csak egy a sok közül... Karácsonyra kimaradt volna, és visszament volna hozzájuk!

Mindabból, amit ők ketten elkövettek Katy ellen, engem ez sokkolt a legjobban: az ördögi szakszerűség, ahogy célba vették, elbitorolták és meggyalázták az egyetlen dolgot, ami Katy Devlinnek igazán szívügye volt. Eszembe jutott Simone Cameron halk, mély hangja, ahogy a visszhangos táncstúdióban azt mondja: *sérieuse*. Egész nyomozói pályám során egyszer sem éreztem olyan intenzíven a gonosz jelenlétét, mint akkor. Ott terjengett a levegőben az erős, édeskés, avas szaga, láthatatlan kacsaringókban gomolygott fölfelé az asztallábaknál, finoman, visszataszítóan szaglászta a ruhánk ujját, a nyakunkat. Égnek állt a tarkómon a szőr.

– Tehát önvédelem volt – szólalt meg Cassie kis szünet után, amely alatt Damien idegesen izgett-mozgott, Sam pedig másfelé nézett.

Damien erre lecsapott. – Igen! Pontosan. Úgy értem, eszünkbe sem jutott volna, ha látunk más megoldást.

– Értem. És tudja mit, Damien, történt már ilyesmi máskor is. A bántalmazott feleség bekattan, és megöli a brutális férjét, meg ehhez hasonlók. Megértően viszonyulnak hozzá az esküdtek is.

– Tényleg? – Damien tágra nyílt szemmel, reményteljesen nézett Cassie-re.

– Hát persze. Ha meghallják, min ment keresztül Rosalind... Úgyhogy miatta a maga helyében nem aggódnék. Oké?

– Nem akarom, hogy bajba kerüljön.

– Akkor az a legjobb, amit tehet, hogy elmond nekünk minden apró részletet. Oké?

Damien röpke, fáradt kis sóhajába némi megkönnyebbülés is vegyült. – Oké.

– Jól van – mondta Cassie. – Akkor menjünk tovább. Mikor döntötték el?

– Júliusban. Július közepén.

– És mikor választották ki a dátumot?

– Csak pár nappal az előtt, hogy megtörtént. Mondtam Rosalindnak, hogy ügyeljen rá, hogy legyen alibije, értik? Mert tudtuk, hogy a családnál is kutakodni fognak, Rosalind olvasta valahol, hogy mindig a családtagok az első számú gyanúsítottak. Azon a bizonyos éjszakán – péntek volt – találkoztunk, és Rosalind elmondta, hétfőre elintézte, hogy az unokatestvéreiknél aludjanak Jessicával, és hajnali kettőig dumálni fognak, úgyhogy az lenne a tökéletes időpont. Azt mondta, csak arra kell vigyáznom, hogy kettőig végezzek, mert a rendőrség meg tudja állapítani...

Remegett a hangja. – És maga mit mondott? – kérdezte Cassie.

– Én... azt hiszem, kicsit bepánikoltam. Tudják, addig valahogy nem tűnt valóságosnak a dolog. Csak úgy beszéltünk róla. Olyasmi volt, mint Sean, tudják, Sean Callaghan az ásatásról, szóval ő játszott egy együttesben, de

föloszlottak, és folyton arról beszél, hogy „ha egyszer újra összehozzuk a bandát, nagyok leszünk.” Értik, pontosan tudja, hogy soha nem fogják megcsinálni, de jobban érzi magát, ha mondogatja.

– Mindannyian játszottunk abban az együttesben – mosolyodott el Cassie.

Damien bólintott – Szóval, ilyesmi volt. Akkor viszont Rosalind azt mondta: hétfőn, és én hirtelen úgy éreztem... komplett örülségnek látszott, értik? Mondtam Rosalindnak, hogy talán inkább a rendőrséghez kellene fordulnunk, vagy ilyesmi. De ő erre kiborult. Egyfolytában azt ismételte: „Megbízta benned, megbízta benned!”

– „Megbízta benned” – ismételte elgondolkodva Cassie is. – De annyira azért nem, hogy szeretkezzen magával?

– De – felelte kis szünet után, halkan Damien. – Megtette. Amikor eldöntöttük, hogy Katy... az mindent megváltoztatót Rosalind akkor már tudta, hogy erre is képes lennék érte. Már feladtuk... feladta a reményt, hogy valaha is képes lesz a szexre, de meg akarta próbálni. Akkor már az ásatáson dolgoztam, úgyhogy elmehettünk egy jobb szállodába – értik, ő valami szépet érdemelt. Először... először képtelen volt rá. De aztán elmentünk a következő héten is, és... – Damien az ajkába harapott. Megint a könnyeivel küszködött.

– És azután – mondta Cassie – már nemigen gondolhatta meg magát.

– Látják, éppen erről van szó! Akkor éjjel, amikor mondtam, hogy talán a rendőrséghez kéne fordulnunk, Rosalind azt hitte, hogy eleve csak azért találtam ki az egészet, hogy... hogy ágyba vigyem. Annyira sebezhető, annyit bántották már, nem hagyhattam, hogy azt higgye, csak kihasználom. El tudják képzelni, milyen szörnyű érzés lett volna neki?

Újabb csönd. Damien megtörölte a kézfejjével a szemét és lassanként visszanyerte az önuralmát

– Tehát úgy döntött, megcsinálja – mondta egyenletes hangon Cassie. Damien fájdalmasan, fejét kamaszosan lehajtva bólintott. – Mivel vette rá Katyt, hogy kimenjen az ásatási területre?

– Rosalind azt mondta neki, hogy van egy barátja, aki az ásatáson dolgozik, és talált egy ilyen... – Tétova pantomimmozdulatokkal mutatott valamit a nyaka tájékán. – Egy medált. Egy régi medált, amelyben balett-táncost ábrázoló kis kép van. Rosalind azt is mondta neki, hogy csak személyesen hozhatja el, mert a barátja nagyszerű táncosnak tartja, és szeretne tőle autogramot kérni, hogy ha majd híres lesz, meglegyen neki. És éjszaka kell érte mennie, mert a leleteket tilos eladni vagy elajándékozni, ezért a dolognak titokban kell maradnia.

Az iskolai kertész bódéja körül bókászó kis Cassie jutott eszembe: *Akarsz egy csigát?* Azt mondta, a gyerekek másképp gondolkodnak. Lám, Katy ugyanúgy besétált a csapdába, ahogy annak idején ő: egyszerűen azért,

mert fölcillant előtte a remény, hogy esetleg csodát láthat.

– Szóval, értik, mire gondolok? – kérdezte némiképp esdeklő hangon Damien. – Azt képzelte magáról, hogy az emberek sorban állnak az autogramjáért.

– Erre tulajdonképpen minden oka megvolt – szólt közbe Sam. – Hiszen az adománygyűjtő táncest után valóban sokan kértek tőle autogramot. – Damien csak pislogott.

– Tehát mi történt, amikor Katy odaért a leletkamrához? – kérdezte Cassie.

Damien vállat vont, látszott, hogy kínban van. – Azt már elmondtam. Azt mondtam neki, hogy a medál ott van a dobozban, a háta mögötti polcon, és amikor megfordult, fölkaptam a követ, és... Önvédelem volt, ahogy maga mondta, vagyis Rosalindot akartam védeni, nem tudom, azt hogy hívják...

– És a kőműveskanál? – kérdezte nagyon komolyan Sam. – Az is önvédelem volt?

Damien úgy bámult, mint a nyuszi az autó reflektorfényében. – Az... igen. Igen. Úgy értem, nem tudtam... tudják. – Nagyot nyelt. – Képtelen voltam azt megtenni vele. Ahogy kinézett... még mindig megjelenik álomban. Képtelen voltam megtenni. Aztán megláttam az asztalon a kőműveskanalat, és gondoltam...

– Tehát úgy volt, hogy meg is kell erőszakolnia? Semmi baj – váltott sürgősen szelídebb hangra Cassie a Damien arcára kiülő, viszolygással elegy pánik láttán. – Értjük, miért történhetett meg. Ezzel nem sodorja bajba Rosalindot.

Damien bizonytalannak látszott, de Cassie állta a tekintetét. – Hát igen – szólalt meg kis szünet után Damien. – Megint abban a csúnya, zöldesfehér színben játszott az arca. – Rosalind azt mondta... csak azért, mert föl volt dülva, de azt mondta, nem lenne igazságos, ha Katy soha nem tudná meg, min ment keresztül Jessica, úgyhogy végül azt mondtam... Elnézést, félék, hogy... – Furcsa hangot adott ki, valahol a köhögés és öklendezés között.

– Lélegezzen mélyeket – mondta Cassie. – Nincs semmi baj. Igyon egy kis vizet. – Elvette tőle a széttrancsírozott poharat, keresett neki egy újat, és töltött bele vizet. Damien két kézzel fogta meg, mohón ivott, és vett néhány nagy levegőt, Cassie pedig közben megszorította a vállát.

– Na látja – mondta, amikor Damien arcába visszatért némi egészséges szín. – Remekül haladunk. Tehát meg kellett volna erőszakolnia Katyt, de maga csak a kőműveskanállal hatolt belé, amikor már halott volt?

– Gyáva voltam – mondta Damien bele a pohárba, halk, de indulattól fűtött hangon. – Katy ennél sokkal szörnyűbb dolgokat is művelt, de én bemajréztam.

– Ez az oka, hogy – Sam egy ujjal lapozgatta a híváslistát – Katy halála

után már nem beszéltek annyit telefonon Rosalinddal? Két hívás kedden, egy szerdán kora reggel, a következő kedden még egy, aztán semmi. Rosalind haragudott magára, amiért csalódást okozott?

– Azt sem tudom, hogyan tudta meg. Én nem mertem elmondani neki. Abban állapotunk meg, hogy pár hétig nem beszélünk, nehogy a rendőrség, azaz maguk összefüggésbe hozzanak minket, de aztán egy hét múlva írt egy SMS-t, hogy talán nem is kéne újra fölvennünk a kapcsolatot, mert nyilvánvaló, hogy nem szeretem igazán. Azért telefonáltam, hogy kiderítsem, mi a baj, és hát persze hogy nagyon haragudott! – Damien eszelősen hadart, és egyre hangosabban. – Szóval, azt mondta, meg fogjuk beszélni, de minden oka megvan, hogy haragudjon rám. Katyt nem is találták meg, csak szerdán, mert bepánikoltam, ez tönkrevághatta volna Rosalind alibijét, és nem is... nem is... Annyira bízott bennem, nem volt senki más, akiben megbízhatott volna, és én semmit se voltam képes rendesen megcsinálni, mert egy gyáva szar vagyok!

Cassie nem válaszolt. Háttal ült nekem, láttam a törékeny nyakcsigolyáit, és ettől hirtelen mázsás súllyal nehezedett rám a bánat, rángatta a csuklómát, szorította a nyakamat. Nem tudtam tovább hallgatni őket. Az a kis gyöngyszem, amit Damien benyögött, hogy Katy csak azért táncolt, hogy körülötte forogjon a világ, teljesen kiűtött, még a harag is elpárolgott belőlem. Nem vágytam másra, mint hogy kábult, mindent feledtető álomba kerüljek, és csak akkor ébresszenek föl, amikor ennek a napnak már vége, és elmosta ezt az egészet a kitaróan zuhogó eső.

– Elmondok valamit – szólalt meg Damien közvetlenül azelőtt, hogy elmentem volna. – Össze akartunk házasodni, amint Jessica rendbe jön annyira, hogy Rosalind otthagyhajja. Gondolom, erre most nem kerülhet sor, ugye?

Egész nap vele voltak. Nagyjából tudtam, mit csinálnak: a sztori vázlata megvolt, most végigmennie rajta még egyszer, hogy ellenőrizzenek minden időpontot, dátumot, minden apró részletet, nem hiányzik-e valami, nincs-e valahol logikai bukfenc. Az, hogy a gyanúsított vallomást tesz, még csak a kezdet: utána „vízhatlanítani” kell, kitalálni a védőügyvédek, az esküdtek gondolatát, és írásba foglalni mindent, amíg az emberünk beszédes hangulatban van, és mielőtt alternatív történetekkel állna elő. Sam lelkiismeretes, pedáns típus, tudtam, hogy jó munkát fognak végezni.

Sweeney és O’Gorman ki-be járt az esetszobából: Rosalind mobiljának híváskimutatását hozták, meg az ő és Damien ismerőseinek kihallgatási jegyzőkönyveit. Beküldtem őket a kihallgatóba. Bedugta a fejét O’Kelly is: szúrósan végigmért, én pedig úgy tettem, mintha nyakig elmerülne a lakossági bejelentések tanulmányozásában. Délután három óra körül bejött

Quigley, és megosztotta velem az üggyel kapcsolatos gondolatait. Senkivel sem volt kedvem beszélgetni, a legkevésbé vele, de ezenfelül még rossz ómen is volt a fölbukkanása. Quigley ugyanis – talán ehhez az egy dologhoz van tehetsége – csalhatatlanul kiszímatolja a gyöngeséget, és Cassie-t meg engem addig nagyjából békén hagyott, leszámítva egy-két kínos próbálkozást, hogy hülyét csináljon magából. Inkább az újoncokon és a kiégett, idősebb kollégákon köszörülte a nyelvét, meg azokon kéjelgett, akiknek a karrierje zuhanórepülésbe kezdett. Most viszont odajött, egy kicsit túlságosan is közel húzta a székét az enyémhez, és baljóslatú célzásokat tett arra, hogy már hetek óta el kellett volna kapnunk az emberünket. Ezután sejteni engedte, hogy ha kellő tisztelettel megkérdezném, ő el tudná magyarázni, hogyan kellett volna csinálnunk, majd szomorúan fejtegetni kezdte, milyen elképesztő lélektani hibát követtem el azzal, hogy a kihallgatóban átengedtem a helyemet Samnek. Érdeklődött Damien híváslistájáról is, majd azt az igen csavaros észjárásra valló fölvetést tette, hogy vegyük fontolóra, nincs-e benne a dologban a meggyilkolt kislány nővére. Én meg mintha elfelejtettem volna, hogy kell lerázni Quigleyt, és ez csak fokozta a balsejtelveimet. A jelenléte így nem csupán bosszantó volt, hanem hihetetlenül vészterhes is, mintha egy bazi nagy, önelégült pöffeszkedő albatrosz totyogott volna körülöttem agyatlanul rikoltozva, és telepotyogtatta volna az asztalomon heverő papírokat.

Idővel, ahogy az iskolában másokat szívató hülyegyerekek, Quigley is rájött, hogy annyira nyomorultul érzem magam, hogy az már nem is szórakoztató. Mellkasát düllesztve kísétált, hogy folytassa a munkáját vagy mi a fenét, és széles, jellegtelen arcára sértett kifejezés ült ki. Én már nem is próbáltam azt a látszatot kelteni, hogy a telefonos bejelentésekkel foglalkozom. Az ablakhoz léptem, és a következő néhány órát azzal töltöttem, hogy bámultam az esőt, és hallgattam a gyilkossági csoport mindennapi életének ismerős, tompított zajait: Bernadette nevetését, a telefoncsörgést, a csapódó ajtó által egy csapásra elnémított, vitatkozó férfihangokat.

Hét óra húsz perc volt már, amikor végre Cassie és Sam hangját hallottam a folyosón. Lehalkított hangon, félszavakban beszélgettek egymással, de a hangszínüket felismertem. Vicces, hogy mennyire viszonyítás kérdése minden: föl se tűnt, milyen mély hangja van Samnek, amíg ki nem hallgatta Damient.

– Haza akarok menni – mondta Cassie, amikor beléptek. Lerogyott egy székre, és a kezébe temette az arcát.

– Már mindjárt vége – mondta Sam. Nem volt világos, hogy a munkanapra vagy a kihallgatásra gondol. Bement az asztal túloldalán lévő helyére, és útközben nagy meglepetésemre könnyedén Cassie fejére tette a kezét.

– Hogy ment? – kérdeztem, és jól hallottam, hogy más a hangom,

magasabb a szokottnál.

Cassie meg se mozdult. – Remekül – felelte Sam. Megdörzsölte a szemét, és közben grimaszokat vágott. – Azt hiszem, rendben vagyunk, legalábbis ami Damient illeti.

Megsörrent a telefon. Bernadette szólt, hogy maradjunk mindannyian az esetszobában, mert O’Kelly beszélni akar velünk. Sam bólintott, és nehézkesen, terpeszben lezötytente a székére, mint a napi munka után a földjéről hazatérő farmer. Cassie pedig nem kis erőfeszítés árán fölemelte a fejét, és előkotorta a hátsó zsebéből a kettéhajtvá begyűrt jegyzetfüzetét.

O’Kelly rá jellemző módon megvárta minket egy kicsit. Egyikünk sem szólalt meg. Cassie hegyes csúcú, kissé baljós külsejű fát rajzolt a jegyzetfüzetébe. Sam magába roskadva ült az asztalnál, és üveges szemmel bámulta a teleírt táblát. Én pedig az ablakkeretnek dőlve néztem a sötétbe borult díszkertet. A bokrok között időnként heves kis szellőkések söpörtek végig. A szobában elfoglalt helyünknek mintha valami homályos értelmű, baljós jelentése lett volna, mint a színpadon. A neonsövények monoton villódzásától és zúgásától transz közeli állapotba kerültem, és kezdtem úgy érezni magam, mintha egy egzisztencialista dráma szereplője lennék, ahol az óra mindörökké 7:38-at mutat, és mi soha nem tudunk elmozdulni eleve elrendelt pozícióinkból. Már-már sokkhatásként ért, amikor O’Kelly végre bedübörgött az ajtón.

– Kezdjük az elején – mondta komoran, miközben odahúzott magának egy széket, és lecsapott az asztalra egy halom papírt. – O’Neill. Frissítse föl az emlékezetemet: mit is fog csinálni ezzel az egész Andrews-vonallal?

– Ejtem – felelte halkan Sam. Nagyon fáradtnak látszott. Nem volt táskás a szeme vagy ilyesmi, és aki nem ismerte, az semmit nem vett volna észre rajta, de én láttam, hogy megfakult az egészséges, vidékiesen pirospozsgás arcszíne, és valahogy nagyon fiatalnak, sebezhetőnek tűnt.

– Nagyszerű. Maddox, öt nap szabadságmegvonás.

Cassie fölpillantott. – Igen, uram. – Lopva Sam arcát fürkésztem, hogy meglepődik-e, vagy már tudja, mi a helyzet, de rezenéstelen vonásai nem árultak el semmit.

– Ryan, maga pedig további értesítésig irodai munkára van beosztva. Nem tudom, hogy a francha csípte meg a maguk varázslatos triója Damien Donnellyt, de adjanak hálát a sorsuknak, hogy a horgukra akadt, különben még silányabbak lennének a karrierkilátásaik. Értve vagyok?

Egyikünknek sem volt ereje válaszolni. Leválasztottam magam az ablakkeretről, és kerestem egy széket, a lehető legmesszebb mindenkitől.

O’Kelly még lövellt ránk egy méla undorral átitatott pillantást, majd úgy döntött, beleegyezésnek veszi a hallgatásunkat. – Rendben. Hol tartunk Donnellyvel?

– Én azt mondanám, jól haladunk – szólalt meg Sam, miután világossá vált a számára, hogy tőlünk ezt hiába várja. – Teljes körű beismerő vallomást tett, eddig ismeretlen részletekről is beszámolt, és a törvényszéki vizsgálatok eredményeit is megerősítette. Én úgy látom, az az egyetlen esélye, ha beszámíthatatlanságra hivatkozik, és ha szerez egy jó ügyvédet, ezt is fogja tenni. Pillanatnyilag annyira nyomasztja a tette, hogy bűnösnek akarja vallani magát, de ez pár nap előzetes után elmúlik.

– Nagy baromság, hogy ezt a dilinyó-dolgót engedik – mondta keserűen O’Kelly. – Odamegy tanúskodni valami okostojás, és elkezdi, hogy „Nem tehet róla, bíró úr, az anyukája túl korán szoktatta bilire, úgyhogy muszáj volt megölnie azt a kislányt!” Ekkora faszágot! Az a kölyök úgy bolond, ahogy én. Vizsgáltassák meg valamelyik házi pszichológusunkkal, hogy állapítsa meg ő is. – Sam bölintott, és fölírt valamit.

O’Kelly a papírjait lapozgatta, és végül meglöbögött egy jelentést. – Na, szóval. Mi a helyzet a kislány nővérével?

Elfogyott a levegő a szobában. – Rosalind Devlin – emelte föl a fejét Cassie. – Járogattak Damiennel. A fiú szerint az ő ötlete volt a gyilkosság, ő hajszolta bele.

– Igen. És miért?

– Damien állítása szerint – felelte egyenletes hangon Cassie – Rosalind azt mondta neki, hogy az apjuk, Jonathan Devlin mindhármukat zaklatta szexuálisan, és őt meg Jessicát fizikailag is bántalmazta. Katy pedig, aki az apja kedvence volt, bátorította a két testvére elleni erőszakot, sőt gyakran ő hergelte ellenük az apjukat. Rosalind azt állította, hogy ha Katyt elteszik láb alól, a bántalmazás megszűnik.

– Van ezt alátámasztó bizonyíték?

– Éppen ellenkezőleg. Damien állítása szerint Rosalind azt mesélte neki, hogy az apjuk betörte a koponyáját, Jessicának pedig eltörte a karját, de az orvosi anyagaikban nincs erre utaló jel, sőt semmiféle bántalmazásra utaló jel sem. Katy pedig, akivel állítólag rendszeresen szexuális kapcsolatot létesített az apja, a halálakor *virgo intacta* volt.

– Akkor mit vesztegetjük az időnket ezzel a baromsággal? -csapta le O’Kelly a jelentést. – Megvan az emberünk, Maddox. Menjenek haza, a többi a jogászok dolga.

– Azért vesztegetjük az időnket, mert ez nem Damien baromsága, hanem Rosalindé – felelte Cassie, és most először lehetett fölfedezni a hangjában egy szikrányi érzelmet. – Katyt valaki éveken át mérgezte, és ez biztosan nem Damien volt. Amikor először fölvették a balettiskolába, valaki úgy megbetegítette, hogy le kellett mondania a helyéről, és Damien ekkor még azt sem tudta, hogy Katy Devlin a világon van. Maga mondta az imént, uram, hogy Damien nem örült. Nem valami belső hang sugallta neki, hogy ezt kell

tennie. És Rosalind az egyetlen, aki beleillik a képbe.

– És mi az indítéka?

– Nem tudta elviselni, hogy mindenki Katyre figyel, őt rajongják körül. Erre nagy pénzt tennék, uram. Szerintem Rosalind már évekkal ezelőtt elkezdte mérgezni a hűgát, amint kiderült, hogy Katynek komoly tehetsége van a baletthez. Borzasztó egyszerűen meg lehet csinálni: tisztítószert, hánytatószer, asztali só, bármi megteszi. Egy átlagos háztartásban tucatszám vannak olyan anyagok, amelyek egy kislánynak rejtélyes gyomorbántalmakat okozhatnak, csak, rá kell beszélni, hogy vegye be őket. Például azzal a mesével, hogy ez titkos gyógyszer, amitől jobban fogja érezni magát. Egy nyolc-kilencéves kislány nagy valószínűséggel el is hiszi ezt a nagy nővérének. Amikor azonban Katyt másodszor is fölvtették a balettiskolába, már nem volt olyan könnyű elbolondítani. Hiszen már tizenkét éves volt, kezdte kritikával fogadni, amit mondtak neki. Nem volt hajlandó bevenni többé semmit. Ezzel, meg az újságikkal, meg az adománygyűjtő táncsttel, meg azzal, hogy Katy Knocknaree ünnepelt híressége lett, végképp betelt a pohár. Nyíltan szembe mert szállni Rosalinddal, és Rosalind ezt nem tűrhette. Amikor megismerkedett Damiennel, meglátta a nagy esélyt. Az a kis szerencsétlen született balek: nem vág túl jól az agya, és bármit megtenne, hogy örömet szerezzen másoknak, úgyhogy Rosalind az utóbbi néhány hónapban mindent bevetett: szexszel, szívzaggató történetekkel, hízélgéssel, büntudatkeltéssel, minden elképzelhető eszközzel manipulálta Damiént, hogy ölje meg Katyt. Sikerült annyira elvakítania és fölcukkoltania, hogy a fiú az utolsó egy hónap alatt már úgy érezte, nincs más választása. Addigra tulajdonképpen egy kicsit valóban megőrült.

– Ezt ezen a szobán kívül ki ne ejtse a száján! – csattant föl élesen, gépiesen O’Kelly. Cassie vállrándításszerű mozdulatot tett, majd újra rajzolgatni kezdett.

Csönd telepedett a szobára. Az eset önmagában is épp elég hátborzongató volt, Káin és Ábel történetének modern kori, durvább kiadása. Felsorolni is nehéz lenne, hányféle érzelem kavargott bennem, amíg Cassie-t hallgattam. Pedig nem is őt néztem, hanem az ablaküvegen tükröződő, halovány sziluettünket, de kénytelen voltam odafigyelni rá. Csodaszép beszédhangja van, halk, rugalmas, fuvolázó, de most mintha sisteregve küszködne volna föl a szavai a falon, hogy ragacos, sötét kis árnyakat vetítsenek a neoncsövekre, és kusza csomókban befészkeljék magukat a plafon sarkaiba.

– Van bizonyítékuk? – kérdezte végül O’Kelly. – Vagy csak Donnelly vallomására hagyatkoznak?

– Tárgyi bizonyítékunk nincs – felelte Cassie. – Damien és Rosalind kapcsolatát tudjuk bizonyítani a mobiljuk híváskimutatásával, és az is összeköti őket, hogy mindketten ugyanazt a hamis nyomot adták meg, egy

nem létező melegítő alakról beszéltek. Ez azt jelenti, hogy Rosalind a gyilkosság után bűnsegéd volt, arra azonban nincs bizonyíték, hogy előtte akár csak tudott volna Damien tervéről.

– Hát persze, hogy nincs – morgott O’Kelly. – Nem is tudom, miért kérdeztem meg. Mindhárman osztják ezt az álláspontot? Vagy ez csak Maddox saját kis magánháborúja?

– Egyetérték Maddox nyomozóval, uram – jelentette ki azonnal, határozottan Sam. – Egész nap együtt hallgattuk ki Donnellyt, és úgy gondolom, igazat mond.

O’Kelly kimerülten felsóhajtott, és rám szegezte az állát. Nyilván úgy érezte, hogy Cassie és Sam túlbonyolítja a dolgot. Szerette volna gyorsan lezavarni a papírmunkát, és lezártak nyilvánítani az ügyet. Csakhogy bármennyire erőlködik, a lelke mélyén nem igazi despota, és tudni lehet, hogy a csapata egybehangzó véleményét nem fogja felülbírálni. Együtt éreztem vele: alighanem én voltam az, akitől a legkevésbé szívesen fogadta volna a támogatást.

Végül bólintottam. Arra valahogy nem tudtam rászánni magam, hogy hangosan kimondjam. – Fantasztikus – mondta elgyötörtén O’Kelly. – Egyszerűen fantasztikus. Rendben. Donnelly sztorija alapján vádat emelni se nagyon tudunk a Devlin lány ellen, nemhogy rács mögé juttatni. Hány éves is?

– Tizennyolc – feleltem. Olyan régóta nem szóltam meg, hogy rekedtes volt a hangom. Megköszörültem a torkomat.

– Adjunk hálát az Úrnak az ő apró jótéteményeiért! Legalább nem kell jelen lenniük a szülőknek, amikor kihallgatjuk. Szóval, O’Neill és Maddox: behozzák, megdolgozzák, ahogy csak bírják, ráijesztenek, hogy összekakálja magát, és majd csak megtörik.

– Az nem fog menni – szólalt meg Cassie, miközben újabb ággal bővítette a füzetébe rajzolt fát. – A pszichopátáknak nagyon alacsony az izgalmi szintjük. Pisztolyt kellene nyomnunk a halántékához, hogy annyira megijesszük.

– Pszichopáták? – nyögtem ki riadtan.

– Az úristenit, Maddox! – csattant föl bosszúsan O’Kelly. – Elég legyen ezekből a hollywoodi baromságokból! Nem *ette* meg a hűgát!

Cassie fölpillantott a jegyzetfüzetéből, finom ívet rajzolt ki a lassan, nyugodtan fölfont szemöldöke. – Én nem a filmekben mutogatott pszichopátákról beszéltem. Rosalind Devlinre ráillik az állapot orvosi definíciója. Nincs lelkiismerete, ismeretlen számára az empátia, patológikus hazudozó, vonzó jelenség, intuitív, szeret a figyelem középpontjában lenni, könnyen elunja magát, nárcisztikus hajlamú, és ha bármilyen formában keresztülhúzzák a számítását, nagyon veszélyessé válik. Biztos kifelejtettem néhány kritériumot, de amit mondtam, az nagyjából stimmel?

– Tudunk vele dolgozni – felelte szárazon Sam. – Várj csak: ez azt jelenti, hogy ha vád alá is helyeztetjük, elmebajra hivatkozva megúszhatja? – O’Kelly itt utálkozva morgott valamit, nyilván általában véve a pszichológiáról, különösen pedig Cassie-ről.

– Rosalind tökéletesen épelméjű – jelentette ki határozottan Cassie. – Bármelyik pszichológus ezt mondaná. Ez nem elmebetegség.

– Ezt mióta tudod? – kérdeztem.

Rám villant a szeme. – Már akkor gyanús volt, amikor először láttam. De úgy tűnt, nincs jelentősége az ügy szempontjából, hiszen a gyilkos egyértelműen nem pszichopata volt, és Rosalindnak tökéletes alibit igazoltak. Ezzel együtt gondolkoztam rajta, hogy el kéne mondanom, de szerinted hittél volna nekem?

Majdnem kimondtam, hogy *bíznod kellett volna bennem*. Láttam, hogy Sam megrökönyödve, nyugtalanul néz hol egyikünkre, hol másikunkra.

– Szóval nincs értelme ijesztgetéssel próbálkozni – mondta Cassie, és tovább skiccelgetett a füzetében. – A pszichopatak igazából nem éreznek félelmet, inkább csak az agresszív indulat, az unalom vagy az örömrzés jellemző rájuk.

– Oké – mondta Sam. – Rendben. És mi a helyzet Katy másik testvérével... Jessica, ugye? Ő tudhatott valamiről?

– Nagyon is elképzelhető – feleltem. – Közel állnak egymáshoz. – Cassie szája fanyar mosolyra húzódott a kifejezés hallatán.

– Atyavilág! – szörnyülködött O’Kelly. – Tizenkét éves, ugye? Akkor a szülők is képbe kerülnek.

– Az igazat megvallva – mondta föl sem nézve Cassie – kétlem, hogy bármi haszna lenne, ha beszélnének Jessicával. Ő teljesen Rosalind befolyása alatt áll. Nem tudom, mit csinált vele, de teljesen kába, alig tud önállóan gondolkodni. Ha Rosalindot sikerül vád alá helyezni, akkor előbb-utóbb talán kiszedhetünk valamit Jessicából is. Amíg azonban a nővére ott van abban a házban, nagyon vigyázni fog, nehogy valami rosszat mondjon, vagy annyira félni fog, hogy inkább nem mond semmit.

O’Kelly most már elvesztette a türelmét. Utálja, ha nem ért valamit, és a szobában ide-oda cikázó, vibráló feszültség nyilván legalább annyira az idegeire ment, mint maga az ügy. – Nagyszerű, Maddox! Köszönjük szépen. Akkor mégis, mi a francot javasol? Rajta, halljunk valami használható ötletet, ne csak a másokét lövöldözzé le!

Cassie abbahagyta a rajzolást, és a változatosság kedvéért a tollát egyensúlyozta az egyik ujján. – Oké – mondta. – A pszichopatak attól gerjednek be, ha hatalmuk van mások fölött: manipulálhatják őket, fájdalmat okozhatnak. Az lehet a megoldás, hogy annyi hatalmat kap, amennyi csak belefér, hátha attól megszédül.

– Miről beszél?

– Tegnap este – mondta lassan Cassie – Rosalind azzal vádolt meg, hogy lefeküdtem Ryan nyomozóval.

Sam felém kapta a fejét. Én azonban nem vettem le a szememet O’Kellyről. – Higgyék el, emlékszem – mondta megviselten a főnök. – És ajánlom, hogy ne legyen igaz. Enélkül is épp elég nagy szarban vannak.

– Nem igaz – felelte kissé fáradt hangon Cassie. – Csak próbálkoztam, hátha fájó pontra tapint. Nem tapintott rá semmire, de ezt ő nem tudhatja biztosan. Hiszen lehet, hogy csak jól lepleztem.

– Tehát? – mondta sürgetően O’Kelly.

– Tehát fölkereshetném, hogy beszéljek vele. Bevallanám, hogy Ryan nyomozóval már régóta viszonyunk van, és könyörögnék, hogy ne köpjön be minket. Esetleg elmondhatnám neki azt is, hogy gyanítjuk, hogy benne volt Katy meggyilkolásában, és felajánlhatnám, hogy a hallgatásáért cserébe elmondom, mit tudunk róla.

O’Kelly felhorkant. – És maga szerint ettől majd rájön a heveny szófosás?

Cassie vállat vont. – Miért is ne? Az emberek többsége nagyon nem szívesen vallja be, ha valami szörnyűséget csinált, akkor sem, ha nem kerülhet bajba miatta. Ez azért van, mert rossz érzésük van miatta, és nem akarják, hogy mások rosszat gondoljanak róluk. Ennek a lánynak a szemében azonban a többi ember nem valóságosabb, mint egy videojáték figurái, és az, hogy „jó” meg „rossz”, csak szavak. Semmiféle szégyenérzet, bűnbánat nem nyomasztja, amiért megölette Katyt Damiennel. Sőt, lefogadnám, hogy el van ájulva magától. Ez élete eddigi legnagyobb diadala, és még csak el se dicsekedhetett vele senkinek. Ha biztos benne, hogy az erő pozíciójából tárgyal velem, és biztos abban is, hogy nem vagyok bedrótozva – márpedig miért lennék bedrótozva, amikor éppen bevallom, hogy a társammal hálтам –, szerintem kapni fog az alkalmon. Ha arra gondol, hogy elmondhatja egy nyomozónak, mit tett, és hogy én ebbe majd belehalok... Életében nem gerjesztette be még így semmi, képtelen lesz ellenállni.

– Mondhat a csaj, amit csak akar – szölt közbe O’Kelly. – Ha nem figyelmezteti szabályszerűen, úgysem használhatunk fel belőle semmit.

– Akkor majd figyelmeztetem.

– És azt hiszi, hogy akkor is beszél majd? Mintha azt mondta volna, hogy nem örült.

– Nem tudom... – mondta ingerülten Cassie. Egy röpke pillanatra nagyon kimerültnek és nyíltan dühösnek látszott, mint egy tinédzser, aki képtelen véka alá rejtetni az idióta felnőttekkel szembeni érzéseit. – De úgy gondolom, ez a legjobb esélyünk. Ha hivatalosan kihallgatjuk, akkor nagyon vigyázni fog, letagad mindent, és utána abban a tudatban megy haza, hogy

úgysem tudunk ráverni semmit. Így legalább adunk magunknak egy esélyt, hogy esetleg vállalja a kockázatot, és elmond mindent, gondolván, hogy úgysem tudom rábizonyítani.

O'Kelly monotonul, dühítőén reszelgette a hüvelykujja körmét a szemcsés felületű, fautánzat asztallapon. Szemmel láthatóan elgondolkodott azon, amit Cassie mondott. – Ha megcsináljuk, be lesz drótozva – mondta végül. – Azt nem játsszuk, hogy a maga szava áll szemben az övével.

– Máshogy nem is vállalnám – felelte higgadtan Cassie.

– Cassie – szólalt meg nagyon szelíden, előrehajolva Sam –, biztos, hogy végig tudod csinálni? – Felforrt bennem a düh, és az, hogy megalapozatlan volt, csak fokozta a fájdalmamat. Hiszen e kérdés joga nemrég még az enyém lett volna, nem Samé.

– Nem lesz semmi baj – felelte halvány félmosollyal Cassie. – Figyelj már, hónapokig voltam beépített ügynök, és nem buktam le. Oscar-díjra is jelölhetnének.

Sam aligha erre célzott. Hiszen Cassie már attól is szinte kataton állapotba került, hogy mesélt nekem arról az egyetemi barátjáról. Most is láttam, hogy ugyanúgy tágra nyílik és a semmibe réved a szeme, mint akkor, és a hangján is érződött, hogy túljátssza a laza nemtörődőséget. Aztán eszembe jutott az a pillanat is, amikor a lerobbant Vespa mellett összehaverkodtunk: milyen kicsinek, védtelennek látszott, mennyire szerettem volna behúzni a kabátom alá, hogy megóvjam az esőtől!

– Megcsinálhatnám én – szólaltam meg a kelleténél hangosabban. – Engem kedvel Rosalind.

– Nem! – torkolt le O'Kelly. – Nem csinálhatná meg.

Cassie hüvelyk- és mutatóujjával a szemét dörgölte, majd összecsiszpentette az ornyergét, mintha megfájdult volna a feje. – Nem akarlak megbántani – mondta határozottan –, de Rosalind Devlin egy csöppet sem kedvel jobban téged, mint engem. Ő efféle érzelmekre képtelen. Egyszerűen csak úgy látja, hogy a hasznára lehetsz. Tudja, hogy az ujjá köré csavart, és biztos benne, hogy ha arra kerül a sor, te leszel az a zsaru, aki elhiszi neki, hogy alaptalanul vádolták meg. Hidd el, semmi esély arra, hogy vallomást tegyen neked, hiszen akkor ezt a helyzeti előnyt kidobná az ablakon. Engem viszont semmire sem tud használni, így azzal nem veszít semmit, ha nekem mondja el. Tudja, hogy nem kedvelem, de ettől csak még jobban fogja élvezni, hogy a markában tart.

– Rendben – mondta O'Kelly. Egy kupacba hajigálta a papírjait, és hátralökte a székét. – Csináljuk. Maddox, nagyon remélem, hogy tudja, mit beszél. Holnap reggel első dolgunk lesz, hogy bedrótozzuk magát, és elcsacsog Rosalind Devlinnel. Gondom lesz rá, hogy valami hangra bekapcsoló szerkentyűt adjanak magának, mert különben még elfelejti

megnyomni a felvétel gombot.

– Nem – mondta Cassie. – Nem magnó lesz rajtam. Adóvevő kell, ami összeköttetésben áll az erősítést szállító, onnan maximum kétszáz méterre lévő híradós kocsival.

– Erősítés egy tizennyolc éves lányka ellen? – mondta megvetően O’Kelly. – Legyen már vér a pucájában, Maddox! Nem az al-Kaidával veszi föl a harcot.

– Nem maradok magamra egy pszichopátával, aki most gyilkoltatta meg a kishúgát.

– Ő maga még nem követett el erőszakos cselekményt – jegyeztem meg. Nem rosszindulatból mondtam, de Cassie szeme egy pillanatra megállapodott rajtam, abszolút üres tekintettel, mintha ott se lennék.

– Adóvevő és erősítés – ismételte.

Aznap hajnali háromkor mentem haza, amikor már biztos lehettem benne, hogy Heather lefeküdt. Előtte kiautóztam Braybe, a tengerpartra, és ott üldögéltem a kocsiban. Végre elállt az eső, sűrű köd szállt le. Dagály volt, hallottam a víz csobogását, de a kavargó, mindent kiradírozó szürkeségben csak olykor-olykor pillantottam meg a hullámokat. A vidám kis pavilon hol eltűnt, hol újra fölbukkant, mintha *A varázsvidék* című film elvarázssolt falujában, Brigadoonban lennék. Valahol egy ködkürt egyfolytában ugyanazt a melankolikus hangiegyet ismételtette, és a parton hazafelé tartó emberek fokozatosan öltöttek alakot a semmiből kilépve. Mintha a levegőben lebegett volna a baljós sziluettjük.

Azon az éjszakán nagyon sok minden eszembe jutott. Megjelent előttem Cassie, a köténykét viselő lyoni pincérlány, amint a szép, napos időben kiviszi a kávé az utcai asztalokhoz. Aztán a táncmulatságba készülő szüleim: apám nagy műgonddal fésült, brillantinozott haja, anyám parfümjének fanyar illata, az ajtón kilibbenő virágmintás ruhája, őket a hosszú karú és lábú, pattanásos Jonathan, Cathal és Shane követte, vadul röhögtek az öngyújtós játéukon. Ezután Sam ült egy nagy faasztalnál hét zajos testvére körében, majd Damien töltötte ki a jelentkezési lapot a knocknaree-i munkára az egyetemi könyvtárban, ahol a légy zümmögését is meg lehetett hallani. Mark lázas, nyugtalan tekintete villant elé – *Csak abban hiszek, ami azon az ásatáson van* –, majd szakadt zászlóikat bátran lengető forradalmárokat, az éj leple alatt sebes folyókon átúszó menekülteket láttam. Olyan embereket, akik annyira könnyen veszik az életet, vagy annyira szívügyük valami, hogy határozott léptekkel, nyitott szemmel gyalognak szembe azzal a náluk nagyobb erővel, amely elveszi, vagy gyökeresen átalakítja az életüket. Az ő értékrendjük meghaladja a mi felfogóképességünket. Sokszor eszembe jutott az is, hogy el ne felejtsek szedni anyámnak egy csokor vadvirágot.

24. fejezet

O'Kelly mindig is rejtély volt a számomra. Nem kedvelte Cassie-t, megvolt a véleménye az elméletéről, és alapvetően azt gondolta róla, hogy menthetetlenül csak a baj van vele. De a CSOPORT már-már totemisztikus jelentőséggel bír a szemében, és ha egyszer rászánja magát, hogy egyik vagy másik tagját támogatja, akkor végig kitart mellette, még akkor is, ha az illető nő. Cassie tehát megkapta az adóvevőjét, a híradóskocsiját meg az erősítést annak ellenére, hogy O'Kelly szerint abszolút fölöslegesen pocsékolunk erre az egészre időt és erőforrásokat. Amikor másnap reggel beértem – nagyon korán, hiszen Rosalindot még azelőtt kellett elcsípnünk, hogy elindulna iskolába –, Cassie-t már éppen drótozták be az esetszobában.

– Kérem, most vegye le a pulóverét – mondta halkan a technikus.

Alacsony, kifejezéstartan arcú figura volt, a keze viszont ügyesen, szakavatottan mozgott. Cassie szófogadóan áthúzta a fején a pulcsiját, mint a gyerek az orvosi rendelőben. Alatta csak egy majdnem könyékig érő ujjú, kisfiús póló volt. A pár nappal ezelőtt viselt dacos sminket elhagyta, a szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek. Kíváncsi lettem volna, hogy aludt-e egyáltalán. Szinte láttam magam előtt, ahogy térdére húzott pólóban ül az ablakpárkányon, időnként fölizzik a parányi, piros fénypont, amikor slukkol a cigarettájából, és nézi, ahogy a hajnali fény megvilágítja odalent a kertet. Sam az ablaknál állt, nekünk háttal, O'Kelly pedig a táblánál babrált letörölt egy-egy vonalat, majd újra meghúzta. – Kérem, vezesse át a drótot a pólója alatt – mondta Cassie-nek a technikus.

– Várják a lakossági bejelentések – szólt oda nekem O'Kelly.

– Én is menni akarok – mondtam. Sam vállá megmozdult. Cassie, aki éppen a mikrofon fölé hajolt, nem nézett föl.

– Majd ha befagy a sivatag, és hazakorcsolyáznak a tevék – felelt O'Kelly.

Annyira fáradt voltam, hogy finoman kavargó, fehér ködön át láttam mindent – Menni akarok én is – ismételtam. Ezúttal már senki sem vett rólam tudomást.

A technikus Cassie farmerére csíptette az adóvevő akkumulátorát, majd kicsit bevágta a trikója nyaki szegélyét, és becsúsztatta a mikrofont. Visszavetette vele a pulóverét – ekkor Sam és O'Kelly megfordult –, majd azt mondta, beszéljen. Amikor Cassie értetlenül nézett rá, O'Kelly türelmetlenül rámordult: – Mondjon bármit, ami eszébe jut, Maddox, ha akarja, mesélje el, mit tervez a hétvégére! – Cassie ehelyett elszavalt egy verset. Régimódi versike volt, olyasféle, amelyet az iskolában földnak memoríternek. Jóval később, egy poros könyvesboltban böngészgetve, rábukkantam a szóban forgó

sorokra:

Imámba ölmos, szép szavakkal
Foglaltam könnyű fejetek.
Mit hozzak nektek, szóltam,
Mielőtt sírva elmegyek?

Vidd, felelték, a tölgyet, babért.
Vidd a sűrű könnyeket, s velük
Élj, mint pazarló szerető. Mit
Úgysem adhatsz, csak az kell nekünk.

Halk, egyenletes, szinte kifejezéstartelen volt a hangja. Üresen kongott a hangszórókban, suttogó visszhang kísérté, és a háttérben valami légáramlat zaja hallatszott, mintha valahol a távolban viharos szél kerekedett volna. Eszembe jutottak azok a kísértethistóriák, amelyekben a holtak hangja recsegő rádión vagy telefonvonalon keresztül jut el szeretteikhez valami elveszett hullámhosszon, dacolva a természet törvényeivel és a világegyetem végtelen, vad terével. A technikus szakavatott, finom mozdulatokkal babrált a titokzatos tárcsákkal, csúszóérintkezőkkel.

– Köszönjük, Maddox, igazán megható volt – mondta O’Kelly, miután a technikus jelezte, hogy minden rendben. – Na, szóval: ez itt Knocknaree. – Nagyot csapott Sam térképére. – A híradósfurgonban leszünk, a Knocknaree soron parkolunk le, az a telep bejárata után az első utca balra. Maddox, maga bepöfög azon a motorján vagy micsodáján, leparkol Devlinék háza elé, és elhívja a lányt sétálni. Kimennek a telep hátsó kapuján, jobbra fordulnak, az ásatástól távolodva elindulnak, aztán újabb jobbkar, és a telep oldalsó szélét jelző fal mellett kijutnak a főútra, majd harmadszor is jobbra fordulnak, a telep főbejárata felé. Ha ettől az útvonaltól bármelyik pillanatban eltér, azt mondja be, hogy halljuk. Minél gyakrabban adja meg a pillanatnyi helyzetét. Amikor... úristen, miket beszélek, szóval ha szabályszerű figyelmeztetés után kised belőle annyit, amennyi elég a letartóztatáshoz, tartóztassa le. Ha úgy gondolja, hogy a csaj rájött, mi az ábra, vagy ha nem jut vele semmire, zárja le a beszélgetést, és jöjjön vissza. Ha bármikor erősítésre van szüksége, jelezze, és máris jövünk. Ha fegyver van nála, azt is mondja be, hogy halljuk. „Tegye le azt a kést!”, vagy valami. Szemtanú nincs, úgyhogy a saját fegyverét csak akkor vegye elő, ha nincs más választása.

– Nem viszem a fegyveremet – mondta Cassie, majd lecsatolta a pisztolytokját, átadta Samnek, és széttárta a karját. – Motozz meg.

– Minek? – kérdezte értetlenül Sam, és zavartan nézte a kezében lévő pisztolyt.

– Hogy nincs-e nálam fegyver. – Sam vállá fölött elnézve a messzeségbe révedt. – Ha Rosalind elkotyog valamit, utána azt fogja mondani, hogy pisztolyt szereztem rá. Nézd át a robogómat is, mielőtt ráülnék.

Mind a mai napig nem tudom pontosan, hogyan sikerült mégis bejutnom abba a híradóskocsiba. Lehetséges, hogy azért, mert – botrány és gyalázat ide vagy oda – még mindig én voltam Cassie társa, és az efféle kapcsolat iránti automatikus tisztelet minden nyomozóba mélyen beleivódott. De az sem kizárt, hogy a totyogó kisgyerekek harcmódora vezetett sikerre: ha egy felnőttnek elég hosszú ideig rágod a fülét ugyanazzal, miközben ő valami mást próbálna csinálni, előbb-utóbb rámondja, hogy jó, csak hogy fogd már be a szád. Kétségeesetten, mindenre elszántan, emberi méltóságomra fittyet hányva nyaggattam tehát O’Kellyt, aki végül beadta a derekát. Talán eszébe jutott az is, hogy ha elutasít, utánuk megyek a Land Roverrel.

Baljós külsejű, ablaktalan fehér furgonban utaztunk. Az efféle járművek, amelyeket rendszerint egy fiktív padlóburkoló cég emblémájával látnak el, gyakori szereplői a rendőrségi jelentéseknek. A belső tere még hátborzongatóbb volt: lépten-nyomon vastag, fekete kábelek heverték föltekercselve, a műszaki berendezések pislákoltak, sziszegtek, a világítást a fejünk fölötti, gyér fényű égő jelentette, a hangszigeteléstől pedig gumifalú cellának hatott a hely. Sweeney vezetett, mi pedig Sammel, O’Kellyvel és a technikussal a furgon hátsó terében rázkódtunk szótlánul a kényelmetlen, alacsony padokon. O’Kelly hozott egy termosz kávé meg valami ragacsos péksüteményt, amelyből módszeresen nagyokat harapott, de nem adta semmi jelét, hogy ízlene neki. Sam egy képzeletbeli foltot próbált levakarni a nadrágja térdéről. Én az ujjperceimet ropogtattam, amíg rá nem döbrentem, milyen idegesítő lehetek, és próbáltam nem tudomást venni a kínzó nikotinhiányról. A technikus az *Irish Times* keresztrejtvényét fejtette.

A Knocknaree soron megálltunk, és O’Kelly rácsörgött Cassie-re a mobilján. Cassie a furgon berendezésének hatósugarán belül tartózkodott, nyugodt, egyenletes volt a hangszórókból jövő hangja. – Maddox.

– Hol van? – mordult rá O’Kelly.

– Most érek be a telepre. Nem akartam korábban ideérni, és itt bókászni.

– Mi már fölvtük a pozíciónkat. Csinálhatja.

Cassie alig észrevehető szünet után azt felelte: – Igen, uram –, majd letette. Hallottam a fölberregő Vespát, amely egy perccel később, a furgontól mindössze néhány méterre elhaladva furcsa sztereoeffektust idézett elő. A technikus összehajtotta az újságját, és igazított valamin egy hangyányit. A velem szemben ülő O’Kelly pedig elővett a zsebéből egy zacskó cukorkát, és hátradőlt.

Léptek rezegtették a mikrofont, majd az ajtócsengő halk, udvarias bimbója hallatszott. O'Kelly meglepette felénk a cukorkászacskót, majd miután senki sem kért, vállat vont, és kihalászott magának egy cukormázás tejkrémellát.

Kattanás: nyílt az ajtó. – Maddox nyomozó! – szólalt meg nem túl lelkesen Rosalind. – Attól tartok, jelenleg mindannyian nagyon elfoglaltak vagyunk.

– Tudom – felelte Cassie. – Elnézést kérek, amiért ilyenkor zavarom. De nem lehetne... nem szánna rám esetleg mégis pár percet?

– Tegnapelőtt lett volna alkalma beszélgetni velem, de csak sértegetett, és tönkretette az estemet. Nem érzem úgy, hogy vesztegetnem kéne magára az időmet.

– Nagyon sajnálom, ami akkor történt. Nem lett volna szabad úgy viselkednem. De most nem az ügyről lenne szó. Hanem arról, hogy... meg kell kérdeznem magától valamit.

Csend. El tudtam képzelni, ahogy Rosalind az ajtóban állva méregeti Cassie-t, aki feszült arccal, kezét a szarvasbőr dzsekije zsebébe mélyeszte vár. A háttérben valaki – talán Margaret – hangosan mondott valamit. – Engem keresnek, anya! – vetette oda neki Rosalind, majd becsapódott az ajtó.

– És mi lenne az? – érdeklődött Rosalind.

– Nem lehetne... – Csoszogásszerű nesz: Cassie idegesen áll egyik lábáról a másikra. – Nem sétálhatnánk egyet? Elégge bizalmas dologról van szó.

Ez bizonyára fölcsigázta Rosalind érdeklődését, de a hangja ugyanolyan volt, mint addig. – Igazából már indulni készültem.

– Csak öt percet kérek. Megkerülhetnénk hátulról a telepet. Kérem, Miss Devlin! Nagyon fontos.

Rosalind végül nagyot sóhajtott. – Rendben. Pár perc talán belefér.

– Köszönöm – mondta Cassie –, igazán lekötelez. – Elindultak a gyalogjárón, Rosalind cipősarka határozottan, szaporán kopogott a kövezeten.

Csodaszép, meleg reggel volt. A nap már javarészt eltüntette az enyhe éjszakai ködöt, de amikor beszálltunk a furgonba, még láttunk egy-egy leheletnyi ködfoltot a fű fölött meg a nyugodt, tiszta égbolt alatt. A hangszórók fölerősítették a fekete rigók csivitelését, a telep hátsó kapujának nyikorgását és zörgését, majd a nedves fű zizegését az erdő mellett haladó Cassie és Rosalind lába alatt. Arra gondoltam, milyen gyönyörűnek látná őket valaki, aki arra járna ezen a korai órán, és hogy költők tollára kívánczna Cassie szélfűtta haja, könnyed járása, Rosalind szaporán lépkedő, fehér ruhás, karcsú alakja, a csillogó hajuk a sárguló falevelek alatt, a közeledtükre elinaló nyulak.

– Kérdezhetek magától valamit? – szólalt meg Cassie.

– Azt hittem, ezért vagyunk itt – felelte Rosalind, és a hanghordozása

finoman jelezte, hogy Cassie rabolja a drága idejét.

– Igen. Elnézést. – Cassie nagy levegőt vett. – Szóval azon gondolkoztam, honnan tudott...

– Igen? – bátorította udvariasan Rosalind.

– Hogy honnan tudott Ryan nyomozóról és rólam. – Csönd. – Hogy... viszonyunk van.

– Ja, erről van szó! – Rosalind csilingelő kacagása érzelemmentes volt, még diadalittasságot is alig-alig lehetett fölfedezni benne. – Jaj, Maddox nyomozó! Mégis, mit gondol?

– Azt, hogy valamiből rájött. Talán nem lepleztük olyan jól, mint gondoltuk. De úgy tűnt... szóval, nem hagyott nyugodni a dolog.

– Hát, kicsit azért feltűnően csinálták, nem? – Játékosan korholó hanghordozás. – De nem magamtól jöttem rá. Ha hiszi, ha nem, Maddox nyomozó, nem szoktam a maga szerelmi életén töprengeni.

Újabb csönd. O'Kelly a fogai közé ragadt karamellát piszkálgatta ki. – Akkor honnan tudta meg? – kérdezte végül páni félelmet tükröző hangon Cassie.

– Természetesen Ryan nyomozótól – felelte kedvesen Rosalind. Éreztem, hogy Sam és O'Kelly tekintete rám villan, és beharaptam az arcomat, nehogy kicsússzon a számon a tagadás.

Nem könnyű ezt bevallani, de tény, hogy egészen addig a pillanatig gyáván dédelgettem egy mákszemnyi reményt, hogy talán mégis csak szörnyű félreértés az egész, és mégis csupán egy fiúról van szó, aki előszeretettel mondja azt, amit a másik szerint hallani akar, meg egy lányról, akiben ádáz indulatokat korbácsolt a súlyos trauma, a gyász meg az, hogy én elutasítottam. Százféleképpen érthettük földre a helyzetet. Csak akkor, a könnyedén odavetett, merően fölösleges hazugság hallatán fogtam föl, hogy az a Rosalind, akit én ismertem, a sebzett lelkű, elragadó, kiszámíthatatlan lány, akivel jókat nevetgeltünk a Central Hotel bárjában, és kézen fogva üldögéltünk egy padon, soha nem létezett. Kiszámítottan hatásvadász volt minden, amit láttam tőle, gondosan, elmélyülten kidolgozott minden apró részletet, akár egy jelmeztervező. Az, ami a csillogó fátylak tömkelege alatt rejtett, pofonegyszerű volt és halált hozó, mint a szögesdrót.

– Ez hazugság! – háborgott elfúló hangon Cassie. – Ő ezt soha a bűdös életbe nem mondaná el...

– Ne merészeljen ordítózni velem! – csattant föl Rosalind.

– Bocsásson meg – mondta kis szünet után meghunyászkodva Cassie. – Csak... csak váratlanul ért. Nem gondoltam, hogy Ryan valaha is elmondaná ezt bárkinek.

– Hát, pedig elmondta. Jobban kéne vigyáznia, hogy kiben bízik meg. Csak ezt akarta kérdezni?

– Nem. Meg kell kérnem egy szívességre. – Cassie most a hajába túrt, vagy talán az arcán simított végig a kezével. – A rendőrségnél tiltja a szabályzat, hogy az ember... barátkozzon a társával. Ha a főnökünk megtudja, mindkettőnket kirúghatnak vagy visszaküldhetnek egyenruhásnak. És ez a munka... ez a munka nagyon sokat jelent nekünk. Mindkettőnknek. Örült sokat melóztunk azért, hogy bekerüljünk a gyilkossági csoportba. A szívünk szakadna meg, ha kivágnának onnan.

– Erre talán előbb kellett volna gondolniuk, nem?

– Tudom – felelte Cassie –, tudom. De azért esetleg megkérhetném, hogy ne szójon erről senkinek?

– Szóval fedezzem a kis viszonyukat. Erre gondol?

– Őö... igen. Azt hiszem, erre.

– Nem tudom, miért gondolja, hogy én szívességgel tartozom magának – mondta ridegen Rosalind. – Hiszen borzasztóan faragatlanul viselkedett velem, valahányszor találkoztunk, egészen mostanáig, amikor akar tőlem valamit. Nem szeretem az olyan embert, aki kihasznál másokat.

– Sajnálom, ha udvariatlan voltam – mondta Cassie. Feszültnek tűnt, a szokottnál magasabb hangfekvésben és gyorsabban beszélt. – Őszintén sajnálom. Azt hiszem, úgy éreztem... nem is tudom, fenyegetve éreztem magam... nem lett volna szabad kitöltenem magán a mérgemet. Kérem, bocsásson meg.

– Valóban tartozott egy bocsánatkéréssel, de ez most mellékes. Hogy engem inzultált, az nem érdekel, de ha velem így bánt, akkor bizonyára másokkal is tesz ilyet, jól mondom? Nem tudom, helyes-e védelmeznem valakit, aki ekkorát vét a szakmája szabályai ellen. Át kell gondolnom, nem kötelességem-e fölvilágosítani a főnökeit, hogy milyen maga valójában.

– A kis ribanc! – mondta halkan, föl sem nézve Sam.

– Ráférne egy kiadós seggberúgás – morogta O’Kelly. Mintha akarata ellenére kezdte volna érdekelni a dolog. – Ha én az ő korában egy kétszer annyi idős emberrel ilyen pófátlanul beszélek...

– Nézze – szólalt meg kétségbeesetten Cassie –, nem csak rólam van szó. Hanem Ryan nyomozóról is. Ő soha nem volt bunkó magával, igaz? Sőt, kifejezetten odavan magáért.

Rosalind szemérmesen fölkacagott. – Ó, igazán?

– Igen – felelte Cassie. – Úgy, ahogy mondom.

Rosalind úgy csinált, mintha ezen elgondolkodna. – Hát... ha maga üldözte őt, akkor végső soron nem ő a hibás. Talán nem lenne igazságos, ha ő is bűnhődne érte.

– Azt hiszem, valóban én... – Cassie hangjából csak úgy sütött a leplezetlen megalázottság. – Én voltam az, aki... én kezdeményeztem mindent.

– És mióta tart ez a dolog?

– Öt éve – felelte Cassie. – Megszakításokkal. – Öt évvel azelőtt még nem is ismertük egymást, még csak nem is ugyanabban az országrészben szolgáltunk. Hirtelen rádöbrentem, hogy ez a válasza O’Kellynek is szólt, hogy ha a főnöknek lenne valami halovány gyanúja velünk kapcsolatban, azt ezzel a nyilvánvaló hazugsággal eloszlassa. Csak ekkor fogtam föl, milyen bonyolult, kétélű játékot játszik Cassie.

– Mielőtt fontolóra veszem, hogy esetleg fedezem magukat – mondta Rosalind –, biztosan tudnom kell, hogy már vége a viszonyuknak.

– Vége van. Esküszöm, hogy vége. Ryan... Ryan néhány hete szakított velem. Ezúttal végérvényesen.

– Ó, igazán? Miért?

– Erről nem szeretnék beszélni.

– Hát, pedig nem igazán van más választása.

Cassie nagy levegőt vett. – Nem tudom, miért – mondta. – Ez a nagy igazság. Pedig mindent megpróbáltam, hogy kiszedjem belőle, mi az oka, de ő csak azt hajtogatja, hogy bonyolult a dolog, hogy össze van zavarodva, meg hogy pillanatnyilag nem képes a párkapcsolatra. Nem tudom, hogy van-e az életében valaki más, vagy... Már nem is vagyunk beszélő viszonyban. Rám se néz. Nem tudom, mit csináljak. – Erősen remegett a hangja.

– Hallják ezt? – szólalt meg O’Kelly, de nem mondhatnám, hogy őszinte csodálattal. – Maddox pályát tévesztett. Színpadon lenne a helye.

De ezúttal nem szénészkedett, és Rosalind ezt ki is szagolta. – Hát, nem mondhatnám, hogy most meglepett – mondta némi gúnyos éllel a hangjában.

– Ryan nyomozó nem igazán úgy beszél magáról, mint egy szerelmes lovag.

– Miket mond rólam? – kérdezte kis szünet után gyámoltalanul Cassie. Készséggel mutogatta a gyenge pontjait, szándékosan hagyta, hadd sértegesse, hadd üsse-verje, marcangolja Rosalind, hadd hízzon a fájdalmán, amit rétegenként lehámoz róla, majd apránként befalatoz. Émelygett a gyomrom.

Rosalind hosszú hatásszünetet tartott. – Azt mondja, hogy maga kétségbeesett – szólalt meg végül búbjáosan, tisztán csengő, határozott hangon. – Igen, ezt a szót használta: „kétségbeesett”. Ezért viselkedett maga olyan csúnyán velem: mert féltékeny volt rám, amiért olyan sokat jelentek Ryan nyomozónak. Ő próbált tapintatos lenni – azt hiszem, sajnálta magát –, de aztán nagyon elege lett a viselkedéséből.

– Hazudik! – sziszegtem dühösen. Képtelen voltam uralkodni magamon. – Én soha...

– Fogd be! – mondta Sam, és O’Kelly is fölcsattant: – Ki a szart érdekel?

– Csöndesebben, kérem – szólalt meg udvariasan a technikus.

– Én figyelmeztettem őt – mondta eltűnődve Rosalind. – Tehát végül

megfogadta a tanácsomat?

– Igen – felélte nagyon halkan, remegő hangon Cassie. – Azt hiszem, igen.

– Ó, istenem! – Derűsen csengett a hangja, mintha mulattatná a dolog.

– Nagyon szerelmes belé, ugye?

Semmi.

– Szerelmes belé?

– Nem tudom. – Cassie hangja tele volt fájdalommal, és összerosódtak a szavai, de csak akkor jöttem rá, hogy sír, amikor jó hangosan kifújta az orrát. Soha nem láttam sírni. – Nem is gondoltam erre, amíg... soha nem álltam még ennyire közel senkihez – folytatta. – És most képtelen vagyok tiszta fejjel gondolkodni, egyszerűen képtelen vagyok...

– Jaj, Maddox nyomozó! – sóhajtott fel Rosalind. – Ha már hozzám nem tud őszinte lenni, legalább saját magához legyen az.

– Tényleg nem tudom. – Cassie alig tudta kipurékolni magából a szavakat. – Lehet, hogy... – Elszorult a torka.

Mintha a föld alatt lettünk volna, vagy valami rémálomban, úgy éreztem, mindjárt ránk omlanak a furgon falai. Attól, hogy nem láttuk őket, csak a hangjukat hallottuk, még hátborzongatóbb volt az egész, mintha két, örök csatáját vívó szellem párbeszédébe hallgattunk volna bele. A félhomályos furgonban nem láttam az ajtó kilincsét. Elkaptam viszont O'Kelly szúrós, figyelmeztető pillantását. – Maga akart itt lenni, Ryan – mondta.

Alig kaptam levegőt. – Oda kéne mennem.

– És ott mit csinálna? Terv szerint zajlik minden, bármennyit is ér az a terv. Higgadjon le.

A hangszórókból halk, szívet tépő hüppögés hallatszott. – Ez nem volt benne a tervben – mondtam. – Hallgassa!

– A munkáját végzi – szólalt meg Sam. Kifürkészhetetlen volt az arca a gyér, sárgás fényben. – Ül le.

A technikus fölemelte a mutatóujját. – Jó lenne, ha uralkodna magán – mondta viszolyogva Rosalind. – Hisztérikus emberrel nehéz értelmes társalgást folytatni.

– Bocsásson meg – mondta Cassie, majd újra kifújta az orrát, és nagyot nyelt. – Nézze... Kérem, legyen belátó. Vége van, nem Ryan nyomozó volt a hibás, és ő bármit megtenne magáért. Hiszen annyira megbízott magában, hogy még ezt is elmondta. Nem tudná egyszerűen... annyiban hagyni? Nem tenné meg, hogy nem szól róla senkinek? Kérem!

– Hát... – Rosalind fontolóra vette a dolgot. – Ryan nyomozóval egy ideig nagyon közel álltunk egymáshoz. De amikor utoljára találkoztunk, ő is nagyon csúnyán viselkedett velem. És hazudott arról a két barátjáról is. Nem szeretem a hazug embereket. Nem, Maddox nyomozó. Sajnálom, de nem

érzem úgy, hogy bármiféle szívességgel tartoznék magának.

– Oké – mondta Cassie. – Oké, oké. Akkor mi lenne, ha cserébe én is megtennék valamit magáért?

Kurta nevetés. – El nem tudom képzelni, mire lehetne szükségem magától.

– Pedig van valami, amiben segíthetnék. Öt percet adjon még, rendben? Lesétálhatnánk a telepnek ezen az oldalán a főútig. Esküszöm, hogy tudok segíteni magának.

Rosalind megint nagyot sóhajtott. – Amíg visszaérünk a házunkig, addig hallgatom. De tudja, Maddox nyomozó, egyeseknek erkölcsi érzékük is van. Ha úgy döntök, hogy kötelességem beszámolni erről a feletteseinek, nem fogja megvásárolni a hallgatásomat.

– Ez nem vesztegetés. Csak... segítség.

– Magától? – Megint az a nevetés, az a hideg, trillázó kis kacaj, amit olyan elbűvölőnek találtam. Azon kaptam magam, hogy belevájom a körmeimet a tenyerembe.

– Két napja letartóztattuk Damien Donnellyt Katy meggyilkolásáért – mondta Cassie.

Lélegzetvételnyi szünet. Sam a térdére könyökölve előredőlt. Aztán: – Hát, tulajdonképpen legfőbb ideje volt, hogy a szerelmi ügyei mellett a húgom meggyilkolására is fordítson egy kis figyelmet Ki az a Damien Donnelly?

– Azt állítja, hogy néhány héttel ezelőtt még magával járt.

– Hát, ez nyilvánvalóan nem igaz. Ha a barátom lett volna, talán hallottam volna róla, nem igaz?

– A híváskimutatás szerint – mondta óvatosan Cassie – sokszor beszéltek egymással mobilon.

Rosalind hangja fagyos lett. – Ha szívességet akar kérni tőlem, Maddox nyomozó, annak nem az a legjobb módja, ha hazugsággal vádol.

– Nem vádolom én semmivel – mondta Cassie, és egy pillanatig azt hittem, megint elcsuklik a hangja. – Tisztában vagyok vele, hogy ez a maga személyes ügye, és nincs rá semmi oka, hogy a bizalmába avasson...

– Ez tökéletesen igaz.

– Csak próbálok elmagyarázni, hogyan tudnék segíteni magának. Tudja, Damien bízik bennem. Beszélgettünk.

Rosalind kis szünet után megvetően szusszant egyet. – Emiatt kár izgalomba jönnie. Damien bárkinek kiönti a szívét, aki hajlandó meghallgatni.

Sam kurta, villámgyors fejbólintással jelezte, hogy megvan az első lépés.

– Tudom, tudom. De az a helyzet, hogy elmondta, miért tette. Azt mondta, magáért. Mert maga megkérte rá.

Hosszú ideig semmi.

– Ezért hívtam be magát tegnapelőtt este – mondta aztán Cassie. – Erről akartam kihallgatni.

– Jaj, Maddox nyomozó! – Rosalind hangja egy árnyalattal élesebb lett, és én nem tudtam, hogy ez jó jel vagy rossz. – Ne nézzen már hülyének! Ha lenne ellenem bizonyítékuk, már rég le lennék tartóztatva, nem itt hallgatnám, ahogy maga Ryan nyomozóról zokog.

– Eppen erről van szó – mondta Cassie. – A többiek még nem tudják, mit mondott nekem Damien. Ha megtudják, akkor valóban letartóztatják magát.

– Most fenyeget? Mert az nagyon rossz ötlet.

– Nem! Csak próbálom... Oké, elmondom, mire gondoltam. – Cassie nagy levegőt vett. – Ahhoz, hogy valakit bíróság elé állítsunk gyilkosságért, tulajdonképpen nincs szükségünk indítékra. Hiszen beismerte, hogy ő tette, a kihallgatásnak az a része föl van véve videóra. Ennyi elég ahhoz, hogy börtönbe juttassuk, senkinek sem muszáj tudnia, hogy miért ölt. És, amint már mondtam, megbízik bennem. Ha azt mondom neki, hogy jobb, ha megtartja az indítékát magának, el fogja hinni. Tudja, milyen.

– Igen, sokkal jobban, mint maga. Istenem, Damien! – Lehet, hogy ez az ostobaságom ékes bizonyítéka, de még ekkor is képes voltam meghökkenni a Rosalind hangjában bujkáló tökéletes, személytelen elutasítástól. Sokkal több volt ez, mint megvetés. – Miatta igazán nem aggódom. Hiszen egy gyilkos, az ég szerelmére! Gondolja, hogy bárki is hitelt ad a szavának az enyémmel szemben?

– Én hittem neki – mondta Cassie.

– Hát, igen. Ez nem tünteti föl valami jó fényben a nyomozói képességeit. Damiennek jóformán annyi agya sincs, hogy a cipőfűzőjét megkösse, maga meg csak úgy elhiszi neki ezt a kis történetet? Tényleg azt hitte, hogy egy ilyen rakás szerencsétlenség, mint ő, el tudná egyáltalán mondani, hogy mi történt valójában? Damien csak nagyon egyszerű dolgokkal boldogul, Maddox nyomozó, márpedig ez nem volt egyszerű történet.

– Az alapvető tények stimmelnek – felelte élesen Cassie. – A részleteket nem akarom hallani. Ha úgyis meg kell tartanom magamnak, akkor minél kevesebbet tudok, annál jobb.

Egy pillanatig csend volt, mintha Rosalind meghányta-vetette volna magában a lehetőségeit, majd jött a jól ismert kacaj. – Tényleg? De maga állítólag amolyan nyomozóféle. Nem kéne a szakmájánál fogva érdekelnie, hogy mi történt valójában?

– Tudok annyit, amennyit tudnom kell. Bármit mond, az nem lesz hasznomra.

– Ó, tudom én azt – felelte vidáman Rosalind. – Hiszen nem fogja tudni felhasználni. De ha kényelmetlen helyzetbe kerül azzal, hogy megtudja

az igazságot, azt csak magának köszönheti, jól mondom? Nem hiszem, hogy tekintettel kéne lennem magára.

– Amint mondta, nyomozó vagyok – emelte föl a hangját Cassie. – Nem hallgathatom csak úgy végig a gyilkossággal kapcsolatos információkat...

– Hát, pedig kénytelen lesz – felelte változatlan hangon Rosalind. – Szóval Katy régebben nagyon aranyos kislány volt. De egy idő után már másra sem tudott gondolni, mint a táncra, és nagyon el volt telve magától. Az a Simone nevű nőszemély borzasztóan rossz hatással volt rá. Engem ez elszomorított. Valakinek muszáj volt helyretennie, nem igaz? A saját érdekében. Úgyhogy...

– Ha tovább beszél – csattant föl a kelleténél hangosabban Cassie –, figyelmeztetni fogom, hogy fölhasználható maga ellen, amit mond. Különben...

– Ne fenyegetsen, Maddox nyomozó! Nem figyelmeztetem még egyszer.

Kimaradt egy ütem. Sam a semmibe bámult, és az egyik ujjpercét rágcsálta.

– Tehát – folytatta Rosalind – úgy döntöttem, az a legjobb, ha megmutatom Katynek, hogy ő abszolút nem különleges. Okosnak például egyáltalán nem mondanám. Amikor adtam neki...

– Nem köteles beszélni, ha nem akar – vágott közbe erősen remegő hangon Cassie –, de bármit mond, azt írásban rögzítjük, és bizonyítékként felhasználható ön ellen.

Rosalind ezen sokáig töprengett. Hallottam, ahogy ropognak a talpuk alatt a száraz falevelek, és azt is, hogy Cassie pulóvere minden lépésnél finoman súrolja a mikrofont. Valahol a háttérben elégedetten turbékolt egy örvös galamb. Sam tekintete most rajtam állapodott meg, a félhomályban mintha megvetést olvastam volna ki belőle. A nagybátyjára gondoltam, és álltam a pillantását.

– Elvesztette – szólalt meg O’Kelly. Nyújtózkodott egyet, hátrafeszült a széles válla, és megropogtatta a nyakát. – Az a nyomorult figyelmeztetés az oka. Amikor én kezdtem a szakmát, nem kellett ilyesmivel szarzkodni. Az ember egyszer-kétszer beszólt a delikvensnek, az elmondta, amit tudni akartunk, és ez minden bírónak megfelelt. Na sebjaj, legalább mehetünk vissza dolgozni.

– Várjon egy kicsit! – mondta Sam. – Még nincs veszve semmi.

– Figyeljen – mondta végül Cassie, miután jól teleszívta a tüdejét levegővel. – Visszatérve arra, hogy a főnökünknek...

– Egy pillanat! – vágott a szavába ridegen Rosalind. – Még nem fejeztem be.

– De igen! – vágta rá Cassie, de a hangja árulkodóan remegett. – Ami Katyt illeti, végeztünk. Nem fogok itt állni, és végighallgatni, hogy...

– Nem szeretem, ha terrorizálni próbálnak, Maddox nyomozó. Azt mondom, amit akarok. Maga pedig végighallgat. Ha még egyszer félbeszakít, a beszélgetésnek vége. Ha pedig bárkinek is visszamondja, fölvilágosítom a feletteseit, milyen ember is maga valójában, és ezt Ryan nyomozó is meg fogja erősíteni. Egy szavát sem fogja elhinni senki, és búcsút inthet a hön szeretett munkájának is. Érthető?

Csőnd. Még mindig liftezett a gyomrom, lassan, fájdalmasan. Nagyon nyeltem. – Ez az arrogancia! – szólalt meg halkan Sam. – A kurva életbe, ez az elképesztő arrogancia...

– Ne beszéljen ilyen csúnyán Maddox egyetlen esélyéről – mondta O’Kelly.

– Igen – mondta nagyon halkan Cassie. – Értem.

– Akkor jó. – Rösaling hangján éreztem a kimérten affektált, elégedett kis mosolyt. Már aszfalton kopogott a cipősarka. Ráfordultak a főútra, és a telep bejárata felé tartottak. – Tehát mint mondtam, úgy láttam, valakinek muszáj közbelépnie, mert Katy túlságosan el van szállva magától. Ez természetesen a szüleink dolga lett volna, de mivel ők nem tették, amit kell, kénytelen voltam átvállalni tőlük. Azt hiszem, az efféle hanyagság is a gyerek bántalmazásának egy módja, nem gondolja?

Megvárta, míg Cassie nagy nehezen kinyögi, hogy: – Nem tudom.

– Hát, pedig az. És engem nagyon fölbosszantott. Meg is mondtam Katynek, hogy abba kellene hagynia a balettet, mert rossz hatással van rá, de nem hallgatott rám. Meg kellett tanulnia, hogy nem körülötte forog a világ. Ezért időről időre abbahagyattam vele a táncot. Akarja tudni, hogy csináltam?

Cassie szaporán lélegzett. – Nem. Nem akarom tudni.

– Úgy, hogy megbetegítettem, Maddox nyomozó. Istenem, komolyan azt akarja mondani, hogy még erre sem jöttek rá?

– Fölmerült bennünk. Arra gondoltunk, hogy talán az édesanyjuk csinált vele valamit...

– Az anyám? – Megint érződött a hangján a megvetésnél is mélyebb elutasítás, a teljes semmibe vétel. – Ugyan már! Az anyámat egy hét alatt elkapták volna, talán még akkor is, ha magukra bizzák az ügyet. Mosogatószert kevertem Katy gyümölcslevébe, vagy tisztítószert, vagy amihez aznap éppen kedvem volt, és azt mondtam neki, hogy ez egy titkos recept, és ettől jobban fog táncolni. Ő meg volt olyan ostoba, hogy el is hitte. Érdeklődve vártam, hogy rájön-e valaki, de nem jött rá senki. El tudja ezt képzelni?

– Jézusom! – mondta szinte suttogva Cassie.

– Most, Cassie! – morogta Sam. – Ez súlyos testi sértés. Rajta!

– Nem fogja letartóztatni – mondtam. Furcsa, döcögős volt a hangom.
– Amíg rá nem tudja verni a gyilkosságot, addig nem.

– Nézze – szólalt meg Cassie, és hallottam, hogy nagyot nyel. – Mindjárt bemegyünk a telepre, és azt mondta, csak addig beszélgethetünk, amíg a házukhoz érünk. Tudnom kell, hogy döntött azzal kapcsolatban, amit kértem.

– Majd megtudja, ha megmondom. És akkor megyünk vissza a telepre, amikor majd úgy döntök. Tulajdonképpen vissza is fordulhatnánk, hogy be tudjam fejezni a történetet.

– Hogy még egyszer megkerüljük a telepet?

– Maga akart mindenáron beszélni velem, Maddox nyomozó – mondta szemrehányóan Rosalind. – Kénytelen lesz megtanulni, hogy amit tesz, azért felelősséget kell vállalnia.

– A francba! – morogta Sam. Távolodtak tőlünk.

– Nem lesz szükség erősítésre, O’Neill – mondta O’Kelly. – Szörnyű kis bestia a csaj, de aligha rejteget a ruhája alatt egy Uzit.

– Szóval Katy nem tanult semmiből. – Rosalind hangjának megint vészjósló éle volt – Aztán nagy nehezen leesett neki, hogy mitől folyton beteg – istenem, évekig tartott neki! –, és nekiállt hisztizni. Azt mondta, soha többé nem iszik meg semmit, amit én adok neki, még azzal is fenyegetőzött, hogy beárul a szüleinknek. Nem mintha hittek volna neki, hiszen folyton hisztizett minden semmiségen, de mégis... Érti, mire akarok kilyukadni? Elkényeztetett kis poronty volt, mindig úgy kellett lennie mindennek, ahogy ő akarta. Ha valami nem úgy volt, akkor rohant apucihoz meg anyucihoz árulkodni.

– Ő csak balett-táncos akart lenni – jegyezte meg halkan Cassie.

– Én pedig megmondtam neki, hogy ez nem elfogadható – csattant föl Rosalind. – Ha szépen tette volna, amit mondanak neki, nem lett volna semmi baja. Ő viszont fenyegetni próbált. Én láttam előre, hogy ezt teszi majd vele a balettiskola, az a sok újságcikk meg a táncest. Visszataszító volt, azt hitte, megtehet bármit, amihez csak kedve szottyan. Azt mondta nekem – szóról szóra ezt mondta, nem most találom ki –, szóval ott állt csípőre tett kézzel, és azt mondta: „Nem lett volna szabad ezt csinálnod velem! Soha többé ne tegyél ilyet!” Hát mi a francot képzelt magáról? Teljesen elvesztette az önkontrollját, felháborító volt, ahogy viselkedett velem, és én ezt nem voltam hajlandó eltűnni!

Sam keze ökölbe szorult, én pedig nem kaptam levegőt. Kivert a hideg veríték. Már nem is tudtam földézni, hogy néz ki Rosalind: a zsenge, fehér ruhás lány képét mintha atombomba robbantotta volna szét. Amit hallottam, azt nehéz lett volna képileg megjeleníteni. Talán leginkább ürességként lehetett volna – mint a rovarlárvák megsárgult burkát a száraz fűben, amelyet

más bolygóról jövő, hideg szelek fújnak be valami finom, maró hatású porral, s ez a por szétbomlaszt mindent, amihez csak hozzáér.

– Én is összeakadtam már olyan emberekkel, akik meg akarták mondani nekem, mit tegyek és mit ne – mondta Cassie feszülten, kifulladásra, egyedül ő tudta közülnünk, mire számíthat, de még őt is kiütötte, amit Rosalind elmondott. – De nem ötlettem meg őket – folytatta.

– Az igazság az, hogy én soha nem mondtam Damiennek, hogy bántsa Katyt. – Éreztem Rosalind hangján, hogy gúnyosan mosolyog. – Arról igazán nem tehetek, hogy a férfiak folyton tenni akarnak értem valamit.

Megkérdezheti tőle is, ha akarja: minden egyes ötlet tőle származott. Istenem, de sokáig tartott! Egy majmot hamarabb beidomít az ember. – O’Kelly felhorkant. – Amikor végre kipattant a fejéből a gondolat, olyan képet vágott, mint valami géniusz, aki most fedezte föl a gravitációt. Aztán meg folyton kételyei támadtak, egyre csak húzódott a dolog. Te jó ég! Ha eltelik még néhány hét, alighanem lemondok róla, és kezdem az egészet előlről, mert tőle begolyóztam volna.

– De végül megtette, amit várt tőle – mondta Cassie. – Miért szakított vele? Szegény fiú porig van sújtva.

– Ugyanazért szakítottam vele, amiért Ryan nyomozó magával. Ordítani tudtam volna az unalomtól. És ha már itt tartunk, nem tette meg, amit vártam tőle. Abszolút elbaltázott mindent. – Rosalind fölemelte a hangját, csak úgy süttött belőle a jéghideg indulat. – Bepánikolt, elrejtette a holttestet... elronthatott volna mindent! Komoly bajba sodorhatott volna. Őszintén szólva egyszerűen hihetetlen a fickó! Még arra is vettem a fáradságot, hogy kitaláljak neki egy sztorit, amivel félrevezetheti magukat, de még azt sem volt képes elmondani!

– A melegítés férfiról? – kérdezte Cassie, és hallottam, hogy feszesebb a hangja. Most már bármelyik pillanatban jöhetett a finálé. – Azt elmondta nekünk. Csak nem volt túl meggyőző. Azt hittük, csak nagy feneket kerített valami semmiségnek.

– Na látja. Meg kellett volna becstelenítenie Katyt, fejbe vágnia egy kővel, és ott hagynia a holttestét az ásatási területen vagy az erdőben. Ezt akartam tőle. Azt gondolná az ember, hogy ez talán még Damiennek sem túl bonyolult, de nem! ő képtelen volt ezek közül akár egyet is rendesen megcsinálni. Komolyan mondom, szerencséje van, hogy csak szakítottam vele. Azok után, hogy így elfuserált mindent, azonnal rá kellett volna küldenem magukat. Megérdemli, amit kapni fog.

Eljött a pillanat. Megvolt minden, ami kellett nekünk. Furcsa, fájdalmas hangot adva távozott belőlem a levegő. Sam a furgon oldalának dőlve a hajába túrt. O’Kelly hosszan, halkan füttyentett.

– Rosalind Frances Devlin! – mondta Cassie. – Letartóztatom azzal az

alapos gyanúval, hogy ez év augusztus tizenhetedikén, a Dublin megyei Knocknaree-ban meggyilkolta Katharine Bridget Devlint.

– *Vegye le rólam a kezét!* – harsant Rosalind hangja. Dulakodás zaja hallatszott, roppantak a talpuk alatt a gallyak, majd rövid, vészjósló hangot hallottunk, olyasmit, mint amikor a macska fűj, és azt, hogy Cassie meglepetten kapkod levegő után.

– A picsába! – hördült fel O’Kelly.

– Gyerünk! – mondta Sam, de én már négykézláb kerestem a kilincset.

Futottunk, ahogy a lábunk bírta. Csúszkálva fordultunk be a sarkon a telep bejáratá felé vezető útra. Nekem voltak a leghosszabb lábaim, így könnyedén le hagytam Samet és O’Kellyt. Mintha lassított felvételen úszott volna el mellettem minden: a nyikorgó kiskapuk, az élénkszíniűre festett ajtók, a háromkerekű biciklijén ülő, tátott szájjal bámuló kisgyerek, a rózsáit gondozó, nadrágtartós öregúr. A reggeli napfény lustán szívárgott lefelé, mint a méz, és a furgon félhomálya után szinte vakított. A furgon bevágott ajtaja iszonyú sokáig visszhangzott. Rosalind fölkaphatott egy hegyes faágat, egy követ, egy üvegcserepet, bármit: annyi mindennel lehet embert ölni. A sarkon elkaptam a kapufélfát, és már kint is voltam a főúton. Aztán ráfordultam a telep felső végét jelző fal mentén haladó ösvényre. Falevelek súrolták az arcomat, magas, nedves fűben haladtam, a sáros foltokon lábnyomok látszottak, úgy éreztem, mintha kezdenék felbomlani, mintha a hűvös, kellemes őszi szellő befűjné a bordáim közé, az ereimbe, és légneművé változtatná.

A telep sarkánál voltak, ahol a mező találkozik a megmaradt erdőszávvval. Elgyengült a lábam a megkönnyebbüléstől, amikor megláttam, hogy mindketten talpon vannak. Cassie a csuklójánál fogta Rosalindot – egy pillanatra eszembe villant, mekkora erővel szedett le Jonathan Devlinről –, de Rosalind keményen, ádázul küzdött. Nem kiszabadítani próbálta magát, hanem Cassie-ben akart kárt tenni. A sípcsontját rugdosta, próbálta megkarmolni, aztán láttam, hogy hátrarándul a feje, és arcul köpi. Kiabáltam valamit, de nem hiszem, hogy bármelyikük is hallotta volna.

Lábdobogást hallottam a hátam mögött, és Sweeney robogott el mellettem, mint egy rögbijátékos. Már menet közben húzta elő a bilincset. Megragadta Rosalind vállát, megperdítette, és a falhoz vágta. Mivel Cassie korán reggel állított be hozzá, Rosalind még nem volt kisminkelve, a haja pedig hátul össze volt fogva kontyban. Most először láttam, milyen csúnya így, a smink meg a göndör hajzuhatag nélkül a pufók arca, a gyűlöletteljes vigyorra biggyesztett, vékony szája, a játék babára emlékeztető, üveges, üres tekintete. Az iskolai egyenruhája volt rajta: formátlan tengerészkek szoknya és az iskola emblémájával ellátott, szintén tengerészkek blézer. Valamiért úgy éreztem, ennél szörnyűbb álcát nem is ölthetett volna magára.

Cassie hátratántorodott, majd megkapaszkodott egy fatörzsben, és visszanyerte az egyensúlyát. Amikor felém fordult, először csak a szemét láttam, a hatalmas, fekete, vakon a semmibe révedő szemét. Aztán megláttam az arca egyik oldalára örült krikszkraszokat rajzoló, lefelé csörgedező vért is. Az elmosódott árnyékokat vető falevelek alatt állva megingott egy kicsit, és egy vércsepp lepottyant a lába elé, a fűre.

Csak néhány méterre álltam tőle, de valamiért nem mentem közelebb. Kába volt, zilált, arcán ott hordozta a karmolások bélyegét. Olyan volt így, mint egy pogány papnő, aki a megvilágosodást hozó, elmondhatatlanul kegyetlen rítus után még csak félig van itt, félig pedig valahol máshol, és nem szabad megérinteni, amíg jelt nem ad. Bizsergett a nyakszirtem.

– Cassie – mondtam, és kitártam a karom. A mellkasom mintha meg akart volna nyílni. – Ó, Cassie!

Felém nyúlt ő is, és esküszöm, egy pillanatra már-már elindult felém az egész teste. Aztán észbe kapott. Visszahullt a két karja, és hátravetette a fejét. Céltalanul kóborolt a tekintete a végtelen, kék égbolton.

Sam félrelökött, és döngő léptekkel odament hozzám, majd sután megállt. – Jaj, istenem, Cassie... – Ki volt fulladva. – Mit művelt veled? Gyere.

Ráhúzta az inge ujját a kézfeje, és óvatosan fölítatgatta a vért Cassie arcáról, a másik kezével pedig megtámasztotta a fejét. – Aú, bassza meg! – szúrte közben a fogai között Sweeney, akinek Rosalind rálépett a lábára.

– Megkarmolt – mondta Cassie. Rémes volt a hangja, magas, kísérteties. – Hozzám ért, Sam! Ez a borzalom hozzám ért, istenem, le is köpött... töröld le rólam. Töröld le!

– Csss – csitította Sam. – Most már vége van. Nagyszerű voltál. – Átkarolta, magához vonta, és Cassie a vállára hajtotta a fejét. Sam egy pillanatig farkasszemet nézett velem, majd elfordította a fejét, és a Cassie göndör fürtjeit simogató kezét vizsgálgatta.

– Mi a franc folyik itt? – harsant a hátam mögött O'Kelly bosszús hangja.

Miután rendbe hozták Cassie arcát, kiderült, hogy nem is olyan súlyos a sérülése, amilyennek első ránézésre látszott Rosalind körmei nyomán három széles, sötét csík húzódott az arcán, de akárhogy is ömlött belőlük a vér, nem voltak mély sebek. A technikus, aki értett az elsősegélynyújtáshoz, azt mondta, nem is kell összevarrni őket, és szerencse, hogy Rosalind nem kapott a szemébe. Följánlotta, hogy tesz rá ragtapaszt, de Cassie azt mondta, majd csak akkor, ha visszamentünk a kapitányságra, és kifertőtlenítették. Időnként egész testében remegni kezdett, a technikus szerint sokkos állapotban volt. O'Kelly, aki az arckifejezéséből ítélve még mindig értetlenül állt a fejlemények előtt, és némiképp föl is dühítették a történetek, megkínálta

Cassie-t egy cukormázás tejkenőccel. – Ilyenkor jól tesz a cukor – magyarázta.

Cassie ilyen állapotban nyilván nem vezethetett, ezért otthagyta a Vespát, és beült előre a furgonba. Sam vezetett. Rosalind hátul utazott velünk, többiekkel. Miután Sweeney rátette a bilincset, lehiggadt. Mereven, sértődötten ült a helyén, és egy szót sem szólt. Valahányszor levegőt vettem, megcsapta az orromat a parfümjé élmélyítő illata, meg valami penetráns, túlérett, rothadt mocsokszag, de lehet, hogy az utóbbit csak a képzeletem szülte. Láttam a szemén, hogy lázasan dolgozik az agya, de az arca kifejezéselen volt. Nem árult el se félelmet, se dacot, se haragot, semmit.

Mire visszaértünk az irodába, O’Kelly hangulatában jelentős javulás állt be, és amikor követtem őt meg Cassie-t a felismerőszobába, meg sem próbált elküldeni. – Ez a lány egy fiúra emlékeztet, akivel együtt jártam iskolába – mondta. – Az a kölyök szemrebbenés nélkül naponta kicseszett a másikkal, aztán meg mindenkivel elhitette, hogy az volt a hibás. Nagy a jóisten állatkertje, vannak örült fazonok.

Cassie a falnak dőlt, beleköpött valamit a véráztatta papír zsebkendőjébe, majd újra az arcát dörzsölgette. – Ez a lány nem örült – mondta. Még mindig remegett a keze.

– Csak képletesen értettem, Maddox – mondta O’Kelly. – Foglalkoznia kéne a harci sebesülésével.

– Elvagyok vele.

– Ezzel együtt szép munkát végzett. Igaza volt ebben a dologban. – O’Kelly ügyetlenül megveregette Cassie vállát. – Maga szerint ez a csaj el is hiszi, amit mond, hogy a saját érdekében betegítette meg a hűgát?

– Nem – felelte Cassie, és még egyszer félbehajtotta a papír zsebkendőt, hogy találjon rajta egy tiszta foltot. – Számára olyan, hogy „hinni”, nem létezik. A dolgok nem igazak vagy hamisak, hanem vagy megfelelnek neki, vagy nem. Minden más abszolút érdektelen a számára. A hazugságvizsgálón zeneszóval átmenne.

– Jó lenne politikusnak. Na, már itt is van. – O’Kelly az üveg felé intett a fejével. Sam éppen bevezette Rosalindot a kihallgatóba. – Lássuk, ebből hogy próbál kimászni. Röhögjünk egy jót.

Rosalind körbepillantott a helyiségben, és felsóhajtott. – Legyen szíves, hívja föl a szüleimet – fordult Samhez. – Mondja meg nekik, hogy jöjjenek ide egy ügyvéddel. – Azzal előhúzott a blézere zsebéből egy kecses kis tollat meg egy határidőnaplót, ráírt valamit az egyik lapra, kitépte, és Sam kezébe nyomta, mintha szállodában lenne, és a recepcióssal beszélne. – Itt a számuk. Nagyon köszönöm.

– A szüleivel majd találkozhat, ha itt végeztünk – mondta Sam. – Ha pedig ügyvédet akar...

– Azt hiszem, hamarabb fogok találkozni velük. – Rosalind lesimította a hátsóján a szoknyáját, és viszolygó fintor kíséretében leült a műanyag székre. – Vagy nincs joguk a kiskorúaknak ahhoz, hogy a kihallgatásukon jelen legyen valamelyik szülőjük vagy a gyámjuk?

Egy pillanatra mindenki kövé dermedt, kivéve Rosalindot ő nyugodtan keresztbe vetette a lábát, és rámosolygott Samre. Láthatóan élvezte a hatást.

– Kihallgatás felfüggesztve – mondta kurtán Sam, majd fölkapta az asztalról az ügy aktáját, és elindult kifelé.

– Jézus Krisztus a biciklin! – hüledezett O’Kelly. – Ryan, ugye, nem akarja azt mondani, hogy...

– Lehet, hogy hazudik – szólalt meg Cassie. Valósággal rátapadt a szeme a detektívtükörré, a keze pedig ökölbe szorulva markolta a zsebkendőt.

A szívem először megállt, majd kétszer olyan gyorsan kezdett dobogni, mint azelőtt – Hát persze, hogy nagykorú! – mondtam. – Csak rá kell nézni, nem létezik, hogy nincs még...

– Aha, persze. Tudja, hány férfi került már börtönbe ilyen dumáért?

Sam olyan erővel vágta ki a felismerőszoba ajtaját, hogy az nagy zajt csapva a falnak ütközött. – Hány éves az a lány? – rontott nekem.

– *Tizennyolc!* – feleltem. Forgott velem a világ. Biztos voltam Rosalind életkorában, de már nem emlékeztem rá, hogy mi alapján. – Azt mondta nekem...

– Édes Jézus! És te bemondásra elhitted neki? – Még soha nem láttam tombolni Samet. Hatásosabban adta elő, mint gondoltam volna. – Ha attól a lánytól fél háromkor megkérdezed, hány óra, azt fogja mondani, három, csak hogy szívaasson! És te utána se néztél?

– Nicsak, ki beszél! – csattant föl O’Kelly. – Bármelyikük utánanézhettek volna az eltelt ki tudja, mennyi idő alatt, de nem...

Sam nem is hallotta, mit mond a főnök. Majd fölnyársalt a szemével. – Hittünk neked, mert te állítólag *nyomozó* vagy, a rohadt életbe! Hagytad, hogy a társad az életét kockáztassa, és még arra se vetted a fáradságot...

– Utánanéztam! – kiáltottam. – Megnéztem az aktában! – De amint elhagyták a szavak a számát, borzalmas, tompa puffanással leesett a tantusz. Napos délután volt, ki tudja, hány hete. A telefont a vállam és az állam közé szorítva bénáztam az aktával, miközben a másik fülembe O’Gorman óbégatott valamit. Rosalinddal beszéltem, és közben próbáltam ellenőrizni, hogy valóban nagykorú-e, elegendő-e, ha ő jelen van, amikor beszélgetek Jessicával. Az jutott eszembe, hogy *nyilván tudtam, nyilván már akkor is tudtam, hogy nem megbízható, különben miért ellenőriztem volna egy ilyen apróságot?* Kikerestem a családi adatokat tartalmazó oldalt, az ujjam leszaladt Rosalind születési idejéig, kivontam az évszámot...

Sam már nem törődött velem, lázasan turkált az aktában, és én, amikor

megrogygiant a válla, egyből tudtam, mi a helyzet. – November – mondta nagyon halkán. – November másodikán született. Csak akkor tölti be a tizennyolcat.

– Gratulálok – törte meg a nyomasztó csendet O’Kelly. – Mind a hármuknak. Megcsinálták.

Cassie nagyot fűjt. – Használhatatlan – mondta. – Kurvára használhatatlan minden egyes szó. – Lecsúszott a falon ülő helyzetbe, mintha a térde hirtelen fölmondta volna a szolgálatot, és lehunyta a szemét.

Ekkor halk, magas hangon megszólaltak a hangszórók. Rosalind elunta magát a kihallgatóban, és dudorászni kezdett.

25. fejezet

Aznap este Sammel és Cassie-vel elkezdték kiüríteni az esetszobát.

Módszeresen, szótlánul dolgoztunk: leszedtük a fényképeket, letöröltük a tábláról a különböző színű vonalak, betűk, számok kusza szövevényét, szortíroztuk a dossziékat, jelentéseket, bepakoltuk őket a kék pecsétellátott kartondobozokba. Előző éjjel a Parnell Street közelében fölgyújtottak egy lakást, amelyben bennégett egy nigériai menekült nő meg a hat hónapos kisbabája. Costellónak meg a társának kellett a szoba.

O’Kelly és Sweeney tőlünk nem messze éppen Rosalindot hallgatta ki. A háttérben ott ült Jonathan is, hogy védelmezze kiskorú lányát. Azt hiszem, arra számítottam, hogy kivont karddal ront majd be, esetleg meg is támad valakit, de nem ő okozott problémát. Amikor O’Kelly a kihallgató előtt elmondta a Devlin házaspárnak, mit ismert be Rosalind, Margaret eltátott szájjal bámult rá, majd teleszívta a tüdejét levegővel, és rekedten, elemi erővel, hogy visszhangoztak a folyosó falai, azt síkította: – Nem! Nem, nem, nem! Az unokatestvéreinél volt! Hogy tehetik ezt vele? Hogy tehetik... Istenem, hiszen figyelmeztetett, hogy ezt fogják vele művelni! Maga! – bökött rám a vastag, remegő ujjával, és én önkéntelenül összerezementem. – Maga vagy tízszer hívta telefonon naponta, hogy randevút beszéljen meg vele, pedig még gyerek, szégyellje magát! Az a nő meg kezdettől fogva gyűlölte Rosalindot, Rosalind mindig mondta, hogy megpróbálja majd az ő nyakába varni az egészet! Miért csinálják ezt vele? Meg akarják ölni? Akkor majd boldogok lesznek? Jaj istenem, az én szegény kis babám... miért terjesztenek róla hazugságokat az emberek? Miért? – A hajába markolt, és keserves, szívzaggató zokogásban tört ki.

Míg O’Kelly a tébolyult anyát próbálta csitítani, és gyilkos pillantásokat lövellt felénk Margaret válla fölött, Jonathan mozdulatlanul állt a lépcső tetején a korlátnak támaszkodva. A munkába menős ruhája volt rajta, öltönyt és nyakkendőt viselt. Arra az öltönyre valamiért nagyon tisztán

emlékszem. Sötétké volt és makulátlanul tiszta, csak egy kicsit kifényesedett a sok vasalástól, és nekem ez elmondhatatlanul szomorúnak tűnt.

Rosalind gyilkosságért és hatósági közeg elleni erőszakért volt letartóztatva. Amióta megjöttek a szülei, csak egyszer szólalt meg. Ekkor azt állította – és remegett közben a szája széle –, hogy Cassie gyomorszájon vágta, és ő csak védekezni próbált. Mindkét vádról aktát kellett összeállítanunk a főállományész számára, de tudtuk, hogy a gyilkosságot alátámasztó bizonyítékaink a legnagyobb jóindulattal is csak soványnak nevezhetők. Most már a melegítő árnyalakról szóló történettel sem igazolhattuk Rosalind bűnsegédletét, hiszen Jessicával felnőtt kísérő nélkül beszélgettem, és egyébként sem tudtam bizonyítani, hogy a társalgás egyáltalán lezajlott. Damien vallomása meg a híváskimutatások: ennyi volt a kezünkben.

Elég későre járt, nyolc óra körül lehetett. Nagyon csendes volt az épület, csak a mi mozgásunk hallatszott meg az esetszoba ablakán lágyan doboló eső. Leszedtem a falról a boncolási felvételeket, Devlinék családi fotóit, a morcos tekintetű fazonok fényképeit, akikre ráillett a melegítő árnyalakról adott leírás, meg a Peterről és Jamie-ről készült, óriásira nagyított, szemcsés fotókat. Lekapartam a hátukról a ragasztót, és iktattam őket. Cassie átnézett minden egyes dobozt, tett rájuk fedelet, és fekete, nyikorgós kiemelő filccel ráírta a címkékre, hogy melyikben mi van. Sam pedig kukazsákkal a kezében járt körbe, összeszedte a műanyag poharakat, kiürítette a papírkosarakat, lesöpörte az asztalokról a morzsát. Az ingére elől rászáradt néhány elkenődött vérfolt.

A Knocknaree-ről készített térképe szélei kezdtek fölkunkorodni, és az egyik sarka leszakadt, amikor leszedtem a falról. Valaki leöntötte egy kis vízzel, ezért itt-ott elkenődött a tinta, és Cassie ingatlanfejlesztő-karikatúrája úgy nézett ki, mintha agyvérzést kapott volna. – Ezt is iktatjuk – kérdeztem Samtól –, vagy...?

Odatartottam elé, és jól megnéztük magunknak az apró, göcsörtös fákat, a kéményekből gomolygó füstöt, a törékeny, szomorkás, mesebeli házikókat. – Talán inkább ne – mondta kis szünet után Sam. Elvette tőlem a térképet, összegörgette cső alakúra, majd beügyeskedte a kukazsákba.

– Nem találok egy dobozfedelelet – szólalt meg Cassie. Az arcán sötét színű, sokkoló hegek képződtek a karmolások helyén.

– Láttam egyet az asztal alatt – mondta Sam. – Itt is van. – Odadobta Cassie-nek az utolsó fedelet, Cassie pedig ráillesztette a dobozra, majd fölegyenesedett.

Néztük egymást a neonfényben, a csupasz asztalok, a padlón szanaszét heverő dobozok fölött. *Ma én vagyok a soros a vacsorával...* Kis híján kimondtam hangosan, és éreztem, hogy ugyanez az ostoba, elvetélt, de ettől

még nem kevésbé fájdalmas gondolat villan át Sam és Cassie agyán is.

– Na akkor... – szólalt meg végül halkán Cassie, miután nagy levegőt vett. Körbepillantott az üres szobában, és kétoldalt a farmerébe törölte a kezét.
– Akkor, ha jól látom, ennyi volt.

Közbevetőleg hadd hangsúlyozzam, hogy nagyon is tisztában vagyok azzal a ténnyel, hogy ez a történet nem vet rám túl jó fényt. Tisztában vagyok azzal is, hogy figyelemre méltóan rövid időn belül úgy ugráltam Rosalindnak, mint egy engedelmesen lábhoz jövő, jól idomított kutya. Rohantam föl a lépcsőn, ha kávéért kért, bólogatva hallgattam, ahogy a társamat kárpálja, és a búvkörébe kerülve azt képzeltem, rokonlelkek vagyunk. Úgy viselkedtem, mint egy ábrándos kamasz. De mielőtt hangot adnának mélységes megvetésüknek, jusson eszükbe, hogy önöket is elbolondította. Pedig ugyanannyi esélyük volt rá, hogy átlássanak a szítán, mint nekem. Elmondtam önöknek mindent, amit láttam, úgy, ahogy akkor láttam. És ha úgy gondolják, hogy csalóka volt a leírás, akkor idézzék emlékezetükbe, hogy elég világosan figyelmeztettem önöket már a kezdet kezdetén, hogy hazudok...

Nehéz lenne szavakba önteni, micsoda rémületet és öngyűlöletet váltott ki belőlem a felismerés, hogy Rosalind palira vett. Cassie biztosan azt mondta volna, nem csoda, hogy bedőltem, hiszen azok a hazug gonosztevők, akikkel addig összeakadtam, gyenge amatőrök voltak Rosalindhoz, az igazi, született östehetséghez képest. Hozzátette volna azt is, hogy ő is csak azért volt immúnis rá, mert egyszer már bedőlt egy hasonló alaknak. Így vigasztalt volna, csak hogy nem volt sehol. O'Kelly néhány nappal az ügy lezárása után közölte velem, hogy áthelyeznek a Harcourt Street-i központi nyomozóirodába, hogy, mint fogalmazott, „ne legyen a közelében semmi, amit elkúrhatna”, és én ezzel nehezen tudtam volna vitába szállni. Hivatalosan még a gyilkossági csoport állományában voltam, ennél fogva senki sem tudta pontosan, mit is keresek a Harcourt Streeten. Kaptam egy asztalt, és O'Kelly alkalmanként átküldött nekem egy halom hivatalos iratot, de az idő nagy részében kedvemre bókászhattam a folyosókon, belekagylózhattam egy-egy beszélgetésbe, és menekülhettem a kíváncsi tekintetek elől. Anyagtalan és fölösleges voltam, mint egy kísértet.

Hosszú, álmatlan éjszakáimon vérgőzös képeket fantáziáltam arról, hogyan érhetne véget Rosalind élete. Részletekbe menően kigondoltam neki a lehető legszörnyűbb halálnemeket: hogy felismerhetetlen masszává nyomja össze valami, hogy ízekre szedi egy aprítógép, hogy porrá ég, és csak egy marék mérgező hamu marad belőle. Az volt a lényeg, hogy ne csupán meghaljon, hanem eltűnjön a föld színéről. Azelőtt soha nem gyanítottam, hogy szadista hajlamaim lennének, és rémületeset csak fokozta a döbbenetes felismerés, hogy akár saját kezűleg is szíves-örömet végrehajtottam volna a

felsorolt ítéletek bármelyikét. Újra meg újra lepergett a fejemben minden egyes beszélgetésünk, mintha csak magnón hallgattam volna vissza, és utólag már könyörtelenül egyértelmű volt a számomra, milyen ügyesen játszott velem, milyen csalhatatlanul tapintott rá a kis hiúságaimra, a bánatomra, a mélyen rejtőző félelmeimre. Pillanatok alatt kiszedte belőlem mindezt, és a saját céljaira használta fel.

Végeredményben az összes kínos felismerés közül ez volt a legszörnyűbb. Hiszen Rosalind nem ültetett be mikrochipet a fülem mögé, és kábítószert sem adott be nekem. A hitszegéseimet én magam követtem el, végig az én kezemben volt a kormányrúd, ő csak mesterien fölhasználta, ami az útjába akadt. Jóformán első látásra hajszálpontosan fölmért minket Cassie-vel, és őt mint használhatatlant, kiselejtezte. Bennem azonban látott valamit, valami alig észrevehető, de alapvető jellemvonást, amely miatt érdemes volt számon tartania.

Nem tanúskodtam Damien tárgyalásán. Az ügyész szerint túl kockázatos lett volna. Úgy látta, túl nagy annak a kockázata, hogy Rosalind beszámolt Damiennek az én – idézem – „személyes élettörténetemről”. Egy Mathews nevű fickó volt az ügyész, aki rikító nyakkendőket hord, sokszor nevezik „dinamikusnak”, és engem mindig is rettentően fárasztott. Rosalind ugyan soha többé nem hozta szóba a témát – a jelek szerint Cassie elég meggyőzően hazudott, és ő inkább új, ígéretesebb taktika után nézett –, és abban is kételkedtem, hogy Damiennek mondott rólam valami használhatót, de nem volt kedvem vitatkozni Mathewsszal.

Cassie tanúvallomását viszont hallani akartam. A szokatlanul zsúfolt tárgyalóterem leghátsó sorában ültem. A perrel már akkor tele voltak a címlapok és a rádiós dumaműsorok, amikor még el sem kezdődött. Cassie helyes kis galambszürke kosztümöt viselt, göndör fűrtjei gondosan lenyalva simultak a fejére. Akkor már hónapok óta nem láttam. Vékonyabbnak, visszafogottabbnak látszott, az eleven, izgó-mozgó Cassie-nek, akit ismertem, nyoma sem maradt. Ezzel az új keletű nyugalommal magyarázható az is, hogy úgy csodálkoztam rá az arcára – a finom ívű, markáns szemöldökére, a szája széles, szabályos görbületére –, mintha akkor láttam volna először. Idősebbnek tűnt, már nem a lerobbant Vespa mellett ácsorgó, hajlékony, fürgé lány volt, de ettől még ugyanolyan gyönyörűnek láttam. Cassie szabálytalan szépsége soha nem az arcszínében és az arcbőre sebezhető, múlandó felületén rejtlett, hanem annál mélyebben, a csontjai által kirajzolt finom domborzatban. Elnéztem őt a tanúk padján, a számomra ismeretlen kosztümjében, és eszembe jutottak a tarkóján a napsütés illatát árasztó, meleg szőrpihék. Szinte hihetetlennek, életem legnagyobb, legszomorúbb csodájának tűnt, hogy egyszer megérintettem a haját.

Jól csinálta. Cassie mindig is jó volt a tárgyalóteremben: az esküdtek bíznak benne, és leköti a figyelmüket, ami pedig sokkal nehezebb, mint amilyenek hangzik, különösen a hosszú tárgyalásokon. Halkan, tisztán csengő hangon, kezét az ölében összekulcsolva válaszolgatott Mathews kérdéseire, a keresztkérdéseknél pedig mindent megtett, hogy segítsen Damienén. Igen, a vádlott izgatottnak és zavartnak tűnt. Igen, a jelek szerint őszintén hitte, hogy a gyilkosság elkerülhetetlen, ha meg akarja védeni Rosalind és Jessica Devlint. Igen, véleménye szerint a vádlott Rosalind befolyása alatt állt, és az ő unszolására követte el a gyilkosságot. Damien a székén kuporogva, tágra nyílt, bávatag, értetlen szemekkel bámulta Cassie-t, mint egy kisleányt a horrorfilmben. Előzőleg, miután meghallotta, hogy Rosalind tanúskodni fog ellene, öngyilkosságot kísérelt meg a jól bevált, ősi módszerrel, a kincstári lepedőből kötelet fonva.

– Amikor Damien beismerte a gyilkosságot, elmondta önnek, hogy miért tette? – kérdezte a védőügyvéd.

Cassie a fejét rázta. – Aznap nem. A társammal többször is rákérdeztünk az indítékára, de vagy nem volt hajlandó válaszolni, vagy pedig azt mondta, nem tudja.

– Azok után, hogy már beismerő vallomást tett, tehát nem jelenthetett volna hátrányt a számára, ha elmondja az indítékát. Ön szerint mi lehetett ennek az oka?

– Tiltakozom! A kérdés spekulatív! – hangzott az ügyész felől.

A társammal... Cassie pislogott egyet, amikor kimondta a szót, és a vállát is elfordította egy picit. Ebből tudtam, hogy látott engem a hátsó sorban, de egyszer sem nézett arra, még akkor sem, amikor az ügyész meg az ügyvéd végzett vele, és ő elhagyta a termet. Az jutott eszembe, hogy mit érezhetett Kiernan, amikor McCabe-et, aki harminc éve a társa volt, elvitte az infarktus. Soha semmit nem irigyeltem még annyira senkitől, mint Kiernantól a gyásznak ezt az egészen egyedi, közönséges halandó számára elérhetetlen formáját.

A következő tanú Rosalind volt. Amikor föltípett a tanúk padjára, hirtelen fölerősödött a puszogás, és az újságírók dühödte jegyzetelésbe fogtak. Rosalind Mathewsra nézett, és eperszínű ajkai félénk mosolyra húzódtak a bőséges szemfesték alatt. Ekkor elmentem. Másnap olvastam az újságban, hogy amikor Katyáról beszélt, zokogásban tört ki, és remegve idézte föl, hogy Damien azzal fenyegetőzött, hogy megöli a testvéreit, ha szakít vele. Beszámoltak a lapok arról is, hogy amikor Damien ügyvédje faggatni kezdte, azt kiáltotta: „Hogy merészeli?! Szerettem a húgomat!”, és elájult. A bíró kénytelen volt délutánig félbeszakítani a tárgyalást.

Rosalind vádlottként nem került bíróság elé. Biztos vagyok benne, hogy a szülei döntöttek így, hiszen ő aligha hagyott volna ki egy ekkora lehetőséget,

hogy reflektorfénybe kerüljön. Mathews vádalkut kötött vele, hiszen az összeesküvést hírhedten nehéz bizonyítani. Jelen esetben ellene szóló tárgyi bizonyíték nem volt, a beismerő vallomása pedig érvénytelennek minősült, és természetesen vissza is vonta. (Állítása szerint Cassie félreérthetetlenül, kezét a nyaka előtt elhúzva jelezte, hogy kinyírja, ha nem vall.) Fiatalkorúként pedig amúgy sem kapott volna túl szigorú ítéletet még akkor sem, ha véletlenül bűnösnek találják. Időnként bedobta azt is, hogy lefeküdtem vele, amitől O'Kellyt majd megütötte a guta, engem nemkülönben, és az általános zűrzavar bénító méreteket öltött.

Mathews tehát valójában fölmérte a lehetőségeit, és úgy döntött, a gyilkosság végrehajtójára koncentrálni. Fölajánlotta Rosalindnak, hogy ha tanúskodik Damien ellen, megússza három év felfüggesztéssel, amit gondatlan veszélyeztetésért és hatósági személy elleni erőszakért kap. A szóbeszéd szerint már vagy féltucatnyi házassági ajánlatot kapott, és az újságok meg a könyvkiadók bőszen licitáltak a sztorijára.

A bíróság épületéből kilépve megláttam a falnak dőlve dohányzó Jonathan Devlint. Egész közel tartotta a cigarettát a mellkasához, és fejét hátrahajtva nézte a folyó fölött köröző sirályokat. Előszedtem én is a füstölnivalómat, és odamentem hozzá.

Rám pillantott, majd mindjárt el is fordította a fejét.

– Hogy van? – kérdeztem.

Lassan, mintha nehezére esne, vállat vont. – Nagyjából úgy, ahogy gondolja. Jessica öngyilkosságot kísérelt meg. Lefekvés után fölvágta az ereit a borotvámmal.

– Sajnálom – mondtam. – De most már jól van?

Kedélytelen, féloldalas, mosolyos fintorra húzódott a szája széle. – Igen. Szerencsére elbaltázta a dolgot Keresztbe vágta, nem hosszába... vagy fordítva.

Rágyújtottam. Védenem kellett a kezemmel az öngyújtó lángját. Szeles volt az idő, biborszínű felhők kezdtek gyülekezni. – Kérdezhetek valamit? – fordultam Devlinhez. – Szigorúan jegyzőkönyvön kívül.

Komor, reménytelenséget árasztó pillantásába valami megvetésszerűség keverült. – Miért is ne? – felelte.

– Tudta, ugye? Mindvégig tudta.

Hosszú ideig nem mondott semmit, már-már azt hittem, egyszerűen elengedi a füle mellett, amit mondtam. Végül felsóhajtott, és megszólalt: – Tudni nem tudtam. Ő maga nem tehette, hiszen az unokatestvéreinél aludt, erről a Damien gyerekről meg nem is hallottam. De fölmérült bennem a gyanú. Születése óta ismerem Rosalindot...

– És nem tett semmit. – Szándékom szerint semleges, kifejezéstelen

hangon mondtam ezt, de nyilván mégis becsúszott némi vádló felhang. Hiszen Jonathan elmondhatta volna nekünk már a legelső napon, miféle szerzet Rosalind, sőt már évekkal korábban is szólhatott volna valakinek, amikor Katy elkezdett betegeskedni. Tudtam, hogy ez hosszú távon aligha változtatott volna bármin is, mégsem hagyott nyugodni a gondolat, hogy mennyi áldozatot, tönkretett életet hagyott már maga után a hallgatás.

Jonathan eldobta a csikket, és kezét zsebre vágva szembefordult velem. – Maga szerint mégis mit kellett volna tennem? – szögezte nekem a kérdést halkan, de keményen. – Ő is az én lányom. Egyet már elvesztettem. Meg aztán Margaret képtelen elviselni, ha bárki egy rossz szót is szól Rosalindról. Évekkel ezelőtt el akartam küldeni pszichológushoz, hogy vizsgálják meg, miért hazudozik annyit, de Margaret hisztériás rohamot kapott. Azzal fenyegetőzött, hogy elhagy, és magával viszi a lányokat is. És *tudni* nem tudtam az égvilágon semmit. Mit mondhattam volna maguknak? Szemmel tartottam Rosalindot, és imádkoztam, hogy valami ingatlanfejlesztő legyen a gyilkos. Miért, maga mit tett volna a helyemben?

– Nem tudom – vallottam be őszintén. – Nagyon is elképzelhető, hogy pontosan ugyanazt, amit maga. – Jonathan továbbra is rám meredt. Szaporán lélegzett, és kissé kiöblösödtek az orrlyukai. Elfordultam, és slukkoltam egyet a cigarettámból. Kis idő múlva hallottam, hogy nagy levegőt vesz, és újra a falnak dől.

– Most én kérdeznék valamit – szólalt meg. – Rosalind igazat beszélt, amikor azt mondta, hogy maga volt az a fiú, akinek a két barátja eltűnt?

Nem lepott meg a kérdés. Hiszen Jonathannek jogában állt megnézni, illetve meghallgatni Rosalind valamennyi kihallgatásának a felvételét, és azt hiszem, a lelkem mélyén mindig is számítottam rá, hogy előbb-utóbb megkérdezi. Tudtam, hogy le kéne tagadnom, hiszen a hivatalos verzió az volt, hogy – törvényesen, bár kissé érzéketlenül – csak azért találtam ki ezt az egész eltűnés-históriát, hogy Rosalind bizalmába férközzek. De nem volt energiám hazudni, és egyébként sem láttam értelmét – Igen – feleltem. – Én vagyok Adam Ryan.

Jonathan félmosoly fordult, és jó hosszan végigmért. Azon tűnődtem, vajon milyen ködös emlékképeket hasonlítgat az arcomhoz.

– Ahhoz semmi közünk nem volt – mondta. Riasztó volt a szelíd, már-már szánakozó hanghordozása. – Ezt tudnia kell. Az égvilágon semmi.

– Tudom – nyögtem ki végül. – Ne haragudjon, hogy rászálltam magára.

Többször egymás után, lassan bölintott. – Valószínűleg én is ezt tettem volna a maga helyében. Hiszen nem voltam én valami szentéletű ártatlanság. Láttam, mit műveltünk Sandrával, igaz? Hiszen ott voltak.

– Igen – feleltem. – Sandra nem fog feljelentést tenni.

Jonathan olyan fejmozdulatot tett, mintha már a gondolat is nyugtalanítaná. Sötét volt a folyó, és sűrűnek látszott, mert olajosan, egészségtelenül csillogott a víz színe. Úszhatott valami a vízen, talán egy döglött hal vagy valami beleöntött szemét, mert a sirályok örülten rikoltozva kavaroztak fölötte.

– Most mihez fog kezdeni? – kérdeztem bárgyún.

Jonathan fejcsóválva nézte az egyre lejjebb ereszkedő égboltot. Kimerültnék látszott, de nem az a fajta kimerültség volt ez, amely elmúlik, ha az ember jól kialussza magát, vagy elmegy üdülni. A csontjaiba kitörölhetetlenül beivódott elcsigázottság volt ez, puffadt barázdákat szántott a szeme, szája környékére. – Költözünk – felelte. – Bedobtak az ablakunkon egy-két téglát, és valaki festékszóróval rápingálta a kocsimra, hogy PEDOFFIL. Helyesen írni nem tudott az illető, de így is elég világos volt az üzenet. Amíg ez az autópályaügy valahogy lezárul, addig még kihúszom, de azután...

A gyerekbántalmazás vádját, bármilyen alaptalannak tűnik is, minden esetben ki kell vizsgálni. Azt, amivel Damien Jonathant megvádolta, semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá, ellene szóló bizonyíték viszont jócskán akadt, és a szexuális bűncselekmények csoportjának nyomozói olyan diszkrétan jártak el, amennyire csak emberileg lehetséges. A szomszédok azonban rejtélyes módon mindig tudnak mindenről, mintha csak tamtamdobok adnák egyre tovább a hírt, mint a dzsungelben. Olyan ember pedig mindig akad bőven, aki úgy gondolja, nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél.

– Elküldöm Rosalindot pszichológushoz, ahogy a bíró mondta – folytatta Jonathan. – Utánaolvastam a dolognak, és minden könyvből azt írják, hogy a hozzá hasonlóknak ez nem segít, egyszerűen ilyenek, és erre nincs orvosság. De muszáj megpróbálnom. És otthon fogom tartani, ameddig csak lehet, hogy lássam, miben sántikál, és meg tudjam akadályozni, hogy megint behálózzon valakit. Októberben egyetemre megy, zenetudományt fog hallgatni a Trinity College-ban. De megmondtam neki, hogy nem fizetem az albérlését, úgyhogy vagy továbbra is otthon lakik, vagy munka után néz. Margaret még mindig azt hiszi, hogy a lánya ártatlan, és csak maguk kenték rá az egészséget, de annak örül, hogy még egy darabig otthon marad. Szerinte Rosalind érzékeny. – Rekedtesen megköszönte a torkát, mintha kellemetlen utóíze lenne a szónak. – Jeszt elküldöm a nővéremhez Athlone-ba, mihelyt begyógyulnak a sebek a csuklóján. Ott biztonságban lesz.

Megint megjelent a szája szegletében az a keserű félmosoly. – Biztonságban. A saját nővérétől. – Egy pillanatra eszembe villant, hogy vajon milyen lehetett abban a házban élni az elmúlt tizenkilenc évben, meg hogy milyen lehet most. Lassan, émelyegve összerándult a gyomrom.

– Mondok még valamit – szólalt meg hirtelen, fájdalmasan Jonathan. –

Még csak néhány hónapja jártunk együtt Margarettel, amikor kiderült, hogy terhes. Mindketten nagyon megrémültünk. Egyszer valahogy sikerült szóba hoznom, hogy talán fontolóra vehetné, hogy... hogy áthajózzon Angliába abortuszra. De ő... szóval ő nagyon vallásos. Már amiatt is borzasztó bűntudata volt, hogy teherbe esett, nemhogy... Jó asszony ő, nem bántam meg, hogy feleségül vettem. De ha tudtam volna, hogy mi... hogy mi lesz Rosalindból, Isten bocsássa meg, de ezzel a két kezemmel vonszoltam volna föl arra a hajóra!

Kikíváncozott belőlem, hogy *bárcsak megtette volna*, de kegyetlenség lett volna, ha ilyet mondok. – Sajnálom – mondtam megint, merően fölöslegesen.

Jonathan rám pillantott, majd nagy levegőt vett, és a vállát mozdítva még jobban belerázta magát a kabátjába. – Jobb lesz, ha bemegyek, hátha Rosalind már végzett.

– Szerintem bent lesz egy darabig.

– Alighanem igaza van – felelte szintelen hangon, majd nyakát kissé behúzza fölcammogott a bíróság lépcsőjén. A kabátja szárnyát ide-oda csapkodta a szél.

Az esküdszék bűnösnek találta Damient. A bemutatott bizonyítékok alapján aligha dönthettek volna másként. Arról, hogy elfogadható-e a tanúvallomása, bonyolult, sok résztvevős jogi csatározások folytak, pszichiáterek vívtak szakszargonnal teletűzdelt heves szócsatákat az agya működéséről. (Én mindezekről csak harmadkézből szereztem tudomást: részben egy-egy elcsípett beszélgetésfoszlányból, részben pedig Quigley szünni nem akaró telefonhívásai során. Quigley ugyanis a jelek szerint küldetésének tekintette, hogy kiderítse, miért száműzték engem a Harcourt Streetre irodistának.) Damien ügyvédje kétfrontos harcot folytatott: arra hivatkozott, hogy Damien átmeneti elmezavarban szenvedett, és ha ez mégsem igaz, akkor is azt hitte, hogy súlyos testi sértéstől védi meg Rosalindot. Az efféle taktikával sokszor sikerül némi zavart kelteni, amit az esküdszék könnyen összetéveszthet az ésszerű kétellyel. Most azonban teljes körű beismerő vallomást tudtunk felmutatni, és ami még fontosabb, egy halott gyerek boncolási felvételeit is. Damient bűnösnek találták gyilkosság vádjában, és életfogytiglanra ítélték, ami a gyakorlatban rendszerint tíz-tizenöt évet jelent.

Kétlem, hogy értékelte volna a helyzet iróniáját, de tény, hogy a kömüveskanál talán az életét mentette meg, és mindenképpen megkímélte bizonyos, nem túl gusztusos börtönmélményektől. Hiszen ennek köszönhetően szexuális bűnelkövetőként kezelték, és a börtön magas kockázati fokozatú részében, a pedofilok, erőszaktevők között helyezték el – azok között tehát, akikre nem sok jó várna, ha összeeresztenék őket a többi börtönlakóval.

Feltehetően megvoltak a hátulütői is annak, hogy ilyen társaságba került, de így legalább nagyobb esélye volt rá, hogy élve kikerül a sittről, és nem szed össze valami nemi úton terjedő nyavalyát.

Az ítélethozatal után úgy harminc-negyven, lincshangulatban lévő tüntető várta a bíróság előtt. A rakpart közelében, egy lepukkant kis kocsmában néztem a tévétudósítást. A törzsvendégek halk, vészjósoló morajjal figyelték, ahogy Damien a szenvtelen egyenruhások gyűrűjében elbotorkál a rabszállító kocsiiig, amely ökölrázás, rekedtes kiáltások és egy-két repülő fél téglá kíséretében elhajt vele. – Halálbüntetés kell ide, a rohadt életbe! – morogta valaki az egyik sarokban. Tisztában voltam vele, hogy sajnálnom kellene Damient, akinek már akkor megpecsételődött a sorsa, amikor azon az ominózus tiltakozó rendezvényen odament a tagtoborzó asztalhoz. Tudtam, hogy ha valakinek, hát nekem igazán ki kéne csiholnom magamból némi együttérzést, de nem ment. Egyszerűen nem ment.

Nem visz rá a lélek, hogy részletesen kifejtsem, mit jelentett a gyakorlatban az, hogy „a vizsgálat lezárulásáig felfüggesztve”. Véget nem érő, feszült légkörű kihallgatások, rengeteg ügyetlen, megalázó magyarázkodás, önigazolási kísérlet a ropogósra vasalt öltönyben vagy egyenruhában feszítő hatósági emberek előtt... És mindezt végigkísérte az a gyomorkavaró, szédítő érzés, hogy tévedés történt, és valahogy átkeveredtem az asztal túloldalára. Meglepetésemre O’Kelly volt a legodaadóbb védelmezőm: hosszú, szenvedélyes szónoklatokat vágott le a magas százalékban megoldott ügyeimről, a kihallgatási módszereimről, meg még ki tudja, miről: csupa olyan dologról, amiért azelőtt soha nem hallottam tőle dicséretet. Tudtam ugyan, hogy ez aligha a váratlanul feltörő érzelmeinek tudható be, inkább önvédelmi célokat szolgál – hiszen az én ballépésem rá is rossz fényt vetett, és valahogy meg kellett magyaráznia, miért túrt meg a csoportban egy magamfajta renegátot –, mégis szájalmasan, már-már könnyekig meghatódva hálás voltam neki. Úgy tűnt, ő az egyetlen megmaradt szövetségese az egész világon. Az egyik kihallgatás után, a folyosón meg is próbáltam megköszönni a támogatását, de néhány szó után olyan mélységes undorral nézett rám, hogy hebegni-habogni kezdtem, és kétségbeesetten elháráltam.

A különböző hatóságok végül úgy döntöttek, nem rúgnak ki, sőt – ami még ennél is sokkal rosszabb lett volna – egyenruhás beosztásba sem helyeznek. Ez esetben sem az irántam táplált pozitív érzelmeiknek tudom be, hogy kaptam tőlük még egy esélyt. Inkább arról lehetett szó, hogy ha kirúgnak, az szemet szűrhető voltna valami újságírónak, és mindenféle kellemetlen kérdésekkel, következményekkel járhatott volna. A gyilkossági csoporttól, persze, azért kirúgtak. Abban még a legvadabb hurráoptimista pillanataimban se nagyon mertem reménykedni, hogy ott maradhatok.

Visszaküldtek a lótitufutik közé, és – amint azt finom, rideg célzások formájában értésemre adták – nem számíthattam rá, hogy egyhamar kikerülök onnan. Quigley, akiből ki se néztem volna, hogy ilyen érzéke van a kifinomult kegyetlenkedéshez, időnként berángat egy kis telefonügyeletre, vagy éppen „házalásra”.

Az ügyem kivizsgálása természetesen korántsem olyan egyszerűen zajlott le, ahogy most leírom. Hónapokig tartott, amely hónapok alatt én nyomorultul, rémálomszerű kábulatban üldögéltem a lakásban, egyre fogyott a megtakarított pénzem, és anyám időnként félénken beállított egy kis sajtos makarónival, hogy azért egyek valamit. Heather pedig folyton elkapott egy kis eszmecserére. Rendszeresen elmagyarázta, hogy a problémáim egy alapvető jellemhibában gyökereznek (szerinte sokkal több figyelmet kéne fordítanom mások érzéseire, különösen az övéire), és megadta a pszichiátere telefonszámát.

Mire visszamentem dolgozni, Cassie már nem volt ott. Különböző forrásokból hallottam azt is, hogy előléptetést ajánlottak föl neki arra az esetre, ha marad, de azt is, hogy azért lépett ki a rendőrségtől, mert ki akarták rúgni a csoporttól. Rebesgették továbbá, hogy valaki látta egy kocsmában kézen fogva Sammel, és hogy régészetet hallgat az egyetemen. Valamennyi történetnek az volt a kimondatlan tanulsága, hogy a gyilkossági csoport nem igazán nőknek való hely.

Kiderült azonban, hogy Cassie nem hagyta ott a rendőrséget. Áthelyeztette magát a családon belüli erőszak elleni csoporthoz, és kialkudta, hogy befejezhesse félbemaradt pszichológiai tanulmányait. Gondolom, ebből jött a régészetről szóló pletyka. Nem csoda, hogy sok mindent beszéltek róla, hiszen a családon belüli erőszak elleni csoport talán a legpokolibb munkahely a testületnél. Az itt dolgozók részesülnek minden szörnyűségben, amivel a gyilkoságok és a szexuális bűncselekmények szolgálhatnak, dicsőségre, hírnévre viszont nincs esélyük. A szóbeszéd ezért úgy tartotta, hogy Cassie-nek inába szállt a bátorsága.

Én személy szerint nem hiszem, hogy ezért váltott volna, és – bár tudom, hogy ez olcsó öngazoló dumának hat – abban is erősen kételkedem, hogy a döntésének bármi köze lett volna hozzám, legalábbis olyan értelemben, ahogy önök gondolják. Ha az lett volna az egyetlen probléma, hogy képtelenek vagyunk ugyanabban a szobában dolgozni, akkor keresett volna magának egy új társat, és „beásta volna magát”. Mindennap egy kicsit soványabban és egy kicsit dacosabban jött volna be dolgozni, egészen addig, amíg vagy megtaláltuk volna a módját, hogy elviseljük egymást, vagy kértem volna az áthelyezésemet. Mindig is ő volt a makacsabb kettőnk közül. Azt hiszem, valójában azért ment el, mert hazudott O’Kellynek és Rosalind Devlinnek is, és mindketten hittek neki, én pedig hazugnak neveztem, amikor

igazat mondott.

Bizonyos fókig csalódott voltam, amikor kiderült, hogy a régészeti tanulmányairól szóló pletyka nem igaz. Könnyű volt magam elé képzelnem – és szívesen meg is tettem –, amint Cassie gyakorlónadrágban, csákánnyal a kezében, napbarnítottan, sárosan, szélfúttá hajjal kacag egy zöldellő dombon.

Egy darabig valamennyire figyeltem az újságokat, de a Knocknaree-n áthaladó autópályával kapcsolatosan semmiféle botrány nem robbant ki. Redmond bácsi neve egyszer fölbukkant az egyik bulvárlapban, amely táblázatban részletezte, hogy az adófizetők mennyit költenek a politikusok sminkjére – de még itt is csak a lista vége felé szerepelt a neve. Semmi több. Mivel Sam még mindig a gyilkossági csoportnál volt, hajlamos voltam feltételezni, hogy végül mégis azt tette, amit O’Kelly mondott – bár természetesen nem kizárt, hogy odaadta a szalagot Michael Kielynek, de egyetlen újság sem volt hajlandó hozzányúlni a témához. Nem tudom.

Nem adta el a házát sem. Ehelyett, amint hallottam, névleges lakbérért kiadta egy fiatal özvegyasszonynak, akinek agyi katasztrófában halt meg a férje, és ő ottmaradt egy totyogó kisgyerekekkel, egy veszélyeztetett terhességgel, életbiztosítás nélkül. Ráadásul, mivel szabadúszó csellista volt, még munkanélküli-segély sem járt neki. Nem tudta fizetni a lakbért, a háziúr kitette, és átmenetileg egy jótékonyági szervezet helyezte el egy panzióban, immár két gyermekével együtt. Fogalmam sincs, hogy találta meg Sam ezt a nőt, azt hinné az ember, ilyen hőseposzba illő, szívbe markoló sorsokkal csak a Viktória korabeli Londonban lehetett találkozni. Feltehetően a rá jellemző alapos kutatómunka vezette el a nőhöz. Ha jól emlékszem, Blanchardstownba vagy valami ehhez hasonló pokoli külvárosba költözött egy bérelt lakásba. A két legelterjedtebb teória szerint ki akar lépni a rendőrségtől, mert papnak készül, illetve halálos beteg.

Sophie Millerrel randiztunk egyszer-kétszer. Végző soron többszörösen is lógtam neki vacsorával meg pár koktéllal. Úgy éreztem, jól telt az idő, és nehéz kérdéseket sem tett föl, amit jó jelnek tekintettem. Néhány randi után azonban – mielőtt még a találkozásunk egyáltalán méltó lett volna a „kapcsolat” névre – ejtett. Tárgyilagosan közölte velem, hogy elég öreg ő már ahhoz, hogy különbséget tudjon tenni az érdekes és az elcsesztett fazonok között. – Fiatalabb nőknél kéne próbálkoznod – tanácsolta. – ők még néha összekeverik a kettőt.

A lakásomban, begubózva töltött, végeérhetetlen hónapok során (éjszakánként rengeteget pasziánszoztam a számítógépen, és már-már halálos adagot kaptam a Radioheadből meg Leonard Cohenből) időnként óhatatlanul Knocknaree-ra

terelődtek a gondolataim. Pedig természetesen eskü alatt megfogadtam, hogy ilyesmi soha többé nem fog előfordulni, de hát az ember nem tud parancsolni a kíváncsiságának, amíg nem kell túl nagy árat fizetnie a tudásért.

Képzeltetik, mennyire meglepődtem, amikor nem jutott eszembe az égvilágon semmi. A bentlakásos iskola első napja előtti időszak egy az egyben kitörlődött az emlékezetemből, mintha csak sebészileg távolították volna el, és ezúttal nem is jött vissza. Peter, Jamie, a „motorosok”, Sandra, az erdő, minden egyes emlékfoszlány, amit a Vesta-művelet során nem kevés fáradtsággal fölelevenítettem, odalett. Csak arra emlékeztem, hogy milyen volt visszaemlékezni ezekre a jelenetekre, de ez olyan volt, mintha valami régi filmet néznék, vagy másodkézből hallanék egy régi történetet. Nagyon távolról láttam mindent, például azt, ahogy három napbarnított bőrű, kopott sortot viselő kölyök nagyot köp az ágak közül Kisfűtyi Willy Little fejére, majd vihogva arrébb másznak a fán. Hűvös bizonyossággal tudtam, hogy idővel még ezek a halovány képek is semmivé zsugorodnak majd, és elfújja őket a szél. Mintha már nem is hozzám tartoztak volna, és én nem tudtam szabadulni a baljós, könyörtelen gondolatától, hogy ez azért van, mert eljátszottam a jogomat, hogy az enyémekek legyenek.

Csak egyetlen kép maradt meg. Egy nyári délutánon az előkertjükben heverünk Peterrel a fűvön. Valami régi évkönyv instrukciói alapján mérsékelt lelkesedéssel periszkópot próbáltunk csinálni, de kellett volna hozzá egy kartoncső. A konyhai papírtörő gurigája tökéletesen megfelelt volna, de az anyukáinktól nem tudtunk kérni, mert éppen nem beszélünk velük. Ezért összetekert újsággal próbálkoztunk, de az folyton meghajlott, és ha belenéztünk a periszkópba, csak a sportoldalt láttuk, azt is fejjel lefelé.

Nagyon rossz hangulatban voltunk mind a ketten. A szünidő első hetében jártunk, tűzött a nap, csupa öröm kellett volna hogy legyen az élet. Javíthatnánk volna a fára épített házikónkat, vagy úszhattunk volna a folyóban, amíg le nem fagy a fűtyink, csinálhattunk volna bármit. Csakhogy előző pénteken, az utolsó tanítási nap után hazafelé menet Jamie azt mondta a cipőjének: – Még három hónap, és megyek a bentlakásos suliba.

– Fogd be! – rikkantotta Peter, és megtaszította, de nem nagyon. – Nem mérsékhova. Anyukád beadja a derekát. – De mégis megfakult a vakáció fénye, mintha hatalmas, fekete füstfelhő szállt volna fölének. A házba nem mehettünk be, mert a szüleink haragudtak ránk, amiért nem beszélünk velük; az erdőbe vagy más jó helyre meg nem akartunk, mert hülyeségnek tűnt minden, ami csak eszünkbe jutott, és még Jamie-hez se mehettünk, mert hiába hívtuk volna, hogy jöjjön ki, úgyszólván csak a fejét rázta volna, és azt felelte volna: „Ugyan minek?” Az csak rontott volna a helyzeten. Feküdtünk tehát a fűben, unatkoztunk, hol itt viszkett, hol ott, idegesítettük egymást, és idegesített minket az is, hogy nem működik a periszkópunk, meg hogy ilyen rémes a

világ. Peter nyugtalanul, gépiesen harapdálta le a kitépett fűszálak végét, és köpte fel őket a levegőbe. Én hason feküdtem, fél szemmel bámultam a serénykedő hangyákat, és nedves volt a hajam, mert izzadtam az odatűző naptól. *Ez a nyár nem is számít nyárnak!* – gondoltam. *Ez a nyár egy nagy szar.*

Aztán kivágódott Jamie-ék ajtaja, és ő kirohant a házból, mintha puskából lőtték volna ki. Az édesanyja bánatos arccal kiáltott utána, majd nagy csattanással bevágódott az ajtó, és Carmichaelék borzalmas, beltenyészett Jack Russellje sipító, hisztérikus ugatásban tört ki. Felültünk Peterrel. Jamie a kapujukban megállt, és ide-oda kapkodta a fejét. Minket keresett. Odakiáltottunk neki, ő pedig odarobogott, átszökkent Peterék kertjének falán, lerogyott a fűre, és estében minket is lerántott a nyakunknál fogva. Mi is üvöltöttünk, úgyhogy beletelt néhány másodpercbe, mire fölfogtam, mit kiabál Jamie: – Maradok! Maradok! Nem kell elmennem!

Életre kelt a nyár. A szürkeség egy szempillantás alatt vadul kéklő-aranyló szinkavalkáddá változott. A szöcskeciripeléstől, fűnyírózúgástól zengő-zsibongó levegőben örülten kavarogtak a faágak, a méhecskék, a gyermekláncfű. Puha volt és édes, mint a tejszínhab, az erdő pedig a világ leghangosabb, legbeszédesebb csöndjével hívogatott, legszebb kincseit élénk tárva várta haza minket. A nyár borostyánindák tömkelegét varázsolta elő, majd megragadott minket, és rángatni kezdett. A visszakapott, szemünk láttára kibomló, ezer évig tartó nyár...

Kigabalyodtunk egymásból, zihálva felültünk, és alig akartunk hinni a fülünknek.

– Komolyan? – kérdeztem. – Holtbiztos?

– Igen. Anyukám azt mondta, majd meglátjuk, átgondolom még egyszer, és kitalálunk valamit, de ez mindig azt jelenti, hogy oké, csak még nem akarja kimondani. Nem megyek sehova!

Jamie kifogyott a szóból, ezért fellökött. Én erre elkaptam a karját, lebirkóztam, és oldalszakállt húztam neki az ujjammal. Egyetlen hatalmas vigyor volt az arcom, és olyan boldogság töltött el, hogy azt hittem, soha többé nem kopik le onnan.

Peter már talpon volt. – Ezt meg kell ünnepelni! Piknik a várban! Menjetek haza, hozzatok valamit, aztán ott találkozunk.

Rohanok be a konyhába, mint a rakéta, anyám valahol az emeleten porszívózik. – Anya! Jamie marad, vihetek valamit piknikre? – De közben már gyömszőltem is a pólóm alá a három csomag burgonyaszirmot meg a fél csomag vaníliás karikát, majd az ajtó felé tartva még odaintettem a lépcső tetején riadt arccal álló anyámnak. A falon fél kézzel támaszkodva lendültem át.

Ott állunk a várfal tetején, és összeütjük a kólásdobozokat, amelyekből

kifut a sisteregve pezsgő folyadék. – Győztünk! – üvöltötte Peter hátravetett fejével, öklével a levegőbe csapva a faágaknak meg a csillogó fénycsíkoknak. – Megcsináltuk!

– Itt maradok örökre! – kiáltotta Jamie, és légiesen, súlytalanul táncra perdült a falon, belőlem pedig csak vad, artikulálatlan örömujjongás szakadt ki. Az erdő elkapta a hangunkat, mint egy labdát, majd eldobta, hadd terjedjen fodorzódva az erdő széle felé, hadd olvadjon bele a levelek örvénylő forgatagába, a fürgén surranó folyó csobogásába, a nyulak, bogarak, vörösbegyek lakta sűrű, zizegő-rikoltozó szövedékbe, hadd legyen belőle egybefüggő, hosszú győzelmi ének.

Emlékképeim sokaságából ez az egyetlen, amely nem vált köddé, és nem siklott ki az ujjaim közül. Ezt a jelenetet mindmáig tisztán, élesen látom, mindmáig friss, eleven, meleg, és az enyém. Az egyetlen fénylő aranypénz, ami a kezemben maradt. Azt hiszem, ha az erdő csak egyetlen pillanatot szándékozott nekem meghagyni, kedves tőle, hogy éppen ezt választotta.

Az efféle ügyekhez időnként szívszaggatóan könyörtelen, utólag felszínre kerülő „függelékek” is tartoznak. Nem sokkal azután, hogy újra munkába álltam, fölhívott Simone Cameron. A névjegyen, amit adtam neki, a mobilszámom szerepelt, és ő nem tudhatta, hogy azóta már a Harcourt Streeten ellenőrizgetem a piti autótolvajok vallomásait, a Katy Devlin-ügyhöz pedig semmi közöm. – Azért hívtam, Ryan nyomozó, mert találtunk valamit, amit szerintem látnia kell – mondta.

A napló került elő, amelyről Rosalind azt mondta, hogy Katy ráunt, és eldobta. A Cameron Táncakadémia takarítónője találta meg egy tőle szokatlan rendmániás roham során a stúdió falán lógó, berámázott Anna Pavlova-poszter hátoldalához celluxozva. Amikor a takarítónő meglátta a napló borítóján Katy nevét, izgatottan telefonált Simone-nak. Igazából meg kellett volna adnom a balett-tanárnőnek Sam telefonszámát, és sürgősen botanonom kellett volna a vonalat, én azonban hagytam a francba a kicsit elkötő hülyegyerekek vallomásait, és kiatóztam Stillorganbe.

Dél előtt tizenegykor értem oda, egyedül Simone volt bent. A táncstúdió napfényben fürdött. Katy képeit már leszedték a faliújságról, de amint megcsapta az orromat a jellegzetes „balettszag” – gyanta, izzadság és padlófényező keveréke –, egyből beugrott minden: a gördeszkások kurjongatása a sötét utcán, a balettcipős lábak dobogása a folyosón, a csivitelés, a mellettem álló Cassie hangja, a magas, éneklő, sürgető hanghordozás, amit behoztunk magunkkal a terembe.

Az Anna Pavlova-poszter arcra borulva hevert a padlón. A kerete hátoldalán ragasztószalaggal odaerősített, poros papírdarabokból összetákolta egy kis tasakot, ebben lapult a napló. Egyszerű iskolai vonalas füzet volt, a

jellegetes, piszkos, újrahasznosított papírból készült, narancssárga borítóval. – Paulának, aki megtalálta, már el kellett mennie a következő munkahelyére – mondta Simone –, de meg tudom adni a mobilszámát, ha gondolja.

Kezembe vettem a naplót. – Elolvasta? – kérdeztem.

Simone bólintott. – Egy részét. Épp eleget. – Szűk, fekete nadrág és puha, szintén fekete pulóver volt rajta, de ettől valahogy még egzotikusabb jelenségnek hatott, mint a bő szoknyában és a balett-trikóban. A tüneményes szeme ugyanolyan mozdulatlan volt, mint akkor, amikor hírül vittük neki Katy halálát.

Leültem egy műanyag székre. A borítón ez állt: „Katy Devlin NAGYON TITKOS BELE NE NÉZZ IGEN HOZZÁD BESZÉLEK!!!”, de azért kinyitottam. Úgy háromnegyedig volt tele a füzet. Katy gömbölyded betűkkel, szépen, gondosan írt, éppen csak kezdtek kialakulni a kézirása egyéni ismertetőjegyei: az „y” és a „g” betűk cikornyás szára, a magas, kunkori nagy „S”. Simone leült velem szemben, és kezét ölébe ejtve nézte, ahogy olvasok.

A napló csaknem nyolc hónapot ölelt fel. Katy eleinte naponta írt bele úgy fél oldalt, néhány hónap elteltével azonban kezdtek rendszertelenebbé válni a bejegyzések, ekkor már csak hetente egyszer-kétszer ült le a naplója mellé. Többször írt. „Simone szerint javul az arabeszkem de még mindig figyelnem kell hogy az egész testemből jöjjön ne csak a lábamból különösen a baloldalon.” Vagy: „Egy új darabot tanultunk az év végi bemutatóra a Giselleből van a zene + fouettét is csinállok benne. Simone mondta hogy ne felejtsem el hogy Giselle így mondja el a barátjának hogy összetörte a szívét + nagyon hiányozni fog neki ez az egyetlen esélye úgyszólván hogy mindent bele kell adnom. Így megy a zene.” Ezután néhány nagy múgonddal, rejtélyes jelrendszerben megírt sor következett, úgy nézett ki, mint valami kódolt partitúra. Azon a napon, amikor megtudta, hogy fölvettk a Királyi Balettiskolába, hemzsegetek a nagybetűk, a felkiáltójelek és a csillag alakú matricák: „MEGYEK MEGYEK TÉNYLEG IGAZÁBÓL MEGYEK!!!!!!”

Itt-ott arról is szó esett, mit csinált a barátnőivel: „Christinánál aludtunk az anyukája fura pizzát csinált olajbogyóval + meri vagy nem merit játszottunk Bethnek tetszik Matthew. Nekem nem tetszik senki a táncosok többször nem házasodnak meg csak a pályafutásuk végén úgyszólván majd harmincöt vagy negyvenéves koromban. Kisminkeltük magunkat. Marianne nagyon csinos volt de Christina túl sok szemhéjpúdert kent magára úgy nézett ki mint az anyja!” Írt arról is, amikor először engedték el őket a városba: „Busszal mentünk + vásároltunk a Miss Selfridgeben Marianne + én ugyanolyan topot vettünk de az övé rózsaszín lila felirattal az enyém meg világoskék piros felirattal. Jess nem tudott jönni úgyszólván vettem neki egy virágos hajcsatot. Aztán elmentünk a Mac Donaldsba Christina beledugta az

ujját a barbacue szószomba ezért én tettem egy keveset a fagyijára annyira röhögtünk hogy a biztonságiőr azt mondta kirak minket ha nem hagyjuk abba. Beth megkérdezte tőle nem kére barbecue szószos fagyit?”

Fölpróbálta Louise balettcipőjét, utálta a káposztát, és kiküldték az ír nyelvőréről, mert SMS-t írt a másik padsorban ülő Beth-nek. Boldog gyerekek gondolhatta volna az ember, vihorászós, határozott kislánynak, aki úgy siet az írással, hogy a központosásra nem marad ideje. Nincs rajta semmi különös, leszámítva a táncot, és elégedett az életével. A sorok közül azonban áradt a rettenet fanyar, szédítő benzingőze. „Jess szomorú hogy balettiskolába megyek sírt is. Rosalind azt mondta ha elmegyek Jess öngyilkos lesz + ezért én leszek a hibás nem kéne mindig olyan önzőnek lennem. Nem tudom mit csináljak ha megkérdezem Aputól meg Anyutól lehet hogy nem engednek el. Nem akarom hogy Jess meghaljon.”

„Simone azt mondta nem lehetek többet beteg úgyhogy ma este mondtam Rosalindnak hogy nem akarom meginni. Rosalind azt mondja meg kell innom különben soha többé nem fogok jól táncolni. Nagyon megijedtem mert olyan dühös lett de dühös voltam én is és mondtam hogy nem nem hiszek neki szerintem csak beteg leszek tőle. Rosalind azt mondja ezt még megbánom + Jess nem beszélhet velem.”

„Christina haragszik rám kedden ájtött + Rosalind azt mondta neki hogy én azt mondtam hogy ha balettiskolába megyek már nem lesz elég jó nekem + Christina nem hiszi hogy nem is mondtam. Most Christina és Beth nem áll szóba velem de Marianne igen. Utálom Rosalindot UTÁLOM UTÁLOM.”

„Tegnap ez a napló az ágyam alatt volt mint mindig aztán nem találtam. Nem szóltam semmit de amikor Anyu elvitte Rosalindot + Jesst Vera nénihez én otthon maradtam + átkutattam Rosalind szobáját a cipődobozában volt a ruhásszekrényben. Félve hoztam el mert most tudni fogja hogy ott jártam és nagyon mérges lesz de nem érdekel. Majd itt tartom Simonenál és akkor írok bele amikor egyedül gyakorolok.”

Az utolsó bejegyzés három nappal Katy halála előtt született: „Rosalind bocsánatot kért hogy olyan undok volt velem a balettiskola miatt csak Jesst féltette + nem örült hogy olyan messzire megyek mert neki is hiányozni fogok. Hogy jóvátegye szerez nekem egy talizmánt ami majd szerencsét hoz a táncban.”

Vékony, eleven gyerekhangon csilingeltek a golyóstollal írt, kerek betűk, és ez a hang táncot járt a napfényben csillogó porszemekkel. Katy immár egy éve halott volt, földi maradványai Knocknaree szürke, szigorú geometriájú temetőjében nyugodtak. Amióta a bíróság meghozta az ítéletet, alig-alig jutott eszembe. Hogy őszinte legyek, már a nyomozás alatt sem foglalt el olyan központi helyet az agyamban, mint gondolnák. Hiszen az

áldozat az egyetlen, akit soha nem ismerünk meg. Ő mindig áttetsző, egymásnak ellentmondó, hozzánk mások szavai által megtörve eljutó képek együttese, aki nem önmagáért fontos, hanem a halála meg az abból fakadó következmények tűzijátékszerű nyomvonala miatt. Ahogy a knocknaree-i ásatási területen megláttam Katyt, az elhomályosított minden mást, ami ő valaha is volt. Most magam elé képzeltem, ahogy a világos fapadlón hasal, mozog a törekeny lapockája, ahogy rója a sorokat, és körülötte örvénylik a zene.

– Jelentett volna valamit, ha hamarabb megtaláljuk? – kérdezte Simone Cameron. Összerezzenem a hangjára, és kalapálni kezdett a szívem. Már el is felejtettem, hogy ott van.

– Valószínűleg nem – feleltem. Fogalmam sem volt, hogy igaz-e ez, de ezt kellett hallania. – A naplóban nincs semmi, ami közvetlenül kapcsolatba hozná Rosalindot a gyilkossággal. Katy említi ugyan, hogy a nővére itatott vele valamit, de azt Rosalind kimagyarázta volna. Például azt mondta volna, hogy vitamintalt adott neki, vagy Lucozade energiatalt. Ugyanez a helyzet a talizmánnal: nem bizonyít semmit.

– De ha még a halála előtt megtaláljuk – szólalt meg halkan Simone –, akkor... – Erre már, persze, nem tudtam mondani semmit, az égvilágon semmit.

Beraktam a naplót meg a hevenyészett papírtokját egy bizonyítéktároló tasakba, és átküldtem Samnek a dublini várba. Nyilván lekerültek a pincébe, egy kartondobozba, nem messze az én gyerekkori ruhadarabjaimtól. Hiszen az ügy már le volt zárva, így Sam csak akkor tud majd kezdeni velük valamit, ha Rosalind valaki mással is ezt műveli. Szerettem volna néma és haszontalan bocsánatkérés gyanánt elküldeni a naplót Cassie-nek, de a Devlin-ügyhöz neki sem volt már köze, és ekkor már egyébként sem lehettem biztos benne, hogy megérti majd, mit üzenek neki.

Pár héttel később megtudtam, hogy Cassie és Sam eljegyezték egymást. Bernadette körbeküldött egy e-mailt, hogy ajándékot kéne venni nekik, és aki akar, szálljon be némi pénzzel. Aznap este azzal a mesével ráztam le a Heathert, hogy egy barátom kisfia skarlátos lett, majd bezárkóztam a szobámba, és apránként, de céltudatosan töltöttem magamba a vodkát hajnali négyig. Ekkor megcsörgettem Cassie mobilját.

A harmadik csörgés után álmos hangon beleszólt: – Maddox.

– Cassie! – mondtam. – Cassie, ugye nem mész férjhez ahhoz a dögunalmas falusi suttyóhoz? Ugye, nem?

Hallottam, hogy lélegzetet vesz, mintha mondani akarna valamit. Aztán egy kis idő múlva kifújta a levegőt.

– Bocsánatot kérek – mondtam. – Mindenért. Borzasztóan sajnálom.

Szeretlek, Cass.

Megint vártam. Hosszú, hosszú idő után kattanást hallottam, majd valahol a háttérben megszólalt Sam: – Ki volt az?

– Rossz számot hívott – felelte Cassie. Most már távolabbról hallottam a hangját. – Valami részeg fazon.

– Akkor mi tartott ilyen sokáig? – kérdezte vidám, évődő hangon. Aztán az ágynemű zizegése hallatszott.

– Azt mondta, szeret, úgyhogy kíváncsi voltam, ki lehet az – mondta Cassie. – De aztán kiderült, hogy Britneyt keresi.

– Hát nem őt keressük mindannyian? – mondta Sam, majd velőtrázó „Aúú!” hallatszott, meg Cassie kacagása. – Megharaptad az orromat! – méltatlankodott Sam.

– Megérdemelted – felelte Cassie. Halk nevetgélés, paplansuhogás, majd csók: hosszú, elégedett csók. Aztán Sam halk, boldog hangja: – Bébi! – Ezután már nem hallottam semmit, csak az egyre lassuló, egyre egyenletesebb légzésüket. Visszaaludtak.

Nagyon sokáig ütem még ott a világosodó eget bámulva, és lassan rájöttem, hogy Cassie mobilja már nem jelzi ki a nevemet. Éreztem, hogy a vodka hatása kezd elmúlni, és átadja helyét a fejfájásnak. Sam nagyon halkán, diszkrétén horkolt. Nem tudtam, és azóta sem tudom, hogy Cassie vajon csak véletlenül nem tette le rendesen a telefont, vagy fájdalmat akart okozni – vagy talán búcsúajándéknak szánta, hogy hallgathatom egy darabig, ahogy lélegzik.

Autópálya végül természetesen az eredetileg tervezett útvonalon épült meg. Az „El az autópályával!” mozgalom bámulatosan hosszú ideig késleltette a munkálatokat: felfüggesztő határozatokat csikartak ki, alkotmányos kifogásokat emeltek, ha jól emlékszem, egészen az Európai Legfelsőbb Bíróságig elmentek. Utána pedig piszkos, uniszex ruhadarabokat viselő tiltakozók (fogadni mernék rá, hogy Mark is köztük volt) vertek tábort az ásatási területen. A csoport a „Knocknafree” nevet viselte, és még hetekig feltartotta a buldózereket, mert időbe telt, mire a kormány beszerezte az eltávolításukhoz szükséges bírósági végzést igazából egy percig sem volt esélyük, hogy elérjék a céljukat. Szívesen megkérdeztem volna Jonathan Devlint, hogy valóban elhitte a történelmi tényekre fittyet hányva, hogy ez egyszer eredményes lehet a közvélemény nyomása, vagy mindvégig tudta, hogy szélmalomharcot vív, de így is muszáj volt megpróbálnia. Akár így, akár úgy, irigyeltem érte.

Aznap, amikor megláttam az újságban a hírt, hogy megkezdődött az útépités, kimentem Knocknaree-ba. Igazából Terenure-ban kellett volna házról házra járnom, és kérdezősködnöm, nem látott-e valaki egy rabláshoz használt lopott autót, de gondoltam, egy órácskára kiugorhatok, addig talán nem fogok

hiányozni senkinek. Nem tudom pontosan, miért mentem oda. Az biztos, hogy nem életem egy szakaszát akartam drámai módon lezárni. Egyszerűen csak jött egy jócskán megkésett sugallat, hogy még egyszer, utoljára látnom kell azt a helyet.

Föl volt túrva. Erre, persze, számítottam, de hogy ilyen méreteket ölt majd a pusztítás, azt nem láttam előre. A munkagépek lélektelen robaját már jóval azelőtt hallottam, hogy fölrtem volna a dombtetőre. Felismerhetetlen volt az ásatási terület neonfényű láthatósági mellényt viselő férfiak nyüzsgőtek rajta, mint a hangyák, és az éktelen zajt rekedtes hangon túlordítva osztogatták érthetetlen utasításaikat. Az irdatlan méretű, sárban úszó buldózerek pedig jókora földhányásokat dobtak arrébb játszi könnyedséggel, és lassú, finom, gátlástalan mozdulatokkal döfködtek a kiasott falmaradványokat.

Leálltam az út szélén, és kiszálltam a kocsiból. Az autópihenőben (ahhoz egyelőre nem nyúltak hozzá, a vadgesztenye is hullott még a fáról) a legkitartóbb tünetetők szomorú látványt nyújtó, maroknyi csoportja kézzel írott transzparenszeket emelt a magasba – MENTSÉTEK MEG ÖRÖKSÉGÜNKET, A TÖRTÉNELEM NEM ELADÓ –, hátha megint arra téved a média. A feltúrt, sivár földterület a végtelenbe nyúlt, nagyobbbnak tűnt, mint amekkora az ásatási terület volt, és eltartott néhány másodpercig, mire felfogtam, miért látom így: azért, mert a maradék erdősáv már csaknem teljesen eltűnt. Sápadt, szilánkosra tört fatörzsek, felszínre került, eszelősen az ég felé meredő gyökerek maradtak csak belőle, meg még egy maroknyi fa, amelyekkel most porlekedett a zagyván hadaró láncfűrész.

A feltoluló emlékkép olyan erővel vágott gyomorszájon, hogy alig kaptam levegőt. Mászunk fölfelé a várfalon, a pólóm alatt ropog a burgonyaszírom, a távolban halkan locsog-fecseg a folyó. Peter edzőcipője közvetlenül a fejem fölött keres egy talpalatnyi helyet, Jamie hosszú, szőke haja pedig már jó magasan repked a szélben himbálózó falevelek között. Az egész testem emlékezett a tenyeremet karcoló érdes kőfalra, meg arra, ahogy megfeszül a combizmom, miközben tolom magam fölfelé, a zöldellő, fényben úszó várunkba. Hozzászóktam, hogy az erdőre úgy gondolok, mint legyőzhetetlen, folyton a nyomomban ólálkodó ellenségre, és teljesen megfeledkeztem arról, hogy életem egy részében jól ismert, otthonos játszóterünk és kedvenc menedékünk volt. Eszembe sem jutott, milyen gyönyörű volt, amíg nem láttam, hogy kívágyák.

Az ásatási terület szélén, az út közelében az egyik munkás előhúzott narancssárga mellénye alól egy összenyomódott csomag cigarettát, és öngyújtó után kutatva módszeresen végigtapogatta a zsebeit. Én hamarabb megtaláltam az öngyújtómat, és odaléptem hozzá.

– Kösz, fiam – mondta kezét a láng fölé tartva. Az ötvenes éveiben járó, alacsony, sovány, de izmos férfi arca semmitmondóan barátságos volt,

mint egy terrieré, és bozontos szemöldök meg biciklikormányra emlékeztető, kétoldalt felkunkorodó, dús bajusz társult hozzá.

– Hogy megy a meló? – kérdeztem.

Vállat vont, majd leszívta a füstöt, és visszaadta az öngyújtómat. – Elboldogulunk. Láttam már rosszabbat is. Csak azok a rohadt nagy kövek ne lennének mindenhol!

– Talán a várból maradtak meg. Itt nemrég még ásatás folyt.

– Nekem mondja? – intett a fejével a tüntetők felé.

Elmosolyodtam. – Találtak valami érdekeset?

Szúrósan nézett rám, és láttam, hogy azon gondolkodik, hova tegyen. Tiltakozó lehetek én is, vagy régész, netán kormánypicli? – Mire gondol? – kérdezett vissza.

– Nem is tudom. Valami apróságra, ami régészeti szempontból érdekes lehet. Állati vagy esetleg emberi csontok...

Összeszaladt a szemöldöke. – Maga zsarú?

– Nem – feleltem. Sűrű, páráos volt a levegő, átította a megforgatott föld és a közelgő eső szaga. – Eltűnt itt két barátom, még a nyolcvanas években – mondtam.

Elgondolkodva, a meglepetés legkisebb jele nélkül bólintott. – Igen, emlékszem. Két gyerek. Maga volt az a harmadik kissrác, aki előkerült?

– Igen – feleltem. – En.

Lassan, komótosan nagyot slukkolt a cigarettájából, majd némi érdeklődést mutatva hunyorgott rám. – Sajnálom, hogy ez történt magával.

– Rég volt már – mondtam.

Bólintott. – Nem tudok róla, hogy csontokat találtunk volna. Nyúl- meg róka csontok talán kerültek elő, de semmi több. Különben kihívtuk volna a zsarukat.

– Tudom – mondtam. – Csak úgy kérdeztem.

Elgondolkodva körbehordozta a tekintetét a területen. – Az egyik srác ezt találta – szólalt meg végül. Fentről lefelé haladva átkutatta a zsebeit, és végül előhúzott valamit a mellénye alól. – Ez maga szerint micsoda?

A tenyerembe ejtette az apró, falevél alakú, sima felületű, megfeketedett fémtárgyat. Lapos volt, keskeny, és körülbelül olyan hosszú, mint a hüvelykujjam. Az egyik végén látszott, hogy valamikor régen letört róla valami. Az is látszott, hogy az emberem próbálta megtisztítani, de foltokban még tapadtak rá parányi, kemény földdarabkák. – Nem tudom – feleltem. – Talán nyílhegy vagy egy fülönfüggő része.

– A srác a csizmájára ragadt sárban találta a teaszünetben – mondta a munkás. – Nekem adta, hogy vigyem el a lányom fiújának. Az nagyon odavan a régészetért.

Hídeg volt a kis micsoda, és nehezebb, mint gondoltam volna. Az egyik

oldalán félig már lekopott, keskeny vajatok formáltak mintázatot. Megdöntöttem a fény felé: emberalak volt, de csak amolyan pálcikafigura, széles, ágas-bogas agancsál, mint a szarvasbikáé.

– Megtarthatja, ha akarja – mondta a férfi. – A srácnak nem fog hiányozni, amit még meg sem kapott.

Összezártam az ujjaimat. A kis tárgy szélei belevájta a tenyerembe, éreztem, hogy lüktet alatta az ér. Valószínűleg múzeumban lett volna a helye. Mark megőrült volna, ha meglátja. – Nem, köszönöm – mondtam. – Jó lesz majd az unokájának.

Vállat vont, és fölszaladt a szemöldöke. Beleejtettem a kis tárgyat a tenyerébe. – Köszönöm, hogy megmutatta.

– Nem probléma – felelte, és visszadugta a zsebébe. – Sok szerencsét.

– Magának is – feleltem. Kezdett szemerkélni az eső. Az emberem egy keréknyomba hajította a csikket, és elindult vissza dolgozni. Útközben fölhajtotta a gallérját.

Én is rágyújtottam, és elnéztem még egy kicsit a munkásokat. A kis fém tárgy helyén két vékony, piros vonal húzódott a tenyeremen. Két kisfiú – talán nyolc-kilenc évesek lehettek – a hasán egyensúlyozott a telep végét jelző falon. A munkások hevesen integettek nekik, és a munkagépek zaját túldordítva elparancsolták őket onnan. A kölykök el is tűntek, de egy-két perc múlva visszajöttek. Az autósپیhenőben a tüntetők kinyitották esernyőjüket, és szendvicseket adtak körbe. Sokáig álltam még ott, míg végül kitarotán rezegni kezdett a zsebemben a mobilom, és az eső is fölerősödött. Ekkor eltapostam a cigarettát, begomboltam a kabátomat, és elindultam a kocsim felé.

Köszönetnyilvánítás

Igen sok embernek vagyok lekötölezettje. Hálás köszönet Ciara Considine-nek, aki a szerkesztőm volt a Hodder Headline Irelandnél, és akinek csalhatalan ösztöne, végtelen kedvessége és lelkesedése számtalan módon hozzájárult e könyv létrejöttéhez. Darley Anderson szuperügynöknek és álmogyárosnak: soha senki nem érte el olyan sokszor, hogy kifogyjak a szóból, mint ő. Köszönettel tartozom az ő fantasztikus csapatának is, különösen Emma White-nak, Lucie Whitehouse-nak és Zoë Kingnek. Sue Fletchernek a Hodder & Stoughtontól és Kendra Harpsternek a Vikingtől: mindketten rendkívüli képességekkel megáldott szerkesztők, és lélegzetelállító volt látni, mennyire hisznek ebben a könyvben, és mennyire tudják, hogy lehet javítani rajta. Swati Gamble-nek az ő fenomenális türelméért. Mindenkinek a Hodder & Stoughtonnál és a Hodder Headline Irelandnél. Helena Burlingnek, akinek azt a nyugodt rejtékhelyet köszönhetem, ahol a könyvet megírtam.

Oonagh „Bulrushes” Montague-nak, Ann-Marie Hardimannek, Mary Kellynek és Fidelma Keogh-nak, amiért fogták a kezem, amikor arra volt szükségem, és gondoskodtak róla, hogy többé-kevésbé épelméjű maradjak. Fivéremnek, Alex French-nek, aki rendszeresen javítgatta a számítógépet. David Ryannek, amiért lemondott a nem szellemi tulajdonnal kapcsolatos jogairól. Alice Wood-nak a sasszemű korrektúrázásért. Dr. Fearghas Ó Cochláinnak az orvosi témákban nyújtott segítségével. Ronnak és a Névtelen Angyalnak, akik valamiféle „szürke mágia” révén mindig pontosan eltalálták a megfelelő pillanatot a segítségre. Cheryl Steckelnek, Steven Fosternek és Deirdre Nolannek, amiért elolvasták a kéziratot, és biztattak. A Purple Heart Theatre Company teljes társulatának folyamatos támogatásukért. És végül, de egyáltalán nem utolsósorban Anthony Breatnach-nak. Az ő türelme, támogatása, segítsége és hite szavakkal leírhatatlan.

Hálás köszönet az alábbi, szerzői jogilag védett mű részletének utánnymási engedélyéért:

Charles Causley *At the British Cemetery, Bayeux* (A bayeux-i brit háborús temetőnél) című költeményének részlete (*Collected Poems 1951–2000*). Copyright © Charles Causley örököse, 2000. Újranyomás a David Higham Associates, 5-8 Lower John Street, Golden Square, London W1F 9HA engedélyével.

A szerző megjegyzése

Az ír rendőrség, a Garda Síochána működését, felépítését helyenként szabadon kezeltem. A legszembeötlőbb példa erre az, hogy Írországbán valójában nincs gyilkossági csoport – 1997-ben különböző egységek összehívásával létrejött a Nemzeti Bűnügyi Nyomozóiroda, ez nyújt segítséget a helyi rendőröknek a súlyos bűnesetek, köztük a gyilkosságok felderítésében –, de úgy láttam, a történet megkívánja, hogy legyen. Külön köszönettel tartozom David Walsh-nak, aki igen sok és igen sokféle kérdésre adott választ a rendőrségi eljárásrenddel kapcsolatban.